

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147
SIJEČANJ 1935 * GODINA 44 * BROJ 1

GODINA 44

SIJEĆANJ 1935

BROJ 1

SRETNO NOVO LJETO!

SRECU, BRACO, JA VAM ŽELIM K NOVOM LJETU TOM,
NAS GOSPODIN SIPAO JU NA NAS DRAGI DOM!
MUKALA VAM STAJA PUNA STADA VESELOG,
SJENIK SIJENA KRCAT BIO, UZA NJ MNOGI STOG.
KLASALO VAM BUJNO ZITO KLASOM DEBELIM,
KAO ZLATOM SVE HAMBARE ZATRPALI NJIM.
ORILA SE DANJU NOCU BUKA MLINOVA;
PODRUME VAM NAPUNILA LOZA VINOVA.
RUKA BOŽJA UZDIGLA SE NAD SELO I GRAD,
BLAGOSILJUC, POMAZUCI SVAKI POSTEN RAD.

SRECU, BRACO, JA VAM ŽELIM K NOVOM LJETU TOM,
NAS GOSPODIN OD ZLA ČUVO SAV NAM DRAGI DOM!
POMOR, POTRES, POZAR, POTOP NE BIO NAM ZNAN,
STETAN ZRAK I OTROVNICE SELILE SE VAN.
NE BILA NAS LJUTA TUČA, NE GRIZAO CRV,
U RATU SE KLETOM LJUDSKA NE PROLILA KRV.
SVE, STO RADI, ZDRAVO BILO KAO BOŽJI TRIJES.
IZ OCIJU SVUD ZASJALA RADOST KAO KRIJES.
MIROM, STO GA ISUS DAJE, DO DNA OBUZET
ZADOVOLJAN ODAHNUO CIO BOŽJI SVIJET.

SRECU, BRACO, JA VAM ŽELIM K NOVOM LJETU TOM,
NJOM GOSPODIN USRECIO SAV NAM DRAGI DOM!
PONAJPRIJE MEDU NAMA SAV SE ZATRO GRIJEH,
CRKLA KLETA PSOVKA I S NJOM BEZBOŽNIČKI SMIJEH.
SVE CISTOCA OPASALA KAO ZLATNI PAS,
SVUD POBOŽNOST MILA K NEBU DIGLA BLAGI GLAS.
LJUBAV BOŽJA ZAPJEVALA IZ SRDACI SVIH
ZDРUŽUJUCI GLASE S GLASOM SVIJU BLAŽENIH.
HRANIO NAM KREPKO DUSE NAS NEBESKI KRUH,
U SRCU NAM STANOVAO OTAC, SIN I DUH!

GLASNÍK SRCA ISUSOVA.

„A na zemlji mir ljudima!“

»Govore: mir, mir; a mira nema« (Jer. 6, 14). Jesu li se ove prorokove riječi ikada tako ispunile kao u naše vrijeme, gdje vlada neki prividni mir, ali takav mir, koji je pun rata?

A zašto je to tako? Eto zato, što mogućnici ovoga svijeta ili preziru i zanemaruju ili zaboravljaju i ne misle na nauku maloga Kralja u betlehemske jaslicama. Jer jedino Kristova nauka može ljude između sebe izmiriti i potaknuti na medusobnu iskrenu ljubav. Paganstvo pozna samo gospodare i robe, pobjednike i potlačene; Kristova nauka toga ne pozna.

Pa zar je kršćanstvo danas izgubilo svoju mirovnu moć? Zar se kršćanski ideali više ne ostvaruju?

Bilo je u vrijeme prusko-francuskog rata 1870. god. Pariška zvona odbiše ponoć. Uto stupi jedan francuski vojnik pred neprijateljski tabor. Već su bile na njega uperene njemačke puške, kad on stade i usprkos jakoj studeni snažnim glasom zapjeva: »Ponoć je sveta, čas je pun blaženstva i Vječna Riječ na zemlju je došla,« aiza njega prihvatiše svi francuski vojnici: »Pojte, puci, pojte pjesme vesele. Veseli se, jer Spasitelj tvoj živi!« Zatim se pjevač povuće natrag u utvrdu.

Ali gle! Odjedamput stupi na otvoreno polje neki njemački vojnik, pozdravi Francuza i zapjeva krasnu njemačku pjesmu o Majci Božjoj, koja traži skrovište u Betlehemu, o pastirima i o Trima svetim Kraljevima.

Iza svake kitice, što ju je vojnik otpjevao, slijedio je pripjev, a taj je pjevala sva prisutna njemačka vojska u rovovima, utvrdama i šatorima. Prizor je bio veličanstven. Francuzi su sa udjeljenjem slušali i Nijencima pjeskali. — Tako se eto pred betlehemske jaslicama umiriše dvije neprijateljske vojske svete božićne noći 1870. godine.

Sasma sličnih prizora je bilo i u zadnjem svjetskom ratu. Ovdje ćemo iznijeti pismo jednog vojnika, što ga je pisao sa ratišta svojim roditeljima:

Mili roditelji!

Odmah na početku svoga pisma srdačno Vas pozdravljam... Na Badnjak sam morao čuvati stražu od 6 sati popodne do 6 ujutro. Bio sam svaka 2 sata izmijenjen, tako da sam morao stražiti od 6—8, od 10—12 i od 2—4. U 12 sati noću istupili smo nas četvorica pjevača i otpjevali neprijatelju: »Narodi nam se Kralj ne-

beski* i još druge pjesme. I upravo smo bili začudenici: jer pošto smo otpjevali prvu pjesmu, malko smo zaostali, kad pojavi se jedan Talijan sa zapaljenom voštanicom u ruci. Ukratko se je vidjelo već 12 voštanica. Tih 12 Talijana pjevalo je upravo divno spram nas, a bili smo udaljeni jedni od drugih najviše 1500 koračaja. Kad bi oni prestali, mi bi sa svojim pjesmama nastavili. Mi smo međutim zapalili svjećice na našemu božićnom drvcu i to je sigurno izdaleka krasno izgledalo. Mislili smo, da će neprijatelji na nas pucati, ali ne pade niti jedna kugla ni s naše ni s njihove strane. I tako je to trajalo čitav sat. Toga dana neću nikada zaboraviti.«

Sveto božićno vrijeme: vrijeme mira i ljubavi. Božić u Svetoj jubilejskoj Godini spaša roda ljudskoga! O kad bi se svi oni, koji vedre i oblače nad narodima, poklekli i poklonili se pred betlehemske jaslicama Kralju vjekova i poslušali Njegovu nauku o miru i ljubavi!... Sveta rimokatolička Crkva mnogo se moli u božićno vrijeme na tu nakanu. Slijedimo je!

U Ime Isusovo!

Naši stariji ljudi, oni kremeniti, potpuni katolici na selu još i sada drže lijepi običaj, da prije svakoga posla, prije svakoga putovanja, pa bilo makar samo do njive, pobožno izgovaraju: »Hajdmo u Ime Božje! ili »U Ime Isusovo!« To je pravo! I sv. Pavao još prije 1900 godina preporučuje isto vjernicima u Korintu: »Ako dakle jede-te ili pijete ili drugo što činите, sve činite na slavu Božju!« Bog mora biti početak i svršetak naših djela.

Već drugi dan iza Nove Godine slavimo Ime Isusovo. Nije to slučajno. Ako je hvalovrijedno i potrebno, da svaki naš posao počne u Ime Isusovo, kudikamo više treba da počne u ovo presv. Ime novi dio našeg života, jedna godina.

Tko zna? Možda je ova godina za nas od presudne važnosti. Možda će nas ove godine pozvati dragi Bog k sebi, da mu polo-

žimo račun svoga života. Pa ako i ne dođe baš smrt, čekaju nas neizvjesne stvari. Ta već za sutra ne znamo, što li nam nosi.

Ipak da nas čekaju križevi, nevolje, patnje kao i dojakošnjih godina, skoro je sigurno. Pogotovo u ova teška vremena krize. Hoće li me pritisnuti ove godine možda teška bolest? Hoće li mi se dogoditi nesreća u obitelji? Hoće li mi dušu zaokupiti tama i boli? Hoću li imati ove godine posla, kruha...? Sve su to teška, bolna pitanja. A iza njih стоји neizvjesnost. Kako to napunja brigom, strahom!

Ne bojmo se! Nismo sami! Milostivo oko dragoga Boga bdije nad svima nama. Bez njegove nam se volje ne može ništa dogoditi. Počnimo mi samo Novu Godinu u Ime Isusovo, počnimo u to presveto Ime svaki svoj posao i On će se brunuti za našu budućnost. On će učiniti, da naša djela započeta u Njegovo presveto Ime okrenu na naše dobro. Ako i ne možda u ovome kratkom životu, a ono sigurno u vječnosti, koja će cijela biti u Ime Isusovo.

Na stranu dakle tmurne misli o budućoj godini! U Ime Isusovo! To neka bude naš životni program. To će nam presveto Ime uliti u dušu pouzdanje i snagu u životnoj borbi. U Ime Isusovo u Novu Godinu! N.

Neustrašivo za zvijezdom!

Našim čitateljima poznat je iz sv. Pisma događaj o sv. Mudracima, koji su došli iz dalekog Istoka, da se poklonje Božanskom Kralju u jaslicama. Da li su to bili kraljevi, ne znamo. Ali svakako su bili velikali. I sporedno je za nas pitanje o kakvoći te zvijezde: da li je to bilo samo neko posebno svjetlo u obliku zvijezde ili je ta neobična pojava bila od spoja Jupitera i Saturna, koji se je u ono vrijeme zbij. Istina je, da se je pojavilo u obliku zvijezde i pred njima svijetlio, dok ih nije dovelo pred bletskešku špilju. A put je sv. Mudracima bio silno težak, pun zapreka. Bio je i vrlo dalek. Ako su pošli iz Perzije, trajao im je 4 mjeseca; iz Kaldeje pak 70 dana. Put je bio jako slab, vrijeme je bilo studeno, razbojnici su naoko pljačkali. A kod kuće su ih mnogi odvrácali, drugi ih ismjevali. Ali ništa zato. Oni se nijesu obazirali na ljudske prigovore; potekoće, zapreke i neugodnosti puta nijesu ih odvratile od putovanja za zvijezdom, jer su osjećali, da ih ta zvijezda zove Mesiju. U Jeruzalemu bez straha propovijedaju novorodenog Kralja, premda je to uzbunilo i Heroda i cijeli grad. U Italici na ja-

slicama nadoče siromašno Dijete, ali oni ipak puni Žive vjere padoče, pokloniše Mu se i darovaše Ga. I kako su rado boravili kod Isusa!

Sveti Mudraci su divan uzor dojednosti i neustrašivosti u vjerskim stvarima. Vidjeće zvijezdu i odmah ravno i neustrašivo podoče za njom.

Kako je krasna sveta vjerska dojednost i neustrašivost! Značajna i vjerski dosljedna čovjeka svakog poštiva; pa i protivnici. I radi tih neustrašivih i dosljednih katolika mnogi je neprijatelji uzljubiše. A strašnice i nedosljednici služe samo na sramotu; nitko pošten ništa ne drži do njih. Oni samo škode svetoj stvari.

Zato, braćo, neustrašivo naprijed! Najveće istine i pravice nalaze se u Crkvi katoličkoj. Zato, ako tko god protiv nje počne govoriti, neustrašivo protestirajte i ustanite na njezinu obranu. Otrebite se onoga lažnoga obzira. Ne dopustite, da se govori protiv Pape, biskupa, svećenika. Začepite usta psovacima. Sva gdje otvoreno i neustrašivo pokazuјte svoje vjersko osvjedočenje i ne obazirite se na to, što će drugi reći. Sveta vjera — naša zvijezda — neka nam uvijek svijetli pred očima.

Krvave rane naših obitelji.

Velike rane krvare u današnje vrijeme na bolesnom tijelu naših obitelji. Mi stariji dobro znademo, da je to prije sasma drukčje bilo. To će mi potvrditi i svi stariji čitatelji Glasnika. Prije je bilo više ljubavi, više zadovoljstva u obitelji; pa zato i više Božjeg blagoslova. Čitava bi zadruga živjela zajedno, svi su se ukućani voljeli; glavu zadruge sví bi poštivali, slušali i ljubili. Jutarnji bi posao počinio s molitvom i naveče završio s molitvom. Svaki dan se molila krunicu u kući. Mržnje i svade nije bilo kod ukućana. Pozdravljali bi se između sebe sa »Hvaljen Isus«; tako bi pozdravljali i druge ljude, jer to je pravi katolički pozdrav. U nedjelju bi svi lijepo isli na sv. Misu, a petkom bi se i te kako držali nemrsa. Kad bi tko otišao u svijet, neprestano bi mislio na svoju rodbinu. Ako je koji član svršio nauke i dobio kakov mjesto, odmah bi slao pomoć svojoj obitelji. Svatko bi volio, da se što neugodna dogodi njemu nego kojem drugom ukućanu.

A danas? Kad pročitate sve ovo, što sam nabrojio, vidjet ćete, da je sada sve protivno. Pročitajte još jedanput i kod toga mislite na današnje prilike, pa ćete vidjeti, da pravo kažem. — Slabi i pokvareni današnji obiteljski život glavnim je uzrokom ovoga velikoga zla, koj vlasti u svijetu. Jer obitelj je za ljudsko društvo ono, što je za čovjeka srce, za kuću temelj. Na obitelji se oslanja moć i jakost svakoga naroda.

Zato bi se sví morali ozbiljno brinuti, da taj temelj i srce naroda budu što čvršći i zdraviji. Inače propadosmo, jer propade obitelj. Obitelj se mora ugledati u Svetu Obitelj u Nazaretu i mora živjeti njezinim duhom. Onda neće biti toliko tih bezvjeraca, lopova, kradljivaca, razbojnika, nezahvalnika. Ne će biti ni tolike bijede i siromaštva, jer će Božji blagoslov bdjeti nad obitelji.

A kako je počelo zlo u obitelji pa prema tome i u svijetu? Sigurno od slaboga uxgoja djece.

Po mnogim obiteljsima užgajaju djecu svakako, samo ne onako, kako vjera traži. Djeca ne vide, da bi se roditelji molili, da bi isli u crkvu, da bi često primali sv. sakramente, da bi prisustvovali vjerskim svečanostima. Pa zar će onda djeca biti bolja? Primjer roditelja od presudne je važnosti za djecu.

Mnoge majke jadikuju, što im dijete ne će da postane svećenikom, a ne znaju da je sama obitelj jako često kriva, jer dijete nije često poхvalno govoriti o Bogu i Božjim stvarima, Papi, biskupima i svećenicima. Djeca ne čuju od svojih roditelja osudivanje zla i pokvarena življenja i nečudoreda. Čuju psovke, kletve, ogovaranja, svade između oca i majke, prepiske između braće

itd. Čitav uzgoj mnogih roditelja sastoji se i u tome, da samo cijelivaju svoje dijete, dok ga na rukama nose, a kasnije ga samo grde i psuju.

Dok smo mi bili još djece, prva je briga majki bila, da su nas najprije učile izgovarati preslatko Ime Isus; da su nas učile sklapati ručice na molitvu. Koliko molitava sam tako naučio od svoje majke; i to još prije nego sam počeo pravo govoriti! A danas? Prode čitat dan, a da se pravo i pobožno ne pomole. Rditelji su učili djece na samoprijevor, na žrtve, pripravljali ih na borbu života. A danas se na to ni misli. Prije su sami roditelji vodili djece u crkvu, a danas ih to malo ili ništa ne briga, jer ni sami ne idu.

Onda se razumije, da ni djece kasnije ne će biti kako treba, nego će biti još gora od roditelja. Kržljavo drvo rada još kržljavijim plodovima. Tako ćete nastaju bezvjeri, kradljivci, razbojnići. Istrom kada je već prekasno, počnu otac i majka jadikovati, proklinjati, tužiti se. A sami su krivi.

»De, sinko, budi dobar, valjan i marijiv pa ćeš tako prije doći do kruha, do položaja, do bogatstva; uživat ćeš.« Tako govore množe majke i oci. A to je opet zlo. Istina, roditelji se moraju starati, da djece dodu do kruha. Ali to nije sve, niti je glavno. Nije čovjek na svijetu samo zato, da uživa. Tako roditelji uzgajaju djece, da budu sebična. Zar će se takav čovjek, kojemu su u djetinjstvu govorili samo o sebičnosti, o uživanju i položaju, kasnije zaustaviti za druge, za rodbinu, za sirotinju, za narod? Zar ne će takav čovjek kasnije počiniti izdajstva, pronjevjerena, krade i druge stvari, samo da dode »do uživanja, do kruha i položaja?« Što ih briga za siromaše, rodbinu, narod, dušu, i Božu. Promatraje samo mnogo — ne kažem svu — našu gospodu. Bili su, eto, u djetinjstvu tako uzgojeni.

»Idu li vam, mamice, djece u kakvo katoličko društvo, n. pr. u križare, Marijine Kongregacije, Vojsku Srca Isusova, Djevojačko društvo Srca Isusova ili u koje drugo kat. društvo?« »A ne idu, velečasnici. Šta bi tamo radili?« Ali, moja mamice i taticice, mladež dandanas mora biti u društvu. Ako nije u dobru bit će u zlu, druze se sa zlom djeicom. A crkvena društva po uzoru Crkve Kristove oplemenjuju, uzgajaju, lijepo zabavljaju djece. Često idu k sv. sakramentima — toj hrani naših duša. Crkva je zato ustanovljena, da bude učiteljica i uzgojiteljica naroda, a napose djece. A vjerska društva potpomažu u tomu Crkvu. Gledajte samo, kako je surova, razuzdana i pokvare mladež, koja je Crkvi otudena. Obitelj, koja ne poveže djece s Crkvom, jest mačeva djece, a ne majka.

»Koliko imate djece? — pitam jednoga čovjeka. »E pa imam samo jedno.« Strašno! Koliko se je tu griješu počinilo, ako li su se čuvali začeća, a da i ne govorim o ubijanju začeća. Eto velikog vrela Božjih prokletstava nad obitelji i narodom! Svako čuvanje u nebo je vapijući griješ. Griješ je protiv prirode, obećaće je sv. sakramenta ženidbe; griješ je to protiv Crkve, kojoj ne će da dadu novih članova; griješ je protiv naroda, kojemu ne daju brojnoča podmlatka; griješ je protiv kraljevstva nebeskoga, kojemu ne daju novih stanovnika; griješ je protiv Providnosti Božje, u koju se ne pouzdaju. Ali to je ujedno griješ protiv onoga djeteta, što ga imadu. Takvo dijete ne će imati nikakvog pravog uzgoja, jer roditelji se previše boje za nj i u svemu mu ugadaju i popustaju. Zamašo dijete postane baht gospodar u obitelji, radi što hoće. I za kratko e to prokletstva i s te strane.

Još bih vam mogao mnogo toga reći o krvavim ranama današnje obitelji, n. pr. o krimama, kafanama, kartanju; o kinu, o mrzvoljosti i svadama roditelja; o šiljanju djece u gradove, o školi itd. Ali zasada neka bude dosta. Ako Bog da, doći će i na to red.

Popravite svoj obiteljski život, onda se ne bojte za blagoslov Božji. Ugledajte se u naše stare hrvatske-katoličke obitelji, a napose u sv. Obitelj u Nazaretu, koja neka blagosloviti sve naše hrvatske katoličke obitelji.

A. Hercegović.

Borimo se protiv bezboštva.

Mjesečna nakana u siječnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Već je neki stari filozof rekao: »Bezboštvo je bolest duše.« Pa kao što je oduvijek bilo raznovrsnih tjelesnih bolesti, tako se je i ova duševna bolest javljala već u davnina vremena i u raznim oblicima. Bilo je kajekakvih nadri-mudraca, koji su htjeli rastumačiti postanak i opstanak svijeta bez Boga, a znali su naći i sebi sličnih pristaša. Bilo je i takovih, i to mnogo više, koji nisu priznavali pravoga Boga pa u svojoj zaslijepljenosti progonili kršćane. Bilo je a i sad ima još i takovih, koji neće da znaju za Boga te kažu, da mi o Bogu ništa ne možemo znati s izvjesnošću: ni da opstoji ni da ne opstoji. Za vrijeme velike francuske revolucije bezbošći su počinili neopisive strahote na ljudskim životima i posjedima, pokušali su uvesti novo Vjerovanje (»vjerujem u jednu i nerazdjeljivu republiku francusku« itd.), novi kalendar, novi dekalog (10 zapovijedi), mjesto pravoga Boga postaviti novo božanstvo »Razum«, no sva ta njihova mahnitost brzo se rasplinula.

U zadnja vremena opažamo nažalost, da ta strašna pošast postaje sve veća i općenitija.

Širenje bezboštva.

Govoreći o bezbožničkom pokretu ne može se šutjeti o Rusiji: u njoj je mikao taj pokret, u njoj se je savez bezbožnika pooštrio u savez borbenih bezbožnika, u kojoj samoj ima već na mlijune pristaša bezbožničkog saveza. Ali nije Rusija sada osamljena u bezboštву kao što nekad Francuska u doba revolucije: kuga bezboštva proširila se i u Njemačkoj, Francuskoj, Belgiji, Holandiji, Švicarskoj, Austriji, Češkoj, Grčkoj, Bugarskoj, Americi, Aziji, a počinje se širiti i u našoj državi. Broji se do trideset zemalja, u kojima ima pristaša bezbožničkog saveza, a članova toga saveza ima do trideset ili četrdeset milijuna. I to su sve izraziti, borbeni bezbožnici, kojima su načela: uništiti svaku vjeru, otvoreni rat protiv Boga, svjetski juriš na Boga. Za svoju propagandu služe se bezbožnici svim tekvinama modernog vremena: brošurama, letacima,

kazalištem i kinom, predavanjima, agitacijom među svim slojevima naroda pa i među djecom. Bezbožničke knjižare izdaju godišnje na stotine protujverskih knjiga i brošura. Godine 1931. bilo je u Njemačkoj kroz nekoliko sedmica raspačano preko milijun letaka i četrdeset hiljada brošura protiv Pape. Savezi raznih zemalja znaju uredjivati bezbožničke natječaje, recimo tko će kroz neko određeno vrijeme raspačati više bezbožničkih knjiga ili sakupiti veći broj članova.

Mladež se ima odgojiti tako, da bude naraštaj novog shvaćanja, koji mrzi društveni poredak i čudorede prosvijetljenih naroda. Za djecu se izdaju posebne novine, koje šire bezbožstvo; djeca se uče, da se pozdravljaju sa »nema Boga« i »dolje papa«.

Pogibelj od bezbožtva.

B e z b o š t v o
je već samo po
sebi strašno zlo,
koje hoće da u-
ništi istinu i do-
stojanstvo čovje-
čje. Z a v a r a v a
č o v j e k a u pi-
tanjima od naj-
većeg zamašaja:
o postanku svi-
jeta, o svrhi ži-
vota, o Božjoj
objavi, o preko-
grobnom životu.
P o n i z u j e č o-
v j e k a d o ži-
tinje, jer ga liša-
va svih viših ide-
ala i svrhnunarav-
nog određenja.

pačinom. Ko ne priznaje Božje vlasti, ne priznaje ni ljudske vlasti ni ljudskih prava, postaje dosljedno sebičnik, otimač, razbojinik, ubojica, atentator, revolucionarac. Bezbožstvo oduzima čovjeku sreću i zadovoljstvo, kad mu otima vjeru i nadu u Božju providnost, kad mu otima utjehu molitve, a prepusta ga okrutnosti drugih i neizbjeglivim nevoljama ovoga života.

Neprijatelji Boga jesu ujedno neprijatelji cijelog čovječanstva.

A da sve ovo nije samo općenito izvađanje, pokazuju najjasnije same izjave nekih bezbožničkih voda i krvave činjenice.

Jedan od istaknutijih ruskih komunističkih bezbožnika rekao je na primjer: »Mi mrzimo kršćanstvo i kršćane, pa i najbolji među njima neka se smat-

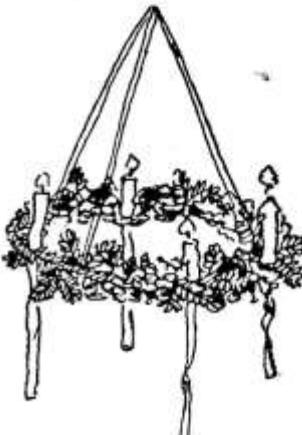
B e z b o š t v o
isto uništaje
pravdu i po-
štenje, kad ni-
jeće Božji aukto-
ritet, nagradu i
kaznu za poči-
njena djela, kad
prezire krepost a
uzveličava zlo-
čin. Uništaje
sav obiteljs-
ski život i sav
društveni i dr-
žavni poredak,
obešašćuje sve-
tost ženidbe, tru-
je odgoj djeteta,
a poslušnost ro-
diteljima i pogla-
varima smatra o-

raju našim najgorim neprijateljima. Oni propovijedaju ljubav prema bližnjemu i milosrde, a to se protivi našim načelima. — »Dolje ljubav prema bližnjemu! Ono, što nama treba, to je mržnja.« Nadalje: »Sve što koristi komunističkoj stranci, moralno je to jest dobro je i pošteno. Zatim: »Biblijka kaže: ne ukradi!, a ti se moraš držati one druge Lenjinove: ukradi ono, što je ukradenog!« Jedna gospoda iz bezbožničkih redova ovako misli o ljubavi prema roditeljima: »Ljubav prema roditeljima redovno je škodljiva ljubav. Treba obitelj nadomjestiti komunističkom strankom, da se uništi štetna ljubav prema roditeljima, koja od djece čini egoista (sebičnjake).« Drugi jedan od bezbožničkih prvaka kazao je: »Teror (sila, strahovlada), to je temelj moći sovjeta.« I napokon još jedno načelo bilo bi im: »Imperialistički rat pretvoriti u gradanski rat. — Narode treba pripraviti, da podigne revoluciju.«

Kako se pak ova načela provadaju, najbolje pokazuju hiljade i stotine hiljada nevinih, koji su poubijani ili zatočeni u Sibiriju.

Borimo se protiv bezboštva.

Rekosmo već, da je bezboštvo bolest duše, bolest u sebi vrlo strašna i vrlo pogibeljna, da i druge ne zarazi. Teška je stvar nekoga izlječiti od tako strašne bolesti. Nama je glavna briga nastojati, da se ta grozna pošast ne proširi još više. A za taj su posao pozvani u prvom redu oni, koji imaju veću vlast i veći upliv, koji mogu zapriječiti zla društva, bezbožne knjige i novine, koji imaju nadzor nad kazalištima i kinima, koji imaju u rukama odgoj mlađeži. Dužnost pojedinaca jest, da ne samo ne budu članovi bezbožnih društava, ne čitaju bezbožne novine, nego da se čuvaju i onoga, što makar izdaleka zaudara po bezboštву ili što pripravlja put do njega. Bezboštvo ne istupa odmah u svojoj strahoti već se prikriva za fina imena kulture, napretka, slobode, prosvjete, humanosti. Nije kršćanstvo protiv prave kulture ni pravog napretka; ali prava sloboda nije sloboda razuzdanosti, prava kultura nije u zabacivanju Onoga, koji je temelj svake kulture i izvor svega znanja, napretka i dobra. Ne može biti veće i uzvišenije humanosti (čovječnosti) od one, koju naučava sveto Evandelje. Nijedno ljudsko djelo ne će donijeti čovječanstvu veće sreće i većeg blagostanja, nego li to donosi katolička vjera. I zato, gdjegod se ide za tim, da se nauka Evandelja promjeni ili popravi, da se mjesto vjere postave surogati vjere bilo u to u dogmatiskom, kulturnom, socijalnom ili kojem bilo pogledu: tu za čestitog katolika nema mjesta. Tiha voda brijege roni — i prikriveno bezboštvo malo po malo ruši vjeru.

Sirite i preporučite svakomu sada o Novoj Godini »Glasnik Srca Isusova«.

Bezboštvo napada na mladež: zato roditelji treba da pomno paze na odgoj djece i vode račun o tom, što djeca vide i čuju na ulici, u društvu i kojegdje drugdje. Oni su u prvom redu odgovorni za svoju djecu i njihova briga ne prestaje, kad dijete dode u desetu godinu života.

Bezboštvo se širi štampom: radimo i mi prema svojim silama za dobru, katoličku štampu. Nemojmo smatrati izgubljenim dinar, koji smo za nju žrtvovali ni zlo upotrebljenim vrijeme, što smo ga posvetili čitanju dobrih knjiga i novina.

Bezboštvo se širi organizacijama: mi čemo se boriti proti njemu, ako budemo što učinili za katoličke organizacije.

Pa ako su naše prilike takove, da se ne možemo proti bezboštvo boriti ni na jedan od spomenutih načina, imamo svakako jedno dobro oružje uvijek pri ruci, a to je molitva. Među ostalim stvarima, za koje se molimo, neka bude kroz ovaj mjesec sjećanj a i kroz naš život naša molitva sјedinjena s nakanama svete Crkve i s nakanom svetoga Oca Pape: da bi se Bog udostojao poniziti neprijatelje svete Crkve i neprijatelje Božje, spriječiti njihovo djelovanje i to na njihovu duševnu korist i na korist cijelog čovječanstva.

B.

Naš dar sv. Ocu.

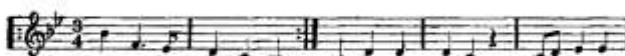
Glasnik dolazi i ove godine svojim čitateljima s molbom, da prikupe duhovno blago za sv. Oca Papu. Hoćemo li i ove godine razveseliti sv. Oca kao i prošle, kada smo mu poslali blizu 3 milijuna duhovnog blaga? Hoće li uspjeh biti onako veličanstven kao prošle godine? Hoćemo li osvjetlati lice pred drugim narodima, jer uisto vrijeme šalju i ostali narodi preko svojih Glasnika? Uvjeren sam, da će naš ovogodišnji uspjeh biti još veličanstveniji, jer mi smo Papini i ljubimo Papu — Kristova Namjesnika. A Papa treba mnogo molitava. Pokažimo svoju ljubav spram njega, da se što više za nj molimo i žrtvujemo. Pokažimo, da smo zaista puni duha Kristova!

Sabirat ćemo do polovice travnja, a onda će naš urednik sve poslati sv. Ocu. Zato vi pošaljite uredniku Glasnika, Zagreb 1/147. A da ga urednik uzmogne lakše izbrojiti, neka ga svatko ovako pobilježi:

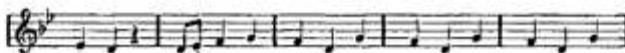
<i>Mise</i>	<i>Pričesti</i>
<i>Pohodi Presv. Sakr.</i>	<i>Krunice</i>
<i>Dobra djela</i>	<i>Zrtve</i>
<i>Svega</i>	

AKADEMIJA »REGINA APOSTOLORUM« U SARAJEVU, Koroščeva ul. broj 15, izdala je katalog svojih knjiga, koji šalje svakome na zahtjev besplatno.

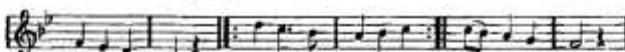
Pastiri stante se.*

1. Pa - sti - ri stan - te se, svi skup ve - sel - te sel! Ar je ro - de-no De-te ne-
2. Vi - dili smo De-teš - ce ta - mo vu šta - li - ci Maj-ku Ne - go-vu De-vu Ma-

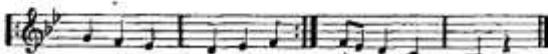
1. be-sko le - ži v ţa - li - ci, sta - mi - ci, ja - sel - ci vu
2. ri - ju; po-leg o - ste-ka, vo - te - ka; Si - me - ka pre-

1. Be-tle-he - mu, Pri-vo - lu, o-sle-ku, ne od vas da-le-ko De - te le - ži;
2. Ijublje-no - ga, Ah, Ne-mu, du-ši-ce, ne-ste bo - žič-ni-ce vu Be-tle - hem.

1. ko - je je ro - di - la De - vi - ca pre - mi - la;
2. Ne-mu po - pe - vaj - te, Ne - mu se ra - duj - tel

1. pri vo - lu, o - sle - ku, ne od vas da - le - ko De - te le - ži.
2. Ah, Ne-mu, du - ši - ce, ne - ste bo - žič-ni - ce vu Be - tie - hem!

3. Na brzom stante se; — Svi tamo tecitel — Dete pozdravite, hvalu mu dajte!
Ah to Detešće u jaslicam ležeće pravedni je Bog.
I Njega hvaleći — Mariju dičeći — vsim povećte,
kaj ste tam videli, — kakvo čudo našli.
I Njega hvaleći — Mariju dičeći — vsim povećte.
4. Nemu, devojčice, — neste božićnice. — Mladomu Kralju: Bogu vašemu
dare poneste, podajte, aldijute mladomu Kralju!
Ovomu Detešcu, — mojemu srćecu — dare neste;
Nega pozdravite, — mojemu srćecu — dare neste!
I ovomu Detešcu, — mojem srćecu — dare neste!

* Ovu nježnu narodnu božićnu pjesmu iz Samobora kraj Zagreba napisao
je g. Perše Franjo, a riječi se nalaze u njegovoј pjesmarici »Andeosko cvijeće«
(str. 205). Za tisak priredio Vj. L.

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata.

Hrvati vežu ponovno navijeke svoju sreću
uz Pećinu sv. Petra (g. 869).

»Ti si Petar (Stijena) i na toj Stijeni sazidat će Crkvu svoju, i vrata pakla ne će je nadvladati.« Riječi Isusove kod Mateja 16, 18.

Gledaj Glasnik 1934. br. 4, 6, 8, 10, 12.

Godine 878. nametnuo se Hrvatima za gospodara pomoću grčkoga cara Vasilija knez Zdeslav. S njime bi imali naši djedovi dospjeti ne samo pod političku nego i pod duhovnu vlast bizantijske crkve, koja bješe zapala u ralje nekršćanske politike, a odcijepljena od Isusove Crkve moralna bi izgubiti život. Time je Zdeslav povrijedio najsvetije osjećaje hrv. naroda, koji je baš 200 godina prije njega (oko 680.) svećanim ugovorom obećao navijeke vjernost sv. Petru i njegovim Nasljednicima, i koji je bio poznat kao »narod sv. Petra«, kako to svjedoči i papa Ivan VIII. u pismu na samog kneza Zdeslava, zovući sv. Petra i Pavla »zaštitnicima Hrvata«.

Hrvati ogorčeni dignu ustanak proti Zdeslavu, u kojem knez zaglavlji, a narod izabere vodom sposobnog Branimira, glavnog branitelja svoje vjere i slobode.

Knez Branimir (879—892).

Novi knez najprije odluči povratiti narodu vjerski mir, što ga je Zdeslav onako teško narušio i tako poraditi za njegovo opće dobro.

U tu svrhu opremi on po svećeniku Ivanu Mlečaninu u Rim svećano poslanstvo papi Ivanu VIII. (872—882). U pismu Branimir izjavljuje Namjesniku Kristovu, da se sa svojim narodom vraća u krilo sv. Rimskе Crkve i uvjerava ga o nepokolebitivoj vjernosti svojoj i svega naroda sv. Petru i njegovim nasljednicima.

Isto tako su Papu uvjeravali o svojoj odanosti u posebnim pismima Teodozije, jedini biskup svih Hrvata, a zatim ostalo svećenstvo i cijeli narod.

Ivan VIII. zadivljen djetinjskom vjerom i ljubavlju Hrvata prema Glavi kat. Crkve, odgovorio je svima posebnim poslanicama, punim očinske ljubavi i dobrohotnosti. Knezu je ovako pisao:

>Ljubljenom sinu Branimiru!

Citajući pismo tvoje kneževske svjetlosti, što si nam ga poslao po časnom svećeniku Ivanu, obojici zajedničkome vjernom službeniku, spoznasm jasnije od sunca, kako veliku vjeru i iskrenu odanost gojiš prema Crkvi sv. apostola Petra i Pavla i prema Nama (papi). Pa jer želiš po milosti Božjoj i ponizno ispolijedaš, da ćeš biti u svemu vjeran i kao ljubljeno dijete poslušan sv. Petra i Nama, koji njega zastupamo po dobroti Božjoj, ovom našom apostolskom poslanicom uzdajemo najsrećniju hvalu tvojoj svjetlosti. Primamo te očinskom ljubavlju kao premilog sina, što se vraća sv. Apostolskoj Stolici, svojoj Majci; budući da su od ove tvoje djeđovi pili kao iz najčistijeg vrela slatku vodu sv. Evandelja. U duhu te grlimo i želimo te pomagati apostolskom dobrohotnošću, da se na te izlije milost i blagoslov Božji, sv. apostolskih pravaka Petra i Pavla i naš; kako bi tako bio zaštićen i spašen od vidljivih i nevidljivih neprijatelja, koji neprestano zasjedaju i rade proti spasenju ljudi te da tako lakše uzmogneš zadobiti željenu pobjedu nad svojim dušmanima.

Koliko naime budeš nastojao, da se Bogu ponizno podloži i pokoravaš njegovim sv. zapovijedima i da Gospodinu za ljubav iskazuješ dužnu čast njegovim svećenicima i slugama, to ćeš bez sumnje sigurnije nadvladati sve svoje neprijatelje i buntovnike. Stoga opominjemo tvoju poduzetnost, da u svim svojim djelima vazda imas Boga pred očima, njego se bojiš i svim srcem njega ljubiš. Kaže naime prorok: »Blažen čovjek, koji se Boga boji i u njegovim zapovijedima nalazi veliku radost, njegovo će potomstvo na zemlji biti moćno« (Psal. 111.). Sam Gospodin veli u Evandelju: »Tko mene ljubi, držat će riječ moju, i moj će Otac njega ljubiti; pa čemo k njemu doći i kod njega se nastaniti« (Ivan 14. 23). Pa budući da je to tako, ako svojim dobrim djelima Boga proslaviš u sadašnjem životu, nesumnjivo ćeš i u budućem biti ovjenčan neumrlogom slavom. Ta On je sam to obećao po Mojsiju govoreći: »Proslavit ćeš one, koji mene slave.«

Rado smo učinili, što si od nas vrhovnog svećenika molio po spomenutom duhovniku i razne stvari želio, da ti udijelimo apostolski blagoslov za tvoje spasenje.

Kada smo naime služili sv. Misu na dan Uzašača Gospodinova (21. maja 879.) na sv. oltaru bl. Petra apostola u samoj Žrtvi podigli smo k nebu ruke i blagoslovili smo tebe, sav tvoj narod i cijelu zemlju tvoju:

Kako bi sada i na vijeće spasio tijelo i dušu te mogao sretno i sigurno upravljati svojom zemaljskom kneževinom; a nakon smrti da bi s Bogom blažen uživao i navijeće kraljevao u nebeskoj domovini.

Budući da smo upoznali, da je ovaj svećenik Ivan posve vjeran tebi i Nama u svemu, pouverili smo mu naše apostolsko pismo, neka ga ponese bugarskom knezu. Zato molimo, da bi za ljubav sv. Petra i prema Nama s tvojim dopuštenjem obavio bez otezanja ovo naše poslanstvo. Mi čemo pak t za ovu stvar biti veoma zahvalni tvojoj ljubavi.«

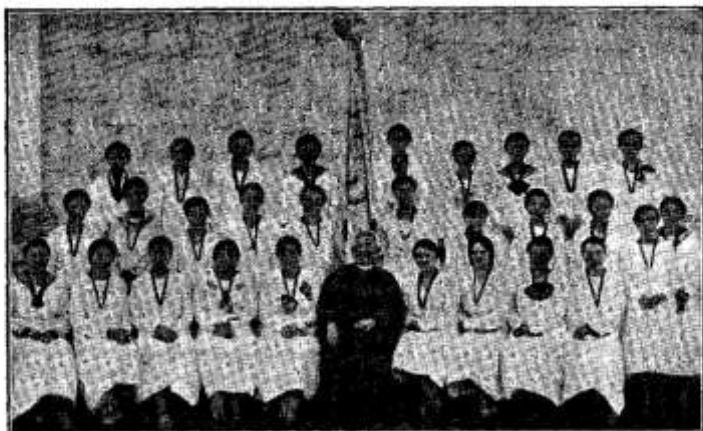
Dano u Rima 7. juna 879.«

N. Maslać D. I.

Bez Glasnika ni živjeti ni umrijeti.

Bilo vam je to ove jeseni. Zakopao sam jednoga svoga župljana. Ljudi ga teško nosili. Znao sam, da je bio težak tijelom, ali mi je bilo čudno, da je mrtav tako težak. Poslije pokopa čuo sam i razlog. Glasnik, naš dragi glasnik, glasnik Božji, glasnik Sina Božjega izlazi vam pune 43 godine. Pokojnik, o kojem vam govorim postao je preplatnikom sa svojih 30 godina. Držao ga sve godine, ali i čitao sve godine, dapače ponavlja sve godine. Kad bi došla nova godina, eto ti njega u župni ured: »Velečasni! Ono, dobro, bez njega nijesam, otkada ga poznam; hoću opet u ovoj godini. E, dobar je Glasnik Presvetog Srca. Godi mi i veoma godi, kad mi Presveto Srce govori preko svojih novina. Kupim koji put i novine, ali me uvijek ostave pusta i nezadovoljna. Moj dragi Glasnik Srca Isusova me čini veselim i sretnim, samo mi je predugo od broja do broja. Zapišite me i ove godine, jer bez Glasnika ja ne ču ni živjeti, a ni umrijeti.«

Vi biste, dobri čitatelji, htjeli znati, zašto je bio težak moj preplatnik kad su ga nosili u grob. Obolio, teško obolio, obavio sve svoje kršćanske dužnosti prema Bogu, Crkvi i bližnjemu, ali teško su ga nosili na groblje. Kad je bolestan ležao, naložio je svomu sinu: »Sinko, bez Glasnika nijesam živio, otkada ga poznam, ne ču bez njega ni umrijeti, ali niti biti pokopan. Imam sve brojeve od prvoga, koji je izišao do listopada 1934. Te Glasnike češ mi metnuti u lijes i predati me materi zemlji. S Glasnikom Srca Isusova nosila me zemlja, pa me neka i s Glanikom primi.« Sin mu je izvršio volju i stavio u lijes 43 godišta Glasnika.

Drenovci: Djevojačko društvo presvetoga Srca Isusova.

Tako sam ja saznao, a preko mene i vi čitatelji, što je bio razlog prevelikoj težini moga pretplatnika. Nas Hrvata katolika ima do 4 milijuna, a naš dragi Glasnik ima pretplatnika oko 50.000. Istina, to je najveći časopis što se uopće tiska na hrvatskom jeziku, ali ipak izračunajte na koliko Hrvata dolazi tek jedan Glasnik. Kad izračunate, onda ćete priznati, da ne možemo s pravim oduševljenjem pjevati: »Do nebesa nek se ori.« Izračunavši to, morat ćete priznati: »Mi Hrvati još se premalo zanimamo za presveto Srce Isusovo, kad nas još tako malo čita. Njegov Glasnik.« Zamislite se malo pa pokazite protivno s prvim siječnja 1935. Kad bi hrvatski katolici odlučili o novoj godini: »Bez Glasnika Srca Isusova ne ću živjeti, a ni umrijeti,« pa se pretplatio svaki deseti, onda bi imao Glasnik 400.000 pretplatnika. Kad bi Glasnik imao 400.000 pretplatnika, onda bi mogao biti još veći i ljepši, a njegovi pretplatnici veći, ljepši i teži dobrim djelima pred Bogom i Njegovim Presvetim Srcem. Kad bi Glasnik imao taj broj pretplatnika, onda bi mogao više puta izlaziti,

a njegovi čitatelji sigurno u nebo ulaziti, jer Glasnik imade i tu čarobnu moć, da nebesa otvara onima, koji ga čitaju i da živu po onom, što ih je Glasnik Srca Isusova naučio.

»Imena onih, koji budu širili ovu pobožnost, bit će zapisana u mom Srcu i ne će se nikad izbrisati.«

Tako obećaje Božansko Srce! Među posebne štovatelje Presvetoga Srca moraju se ubrojiti pretplatnici i čitatelji Glasnika Srca Isusova, a osobito njegovi povjerenici.

Nova godina je tu! Na posao za presveto Srce!

Leopold Rusan, župnik.

Marica Tomičić iz Klenovica — Žrnovica štititeljica našega Glasnika piše, da je kao gimnazijalka petoga razreda dobila zvanje za samostan čitajući Glasnik. Nek je prati blagoslov Božji.

Gjuro Soplana iz Bereka, marni povjerenik našega Glasnika evo puno 42 godine. Bog ga poživio.

**„Dat ћу mir i slogu obiteljima, koje revno štuju
moje Srce.“**

U sv. Pismu čitamo, da je Josua, naslijednik Mojsijev pred smrt svoju sazvao sav narod, izbrojio mu sva djela Božja, te ga pozvao: »Zato se sada bojte Gospoda i služite mu sa srcem savršenim i iskrenim, i uništite bogove, kojima služiše oci vaši u Mesopotamiji i u Egiptu, i služite Gospodu. Ako li vam se pak čini zlo služiti Gospodu, prosto vam je da birate. Izberite danas, što vam je draže, komu treba prije da služite; a ja i dom moj služit ćemo Gospodu.«

Sav narod odgovori i reče: **Ne daj Bože da ostavimo Gospoda i da služimo tudim bogovima.** Iza ovoga sam je narod počeo nabrajati djela Božja, koja su mu načinjena, te zaključi: **Služit ćemo dakle Gospodu, jer je on Bog naš.** K ovomu Josua nastavi: »Sami ste svjedoci, da ste sebi izabrali Gospoda, da mu služite.« I oni rekoše: »**S v j e d o c i s m o .**« Josua će dalje: Sada dakle, odbacite bogove tude, koji su medu vama, i privijete srca svoja ka Gospodu Bogu. A narod reče Josui: **G o s p o d i n u B o g u s v o j e m u s l u ž i t ć e m o i z a p o v i j e s t i n j e g o v e d r ž a t ć e m o .**

Kad sam ovo pročitao palo mi na pamet: Moj hrvatski puk slavi Božić veseljem, kakovim ga slavi malo koji narod, pjesma, kakovih valjda nijedan narod nema. U tim pjesmama on tako jasno i glasno svojata Boga za svoga Boga i tako se izričito predaje Srcu Isusovu. Te pjesme su pune vjere, pune ufanja, prepune ljubavi. Narod, koji je to mogao dati, narod je bio Božji. Narod, koji ne može dati svoga Božića, taj narod bi morao posebno to pokazati. Taj posebni način bio bi posvet a obitelji Presv. Srcu. U hrv. svetištu Presv. Srca kod Isusovaca u Zagrebu ima jedna knjiga s naslovom: Zlatna knjiga obitelji, u kojoj su upisane obitelji, koje su se posvetile Presv. Srcu. Ta knjiga ima previše praznih stranica. Kad bi te prazne stranice bile ispunjene, kako bi novi život zastrujio u srcima naših obitelji, kad bi nastala potreba, da se ta zlatna knjiga proširi, nastao bi preporod. U toj mrtvoj knjizi rekoh, prostora je još mnogo, a vi, dragi čitatelji, ne zaboravite, da je u Presv. Srcu za svakoga od vas, a i za svakoga drugoga, mnogo mesta, jer to Srce obuhvata neizmjernost. Dok ovo pišem zavirujem u knjigu, zlatnu knjigu, svoje župe, da vidim, što mi kaže. Znate, što mi govori: Sve obitelji, koje su u njoj upisane, doista su najbolje i najvrednije. Vidim ih na svakom dobru, a ne vidim, ni ne čujem, da su na zlu kakvom.

Zapamtite: u kojoj mjeri obitelj Isusu i njegovu Kraljevstvu čast i vlast prizna i u život provodi, u toj mjeri je i dionica blagoslava njegova Kraljevstva.

Bl. uspomene papa Benedikt XV. reče: **U naše doba nema savremenijeg djela, nego što je posveta obitelji.**

Slavno vladajući Pijo XI. govorи: »Posveta obitelji je preodlično djelo za učvršćivanje Kraljevstva Kristova.« Iz takovih obitelji nicat će bolji mladi naraštaj, napose pak svet svećenički pomladak. Takove će obitelji biti zdrave i krepke jedinice Kraljevstva Kristova; po njima će se ostvariti, što apostol punom svijesti nadahnuća reče: »Iesus treba da vlada.«

U ovom kratkom sve vam je rečeno, a vi lijepo ovih božićnih dana o tome u svojoj obitelji odlučite. Podite k svomu velečasnom, prijavite se za posvetu, pripravite se, pa prigodom blagoslova kuća obavite posvetu. Pogledajte si još molitvenik Srce Isusovo spasenje naše str. 30, 43 i 348 pa ćete sve znati.

Zapamtimo, što je sam Spasitelj obećao: »Dat ћu mir i slugu obiteljima, koje revno štuju moje Srce.«

Leopold Rusan, župnik.

Sv. Janja (Agneza).

Slavi se 21. siječnja.

*S trinaest godina podnje
sv. Janja nadčovjećnom jakošću
mučeničku smrt svladavši naj-
prije laskave zamame i strašne
prijetnje. Sam ju je Bog ču-
dom očuvao, da joj bezbožnici
ne oskvruše andeosko tijelo.
Baćena u oganju, koji joj nije
ništa naudio moljaše raštenih
ruk: »Zahvaljujem ti svemogući,
poklona, časti i strahopočitanja
vrijedni Oče, što po Sinu Two-
me svladah prijetnje bezbožnog
silnika i neokaljanom stazom
prodoh mimo gad putenosti! Evo
me, dolazim k Tebi, koga ljubih,
koga tražih i za kojim uvijek
čeznem. Kad joj je na to krv-
nik rinao mač u vrat, sruši se
Kristova mučenica i poleti k
svome Zaručniku.*

Od 18.-25. siječnja katolići po čitavom svijetu šalju tople vapaje k Presvetom Srcu, da se što prije sjedine u pravoj Crkvi Kristovoj svi kršćani i da se obrate svi nevjernici. Ne zaboravite ni vi toga.

Slavno vladajući Pijo XI. govorи: »Posveta obitelji je preodlično djelo za učvršćivanje Kraljevstva Kristova.« Iz takovih obitelji nical će bolji mlađi naraštaj, napose pak svet svećenički pomađak. Takove će obitelji biti zdrave i krepke jedinice Kraljevstva Kristova; po njima će se ostvariti, što apostol punom svijesti nadahnuća reče: »Iesus treba da vlada.«

U ovom kratkom sve vam je rečeno, a vi lijepo ovih božićnih dana o tome u svojoj obitelji odlučite. Podite k svomu velečasnom, prijavite se za posvetu, pripravite se, pa prigodom blagoslova kuća obavite posvetu. Pogledajte si još molitvenik Srce Isusovo spasenje naše str. 30, 43 i 348 pa ćete sve znati.

Zapamtimo, što je sam Spasitelj obećao: »Dat ću mir i slugu obiteljima, koje revno štuju moje Srce.«

Leopold Rusan, župnik.

Sv. Janja (Agneza).

Slavi se 21. siječnja.

S trinaest godina podnije sv. Janja nadčovječnom jakošću mučeničku smrt svladavši najprije laskave zamame i strašne prijetnje. Sam ju je Bog čudom očuvao, da joj bezbožnici ne oskrnuše andeosko tijelo. Bačena u oganj, koji joj nije ništa naudio moljaše raširenenih ruku: »Zahvaljujem ti svemogući, poklona, časti i strahopočitanja vrijedni Oče, što po Sinu Tvoome svladah prijetnje bezbožnog silnika i neokalanom stazom prođoh mimo gad putenosti! Evo me, dolazim k Tebi, koga ljubih, koga tražih i za kojim uvijek černem.« Kad joj je na to krvnik rinuo mač u vrat, sruši se Kristova mučenica i poleti k svome Zaručniku.

Od 18.—25. siječnja katolici po čitavom svijetu šalju tople vapaje k Presvetomu Srcu, da se što prije sjedine u pravoj Crkvi Kristovoj svi kršćani i da se obrate svi nevjernici. Ne zaboravite ni vi toga.

Sveti Polikarpo.

26. siječnja.

Tko to tako u osinjak dirnu?
Što uzbuni staru, slavnu Smirnu?
Pogani se dali na galamu,
Da im pustoš sve veća u hramu,
Da bogove mnogi ostaviše,
Da kršćana svaki dan je više.
Ovo zadnje i židove dirka,
U toj pjesni njihova je svirka.
Viču oni darnuti u živac:
»Polikarpo najveći je krivac,
Sve to stvara ona lija stara,
Svijet kršćanskom vračarijom čara!«

Oj Andele kršćanstva u Smirni,
Blag biskupe, Kristov borče mirni,
Davno veće ti si sve to zneo,
O tom glase Isus ti je slao.
Ko što svima daje poučenje
Tvoj učitelj pišu »Otkrivenje«.
Vjerni slugo Isusovi želja,
Skrio si se od progonitelja,
Ali zaludu, ne ćeš im izmaći,
Bog to hoće, oni će te naći.

U seoskoj smjernoj kolibici
Svetog starca otkrili vojnici;
Pred suca ga vode poganskoga,
A taj viće: »Opsuj Krista svoga,
Pa ni vlas ti ne će s glave pasti!«
Zbori starac samovoljnoj vlasti:
»Osamdeset i šest je godina,
Što ja služim Krista Gospodina.
Kroz to vrijeme ni za trunak mali
On ni u čem mene nè ražali,
Pa gdje mogo opsovat bih Njega,
Svoga Spasa, Kralja svevišnjega?«
Sudac prijeti: »Ne ćeš li, što želim,
Bogova mi, na vatru ćeš, velim!«
Sveti biskup spokojo se glasi:
»Zemna vatra plane pa se gasi,
Ima vatra, koja plamsa vazda,
U nju mnogi po smrti će gazda.
Ja sam eto u rukama tvojim,
Pali, sijeci, muke se ne bojim!«
»Na lomačul!« sudija zarika,
I domala eno mučenika
Povezana povrh drva krutih,
Gdje očiju i nebu uzdignutih
Žarko moli što glasnije može:
»Svemogući Gospode i Bože,

Oče svojeg ljubljenoga Sina,
Koji dode spasit nas iz tmina
I učit nas o tvojoj divoti:
Hvala tvojoj bezmjernej dobroti,
Što mi ovog dara ne zakrati,
Što mi dade danak dočekati,
Da okusim čašu Isusovu,
Da podnesem gorku muku ovu,
Za Nj poginem, pa uz Njega potom,
Njemu živim vječitim životom.
Tijela teret sada s mene snimi
I ko žrtvu ugodnu me primi.
Kad krvnici ogani zapališe,
Čudesa se silna dogodiše:
Plam ogri gosta kosa sijedi,
Ali nimalo njega ne povrijedi;
Blisti svetac kroz golemi plamen
Ko kroz sunce jaspis dragi kamen,
A s divota nikad neviđenih
Kameni se narod nebrojeni.
Sudac bjesni: »Kršćanski su čini!
Hej krvnici, mačem ih očini!«
Krvnik skoči, mač iz toka vinu,
Mučeniku u grudi ga rinu,

Bržnu krvca, vatru huknu, zujnu,
Nalik sva na silnu ružu rujnu,
I u jednom utru se trenu,
Tijelo klonu, duša k Bogu krenu.
Kada vali čudena se slegli,
Mrtno tijelo pogani sažegli,
A kršćani svete kosti zbrali,
I veseli Božja proslavlali.

Mučenice, žarak s Božjeg sjaja,
Pomozi nam iz vječnoga kraja.

Da na više i mi uzletimo,
Da se takve smrti zaželimo,
Jer na svijetu med ljestvica trista
Najveća je poginut za Krista:
To je milost svih milosti puna,
Kruna draža od svih carskih kruna,
To je ljubav najsladega žara,
To junaštvo, komu nije para,
To je slava, da je nema veće,
To je sreća iznad svake sreće!

Guslar.

Jubilej hrvatskoga Blaženika.

Ovu godinu počinjemo s jednim jubilejem, koji svima nama mora služiti na veselje, mora nas potaknuti na savršeniji život. To je jubilej naše krvi, našeg čovjeka, koji nas je proslavio, jubilej našeg Blaženika.

Papa Pio X. proglašio je u siječnju 1905. — dakle točno prije 30 godina — blaženim Marka Križevčanina i sumučeniku Stjepana Pongraca i Melchiora Grodeca, oba iz Družbe Isusove. U siječnju ove godine bit će dakle obljetnica te slave i pravo je, da tu tridesetgodišnjicu svećano proslavimo. U Svetištu Srca Isusova u Zagrebu proslavit će se 20. siječnja taj jubilej na svečan način, a lijepe će biti, ako to učine i sve župe širom naše katoličke domovine.

Bl. Marko rodio se godine 1580. u Križevcima. U rimskom zavodu »Germanikumu« čuva se još sada njegova izjava, što ju je napisao, kad je stupao u taj zavod, da dovrši nauke. Ta izjava glasi: »Ja Marko Stjepan Križevčanin, Hrvat iz zagrebačke nadbiskupije, čitao sam bulu (papinsku odredbu) ustanova kolegija »Germanikuma«, izdanu god. 1584. Čitao sam i sva pravila kolegija i ne nalazim u njima nikakve poteškoće pa se nadam, da će ih s miloču Božjom moći držati.« Tu je izjavu potpisao Bl. Marko 16. studenog 1611. Pet godina kasnije postade on kanonikom u Ostrogonu u Madžarskoj i domala komoranskim arcidakonom. Djelovao je kao revan svećenik u Košicama, gradu u sjevernoj Madžarskoj, i ondje mnoge kalvine i luterane priveo na trag u krilo sv. Crkve. Kad je kalvinska vojska Dure Rakocija 3. rujna 1619. osvojila taj grad, zarobiše svu tri naša blaženika, te ih iza strašnog mučenja smakoše radi sv. vjere. Kalvinci su nudili Bl. Marku veliku nagradu, ako otpadne od katoličke vjere, ali blaženik je odgovarao: »Što se vjere tiče, druge vjere ne poznam osim katoličke, a nju ču s miloču Božjom i čuvati do zadnjega daha. Nema obećanja, koje bi me sklonilo, da je ostavim.« Bl. Barko isprosio si je milost, da je ostao nepokolebitiv u sv. vjeri pokraj svih strašnih muka.

I na nas će navaliti silesija napasti, da nam otmu sv. vjeru i odanost prema Crkvi i sv. Ocu Papi. Hoćemo li se i mi kao i Bl. Marko junački odhrvati te radnje u smrt poči nego li se odreći svoje vjere? Molimo bl. Marka Križevčaninu, da nam isprosi od Božje milost, da uzmognemo vazda živjeti kao odlučni katolici i ako ustreba, da odvažno i krvljivo zapečatimo vječnu odanost i vjernost svojoj sv. rimokatoličkoj Crkvi i Papi.

Bl. Marko, očuvaj nam sv. vjeru i učvrsti nas njoj! Povećaj našu ljubav spram Boga i njegove Crkve! Isprosi našemu narodu mnogo svetaca!

Ovako ćemo se moliti Bl. Marku — našemu zemljaku — prigodom proslave ove 30 godišnjice mi čuvari Hrvatskog narodnog Svetišta Srca Isusova. I vi, dragi čitatelji, pridružite se ovoj toploj molitvi.

Antun Alfirević D. I.

Za proslavu jubileja bl. Marka Križevčanina preporučujemo o njemu krasnu dramu »Žrtva ljubavi«, koja se dobije u Upravi našega Glasnika. Uloge su samo za muškarce.

Jz apostolata

molitve

Na to nisam mislio.

Kroz duge godine mogli su »Glasnikovi« prijatelji vidjeti jednu molitvicu, što je natiskana u svakom broju iza mjesecnog kalendara, a ima naslov »Svagdanje prikazanje«. Ali mi smo ljudi takvi! Što neprestano susrećemo i često vidimo, lako nam postane obično, pa i ne mislimo mnogo, što to ima značiti. Možda se to dogodilo kojemu čitatelju sa »Svagdanjim prikazanjem« pa se pitao: »Čemu zapravo ta molitvica?« Hajde da osvježimo možda već poznate stvari!

Mi ljudi ne možemo nažalost cijeli dan moliti usmeno, niti misliti neprestano svjesno na dragoga Boga. To mogu po posebnoj milosti Božjoj samo neke odabrane duše. Obični ljudi imaju toliko svagdanjih potreba i nužnih poslova, koje po Božjoj nakani moraju obavljati, da preduge molitve, koje bi im smetale u vršenju njihovih staleških dužnosti, ne bi bile Bogu ni ugodne.

Dragi Bog je ipak u svojoj očinskoj dobroti dao svima nama priliku, da mu pokraj svih bezbrojnih poslova neprestano možemo služiti. Tako možemo cijeli dan vršiti svoje obične dužnosti i ujedno — moliti. Kako to? — Tako, da baš ta djela i svagdanje poslove učinimo molitvom! Bio posao ne znam kako običan i prost i rastresen, može nam ipak poslužiti, da s njim stečemo neprocjenjive zasluge. I to na posve lak način! Samo treba da ujutro izmolimo »Svagdanje prikazanje« i sav će nam se rad pretvoriti u službu Božju, u molitvu, dobit će vrhnaravnu vrijednost. Zato i veli ta molitvica: »Božansko Srce Isusovo, ja ti prikazujem po Bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djeila...«

»... i trpljenja.« A tko od nas ne trpi?! Nema čovjeka, koji ne bi imao barem po koji križ. Obično ih ima svaki čovjek toliko, da ih jedva nosi. Cijeli dan od ranoga jutra do kasne večeri križ za križem označuje stazu ljudskoga života. Dani su puni manjih i većih pregaranja, svladavanja, tjelesnih boli, duševnih muka. Sve te križeve moramo nositi. Nitko im ne može izmaći, jer »Odbaciš li jedan križ, snaći će te bez sumnje drugi, možda još veći«, veli knjižica »Naslijeduj Krista«. To je naša ljudska sudbina, to je tajna trpljenja, po kojemu se s milošću Božjom spasavamo. Trpjeti dakle moramo. A zašto većina ljudi trpi? — Trpe, jer se ne mogu tome izmaknuti, trpe uzalud! A ipak samo bi jedan uzdah trebali izreći — barem srcem — i sve bi se trpljenje pretvorilo u vrhnaravno blago, a oni bi postali apostolima molitve.

Veliko je i neprocjenjivo blago, što ga na taj način možemo steći svojim svagdanjim djelima i trpljenjem. Istom ćemo u lijepoj vječnosti vidjeti, od kolike je to vrijednosti. Tu veliku vrijednost daje našem trpljenju i opet »Svagdanje prikazanje«. Pače ni ta kratka molitva nije neophodno potrebna! Dosta je, da čovjek izjutra srcem i voljom uzdahne: »Božansko Srce Isusovo, prikazujem ti ovaj dan po Bezgrješnom Srcu Marijinu na tvoje nakane!« ili »Srce Isusovo sve za te« ili što slično. Glavno je, da posvetimo sebe, svoj rad i boli Božanskom Srcu, a riječi i molitvu za tu posvetu i prikazanje može napraviti svaki sebi, kako mu je zgodnije. »Glasnik« donosi na drugoj stranici »Svagdanje prikazanje«, da olakša čitateljima obnavljati to svagdanje prikazanje.

Eto, dragi čitatelju, sad znaš, koliko blago možeš skupiti svakoga dana svakim svojim djelom, svakom svojom molitvicom, svakom svojom žrtvom. Moli stoga svaki dan svoje prikazanje Božanskom Srcu. Prikaži sebe i sav svoj rad kao zadovoljštinu Isusu za uvrede, što mu ih nanose nezahvalni ljudi. Utjesit ćeš tako Presv. Srce i pomoći ćeš mnogim dušama, postat ćeš apostolom molitve. Nauči to i druge, pa ćeš biti i apostol dјelom.

Prva velika odluka na Novu Godinu i svakoga jutra cijele godine, cijeloga života neka bude svakome katoliku: »Božansko Srce, sve za Te!«

L. Nikolić D. L.

NOVO! — UPRAVO DOTISKANO! — NOVO!

NAGNIFIKAT je naša dosada najopsežnija i najpotpunija crkvena pjesmarica u notama. Sadržaje na 608 stranica: 504 brojeva jednoglasnih napjeva (pjesama i korala). I note i tekst ispod nota je ručni slog (a ne litograf. ili opalograf.). U dvostrukom iscrpivom kazalu je točno označeno, u kojoj se od naših poznatijih zbirki nalazi četveroglascje odn. pratnja pojedine pjesme. Dakako da imade i novih napjeva. U prilogu su tri koralne Mise: De Beata, De Angelis i Pro Defunctis cum Absolutione.

Format je džepni, zgodan. Tisak je zoran, nježan. Oprema odlična.

Cijena: tvrdi uvezanom primjerku — — — — 35 Din.

• meko uvezanom primjerku — — — — 30 Din.

Za Ameriku — — — — — 1 Dolar

Na svakih 10 komad dobiva se 1 egzemplar gratis. Kod većih narudžbi (za zavode, župne uredje) poseban popust.

Naručuje se kod: Uprave Glasnika Srca Isusova, Zagreb, I/147. Palmičeva ul. 31.

Kod iste Uprave naručuje se i:

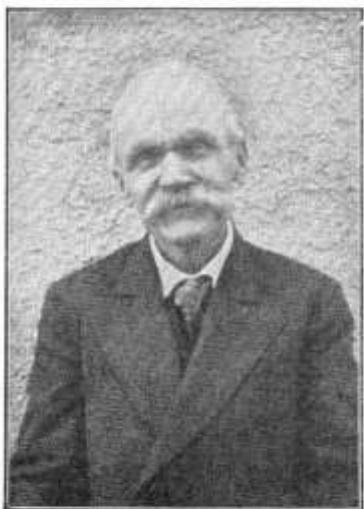
1.) **NOVA PJESMARICA**. I. dio. Adventske i božićne pjesme: jednoglasni napjevi u notama; 32 stranice s kazalom. To je samo izvadak iz »Magnifikata«. Cijena po komadu samo 2 Din.

II. dio: Korizmene, Duhovske, Preev. Sakramantu.

2.) **KORALNE MISE**: Pro Defunctis i Absolutio, De Angelis (Credo III), De Beata (Credo I). Na 32 str. su uzornim tiskom tiskane note i tekst. — Evo zgodne prilike, da si svi prijatelji crkvenog pjevanja i korala naruče najobjubljenije koralne Mise! — Cijena pojedinačnom komadu 3 Din.; kod narudžbe od 50 i više kom. po 2 Din.

† Matija Očić — vitez treće Božje zapovijedi.

* 1854. — † 1934.

»Matija, kakav si ti čovek? V nedelju v jutro: mi spijemo, ti peš k meši! Popoldan: mi pijemo, ti peš k večernjici. Ti budeš celo nebo za sebe okupirali!«

Ovako je još prije 50 godina mladome gazdi Matiji Očiću govorio neki »mokri brat« sa Lašćine, onda još sela Zagrebu na sjeveroistok. Nije ni slatio, da je na način dosta orginalan u malo riječi sabio sve, u čemu je stajala istinska veličina pokojnoga patrijarha cijele Lašćine.

Pokojni je Matija Očić bio uistinu velik čovjek. Ta se njegova veličina ne da doduše mjeriti ni metrom ni hvatom, kojim se mijere te kojekakve i svakojake »veličine«, što ih crna zemlja

nosi. Nema o njemu nigdje po novinama nikakva članka. Nikakovim zamašnim djelom nije Matija Očić naše javnosti u čudo natjerao. Ne pamti se, da bi se bio istaknuo kakvom duhovitošću na riječi. Osim njegove Lašćine i nešto svećenika dolje u gradu slabu je tko za njega znao, svijet se za njega nije zanimao.

Ali se Matija Očić još manje zanimalo za svijet. Za Napoleona vele, da u njegovu rječniku nije bilo riječi »nemoguće«. Za pokojnoga patrijarhu treba reći, da u njega nije bilo one šuplje krilatice »kaj budu drugi reklii?« I tako je kroz 80 godina svijetlio taj čovjek cijeloj Lašćini ustrajno vršeći kršćanske dužnosti bez obzira na poteškoće bilo kojega reda.

Treća Božja Zapovijed bila je stožer njegova duoga života. Svetkovanje Gospodnjega dana svetom misom i večernjicom — to je bila njegova najsvetija briga. Nije se obazirao na to, je li nedjeljom pljuštalo, baš kad je trebalo k svetoj misi polaziti. A još se manje obazirao na to: kaj budu drugi reklii? On je bio pravi, potpuni vitez Treće Božje Zapovijedi. U tome je veličina toga čovjeka, istinska i trajna.

Nekako preklane zapalo me je, da tu izabranu dušu upoznam. Od toga časa ja sam sebi uvijek baš takvim zamišljao starca Chaffangeona (čitaj: Šafanžona), seljaka-sveca, najmilijega župljanića slavnoga svetoga Ivana Vianneya, župnika u francuskom seoci Ars. Chaffangeon je bio intiman s Isusom. Taj se sveti

seljak bio popeo do onoga stupnja molitve, na kojemu se najrazgovijetnije vidi, da je molitva razgovor s Bogom. Njegov život posljednjih godina nije bio ništa drugo nego neprekinuti razgovor, vječito sporazumijevanje i svjetovanje s Isusom, vječna molitva u najsladem smislu riječi.

Pokojni Matija Očić bio je pravi Chaffangeon stare Lašćine. Ono nešto, čime se jednostavni Matija razlikovao od tolikih sebi sličnih, bila je njegova čežnja za Isusom. Toga on u djetinjstvu nije znao reći, ali se tako držao, a u muževnim godinama išao je svijesno i odlučno za intimnim prijateljstvom s Isusom ne mareći za to: kaj budu drugi rekli. Zato je jasno, da nedjeljom i blagdanom nije mogao biti bez svete mise. On je sasvim pravilno shvatio, da će tamo naći Isusa i da vrijeme s Isusom provedeno, nije izgubljeno za njegovo gospodarstvo.

Pa i nije bilo izgubljeno. Počeo je gospodariti s jednim jednim jutrom, a sinovima je ostavio šesnaest. Njegovo šesnaestero djece, što mu ih je rodila vjerna družica Katarina Petrocijeva, nije gladovalo za to, što im otac točno svetkuje dan Gospodnj. Što više, baš u tomu, što je nedjeljna sveta misa bila sunce njegova života, nalazio je snage za životnu borbu. Tri ga je puta u životu snašla teška kušnja. Prva, kad je kao nejako dijete izgubio majku Doroteju, a domala i oca Đuru. Druga teža, kad mu je valjalo kao mladome mužu i ocu krenuti u bosanski rat 1878. Treća najteža, kad mu vjerna druga umrije 1902. ostavivši ga sa jedanaestero nezbrinute djece. Drugi bi u takvim kušnjama klonuo. Njega je održala njegova vjernost Isusu u svetoj misi i Majci Božjoj u večernjici. Nije se više ženio, svu je pomoć za toliku svoju djecu tražio i našao kod Isusa i kod Marije.

Njegovu vjernost prema Trećoj Božjoj Zapovijedi nagradio je Stvoritelj time, što mu se pod večer njegova života doselio u susjedstvo, da budu uvijek zajedno. Tvrdim bez oklijevanja, da su oci Isusovci 1930. morali doći na Laščinu i blizu pokojnikove kuće otvoriti kapelu sv. Josipa i zato, jer je sam Sinajski Zakonodavac odredio nagraditi vjernoga viteza Treće Božje Zapovijedi udesivši sve tako, da njegov izabranik može svaki dan k Njemu na sv. misu i na sv. Prcest.

Pokojnik je bio sasvim produhovljen čovjek. Dani su mu prolazili u vječnoj molitvi. Za svijet se zanimao još manje nego prije. Samo su ga od vremena do vremena sinovi ukratko morali izvijestiti o tomu, kako je s hrvatskim narodom. Drugo ga nije zanimalo. Prošloga proljeća susretnom ga pred laščinskim vodovodom. »Kamo ćete, japica?« Tako smo ga svi zvali. On me pogleda pogledom, kakvim obični smrtnici ne gledaju i odreže: »Pem na Mirogaj, tam je naša prava domovina!« I ode. Gospa je vjernoga viteza Treće Božje Zapovijedi pozvala k Sebi u svome jesenskome mjesecu 23. listopada. Laščina više nema patrijarhe na zemlji, ali ima moćnoga zagovornika na nebuh. Have, anima pia!

O. Stjepan Krizin Flodin D. L.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Kaže se: tko u pakao nikad van. Pa što su onda sablasti i prikaze; kako onda zli duhovi obilaze na upropastičivanje duša?*

Odgovor: Sablasti i neke prikaze često su plod utvaranja, maštanja i straha, a često mogu biti i pojave zlih duhova. Sveti Petar veli, da davao obilazi oko nas kao ričući lav; sv. Pavao kaže, da imamo veliku borbu sa dusima tame. A Isus nam veli, kako nečisti duh, kad je otjeran od čovjeka, nastoji da se opet vrati natrag. Kolike je davle Isus istjerao iz ljudi! Davli zbilja obilaze svijetom i napastuju duše. No oni su ipak u paklu; jer osim onoga mesta, gdje se duše muče, svaki prokleti duh nosi sa sobom svoj pakao; pa bio on gdje mu drago, on je u paklu, jer srdžba Božja uvijek gori u njemu. Bog dopušta za školjanje ljudi, da neki dusi pakleni idu po svijetu, a iza sudnjega dana svi će prokleti zauzeti svoja mesta stalno u paklu.

Pitanje: *Da li čovjek sagriješi, ako prisegne na svoje izvinjavanje pred sudom, hoteći izbjegi prisuzanju, a ne kaže ono što zna?*

Odgovor: Svaka prisega mora biti za istinu. »Toliko znam, na to prisižem.« Ako se hotimično umiješava neistina — griješ je; pa bilo to drugom štetno ili ne. Krivom prisegom nanešenu štetu valja po mogućnosti nadoknaditi.

Pitanje: *Je li veći grijeh, da roditelji svojom krivnjom nemaju djece ili da nad njima kasnije zdvajaju i očajavaju, a djeca kad odrastu grijee, jer nemaju od čega da žive?*

Odgovor: Težak, dapač strašan je grijeh sprečavati djecu. I toga groznog grijeha ne smije nitko poštěn činiti. Pročitajte o tome u članku »Krvave rane naših obitelji« u ovome Glasniku. — A da su djeca često teška muka i briga roditeljima — to valja priznati. No makar je velika i vrlo siromašna obitelj, ako je u njoj, osobito u oca i majke, živa vjera u Boga, duh molitve i poniznosti, isplavit će takova obitelj dobro uz marljivost, razboritost svoju i uz dobrotu Providnosti Božje. Tko ima živu vjeru u Boga, taj ne smije zdvajati. A odgoje li dobri roditelji svoju zlatnu dječicu u strahu Božjem i pravoj krjeposti, oni ne će mnogo zahtijevati, oni će si naći kruha barem u svijetu pa će i roditelje pomagati i bit će im pravo veselje i radost u stare dane; dok oni bez djece puni su žalosti i nevolje. — Mnogo vjere i mnogo pouzdanja u Boga!

Ali svakako nije pametno, da mladići i djevojke stupaju u ženidbenu vezu, a nemaju baš ništa i nema izgleda, da bi došli do čega. Takovi neka živu u čistoći, a za to je potrebno, da se često isповijedaju i pričešćuju.

Pitanje: *Tko je većim dijelom kriv, kad čovjek poradi nepravde u očajanju i zdrovnosti grijesi?*

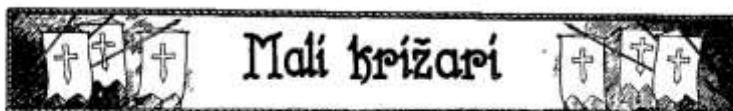
Odgovor: Svatko ima toliko krivnje, koliko ima svijesti da čini zlo.

Pitanje: *Znam, da je prije sv. Pricači zabranjeno išta progutati, ali je li zabranjeno pušiti?*

Odgovor: Pušenje nije zabranjeno, jer dimom ne kršimo euharistijskoga posta, ali ipak pobožni katolici iz Štovanja spram Spasitelja ne puše prije sv. Pricači.

Pitanje: *U otkrivenju sv. Ivana gl. 7. redak 4. čitamo: »I čuo sam broj zapečaćenih: 144 tisuće zapečaćenih od svakoga plemena sinova Izraelovih.« Prama tome samo 144 tisuće vjernika dođe u nebo?*

Odgovor: Samo se, dragi prijatelju, nemojte zaletjeti! Onaj gornji broj kod Semita znači isto što kod nas: ogromna množina.

Pismo dragomu Bogu za Božić.

Uoči Badnjaka je, U Zagrebu leži bolesna siromašna udovica. Trpjela je od teške kronične bolesti. A u kući nije imala ništa. Dječica su vapila za koricom kruha. Bože, kakav će to biti Božić! Najstarija djevojčica istom je pošla u školu kod časnih sestara. Sada je bila uz majčin krevet, da joj u bolesti pomogne. Ali djevojčica je bila jako gladna. A Božidar, njezin mali braco, plakao je od gladi ko ljuta godina. Što da učine? Evo prekosutra je Božić, a oni u ovakovoj nevolji. Odjedamput se djevojčica nečega sjeti. »Časna sestra nam je rekla, da se u svim svojim potешkoćama obratimo na dragoga Boga; osobito sada o Božiću, jer onda je dragi Bog posebno darežljiv. Pa i ja ću se obratiti na Njega. Napisat ću mu jedno lijepo pismo.«

I što je rekla, to je i učinila. To nevino malo biće napiše pismo, koje je bilo čitavo tintom ispackano. Ali to nju nije smetalo. U tomu pismu molila dragoga Boga, da bolesnoj majci dade zdravlje, a njoj i braci, da dadne za Božić kruha. Zatim otrča u crkvu, jer je mislila, da se u škrabici za milodare stavljuju pisma za nebo. Oprezno se ogleda, da je ne bi tkogod vido, kada stavi pismo.

U taj čas htjede ostaviti crkvu jedna ugledna gospoda; opazi djevojčicu, približi joj se i zapita je što joj je i što želi. Dijete iznenadeno i preplašeno stade plakati i sve ispriča gospodi, pokaza joj i pismo, koje je htjela sada u nebo poslati. Dobra gospoda utješi djevojčicu, uze joj pismo iz ruku i obeća da će ga ona poslati.

— Ali — doda gospoda smiješći se — jesi li stavila svoju adresu, da uzmognesh dobiti odgovor?

— Nijesam — odgovori mala. — Meni su rekli, da dragi Bog sve vidi i zna.

— Dobro su ti rekli, dragi dijete. Bog sve vidi zna; ali onaj, komu Bog naredi, da ti pomogne, toga ne zna kao on. Tada mala opisa gospodi svoj stan i ode žurno kući, da dvori bolesnu majku.

I na Badnjak ujutro dode ona gospoda i kao odgovor od dragoga Boga donese veliku košaru punu odijela i hrane, a bilo

je prilično i novca. Malo iza toga dode i liječnik, kojeg je naručila gospoda. On pregleda bolesnu majku, propisa joj lijek, koji joj je još isti dan povratio zdravlje. Božić im je zaista bio sretan, dragi Bog je uslišao molbenicu nevine djevojčice.

C.

Što je vidjela Marica.*

Marica je mala
Dijete od tri ljeta,
A lica su njena
Dva rumena cvijeta.
Jednoga joj dana
Nekud pošla mama,
A ostala Mara
U kuhinji sama.
Najedamput pred njom
Ko da sunce granu
U crvenoj halji
Krasan dječak svanu.
Samo časak Mara
Tom se čudu čudi,
Odmah zatim svoju
Jabuku mu nudi.
Dječarac se smiješi
Pa joj onda zbori:
— U vrtu mog oca
Slade voće zori.
»A gdje ti je otac?
Gdje vi stanujete?
Tko je tvoja mama?«
Pita željno dijete.
— Bog je meni Otac,
Majka Marija je,
U nebeskom vrtu
Naša kuća sjaje.
»Isusi! više Mara,
Pljeska ručicama.

— Hajdmo k tvomu Ocu
U tvoj vrt sad namahi!
I u tenu eto,
U nebuh veće.

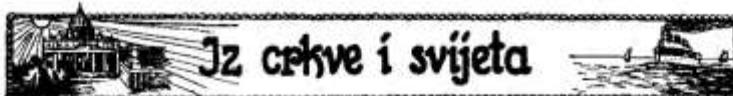

Tu Bog Otac Mari
Smiješći se reče:
— Ako želiš meni
Uvijek draga biti
Nek od sviju Sin moj
Bude miliji ti.
Od bučnoga društva
Vazda se usteži,
Slušaj oca, majku,

Od zle djece bježi.
A Isus je uči,
Dizuc prstic k visu:
— Samo jedan Bog je.
Osobe Mu tri su:
Otac i ja Sin Mu
I Duh Sveti s nama.
Vjeruj sved u Boga
U trim Osobama!
Najedamput svega
Nestade u tmici,
Mara se u svojoj
Vidje posteljici.
Bez svijesti ju našla
Povraćena mati,
I misleć da drijema.
Metnula ju spati.
Tek na Boga otad
Misnila je Mara,
Srce ju je vuklo
Put svetih oltara.
Ko što druga djeca
Željna su bonbona,
Tako vazda crkve
Željna bila ona.
Sva joj duša bila
Bogom obuzeta,
U samostan pošla
I postala sveta.

* Ovo je videnje imala doista blažena Marija Krescencija Höss kao dijete od tri godine. Ta se neobična i uzvišena djevica rodila 20. X. 1682., umrla 5. IV. 1744. u Njemačkoj.

Don Bosko. Na našem jeziku još nijesmo imali tako krasnoga životopisa. Don Bosko seljačko pastirče, zatim sluga, onda svećenik, upravo zadivljajući otac sirotinje, obnovitelj Italije i misijskih krajeva, uzor u odgoji djeteta kod Don Boskove majke, mladež će vidjeti kako se može postati velik čovjek, odgojitelji će naci sjajan primjer. — Naručuje se kod oo. Salesijanaca u Zagrebu.

Umro senjsko-modruški biskup dr. Ivan Starčević. Ta je žalosna vijest duboko potresla starodrevnom biskupijom dne 24. studenog. Izgubili smo jednoga vanredno radinoga i požrtvovnoga biskupa. Bio je upravo sveta život; strog spram sebe, a nježan i blag spram drugih. Zato ga je svećenstvo sa pakom vanredno ljubilo, štovalo i odano mu bilo. Bio je golubinje čudi, ali kada se je radilo o obrani vjere, morala i svoga stada bio je upravo ne-popustljiv, vanredno odlučan i energičan. Zato su ga neprijatelji vjere strašno napadali, a vjernici osobito ljubili. Bio je duboko ponizan. Čuli smo kako je rekao da nikada nije ni pomislio, da će postati biskupom, premda je prije toga gotovo 2 godine upravljao biskupijom kao kapitularni vikar. Biskup je postao iz poslušnosti spram sv. Oca Pape. Odmah je obnovio i uspostavio bogoslovnu sjemenište — taj ideal svoje pastirske službe.

Bio je vanredan štovatelj presvetoga Srca Isusova. Još kao kapitularni vikar izdaje dne 7. veljače 1931. velečasnom svećenstvu okružnicu u kojoj piše: »Među časopisima, koji uz zdravo štivo pružaju ispravne smjernice za praktičan katolički život, zauzima časno mjesto GLASNIK PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA. Ovaj krasno uređivani mjesecačnik već u nizu dugih godina ulazi u hrvatske domove i po ljubavi prema Presvetom Srcu našeg Otkupitelja unosi u njih prava sreću, vedorinu i zadovoljstvo. — Preporučam stoga najtoplije ovaj Glasnik i molim, da živo poradite na tom, kako nijedna kršćanska obitelj Vaše župe ne bi bila bez ovog moćnog pomagača u Vašem uvišenom radu za promicanje slave Božje i spas duša.«

Kratko je bio biskupom (od 4. VII. 1932.), ali je mnogo zasluga stekao za biskupiju. U 57. godini života pozva ga Gospodin, da ga nagradi za njegov požrtvovni i samoprijetorni život. — Molimo se svi, da dobije vrijednog nasljednika na biskupskoj stolici, a ne zaboravimo u molitvama ni njegove plemenite duše.

Nove oproste podijelila je Sv. Stolica na molitve, koje se mole iza tih sv. Mise, naime na 3 Zdravo Marije i Zdravo Kraljice . . . Dosada je bio oprost od 300 dana, a sada je povećan na 10 godina, a osim toga 7 godina na onaj trokratni zaziv na koncu: Presveto Srce . . .

Haiti za Presveto Srce. U crkvi u Turgeru (Haiti) bila je simbolična svečanost pred sadašnjim i bivšim predsjednicima republike, pred vladom i generalštabom. Tu je ministar Laleau predao nadbiskupu zastavu Srca Isusova, kao znak odanosti čitave republike spram Božanskog Spasitelja.

U Indiji ima 3 i po milijuna katolika. Godišnji prirast je oko 200.000. Prije sto godina nije tamo bilo ni pola milijuna vjernika.

Komunisti i socijalisti u Španjolskoj nedavno su napravili revoluciju. I grozote su počinili, ali to u njihovim divljim očima nije ništa. U samom gradu Oviedu iskopali su oči 20 sirotinjske djece, dizali su u zrak sirotišta i zakloništa za stare, palili i klali svećenike.

U Rusiji vladaju komunisti od 1917 godine. Samo za 6 godina smaknuli su, prema službenim podacima, 25 biskupa, 1215 svećenika, 6575 učitelja, 8800 liječnika, 54.850 oficira, 260.000 vojnika, 10.500 policajaca, 48 hiljada žandara, 19.850 činovnika, 344.250 intelektualnih radnika, 850.000 seljaka i 192.000 radnika. To je samo u 6 godina! A kolike su žrtve pale još u ostalih jedanaest godina! Zatvorili puni, ubijanja sirotinje na dnevnom redu, klanja ne-prestana. A od gladi pomrlo je nekoliko milijuna, tako u samoj Ukrajini 9 milijuna lanjske godine. Eto, što je komunizam i socijalizam!

Kotoriba: Mali Križari.

Utisci s Euharistijskog Kongresa u Buenos Airesu. Na svom povratku s 32. Medunarodnog Euh. Kongresa izjavio je papinski legat kardinal Pacelli, da je ovo euharistično slavlje bio triumf (pobjednosno slavlje) Presv. Olt. Sakramenata, triumf papinstva i triumf bratske ljubavi među narodima. Jedan svećenik, koji je dosada prisustvovao mnogim Medunarodnim Euh. Kongresima veli, da je ovaj u Buenos Airesu nadmašio sve vanjskim svečanostima, a što se tiče duhovnog ploda, da se još nikada nisu dogodila tolika čudesna obraćenja. — Blizu grada Buenos Aires bit će za uspomenu toga veličanstvenog slavlja euharističnog Spasitelja podignut gorostasni križ.

To je hodočasnik! U travnju 1933. krenuo je iz Bavarske neki Ivan Müller pješke na hodočašće u Svetu Zemlju. Cijeli put kopnom nosio je 18 kg težak drveni križ. U rujnu 1933. stigao je u Jeruzalem, posjetio sva svetišta u Sv. Zemlji. Na brdu Taboru ostavio je svoj drveni križ, a odanle je uzeo novi isto teški križ pa krenuo i opet pješke u Njemačku, kamo je sretno stigao. Taj se nije stidio javno priznati svoju vjeru!

Dobra štampa. U Engleskoj, gdje ima oko 2 milijuna katolika rasproda prosvjetno »Društvo za katoličku istinu« preko 1 milijun i četvrti knjižica i brošura godišnje. — A kod nas? Radiš li ti štograd za katoličku štampu, osobito za naš Glasnik.

Nenadana ozdravljenja. Na prošteniju Kevelaer na Rajni dogodilo se početkom rujna 1934. pet izvanrednih ozdravljenja. Jedno četirigodišnje dijete, slijepo od rođenja, progledalo je, dva su uzela prohodala, jedan je gluhojemi zadobio govor i sluš, jedna starica sa 62 godine, koja bila već pet godina hroma, podigla se i prohodala bez išje pomoći.

»Obraćenje Hinka Hinkovića«. Napisao Msgr. dr. Milan Beluhan. Hinković je bio poznat kod nas i kao glasoviti advokat i kao političar, a osobito kao protivnik vjere katoličke. Ali proučavajući upoznao je, da je to prava vjera, obratio se i umro kao pravi katolik. — Ovu knjižicu preporučamo svima, osobito mladeži, kojoj je knjiga i posvećena, i inteligenciji. Naručuje se kod Zupnog ureda sv. Marije, Zagreb.

Velaluka (Korčula) † Don Jerko Andreis. Javljamo svima štovateljima Presvetoga Srca, da je umro veliki ljubitelj tog Božanskog Srca, veliki širitelj Njegova Glasnika don Jerko Andreia, umirovljeni župnik. Premda je bio slaba zdravlja, ipak nije poznavao slabosti, kad se radilo o Presvetom Srcu. Kao povjerenik Glasnika Srca Isusova dobivao je svaki mjesec 90 komada. Uvijek bi rekao: »Za Glasnik Srca Isusova sva-kako ćemo poslati unaprijed prepl-a-

gosp. župnika Ivana Kljuna, ko-jemu je bila prva briga da osnuje Vojsku presvetog Srca Isusova. Društvo je odmah brojilo 260 članova. Primanje je obavljeno 26. kolovoza. Društvo se dnevno povećava. Ovo je jedan veliki pokret u našoj župi. Sva-kog prvog petka u mjesecu imade društvo svoju zajedničku sv. ispovijed sa sv. Pričešću i propovijedu. Na dan primanja bila je sv. Misa za sve članove. Nabavljamo i društveni barjak sa slikom Presv. Srca. Društvo se

Donje Selo (otok Šolti): Djevojačko društvo Srca Isusova.

tu. To je uvijek i činio. Širio je i drugu katoličku štampu. Bio je svima-mio i drag, sasma se je žrtvovao za Boga i bližnjega i svoj mili narod. Zato ga je Spasitelj sigurno i primio na svoje Presveto Srce, a svećenici i narod počastiše njegovo istrošeno ti-jelo sjajnim sprovodom. Njegova mila uspomena ostat će stalno među nama, a kod Presv. Srca će nas sigurno za-govarati. *N.*

Madžarevo. *Veliki pokret u župi.* Na 26. svibnja dobili smo novog vel-

uvijek drži onoga što nam predaje naš dobiti i zaista vanredno revni vel. gosp. župnik Ivan Kljun. Čuva ga među nama dobiti Bog!

M. Novoselec, blagajnik.

Donje Selo na otoku Šolti. *Blagdan Krista Kralja* bio je dan na-še organizirane katoličke mladeži obojega spola. Zauzimanjem našeg marnog dubov. vode mjesnog velež. župnika stigao je k nama iz Splita vlč. a. Josip Vrbanek D. I., koji nam je dva dana pred blagdan jutrom i

večerom održao u crkvi duhovne govore i to posebno članicama Djevojačkog Društva i članicama Križarskog Sestrinstva, a posebno članovima Križarskog Bratstva. U svojim dirljivim govorima potakao nas je na još veće štovanje i ljubav spram Presv. Srca Isusova kao i na točnije vršenje naših članskih dužnosti te na ljubav i požrtvovnost spram bližnjega. Subotom popodne svakolika mlađež uz lijepi broj i drugih vjernika isповijedila se, — a u nedjelju ujutro prije sv. Mise svi smo zajednički pristupili k Stolu Gospodnjem. Tada nam je vlč. o. Vrbanek sa nekoliko dirljivih riječi progovorio o Presv. Euharistiji, da nas je sve duboko gauuo. Onda je slijedila svećana sv. Misa i govor o Kristu Kralju, koji je ostavio duboki dojam u srcu svakog slušatelja te je mnogim i suze izmamio. Preko sv. Mise zbor članica pjevajući društva otpjevao je u potpunom skladu nekoliko nabožnih pjesama. Poslije sv. Mise spomenuti Otac obavio nam je svečani blagoslov novog kipa Srca Isusova, koje je naše Djevojačko Društvo svojim marom i požrtvovnošću nabavilo kod Hrv. Knjižare u Splitu sakupljajući kroz godinu dana milodare, a nešto i uz vlastite žrtve. Poslije podne je nastavljena ova naša skromna svečanost pred izloženjem Presv. Oltar. Sakramenton od 3 do 5 s. kada je cjelokupna mlađež po rasporedu obavila uru klanjanja te se pobožnost završila pjevanjem litanija i posvetom čitavog puka Presv. Srcu Isusovu. Prije popodnevne svečanosti sva se skupljena mlađež rastala pred crkvom suznim očima s vlč. ocem Vrbanekom uz izraze pune zahvalnosti na njegovom ovom trodnevnom duhovnom radu među nama i to sa strane voda svih triju društava — od srca žaleći tako brzi njegov odlazak; te mu i sada ovim putem ponovno zahvaljujemo na njegovom uloženom trudu za naš duševni preporod i okrepnu uz vruće molitve Svetišnjemu, da poživi zdrava i sretna još dugo i dugo te blagoslovi

njegov rad kod nas i drugdje, i da nas opet što skorije pohodi.

Župljanić.

Ludbreg. Silom prilika izgubili smo svoju prervnu glavaricu društva Štefici Jambrek. Ona je doista bila duša svojega društva, koje je ljubila svim žarom srca svojega. Njezina zbrinutost bila je upravo silna, kojom se brinula za svaku i pojedinu članicu društva. Da smo došle doista do lijepoga društvenoga barjaka razmjerno u kratko vrijeme, imademo da zahvalimo u prvom redu upravo našoj dragoj glavarici Štefici, koja je neuromorno radila ne štedeći ni vremena ni svojih sila samo, da se namisao što prije ostvari. Priznavajući i ovim putem našoj brižnoj bivšoj glavarici ovaj silni trud i ljubav k društvu, ovi me joj se najljepše zahvaljujemo na svemu što je učinila za društvo.

Izabrale smo si novu glavaricu Mariju Maurović pak se pouzdano nadamo, da će i ona poći prokrčenim putem svoje predšasnice, a mi joj obećajemo, da ćemo je slušati u sve му, što se odnosi na dobrobit društva, a time ćemo se najljepše odužiti bivšoj našoj glavarici.

U društvu inače teče sve normalnim tokom. Članice marljivo pohadaju svoje mjesecne sastanke, mjesecnu ispovijed i sv. Prijest točno obavljaju, a u mjesecu listopadu dolazile su marljivo i u crkvu i častile nebesku Kraljicu moljenjem sv. Krunice.

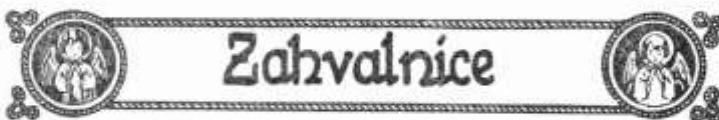
Veliki Bukovec (Podravina). Naše djevojačko društvo sretno je, što ima dobrog i požrtvovnog prečasnog g. župnika, koji s najvećim veseljem vodi naše društvo. Svake prve nedjelje drži nam sastanak, na kojem nam drži krasne govore ili čita koji članak iz našeg milog Glasnika Srca Isusova. — Mjesecne sv. Prijesti primamo redovito po skupinama, a mnoge primaju i više puta u mjesecu. Koncem rujna povećalo nam se društvo te nas sada ima 115. Molimo se Presvetom Srcu, da nas i dalje drži pod svojom milom zaštitom.

Kuzmić Regina, glavarica.

Donji Humac (Brač). Naše djevojačko društvo povećalo se je za 14 novih članica. Kod primanja je izrekao divan govor naš vel. g. upravitelj Don Luka Cubre. Upravo nas je odu-

žvio za presveto Srce Isusovo. Od veljače do studenog društvo je primilo 1.897 sv. Pričesti i skupa izmisljeno 46 zlatnih krunica.

S. M., glavarica.

Ambridge, Pa.: MK Srce Isusovo pomoglo mi pri teškoj operaciji. **Babin Greda:** NN Hvala Presv. Srcu, što mi je po zagovoru Srca Marijina i sv. Josipa ozdravilo kćerku. **Baden, Pa.:** BH Božansko Srce pomoglo po zagovoru sv. Antuna u bolesti i jednoj neprilici. **Baranjsko Petrovo Selo:** KM Srce Isusovo mi pomoglo kod operacije pluća. **Biskupac:** LM Presv. Srce ozdravilo mi kćerku od dugogodišnje kužne bolesti. **Bjelovar:** FS Hvala Srcu Isusovu, što mi je dijele u školi uspjeло. **Bosna:** LF Po zagovoru sv. Ante spasilo me Srce Isusovo od velike klevete. **Bugojno:** BJ Srce Isusovo oslobođilo me po zagovoru sv. Ante od astme. **Cerić:** DZ Hvala Bož. Srcu, što sam po zagovoru Bl. Dj. Marije i sestre Celine dobio namještenje. **Cleveland, Oh.:** KJ Vječna hvala Presv. Srcu, Bl. Dj. Marije i sv. Tereziji od M. I. za uslišanje molitve. **Čanoplja:** JE Bož. Srce uslišalo mi molitvu. Hvala mu! **Črakovec:** SD Srce Isusovo izbavilo me iz teške žalosti i brige. **Detroit, Mich.:** PF Hvala Presv. Srcu, što mi je uslišalo molitvu i što mi je muž napokon našao posla. **Dragutinovac (Lun.):** BV Srce me Isusovo milostivo spasilo od smrtonosne bolesti. **Dubrovnik:** KA Hvala Bož. Srcu za pomoć u teškoj nevolji. **Fairoahs, Calif.:** GG Presv. Srce mi pomoglo u dvije poteškoće. **Gornji Desinec:** JB Hvals Srcu Isusovu za primljene dobroćinstva. — PM Bož. Srce mi pomoglo u gospodarstvu. **Hlebine:** KM Zahvaljujem Bož. Srcu, Bl. Dj. Mariji, sv. Josipu i sv. Antunu za mnoge primljene milosti. **Jelsa:** SM Presv. Srce udjeljilo je mnoge milosti meni i mojoj djeci. **Karlovac:** TA Hvala Srcu Isusovu, što mi je ozdravilo kćerku od teške bolesti. **Kastav:** JLj Od srca zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu za sretan uspjeh akademskog ispita, za obraćenje i mnoge druge milosti. **Komletinci:** JP Zahvaljujem Presv. Srcu, što mi je i po drugi put uslišalo molitve. **La Souterraine (Franc.):** ZA Hvala Bož. Srcu za uslišanje molitve. **Los Angelos, Calif.:** PM Srce Isusovo uslišalo mi već često molitve. **Lukač:** BA Vječna hvala Presv. Srcu, Bl. Dj. Mariji i sv. Antunu za pomoć u gospodarstvu i u drugim potrebama. **Ljubljana:** SS Hvals Presv. Srcu, prečistoj Majci i sv. Tereziji od Bl. Dj. L. za uslišane molitve. **Marija Bistrica:** PM U velikoj duševnoj pogibelji i vremenskoj potrebi utekoh se Presv. Srcu i bih uslišana. **Metković:** PI Iza devetnice Bož. Srcu krenulo je muževio zdravlje na bolje. **Miholjanec:** BV Srce Isusovo pomoglo mome bratu i sestri na ispit. Vječna mu hvala! **Mokrošica:** DF Po zagovoru sv. Josipa i drugih sv. zaštitnika udjeljilo je Presv. Srce mome mužu sretnu smrt. **Nova Gradiška:** PM Bož. Srce oslobođilo mi muža po zagovoru sv. Terezije od Bl. Dj. L. od teške klevete. **Omišalj:** SJ Za sretan uspjeh mogu sina u naukama zahvaljujem Presv. Srcu. **Orahovica:** ŠA Hvala Bož. Srcu i sv. zaštitnicima za ozdravljenje. **Oriovac:** RM Hvala Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima za mnoge milosti. **Osijak:** MR Zahvaljujem Presv. Srcu, Bl. Dj. Mariji, sv. Maloj Tereziji i sv. Anti za ozdravljenje nečakinje od upale pluća. **Podgorje:** PM Hvala Srcu Isusovu za primljene milosti. **Podravina:** SI Presv. Srce, Zalomna Gospa i sv. zaštitnici pomogli su mi u velikoj duševnoj boli i u drugim poteškoćama. **Podravski Podgajci:** PF Hvala Bož. Srcu za mnoge milosti. **Požega:** NN Zahvaljujem Presv. Srcu za mnoge milosti. **Priles:** SA Hvala Srcu Isusovu za pomoć pri jednoj parnici. **Privlaka:** AM Zahvaljujem Srcu Isusovu, što me je uslišalo po zagovoru sv. Ante i sv. Male Terezije. — ČM Srce Isusovo pomoglo mi u mnogim zgodama. **Ruski Krstur:** PD Bož. Srcu mi uslišalo-

mnoge molitve. Sisak: RS Hvala Bož. Srcu za uspjeh na ispit. Skoplje: RM Srce Isusovo udjelilo mi mnoge milosti. Slav. Orahovica: GP Srce Isusovo помогло већ више put našoj obitelji. Hvala mu! Solin: HD Srce Isusovo mi помогло u gospodarstvu. Sućurac: BMA Božansko Srce spasilo mi sestru od stradanja krví. Thompson, Ohio: MiMi Hvala navješće Presv. Srcu Isusovu za veliku pomoć u vremenim potreškočama. Tordinci: VA Presvelo Srce izlijetilo mi po zagovoru drage Gospe Ilačke oči. Torjanci: GA Zahvaljujem Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima za pomoć u gospodarstvu. Varaždin: CA Presv. Srce ozdravilo mi nogu po zagovoru biskupa Langa. Viduševac: JA Zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu za primljena dobročinstva. Virovitica: KM Najtoplje zahvaljujem Presv. Srcu za mnoge milosti. Vodinci: LK Zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu i preč. Srcu Marijinu, što mi ozdravilo dijete. Vojni Križ: OT Hvala Bož. Srcu za pomoći pri operaciji. Zagreb: BJ Zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjoj kod Kamenitih Vrata za sretno položeni ispit. — GK Hvala Srcu Isusovu za uslišanje jedne velike molbe. — JM Zahvaljujem od srca Bož. Srcu, što mi je ozdravilo djetiću. — LLiM Hvala Srcu Isusovu i Bl. Dj. Mariji za primljene milosti. — MS Presv. Srce mi pomoglo, da sam brzo ozdravila od teške bolesti. — PE Zahvaljujem Presv. Srcu za ozdravljenje od opasne bolesti bez operacije, koja je po liječničkom sudu bila potrebna.

DAROVI U MJESECU LISTOPADU 1934.

Sv. Mise: Akron, Oh. EL Dol. 1— Babina Greda AK 20 Cleveland, Oh. JK Dol. 1— Drenje IB 10 IB 22 Etna, Pa. RB Dol. 1— Hummelstown, Pa. EP Dol. 1— Jalušić MM 20 Klenovica Žrnovica MT 30 Kostajnica MU 20 New Jersey AJ Dol. 2— Podgajci LB 10 Ruski Krstur AT 50 Sarajevo MH 20 Sirkerevi FL 15 Srem. Karlovi BK 40 Stelton, Pa. JM Dol. 1— Vočin JF 20 Zagreb MJ 30.

Svetiště S. L: Apatija TF 10 Marino Selo ZK 30 Sred. Lipovac AC 30 Zagreb AK 10.

U čast S. L: Baćinci IH 20 Benkovac LP 5 Bulinac ZT 10 Črnkovci DS 16 Detroit, Mich. FP Dol. 5— Donji Desinec MP 10 Dvoriste AD 20 France AM 23 Gor. Desinec BJ 10 Gorjakova TT 25 Hvar MD 35 Klenovica Žrn. MT 16 Kras AS 10 Mali Bakovac JT 10 Medari MB 20 Orahovica DŠ 10 Oriočat MR 10 Podgorje MP 10 Sisak LK 10 Skoplje MR 50 Valpovo MA 10 Zagreb ET 35 IS 100 KJ 50.

U čast S. L, Majci Bož. i sv. Obitelji: Bil. Novoselo KM 500 Zagreb MK 10

Za rađ. Glasnika S. L: Berkasovo HG 10 Cleveland, Oh. JK Dol. 1— Gor. Humac JS 20 Kašina SJ 5 Orahovica OPG 20 Privlaka MČ 100 Rasinja MH 50 Sarajevo JK 10 Slavonija NN 20 Valpovo AM 25 JC 20 KA 10 Varaždin MB 5 Vel. Kladuša MO 40 Vrbnik LV 15 Zagreb GP 10 NL 10 SB 5 SC 15 ZM 10.

Za kruh sv. Antuna: Kukujevc EB 10 Medan MB 10 Mullan, ID. KB Dol. 1— Zagreb MK 10 NN 100.

Za naše Misije u Bošontiju: Celje ML 20 Gor. Bebrina MK 10 Požega Slav. JL 5 Radunice DC 50 Sarajevo NN 120 Zagreb AT 5.

Za otkup i pokrštenje pogana i poganka na imena: Stjepan: Privlaka AT 100 Zvonimir: Prozor SC 150 Stjepan: Radunice DC 100 Marija Dolores: Senj MDB 60 Marija Terezija: Senj NN 80.

TEČAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI U SIJEĆNJU.

Za muške u Domu na Jordanovcu 110. od 31. I. — 4. II. za kričare.

Za ženske u Domu na Vrhovcu 43. od 7.—11. siječnja za djevojke.

Prijave prima i upute daje: za muške: Uprava Doma duh. vježbi, Jordanovac 110. Zagreb; za ženske: Uprava Doma, Vrhovac 43. Zagreb.

Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Allirević D. L.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. L.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147

VELJAČA 1935 * GODINA 44 * BROJ 2

Kalendar Apostolstva molitve

VELJAČA 1935.

OPĆA NAKANA Katolička Akcija.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijini sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

1 P Ignaciјe, bisk. muč. Oduševljenje za vjeru.	14 Č Valentin. Mir u obitelji.
2 S Svijećnica. Marijine kongregacije.	15 P Klaudije Kolombjer. Mjes. zašt. Ljubav k Srcu Isusovu.
3 N 4. PO BOGOJ. Blaž bn. Pretplatnici Glasnika.	16 S Julijana. Katolička neustrašivost.
4 P Andrija Korzin. Apostolat muževa.	17 N SEDAMDESETNICA. Donat. Progonjeni.
5 U Agata. Djevojačka društva S. I.	18 P Simeon. Umirući.
6 S Tito. Obraćenje grješnika.	19 U Konrad. Dobra štampa.
7 Č Romuald. Crkva u Meksiku.	20 S Eleuterij. Zahvalnost Bogu.
8 P Ivan od Mate. Svećenička zvanična.	21 Č Eleonora. Sestre Malog Isusa.
9 S Ciril Alek. Obraćenje Istoka.	22 P Stočica sv. Petra u Antiohi. Sloboda Crkve.
10 N 5. PO BOGOJ. Skolastika. Ženski redovi.	23 S Petar Damian. Obraćenje otpadnika.
11 P Uzakanje Gospe Lurdske. Sv. Otac Papa.	24 N ŠESDESĘTNICA. MATIJA AP. Širitelji Glasnika.
12 U 7. utemeljitelja žalosne Gospe. Misijonari.	25 P Viktorin. Naši pokojnici.
13 S Katarina. Grješnici.	26 U Aleksandar. Progonitelji vjere.
	27 S Leandar. Naši biskupi.
	28 Č Roman. Odgoj mladeži.

OPĆA NAKANA U OŽUJKU: Kršćanski brak.
MISIJSKA: Armenci i Asirci.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Prćestii. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно Isusovci u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena: 15 d. — $\frac{1}{2}$ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I. 147. Palmotićeva ul. 31.

MOLIMO ZA PAPU NAŠEGU PIJA. Gospodin ga sačuvao i poživio i blaže-nim učinio na zemlji i ne dao ga na volju neprijateljima njegovim! Svetogući vječni Bože, smiluj se slugi svojemu Papi našemu Piju i upravlja ga po svetoj milosti na putu spasenja vječnoga, da s pomoću tvojom ono, što je tebi ugodno, želi i svom krepošću izvrši. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

Gospodine Isuse, pokrij okriljem svoga božanskog Srca našega sv. Oca Papa. Budi mu svjetlost, jakost i utjeha.

Prava Kristova Crkva mora imati Papu.

Dvanaestog veljače navršuje se 13 godina, da je krunjen sadašnji sv. Otar Papa Pijo XI. To je dvjesta sedeset i osmi Kristov Namjesnik na zemlji, pravi naslijednik sv. Petra, kojega je Krist postavio, da do konca svijeta vodi preko svojih naslijednika njegovu Ladu — sv. Crkvu.

Svima, koji su malo dobre volje, mora biti jasno kao sunce, da je Krist ustanovio papinstvo, koje će nas voditi putem istine i pravice, da ne zalučamo na putu spasenja; koje će nam pokazivati što moramo vjerovati, da tako naš ograničeni razum ne zapane u zablude; koje će nas utvrđivati u pravoj vjeri, da nam tako neprijatelji ne oduzmu dušu naše duše: sv. vjeru.

Tko malo pozna čovjeka, njegovu pokvarenu narav, njegovu sklonost na zlo, njegovu ograničenost; a s druge strane: tko se malo zamisli u ljubav Božju spram nas, u njegovu želju, volju i zahtjev, da se spasimo, već samo iz toga mora zaključiti, da je Papa potreban, da je papinstvo jedna velika ljubav i skrb Božja za čovječanstvo.

Pa ipak: koliko ih je, koji ne će da priznaju Papu, koji udaraju na Papu! Takovih nažalost ima i medu nama. Zato će svijesni hrvatski sinovi i kćeri braniti Papu. Iština, Papa je pećina, koju neće ni vrata paklena nadvladati, ali moglo bi se dogoditi, da pod neprijateljskim uplivom pojedinci izgube onu ljubav i odanost spram Kristova Namjesnika. To se kod Hrvata ne smije dogoditi, jer naš je narod poznat kao »narod sv. Petra«, Papin narod. I dok vjerujemo u Papu, dotle smo na pravom putu. **PRAVA NAMJE KRISTOVA CRKVA NE MOŽE BITI BEZ PAPE.** Zašto ne?

Zato, jer je tako odradio njezin Osnivac, Isus Krist. U sv. evanđelijima jasno vidimo, da je Krist dao sv. Petru prvenstvo: »Ti si Petar — t. j. Stijena — i na toj stijeni sazidatću Crkvu svoju... Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga« (Mt. 16, 18). To je bilo Kristovo obećanje, koje je izaskrnsnuća i ispunio, kada je rekao Petru: »Pasi janjce moje... Pasi ovce moje« (Jv. 21, 15 i 17). Apostoli su od toga časa priznavali sv. Petra za namjesnika Kristova, za svoga prvaka i vodu. Petar je iz smrti Gospodinove predsjedao zborovanju apostola. Isto tako priznavali su ga vjernici prve Crkve, pa bili oni u Jeruzalemu ili u Antiohiji, Rimu ili Aleksandriji. Petar je umro u Rimu, ali on mora do konca svijeta vladati u Crkvi, mora pasti, braniti pravom naukom, janjce i ovce Kristove. To čini preko svojih naslijednika, sv. Otaca Papa. Tako je Krist nevidljiva, a živi Petar, Papa, vidljiva glava Crkve. Krist govori preko usta Papinih, jer je Krist htio, da njegova nauka bude nezlaknuta sačuvana kroz sve vjekove. Što bi od nje bilo, kad bi naučavali ljudi po svojoj samovolji? Utopila bi se u moru strasti, zabluda, pocjepanosti. To najbolje vidimo na sljedbama, koje su otkaže poslušnost Kristovu Papu. Jer jedino Papi je obećao Krist: »Ja sam za tebe molio, da ne smalakšte vjera tvoja« (Lk. 22, 32).

Zato se mi nikada ne trebamo bojati zabluda, kada slušamo Papu, kao što su to činili i prvi krčani. Oni su se u svim zadjevcicama obraćali na Papu u Rimu, a ne na druge apostole, iako su im ovi bili bliži. Tako n. pr. izbili su nesporazumi među krčanima i Korintu. I oni se ne obraćaju na bližega sv. Ivana, evandeliju i apostola, nego u Rim na Papu sv. Klementa, trećega naslijednika sv. Petra.

Nama je dakle jasno, da je papinstvo Božja ustanova. Vidimo, da je jedino Papi povjerenja prava nauka Božanskoga Učitelja. Kolika sreća za nas katolike, za nas Hrvate! Sretai smo, što smo u Ladici — Crkvi, koju kormila sv. Petar Papa, a iz koje naučava Krist. Obzorje može biti ne znam kako tamno, mi ipak zaufano gledamo u budućnost. Mi znademo, da jedino Crkva sa rimskim Papom vodi ljudi k sreći i spasenju. Jedino ona i nijedna druga. Ne može biti ni više njih. Jer to bi bilo smiješno i ludilo. Kao što je jedan Krist, tako je jedna i njegova vjera, jedna nauka; pa zato može biti samo jedna Njegova Crkva, koja čuva netaknuto tu nauku. Mi to znademo, zato smo sretni i veseli, što smo na pravom mjestu i na pravom putu.

UREDNIK.

Svijećnica.

Na Božić sišlo je Svjetlo s neba na zemlju, da rasvijetli duše, što živješe u tami. Četrdeset dana iza svog rođenja dolazi Mali Isus na rukama svoje presvete Majke u hram, da se ponizno podvrgne propisu staroga zakona i otkupi se sa dvije grlice. Tu ga nade starac Simeon, uze ga u naručaj i nazva ga »svjetlom, da rasvijetli neznabošće«. Ali ne samo nezna- bošće! I nas, koje je pozvao u svoje svjetlo; nas, koji bi bez Njega bili u tmni.

Davno već — još u petom stoljeću iza dolaska Isusova — nastao je na Istoku, a poslije i na Zapadu običaj, da se na blagdan Isusova prikazanja u hramu po- svećuju svijeće i nose u procesiji.

Došlo je to valjda od onih riječi svetoga starca Simeona kod Isu- sova prikazanja: »Svjetlo, da rasvijetli neznabošće.« Taj se prasti- ri običaj blagosvljavanja svijeća održao i danas. Odatle i ime blagdanu **S v i j e č n i c a**.

Svijeće, što ih svećenik prije mise blagosvlje i što ih vjer- nici onda nose u procesiji, znamenje su dragoga Spasitelja, koji je Svjetlo svijeta. Pri blagoslovu svijeća moli svećenik, da bi uporaba tih svijeća »bila na zdravlje duše i tijela svima na kopnu i na moru«; da bi se naša srca, kao i ove svijeće, upa- lila vatrom slatke ljubavi Božje; da bi Duh Sveti rasvijetlio svo-jom milošću naša srca i mi se ostavili sljepoče grijeha; da se milost Duha Svetoga nikada ne ugasi u našim dušama; da mi prosvijetljeni milošću Duha Svetoga uistinu uzljubimo Boga.

Podignimo oči prema Isusu, tome pravome svijetu svijeta — jer od Njega nam dolazi spas. Neka nam On svijetli u našem vjerovanju! Nek nam On svijetli u našem radu! Onda će nam On biti i svijetlo, prema kojemu ćemo upirati oči u onaj čas, kada nam smrtnoj postelji svijeća, blagoslovena na današnji dan, bude prosvijetljivala stazu u vječni život.

NAŠE SLIKE NA OMOTU. Prva slika je umjetnina glasovitog slikara Dolci. — Slika na zadnjoj strani predstavlja mučeništvo sv. Ignacija, biskupa iz Antiohijske (mučen god. 107.). »Kristovo sam žito i moram biti samjeven zubi- ma životinja, da postanem čisti kruh Isusa Krista,« uskliknuo je on, kad je čuo rikanje zvjeradi, što ga je imala rastrgnati. Podnajmo strpljivo mučeništvo svagdanih križeva i poteškoća, ne bi li i mi postali »čisti kruh Isusa Krista«, duše odabrane za blaženu vječnost.

Presveto Srce divno privlači.

Francuski Mali Glasnik donosi ovaj zanimljivi slučaj:
Gostioničarka, koja je jako štovala Presveto Srce, rado bi
darivala Njegovu sliku svakomu, tko bi god k njoj došao.

— Jednoga dana — pripovijeda ona — opazih, da je došao
neki čovjek, koji nije baš imao prijatan izgled. Zatraži, da ga
podvorimo. Ali čim je sjeo, odmah po-
če huliti na Boga i Crkvu. Kod tako
nemilog početka nijesam se usudila, da
i njemu ponudim sliku Presvetoga
Srca. Ali kad se je već spremao, da
pode, odlučim, da će mu ipak dati
sliku. A eto, kad sam baš htjela, da
mu ponudim svoj mali dar, nestade
mi smjelosti. Pogled toga čovjeka i
njegove kletve uplašiše me. Ali iz lju-
bavi spram Presvetog Srca uprem sve
sile i rekoh mu:

— Prijatelju, jeste li već davno
bili na prvoj sv. Pričesti?

— Jest, ima već 50 godina. I
otada nijesam vido crkve iznutra, jer
ja mrzim vjeru i sve svećenike. Jest,
sve ih mrzim, samo ima jedan pop,
kojemu ne mogu izbjegći. To je ovdaš-
nji kapelan. Kada me god susretne,
uvijek me pozdravi. Ne poznam ga po-
bliže, ali čudno, taj nije kao ostali.
On je jedini, kojega ne mrzim.

Ta me je iskrenost osokolila, za-
to ga zapitam, zašto ne bi opet pristu-
pio k sv. sakramentima.

— Ah šta — uzvrati mi — pu-

stite me o toj stvari u miru. Ja sam se oslobođio tih stvari, nikada
ne će zaviriti u crkvu. — Ipak sam i dalje návaljivala na njega.

— Dosta je već — zavika na mene — Vi me ne ćete moći
nagovoriti na to, na što me sve molitve i suze moje žene i djece
ne sklonuše. — Moja je odvažnost međutim porasla.

— Prijatelju, učinite mi bar tu malu uslugu: primite od me-
ne ovu sliku Božanskoga Srca. — Kada je samo to, molim.

Uze je u ruku, pogleda na nju i... odjedamput briznu u plač.

— Gospojice — reče mi — tko ste vi, da znadete tako pro-
mijeniti čovjeka? Jest, ja sam sasma promijenjen. Gotovo ne
vjerujem, da sam ja to. Već ne osjećam mržnje spram svećenika:
hoću da se ispovjedim. — Poslala sam ga k onomu kapelanu, koje-
ga jedinoga nije mrzio. Ispovjedi se, pričesti i posta dobar katolik.

O Presveto Srce, magnetu ljud-
skih srdaca, pritegni i naša srca
k sebi!

Borba seljaka i doktora N.

Krist u Petrovoj ladici.

u po bijela dana rekne, da to nije dan nego noć, katolici moraju vjerovati, jer — kažu — Papa je nepogrješiv. Ako Papa pokaže na bijelo pa rekne: to nije bijelo nego crno, katolici moraju vjerovati, jer je po njihovu Papa nepogrješiv. Ako Papa rekne o kamenu, da nije kamen, nego kruh — katolici opet slijepo moraju vjerovati. — Zar nije sve ovo jedna velika budalaština?!

— Jest, budalaština je, gospodine, da ne može biti veća — javi se jedan moj župljanin, povjerenik Glasnika Srca Isusova. — Pa zato se pametan čovjek mora snebivati, da jedan doktor govori ovakove budalaštine.

Doktor se uzvрpoljio, kao da je na iglama. Pocrvenio je kao puran. Stade tražiti, da se moga seljaka izbaci van. Počeo je psovati, proklinjati. Ali drugi slušatelji ne dadoše našega povjerenika izbaciti van, nego rekoše:

— Neka naš Marko govori! Neka malo pouči doktora, koji ne pozna najjednostavnije stvari!

— Hvala vam, braćo, — reče Marko. — Ali nadam se, da će i gospodin doktor mene mirno saslušati, jer neka zna, da ja njega ne ću vrijeđati, kao što on vrijeđa Papu i nas.

Doktor je postao žut i zelen, ali je morao pustiti, da Marko govori. I zaista je dobro govorio. Čujte samo:

— Braće! Čuli ste nepoznavanje stvari, čuli ste teške uvrede. Duboko žalimo, da se je to kod nas dogodilo. Papa je nepogrješiv, ali on nije čovjek, koji ne može sagriješiti. To on može kao čovjek.

I on se ispovijeda kao svaki drugi čovjek, on ima svojih slaboća. — Papa kao čovjek nije neprevarljiv, jer prevariti se može svaki čovjek. Sam je Bog neprevarljiv, niti može prevariti. I nepogrješivi i neprevarljivi Bog čuva i vodi Papu, da ne pogriješi, da ne

U mojoj župi zbio se nedavno jedan vrlo zanimljiv sastanak. Prije toga najaviše, da će doći i neki mladi doktor, pa će u župi osnovati »prosvjetno« društvo. I došao je. Skupilo se nekoliko znatiželjnika, da čuju i vide, što bi to moglo biti. I počeo je govoriti taj doktor. O svemu i svačemu je lamatao. Mislio je, da su naši seljaci ludaci, pa da im može govoriti šta hoće. Tako je počeo udarati i na Papu:

— Papa, kakva budalaština! Klerikalci govore, da je Papa nepogrješiv, a to je najveća besmislica! Čujte samo. Ako Papa

zapane u zablude i da se ne prevari u stvarima vjere i mora, kada naučava kao vrhovni Pastir i Učitelj u stvarima, koje mu je predao sam Božanski Učitelj. Dakle u drugim stvarima Papa može pogriješiti kao i svaki drugi čovjek. Zato se čudimo, da je gospodin doktor iznio onakve nepodobštine. Neka iznese samo jedan slučaj od onoga, što je nabrojio. Neće i ne može! Pape nijesu ludi, oni znaju, da ih Bog nepogrješivo vodi samo u vjerskim stvarima. I to tako mora biti, jer bi inače vjera propala, kad Papa ne bi bio u njoj nepogrješiv.

Doktor je sjedio ko operušana guska, a Marko je sjajno dokazivao kako Papa mora biti nepogrješiv, tā Isus je rekao Papi: ... »na toj stijeni sazidat će Crkvu svoju i vrata paklena ne će je nadvladati.« Kada bi se Papa prevario u stvarima vjere, onda bi vrata paklene nadvladal Crkvu. Isus zapovijeda, da vjerujemo u Crkvu i Papu, jer »tko ne uzvjeruje osudit će se«. A kako bi Isus to mogao tražiti od nas, ako bi se Papa mogao prevariti u stvarima vjere? — Isus je rekao Petru, da je molio za njega i da on ima poučavati u vjeri ostale. A kako će poučavati o pravoj vjeri Isusovoj, ako se može u njoj varati?

I Marko je dalje govorio. Svi su ga najpozornije slušali. Bili su oduševljeni njegovim razglabanjem. Doktor malo da nije podivljao od bijesa. A to mu je još više škodilo. — »Zivio, Marko!« »Tako je!« vikali su prisutni. »Seljak pametniji od doktora! Kolika sramota! Je li to ta vaša prosvjeta?!« I čitava se sjednica svrši s velikim slavlјem u čast Papi, a doktor ode isfućkan. P. S., župnik.

„Zadnji kucaj moga srca...“

Nedavno je umro glasoviti učenjak Ljudevit Pastor, koji je zadivio čitav svijet svojim povjesnim istraživanjima. Ali on je bio ujedno čovjek duboke vjere i žarke pobožnosti. Za njegove zadnje samrte bolesti, posalje mu Sv. Otač Pijo XI. svoj apostolski blagoslov. Kada su to rekli velikomu učenjaku, bio je vanredno ganut i kako je ljubio Papu, pokazuju njegove zadnje riječi, u koje je izlio sav žar svoga plemenitoga i velikoga srca: »Zadnji kucaj srca moga neka bude rimskoj Crkvi i papinstvu.« — Divne li vjere i ljubavi toga velikog učenjaka!

A sada pogledajmo drugu stranu. Ne radi se o učenjaku, nego o jednom radniku iz Bosne. Kada smo prošle godine skupljali duhovno blago za Papu, poslao nam je taj dobar radnik ovo pismo:

»Velečasni gospodine!

... Molim Vas, da saopštite Sv. Ocu, da sam dušom i tijelom njegov; s njime se radujem, s njime se i žalostim, za njega uvijek molim, za njega trpim. I u vodu i u vatu za Sv. Oca Papu! Ja sam potpuna sirota, ništa nemam, posla ne mogu dobiti. Žena mi je teško bolesna, brojna moja obitelj nema ni korice kruha, stan mi je gori od spilje... Ali u mojim prsim uvijek kuca živo i veselo moje srce za Sv. Oca Papu, Kristova Namjesnika. Sve svoje duševne i tjelesne patnje žrtvujem za njega. I vjerujte, uza sve nevolje mi nijesmo nesretni... Crkva mi je daleko 3 km, putevi su slabici, ali je ipak s odraslim djecom idem svaki dan k sv. Misli, te smo tako u zadnje vrijeme slušali 100 sv. Misa za sv. Oca Papu... Kako plemnitih duša ima naš narod! Ugledajmo se u njih!

Krist ovako, a Papa onako . . .

»Krist nije imao krova nad glavom, a Papa ima palaču...«

»Krist je išao pješice, a Papa se vozi...«

»Krist je išao bos u sandalima, a Papa ide u zlatnim papučama...«

»Krist nije imao ni svoga magareta, da na njemu ujaše u Jeruzalem, a Papa ima »zlatni« auto i posebni vlak...«

»Krist nije trpio, da Ga zovu »d o b r i m« učiteljem, a Papi se mora reći »S v e t i O Č e l«...«

»Krist je noeo trnovu krunu, a Papa nosi tijaru...«

»Krist je umro na križu, a Papa umire na krevetu...«

»Uopće: Papa se u svemu razlikuje od Krista. Krist o v a k o, a Papa o n a k o. Papa dakle ne može biti Kristov Zamjenik. Ne treba ga dakle slušati!«

Ovako mudruju bezvjerci, bezbošci, masoni, komunisti, anarchisti, adventisti i svi ostali svijesni neprijatelji Isusa Krista i Njegove Crkve. Iz njih govori mržnja. Za njih ovaj članak nije pisan. Njima bi koristio koliko i sotoni sveta voda.

Ovako za njima naklapaju i mnogi nedotpavni katolici, čeljad uvijek pripravna u vlastito glijezdo pljuvati. Ako naime tako govorиш, onda si — »moderan!« U »boljem« je naime društvu običaj Papu više puta uzimati na sito i rešeto. Pravila pristojnosti vele doduše, da nije pristojno brusiti zube na račun onih, kojih nema u društvu, ali o Papi se po volji smije zapodijevati jeftino brbljanje. Ti si doduše katolik, a nijesi i ne ćeš da budeš ni bezvjerač ni bezbožac, ni komunist ni anarchist. Lupaš se u prsa kao uvrijedena moralna veličina i kuneš se, da se sve praši oko tebe, samo da me uvjeriš, da ti poštivaš svih Deset Božjih Zapovijedi zajedno i svaku napose, a osobito četvrtu. Vičeš, da se čuje u

Molimo, da nam šaljete jasne i oštре fotografije, inače se ne mogu uvrstiti.

treće susjedstvo, kako si ti uvijek bio, i jesi, i bit ćeš za to, da djeca moraju poštivati roditelje i starije i da svi podložnici moraju poštivati zakonite nosioce vlasti. Prijetiš mi se i sudom, što sam se usudio reći, da mi je nekako teško vjerovati u to tvoje katolištvo. S pravedničkim gnjevom u očima mjeriš me od glave do pete i dobacuješ mi s visine, da si ti »stopostotni« katolik i poštenjak i da ne daš u svoje poštenje dirati...

A ja ti na sve to kažem, da bih bio zadovoljan, da si makar i katolik, a ne još i »stopostotni«, samo kada te ne bih uvijek morao gledati baš uz onaku čeljad, koja uvijek mete pred Papinim pragom, koju žuljaju Papine papuče, koja se »ešofira« poradi Aleksandra Šestoga, koja se »gifta«, što Papa nije beskućnik, što ne ide bos, što ne posuduje magaradi od rimskih uličnjaka, što ne nosi uvijek trnovu krunu na glavi, da je i ti vidiš, i što će, po svoj prilici, i ovaj Papa umrijeti na krevetu, a ne na križu... A jednoga ćeš dana Papi upisati u grijeh sigurno i to, što se uopće usudio doći na svijet negdje u toploj sobi, a ne u kakvoj podrtoj staji... na krevetu, a ne na slami... I onda ćeš i ti mudro zaključiti: Krist ovako, a Papa onako... Ne slušajmo Pape!

Iz tebe govori nedosljednost i kukavstvo. Ti misliš, da

četvrta Božja zapovijed veže samo tvoju djecu prema tebi, a ne i tebe prema Papi. Nelogičan si, kaže filozofija. I kukavan si. Nemaš petlje, da pred Kristovim protivnicima ustaneš na obranu Kristova Namjesnika. Ti si još opasniji od otvorenih bezbožaca. Njih se svak zna i sam čuvati, a ti se sa svojim nadrikatolištvom svakamo trpaš pa čovjek i ne zna, da si šugav.

Ovaj članak nije ni za tebe pisan, militavi katoliče! U tebe nije dosta razuma, da ga shvatiš ni dosta snage, da ga se držiš. Nemoj ga dalje čitati!

* * *

Ovo je pisano za one, koji razumiju Kristovu riječ o goruščnomu zrnu. Od svega zrnja goruščno je najneuglednije, ali kad

mu stablo sasvim izraste, toliko je, da se na njemu ptice odmaraju.

Takva je i Kristova Crkva, Kristova organizacija za spasavanje duša. Početak je sličan gorušičnomu zrnu, a nastavak je sličan gorušičnomu stablu.

Krist je imao oko sebe samo 12 apostola, a Papa ima 70 kardinala.

Krist je imao samo šaku vjernika na brizi, Lazara, Nikodema i par pobožnih žena, a Papa ima po odredbi Isusa Krista na brizi 400 milijuna katolika.

Krist je po odredbi Vječnoga Oca smio propovijedati samo Židovima i to samo u Palestini, a Papa po odredbi Isusa Krista šalje misijonare »po cijelom svijetu«.

Krist je u 3 godine svoga javnoga djelovanja predobio tako malo Židova za sebe, da je najposlije umr'o sasvim sam, i apostoli ga ostaviše! Papa Pijo XI. u 10 godina svoga vladanja priveo je po misijama u Kristovu Crkvu preko šest milijuna pogana.

Krist je imao prilike svecem proglašiti samo sv. Ivana Krstitelja i desnoga razbojnika, a Pape nam, hvala Bogu, napuniše kalendar hiljadama i hiljadama divnih Božjih svetaca.

Krist je po odredbi Vječnoga Oca smio samo 3 godine na svijetu raditi, a Papa Pijo XI. radi, hvala Bogu, već 4 puta po 3 godine, sveti je Petar vladao i radio preko 25 godina.

Krist po odredbi Vječnoga Oca nije smio primati nikakovih »poklonstvenih deputacija« iz poganskih krajeva. Kada pogani zamolile apostola Filipa, da ih dovede Isusu, nijesu mogli postići, što su htjeli, jer ih Isus nije smio primiti. Papa prima poklonike sa svih strana, čak i države same šalju mu svoje predstavnike, poklisare.

Krist je zaredio za biskupe samo 11 apostola, Jude nije zaredio, a svaki Papa, makar vladao samo par mjeseci, ima prilike daleko više službenika oltara poslati u svijet.

I tako dalje, i tako dalje. I tu bi se moglo reći: Krist ovako, a Papa onako! I treba dodati: hvala Bogu, da je tako! Inače ne bi Kristovo proročanstvo o gorušičnom zrnu i njegovu stablu bilo istinito.

Hvala Bogu, da Papa ima palaču! Kamo bi smjestio te tolake suradnike, koji ga moraju pomagati u širenju Kristova Kraljevstva?

Hvala Bogu, što Papa ne ide bos! Kakva bi to sramota bila za nas 400 milijuna katolika, da svom Papi nijesmo kadri nabaviti ni par papuča i uresiti ih što bolje možemo?

Hvala Bogu, što Papa ima auto! Ako ga u Americi smije svaki radnik imati, zašto da ga nema i naš Papa? Kad se bude moglo, kupit ćemo mu i avion!

Hvala Bogu, što se Papi kaže »Sveti« Oče! Time se prije svega Papa uvijek sjeća, da On mora najviše nastojati oko

osobne svetosti, da bude dostoјnjim zamjenikom Presvetoga Božjega Sina, a zatim se i mi sjećamo, da moramo biti sveta djeca, ako nam je Otac svet.

Hvala Bogu, što se Papi iskazuje velika, vrlo velika počast! Zar bi tmjelo drukčije biti s Kristovim Namjesnikom? Zar to najposlijе nije sve zajedno namijenjeno samomu Kristu? Zar Krist nije rekao: »Tko vas sluša, mene sluša«? Tko Papu poštiva, Krista poštiva. Sto tko više Papu poštiva, to više Krista poštiva. Sva se počast Papi iskazuje poradi Krista, a ne poradi njega samoga. Žalosno bi bilo, kada poslijе 2000 godina čovječanstvo još se bi uvidalo, što duguje Kristu i Njegovu Namjesniku, kada ne bi u Papi poštivalo Krista. Bi li htjeli, da mu pljujemo u lice kao Zidovi u Krista?

A onda ta tijara! Tišti ona i te kako! To je prava trnova kruna, I onda što Papa ne umire na križu! Zar nije dosta, što živi na križu? Papinska odgovornost pred Bogom najveći je križ. Papa polaze pred Bogom najteži račun. Teži nego što ga polazu sami njegovi neprijatelji. Biti Papa znači biti živ prikovan s Kristom na križ. Hvala Bogu, što ne umire svaki Papa na križu, ili na lomači, ili u lavljim pandžama. Dosta ih je poginulo mučeničkom smrću! Valjda ne će uvijek biti progonstvo.

Uopće: hvala Bogu, što se Papa u mnogo čemu nebitnomu razlikuje od Krista! To je samo znak, da Kristova Crkva više nije gorušićno zrno, nego ogromno stablo. To je znak, da je Papa uistinu Kristov Zamjenik. Treba ga dakle slušati! I slušat ćemo ga i ljubiti ćemo ga. Jer On je drugi Krist na zemlji!

O. Stjepan Krizin Flodin D. I.

SV. VERONIKA (slavi se 4. veljače) pružila je po prastaroj predaji rubac dragom Spasitelju, kad je nosio teški križ, da si otare krvavo i znojno lice. A Isus joj ga vraća sa velikim blagom: sa svojom božanskom slikom! Isus ne ostaje dužan ni za koje dobro djelo, što ga učinimo bližnjemu iz ljubavi prema Njemu.

SV. VERONICA

Neka bude po svim hrvatskim krajevima svečano proslavljen Papin dan!

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata.

Kada i kako su Hrvati dobili prvog biskupa svoje krvi?

Odgovor na ovo pitanje razjasnit će ti, dragi prijatelju, jedno od najvećih blagodati, što ih je Spasitelj udjelio našem narodu; ta biskupe je — prema riječima sv. Pisma — postavio Duh Sveti, da upravljuju Crkvom Božjom. (Djela apostolska 20, 28.)

Kad su Hrvati za posjeli današnju domovinu (oko g. 640.), zatekoše u njoj vjeru Isusovu u cvatućem stanju s kojih 12 biskupija, a na čelu im stajali nadbiskupi Salone. To je bio veliki grad rimskoga carstva, a danas je to Solin kod Splita. Gotovo sve ove bujne biskupije budu uništene za provale poganskih naroda. Čuli smo (u br. 8. Glasnika 1934.), kako su naši đedovi dobili iz Rima prve svećenike, nadbiskupa i biskupa. To bijahu dakako biskupi Latini, koji su iz rimskih-dalmatinskih građova među Hrvatima prinosili svijetlo sv. Evangelijski i uredivali crkveni život. Tako ostade do g. 864. U to je doba grčki patrijar Focije uskratio pokornost Nasljedniku sv. Petra, papi Nikoli Vel., dapače se drznuo pobuniti cijeli Istok protiv Kristova Namjesnika. Taj isti Focije proglašio je sam sebe glavom kršćanstva. Uz Fociju

Sad otpusti u miru slugu svoga,
Prema riječi svojoj, Gospodine,
Jer vidješe oči moje spasenje tvoje,
Što si ga pripravio pred svim narodima,
Kao svijetlo, koje će raspršiti tmine poganima
I proslaviti tvoj puk izraelski.

pristadoše također dalmatinski biskupi. Oni su naime potpadali pod grčkog cara, pomoću kojega je Focije prkosio Papi i sve podložne biskupe silom otrgnuo od Pećine sv. Petra.

Naši pak djedovi htjedoše pod svaku cijenu ostati vjerni zakletvi, što ju zadadoše sv. Petru i Papi ravno pred 200 godina (oko 680.). Stoga nisu više htjeli imati posla s dalmatin-skim biskupima-raskolnicima. Što više oni zbace s priestolja porodici kneza Trpimira, jer bijaše odana grčkoj vladici. Velika je morala biti vjernost Hrvata Rimskom biskupu i žestoka vjerska borba, kada su protjerali cijelu vladarsku kuću i odbacili tolike otpale biskupe. Ti su biskupi prije otpada uživali veliki ugled, ali čim su se iznevjerili pravoj Crkvi, vjerni Hrvati odmah obraćunaše s njima.

No Hrvati nisu kanili ostati bez duhovnog pastira nego sami izaberu posebnog biskupa, koji je imao sjedište u gradu Ninu. Oni u ona vremena još nijesu znali, da toga ne smiju izvršiti bez odobrenja vrhovne crkvene Glave, budući da svaka biskupija čini za se malu Crkvu. Papa je dakle morao tu posredovati. I zbilja je to učinio sv. papa Nikola (858—867.). On je Hrvatima upravio ovo pismo: »Kako se može ustanoviti Crkva to jest zajednica vjernika bez odobrenja Apostolskog priestolja, kada se bez Papine naredbe prema crkvenim zakonima niti nove bazilike ne smiju sagraditi, jer se u ovim sakuplja katolička zajednica?« Papa je rado pristao na izbor novoga hrvatskoga biskupa.

Naši predi stojeći nepokolebivo uz onoga, na kojem je Krist sazidao svoju jedinu nepobjedu Crkvu držali se one: Nužda ne pozna zakona. Njima bijaše nada sve stalo, da ne mijenjaju svoju vjeru prema vjetru političkih strasti, na kojima je gradio Focije. Zato su i Focije i njegovi nasljednici postali lutkom tih strasti. Silom su prisvojili vlast, silom su izgubili vlast.

Povijest nam dokazuje, da su Hrvati ostali pod vlastitim biskupom, a ovaj bijaše neposredno podvrgnut Rimskome Papi, sve dok se nisu dalmatinski biskupi opet povratili u rimokatoličku Crkvu, pod okriljem Kristova Namjesnika (oko g. 923.). To bijaše velika čast za cijeli hrvatski narod. A Pape su, na pr. Ivan VIII. (782—782.), revno branili crkvenu nezavisnost Hrvata i tražili, da hrvatske biskupe samo oni lično zareduju u Rimu. I time su htjeli pokazati svoju veliku ljubav spram Hrvata.

Rimska Crkva, preko živog Petra u vezi s Kristom postala je plodnom majkom te je mnoge narode — baš glavne nosioce svjetske prosvjete — privela k Spasitelju i nebrojenu djecu porodila Ocu nebeskom. U tome se grčka Crkva ne može s njome ni prispoljbiti, a još manje životvornom vjerom, što preparada duše. Kako dakle neizmjernu hvalu i vjernost dugujemo dobrom Bogu, što je naše djedove sačuvao u jedinstvu s Crkvom sv. Petra u Rimu, jer ona, po riječima sv. Ignacija, velikog mučenika i učenika apostola, predsjeda t. j. zapovijeda Zajednici ljubavi, to jest sveopćoj Crkvi Kristovoj.

N. Maslać D. I.

Katolička Akcija.

Mjesečna nakana u veljači, blagoslovljena od sv. Oca.

Na pitanje, što je Katolička Akcija, sam nepogrešivi Kristov Namjesnik nam odgovara:

»Katolička Akcija jest sudioništvo svjetovnjaka u hierarhijskom apostolatu Crkve.« Drugim rijećima: Katolička Akcija jest djelatnost katolika svjetovnjaka, koji udruženi u odobrena katolička društva, pod neposrednim vodstvom sv. Oca i svojih biskupâ rade na tome, da naše opogđenjeno društvo opet učine kršćanskim, da naš zasebni, obiteljski i javni život opet zadoje načelima kršćanske pravednosti i ljubavi, zakonima kršćanskoga čudoreda, e da se tako duše, što lako spase i Kristovo se Kraljevstvo što skorije, što potpunije ostvari na našoj svim mogućim krizama izrovanjo zemlji.

Ogledajmo, što to sve iz bližega znači.

I. Katolička je Akcija apostolat.

Svakim danom možemo primijetiti kako se glib paganštine oko nas strahovito razmahuje, kako nam njegovo gnusno blato navire već gotovo do ustiju.

Svatko je od nas mogao opaziti, — a pogotovo svaki i na sebi krate iskusiti, da riječ »kršćanska pravda« za mnoge danas ništa ne znači. Ne drže do nje ništa mali, a još manje veliki. Prevariti čovjeka pri prodaji, kod kupnje, podmetnuti mu slabiju stvar od ugovorene, zaračunati za uslugu ili robu višestruko no što stvar ili usluga zasljužuje, dati se podmititi ili potkupiti drugoga, da ne učini svoje dužnosti, isisavati dužnike visokim kamatima, zavaravati vjerovnike lažnim padom, optužiti nevinu, zaštitivati krivca, sve su to stvari, koje se oko nas dnevno događaju, na koje smo se mi tako žalosno priučili, da skoro već i ne zamjećujemo, kako su one daleko, da oprečne pravome kršćanstvu.

U Bosni (Cer, pošta Komarica) počeo je agilni župnik graditi prvu crkvu Krista Kralja u Bosni. Jako su siromašni, mole potporu.

Provala poganskoga duha očituje se i u onom nedostojnom, u neljudskom postupku s čovjekovom osobom. Svaki čovjek, svako dijete jest razumno stvorene Božje, slika Svevišnjega, dijete Božje. Stoga ga ide štovanje i poštivanje njegovih prava. Koliko je poganskoga, da, životinjskoga u postuku s ljudima: mnogima nije ništa raniti čovjeka, osakaliti ga i ubiti. Što je to za njihovo podivljalo i opoganjeno srce? Kao izdisaj muhe pod nemirnim prstima jogunastog djeteta.

Ta se najezda poganskoga duha osobito razmahala i pogubno razmahuje u našim obiteljskim ognjištima. Ona je mnogo porodicu učinila mjesto kolijevke grobnicom hrvatskoga naroda. Grobničkom u kojoj je na mjesto požrtvovne medusobne ljubavi — i još požrtvovnije ljubavi prema djeci — jednim zakonom samovoljno uzivanje. Taj je poganski duh od velikoga dostojaštva i divne uloge, što je žena ima da vrši u svakome narodu, ženu snizio na sredstvo za trgovacku reklamu, na neozbiljanu igračku, kojoj je jedina svrha da se igra i da služi za igru drugima.

Takva je eto močvara, što nas okružuje i okuže, takav je zrak koj udišemo. Vrijeme je dakle, da se jednom s blatom obraćuna, da ga se spremi tamo kamo spada. Za tim ide Apostolat Katoličke Akcije, taj je dakle Apostolat nuždan, neophodno nuždan i hitno potreban.

II. Apostolat organizovanih svjetovnjaka.

Privoditi duše k Bogu, čistili zatrovano ozračje, unositi kršćanska nađela u opoganjeni svijet: riječju apostolat, pa to je stvar Crkve, stvar svećenika i biskupâ, redi će mnogi. Iz toga se prigovora samo i opet vidi, kako mi malo pozajmimo kršćanstvo, kako mi zapravo malo znamo, što je Crkva.

Istina apostolat je stvar Crkve, no iz toga ne slijedi, da je on stvar samo svećenikâ. I to s dvostrukoga razloga ne. Prvo stoga, što je svećenika danas tako malo, da ni izdaleka ne mogu da zadovolje svim potrebama duša, pa kad bi ih i bilo dosta, ipak bi još mnogo prilikâ u životu ostalo, u koje svećenik ne može da zade, jer ga u njih ne će da prime, ili jer se uopće ne dolikuje da u njih zade. Tu je onda mjesto katoličkih svjetovnjaka.

Drugo: Crkva nije sastavljena samo od svećenikâ, ona nije nešto, što je kršćanima svjetovnjacima tude, što oni mogu samo da izvana promatraju. Ne. I oni spadaju u Crkvu, i oni su udovi Crkve. Ne doduše na istom stepenu kao svećenici i oni, kojima je Krist Gospodin povjerio da upravljaju Crkvom, ali su ipak pravi udovi Crkve. Crkva je naime tajinstveno Tijelo Kristovo, koje nastavlja spasonosni život Isusov na zemlji, Tajinstveno Tijelo, kojemu je Isus nevidljiva glava, a udovi su mu svi krištenci. Po svetom dakle krstu svi mi — dakle i katolički svjetovnjaci postadosmo udovi toga tajinstvenoga Tijela, i stoga nam ono nije tude. Mi moramo da osjećamo s njim, jer iz njega primamo životni sok, iz njega i po njemu klijuča božanski život milosti u zakuticima naših duša. I jer smo svi udovi jednoga Tijela, zato nam ne može ne biti stalo do našeg bližnjega. Ako jedno udo trpi, cijelo Tijelo trpi i nevoljko se osjeća. Stoga se i cijelo Tijelo brine kako da ga okrije i stavi u redoviti život. Ako je jedan naš brat ili sestra oslabljena ili možda duhovno već i mrtva, na svima je nama, da joj priteknemo u pomoć, da joj pomognemo da života. Nitko od nas ne može i ne smije da izusti posve nekršćansku riječ: Što se meni tiče spas mojega brata, moje sestre?

Na apostolat nas dakle obavezuje već sv. krst, koji nas je povezao u uzajamnosti jednog tijela — Tijela Kristova. Za apostolat nas na naročit način osposobljuje sakramenat sv. Potvrde. Po njem smo primili posebnu puninu Duha Svetoga, Duha Istine i jakosti, da vjerno i neustrašivo svjedočimo za Istinu, da k Njoj dovodimo sve, koji joj se još ne približe. Svaki je dakle katolički svjetovnjak, koji je pomazan blagim uljem sv. Potvrde, pozvan da bude apostolom u Katoličkoj Akciji.

No taj bi apostolat donio slaba ploda, kad bi svaki pojedini kršćanin se i osamiljeno radio. Zlo je danas takovo, da ga umanjiti i promjeniti mogu samo združene sile. Stoga je K. Akcija apostolat organizovanih svjetovnjaka. Ovi treba da se udruže u odobrena katolička društva te se u njima zajednički uzgajaju i zajednički rade.

III. Pod vodstvom crkvene hierarhije: sv. Oca i biskupâ.

Sva ta razna katolička društva stoje pod vrhovnim vodstvom i biskupâ i sv. Oca i tako im je zajamčen njihov skupni rad, osiguran uspjeh i Božji blagoslov. Biskupima je naime za njihove biskupije i sv. Ocu za cijelo kršćanstvo povjerena vlast »da upravljaju Crkvom Božjom«. Tko po njihovim uputama hodi ne može da skrene s puta, jer je njima Krist zajamčio: »Ja sam s Vama do svršetka svijeta«; tko pod njihovim vodstvom djeluje, Krista ima za učitelja i Vodu, jer njima on reče: »Tko vas sluša, Mene sluša«.

I jer je Katolička Akcija sva pod neposrednim vodstvom crkvene vlasti, stoga je ona kao i sama Crkvena vlast izvan i znad svake stranačke politike. Katolička Akcija hoće da i u politiku unese kršćanska načela, jer ni politika zato, jer je politika ne smije da radi što hoće, ne smije da bude poganskog. No Katolička Akcija se ne upušta u stranačku politiku i u tome ostavlja svojim članovima potpunu slobodu, da se opredijele za ovu ili onu političku stranku, samo ako ta stranka ni u svome programu ni svome djelovanju nema ništa, što se kosi s katoličkim načelima.

Katolička je dakle Akcija veličanstvena vojska katolikova svjetovnjaka obojega spola, svake dobi, svakoga staleža, kojima je već dozlogrdio zagubljivi zrak suvremenoga poganstva, koji hoće da u izmoreni i iscijedjeni svijet unesu svijetle zrake božanske Istine, toplo strujanje božanske Ljubavi, zdrave šokove potpunoga kršćanstva.

Na molitvu i na djelo!

Ta divna vojska, Bogu hvala, svakim danom u svijetu raste. Raste i u našoj Hrvatskoj. Umnazaju je danonice oni požrtvovni hrvatski mladići i velikodušne hrvatske djevojke, koji se ne žaucaju staviti svoju mladost u službu Krista Kralja, jedinog Usrećitelja naroda, jedinoga Spasa i hrvatskoga naroda. Služe oni Kristu Kralju u tihom i ustrajnom radu svojih katoličkih društava.

Molimo, molimo se mnogo osobito ovoga mjeseca veljače, da broj tih mirovornih Kristovih boraca poraste, što više poraste. Da poraste također i njihova revnost i ljubav, da poraste i njihov uzorni kršćanski život, da taj naraštaj mlade Katoličke Akcije bude za naš narod uistinu kvasac, snažni kvasac, koji će ga preporoditi i osnažiti.

Molimo, ali i stavimo ruku na plug. Umnožimo svojom prisutnošću broj članova naših katoličkih društava, svojim radom u njima pojačajmo njihovu djelatnost. Pokažimo put do njih i drugima, mnogim drugima: djeci, braći, roditeljima, zauncima. I jer je Apostolstvo molitve na poseban način povezano sa svojim mladicom: Križarstvom, Vojskom Srca Isusova, Apostolatom muževa, materinskim i djevojačkim društvinama, pokažimo drugima put do tih društava. Molimo za njih, da nam se što više razgrane, i da nam donose šte obilnijih plodova.

Stj. Tomislav Poglajen D. I.

TEČAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI U VELJAĆI.

Za muške u Domu na Jordanovcu 110.

31. I. — 4. II. za Križare.

Za ženske u Domu na Vrhovcu 43.

11. — 15. veljače za kućanice u župskim dvorovima.

Kao odšteta za stan i opskrbu za čitav tečaj daje se 120 dinara.

Prijave prima i upute daje:

za muške:

*Uprava Doma duh. vježbi
Jordanovac 110. Zagreb*

za ženske:

*Uprava Doma duh. vježbi
Vrhovac 43. Zagreb*

Biskupska kancelarija u Krku

poslala nam je slijedeći dopis od 27. XII., br. 1583.

»U privitku dostavlja Vam se 1 primjerak fotografije sa zamolbom da je, ako smatrate to shodnim, prigodno u svojem cijenjenom Glasniku objavite. Fotografija odnosi se na slijedeće:

U prostorijama franjevačkog samostana u Košljunu na otoku Krku održale se u dane 7.—11. rujna 1934. zatvorene duhovne vježbe za mladiće iz sela na otoku Krku. Duh. vježbe vodio je p. n. O. Blaž Štefanić. Svećenstvu je u Krčkoj biskupiji jasno, da nema mogućnosti za provođenje Katoličke Akcije bez temeljito izgrađenih katoličkih svjetovnjaka. Temelje toj izgradnji u današnjim prilikama mogu postavljati jedino ozbiljno i sustavno proživljene duhovne vježbe. Unatoč velikim poteškoćama započelo se s njima i u Krčkoj biskupiji. Na odnosni poziv odazvalo se 38 mladića (četiri su na slici odsutna) od svih strana na otoku Krku, koji su doista divno provodili dnevni red za vrijeme duh. vježbi. Trojica od krčkih bogoslova (vide se i na slici) pomagala su kod raznih pobožnosti (krunica, duh. čitanje itd.). Preuzv. biskup dr. Srebrnić sam držao je dvije praktične konsideracije. Duhovne se vježbe u ponedjeljak 11. rujna zaključile krasno uspjelom konferencijom, kod koje je p. n. svršeni jurista Mrakovčić govorio o kršćanskom prijateljstvu, te je kod nje nastupio i stolni dekan Maračić i košljunski gvardijan O. Barušić. Radosno se sve svršilo; radost odražuje i sama slika; puni najboljih odluka i svetih nade vratili se svi kućama svojim!«

Mladici sa otoka Krka na duhovnim vježbama okupljeni uz svoga preuzev. biskupa Dra Srebrnića.

Sedam izvora milosti.

Uvjereni smo, dragi čitatelju Glasnika, da će te zanimati i da će ti biti od koristi, ako ti Glasnik ove godine u više brojeva progovori o sv. sakramentima. Ne ćemo odati nikakoyu uredničku tajnu, ako ti kažemo, da su to izričito zaželjela nekoja velečasnata gospoda dušobrižnici, a također i drugi čitatelji. Jer ako si ne-upućen u svete sakramente, to ti je slično, kao kad bi imao jednu ogromnu svotu uloženu u kojoj bunci, a o tome ne bi imao ni pojma. Što bi ti koristila takova svota, kad se njom ne bi ni znao ni mogao poslužiti. Ti imaš veliko duhovno blago, blago milosti, uloženo u nebesku banku. Od toga silnoga blaga do sada si malo potrošio, a sve ostalo čeka, da ga podigneš. Sveti sakramenti su kao uložne knjižice, koje jamče za tvoje pravo na milosti i zasluge Isusa Krista i koje te čine dionikom tih milosti i zasluga.

Svaki je sakramenat, kako nas Crkva uči, vidljivi znak, koji označuje i proizvodi nevidljivu milost, a nareden je od Isusa Krista. Ono, što je kod svakoga sakramenta vidljivo, što se može bilo sluhom bilo opipom zamijetit, dijeli se na oblik sakramenta i na tvar sakramenta. Pod oblikom sakramenta razumijevamo one riječi, koje djelitelj sakramenta izgovara, dok sakramenat dijeli. Tako su kod sv. krštenja oblik sakramenta riječi: »Ja te křtim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.« Tvar je ono, čime se sakramenat dijeli. Kod sv. krštenja naravna voda.

Ovakovih vidljih znakova, koji označuju i proizvode nevidljivu milost, ustanovio je Isus sedam. Gospodin bi nam, istina, i bez ovih vidljivih znakova mogao podijeliti sve one milosti, koje nam dijeli po sv. sakramentima, ali onda bi čovjek bio u neprestanoj neizvjesnosti, da li je uopće postao dionikom Isusovih milosti i zasluga. Kad imamo svete sakramente, koji i označuju i proizvode ove milosti, onda svaka neizvjesnost otpada. Tko je na primjer valjan kršten, taj ne može sumnjati, da li mu je oprošten istočni grijeh i da li mu je duša obilježena neizbrisivim biljegom sv. krsta, nego to znade sigurno.

Sedam izvora milosti (gleđaj članak).

Tvrdohorni grješnik.

A zašto je upravo sedam svetih sakramenata?

Zato, jer je Gospodin, koji ih je utemeljio, našao korisnim, da upravotliko sakramenata ustanovi. Nas o tome neprevarljivo uči sv. Crkva. Sv. Sabor Tridentinski donio je medu ostalim odlukama o svetim sakramentima i ovu: »Ako tko kaže, da sakramenti Novoga Zavjeta nisu ustanovljeni po našem Gospodinu Isusu Kristu ili da ih je više ili manje nego sedam, neka bude proklet« (Sjed. 7, kan. 1.).

Ako predmet malo promotrimo, onda vidimo, da je Gospodin ustanovio sedam svetih sakramenata zato, što prilike i potrebe, u kojima se čovек u ovom životu nalazi, upravo toliko zahtjevaju.

Po tjelesnom rođenju čovек postaje dijete svojih roditelja i član ljudske zajednice, ali on još nije Božje dijete ni član Božje Crkve. To postaje po preporodenju vodom i Duhom Svetim, naime svetim krštenjem.

Kada dijete dode k razumu, eto opasnosti, da po raznim napastima i sablaznima izgubi milost posvetnu. Treba dakle to Božje dijete ojačati, ohrabriti za borbu. To se zbiva po sakramantu sv. Potvrde.

Što čovек više napreduje u dobi, to uže treba da je njegovo jedinstvo s Gospodinom. Ovo nutarnje sjedinjenje Božjega djeteta s Isusom zbiva se poglavito po sakramantu sv. Euharistije, posvetoj Prijesti.

Ali pokraj sve brige i njege, kojom Gospodin opskrblijuje pojedinu dušu, ipak se događa, da u čovjeku prevlada ljudska slabost, da se Božje dijete iznevjeri Gospodinu i po smrtnom grijehu padne u ropstvo āavlu. I za ovakovu dušu Gospodin se pobrinuo. Ustanovio je sakramenat pokore, u kojem se duša ponovno čisti od grijeha i urešena milošću posvetnom vraća u jedinstvo s Isusom.

Svakom je čovjeku suđeno, da jedamput umre. Smrtni je čas težak a i davao upravo u taj čas svom žestinom navaljuje. Ali eto zato sakramenta svetog pomažanja, da bolesniku olakša boli i duše i tijela i da ga ojača za borbu s paklom.

Ljudi u Novom Zavjetu ne mogu opstati bez »djelitelja tajnā Božjih«, bez svećenika. Evo zato sakramenta svetog reda,

Molimo da nam pošaljete preplatu i koji milodar za Glasnik.

po kojem svećenik prima vlast pretvarati kruh i vino u presveto Tijelo i presvetu Krv Gospodinovu i opraštati grijehu.

Božja je volja, da se rod ljudski umnaža i uzdrži do konca svijeta, u tu svrhu ustanovio je Gospodin Bog još u raju zemaljskom posebnu uredbu, sv. ženidbu. A jer su ženidbene dužnosti teški teret, daje Isus ženidbu na sakramenat, i tako je opskrbljuje velikim milostima.

Iz ovoga vidimo, kako se sveti sakramenti međusobno divno upotpunjaju i kako ih je upravo onoliko, koliko ih čovjeku treba.

Možda će te, dragi čitatelju, koji adventista ili starokatolik zapitati, gdje to piše u Svetom Pismu, da je Isus upravo sedam svetih sakramenata ustanovio. Smiješ mu mirne duše odgovoriti, da Sveti Pismo o svakom novozavjetnom sakramentu napose govori i ako ne uvijek onako potanko, kako nas o pojedinim svetim sakramentima uči sv. Crkva. A nije ni potrebno, da sv. Pismo potanko i iscrpivo opisuje sve sv. Sakramente, jer nije sv. Pismo jedini izvor, iz kojega saznamo, što je Isus naučavao i ustanovio. Apostoli su naime samo maleni dio Isusovih djela i uredbi predali pismeno, a mnogo su više predali usmeno. Zato je i usmena predaja isto tako izvor vjere kao i sv. Pismo.

U starozavjetnom hramu nalazio se veliki svijećnjak sa sedam krakova, a na vrhu svakoga kraka bila je po jedna uljenica, u kojoj je dan i noć tijalo maslinovo ulje. I u Novom Zavjetu ima jedan veliki svijećnjak sa sedam uljenica, a to su sveti sakramenti. U ovim novozavjetnim uljenicama ne gori maslinovo ulje, nego u njima u neku ruku gori sama Presveta Krv Isusova. Toj naime Presvetoj Krvi, koja je za nas prolivena, imamo pripisati svu onu svjetlost, svu onu jakost, sve one nebrojene milosti, koje u N. Z. neprestano proistječu iz sv. sakramenata i raskošno se razljevaju u milijarde neumrlih ljudskih duša.

L. Kukula D. L.

Izabrane duše.

Obraćenik.

„Dnevno glazba i ples! Otvoreno dan i noć!“

Ove su vam riječi napisane velikim i debelim slovima nad ulazom u jednu gostionu u centru našega bijelog Zagreba. Slučajno sam prolazio pokraj te gostione kad zapazih taj natpis.

»Dnevno glazba i ples!« Te je riječi stavio gostioničar nad svoja vrata zato, da primami što više posjetnika. Pozna on svoje ljude i zna što ih najviše privlači. Nažalost, koliko ih je, koji u glazbi i plesu i u onom što je s tom glazbom i plesom u vezi traže ne samo zabavu, nego svu radost svoga života. I to u današnjem modernom, upravo ogavnom i sramotnom plesu. Neka kaže o plesačima i plesačicama, koji plešu moderne plesove, iko što hoće, ali ovo svakako stoji: davno su već obraćunali sa stidom i poštenjem svi oni, koji se daju na moderne plesove!

Jadnog li gostioničara, koji u svojim prostorijama pruža prigodu, da se gubi nevinost i čistoća; koji poput sotoninog šegrtića vabi i mami na udicu tolike nevine duše, da im osigura gubitak najvećega blaga: nevinost duše i tijela. Kako će se takav nesretnik pojaviti pred Pravednim Sucem. A sud je blizu!

Čim se još naš gostioničar dići? Što mu je njegova gostiona otvorena dan i noć! Žar da poštenog čovjeka srce ne zaboli, što se u jednom hrvatskom i katoličkom gradu nalaze ovakovi lokalji?! Kad ne bi bilo onih, koji ovakove lokale traže, da u njima izgube i skupocjeno vrijeme i novac, i zdravlje i dušu, gostioničar bi već davno morao zatvoriti tu gostionu.

»Otvoreno dan i noć.« Kad sam ovo pročitao, palo mi je na pamet, da postoji još i neki drugi lokal, koji je dan i noć otvoren. Nesretan onaj, koji se u taj lokal »svrati«, jer se nikada više iz njega ne povrati! Taj lokal je pakao. I dan i noć padaju u pakao nesretne duše, koje bi se bile mogle spasiti, da su htjele čestito i krjeposno živjeti, ali jer su samo tražile »glazbu i ples«, jer su se najradije zadržavale u lokalima »otvorenim dan i noć«, dospjele su za uvijek u drugi vječni lokal.

Da, u paklu je doista dnevno »glazba i ples«. Ta glazba je plač i škripanje Zubima, a ples je neprestano skakanje i talasanje u plamenim valovima. Strahovite li glazbe i plesa, ito vječno.

Ako misliš, da je ovo pretjerano, čitaj što Isus govori o paklu. U sv. Evandelju ćeš naći zabilježeno, da će Isus sve zavoditelje i zlikovce baciti u peć ognjenu, a ondje će biti plač i škripanje Zubima. (Mt. 13, 42.)

Svaki uvjereni katolik i katolikinja nastojat će, da u pokladno vrijeme spriječe onakove zabave, na kojima bi se imalo sramotno i poganski zabavljati. Svi ćemo svojom revnošću, osobito dostoјnjim primanjem svete Pričesti pružati Presvetom Srcu zadovoljštinu za tolike proste i ružne grijeha, kojima se Presveto Srce osobito u pokladno vrijeme, vrijeda i žalosti. I. Kukula D. I.

„Koje si ti stranke?“

Dobri čitatelju! U zadnjemu broju Glasnika pisao sam ti, da je najpotrebitnije i našsavremeniće djelo — posveta obitelji Presvetom Srcu. Upozorio sam te i na Zlatnu knjigu u hrvatskom narodnom svetištu Srca Isusova i zamolio sam te, da upišeš svoju posvećenu obitelj u tu Zlatnu knjigu. Rekao sam ti, da je posveta obitelji najbolji lijek protiv modernih zabluda i bolesti.

Ako tko pronade kakav novi lijek, pa hoće da ga razglaši, ne zadovoljava se samo time, da izbroji sve njegove sastojine, već na veliko pripovijeda o njegovom djelovanju. Za Isusov lijek kaže kratko sv. evanđelje: »Kako je ljubio svoje, koji bijahu na svijetu, do kraja ih je ljubio.« (Iv. 11, 1). Evo, Isus se daje nama, dajmo se i mi sa svojom obitelji Njemu. Posvetimo Mu je. Kušali su i kušaju bez Isusa, mislili su, da je dosta stroj, elektriciteta, auto i novčarka. Uspjeh im je: sve strašniji bankrot, sve veća kriza. Jer ne će, da vjeruju u Isusa, najveću potrebu sviju prošlih, budućih i današnjih vremena. Bez Isusa nešto poduzimati, znači: graditi bez temelja, na pijesku. »Gospodina ne prizivaju, zato će drhati od straha, gdje se ne bi trebalo bojati.« Oni su slični maloj djeci, koja presadjujut biljke, a presaduju tako, da sade cvijet, jer im se dopada, a bacaju korjen, jer ne znaju, da bez korjena nema cvijeta. Korjen je u svemu i svagdje: Presveto Srce. »Gospod je s rodom pravednim, rugajte se slobodno djelovanju ubogoga, ali je Gospod ulanje njegovo.« (Ps. 13, 4). Rod, kojemu je korjen Presveto Srce, taj mora biti pravedan.

Bilo je oko 1900. godine. Jedan hrvatski dok došao je na praznike u svoje selo, pa počeo širiti dobre knjige i ljudi putiti na pobožnost. Ljudi bili u strahu, da ih ne zavede, pa će mu jednoga danas »Koje si ti stranke?« »Ljudi moj! I to ču vam reći, ni to nije tajna, kao i ništa od onog, što sam vam govorio. No, a što ipak vi mislite?« Ljudi ga gledali ne znaјuci pogoditi, a on će im: »Ja sam stranke presvetoga Srca Isusova.« Svijet iznenaden, ali i još više obradovan, zavoli gimnazijalca, pa primi i knjige i nauk njegov. Vidjeli su, da on ne vodi zemaljsku, varavu politiku.

Dobri čitatelju! Vi ste čuli za mnoge stranke, možda ste razne promjenili i na njima se razočarali. Daјte, upišite se ne u političku stranku, nego u stranku Presvetoga Srca, posvetite mu svoju obitelj! Onda ćete i vi i vaš rod vidjeti, da je ta stranka vječna, neprevarljiva i istinita, a iz svijeta hrvatskih kuća će se čuti klik: Da živi presv. Srce Isusovo, komu čast i kvala sada i dovjeka. Presveto Srce će vas blagosloviti. L. RUSAN, župnik.

Posvećenih obitelji Presvetom Srcu ima u Francuskoj 1,040.000, a u maloj Sloveniji 25.000. Kako smo mi Hrvati zaostali! Želimo li spasiti i usrećiti svoju obitelj, stavimo je pod milu zaštitu Presvetoga Srca, posvetimo Mu je. Imena posvećenih članova obitelji pošaljite Glasniku, da ih upiše u Zlatnu knjigu, koja se nalazi u svetištu Srca Isusova.

To su naša društva!

Dojmovi s misija.

Bili kratni sunčani dani prošloga svibnja, a velika i lijepa crkva u Varaždinskim Toplicama kroz osam dana jutrom i večerom je puna, a kaikad i prepuna. Obilan znoj teče i misjonarima i njima, ali oduševljenje za Isusa i za njegovo Presveto Srce iz dana u dan vidljivo raste. Već su i po deseti puta otpjevali »Isukrste Srcu Tvom s nama naš se kune dom«, ali još nije dosta. Kroz divnu mjesecu noć iz dola i sa gora odjekuje pijev do u kasne sate: »Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po sren svome.«

Doista i svakom onom gostu, što je došao da u Toplicama zdravlja traži, pa makar on i bezvjerac bio, moralo je biti jasno: ovaj narod ljubi presveto Srce Isusovo, ali on nalazi i svoje veselje i utjehu u ovom štovanju blagog i milog Srca Isusova. A tko je upoznao ovaj narod sa Presvetim Srcem? Njegovo revno svećenstvo, ali i napose Glasnik Srca Isusova, koji je ovdje već stari obljubljeni prijatelj mnogih obitelji.

Svibovec. Na zelenom brežuljku iznad rijeke Bednje diže se lijepa crkva, a oko nje okupile se hiljade pobožnog puka. Neki su i iz dalekih župa došli da prisustvuju svečanom završetku misija. Na širokoj tratinici pred župnim stanom pogredalo se 300 muževa i mlađića. Stoe pred fotografskim aparatom. Deskora svrstaše se u dvoredove, a naprijed križ, zazvoniše zvona i iz 300 junačkih grla izvi se:

»Do nebesa
nek se ori« i
krenu procesija samih muškaraca. To je no-

Bedenica: Blagoslov misijskog križa. Za vrijeme misija podijelilo se 6000 sv. Prćesti. Osnovala se je i Vojska Srca Isusova. Vladalo je veliko oduševljenje.

vo osnovana »Vojska Srca Isusova proti psovki«, a danas je svećano primanje. Svi se dive ponosnim muževima.

Bartolovec kod Varaždina. Već se bliži noć i sa svih strana po stazama, putevima i cestama hite velike grupe vjernika na večernju misijsku propovijed. Već je puna crkva, ali prije propovijedi zvoni zvonce za pričest. I cijela pričesna ograda puna je sada navečer djevojaka iz tvornice Tivar, koje su cijeli dan radile i ostale natašte, samo da i one mogu primiti Isusa u svoje srce. To se opetovalo gotovo svaki dan, makar su 8 km isle do tvornice ujutro, i opet navečer 8 km do crkve. Sve se te djevojke upisale u društvo Srca Isusova i obvezale na mjesecnu sv. pričest kao zadovoljštinu za sve grijeha, što se počinjaju u njihovoj župi. — Sjećam se, da su slično učinili i Križari gima zijači na misijama u Novoj Gradiški. Samo da se mogu pričestiti, otišli su bez zajutraka u školu i istom poslije škole stupili isповijedi i pričesti. O zlatna mlađeži, kako tebe Isus voli.

Sv. Gjuragj — 7000 sv. pričesti za sedam dana. Dva svećenika duž cijele crkve pričešćuju i tako dugo, da se ruke umore. A tu kleće sklopljenih ruku ne samo žene nego baš u velikom broju muževi, naši kršni Podravci, koji se krijepe Kruhom Andeoskim. Na zaključku misija na čelu cijele one velike procesije stupa podmladak Križara iz Ludbrega sa svojom malom zlatom iskićenom zastavom pa veliki Križari s velikom zastavom pa djevojačko društvo sa svojom novom bijelom zastavom Srca Isusova, koju im nedavno blagoslovio novi Nadbiskup-koadjutor, a onda dolaze hiljade drugog naroda. Sunce ih obasjalo, a iz očiju ove Kristove mlađeži probija žar, koji samo živa vjera može da zapali, a oni to prelijevaju u svoje zanosne pjesme Isusu i Mariji. Tkogod ih je promatrao, opažao je u njima vedrinu duha, jer to je mlađež, koja se odlučno približila Bogu, izvoru mira i sreće.

N. B.

Zlato: Djevojačko društvo Srca Isusova.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Koji je Papa prvi svoje prijašnje ime promjenio?*

Odgovor: Ivan XII., 955 - 964. On se je prije zvao Oktavijan, pa jer mu se to ime činilo odveć poganskim, prozvao se Ivan, a poslije toga nastao je običaj, da svaki Papa mijenja ime, tako se je sadašnji Sv. Otac Pijo XI. zvao u obitelji Ahil Rati.

Pitanje: *Koji je Papa bio najmladi, kad je izabran, a koji najstariji?*

Odgovor: Po svoj prilici isti ovaj Ivan XII., izabran je u dobi od 18 godina. Naprotiv Papa Grgur IX. preuzeo je upravu Crkve u dobi od 86 godina i vladao još 14 godina, naime od 1227 do 1241.

Pitanje: *Koji je Papa najdulje vladao?*

Odgovor: Osim svetog Petra, koji je upravljao Crkvom od godine 33. do 67., najdulje je vladao Pijo IX., naime od 16. VI. 1846. do 7. II. 1878., zatim njegov naslijednik Leo (Lav) XIII., od 18. II. 1878. do 20. VII. 1903.

Pitanje: *Koji je Papa najkraće vrijeme ravnao Crkvom?*

Odgovor: Bilo je dvadeset Papa, koji nisu vladali niti jednu cijelu godinu. Najmanje je vladao, čini se, Stjepan II. (godine 752., samo tri - četiri dana), pa onda Sisinije (god. 708.) i Teodor II. (god. 897.) svaki po dvadeset dana.

Pitanje: *Koji su od Papa sveci?*

Odgovor: Pape prvih pet stoljeća — njih 54 po redu — Crkva štuje kao svece, osim njih još 24 iz kasnijih vremena, svega dakle 78, od tih 33 mučenika.

Pitanje: *Šta treba katolik da misli o zlim Papama?*

Odgovor: Treba priznati, da je bilo među Papama i takovih, koji su bili nevrijedni toga imena. To su: Stjepan VII. 896. - 897., Sergij III. 904. - 911., Ivan X. 914. - 928., Ivan XI. 931. - 935., Ivan XII. 955. - 964., Ivan XIX. 1024. - 1032., Benedikt IX. 1032. - 1044., a osobito Aleksandar VI. 1492. - 1503.

U svemu desetak nedostojnih od 260 Papa. Ova činjenica ne smije uzne-mirivati katolika, jer i Pape su ljudi, pa kao što je među apostolima bio jedan nedostojan, tako je naravno, da se i među Papama može nekoliko zlih naći. Nadalje ako su pojedinci zli, ne slijedi, da je papinstvo loša ustanova. Osim toga nevrijedni Pape bili su zli u svom privatnom životu, u svom postupku, u politici, ali nijedan Papa nije proglašio kakovu vjersku krivu nauku, koju bi imalo prihvatići cijelo kršćanstvo.

Dakako da protivnici papinstva povećavaju broj nevaljalih Papa bez razloga i dokaza.

Pitanje: *Od koga su i šta vrijede oni nadimci nekih Papa, kao »Fides intrepidus« i slični?*

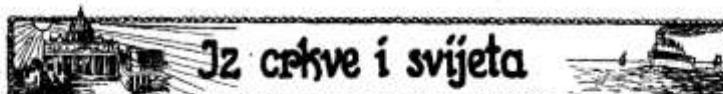
Odgovor: Neki pripisuju svetom Malahiji, irskom biskupu (živio 1094. - 1148.) proroštvo o Papama počevši od Celestina II. pa sve do posljednjeg Pape, to jest u svemu o 111 Papa, koje prorošće da u nekoliko riječi izriče glavnu značajku pojedinih Papa. Za pape našeg stoljeća bili bi ti nadimci: Leo XIII. — lumen in coelo (svjetlo s neba); Pijo X. — ignis ardens (goruća vatra); Benedikt

XV. — religio depopulata (opustošena vjera); a sadašnji Papa Pijo XI. — fides intrepida (neustrašiva vjera). Iza njega došlo bi sedam Papa, za koje bi vrijedili nadimci: pastor angelicus (andeoski pastir) — pastor et nauta (pastir i brodar) — flos florum (cvijet cvjetova) — de medietate Lunae — de Labore Solis — gloria olivae, a posljednji Papa imao bi biti Petar II.

No to je sve priča bez važnosti. Jer niti je sv. Malahija to prorekao, niti ovi nadimci što vrijede: neki su posve neispravni a neki općeniti, pa se mogu reći o svakom Papi. A osim toga prema ovim nazovi-proroštvinama mi bismo mogli kako tako proračunati, kad će biti sudnji dan, recimo iza jedno sto - dvjesto godina, no sam je Spasitelj rekao, da nitko ne zna, pa ni andeli, kad će biti svršetak svijeta.

Pitanje: Po kojem se Papi nazivlje Gregorijanski kalendar i Gregorijansko pjevanje?

Odgovor: Grgur I. Veliki (590 - 604) uredio je crkveno pjevanje, po njemu nazvano gregorijansko; a Grgur XIII. (1572 - 1585) popravio je godine 1582. stari julijanski kalendar, pa je novo uredeni kalendar nazvan gregorijanski kalendar.

Iz crkve i svijeta

KATOLIČKA AKCIJA U NADBISKUPIJI ZAGREBAČKOJ. Naš je Glasnik bio već spreman za tisak, kada je 8. siječnja izšla poslanica preuzv. zagrebačkog nadbiskupa Dr. Ante Bauera i njegova koadjutora preuzv. g. Dr. Alojzija Stepinca, kojom konačno uredjuju pitanje o Katoličkoj Akciji u nadbiskupiji zagrebačkoj. Svi katolici i njihova društva očekivali su s velikom napetošću ovo važno rješenje. Ono je evo — hvala Bogu — i došlo. A sada je sveta dužnost svih katolika, osobito organizovanih, da svojom molitvom i živim radom podupri želje i volju svojih natpastira.

Euharistijski kongres u Ljubljani bit će od 28 - 30 lipnja za sve katolike u državi. To će sigurno biti jedna od najveličanstvenijih manifestacija hrvatsko-slovenskih katolika; nikakva politička manifestacija, nego velika odanost Crkvi i Papi, poklon Euharistijskomu Spasitelju, zaštita vjere i moralu u obitelji i školi, izražaj vjerske slike hrvatsko-slovenskih katolika. Zato će Hrvati rado poći u Ljubljani. Nadamo se, da ne će biti nikakvih potешkoća na Vidovdan s prostorijama.

Naš Zagreb ima oko 250 hiljada stanovnika. I mi se svi veselimo napretku našeg dragoga Zagreba. Ali taj veliki grad ima samo šest župa. Goruće je pitanje, da se što prije osnuju nove župe i grade nove crkve, jer bez toga nije moguća valjana duhovna pastva.

Naš zemljak u Americi, vlč. gosp. Domladvac imenovan je od Svetе Stolice Papinim prelatom komornikom. Presvjetlom gospodinu, velikom širitelju našega Glasnika srdačno čestitamo.

Talijanski ministar prosvjete strogo je naredio, da se iz svih školskih knjižnica imadu izbaciti sve knjige i spisi, koji ne bi bili u skladu sa vjerom i moralom.

Škole bez djece. U Francuskoj su državne škole socijalističko-komunističke, drugim riječima: protuvjerske. Pa ipak katolici moraju za te škole plaćati državni masne poreze. Ali katolici su po svim mjestima osnovali na svoj trošak svoje katoličke škole. Katolici izdaju i žrtvu ogromne novce za uzdržavanje tih škola, jer im vlada ne da ni pare, a vjernici hoće da spase svoju djecu od državnog bezbožnog uzgoja. Zato svi šalju djecu u katoličke

škole. A državne su škole bez djece. Tako u pokrajini Vandeji ima 77 škola, u kojima na jednoga učitelja dolaze samo dva učenika, a 14 škola imaju plaćane učitelje bez i jednoga učenika. U općini Rochepaule ima 4 državna učitelja, koji beru placu, a nemaju niti jednoga učenika. U mjestu Pontmain ženske škole nemaju niti jedne učenice, a muške imaju samo jednoga i to sina učiteljeva; pa ipak učitelji i učiteljice dobivaju 38 hiljada franaka plaće. U Archede ima 50 škola, svi učitelji beru narodni novac, a sve te škole skupa imaju 4 učenika. Naprotiv, katoličke su škole sve krate. — Eto, što je škola bez vjere. Vidite, što čine svijesni katolici!

U Londonu ima preko 7 milijuna stanovnika. I evo peti put izabran je za gradonačelnika uzorni katolik Killik. Znak, da su katolici jako uvaženi.

Majka i sedmoro djece u službi Božjoj. Udovica Marija A. Fey stupila je u samostan sestara Milosrda. Od jedanaestero njezine djece pet kćeri stupilo je u samostan, a dva sina su postali svećenici.

U mjestu Prikunsk (Rusija) postavili su komunisti spomenik Judi Iskariotskom, izdajici Spasitelju. Spomenik predstavlja Jedu, kako se grčevitom pesti grozi nebu. Ispod njega je natpis: »Judi Iskariot — prvi mu revolucionar«. Time su komunisti nesvjesno priznali, da je njihova revolucija isto što izdaja Boga i naroda. Ali neka znaju, da će i njih dočekati isti svršetak kao i Jedu. (Ap. C M. Olmuc)

Njemački hitlerizam ide u poganstvo, tako bi barem mnogi nacijonalni socijalisti htjeli. Osobito protestantski hitlerovci iz sjeverne Njemačke hoće, da osnuju narodnu crkvu, koja bi brisala i ono malo kršćanskoga, što je imala kao protestantska sekta; hoće da postanu potpuni pogani. Eto, što biva od onih, koji otpadaju od rimokatoličke Crkve Kristove.

Iz Meksika sve strašnije viesti. Mi smo u Glasniku javljali o grozotama, koje se počinju protiv katolika u Meksiku. Od dana do dana bivaju grozote sve veće; potpuno su se obnovila progonstva i mučilišta iz prvih kršćanskih vremena. Socijalisti i framasoni nemaju nikakve ramilosti sa ispaćenim narodom, koji bi želio živjeti u miru, radu i napretku. Šikaniranja, progoni i ubijanja katolika na dnevnom su redu. Socijalistički učitelji iz pokrajine Matamoras predložili su parlamentu zakon, da se pohvata i poubija sve nadbiskupe, biskupe i svećenike. U pokrajini Colima dozvolili su na 100.000 katolika jednoga svećenika, ali su i njega uhvatili i izmrcvali. U pokrajini Oaxaca skupili se katolici, da u tihoj procesiji bez ikakve riječi pokažu, kako su nezadovoljni, što se s njima postupa gore nego sa životinjama, ali su socijalisti naredili, da se na njih puca iz strojnih pušaka. Tako su mnogi poginuli. Isto se je dogodilo u više mjesta pokrajine Campeche. — Molimo za siromašne Meksikance.

Trajne uspomene katoličkog oduševljenja. Kao uspomenu na velebnii 32. Euharistijski Kongres u Buenos Airesu odlučili su argentinski katolici podignuti veliku katedralu u istom gradu, koja bi imala biti budućim poklijenjima svjedok žive vjere njihovih otaca. — Kao uspomenu na isti Euh. Kongres i kao zalog katoličke budućnosti republike Argentine imalo bi biti i katoličko sveučilište, koje se misli osnovati u Buenos Airesu.

U Braziliji je održan prvi narodni Euharistijski Kongres. Katolici su poveli akciju, da bi se kod negdašnjeg prijestolnice Bahija, na brežuljku Mar Grande podigao gorostasan križ. Križ bi imao biti visok 120 m. U podnožju križa bila bi kapelica, srednji bi dio služio za razne katoličke institucije, u vodoravnoj priječki križa bio bi smješten jedan penzionat, a na vrhu bi bila zvjezdarnica. Veliki reflektori na križu rasvijetljivali bi po noći grad i služili ljudima kao svjetionik. — Katolička slavija ne ostaju u prolaznom oduševljenu, nego prelaze u djelo.

Vijesti

Sućuraj na Hvaru. (Križarsko slavlje). Uz velike žrtve članova dočkalo je naše Križarsko društvo napokon željekovani barjak. 21. studenog 1934. obavio je na vrlo svečan način posvetu barjaka naš vlč. g. župnik. Tom zgodom naglasio je u svom govoru, da se ne smijemo nikada stiditi križa, što ga naš barjak nosi, nego da vojujemo ustrajno pod tim svetim znakom do konačne pobjede. Zatim nam je rastumačio značenje triju slova Z. E. A. na barjaku. Iza pjevanja križarske himne krenula je svečana procesija sa kipom Gospe od Zdravlja. Na popodnevnoj priredbi održao nam je vatren govor voda našeg bratstva o ideji Križarstva i o suradnji kćat društava. *Križar.*

Sredičko (Pisar. Jamnica). Jer nam je selo daleko od župe (11 km) sastajemo se mi članovi Apostolstva molitve, djevojačkog društva i apostolstva molitve za žene, u našoj seoskoj kapelici i molimo zlatnu krunicu, krunicu Bl. Dj. Marije i neke litanijske. Tom zgodom čita sakupljenim vjernicima revnitelj štogod iz *Glasnika Srca Isusova*. Napredak i utjecaj našega društva opaža se u tome, da gadne psovke nestaju sve više iz našeg sela.

Josip Sedlarčić.

Gornje Predrijevo. (Križarski dopis). U listopadu punila se naša crkvica svaku večer, iako nemamo ni svećenika u selu ni orgulja, večernjice su se obavljale s mnogo pobožnosti i gorljivosti. U tomu su prednjačili naši Križari. Naše društvo drži redovito svaki mjesec sastanke i prima svaki mjesec svete sakramente.

*Josip Drakan,
vođa križ. bratstva.*

Varaždinske Toplice. Sveti Misije, koje su prošle godine održali kod nas vlč. oo. N. Buljan i T. Jagrić, donijele su veliki uspjeh.

Mnogo je tomu pridonijelo i naše djevojačko društvo, koje se brinulo mnogo oko ukrašivanja crkve. Za vrijeme sv. misije obavio je o. T. Jagrić D. L. svečano primanje novih članica (60). Tako nam društvo broji sada 200 članica. Nažalost osjećamo velike neprilike, jer nemamo pravih društvenih prostorija, pa tako moramo sastanke držati u maloj sakristiji. Od travnja do prosinca primilo je društvo 1290 naknadnih sv. Pricesti (od toga 200 za sv. Oca Papu), slušalo 800 sv. Misu, izmolilo 750 sv. krunica, napravilo 850 pohoda presv. Olt. Sakramantu, 340 žrtvica, 350 dobrih djela.

Glavarica.

Nova Bukovica. Trudom vlč. g. kapelana I. Fabenića imale smo 25. listopada 1934. lijepu priredbu. Prikazivale smo dva komada: »Uzordjevojka« — poučni igrekaz u tri čina i šaljivi komad u jednom činu: »U laži su kratke noge«. Priredba je održana na opće zadovoljstvo u Vatrogasnom Domu. *E. Fišer.*

Spišić Bukovica. Odmah po svom dolasku smisljao je naš vrijedni župnik vlč. gosp. Slavoljub Pasarić, kako bi osnovao djevojačko društvo Srca Isusova. I društvo je hvala Bogu 17. lipnja 1934. osnovano. Prvo svečano primanje obavio je na blagdan Krista Kralja preč. gvardijan iz Virovitice o. Andelko Novak. Taj dan odabrasmo, da povećamo svečanost posvete novog oltara Krista Kralja u našoj crkvi. Zasada ima nas 30 članica. Od toga dana pa do konca 1934. prikazalo je društvo 125 sv. Pricesti za iskorijenju psovke. *M. Vidaković.*

Zlatar. Prvi petak dan je radosti i utjeche za cijelu našu župu, jer mnoge obitelji štuju Presv. Srce. Na blagdan Presv. Srca Isusova prisustvovalo je 40 članica našega društva proslaviti Srca Isusova u Njegovu Svetištu u Zagrebu. Naš obljužljeni

župnik vlč. g. I. Mihelčić vodi naše društvo sve više k Srcu Isusovu. Mi smo mu od srca za to zahvalne. Njegovim trudom obnovljena nam je prošle godine crkva i urešena mnogim krasnim slikama. 21. listopada proslavljena je obnova crkve na svećan način, a ujedno je taj dan obavila naša župa dan klanjanja presv. Olt. Sakramantu. Taj dan priredile smo i dvije predstave: »Želje naše djece« i tragediju »Sv. Barbara«. U godini 1934. udale su se 4 članice, a mi smo ih ispratile vrćim molitvama. Društvo se povećalo za 17 članica.

Janica Juriša.

Sopje. 25. studenog 1934. bilo je kod nas prvi puta svećano primanje Križara i blagoslov znakova. Najprije je bila dirljiva propovijed, a onda svećano primanje te velika sv. Misa, kod koje smo prisustvovali zajedničkoj sv. Prcišti. Poslije podne priredili smo pod spremnim vodstvom revnoga brata Križara J. Kašića uspjelu akademiju sa dva igrokaza: »Zlatna odluka« i »Tri lovca«, sa deklamacijom i pjevanjem.

Jozo Androš, bilježnik.

Predrijevo: Križarice.

i pjevačku sekciju, uređuje crkvu, pre re crkveno rublje, kiti oltare. Prošle godine prikazivale smo jednu predstavu vjerskog sadržaja, koju smo davale u tri maha. L. Ledinšćak.

Marija Bistrica. (Djevojačko društvo). U rujnu prošle godine osnovan je podmladak za naše djevojačko društvo, da bi se djevojčice već od malena priučile na društveni život. — Na Bezgrješno Začeće priredile smo skupa s podmlatkom akademiju u čast Bezgrješnoj. Tom prigodom istupile smo i s dramom »Božje siroće«, koja je vrlo uspjela. Članice su se za to mnogo žrtvovale. Pod vodstvom preč. g. župnika Seigerschmidta napreduje naše društvo sve više u po božnosti prema presv. Srcu Isusovu. M. Ivak.

Žakanje. Svibanjskim pobožnostima prisustvovalo je uvijek cijelo naše društvo. Na Duhove imale smo svećano primanje novih članica. Osobito smo se trudile, da blagdan Presv. Srca proslavimo što bolje. U godini 1934. primilo je društvo 500 naknadnih sv. Prcišti. M. Zdenčaj.

Malinska. Ovaj put možemo hvala Bogu pisati i o plodovima našega djevojačkog društva. Dvije članice stupile su u Zagrebu u samostan. U društvu nas je još uvijek 90. Pod vodstvom našeg marnog župnika vlč. g. I. Ilijića održavamo svake prve nedjelje redovite sastanke. On nas tom zgodom uvijek osokoli na ljubav prema Srcu Isusovu i na rad oko Ši-

Križari župe Sopje (G. Predrijevo).

Lepoglava. Godišnji izvještaj. Udalio se i istupilo 27 članica, novih članica pristupilo 35, pa nas je sada 168. — Naknadnih sv. Prcišti primile smo od 1. I. - 30. X. 1934. svega 4441. Članice mole dnevno pod sv. Misom krunicu na glas. Društvo ima

renja Njegove pobožnosti. Od srca smo mu zahvalne za to žrtvovanje! Svake druge nedjelje imamo u crkvi uro klanjanja. Naše društvo uz pomoć Božju cvate i drugim dobrim djelima. Tako na pr. skupljamo kad-kada po kućama milostinju za svećenički podmladak, pratimo svakoga mrtvaca u župi sa zastavom do groblja i t. d. Ostat ćemo i nadalje vjerne Bož. Srcu i rado ćemo se žrtvovati i raditi za naš katolički hrvatski narod, da ga ne ras-truje moderni zadah. A to sve uz pomoć Presv. Srca. P. Hržić.

Pisarovička Jamnica. (Preporod župe). Odkako se osnovalo kod nas djevojačko društvo, nastao je u na-

šoj župi prepotod: Nedjeljom ne stoje ljudi, osobito djevojkice, za vrijeme službe Božje pred crkvom, nego se u crkvi pobožno mole Bogu, vjerski život se diže. Zupljani, kojima je daleko do župne crkve sastaju se nedjeljom u vlastitim selima i mole se skupa Bogu. 11. studenog 1934. obavio je naš revni dosadašnji preč. g. župnik i dekan Stj. Kućmanić svećano primanje novih članica, pa nam društvo broji 90 djevojaka. Sastanak držimo redovito uz molitvu, duhovno čitanje i pjevanje pobožnih pjesama. U studenom prošle godine primile su članice 192 naknadne sv. Pricači.

B. Marcević.

Za proslavu jubileja bl. Marka Križevčanina preporučujemo o njemu krasnu dramu »ŽRTVA LJUBAVI«, koja se dobije u Upravi našega Glasnika. Uloge su samo za muškarce. Pravo predstavljanja ove drame dobije se, ako se kupi 10 primjeraka. Cijena po komadu 5 Din.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točna adresa, inače se ne uvrišće. Svome obećanju uđovoljava svatko, ako zahvalnicu posalje uredništvu, a njegova je, kada i kako će je oglasiti.

Aleksinac: IČ Zapao sam u težak položaj, gdje mi je bila ugrožena egzistencija. Zavjetovah se Srcu Isusovu i bio sam riješen pogiblji. Ambridge Pa: RP Hvala Bož. Srcu, Bl. Djevici i sv. Josipu za sretno uspjelu operaciju. Beretinec: SS Zahvaljujem Srcu Isusovu za sreću i pomoć u gospodarstvu. Crkvena: BM Po lječničkom судu imala sam izgubiti vid. Utekok se Bož. Srcu i operaciju je proti nadi lječnika sretno uspjela. Hvala Presv. Srcu na vijek! — JA Zahvaljujem Bož. Srcu, Majci Božjoj Lurdskoj i sv. Josipu na pomoći u teškoj bolesti. — PJ Hvala Presv. Srcu Isusovu, Gosp. Lurdskoj i sv. Josipu za sretan uspjeh operacije moje kćerke! Čučerje: Ti Srce Isusovo pomoglo mi po zagovoru biskupa Langa u gospodarstvu. Dabci: KA Presv. Sree oslobođilo nas po zagovoru sv. Antuna velikoga zla. Dol. Mihala (Orašje): DJ Iz dna srca zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjoj za primljene milosti. Draganci: KJ Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj Bistričkoj za pomoć u ratu i sretan povratak iz zarobljeništva. Dragutinovac: BV Po zagovoru sv. Tererije od Dj. I. Sv. Josipa i sv. Antuna pomoglo mi Bož. Srce u teškoj nevojiji, kad je ljudska pomoć bila užaludna. Dakovo: OB Presv. Srce pomoglo mi u teškim vremenitim neprilikama i ozdravilo me od teške bolesti na začudenje lječnika. Hrv. Leskovac: BA Po zagovoru sv. Terezije od Dj. L. ozdravilo je Srce Isusovo moju kćerku. Hrv. Zagoje: PK Hvala Presv. Srcu za pomoć u vojničkoj službi. Karlovac: DM Već mi je u tri slučaja pomoglo Srce Isusovo na osobit način. Vječna mu hvala. — ML Zahvaljujem Srcu Isusovu za primljene milosti. Kaštel Kambelovac: FM Presv. Srce pomoglo mi je po zagovoru sv. zaštitnika u novčanim neprilikama i u drugim nevoljama.

Kaštel Sućurac: SM Hvala Bož. Srcu za primljena dobročinstva. **Klenovnik:** FD Srce Isusovo pomoglo mi u teškoj zubobolji. **Kraljeva Sutjeska:** RM A Bož. Srce spašilo nam je od očite smrti sina. Od srca Mu hvala! **Križevački Predavac:** FM Zahvaljujem Srcu Isusovu na ozdravljenju i na miru u obitelji. **Kutina:** SM Presv. Srce oslobodilo me velikih boli, što su mi ostali iza poroda. **Lunkovec:** SA Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj, što su me ozdravili od opasnog krvotoka. **Mala Subotica:** ZF Po zagovoru Majke Božje Lurdske ozdravio mi je Bož. Srce sina od tifusa. **Marija Bistrica:** GS Presv. Srce помогло mi u teškoj parnici, što se podigla proti meni. **Molve:** IM Po zagovoru svetih zaštitnika ozdravilo me je Presv. Srce od rane na nozi, koja tri godine uza sve lječevke nije mogla zarasti. **Novi Sad:** FE Hvala Bož. Srcu za pomoć pri porodu i što mi je dalo zdravo muško dijete. — FŠ Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj, sv. Tereziji, sv. Josipu i sv. Antunu za mnogobrojne milosti. — KS i PM Hvala Srcu Isusovu za dobivenu službu. **Novi Vinodol:** PK Zahvaljujem Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima za zadobiveno zdravlje. **Omišalj:** IK Hvala Presv. Srcu za ozdravljenje. **Oriovac:** RM Hvala Bož. Srcu za zadobivene milosti. **Osijek:** KM Hvala i slava Presv. Srcu za mnoge milosti. — VK Zahvaljujem Bož. Srcu, Bl. Djevici i sveticima za ozdravljenje. **Oštara Luka (Orašje):** KA Po zagovoru Majke Božje, sv. Josipa i sv. Ante ozdravilo mi je Bož. Srce dijete, perušić: KM U teškoj bolesti tifusa utekoh se Presv. Srcu i ono mi je pomoglo. **Petrijanci:** GA Zahvaljujem Presv. Srcu i sv. Judi Tadeju za primljene milosti. **Pinson-Aisne (France):** MD Bož. Srce Isusovo ozdravilo mi je dijete od teške bolesti. **Račinovci:** BP Hvala Srcu Isusovu, sv. Tereziji od Dj. I. i sv. Antunu za primljene milosti. **Ravna gora:** IA Hvala Bož. Srcu, koje mi je pomoglo u velikoj neprilici. **Redice:** KK Zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjoj za povraćeno zdravlje. — TM Zahvaljujem Presv. Srcu za mnoge milosti. **Stara Pazova:** SchJ Presv. Srce pomoglo mi u velikoj neprilici. **Strmec:** MM Hvala Bož. Srcu za pomoć u velikim teškoćama. **Sv. Jakov Šiljevica:** PF Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. **Subotica:** KM Hvala Bož. Srcu za pomoć u teškoj bolesti pluća. **Špišić Bukovica:** VM Bila sam krivo optužena. utekoh se Presv. Srcu i ono me oslobodilo klevete. **Trpanj:** MR. Sin mi jedinac opasno obolio od upale slijepog crijeva, upale pluća, trombosa. Izvedene su na njemu tri operacije i nije bilo nade, da će ostati na životu. utekoh se u svojoj nevolji Presv. Srcu i sin mi je sretno ozdravio. **Vječna hvala Presv. Srcu!** **Valpovo:** DA Presv. Srce Isusovo ozdravilo mi dijete. **Varazdin:** DV Zahvaljujem Bož. Srcu za mnoge primljene darove i milosti. **Vel. Gorica:** RS Po zagovoru svetih zaštitnika pomoglo je Bož. Srce mojne muzu u teškoj bolesti. **Vel. Masleniča:** PM U nenadanoj teškoj bolesti ostavljena od svih ljudi utekoh se Bož. Srcu i ono me je ozdravilo. **Vel. Mlaka:** NB Presv. Srce oslobodilo me i utješilo u teškoj bolesti zučnoga kamence i upale porebrika. **Viškovci:** JM Zahvaljujem Presv. Srcu i Bl. Djevici, sv. Josipu i sv. Antunu za sve primljene milosti. **Vrućina G. (Trpanj):** JP Na sam blagdan Presv. Srca oboli mi opasno sinčić. utekoh se Bož. Srcu i sinčić mi ozdravio. **Vukmanic:** CB Hvala Srcu Isusovu, što mi je pomoglo u teškoj bolesti i udjelilo mi mnoge milosti. **Zlatar:** KD U smrtnoj bolesti mogu sinčića zazvah Presv. Srce i Malu Tereziju i sin mi je ozdravio. **Zlatar Bistrica:** MJ Hvala Srcu Isusovu za utjehu i pomoć u velikoj brizi. **Zagreb:** BK Po zagovoru svetih zaštitnika i Duša u čistilištu pomoglo mi je Presv. Srce u velikoj duševnoj bijedi i spasilo me. — HLj Hvala Srcu Isusovu, što mi je po zagovoru sv. Antuna udjelilo, da sam napravila sretno ispit i dobila mjesto. — KS Operacija radi, od koje sam bolovao 27 godina, uspjela je sretno. Hvala Bož. Srcu i svetim zaštitnicima. — LS Zahvaljujem Presv. Srcu za sretno položeni ispit. — MF Sv. Terezija od Dj. I. isprosila mi je od Bož. Srca milost, da se nije poteškoće gledje mogu zvanja. — RM Hvala Srcu Isusovu za primljene milosti. — SZ Hvala Presv. Srcu za pomoć pri teškom porodu dvoje djece i što me je spasilo od smrti pri opasnoj operaciji. — SD Zahvaljujem Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima za sretan porod i što nam je sin bio na svojim mnogim putovanjima pošteđen od svake nesreće. — SJ (st. iur.) Zahvaljujem Presv. Srcu i Maloj Tereziji za pomoć pri ispitu. — UM Zahvaljujem Bož. Srcu i sv. Antonu za mnoge primljene milosti.

DAROVI U MJESECU STUDENOM 1934.

Sv. Mise: Cleveland, Oh. IG Dol. 1— Čazma AK 20 Dunlo, Pa. Dol. 1— Močile MC 40 Nova Gradiška MP 20 Subotica LT 60 Torjanci AG 20 Travnik PZ 20 Vareš JM 60 West Allis, Wis. IV Dol. 2—.

U čast S. L: Bjelovar SF 30 Jakšić KP 10 Kamenica RŠ 10 Kvašičevica IM 20 Ladimirovci FK 20 Miholjanec VB 10 Noyersle, Val. OGM 50 Oriovac MR 10 Požega SA 5 Ruski Krstur DP 50 Sotin GH 10 MR 10 Viduševac AJ 50 Zenica JČ 5.

U čast Presv. Trojstvu, S. L, S. Mar., sv Josipu, sv Tereziji M I i s. Celinii: Bjelovar OB 5 Cerić ZD 100 Travnik 20.

Za raš, Glasnika S. L: Apatija JB 25 Benkovac LP 5 Breštovac FV 10 Ernestinovo JB 20 Jelsa MS 30 Križ TO 25 Pittsburgh, Pa. NK 36 Podgajci Podr. FP 20 Priles KB 10 Sarajevo OL 5 St. Bećej JŠ 5 Valpovo JK 5 Varaždin MH 5 Vel. Bukovec RK 10 Vodjanci KL 20 Vrboska DG 20 Zagreb MJ 24 ML 10 MM 10 MR 5 NN 10 NN 60.

Za kruh sv. Antuna: Thompson, Oh. MI Dol. 1— Torjanci GA 10 Travnik PZ 10.

Za naše Misije: Bjelovar OB 10 Daruvar EM 5 Močile MC 30 Ruma DK 25 Subotica 2M 20 Thompson, OH Dol. 1—.

Za otkup i pokrštenje pogončadi: na ime Josip: Kiseljak NN 100 Stjepan: Vel. Ves SJ 100.

DAROVI U MJESECU PROSINCU 1934.

Sv. Mise: Barberton, Oh. AV Dol. 1— Bjelovar FR 20 Chicago, Ill. MB Dol. 3— MD Dol. 1— Cleveland, Oh. AC Dol. 1— JS Dol. 6— Detroit, Mich. KT Dol. 1— Ele Elum, Wasch. PO Dol. 1— Falston, Pa. ZD Dol. 20 Fresno NF Dol. 1— Gary, Wisc. AJ Dol. 2— Homestead, Pa. EH Dol. 1— Hamilton, Oh. KT Dol. 1— Hurley, Wisc. SF Dol. 1— Kenosha, Wisc. FO Dol. 8— Mrkopalj AM 60— New York, C. FR Dol. 1— Novi Sad EF 50 Osborn, Oh. DH Dol. 3— Osijek MŠ 20 Ottawa, Ill. Cr 23 Pittsburgh, Pa. AS Dol. 1— FS Dol. 1— Sante Ste Marie DK Dol. 1— Thorp, Wash. DB Dol. 1— Whiting, Ind. AG Dol. 1—.

Svetište S. L: Canton, Ill. SS 22 Gjurgjevac JJ 5 FL 10 Ivanovoselo JŠ 50 Krapina ZK 5 Omišalj NN 50 Stara Baška MB 30 Štivica DM 10 Vel. Mašleniča MP 38 Zagreb SP 10.

U čast S. L: Beretinec SS 50 Cabar AS 5 Domagojić FF 10 Entrains AG 9 Fallston, Pa. ZD Dol. 1— Pinon-Aisne MK Dol. 1— Karlovac LM 20 Kaštel Sućurac MS 10 Klenovnik DF 5 Mala Subotica FZ 10 Omišalj KI 20 KK 10 AK 5 Oriovac MR 10 Osijek MK 20 Oštira Luka AK 10 Pittsburgh, Pa. BM Dol. 1— MM Dol. 2— Ravna Gora AS 10 Ruma MR 50 Ruševi OJ 10 St. Pazova JS 10 Strmac MM 20 Sv. Jakov Šilj. FP 20 Svilaj FV 30 Vel. Bukovec AŠ 10 Vel. Gorica SR 100 Vrbanja KJ 10 Zagreb, MU 5 SL 100 TH 10 TM 10.

U čast S. L, Majci Božjoj, sv. Antunu, sv. Tereziji M. L, bisk. Langu i svim Svecima: Antunovac AK 5 Calumet, Mich. RŠ Dol. 2— Račinovci PB 20 Skrad FJ 10.

Za raš, Glasnika S. L: Aleksinac JČ 50 Anacontes, Wash. KD Dol. 1— Bakar FM 5 Benkovac LP 5 Beograd MP 5 Bjelovar IA 5 MJ 5 Brod Moravice TC 10 Cavtat ŽM 10 Chicago, Ill. EM Dol. 1— MB Dol. 1— MV Dol. 1— Čirkvenica JP 20 MB 10 Dabci AK 20 Djakovo BO 25 Donji Vidovec AL 13 Dubrovnik MC 5 Duguesne, Pa. KS 22 Erdut JČ 85 Fresno NF Dol. 1— Kamenica JJ 10 Karlovac JP 5 Kustošija MM 5 La Souteraine NS 10 Lički Novi KL 5 Mitrovica LT 20 MP 10 New York MJ Dol. 1— Novi-Vin. AK 5 Osborn, Oh. DH Dol. 1— Osijek KV 20 Perušić MK 10 Sarajevo BK 50 Sisak HT 10 Slavonija NN 20 Stari DK 10 Stratton, Oh. BC Dol. 1— Subotica FK 25 Šibenik TR 5 Trpanj KM 50 Valpovo AD 10 Varaždin MD 5 Varaždin Toplice MV 15 Vel. Mašleniča MP 19 Vel. Miaka BN 20 Vuka PK 10 Zagreb AČ 50 AJ 10 AŠ 20 DB 15 FB 5 MB 25 MM 35 MS 10 NN 10 NN 5 NN 35 SP 5 Zlatar DK 50 NN 5.

Za kruh sv. Antuna: Gjurgjevac MK 2 Lorain, Oh. KR Dol. 1— Novi Sad ŠK 50 Zdrelac JJ 10.

Za svijeće, vječno svjetlo, Betl. štalu, Svetohranište: Amerika MB Dol. 1— Černa MS 5 Glina MP 100 Varaždin JP 5.

Za sirotište sv. Josipa u Leskovcu: Demerje BM 10.

Za Misije u Bengaliji: Duguesne, Pa. KS Dol. 1— Klenovnik DF 6 Livno SSM 120 Vis KL 5 Zagreb TH 10.

Za pokrštenje pogan. dječaka na imena: Antun: Kaštel Kambelovac MF 100 Josip: Omišalj NN 100.

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI

Franko Božica, Sušak; Laušin Anka, Seoce (Nova Kapela); Petrović Eva, Vinogradci; Pintar Mijo, Zelin (Crni Lug); Piškoraš Barbara, Gjurgjevac; Sturm Marija, Split; Šimić Nina, Vodjinci.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počitati u miru. Amen.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147
OŽUJAK 1935 * GODINA 44 * BROJ 3

Kalendar Apostolstva molitve

OŽUJAK 1935.

OPĆA NAKANA Kršćanski brak

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana i naknadu za naše urede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P Albin. Ljubav k Presv. Srcu.	17 N PACISTA. Patricij. Branitelji Crkve.
2 S Simplicij. Okorjeli grješnici.	18 P † Ciril Jeruz. Obraćenje Židova.
3 N PEDESETNICA. Kunegunda. Djevojačka društva.	19 U † SV. JOSIP. Mješ. z a št. Umirući.
4 P Kažimir. Čiste duše.	20 S † Niceta. Čast oltara za † Langa biskupa.
5 U Miroslav. Naše škole.	21 Č † Benedikt. Benediktinke.
6 S † Pepelnica. Perpet. i Fel. Grješnici.	22 P † Oktavijan. Poslušnost Crkvi.
7 Č † Toma Akvinski. Bogoslovci.	23 S † Oton. Katolička Akcija.
8 P † Ivan od Boga. Bolesnici.	24 N BEZIMENA. Gabrijel. Štovanje sv. andela.
9 S † Franciska Rimска. Udovice.	25 P † BLAGOVIJEST. Marijine kongregacije.
10 N ČISTA. 40 Mučenika. Proganjani.	26 U † Emanuel. Napastovani.
11 P † Eulogij. Duh pokore.	27 S † Ivan Damaščanin. Sjedinjenje istoka s Crkvom.
12 U † Grgur Veliki. Sv. Otac Papa.	28 Č † Ivan Kapistran. Obrana vjere.
13 S † Nicefor. Kvatre. Naši h. skupi.	29 P † Ciril. Psovači.
14 Č † Matilda. Hrvatske majke.	30 S † Kvirin. Naši pokojnici.
15 P † Longin. Kvatre. Ljubav k Muci Isusovoj.	31 N SREDOPOSNA. Suradnici Glasnika.
16 S † Cirijak. Kvatre. Obraćenje otpalih.	

OPĆA NAKANA U TRAVNU: Spoznajmo i zavolimo Raspetoga MISIJSKA: Misijonari Tihog Oceana.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomoravne sv. Pričesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prve petke ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I. 147. Palmotićeva ul. 31.

GLESNIK PRSV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

OŽUJAK 1935

BROJ 3

Kršćanski brak.

Mjesečna nakana u ožujku, blagoslovljena od sv. Oca.

Konačni cilj.

Sreću i radost tražimo svi na putu života. Neugasiva žeda za njom pali čovjeka. I to za potpunom srećom, smirenjem i zadovoljenjem svih naših čežnja. A takove sreće nema te nema; o tomu se uvjeravaju uvijek iznova pokoljenja i pojedinci. Nema je dakako na zemlji, jer svrha našeg života nije ovdje, nego je to samo teška borba i mučno putovanje do cilja, na kojem će biti ispunjene sve težnje i čežnje srca, i to ne samo za prolazan časak, nego kroz svu vječnost. Bog u vječnosti i smirenje u njem jest naš cilj i naša sreća.

Ali i za ovog putovanja na obale vječnosti, čovjek putnik svom dušom želi, da se bar katkad okrijeći od puta i udovoljiti duševnim i tjelesnim potrebama srca; ako ove težnje i zakoni ljudske prirode nisu namirene, čovjek se ne osjeća pravo, nezadovoljan je i žalostan, sve mu nešto nedostaje. Jedna od takovih potreba, koje hoće da budu utažene, jest snažan osjećaj, da čovjek ne bude i ne putuje sam, nego da nade drugara, s kojim će dijeliti radost i žalost na putu, jer u dvoje su putuje lakiše. Tako je uredeno u ljudskoj prirodi, da muškarac osjeća, da bi mu žena uz njega mogla ispuniti potrebu i prazninu srca, a ona se opet želi na njega osloniti i njemu se povjeriti. Muž i žena osjećaju sklonost i potrebu zbliženja među sobom. Stvoritelj je kod uređivanja tih osjećaja imao pred sobom krasnu i mudru svrhu. Htio je, da čitav svijet, a osobito kruna njegovog: čovjek — da sve to bude slika i odraz, u kojem će Bog kao u ogledalu vidjeti svoju ljepotu i savršenosti i nasladiti se tim pogledom. Zato je htio, da se rod ljudski što više razširi i to tako, da i njegov stvor kod tog umnažanja pokaže sličnu stvaralačku snagu, kao što je ima Bog sam, te mu je dao snagu, da i on može proizvesti iskru novog života i tako umnožiti slike i nosioce Božjih savršenosti. A odabrao je u nedokučivoj svojoj mudrosti i volji upravo taj način, da se dvoje bića, muž i žena, sjedine u ljubavi te da zajedno daju zublju života u ruke trećemu — djetetu.

Plod ljubavi.

Bitna je dakle zadaća te zajednice, što je zovemo brak, davanje iskre života novome biću, da i ono bude slika i odraz Božjih. Da tu svrhu mudri Stvoritelj postigne, dao je ljudima veliku sklonost i želju za potomstvom. U djetetu se naime ostvaruje težnja čovjekova za trajanjem bez prestanka i na ovom svijetu. Osobito je u ženi, ako nije sasvim pokvarena, taj osjećaj izvanredno razvijen; kod nje je sve tako udešeno, da bude majka. Za djetete spremna je ona po neizopačenoj prirodi biti neprestani mučenik i vječni bolesnik.

Ali dijete donosi sa sobom i bol, brigu i poteškoće. Toliko žrtava treba za nj prijeti. A to je teško i časovitoj udobnosti protivno. Zato se ljudi čuvaju tih briga i poteškoća, te uz dobra i ugodnosti braka ne će da imaju djece. To je proti volji i namjeri Božjoj, to je strašan grijeh. A svaki je grijeh poremećenje reda i domosi bol i nesreću. Zato će takovi roditelji prije ili kasnije očutjeti i te kako posljedice toga grijeha ili bolje tih strašnih grijeha, jer svaki put kada se čuvaju počinjanju strašan grijeh. Osjetit će, da rade proti naravi i volji Božjoj, to će ih peći i gristi; ne će smjeti, razumije se, primati utješljivih i svetih sakramenata, a tada sreće u srcu ne može biti. A doći će doba, kad će osjećati gorko i bolno, da će ih naskoro sasvim nestati s ovoga svijeta, da su sami i osamljeni kao odsjećene grane. Ta će bol biti velika, ali prekasno. Tko će biti štap i radost njihove starosti? — No pobrinuli su se oni možda zato, imaju čitavo jedno dijete. Ali možda će ruka smrti posegnuti za njim već na putu njegova mlađa života, ili, jer je bio jedinac, razmazili su ga i pokvarili, a sad im se kao obično u zahvalu iznevjerio i ostavio ih. Takovi ljudi bez djece nemaju često cilja pred sobom, život im postane bez smisla i vrijednosti, a dosada i čemem zavladaju u srcu. A roditelji s čitavom četom oko sebe, uza svu borbu i žrtve, osjećaju veselje i radost nad životom, znaju, zašto se muče i trade, svijesni su, da žive u skladu s Bogom i prirodom, pa će im i Bog pomoći svojim blagoslovom.

Vjernost ljubavi.

Bračna zajednica nije tu samo radi djeteta, nego i radi sreće drugova samih. Dobri Otec nebeski ne upotrebljava čovjeka kao slijepo orude samo u svoju svrhu, nego hoće, da kod toga i on nade korist, radost i zadovoljstvo. Tako će muž i žena naći mnogo dobara u obiteljskoj zajednici: popunjavat će se, pomagati i tješiti. On je glava, svojom odlučnošću i snagom bit će oslon i jakost, u koji će se žena pouzdati, a ona je srce, koje će nježnoću i dobrotom zasladići brige i razveseliti muževljevo srce. Oni će se pomagati na putu plemenitosti i kreplosti: muž će osjećati u prisutnosti i ljubavi plemenite žene, kakav bi morao biti, da hude nije vrijedan, a ona će se opet dizati i usavršavati na pomisao, da se on ne prevari u njoj. Tako će misleći jedno na drugo rastti u plemenitosti i pobožnosti. Pomagat će se i u tjelesnim brigama i poslovima, za koje treba često primjeti i te koliko žrtve i samoprijegora.

Da vjernost i pomaganje bude potpuno i nepomučeno, mora oboje imati jamstvo i uvjerenje, da njihova zajednica traje do groba. Inače o pravoj ljubavi i potpunom predanju nema ni govora. Mogu imati časovito zadovoljenje strasti, ali pravik dobara ni sreće nipošto. Ta kako tu može biti potpuno povjerenje na pomisao, da će on naskoro naći drugu, a ona se osloniti na nekog trećeg? Ili gdje će se oni žrtvovati i mučiti jedno za drugo, ako znaju, da će njihova prijateljstvu biti skoro kraj? Zato je jasno, da brak mora biti nerazrješiv, ako drugovi hoće uživati pravu ljubav i sreću, pa govorio svijet što mu drago o toj stvari, nazivao to shvaćanje zastarjelim i staromodnim. Bez te osobine brak nije brak, a osobito ne će biti sretan. —

Ta veza i sjedinjenje ne može biti potpuno ni onda, ako se oni razilaze u mišljenju o bilo kojoj važnijoj stvari. Ako je on na pr. jedne vjere, a ona druge, tu jedva može biti govora o slozi i razumijevanju. Za dokaz evo primjera iz Njemačke. On je katolik, ona protestantkinja. Dodu na vjenčanje, po propisima crkvenim, u kat. crkvu. Pred oltarom su. On kleči, ona stoji — i nikako je ne mogu nagovoriti da klekne, jer protestanti ne kleče nikad. Eto, u prvom, tako svečanom času, pa nesloga i razlika. Vjenčaju se ipak. Dode nedjelja, on ide prije podne u crkvu na sv. Misu, a ona navečer u protestantsku bogomolju na propovijed. Lijepo li slogan! On kleči, ona stoji. Dode Božić. On svećuje i veseli se, a ona posti. Doći će dječa, trebat će im dati imena; trebat će ih odgajati — jedno će htjeti ovo, drugo ono. I tako od jedne zgodbe do druge, uvijek razdor i nesloga, tu je sreća nemoguća. Eto, kako je crkva brižna i pametna mati, koja se nježno brine za dobro i sreću svoje djece, te dopušta vrlo teško mješoviti brak, pa neka opet svijet urla i bjesni do mile volje.

Posveta ljubavi.

Covjek ne živi samo zemaljskim životom poput ostalog stvorenja, nego ima pravo i priliku, da se digne u svakom činu visoko u božanske visine milosti. Tako i ovaj čin sklapanja bračne zajednice može i mora se diti u natprirodnim red milosti. Krist ga je Gospodin, koji je bio najbolji član najdavnije i najsvetije obitelji na zemlji, digao na veliki sakramenat, u kojem se dijeli milost i blagoslov za čitav bračni život. A to je stvar golema i važna. Ovaj vez ne donosi naime samo udobnost i veselje, nego za nj treba mnogo samoprijegora i duha žrtve. Zar osjetne ljubavi može brzo ohladniti, doći će po teškoće i nerazumijevanja, pa za sve to treba obilan Božji blagoslov, inače će o sreći biti malo govora. A taj se blagoslov daje upravo u sakramentu, kad zaručnici na posvećenom mjestu, u prisutnosti sve mogućeg Boga i pred njegovim slugom obećavaju jedan drugome ljubav i vjernost, tada silazi s neba blagoslov Božji, koji će ih pratiti u ugodnim i teškim časovima života. Zato je prijeko potrebno sklopiti brak pred svećenikom i po zahtjevima Crkve; a oni, koji tog ne čine, nego se civilno vjenčaju ili pred svećenikom druge vjeroispovijesti, ni ne sklapaju pravog braka, nego idu u priležništvo. A naskoro će prema iskustvu osjetiti manjak Božje privole i blagoslova.

No teškoća i nevolja će biti uvijek na ovoj zemlji. Doći će oskudica, nerazumijevanje, bolesti i križevi, ali treba se sjetiti opet, da ovdje nije luka sreće, nego teško putovanje do nje. Tu nas većinom biće jed i nevolja, a sreća je dosta rijedak gost; ona nije za svaki dan, nego samo za blagdane. Mi kršćani znamo, da je križ i trpljenje udes čovjekov na zemlji, i tome se ne da izbjegći. No ako ista može olakšati broj i težinu križeva, to može učiniti prava kršćanska zajednica u obitelji, ako se ravna po volji i zakonu Božjem. Ako se ona stavi pod zaštitu Presvetog Srca, ako se obitelji Njemu predla i posveti, te od dana na dan obnavlja tu posvetu, tada će ona mirno i sigurno pod okriljem njegovim provoditi svoje radosne i teške časove. Srce će Isusovo na to malo kraljevstvo, gdje Ono ima svoje prijestolje, sipati zrake svoje milosti, mira i sreće. Molimo ovaj mjesec, da bude ovakovih dobrih i svetih obitelji što više, da sve u miru i ljubavi po zakonu Božjem hrle prema svom cilju, gdje ne će biti trpljenja, ni križa, ni nerazumijevanja, nego ljubav i sreća, a to će i biti u vječnosti, na koncu — bez kraja i konca.

JOSIP BADALIĆ D. L.

Srce Isusovo, utjeha potištenih obitelji!

Prva omotna slika predstavlja sv. Josipa sa Malim Isusom, a druga predstavlja Isusa u molitvi od Fugela. — Boja omota našega Glasnika sada u Korizmi jest ljubičasto-zagrisita, znak pokore. — Koji su siromašni, mogu stati preplatiti u obrocima, tako da na mjesec izide nešto preko jednoga dinara. Zaista neznačna svota za tako lijepi Glasnik. — Molimo one, koji mogu, da se sjetite Glasnika kojim milodarom.

Kratkoća života.

Latinska crkvena pjesma iz 13. vijeka.

Kad je sijenom svako tijelo,
A za sijenom kal zacijselo,
Čemu tad se uzdižeš?
Gledaj, što si, što ćeš biti:
Sada cvijet si, čas još, i ti
Kao prah se prosiplješ.
Zemlju gaziš, zemlju paziš
I u zemlju opet slaziš,
Njen si, u nju putuješ.

Godinama odmičući,
Ili bolje, uzmičući,
Kao ništa postaješ;
Poput sjene, koja gine,
Ovaj život naglo mine,
S grobom ga dovršuješ.
Zemlju gaziš . . .

Adamovo bijedno dijete,
Tako hitro nestaje te,
Dimom se ukazuješ:
S plačem rođen anosis jade,
A kad svršit boj valjade,
Tad sa strahom umireš.
Zemlju gaziš . . .

Pregorke li, vaj, sudsbine!
Njenoj sili, ljudski sine,
Ne možeš da izmakneš:
S plačem rođen snosiš jade,
A kad svršit boj valjade
Tad sa strahom umireš.
Zemlju gaziš . . .

Na čistu si o svem tomu,
Pa rad čega tijelu svomu
Pohote ispunjuješ?
Smrti skore ti se sjeti
I po smrti da ćeš žeti,
Što na zemlji posiješ.
Zemlju gaziš . . .

Filip de Grève — M. Pavelić D. I.

Korizma.

Korizma počinje s Čistom srijedom. Taj dan će nam svećenik posuti glavu s blagoslovljennim pepelom od maslinā, koje su blagoslovljene na Cvjetnicu. To je bilo u običaju već u 10. vij. Svećenik će kod toga govoriti: »Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah obratiti.« Crkva želi, da se u poniznosti sjetimo svog ništavila, jer se »Bog oholima protivi, a poniznima daje milost« (Jak. 4, 6.). Time počinju dani pokore: svećenik oblači ljubičasto misno ruho, prestaje pjevanje Aleluja, nema u Misi Slava Bogu na visini, zašute orgulje. Danas počinje korizmeni post 40 dana. Zašto upravo 40 dana? Jer je 40 dana i noći za općeg potopa kišilo; 40 godina su Israelci lutali kroz pustinju do obećane zemlje;

Blagovijest, 25. III.
ANDEO GOSPODNI NAVIJESTIO
M A R I I
I ONA ZACELA PO DUHU SVETOMU.

40 dana je Mojsije postio, prije nego će na Sinaju primiti od Boga zakonske ploče. I prorok je Ilija postio 40 dana na putu prema brdu Horebu. Isus, naš božanski Spasitelj, postio je 40 dana i noći u pustinji. — Za prva 2 vijeka postilo se na Veliki Petak i Subotu, u 3. vijeku za cijele Velike sedmice. Od polovice 3., osobito od početka 4. vijeka javlja se opći običaj u Crkvi da se posti kroz 40 dana. No kako se u nedjelju nije postilo, to je ostalo samo 36 dana posta, pa se stoga možda pod Papom Grgurom Velikim († 604) nadodalo još 4 dana. Tako korizma imade 40 dana posta. No od 6. vijeka su u Rimu imali i pripravu za Korizmu, zvanu Sedamdesetnica. Iz ovoga se vidi, kako je Crkva lagano uvela Korizmu sa 40 dana posta. Da je Isus to uveo, ostalo bi bilo odmah od početka do danas jednako, ali Crkva može svoje ustavove i mijenjati prema prilikama vremena i narodâ. To vrijedi osobito glede posta.

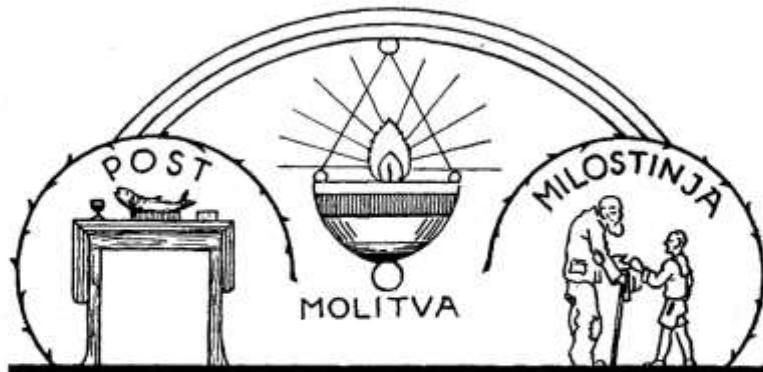
Post je prema crkvenom zakoniku u sve dane Korizme, osim nedjelje, a prestaje na Veliku Subotu opodne. No postoje u raznim biskupijama razne povlastice. Na dan posta oni, koji su svršili 21. i nijesu uši u 60. godinu života, smiju samo jednom na dan jesti do sitosti, ako nijesu bolesni, ili ako nijesu na duljem putu ili ako imaju težak posao. Za Korizme se ne smije ni mesa jesti na Čistu srijedu, svaki petak i subotu i u danima Kvatarâ. Ali tu neke biskupije imadu posebne povlastice. — Liječnici vele, da je ovaj post za Korizme vrlo dobar za zdravlje. Mi pak postimo u duhu pokore za svoje grijeha. Isusova je riječ: »Ako ne budete činili pokoru, svi ćete propasti (Lk. 13, 5.). Pokoru činite, jer se približi kraljevstvo nebesko« (Mat. 3, 2.). Tijelo je naše mnogo grijesilo, pa treba da se i ono ponizi pred Bogom, kako su to učinili Nimićani na glas proroka Jone. Korizmeno predslavlje u Misi veli, da Bog postom obuzdaje naše opačine, duh diže, krepost i nagrade dijeli.

Duh Korizme traži, da se mnogo **molimo**. »Treba se svagda moliti i nikad ne klonuti duhom« veli Spasitelj naš. Koliko onda još više trebamo moliti u vrijeme Korizme! — Dobro je, ako postu i molitvi nadodamo dijeljenje **milostinje**. Andeo Rafael veli Tobiji: »Bolja je molitva s postom i milostinjom nego li nagomilavati zlatno blago« (Tob. 12, 8.).

Na ovaj duh pokore upućuju nas i Evandelje prve nedjelje korizmene, gdje davao kuša Isusa u pustinji i nagovara ga, da kamen pretvori u kruh i da se tako polakomi za jelom, a Spasitelj to odbija.

Evandelje druge nedjelje govori o preobraženju Isusovu na brdu Taboru; ono treće nedjelje hoće da nas upozori na davolsko napastovanje. U Evandelju četvrte nedjelje gledamo Isusa, kako umnaža kruh. Dvije su zadnje nedjelje posvećene Muci Isusovoj.

U srijedu iza 4. korizmene nedjelje ulazili su katekumeni (koji se spremaju za sv. krst) u crkvu, pa zato i sv. Mise i liturgija govore o krštenju. Četvrta nedjelja zove se »Laetare«

Za život i rad u Korizmi.

(Veseli se), jer tako taj dan počinje sv. Misa. Zato u taj dan oltari opet nakićeni cvijećem, orgulje se oglase. Taj dan sv. Otac Papa u Rimu posvećuje dragocjenu ružu (= prestaje zima) već od 11. stoljeća i dariva je visokim ličnostima.

Zadnje su dvije sedmice osobitim načinom posvećene **Muci Isusovoj**. Na Gluhu nedjelju pokriju se u crkvi slike. Dva su tome razloga: prvi nas sjeća Isusa, koji je za muke regbi prikrio svoje božanstvo, a drugi je taj, što su u staro doba javni grješnici na Gluhu nedjelju bili odstranjeni iz crkve, pa zato kao uspomenu sada i drugi vjernici ne vide po oltarima slike i propela.

Za vrijeme Korizme imademo svaki dan posebnu krasnu Misu. Uломci Mise obično se odnose na okolnosti raznih rimskih crkava, u kojima su se te Mise po prvi put čitale.

Dragi čitatelju! Već na početku ove Korizme pomolimo se skupa i recimo: »Uslisi nas, Gospodine, jer je dobrostivo milosrde tvoje; po mnoštvu smilovanja svojih pogledaj na nas, Gospodine!« (ps. 68, 2). Ne zaboravimo pred Uskrs i o Uskrsu na sv. ispovijed i sv. Priest.

O sunce spasa, Isuse,
Zasjaji do dna u dušu!

A. Alfirević D. L.

Sedam odluka jednoga hrvatskog kat. muža.

Svaki dan počimam s pobožnom molitvom.
Svaki posao posvećujem dobrom nakanom.
Svaku radost i veselje ovjenčavam Božjom hvalom.
Svaku muku i trpljenje oplemenjujem mislima na Raspetoga.
Svakoga svoga bližnjega poštujem.
Svakomu potrebnomu pomažem koliko i kako mogu.
Svaku večer završavam molitvom i ispitivanjem savjesti.

Sv. Josip pomaže.

Da oživimo pouzdanje naših čitatelja u sv. Josipa i da ih potaknemo na žarču molitvu, iznosimo u mjesecu ožujku, mjesecu sv. Josipa, dogadaj iz života belgijskoga Isusovca o. Adolfa Petita, koji je umro na glasu svetosti, a koji je bio za čitavog života veliki štovatelj sv. Pooćima Isusova.

Kada je o. Petit stanovaо u isusovačkoј rezidenciji u Bruxellesu, dođe k njemu neki otac obitelji i potuži mu se na svoju veliku bijedu. Evo mora platiti 4800 franaka i ako toga ne učini, prijete mi sudom i zatvorom. O. Petitu se taj ubogi čovjek jako sažali, zato mu obeća, da će učiniti sve što bude mogao, da mu priskrbí potrebnu svotu.

Sat kasnije kleči o. Petit, zadubljen u molitvu u crkvi pred oltarom sv. Josipa. Uto pristupi k njemu neki nepoznati gospodin i zamoli ga za sv. isповijed.

»Vrlo rado,« odgovori o. Petit.

Taj gospodin se lijepo isповjedi, dobije odrješenje grijeha i prije nego će poći, reče svome isповjedniku: »Obećao sam sv. Josipu, ako mi uspije neki nacrt, da ћu njemu pripustiti svu dobit. Nacrt mi je sretno prošao; dobio sam 4.800 franaka. Bi li mi mogli, velečasni, svjetovati, kako da najbolje upotrijebim taj novac, da tako ispunim svoje obećanje?«

Pun zahvalnosti spram sv. Josipa, čiju je pomoć već više puta na čudesan način osjetio, ispriopvjedi o. Petit tomu nepoznatomu gospodinu o siromašnomu mužu, ocu obitelji, koji ga je baš nešto prije molio za pomoć u velikoj stisci. Gospodin je odmah izručio tih 4.800 franaka o. Petitu, koji ih je sav veseo odnio onomu ubogomu mužu.

O. Petit je umro 20. svibnja 1914., a očeviđac toga dogadaja o. Emil Thilbaut D. I. živi još i danas.

(E. Lavaille, Le P. Adolphe Petit, str. 223—24.).

Tko li je bio taj starac?

U francuskому Malom Glasniku pripovijeda neki župnik ovaj doživljaj:

Jedne noći naglo se probudim. Netko je kucao na vrata župnoga stana i zvao me. Da niješam možda sanjao?... Počekam par trenutaka. Kuc!... Kuc!... Kucanje na vratima se ponavljaše, a glas je neprestano zvao moje ime.

Sada niješam smio više oklijevati; skočim na prozor, da viđim, tko bi to mogao biti i da ga zapitam, što želi od mene. Na jasnoj mjesecini opazim pred vratima časnoga starca, koji me

skromno zamoli, da odmah ponesem svete sakramente osobi, koja se nalazi »dolje u mlinu na samrti«.

»Samo jedan čas,« rekoh mu »i eto me.« Za nekoliko trenutaka se obučem i potrcim niza stepenice. Mislio sam, da će naći toga starca pred vratima; ali na svoje začuđenje ne opazih nikoga. Put je do mlina prilično dalek, zato iz opreza odlučih da potražim pratioča. Probudim sakristana i dok se on oblačio ja potrcim u crkvu, da uzmem sv. ulje i poputbinu.

Jako smo se žurili i kada smo došli nadosmo mlinarevu kuću u potpunoj noćnoj tamnoći; kroz nijedan prozor ne probija svjetlo.

»Cudno,« rekoh sakristanu »pozvali me; dakle su me očekivali, pa ipak nema nikakva svjetla!«

»Možda je bolesnikova soba u stražnjemu dijelu kuće,« reče sakristan i pokuca na vrata.

Malo iza toga pokaže se mlinar sa svijećom u ruci. Kad me je video, zabezeknu se.

»Vi ste poslali po me,« rekoh mu, »da providim bolesnika.«

»Ja?... Ne, gospodine župniče, tu mora biti nekakva zabuna; kod nas nije nitko bolestan.«

»Ali ipak: prije koja tri četvrteta sata dođe u župni stan neki starac i reče mi, da odmah dođem k vama.«

»Ja toga ne razumjem... Ali uničite, možda će se stvar razbistriti.« Iza tih riječi uvede nas u sobu. Presveto, koje sam nosio sa sobom, stavim s poštovanjem na stol, a mlinar mi ponudi stolicu i nastavi:

»Hvala Bogu, moji su svi ukućani potpuno zdravi. Ja mislim, da nije ništa drugo, nego da ste vi onoga starca krivo shvatili.«

»Oprostite, ali ja sam potpuno jasno razumio. Jasno mi je naznačio vašu kuću i mlin. Da nije koji od vaših namještenika bolestan?«

Ali mlinar je s najvećom sigurnošću tvrdio: »Svi su zdravo i veselo otišli spavati; pa i moj stariji brat, koji mi je danas došao.«

Smrt sv. Josipa.

Blago onomu, koji umire u prisutnosti Isusa i Marije.

»Vaš brat?...« Neki nutarnji glas me je silio, da nastavim:
»Molim vas, da ga pogledate. Možda mu se u noći štogod dogodilo.«

Uvjeren, da je moja bojazan bez temelja, zaklina mlinar
glavom; ali da mi ugodi ode u sobu svoga brata u gornjem katu.

Ne prođe dugo, vrati se sav zbumen i jedva je još izgovarao:
»Dodite, brzo, brzo, gospodine župniče! Moga je brata kap udarila
i on umire!«

Uzmem sv. poputbinu i skočim gore. Nadoh bolesnika u vrlo
slabom stanju, ali još pri potpunoj svijesti. Jedva je još mogao go-
voriti. Najprije mu podijelih svete sakramente i ostale utjehe naše
svete vjere; zatim ga zapitah, da li nije pred jedan sat poslao koga
po mene.

»Ne, to mi nije bilo moguće; nijesam se mogao niti podići
niti pozvati za pomoć.«

»Ali,« zapitah sama sebe, »tko li je bio onaj starac, koji me
je pozvao?« — Upitam bolesnika:

»Jeste li poželjeli svete sakramente, kada ste opazili da vas
je kap udarila? Jeste li se komu za to molili?«

Bolesnik potvrđi naklonom glave. Tada skupi sve sile i iza
svake riječi duboko dišući, reče: »Kada sam vidio što je sa mnom,
zavatio sam sv. Josipu, svomu posebnom zaštitniku, da ne dopusti
te umrem bez svetih sakramenata. To je sigurno bio on, koji je
nekoga poslao k vama.«

»Ili je on sam došao po mene« pomislih u sebi. »Dragi prija-
telju, sada vidite, kako se sv. Josip zauzima za svoje vjerne što-
vatelje. Vaša pobožnost k njemu pribavila vam je veliku milost.
Zahvalite mu od svega srca!«

»Jest, jest, od svega srca,« šapnu bolesnik, a suze radošnice
potekoše mu niz obraze.

Potpuno odan u volju Božju, preminu odmah iza toga ovaj
pobožni štovatelj sv. Josipa.

Ovaj je doživljaj na mene napravio neizbrisiv utisak i moje
se je pouzdanje u velikog Zaštitnika umirućih povećalo. To me je
još jače potaklo, da to svoje pouzdanje ulijevam i u one, koji su
mi povjereni.

Lebešić kod Subotice: Križari pred društvenim domom, što ga sami podigao.

Koriste li molitve?

Ljetos je u Glasniku izšao krasan članak o molitvi. Više mi je župljana reklo, kako im je taj članak razbistrio pojmove, osobito onima, koji su se tužili, da im Bog molitve ne uslišava. Jako su zahvalni Glasniku, što je to onako krasno rastumačio.

Ali u mojoj župi ima jedan čovjek, koji nije nikako htio da se moli. Nekoju su mu govorili da pročita taj članak. »A šta?!« odvrati moj nevjerni župljanin. »Žašto, da molim, kada se ne isplati!«

»Kažeš, da se ne isplati?« uzvratil mu Mato R., čitatelj Glasnika. »Kada bih ja sjedio čitavu godinu pred tvojim vratima i molio te, da me pustiš unutra, a ti me ipak ne ćeš da pustiš, misliš li, da bih i drugu godinu čekao?«

»Sigurno da ne bi, ako nijesi velika budala!« odgovori nevjerni župljanin. »Ja ne bih čekao niti drugi četvrt sata, kada bih vidio, da me tkogod neće kroz prvi četvrt da pusti unutra. To bi bio znak, da me ne želi uslišati.«

»Izvrsno,« reče Mato. »Pa šta misliš, kako se dugo ljudi mole Bogu?«

»Od početka. Moglo bi biti nekoliko hiljada godina.«

»Pravo. Bit će barem 6000 godina, da se ljudi neprestano mole. Pa što misliš, da li bi ljudi tako dugo molili, kad im Bog ne bi molitve uslišavao? Sigurno ne bi!«

»Ama, imaš pravo, Mate! Na to nijesam mislio.«

I taj moj nevjerni župljanin postade pobožnim katolikom.

A. Petrović, župnik.

Goranec (Vugrovec): Ovu krasnu kapelicu sagradili su sami župljani u spomen Svetе Godine. (Vidi dopis.)

„Popovski pritisak.“

U momu kraju skupili se nedavno ljudi u jednoj velikoj gostionici. Kad ih vino malko ugrijalo, počeše lupati po svećenicima. Osobito se je istakao neki Jozo P., koji je održao »vatren govor«, u kojem se oborio na »pritisak i ugnjetavanje naroda od popova«, osobito od domaćega župnika. Sumišljenici su mu pljeskali. Uto se iz pozadine sobe javi neki glas i zamoli za riječ. Svi se zabezknjuše, kad opaziše, da je to glavom njihov domaći župnik.

— Draga braćo, — poče župnik — čuli ste od gospodina Josipa P. kako mi svećenici gnjavimo, pritišćemo vas. I ovom zgodom moram priznati, da gosp. Josip P. ima potpuno pravo, jer sam i ja kao »pop« češće stiskao i pritiskao baš gospodina Josipa. —

Pobjedonosni osmijeh pokaza se na licima nekih prisutnika. Župnik nastavi: »Eto prije nekoliko godina umrla je žena gospodina Josipa P. i ja sam je pokopao bez štolarine. Iz kršćanske samilosti došao sam rastuženom Josipu i stisnuo mu ruku. To je, braćo, bio prvi moj pritisak.«

»Vi znate, da je Josip P. radi svoga buntovničkoga rovarenja bio otjeran od posla. Time su on i djeca zapali u skrajinu bijedu. Tada sam došao k njemu, uzeo sam ga za ruku, stavio nešto u nju i srdačno sam mu je stisnuo. To je bio moj drugi »pritisak«.

»Iza nekoliko tjedana dođe k meni Josip P. i zamoli me, ne bi li ga zagovarao kod poslodavca, da ga primi i opet u posao. Ja sam mu kod toga srdačno stisnuo ruku, zagovarao sam i on je dobio zaradu. To je bio moj treći »pritisak«.

»Kaput, što ga vidite na njemu, taj ga kaput mora također stiskati i pritiskivati, jer mu je malko preuzak; ali tomu nije kriv g. Josip P., jer krojač nije krojio kaputa po njegovoj mjeri, nego po mojoj. A čini mi se, da to isto vrijedi i za cipele. To je eto moj četvrti »pritisak«.

»Dakle priznajem, da sam popovski pritiskao gospodina Josipa P.«

U gostioni je bilo sve iznenadeno i zadivljeno riječima župnikovim. A junaka Josip izgledao je crven kao paprika i malo iza toga iščeznuo ko pokisao iz dvorane.

A. Hercegović.

Našim povjerenicima i ostalim prijateljima.

Braćo i sestre, da Vam iskreno kažemo: mi smo najugodnije iznenadeni. Iako smo znali, da ste oduševljeni za Presveto Srce i Njegovu slavu, da ste nesobični i puni svetih idea, ipak toga svega nijesmo u tolikoj mjeri očekivali, kako ste Vi to djelom pokazali. Nekoliko hiljada ste novih preplatnika našli za glasilo

Presvetoga Srca. Samo u dva dana dobili smo 500 pisama, punih bodrenja, čestitaka i oduševljenja za Presveto Srce. Iz njih zrcali velika i plemenita duša naših hrvatskih sinova i kćeri. Dapače neki su i brzojavno naručivali nove Glasnike. Hvala Vam, braćo i sestre, od svega srca! Presveto Srce će Vam to obilno nagraditi. Tà Ono je obećalo, da će obilno blagosloviti sve one, koji šire Njegovu pobožnost. U znak priznanja spremni smo poslati svakomu širitelju (povjereniku), kakav odgovarajući dar (knjige, molitvenike itd.). Mi bismo sami bez pitanja poslali, ali ne znamo što je komu draže; pa zato neka nam svaki javi svoju želju. Mi ćemo rado poslati. Koliko možemo, rado dajemo. Ali glavna će plaća biti od samoga Presvetoga Srca. Napominjemo, da se još uvijek mogu dobiti svi brojevi Glasnika za nove pretplatnike.

A sada, da javno spomenemo neke od naših marljivih povjerenika :

Sorić Šimica prije je naručivala 97 komada, sada naručuje 105; Vincetić Agata (prije 30), sada 44; Kupanovac Mara (65), 67; Miholić Marko (130), 144; Šinić Josip (19), 60; Nikolić Josip (30), 45; Antić Ivan (7), 43; Jurić Stjepan (15), 90; Podoreški Viktor (60), 70; Karašić Mato (59), 72; Novačić Katica (40) 44; Horvatić Jala (10), 12; Lazarin Eva (24), 26; s. Vincenca Paula (36), 43. Naši velečasni župni uređici: Bartolovec (104), 179; Pribir (20), 100; Pož. Brestovac (ništa), 55; Durdevac (50), 80; Sv. Ivan Zelina (55), 80; Peteranec (47), 51; Sv. Gjuragj (30), 110; Dežanovac (3), 33; Kalinovac (80), 137; Mala Subotica (90), 95; Marjanci (52), 55; Čukarica (20), 30; Radiković (23), 28; Bedekovčina (34), 50; Madarevo (41), 70; Dubašnica (79), 80; Novska (72), 74; Brod Moravice (19), 26; Ždala-Gola (10), 46; Klakar (51), 60; Sv. Juraj (15), 55; Ivanska (22), 31; Nedelišće (85), 91; Remete (190), 198; Jordanovac (75), 200.

Evo, iznijeli smo zasada za izgled samo nekoje od tih naših dičnih apostola, koji su sa velikim žrtvama povećali svoj broj pretplatnika. Sigurno će Presveto Srce blagosloviti njih, njihove obitelji i njihov rod.

Braćo i sestre! Vaš samoprijegorni rad potiče nas, da i nadalje potpuno uložimo sve sile u Glasnik. Vi vidite sami, da u uređivanju i izdavanju ne štedimo ni sila ni ogromnih troškova. Mnogi se čude, kako možemo ovako sjajno uređivati Glasnik, tà same slike pojedinoga broja stoje po nekoliko dinara. A mi nemamo osim preplate i milodara absolutno nikakvih dohodaka ili fondova. Velečasni svećenici izjavili su na raznim sastancima, da je to kud i kamo najbolje uređivani hrvatski list. Drugi su opet rekli i nama pisali, da je naš Glasnik sa svojom velikom nakladom i svojim pisanjem najpodesniji za suzbijanje upliva bezvjerske i indiferentne štampe; treći, da je naš Glasnik najbolji pomoćnik Katoličke Akcije; četvrti opet, da je naš Glasnik najbolji pomoćnik našim dušobrižnicima.

Molimo Vas, braćo i sestre, da ne sustanete u radu za Presveto Srce, koje se za nas potpuno žrtvovalo. Jedino u Njemu je sreća i spas naš i našega naroda. Junački naprijed u širenju Glasnika Srca Isusova i Njegove pobožnosti!

UREDNIŠTVO I UPRAVA.

Orač ore, Bog blagoslivlje.

Orač ore i sije sitno pšenično zrno u zemlju. A ono će naskoro poniknuti i donijeti rod. A to se ne zbiva bez Božjeg blagoslova, jer Apostol piše: »Niti je onaj što, koji sadi, ni onaj koji zalijeva, nego Bog, koji daje te raste.« Kako dakle moramo biti zahvalni dragomu Bogu. Jer prije nego oračevo i sijačevo djelo nikne, mogu navaliti miševi i izjesti sjeme i na njivi će se pojavitati samo korov i drač mjesto pšenice. Kada biljka ponikne, može pasti mraz i uništiti sav trud. Kada pšenica ponaraste, mogu nastati velike kiše, prolomi oblaka, divlji vjetrovi i sve izlomiti i sravniti sa zemljom. Ili kada se na zlatnom klasu pokaže zrnati plod, može se nebo smrknuti, navaliti strašna tuča i od sve muke i truda ne će ostati možda ni slama. Tada se ispunjavaju prorokove riječi: »Ti ćeš sijati, ali ne ćeš žeti.«

Bog dakle čuva i zrno u zemlji i strukove pšenice nad zemljom. On dovodi biljku do zorenja, on svojom očinskom dobrotom nasiće čovjeka. »Koji ore, treba da u nadi ore«, veli sv. Pavao. A nada se ljudska ima oslanjati na Boga i njegov milostiv blagoslov, jer »blagoslov Gospodnji obogaćuje ljude i nikakova nevolja ne će takove snaći«. A i psalmista pravo veli govoreći: »Otvaraš ruku svoju i puniš blagoslovom sve, što živi.«

A što donosi blagoslov Božji na naše oranje, sijanje i sav nam trud? Evo što veli Gospodin Bog u 5. knjizi Mojsijevoj: »Ako dobro poslušaš glas Gospodina Boga svojega držeći i izvršujući sve zapovijedi njegove, uzvisit će te Gospodin. Gospodin će poslati blagoslov, da bude s tobom u žitnicama tvojim i u svemu, za što se prihvatiš rukom svojom. Otvorit će ti Gospodin svoju dobru riznicu — nebo, da dadne dažd zemlji tvojoj na vrijeme... Ali ako ne poslušaš glasa Gospodina Boga svojega, mnogo ćeš sjeme iznijeti u polje, a malo ćeš sabrati, jer će ga izjesti skakavci.«

Molimo se dragome Bogu, da blagoslovi i naš trud i naše patnje! »Gospodin je« naime »nada pravednika« (Ps. 13, 6.). Uzdignimo k njemu oči svoje i glas svoj i recimo mu sa živom vjerom, i velikim pouzdanjem: »U Te se, Gospodine, uzdam i govorim: Ti si moj Bog!« (Ps. 30, 15).

Za siromahe ne dam ni pare!

Bože moj, koliko je sirotinje u Zagrebu! Na svakom koraku vidite blijeđa, izglađnjela lica sa duboko upalim očima. Ne samo da nemaju šta pojesti, nego se nemaju ni u što obući! A što je najgorje, da ovi Kristovi sirotani ne nalaze nikakve samilosti ni sučuti kod bogataša, koji su napunili kese i hambare baš sirotinjskim znojem i krvljem.

U našim prostorijama nad Upravom Glasnika Srca Isusova osnovali smo pučku kuhinju, koja nahrani mnoge Božje sirotane. Osnivali smo i rušnicu, koja te sirotane i oblači. Držimo se Kristove nauke. I tako: što vlastitim žrtvama, što skupljanjem, što drugim milodarima ublažujemo i materijalno gorki život bijednika. Naš Božanski Učitelj zapovijeda, da ih ljubimo i za njih radimo.

Našlo se požrtvovnih duša, koje hodaju po gradu, da skupe štogod za tu kuhinju i rušnicu. Sirotinja se odaživlje. A bogataši? Podosmo jednom velikom trgovcu. »Dajte, gospodine, štogod za siromahe.« »Za siromahe? Ne mogu, pustite me na mir!« Tako je rekao mnogostruki mili juner i trgovac, koji nije ni naše vjere ni narodnosti.

Podosmo drugomu. Tvorničar je. »Dajte, gospodine, štogod za siromahe.« »Za siromahe ne dam ni pare!« Tako nam je rekao taj zagrebački gavan, kojega su svećenici iskolicivali. A sada je framason, koji propovijeda nekakvu »čovjekoljubivost«.

Dodosmo trećemu. Sirotinja ga je postavila na noge i obogatila ga je. Sada je jedan od socijalističkih voda. Zgrće kravato stecene radničke pare. Više protiv bogataša, a sam je silno obogatio. Galami o pravima sirotinje, a poznato je, da nije dao ni prebijene pare niti za radnike niti za drugu sirotinju. Možda će sada dati štogod. Ali čujte što nam reče: »Izdirite napole, da mi više nijeste s time došli!«

Odosmo, da kod siromaha prosimo za siromahe Kristove. Oni će nas bolje shvatiti, iako ćemo i tamo štoća doživjeti kod onih, koji nijesu praktični katolici. Ali rado se žrtvujemo, jer što učinimo zemaljskoj sirotinji, učinili smo Božanskemu Sirotinju, kojemu su oni najmiliji.

Daj, Bože, da to što bolje shvatimo mi katolici, jer toga ne shvaćaju drugi, kako smo eto vidjeli kod ona tri predstavnika današnjih mogućnika.

Bogu milo djelo čine oni, koji pretplate na Glasnik Srca Isusova one, koji se radi prevelikog siromaštva sami ne mogu pretplatiti. Da li ste učinili to zasluzno djelo?

Nesretni slučaj.

Bio je jako protiv župnika. Uvijek pozvan da protiv njega radi i govoriti. Uvijek spremjan, da škodi svomu duhovnom pastiru. Kao seoski gazda volio bi se ponositi, ali je manje pameti imao nego zle volje. U svojoj pravoj oholosti nije se žacao ni jedne svinje pogrditi. Šta bi njegova usta izgovarala o Majci Božjoj, to se ne smije ni pričati, a kamoli napisati. Hulio je. Psovao je. Prečisto djevičanstvo Majke Božje ruglu izvrgavao. I da se pokaže kao čovjek zla srca i pun prezira prema svojoj katoličkoj vjeri na Veliki Petak javno je jeo mesa, htijući očito da ga vide. Drugi ga plašili kaznom Božjom. A on i to ismjehvao. Rugao im se do zlobe.

Dani prolazili, ali nije grižnja njegove savjesti i kazna Onoga, kojega je vrijeđao.

Istom druge godine opomenuo ga Gospodin Bog strašnom nesrećom. Sedmogodišnji njegov sin unišao je u sjenik i staju, gdje su bile krave i volovi. Ponio sa sobom šibice. Igrao se vatrom i zapalio sjenicu. Sijeno planulo, da se dijete zbumilo i ne moglo iz vatre vani. Stala gorjela. Dijete u bolovima jaukalo, zvalo, ali niko nije čuo, jer je bilo podalje, dok nisu ugledali vatu. Strčao se svijet, ali prekasno. Dijete se nije moglo spasiti. Pred mnoštvom svijeta ono se u groznim mukama i zapomaganjima živo ispeklo. A i veći je dio blaga izgorio. Oganj je svoje izvršio.

Strašan je to bio prizor, da je i najtvrdje srce proplakalo nad nesretnim slučajem, koji možda nije slučaj nego kazna Božja i opomena čovjeku, koji se diže protiv Bogu.

Ante Romić, župnik.

Srce Isusovo u nesložnom braku.

Poznavao sam ženu, koja je imala kao kruh dobrog muža. Pa ipak je taj bračni par bio jako nesretan. A kriva je bila žena. To vam je bio jedan čangrizavo-ujedljivi stvor. Nikad zadovoljna, svemu je morala prigovaratiti. Kad bi se muž nedjeljom odmah iza Mise vratio kući i s djecom se zabavljao, ona bi počela na njega vikati: »Zašto ne ideš k ljudima u društvo? Postat ćeš pravi čudak, kad se ne sastaješ s drugima!« Ode li pak u društvo, jao i gore! »Išao si lumpati; kao da nemaš žene i djece kod kuće!« Obuče li se priprosto, eto rugla od žene; nabavili si bolji komad odijela, proklinje ga kao rasipnika. Ako je kod jela bio veseo i raspoložen: zlo, jer eto žene sa svojim: »Ah ti neozbiljni, nepomišljeni, bezbržni stvore, kako možeš biti veseo u ova vremena?!« Je li pak bio ozbiljan i zamišljen, tada eto od kršćanke bezbroj ukora, jer da nema pouzdanja u Boga.

Naravno, da je obiteljski život bio radi toga nesretan, upravo nesnosan; djeca su izgubila poštovanje i ljubav spram roditelja.

osobito spram majke. Najviše je trpio добри, siromašni muž. Mnogo se je molio, ali žena ostade ista. Nije znao što bi. Napokon se dosjeti: nabavi kip Srca Isusova i stavi ga na okićeno mjesto u sobi. Cijela se je obitelj moralna svako jutro i svaku večer skupiti pred kipom te klečeći zajednički moliti. Na koncu molitve nadodali bi zaziv: »Presveto Srce Isusovo, daj nam obiteljski mir!« I to je pomoglo, vanredno pomoglo. Žena se opametila i temeljito se popravila. Od toga vremena vladao je u obitelji mili i ugodni mir, mir Srca Isusova.

F. W., dekan.

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata.

Hrvati Papinom zaslugom stvaraju samostalnu državu (879. god.).

Prvi broj Glasnika donio Vam je, dragi prijatelju, pismo Ivana VIII. knezu Branimiru, koje svjedoči o vrlo srdačnim vezama najmoćnijega čovjeka na zemlji s vodom naših djedova pred 11 vjekova. Ova poslanica jest predragocjen spomenik, kojim se mogu ponositi samo najslavniji narodi; ona čini jednu od najsvijetlijih stranica naše prošlosti te služi na čast Namjesniku Kristovu, a i našem narodu. — Baš zaslugom Papinom i kneza Branimira Hrvati postadoše samostalnim narodom, a njihova zemlja po prvi put neovisnom državom.

Papa naime Ivan pregovara u rečenim pismima s knezom Branimirom i Hrvatima kao samostalnim narodom. Time je zapravo Petrov Nasljednik a Kristov Namjesnik ne samo priznao nego i stvorio suverenu državu Hrvata. Sve naime do 16. vijeka samo je onaj vladar i narod bio smatrani neovi-

Repaš: Revni članovi Vojske Srca Isusova sa svojom zastavom. (Vidi dopis.)

snim, kojega je Rimski Papa priznao takovim; a to stoga, jer su narodi poštivali Namjesnika Kristova kao duhovnog Oca, ne samo u čisto vjerskim stvarima nego i u sveukupnom, poglavito međunarodnom životu.

Ako je dakle jedan narod i njegova kneza Papa priznao samostalnim i ravnopravnim ostalim državama, smatraju ga takovim svi vladari i narodi. To bijaše nužno i dostatno; a nije trebalo klanjati se i prosjačiti kod pojedinih vladara, da ih sklone na priznanje svoje ravnopravnosti, kao što se to radi u novim vjekovima; i to uz nemala ucjenjivanja. Povijest nam svjedoči, a priznaju to i protivnici, kako su svi evropski narodi, ne samo današnji katolici nego i t. zv. pravoslavni od Rimskog Pape tražili i dobili kraljevsko dostojanstvo za svoga vladara i time suverenost naroda: tako na pr. prvi srpski kralj Stjepan Prvovenčani (g. 1217.), za koga je sam njegov brat Sava (Srbi ga slave svecem) po svečanom poslanstvu molio i dobio kraljevsku krunu od Pape. Nadalje prvi bugarski okrunjeni knez i najsilniji njihov vladar Simeon (893—927.), za ovima se poveli još neki srpski i bugarski vladari; a od Rusa veliki knez Danilo (1216); dok je prije njega veliki knez Kijeva Izjaslav stavio svoju državu pod zaštitu pape Grgura VII., pošto je njegovom pomoću uspostavljen u svoju kneževinu (g. 1075.).

N. Maslać D. L.

Crkva B. D. Marije u Solinu.
Lijep dokaz, da će poći stopama prvih kršćana i sv. mučenika, po čijim grobovima stupaju.

MISIJE U SOLINU.

Ova velika župa sva se stere iznad ruševina nekoć slavnog kršćanskog grada Salone od 100.000 duša. Još stoji tamo stupovi crkava i mnogi grobovi mučenika iz Rimskih progona sa krasnim natpisima i uklesanim križevima.

Tu su ovih dana naši misijonari održali misiju u lijepoj crkvi Gospinoj, a narod je u velikom broju jutrom i večerom hrlio na propovijedi i ispovijedi. Najviše oduševljenja za Krista i sv. Sakramente pokazala je upravo mlađe. Lijep dokaz, da će poći stopama prvih kršćana i sv. mučenika, po čijim grobovima stupaju.

N. B.

Jeste li opazili, da naš Glasnik sistematski obrađuje slavnu hrvatsku povijest od najstarijih vremena? Već i radi toga morao bi svaki svijesni Hrvat i Hrvatica čitati naš Glasnik, da tako upoznaju našu slavnu i ponosnu prošlost te da što više uzljube svoj mili narod. Zato preporučite Glasnik Srca Isusova svima, osobito našoj dragoj mladeži.

Prvi sakramenat: Sveti Krst.

Kolika radost za čitavu katoličku obitelj, kad joj se rodi koje dijete. Ne znaš pravo tko se više radiće i veseli: da li plemeniti otac ili brižna majka. Premda otac po novom djetetu prima na brigu jednu glavu više, on se ipak ponosno radiće, jer eto viđi, kako mu se opet i narod i Crkva novim nadobudnjim članom pomlađuje. Radiće se i majka, koja po djetetu opet dobiva jedno biće, u koje će svojim majčinskim odgojem uciijepiti suvo svoju žarku ljubav prema Gospodinu Bogu i svetoj Crkvi katoličkoj. A kolikim se tek čistim, nevinim i nesebičnim veseljem radiju dolasku novoga brata ili sestrice, već poodrasla djeca obitelji.

Prije krštenja. Kada dijete dode na svijet, prva je briga roditeljima, da im novi član obitelji što prije primi sveto krštenje. Zato odmah počinju dogovori s kumom i s velič. gosp. župnikom, kada bi najzgodnije bilo, da se dijete krsti. U nas je, na selima bar, lijep običaj, da se s krštenjem djeteta ne oklijeva, nego da ga se što prije krsti. I sv. Majka Crkva to želi, a ne će nam biti teško pogoditi zašto. Svako dijete dolazi na svijet u istočnom grijehu. To je onaj grijeh, koji je od Adama i Eve prešao na sve njihove potomke, osim Blažene Djevice Marije. Radi istočnoga grijeha nema nijedno dijete, kad na svijet dode, milosti posvećujuće. A dijete, koje nema te milosti, ne može biti ni Božje dijete i nema nikakova prava na nebo. Ono je prije krštenja pravo pogancе. Čim je dijete kršteno, ono prima milost posvećujuću, postaje Božje dijete, baštinik neba. Treba dakle djetetu što prije priskrbiti toliku milost i toliko dostojanstvo. Treba ga što prije osigurati za nebo, jer nitko nije tako nesiguran za svoj život, kao novorodenče.

Priprava. U svakoj, pa i najsromičnijoj obitelji krštenje je djeteta vrlo važan i svečan dogadjaj. Majka nastoji, da svoje novorođenče što ljepše opremi za sveto krštenje, a i kumovi se obuku u svečano odijelo i nekim svetim osjećajima i dužnim strahopoči-

tanjem nose djetešće u crkvu. Ovako su naši vjernici naučili od sv. Majke Crkve, jer je i ona uvijek smatrala sveto krštenje vrlo velikim i svećanim događajem. Vidimo to najbolje po onim prekrasnim molitvama i svetim činima, punim dubokog značenja, kojima se dijeli ovaj sakramenat. Od svih sedam sv. sakramenata ni jedan se ne dijeli s toliko radosti i s toliko svećanosti kao sakramenat sv. krštenja, jer je to najvažniji i najpotrebniji sakramenat. Tko ovoga sakramenta nema, ne može primati ni drugih.

Krasni obred krštenja. Sveti obredi ovoga sakramenta počinju tim, što svećenik uime Crkve pita dijete: »Što tražiš od Božje Crkve?« Mjesto djeteta odgovara kum: »Vjeru.« Svećenik dalje pita: »Što ti daje vjera?« Kum odgovara: »Život vječni.« Sada slijede molitve, kojima svećenik zaklinje nečistoga duha, da »izide i odstupi od ovoga službenika Božjega« i prijeti mu se, da nikada ne smije povrijediti ovo znamenje sv. Križa, što stavlja na čelo i na prsa djetetu. Lijep je obred, kada dijete prima u usta nekoliko zrnaca blagoslovljene soli uz ove svećenikove riječi: »Primi sol mudrosti: bila ti pomirenje za život vječni.« Nakon ovog prvog zaklinjanja, koje se obavlja ili u predvorju crkve ili u sakristiji, slijedi uvod u crkvu. Dijete po prvput stupa u sveto mjesto. Svećenik stavi štolu na dijete, koja je znak svećeničke vlasti, i onda ga uvodi ovim riječima: »Unidi u hram Božji, da imaš dio s Kristom za život vječni.« Pred krstionicom slijedi drugo zaklinjanje nečistoga duha. Nato svećenik uzme prstom nešto pljuvanke iz svojih usta, dotakne se djetinjih ušiju i nosnice i pri tome ovo govori: »Efeta, to jest: Otvori se, na ugodni miris, a ti, davle, odlazi, jer se približuje sud Božji.« Tako je učinio i Isus, kada je izlječio gluhonijemoga.

Ali prije nego što će svećenik pristupiti svetom krštenju, on svečano pita onoga, koji se ima krstiti, da li se odriče sotone, svih njegovih djela i svega njegovog sjaja. Kad je mjesto

Crkvica kraj Zenice (Bosna): Djevojačko društvo Srca Isusova.

djeteta kum odgovorio, onda svećenik pomaže dijete sv. uljem na prsima i među plećima, izgavarajući ove lijepe riječi: »Ja te mažem uljem spasenja u Kristu Isusu Gospodinu našem, da imaš život vječni.« Kršten smije biti samo onaj, koji očituje vjeru u nauku sv. Crkve katoličke i koji saopći svoju želju, da bude kršten. Pa kad je i to kum učinio na mjesto djeteta, onda svećenik pristupi samom krštenju. O tome Rimski Obrednik ovako piše: »Tada kum ili kuma ili oboje drže dijete, a svećenik posudicom ili určićem zahvati krsne vode i tri puta je izljeva križajući djetetu na glavu. Ujedno izgovara, i to samo jednom, razgovijetno i pažljivo: Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

Cim je svećenik izvršio ovaj sveti čin, dijete je kršteno, oprošten mu je istočni grijeh i ulivena mu je u dušu milost posvetna. Dijete je postalo Božje dijete i baštinik neba, a duša mu je obilježena neizbrisivim biljegom svetoga krštenja.

Svako dijete treba da dobije na sv. krstu ime kojega Sveca. Kod nas su u običaju i mnoga narodna imena, koja nisu ujedno i svetačka. Ovakova imena sveta Crkva ne brani, ali ona traži, da se djetetu dade kao prvo i glavno ime, ime kojega Sveca, a drugo ime može biti narodno. Dijete dobiva onoga Sveca, čije ime nosi, za posebnoga zagovornika, a također i za uzor u kršćanskom životu.

Tri zadnja čina iza krštenja. Iza krštenja slijede još tri čina: Svećenik pomaže dijete na vrh glave sv. krizmom. To još nije sakramenat sv. krizme, nego samo pomazanje onom istom tvari, kojom i biskup dijeli sv. krizmu. Ova tvar, koja je smjesa maslinovog ulja i miomirisnog balsama, također zovemo krizmom. Pomazanje ovo ima da označuje ono veliko dostojanstvo, koje jo po sv. krstu prešlo na dijete. Riječi sv. Ap. Petra: »Vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo« (I. Petr. 2, 9.) vrijedi za svakoga, tko je kršten.

Svećenik na to stavi djetetu na glavu bijelu košuljicu uz ove riječi: »Primi bijelu haljinu i ponesi je neokaljanu pred sud Gospodina našega Isusa Krista, da imaš život vječni.« Ta je košuljica znak čistoće i nevinosti duše, koju je dijete na krštenju dobilo. Na koncu stavi kumu u ruke zapaljenu svijeću, uz opomenu, da mladi kršćanin čuva svoje krštenje, da vrši Božje zapovijedi, kako bi na dan svadbe, t. j. suda, mogao poći zajedno sa svim Svetima Gospodinu u susret.

Hitni slučajevi. Prema crkvenim propisima redovito krsti duhovni pastir ili koji drugi svećenik. U hitnim slučajevima smije krstiti svaki čovjek, bio tko mu drago, makar i sam još nekršten, samo ako ima nakonu valjano krstiti i ako zna, kako se krsti. Ovakav hitni slučaj postoji kad prijeti opasnost, da bi dijete moglo umrijeti još prije nego ga se donese u crkvu. Sveta Crkva kao mila majka želi, da se svaka duša spasi, zato ona traži da u hitnom slučaju, gdje smrt djetetu prijeti, moraju dijete krstiti sami ukućani ili tko drugi. A krsti se ovako: uzmeš ili blagoslov-

ljenu ili čistu naravnu vodu i poljevaš dijete po glavi i dok voda teče izgovaraš riječi: »Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.« Ako dijete ostane na životu, treba ga naknadno odnijeti u crkvu da svećenik propisanim molitvama i svetim činima nadopuni sv. krštenje.

Dužnosti kuma. U životopisu sv. Stanislava Kostke čitamo, da ga je njegov kum nakon sv. krštenja uzeo u naručaj i odnio pred glavni oltar. Tu ga je položio na stepenice i srdačnom molitvom prikazao Gospodinu Bogu.

To je bio pravi kum, koji je shvatio i razumio svoju kumovsku dužnost. Nije pravi kum, koji misli, da je izvršio svoju kumovsku dužnost, ako kumče drži na ktrštenju, ako ga obdari kakovim darom i još k tome dode na gozbu. Poglavit je dužnost kumova brinuti se, da mu kumče primi pravi kršćanski i katolički odgoj. Istina je, za odgoj se djeteta u prvom redu brinu roditelji, ali kum treba da im bude u tom važnom poslu desna ruka. Ta je kumova dužnost to veća, ako su roditelji manje sposobni da svoje dijete vjerski odgoje, a pogotovo je ta dužnost velika i sveta, ako dijete još nejako izgubi svoje roditelje. Zato i nije svatko sposoban, da bude kumom na sv. krštenju i sv. Crkva samo svoju dužnost vrši, kada javnim grijesnicima i sličima brani, da na krštenju kumuju.

Isus je rekao Nikodemu: »Ako se tko ne preporodi vodom i Duhom Svetim, ne može ući u kraljevstvo Božje« (Iv. 3, 5). Ovo se preporođenje zbiva po sv. krštenju. Kako smo sretni, što smo dionici ovoga sakramenta. A koliko još ima nekršćanskih naroda, nekrštenih duša. Molimo se za obraćenje poganskih naroda. Ali zar samo u poganskim narodima duše polaze nekrštene u vječnost? A kod nas? Što nam govori statistika rođenja? U mnogim našim krajevima broj rođenja sve manji. Dobro znademo, što to znači! Sirote duše, koje i u našim kršćanskim katoličkim krajevima polaze u vječnost bez svetog krštenja. Nastojmo i molimo se, da se ovaj krvoloci i zvijerski grijeh u našem narodu iskorijeni. Omogućimo svakom djetetu, da mu se duša preporodi vodom i Duhom Svetim. Ivan Kukula D. I.

Gornji Mihaljevac (Medimurje): Djevojačko društvo Srca Isusova.

Blaženi Marko Križevčanin.

Roden 1589., mučen 1619., blaženim proglašen 1905.

Betlen kneže, od Erdelja glava,
Davno veće ne može da spava,
Jedan san mu iz srca se ne da:
On već kraljem ugarskim se gleda.
Dugo veće krovovjerac ljuti
Po Ugarskoj tajom srca muti,
A kad niti svud poraspinjao,
Silnu vojsku hitro kupit stao,
Na Ugarsku sile upravio,
Sam sredinom naglo udario,
A na sjever Šalje Rakocija,
Ponajlujući izmed svojih zmija:
»Generale, moj sokole sivi,
Komu Betlen odavna se divi,
Stupaj naprijed u grad i u sela,
I gdje ti se pokore vlastela,
Ko kost zemlje popovske im hiti,
I psi siti svi će s nama biti.
Po crkvama križ i slike spaljuj,
Svud oltare papinske razvaljuj;
Popovima, što ostave papu,
Puni blagom džepove i kapu,
Koji ne će, na muke će, reci,
Još li ne će, peci, kolji, sijeci!
Rakoci je jedno s gospodarom:
Pali, ruši oltar za oltarom
I napokon pod Košice jaše,
Grad četama sa svih strana paše;
Nije mnogo s njim imao muke:
Izdajom ga dobio u ruke.
Tri u gradu bjahu svećenika,
Svaki od njih svećenička dika;
Isusovce poznaješ u dvama,
Poodmakli već su godinama.
Treći još je mlada duša žarka —
Zar ne znadeš Križevčanin Marka?
To je grana našeg jorgovana,
Krv hrvatska, Bogu darovana!
Krovovjerci od veselja skaču
I ko vrani vrh mrtvacā graču:
Popove im gradski dali oci...
Tad iukavo Marku će Rakoci:
»Isusovce, ljudskih duša lovce,
Ne bih dao ni za koje novce,
Na sve muke njih će udarati,
Mukama im duše izvdaditi.
Ali Tebe, Marko od Hrvatā,
Držat ja će kao svoga brata

I dat će ti, eto, ništa manje
Neg seplačko čitavo imanje.
Samo nemoj ludo biti dijete,
Već pogrdi Mariju i svete,
Pali slike, čini dobro djelo:
Stani nogom na Križ i raspelo,
Na oltare i hostiju pljuni,
Antikrista rimskoga prokunil!
Marko sluša, zgraža mu se duša,
Što mirnije odgovorit kuša:
»Hvala tebi, vrijedni gospodaru,
Hvala tebi na takovu daru:
Tog imanja ne možeš ti dati,
Ni ti dati nit ja uzimati,
Jer, gle, nije vaša to svojina.
Neg je Crkve Božje imovina.
A što želiš, da postanem Juda:
Ne, radije ja će biti »luda«
I vazda će kao Božje dijete
Zazivati Mariju i svete,
Vazda vršit ja će dobra djela:
Štovat svete slike i raspela.

Pred oltarom pregibati nogu
 Klanjajuć se u Hostiji Bogu,
 Slušat Papu, glavnog učitelja,
 Kao sama Krista Spasitelja!
 Krivovjerci ko mahniti hriplju,
 Šake dižu i zubima škriplju.
 Pogledima mole gospodara,
 Kad taj strašnom riječju zrak propara,
 Tad na Božjeg nasruće slugu
 Kano vuci na ovcu u lugu.
 Ogoliše njega poput prsta
 Ko židovi nekad Isukrsta,
 Naopako sapeše mu ruke,
 Na ljute ga udariše muke:
 Nogama ga i šakama biju,
 Sramne riječi urlaju i viju;
 Tad mu uže oko glave vežu,
 Drvetom ga okreću i stežu,
 Ti bi rekо: puče glava sad na,
 Iskočiće ova okajadna;
 A mučenik tek moli poti'o:
 -Pomozite, Isuse, Marijo! . . .
 Krvnicima još se svršti ne da,
 Driješe ruke, vezuju ih sprjeda,
 Dlan uz dlan mu stiskuju što jače,
 Po rukama o gredu ga kvače,
 A na noge terete mu miču,
 Da osjeti muku jošte veću.
 Srca im se ne mogu da slegu,
 Pa smolavim lučima ga žegu,
 Pišu po njem perom od plamena
 Žive rane, bukteća pismena,
 Nižući ih tamnoruјnim tragom
 Po papiru, životom tijelu nagom . . .
 Pravedniče, Bože osvetniče,
 Komu krv ta za odmazdom viće,

Ti znaš, što je podnio ti sluga
 Dok trajala ta mu muka duga
 Od ponoci do jutra rumena,
 Kadno bi mu glava odsječena!
 Mukama su istim izmučili
 Drugove mu pa ih usmrtili.
 Sesnaest ljeta skoro je vrh trista,
 Sto si, Marko, patio za Krista;
 Komu na um širom svijetu sada
 Silni Betlen i Rakoci pada?
 Makar su se slave naužili,
 Iz svih čaša svjetske slasti pilji,
 Svijet je na njih tako radoznao
 Ko i na snijeg, što je lan pao.
 Sto im istom duše postigoše?
 Da l'vjećnosti strašnoj izmakoše?
 Ti tek pati nekoliko sati,
 Pa ti poče višnja slava sjati,
 Koja trajat u sve vjekove će
 Pojeći te s vrela rajske sreće,
 A po zemlji ko zvijezda nam sinu,
 Kad te Crkva na oltare vinu.
 Blaženiče, što med nama niče,
 Krotki Marko, Kristov mučeniče,
 O pogledaj s neba na Hrvate
 I na boli, što ih s davna pate
 Radi čina zlih i nesmišljenih,
 Radi grijeha svojih nebrojenih!
 O moli se, moli za nas vruće,
 Da nam psovka ne raskopa kuće,
 Da nestane kod nas odmetnika,
 Da Bog dà nam svetih svećenika,
 Koji ne će očijukat s vragom,
 Već biti bedem svomu rodu dragom;
 Moli, da nas patnja k Bogu vratи,
 Da nauče misliti Hrvati!

Guslar.

Osječka križarska društvaiza svečanog ophoda gradom.

Tko vlada u tvojoj obitelji?

U obitelji kao i u svakoj zajednici duša mora netko vladati. I u tvojoj obitelji, brate, netko vlada. Tko? Ne znam. Možda Bog, možda svjetski duh, možda duh nesloge, grijeha, psovke, prokletstva... To ti najbolje znaš. Pretpostavljam ipak, da u tvojoj obitelji vlada dobar duh, duh Božji. Ta to se po sebi razumije za svaku kršćansku obitelj. Zar ne? Barem bi tako moralno biti. Nažalost često, vrlo često nije tako. Naše obitelji razdire nesloga, koju nam donaša grijeh i svjetski duh. Od svih ideaala obiteljske sreće, što lebdi dvjema dušama pred očima, kad si obećavaju uzajamnu vjernost i ljubav, ne ostaje ubrzo ništa do hrpe razvalina i nekoliko ogorčenih, nezadovoljnih srdaca. A to se svadje događa, gdje se u obitelj zavuče grijeh, gdje nestane duha požrtvovnosti i strpljivog snošenja obiteljskih križeva. Svijet je pun nesretnih obitelji. Pokazuju to strašni brojevi bračnih rastava. Muž i žena razilaze se — na nesreću svoju i svoje djece — okrivljujući jedno drugo. A trebali bi se oboje skupa okrivljavati. Jer da je u njihovoj zajednici vladalo Presveto Srce a ne grijeh i uživanje i taština i svjetski duh nadutosti..., ne bi došlo do nesreće.

Ti hoćeš, brate, da u tvojoj obitelji vlada Isus, ljubav, sloga, strpljivo snošenje svagdanjih križeva... O tom sam uvjeren. A znaš li, kako ćeš si tu sreću najbolje osigurati? To ti želim danas reći.

Već si češće čuo i čitao o posveti obitelji bož. Srcu Isusovu. Dragi Spasitelj, toliko želiš tu posvetu tvoje obitelji. Izrazio je to i sv. Margareti Mariji Alakok, kad joj je objavio svoje Presv. Srce i obećao, da će dati mir i slogu u obiteljima, u kojima se bude štovalo njegovo Bož. Srce. Mir i sreća u obitelji nije ništa drugo nego blagoslov Božji, Božja prisutnost u obitelji. A za tim čezne svaki pravi kršćanin, pače svaki plemenit čovjek. Ako si dakle, brate, želiš tu sreću u obitelji trajno osigurati, posveti je Presv. Srcu. Neka Ono kraljuje u tvom glijezdu, neka Ono vlada nad životom i radom tvoje obitelji. Tako će ti kuća biti mali hram Božji, mala crkva. A ti ćeš onda istom iskusiti, što znači Božji blago-

slov. Želiš li potanje upute o načinu, kako se obavlja posveta obitelji Presv. Srcu, napiši jednu dopisnicu na Upravu Glasnika Srca Isusova, pa će ti se takva uputa poslati posve besplatno. Učini to još danas. Oduševi za posvetu obitelji i svoje znance i prijatelje. Srce Isusovo mora vladati nad našom domovinom. A to će biti tim prije, što se više naših katoličkih obitelji posveti Njegovu Presvetom Srcu.

N.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Mi siromasi prolazimo zlo i na ovom i na drugom svijetu: na ovom svijetu sve moguće jade, a kad umremo, nema nikoga tko bi za nas Mise platio. Zar to nije velika nepravda?*

Odgovor: Ta bi vaša tvrdnja bila potpuno opravdana, kada ne bi bilo Boga. A ovako ta stvar nije ni izdaleka tako strašna kako na prvi pogled izgleda. Bogati su primili zemaljska dobra, da potpomažu siromahe. Ako ne ispune tu svoju dužnost, nego drukčije upotrebljuju svoje bogatstvo, imat će težak račun s Bogom, darovateljem svih dobara. Isus nas upozoruje, da ne gramzimo za velikim bogatstvom, jer bogataš ne ulazi lako u kraljevstvo nebesko. Mnogo laglje se može spasiti siromah. Ali i od siromaha traži Bog nešto, a to je, da se rado preda njegovoj svetoj Volji.

Sveta Crkva misli mnogo baš na siromahe. Tako na Dušni dan moraju se na cijeloj kugli zemaljskoj prikazivati Mise za duše u čistilištu. Zatim u svakoj Misi moli svećenik za sve duše u čistilištu. Mnogo se u Crkvi moli za duše onih, kojih se nitko ne sjeća. Osim toga sam se Bog brine, da siromasi, koji su za života bili slični njegovu Božanskomu Sinu u trpljenju, siromaštvu i bijedi, budu obilno nagrađeni na drugom svijetu. Zato može Bog plodove Misa primijeniti potrebnijima. Pa onda toliki oprosti, koji se mogu namjenjivati dušama u čistilištu!

Dakle, siromasi nijesu tako zapostavljeni. Mnogo laglje se mogu spasiti nego bogataši; samo ako hoće.

Pitanje: *Mogu li čitati zabranjene knjige, jer ne vjerujem u ono što one pišu proti vjere i moralu?*

Odgovor: Kad uzmete otrov, on djeluje, pa vjerovala vi u to ili ne vjerovala. Zato ne smijete čitati zabranjenih knjiga; (pa ni romana one spisateljice za koju ste pitala, jer u njima izrugiva moral i svećenike).

Pitanje: *Po čemu se izvana poznaje katolički svećenik?*

Odgovor: Najsigurnije po govoru! — Svećenik ima doduše svoje propise gleda odijela, tonzure i drugih nekih stvari, no ti propisi imaju i olakšice.

Obično nije teško razlikovati svećenika od svjetovnjaka, jer svećeničko odijelo, i ako nije baš reverenda (talar), ipak je drukčijeg kroja i tamnije boje nego svjetovnjačko. A da znaš, da li je to katolički svećenik ili koji drugi, dosta je da započneš razgovor o svetoj misi, o Papi, o kojem katoličkom blagdanu ili običaju, pa ćeš odmah vidjeti!

Pitanje: *Koliko ima kod nas biskupa?*

Odgovor: Ima 4 nadbiskupije (sa 6 nadbiskupu) i 14 biskupija. (točnije u Kalendaru Srca Isusova na strani 32.)

Iz crkve i svijeta

Proslava 30 godišnjeg jubileja bl. Marka Križevčanina obavila se je 27. siječnja u Hrvatskom narodnom Svetištu Srca Isusova u Zagrebu na najsvetčaniji način. Prije toga je bila trodnevničica. Prvi dan trodnevničice propovijedao je veleuč. dr. Andrija Živković o životu Blaženika. Osobito je istaknuo kako je to naš hrvatski svetac i velikan. Drugi je dan propovijedao veleuč. dr. Stjepan Bakšić o ljubavi bl. Marka spram Crkve. Samo ime odličnih propovijednika kaže, da su govorili bili temeljiti, govornički, uvjernjivi i puni oduševljenja. A na sam dan proslave govorio je sam preuzvadnik biskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac. Velika crkva je bila puna ko šipak. Preuzvišeni je govorio o ljubavi bl. Marka spram papinstva. Ispredio je moderna vremena sa onima u kojima je živio bl. Marko, kako i sada nekoji nastoje na sve moguće načine, da bi odvratili vjernike od papinstva; ali mi čemo ostati vjerni, ostati čemo »papisti«, jer to je naš ponos i naša sreća. Vanredno krasni govor Preuzvišenoga kako se je dojmio oduševljenog naroda. — Na oltaru je kroz ta tri dana bila krasno okićena slika našega Blaženika.

Izložba »Pro Deo« u Zagrebu. Od 23. siječnja do 4. veljače priredio je u Zagrebu međunarodni odbor »Pro Deo« (Za Boga), izložbu, na kojoj smo vidjeli prikazane sve grozote protuvjerske boljevičke surovosti, bezobzirnosti i nasilnosti. Čitava izložba se sastojala od spisa, slike, karikatura i izjava, što su ih rekli i izdali protiv Krista, vjere i Pape boljevički bezbožnici. Tako n. pr. prikazuju Krista, toga najvećeg mironosca i prijatelja sirotinje, kao najvećeg ubojicu i kapitalistu. Slično i Papu. To je sotonska zloba. Ali kako je žalosno, da su baš zagrebački komunisti s oduševljenjem i nasladom posjećivali tu izložbu, da se i oni što bolje »uspobele« za taj paklenski posao. Neka krivnja je i na priredivačima, koji su morali na izložbi mnogo bolje prikazati rad Crkve u spasavanju svijeta od boljevičkih grozota.

Cast učiteljima virovitičkog sreza, koji su na nedavnom sastanku jednoglasno odbili predlog učitelja Kavgića iz sela Lozana, kada je predložio, neku bi se kod školske djece ukinuo pozdrav »Hvaljen Isus«. — Tko ne hvali i ne poštuje Isusa, taj ne će poštivati ni roditelje ni uzgojitelje.

Proslava srpskoga sveca Save počela je u siječnju na veliko, a ima trajati čitavu godinu dana. Neki su mislili, da i katolici moraju kod tih svečanstvo sudjelovati. Za nas katolike je kod toga mjerodavna okružnica našeg preuzv. gosp. nadbiskupa, metropolite i predsjednika biskupskih konferencijskih dr. Ante Bauera. Preuzvišeni kaže u okružnici, da je ta proslava čisto srpsko-pravoslavne crkve, zato se na katolike ne odnosi. »Obzirom na to, katol. vjernici ne moraju učestvovati toj proslavi, niti ih itko može i smije siliti, da učestvuju ni pasivno, a još manje aktivno u priredbama proslave.« To isto vrijedi i za školsku mladež. Zatim Preuzvišeni završava: »O svakoj povredi ovih naredenja imadu me nadležni dušobrižnici i kateheti obavijestiti.«

Profesor širitelj katoličke štampe. God. 1932. počeo je u Beču neki profesor širiti kat. časopise. Kod toga nije tražio nikakve dobiti. U godini dana prodao je 43.000 primjeraka raznih kat. časopisa. A prošle godine se je još više potrudio i prodao je 95.300 primjeraka. Kad bi bilo mnogo takovih apostola!

Ostavlja unosnu službu. Nedavno se je pokrstio tajnik japanskog poslanstva u Bernu (Švicarska) gospodin Franjo Kawamura. Sada je odlučio, da napusti svoju unosnu političku službu. Vraća se u Japan i kaže, da će sve svoje sile uložiti u širenju katoličke vjere u svojoj domovini, eda se tako oduži Spasitelju što ga je pozvao i primio u svoju svetu Crkvu.

Goranec (Vugrovec). Krasan spomenik o Jubileju spasenja svijeta. Prije 44 godine — 1888. — podiglo naši seljani u Gorancu (župa Vugrovec) lijepo drveno raspelo i sliku Majke Božje. No nevrijeme i vlaga izjedoše drvo pa je bila opasnost, da se raspelo struši. U jubilarnoj godini našega otkupljenja 1933. odluči naše selo, da to raspelo obnovimo u spomen djela Otkupljenja. I obnovimo ga, ali na mnogo ljepši način, nego smo ispočetka mislili. Uz veliki trud i novčane žrtve podigosmo mjesto drvenoga križa Spasitelju u čast krasnu kapelicu. Sagradile su je domaće ruke, materijal su dali domaći ljudi, iznutra su je ukrasili domaći umjetnici seljaci, sve potrebno rublje i pokrivala za oltar izradile su domaće marne ženske ruke. Samo slike za kapelicu morali smo kupiti. A da kapelica bude potpuna, složila se pobožna velikodušnost naših seljana i kupisemo jedno zvono, da nas svakidan triput sjeća na pozdrav Gospin i naše otkupljenje. Od stranih dobročinitelja osobito su se istakle obitelji Dr. Ružić i Galović iz Zagreba.

11. studenog 1934. bio je blagoslov kapelice. Sv. obred obavili su uz veliku pobožnost i oduševljenje puka naš preč. g. župnik I. Mitrečić i župnik iz Čučerja preč. N. Galović. Tačke svečanosti nije naše selo još vidielo. Neka raspeti Spasitelj kraljuje iz te kapelice uvijek našim selom!

Tomo Židak.

Repaš. Čitav rad naše Vojske Srca Isusova proti psovci kretao se prošle godine oko gradnje naše crkve Srca Isusova. Od župne

crkve rastavlja nas Drava, pa nam je za nevremena teško ići na sv. Misu. Za vrijeme sv. misija u Molvama god. 1931. pokrenula se u našem selu misao, da si sami sagradimo u selu crkvu. Spor je to išlo i teško uz današnju krizu. Ali uz pomoć Presv. Srca radovi su napredovali. Blagoslov temelja obavio je 12. kolovoza naš zemljak presvjeti g. Dr. Madjerec. Takve slave nije naše selo još doživjelo. Čvrsto se nadamo, da ćemo naškoro ugledati našu crkvicu Srca Isusova dogotvljenu u svoj njezinu krasotu. — 13. V. blagoslovio nam je naš preč. g. župnik društveni barjak, koji je darovao naš predsjednik g. P. Žufika. Radi zapreka na Dravi pristupili smo prošle godine samo pet puta zajedničkoj sv. Pricesti. U Vojski Srca Isusova proti psovci ima nas sada 41. a u pomlatku 14 dječaka.

Ivančan Ivan, tajnik.

Vinkovci. Naše Križarsko društvo bujno cvate i marljivo radi oko preporoda vjerskoga života u gradu. Prošle smo godine priredili nekoliko lijepih predstava, ali najveća je svečanost za nas bila 30. rujna 1934. Taj dan bila je nova zastava Križarskog sestrinstva na vrlo svečan način blagoslovena. Iza crkvenih obreda slijedila je svečana akademija u dvorani Hrvatskog Doma uz sudjelovanje našeg pjevačkog društva sv. Ceciliije.

Orehovica. Uz običajnu mjesecnu naknadu sv. Pricest pristupaju mnoge naše članice i svaku nedjelju k stolu Gospodnjem. Na mjesecnim sastancima oduševljava nas svojim govorima naš revni vlč. g. župnik J

Krakar. U kolovozu hodočastilo je naše društvo u Mariju Bistricu, a početkom rujna u Radoboj.

V. Kričmarić.

Sveti Ivan Zelina. Od kolovoza 1933. počelo je naše djevojačko društvo Srca Isusova raditi sa 35 članica. Godinu dana kasnije prigodom svetih Misija porastao nam je broj na 95. U društvu se radi živo pod brižnim i revnim vodstvom našeg preč. g. župnika Zvonimira Štefančića. Osim redovitih svečanosti u čast Presv. Srca svakoga prvog petka i u mjesecu lipnju, kitimo marljivo našu crkvicu, a u zadnje vrijeme nastojimo oko poopravka orgulja. Milodare skupljamo obilazeći selima naše župe. U istu svrhu davale smo pred godinu dana u dva maha uspijeli predstavu »Dvije majke«. Na blagdan Krista Kralja primile smo zajedničku sv. Pricaest i obnovile svoju zavjeru Bož. Srcu. U prošloj godini prikazale smo 1040 naknadnih sv. Pricaesti, a za uspjeh sv. misija prikazale smo mnogo molitava i žrtava napose.

Pisarovinska Jamnica. Naše je društvo uistinu osiromašilo radi premjешtenja našeg premilog župnika preč. dekana Stj. Kučmanića. Drugog svećenika nije naša župa još dobila, nego nas pohađa susjedni župnik. Cijelo naše društvo moli žarko Bož. Srcu Isusovo, da nam pošalje što prije jednog revnog pastira.

B. Marčetić.

Donja Kupčina. Kod nas je bilo osnovano Djevojačko društvo S. I.

još 1923. Ali je brzo iz tog zaspalo. Iza šest godina mrtvila probudeno je napokon marom i revnošću našega sadašnjeg preč. g. župnika. 6. XII. prošle godine obavio je preč. g. Stj. Kučmanić, župnik i dekan iz Javnice prvo primanje. Pri svečanom obredu primljeno je odmah 80 članica. Hvala Bogu, da smo i tu sreću doživjele.

S. Antolčić.

Martijanec. U našem se društvu mnogo moli osobito za sv. Oca Papu. Za njega prikazujemo i krunicu, što se u našoj crkvi moli svake nedjelje prije sv. Mise. Na poziv vlč. g. župnika dolazio je mnogo duša u našoj župi na listopadsku pobožnost svaki dan. Neki su pače dnevno prisustvovali sv. Misi.

M. Kolonić.

Donja Dubrava. Ponovno primanje u društvo bilo je obavljeno 30. XII. 1934. Primljeno je 16 novih članica, pa nas je sada u društvu 50. S velikom radošću javljamo, da je naša prijašnja glavarica stupila prošle godine u samostan. — Prošle godine primile smo 1.014 sv. Pricaesti. — Inače se mnogo trudimo oko kićenja crkve i oko crvenog pjevanja. Sada skupljamo milodare za nabavu držvenog barjaka. — O Božiću priredile smo i lijepu predstavu »Badnja večer«.

B. Jakupak.

Gornji Mihaljevac. Naše Djevojačko društvo postoji već šest godina. Sada ima oko 60 članica. U svibnju pribivale smo dnevno svibanjskoj pobožnosti, u lipnju obavljale smo kroz cijeli mjesec pobožnost Srca

Donja Dubrava: S predstave djevojačkog društva.

Isusova, a u listopadu skupljale smo se navečer u crkvi, da s ostalim narodom molimo kod blagoslova sv. krunici, što i inače činimo svake nedjelje kroz cijelu godinu. Na Tijelovo pratili smo u bjelini s pjesmama dragoga Isusa u procesiji. Na blagdan Presv. Srca imale smo svećano primanje novih članica i tom dan je zgodom oduševio naš dragi duhovni voda vatrenim govorom. S njim smo također isle skupa na proštenište u Mariju Bistrigu. *Članica.*

Sveti Križ (Začretje). Od srpnja do prosinca prošle godine primilo je naše društvo 2.500 naknadnih sv. Pričesti. Pod upravom našeg pozrtovnog vlč. upravitelja cvate naše društvo i duhom i brojem. Na dan

Sv. Triju Kraljeva primljeno je 19 novih članica, pa nas je tako sada u društvu 190. *E. Kunović.*

Prišlin. Naš novi vlč. g. župnik Ferdinand Hermann brine se očinski za cijelu našu župu, osobito da u njoj cvatu katolička društva. Tako i naše Djevojačko društvo revno radi oko vlastitog posvećenja i slave Božje. U listopadu prošle godine obavljale smo sve članice skupa otvorene duh. vježbe pod vodstvom vlč. g. Josipa Tkalec iz Zagreba. Zadnji dan duh. vježba bilo je u našoj župi klečanje, a navečer procesija sa svjećama. Iсти dan bile su u društvo primljene 24 nove članice. U procesijama za potpuni oprost svete godine sudjelovalo je i cijelo društvo. *V. B.*

Zahvalnice

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je objasiti.

Babinagrđa: SA Hvala Srcu Isusovu što me oslobođilo dugogodišnje glavobolje. — SM Zahvaljujem Bož. Srcu i svetim zaštitnicima, što mi se srušno povratio iz vojništva. **Bakarac:** BV Zahvaljujem Presv. Srcu za ozdravljenje kćerke. **Banfa:** SKiV Hvala Srcu Isusovu za pomoć u ratu i u gospodarstvu. **Berkasovo:** Bž Bož. Srce pomoglo mi u gospodarstvu i snazi u bolesti. **Berovo:** VJ Po zagovoru Majke Božje pomoglo mi je Srce Isusovo pri teškom porodu. **Blato (Korčula):** BS Zahvaljujem Presv. Srcu na udjeljenjoj milosti. **Bočkinci:** AE Hvala Bož. Srcu za sretno namještenje. **Bošnjaci:** LL Nebrojena hvala, čast i slava presv. Srcu koje me je ozdravilo. **Cerić:** DZ Zahvaljujem Bož. Srcu, Bl. Dj. Mariji i sestri Celini za uspjeh u naukama. **Cernik:** TM Hvala Presv. Srcu i sv. Josipu za dobiveno zdravlje. **Čagliš:** WLj Neka je slava i hvala Majci Božjoj, što mi je ozdravila kćerkicu. **Čavie:** MP Hvala Srcu Isusovu na velikoj milosti. **Delaice:** ŽJ Presv. Srce ozdravilo mi sina od žučnog kamence po zagovoru svetih zaštitnika. **Dillon Mont:** MFS Zahvaljujemo Bož. Srcu i svećima za milostivu pomoć u žalosti i u vremenskim stvarima. **Dubica:** RB Zahvaljujem Srcu Isusovu za sretan porod. **Feričanci:** SA Zahvaljujem Srcu Isusovu za pomoć u gospodarstvu. — SK Bož. Srce Isusovo obratio mi muža. **Galesburg, Ill.:** ON Zahvaljujem Bož. Srcu za ozdravljenje unučeta. **Gara Sevarac:** DP Hvala Bož. Srcu za ozdravljenje. **Gliha:** Dr. P. Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za primljene milosti. **Gomirje:** BR Bož. Srce pomoglo mi kod suda. **Gospić:** BM Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj, sv. Josipu i sv. Tereziji od Dj. L. za ozdravljenje i mnoge druge milosti. — ŠM Presv. Srce otklonilo je od naše obitelji veliko zlo. Neka mu je vječna slava! **Gradura:** MJ Hvala Srcu Isusovu za ozdravljenje moga sina. **Hrv. Primorje:** CP Zahvaljujem Bož. Srcu i Dubu Svetom za duševnu utjehu. **Hrv. Podravina:** MM Hvala Presv. Srcu, koje mi je po zagovoru Srca Mari-

jina pomoglo u teškoj bolesti i u drugim potrebašma. **Ivankovo:** RE Bož. Srce Isusovo pomoglo mi u mnogim poteškoćama. **Komletinci:** PL Zahvaljujem Presv. Srcu za milosti, što ih je udijelilo mojoj djeti. **Konavle:** MA Hvala Srcu Isusovu za sve milosti. **Koška:** DA Srce Isusovo udijelilo mi mnoge milosti. **Kostrena:** TA Presv. Srce pomoglo je meni i mome djetetu pri operaciji. **Krapinske Toplice:** OJ Zahvaljujem Bož. Srcu za pomoć u obitelji. **Kutjevo:** DM Božansko Srce izbavilo me od očaja i privelo na put spasenja. **Lemeš:** GI Po zagovoru sv. Terezije od Dj. I i drugih svetaca udijelilo je Srce Isusovo mome sinu uspjeh u naukama. **Lepoglava:** ZF Zahvaljujem Bož. Srcu za mnoge milosti. **Marija Bistrica:** DA Hvala presv. Srcu Isusovu za primljene milosti. **Mrlja Vodica:** MA Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj Trsatkoj za pomoć pri operaciji. **Novi Sad:** BH Po zagovoru sv. Terezije od Maloga Isusa i sv. Mihajla udijelilo mi je Srce Isusovo veliku milost. **Omišalj:** KK S velikim pouzdanjem u Presv. Srce podoh na dvije operacije i Srce Isusovo mi je svagda pomočilo. **Oriovac:** RM Zahvaljujem Bož. Srcu i svećima za primljene milosti. **Osijek:** PA Neizmjerna hvala svemogućem Bogu i Majci Božjoj za mnoge velike milosti. — RM Zahvaljujem Presv. Srcu i svetim zaštitnicima za primljenu milost. **Otrčkovec:** PA U teškoj bolesti pluća, kad me već lječnik napustio i kad sam primio sv. sakramente umirućih, utekoh se božanskog Liječniku po zagovoru svetih zaštitnika i Bož. Srcu me je posve ozdravilo. Navješće mu hvala! **Pittsburgh:** Pa: SGiM Bož. Srce spasilo nam je po zagovoru sv. Antuna kćerku iz smrtonosne bolesti. **Podravsko Moslavina:** BM Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj i sv. Josipu, što sam dobila namještjenje. **Požega:** CK Bož. Srce ozdravilo mi muža i pomoglo nam u vremenim poteškoćama. **Priles (Ludbreg):** GD Hvala Srcu Isusovu za uslušanu molitvu. **Prugovac:** GR Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božjoj i sv. Josipu za pomoć u gospodarstvu i za mnoge druge milosti. **Privlaka:** PM Bož. Srce ozdravilo mi je djecu. Od srca mu hvala! **Samobor:** KE Hvala Bož. Srcu za uslušanje molitve. — ŠM Od srca hvala Presv. Srcu što me je po zagovoru Bezgrješne Djevice, sv. Jerde Tadeja i Duša u Čistilištu ozdravilo od teške bolesti bez operacije. **Sarajevo:** KM Presv. Srce pomoglo je po zagovoru svetih zaštitnika mojoj sestri u velikoj neprilici. **Seavete (Ludbreg):** JF Srce Isusovo ozdravilo mi majku i dijete. Navješće mu hvala! **Stinj:** AK Zahvaljujem Bož. Srcu, što me je izbavilo bez operacije od teške upale uha. **Sisak:** Z Presv. Srce ozdravilo nam je dijete od teške dugogodišnje bolesti. **Slav. Brod:** VJ Hvala Presv. Srcu, što mi je ozdravilo dijete. **Slav. Požega:** CH Zahvaljujem Presv. Srcu, što mi je preko očekivanja sviju uslušala jednu molbu. **Split:** LJ Hvala Bož. Srcu za primljene milosti. **Srem: Mitrovica:** FE Srce Isusovo udijelilo nam već mnoge milosti. **St. Joseph, Mo:** FD Srce Isusovo pomoglo mi u mnogim nevoljama. **Staro Petrovoselo:** SM Hvala Bož. Srcu, što mi je sin uspio u naukama i za sačuvavanju sv. vjere. **Stenjevac:** TJ Presv. Srce spasilo mi dijete iz smrte pogiblji. **Sušak:** MT Zahvaljujem Srcu Isusovu za milost ozdravljenja moga nećaka. **Subotica:** AS Presv. Srcu Isusovu, Majci Presv. Seca i sv. Antunu na utruđenoj milosti na višek hvala! **Sv. Durad:** BM Hvala Srcu Isusovu, što mi je pomoglo u jednoj nesreći. — DK Zahvaljujem Bož. Srcu za mnoge milosti. — PA Presv. Srce pomoglo mi po zagovoru Bl. Djevice u bolesti. **Šljivočeveci:** VMiJ Srce Isusovo pomoglo nam u gospodarstvu. **Tomašanci:** GK Zahvaljujem Bož. Srcu za ozdravljenje. **Travnik:** NN Zahvaljujem Srcu Isusovu, koje mi je pomoglo svladati školske tegobe. Neka me i nadalje štiti! **Varaždin:** Ursulinke: Zahvaljujemo Božanskom Srcu, što je uslušalo naše molitve, da nam se povećao broj gojenica. **Vel. Grdevac:** HJ Hvala Bož. Srcu na udijeljenoj milosti! **Virovitica:** BA Zahvaljujem Presv. Srcu za ozdravljenje kćerke. **Vlašić Brdo (Kostanjevac):** VM Zahvaljujem Presv. Srcu za mnoga dobročinstva. **Vukovar:** KLJ Hvala Srcu Isusovu Majci Božjoj i sv. Josipu za dobitvenu milost. **Washington Park, Ill:** PS Bož. Srce ozdravilo mi je suprugu. **Zagon:** KM Presv. Srce pomoglo mi pri operaciji uha i grla. **Zagorje, (Modruše):** IR Hvala Presv. Srcu za mnoge milosti. **Zagreb:** AM Zahvaljujem Srcu Isusovu što me je uslušalo u jednoj velikoj nevolji. — BD Zahvaljujem Presv. Srcu za mnoga dobročinstva. — Djeca društva sv. Stanka: Zahvaljujemo dragom Isusu i Majci Božjoj.

da nam je teta Nikolajica ozdravila. — MS Vječna hvala Božu Srcu, Majci Božjoj, sv. Tereziji od Maloga Isusa, Sv. Tadeju i biskupu Langu za ozdravljenje moga supruga. — MA Presv. Srce pomoglo mi pri teškoj operaciji i u bolesti. — PI Bož. Srce ozdravilo mi sestru od šaraha proti svakoj nadi Isječnika. Od srca Mu hvalat — RM Hvala Srcu Isusovu na pomoći u nevolji. — RT Zahvaljujem Presv. Srcu i svetim zaštitnicima za ozdravljenje moje kćerke od teške bolesti bez operacije. — SV Hvala Presv. Srcu i svim zagovornicima za primljene milosti. — SA Neizmerna dobrota Presv. Srca ozdravila mi je proti svakoj nadi sina. — SM Zahvaljujem Bož. Srcu i Bl Djevići za sve primljene milosti. — ŠVF Za sretno preboljenu tešku bolest unuka zahvaljujem presv. Srcu Isusovu. Zagrebačko Prigorje: ČS Srce Isusovo pomoglo mi u dugoj parnici. Županja: GB Hvala Bož. Srcu i svetim zaštitnicima za ozdravljenje bez operacije, što mi je kćerka dobila namještenje i za pomoć u drugim potrebama.

DAROVI U MJESECU SIJEĆNJU 1935.

Sv. Mise: Breza BP 20 Butte, Mont. AT 34.50 Chicago, Ill. NN Dol. 2— Dillon, Mont. MS Dol. 1.50 Etna, Pa. AV Dol. 1— Wakenfield, Mich. MM Dol. 1— Kansas C. K. JP 50c JP Dol. 1— Kupljenovo MG 15 Lacić MJV 15 Numa Yowa JL Dol. 1— Pittsburg Pa. FK Dol. 1— Ruma KS 15 St. Joseph, Mo. SS Dol. 1— Skrad MG 40 Torča VG 20 Turbe MV 30 Tuzla MM 10 Unionstown, Pa. JS Dol. 1— Vinkovci MT 20 Zagreb AH 20 FZ 20 OH 15.

Svetištate S. L: Lacić MJV 10 Omišalj KK 100 Privlaka MP 50 Sesvete FJ 15 Stara Rača ČS 30 Trpanj DB 50 Vrata NN 5 Zagreb KS 5.

U čast S. L: Bakarac VB 10 Cerić ZD 100 Cincinnati, Yowa JB 25c Čabdija JV 10 Daruvar LG 20 Delnice JZ 20 Donji Desinec DB 20 Feričanci KS 5 Gara PD Pengo 1— Glina Ob. P. 100 Gospić MS 50 Graduša JM 10 Herczegszanto AA P. 5— Jaska DŠ 5 Kostanjevac PS 10 Kostrena AT 30 Koška AD 5 Lemeš IG 5 Marjančaci KV 5 Meja PC 10 Milohnići NK 10 Mitrovica EP 10 Monessen, Pa. FM Dol. 1— Moslavina MB 10 Numa Yowa NN 50c Oriovac MK 10 Peterčane AB 20 Požega KC 100 Samobor EK 15 St. Joseph, Mo. DF Dol. 1— Sisak AM 25 FM 10 NN 5 Slav. Brod HV 10 KD 5 Split JI 70 Sv. Durad KD 30 Tomišanci KG 5 Turke MV 10 Vel. Grđevac DH 5 JH 10 Vodice LC 10 Zagreb AM 50 BD 10 FS 10 FZ 10 JD 25 NN 10 SM 100 TF 5.

Za raš. Glasnika S. L: Baden, Pa. Lž 50c Benkovac LP 5 Beograd 2. sv. P. 10 Berkašovo 2B 20 Berovo JV 10 Bethel, Oh. MP Dol. 1— Bos. Petrovac LJ 8 Breza BP 5 Černik MT 20 Derventa BT 15 Djakovo BF 5 Dubica BR 10 Ernestinovo JB 50 Gakovac MM 10 Gomirje RB 20 Ivankovo ER 10 Kali AL 30 Kansas C. K. NN 50c Kaniža AK 5 Konavle AM 100 Kukujevcii AP 15 Kukotića DB 5 Lamost ES 5 Lebanon, Pa. FO Dol. 2— Lički Osik NN 10 Markušica MB 10 Mašić JP 10 Novi Sad, HB 100 Oregon JP Dol. 1— Peščenik KS 5 Preko TN 5 Sanski Most IB 10 Sikirević JP 10 Sinj FL 5 Slav. Brod JS 10 Stenjevac JP 10 Sušak AH 25 Sv. Vid IL 10 Tavankut MS 50 USA MB Dol. 1— Varaždin MK 15 Var. Toplice MS 10 Washington, Pa. SP 50— Virovitica JH 5 Zagorje RI 10 Zagreb, AC 5 AH 5 AS 35 FB 15 JB 20 JM 10 KJ 10 MB 10 MD 5MK 5 MJ 5 NL 10 NN 10 SI 5 TR 20 VM 15.

Za kruh sv. Antuna: Kostanjevac PS 10.

Za ulje pred Svetootajstvom: Novi Sad TL 45.

Za naše Misije: Beograd 2. sv. P. 26 Crkvari AB 5 Dubrovnik MT 70 Etna, Pa. B\$ Dol. 1— Kansas C. K. ALC 50c MP 50c RS 500 Rasopasno ŽU 20 Sarajevo JK 50.

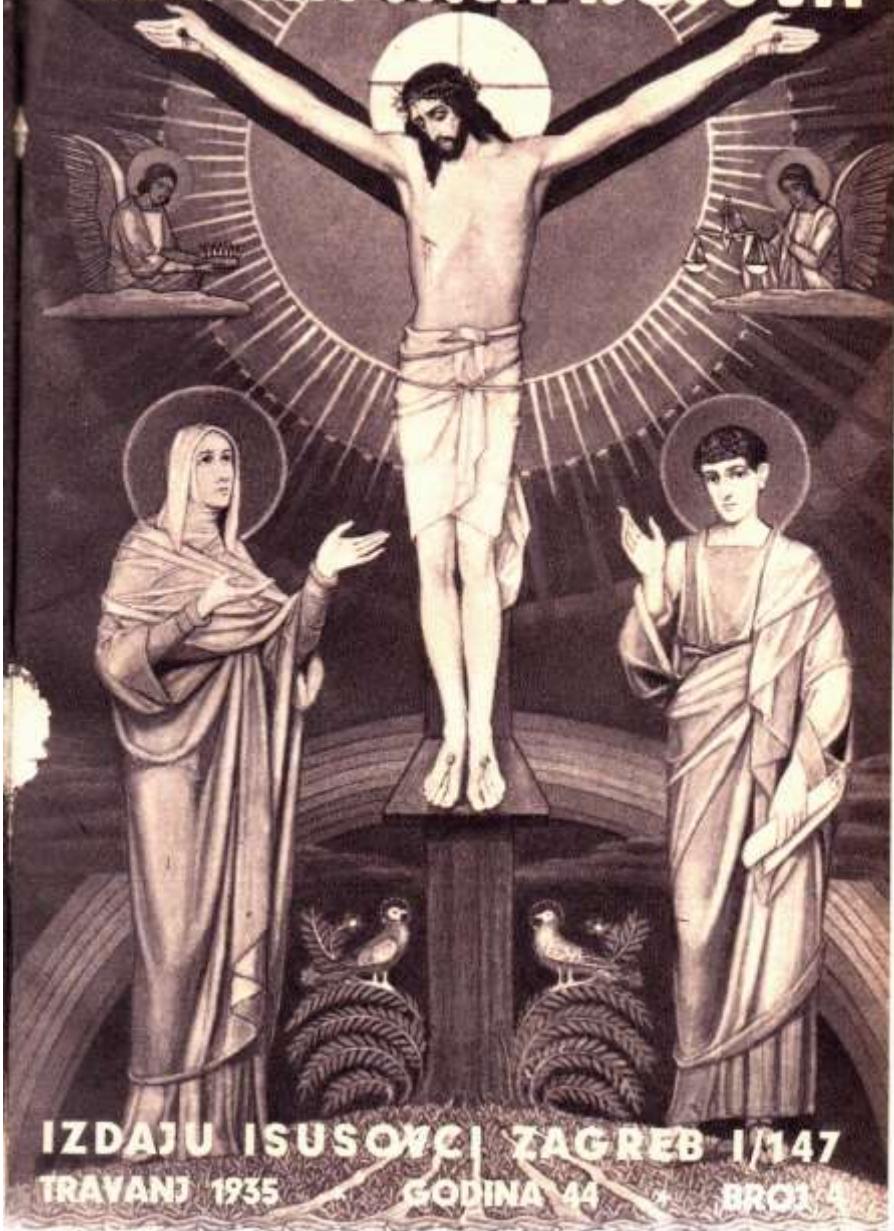
Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Allirević D. L.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. L.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVI | ZAGREB I/147
TRAVANJ 1935 GODINA 44 BROJ 4

Kalendar Apostolstva molitve

TRAVANJ 1935.

OPĆA NAKANA

Spoznamo i zavolimo Raspetoga.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P † Ugo. Crkva u Meksiku.	15 P † Ljudevina. Mjes. zašt. Bolesnici.
2 U † Franjo Paulski. Redovnici.	16 U † Turibij. Siromasi i udovice.
3 S † Rikard. Katolici u Rusiji.	17 S † Rudolf. Štitelji Glasnika.
4 Č † Izidor. Naši biskupi.	18 Č † Veliki četvrtak. Cašćenje Presv. Sakramenta.
5 P † Vinko Fererski. Posveta obitelji.	19 P † Veliki petak. Psovači.
6 S † Säksto. Obraćenje grješnika.	20 S † Vel. subota. Naši pokojnici.
7 N GLUHA. Herman. Mala djeca.	21 N USKRS. Pobjeda vjere.
8 P † Dionizij. Naši svećenici.	22 P Uskrsni ponedjeljak. Hrvatski narod.
9 U † Marija Kleofa. Majke.	23 U Juraj. Vojnici.
10 S † Mehtilda. Ljubav k Srcu Isusovu.	24 S Fidelis. Pobjeda pravednosti.
11 Č † Leon. Obraćenje komunista.	25 Č Marko evanđ. Učitelji.
12 P † 7 žalosti Gospinih. Ljubav k Majci Božjoj.	26 P Kleto. Naši muževi.
13 S † Hermenegildo. Progonjeni radi vjere.	27 S Petar Kanizij. Isusovci.
14 N CVJETNA. Justin. Obraćenje pogana.	28 N BIJELA. Pričesnici.
	29 P Petar. Dominikanci.
	30 U Katarina Sijenska. Djevičanske duše.

OPĆA NAKANA U SVIBNJU:

Da Bl. Dj. Marija zadovolji za naše uvrede.

MISIJSKA: Obraćenje Japana.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Pričesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I. 147. Palmotićeva ul. 31.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

TRAVANJ 1935

BROJ 4

Tužaljka Isusova

I.

Puče moj preljubezni, reci, što ti stvorih?
 U čem tebe ražalih? sad mi odgovori!
 Okrutnomu oteh te ropstvu misirskomu,
 Pa zar zato spremi križ Spasitelju svomu?
 S neba manu davah ti četrdeset ljeta,
 Zar mi zato metnu križ na ramena sveta?
 Odgovori, puče moj, reci mi da znadem,
 Otkrij, što je trebalo, da ti jošte dadem?
 Ko svoj lijepi vinograd zasadih ja tebe,
 A ti rodom urodi, od kog srce zebe:
 Ocat meni pruži ti, da mi žedu gasi,
 Kopljem grudi probode Onom, što te spasil!

II.

Ja Misiru prvence pobih za te s reda,
 A ti mene išiba, zloj me smrti preda.
 Puče moj preljubezni, reci, što ti stvorih?
 U čem tebe ražalih? sad mi odgovori!
 Ja zbog tebe potopih misirskog vladara,
 A ti mene izdade zboru poglavara.
 Puče moj . . .
 Ja put za te otvorih u moru duboku
 A ti kopljem otvori ranu na mom boku.
 Puče moj . . .
 Ja u ljutoj pustinji dadoh tebi jelo,
 A ti bičem, šakama izbi moje tijelo.
 Puče moj . . .
 Ja te vodom spasenja napođih iz stijene,
 A ti evo napođi žučju, octom mene.
 Puče moj . . .
 Ja ti dadoh slavni znak žezla kraljevskoga,
 A ti trnjem okruni Spasitelja svoga.
 Puče moj . . .
 Ja te digoh čineći znakove goleme,
 A ti mene uzdiže: na križ razape me.
 Puče moj . . .

Údesio prema latinskoj pjesmi

M. Pavelić D. L.

Zaključak Svetе Godine

Tisuću devetstota godišnjica muke i smrti Spasiteljeve, jubilejska Sveti Godina, bit će zaključena ovoga mjeseca. Zaključit će se dogadjajem, kakav se još nije vidio na svijetu. Sveti Otac Papa želi, da se to proslavi u Lurd, toj najvećoj pozornici čudesa i milosti Spasiteljevih i Bezgrješne Djevice. A vanredni, dosada nevideni događaj bit će taj, da će se tamo kroz tri dana neprestano čitati sv. Mise, dan i noć, jedna iza druge. Počet će u četvrtak 25. travnja, u 3 sata poslije podne, a svršit će 28. travnja poslije podne.

Sveti Otac želi, da bi svijernici digli svoja srca k Presvetoj Euharistiji, tomu središtu našega vrhunaravnog života, tomu izvoru svih milosti i toj našoj jakosti u borbama života.

Papa poziva sve one, koji mogu, da te dane dođu u Lurd, i tako svi ujedinjeni, bez razlike rase i narodnosti, da molimo Oca nebeskoga po zagovoru Bezgrješne Djevice za bijedno ljudstvo. Osobito treba da se molimo za glavnu nakanu Svetе Godine, a ta je, da budemo zahvalni Bogu za otkupljenje svijeta; zatim da molimo za slobodu sv. Crkve, za mir među narodima, za obraćenje bezbožnika, za procvat misijskoga rada, za povratak raskolnika i otpadnika i za obraćenje grješnika.

Dalje želi sv. Otac, da bi se kroz to vrijeme po svim biskupijama na čitavom svijetu upriličile slične trodnevnicice. »Neka te dane cijeli katolički svijet od sunčanoga istoka pa do zapada, jednim glasom, jednom mišlju iznese svoje molitve pred prijesto Božji i presvete Djevice.«

Sveti Otac podjeljuje apostolski blagoslov svima, koji budu sudjelovali kod ovih pobožnih svečanosti i molitava.

Time će se na najljepši i najdostojniji način zaključiti Sveti Godina. Naša zahvalnost spram Spasitelja, koji nas je otkupio, naša poslušnost spram Svetoga Oca Pape traže da iz ove Svetе Godine izidemo duhovno obnovljeni. mi, naše obitelji i cijeli naš narod. Tu ne smije vrijediti ono: bilo pa prošlo; nego ono: bilo i duboke tragove ostavilo.

Od Isusove žrtve na križu crpemo milost mi — Njegove ovce.

Spoznajmo i zavolimo nauku Raspetoga

Mjesečna nakana u travnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Siromaštvo, bolest, smrt i plač susrećemo na svakom koraku. Tko i od nas nije osjetio pritisak križa ili bilo kojeg trpljenja tako jako, te je pomislio, da će mu srce svisanuti od боли? I te боли tiše većinu nas danju i noću kroz cijelo život neumoljivom krutošću. Tu se čovjek pita: čemu i zašto ja trpim? odakle križ i bol? Kazat će vam ukratko kako je do tog došlo.

Nesreća.

Bog je dobar i predobar. Stvorio je čovjeka i htio ga usrećiti. Dao mu je sve uvjete za to. Dao mu je snažno i lijepo tijelo, stavio u nj plemenitu dušu, da u skladu uživaju sva dobra. Postavio ga na krasnu i široku sunčanu ravnicu, punu milosti i darova Božjih. Tu mu je bilo lijepo i dobro, a iza nekog vremena trebao je prijeći na još ljepše mjesto — u nebo. Ali čovjek nije bio zadovoljan, nego je pošao proti očitoj zabrani Božjoj do nekog drveta, sasvim na rubu ravnine blizu ponora, ubere tu zbranjeni plod, u taj se čas oklizne i strovali duboko u ponor. Sav isprebijan i ozlijeden zaustavi se na jednoj strmini. Bijedan je i jadan, daleko od onih sunčanih visina, među pećinama i klisurama. Nema više u duši sklada i sreće, nego ga muči čudna neka vrućica i žeda. Ovdje ne može ostati, nego čitav njegov život bit će odsad teško putovanje za izgubljenom srećom. Pode li nizbrdo, zahvatit će ga koja bujica i nemilosno valjati niz strminu po kamenu i trnju. To je put strasti i grijeha, što vuče nisko dolje, a usto napunja dušu gorčinom i ispraznošću. Jadan je i težak taj put. Može se poći i gore, ali uzbrdo se ide uvijek mučno, osobito sad, kad je čovjek sav skršen i izranjen, a drač i trnje bode i pali otvorene rane. To je put kreposti i težnje za višim životom. Propast je dakle dolje, teško je gore, ali čovjek je sam kriv, sam se po grijehu bacio u taj očajni položaj. I to ne samo sebe, nego i sve svoje potomstvo. Kao što djeca mogu naslijediti bolest i slabost roditelja, tako i potomci ovog čovjeka nose odsad krhkost i rane njegova tijela, nesklad i pomučenost uma, a prije svega i oni su svi lišeni milosti i darova Božjih, baš kao i njihov otac.

No Bogu se sažali čovjek u tolikim nevoljama i jadima, te ga htjede opet dovesti do onih sunčanih visina Božje milosti. Sam je u liku čovjeka došao na zemlju k ljudima, da im pokaže put gore i dade za nj snažnu okrepnu.

Put k izbavljenju — put križa.

Bog je kao čovjek pošao ravnim putem gore i obilježio ga posebnim znakovima, pa ako ih se čovjek drži, doći će sigurno do cilja. A koji je taj put? To je put teškoća, boli, patnje i križa.

Majka boli.

Muž boli.

Čitav život Provodića ljudi — ime mu je Isus Krist — bio je pun trpljenja, život siromaštva i rada, nerazumijevanja i progona, ali ono na koncu, na križu, bio je vrhunac. Pogledajmo stoga makar samo to trpljenje i taj posljednji dio puta našeg Vode i Spasitelja, da i mi onda sigurnije i pouzdanije njim pođemo.

Smrt na križu je sramotna, samo za najveće zločince, a Spasitelj prima to na se. Ako ubod trijeske toliko boli, što je osjećao Spasitelj, kad su mu žive mišice razdirali grubi i golemi čavli, a glavu bolo oštro trnje. Žer'a, slabost, gorčina i vrućica muče nježno i osjetljivo njegovo tijelo. A istom boli u srcu i duši? Kako mu je teško pod grozotom i nepravdom grijeha, koji ga sada tišti, jer on je uzeo na se grijeha i nevolje naše! Boli ga nemar i nehaj onih, za koje se muči. A najteže i upravo neshvatljivo je ono zapuštenje od Boga — ljudsko bi srce ovdje očajalo i prestalo kucati — ali ovo veliko i božansko Srce podnosi i to more boli. Kako prima on sve to? — Nema tu sebičnih zahtjeva mrzovoljnog bolesnika, nego Spasitelj misli na druge i opravišta im sve velikodušno. Brine se i za svoju majku i za svog učenika — i za nas, jer i mi hoćemo biti njegovi učenici. Ne moli milost u ljudi, nego u nježnom razgovoru s Ocem nebeskim iskreno i ponizno očituje mu svoju bol i tugu, ali nije to ogorčeno spočitavanje, nego djetinjsko pouzdanje: Oče moj, u ruke Tvoje predajem duh svoj — i time je životna bol i zadača svršena. To je bilo zaista bolno raspeće, težak dio puta.

Vrijednost naših patnja.

Iz tog i za nas nešto slijedi. Ako je sin Božji, mudrost i sveznanje, išao ovim putem križa i trpljenja, onda mora da je u tom

križu nešto dobro i korisno, inače bi on bio odabroa za se bolji put i nama ga pokazao. Ali nema ga, ovaj je put najbolji i najsigurniji. Zato nas Spasitelj poziva na nj i kaže: »Tko hoće biti moj učenik, neka uzme križ svoj i slijedi mene.« I ako nas križ boli i pali, on je sve u svemu ipak za nas dobar i koristan. Recimo iskreno, tko bi od nas bio dobar i krepostan, kad bi znao da će mu staze uživanja i grijeha biti vazda posute cvijećem, bez boli i trpljenja, koliko bi se nas izgubilo u bezglavoj radosti svjetskoj? A što bi onda od nas bilo? Napokon bi se iza vrtoglavog nemira, puni jada i gorčine našli osudeni za uvijek, a to je užas nad užasima. Križ je nadalje moćno sredstvo, da se dignemo od zemaljske, te da zavlada ono, što je bolje u nama. Po njemu se djelotvorno predajemo i pouzdajemo u Božju volju, pribavljamo uvijek nove milosti i veću radost u nebu. Jedino je zlo na križu to, što je težak i boli, ali njegova su dobra kud i kamo veća. Bi li se smio ratar ljutiti, kad bi mu tuča od zlatnog zrnja uništila žito na polju? Ta šta je ona pšenica prema vrijednosti zlata, što je iza tuče ostalo? Tako je i za nas dobro, da budu uništeni plodovi zemaljske časti i ugodnosti, jer namjesto njih ostaju dobra vječna i neprocjenjiva.

Zato i jesu sveti i prosvijetljeni ljudi upravo čeznuli za križem i zazivali boli i patnje najljepšim imenima. Sv. Pavao sav zanijet za križ kliče: »Daleko bilo od mene, da se ićim drugim dičim osim križem Gospodina našeg Isusa Krista, po kojem je svijet meni razapet i ja svijetu.« Svaki od nas ima svoj križ, što ga tišti i reže, zašto se ne bi i mi okoristili njime? Sjetimo se u oskudici i siromaštvu, da je raspeti Isus bio siromašniji od nas. Doći će bolest na nas i naše mile — izvadimo iz tog kapitala što veće kamate za nebo. Nezadovoljstvo i bol svake vrsti sjesti će u u naše srce, primimo i to iz ruke Božje s pouzdanjem, sve je to podnio Spasitelj i pokazao nam, da treba da bude tako u životu, jer šta su sve patnje ovoga svijeta prema slavi što nas čeka u nebu?

Ljubav — okrepa na putu križa.

Ali za nas križ ostaje uvijek tvrd i težak, najradije bismo ga zbacili s ramena. I doista ne bismo ga ni mogli nositi na putu života da nas Spasitelj nije za nj snabdio svim potrebnim. Svojom žrtvom na križu on nas je pomirio s Ocem, skinuo je s neba tamne oblake srdžbe Božje i sebe ovio njima, da odsad na nas sja sunce Božje milosti, koje krijepe i jači naše biće na putu trpljenja i križa. Zasluzio nam je toliko sredstava milosti: iz probodenog njeđova Srca izašla je sv. Crkva s onih sedam izvora milosti, što tako moćno krijepe i blaže naše rane i potrebe. A najsnažnija okrepa i za plemenite duše najjači poticaj jest sama Spasiteljeva ljubav, koju nam je time pokazao. Doista mas je ljubio, to je i odviše očito — ta gledajte, koliko je za nas učinio. Na križu je dao otvoriti svoje srce, kao da je htio već onda kazati: »Gle ovo srce, koje je toliko ljubilo ljudе, da nije ništa propustilo, nego se iscrplo i uništio, samo da im pokaže svoju ljubav.«

ZDRAVO KRIŽU

ZDRAVO, KRIŽU, ŠTO SE VINU
UVIS KAO BLAŽEN ZNAK,
S KOG NAM BOŽJA MILOST SINU
U ZEMALJSKI GRJEŠNI MRAKI

S TEBE LJUBAV ISUSOVA
DRZI VJEĆNU PROPOVIJED
I SA SRCA COVJEKOVA
KAO SUNCE TOPI LED.

GOSPODNE NAM GORKE MUKE
NEPRESTANO SPOMINJEŠ,
SPRAM SVIH LJUDI SIRIS RUKE,
DA NAS K NEBU PODIGNES.

KORA TVOJA NIJE GLATKA,
TVRDOM HRANOM HRANIS TI,
AL POD KOROM JEZGRA SLATKA
ZA DJECU SE BOŽJU SKRI.

TI BEZ RIJEČI PRESTUPNIKA
K POKAJANJU POZIVAS,
A U PATNJI PRAVEDNIKA
VAZDA MILO TJEŠIT ZNAS.

TI SI DAO BOŽJOM KRVI
POSVEĆENJE ZEMLJI SVOJ,
TI SI NAKIT OD SVIH PRVI
SVAKOJ KUCI KRŠĆANSKOJ.

U VESELJU I ŽALOSTI,
KRIŽU SVETI, TI NAM SJAJ,
SVE NAS VODI PO MILOSTI
U NEBESKI ZAVICAJ.

P.

Na pokoru nukaš, križu,
nevoljnoga grješnika,
na strpljivost krjeposnoga,
utjeho nam velika!

Srce čovječje ne može biti bez ljubavi sretno. A ako nađe nekoga, koji ga ljubi, i taj je takav da mu može uzvratiti ljubav, tad je čovjek sretan, zasladen mu je život, sve mu je lako. Pa eto, Isus je vrijedan naše ljubavi, lijep je i plemenit, velik i dobar, on je nas ljubio prije — »ljubio me je i predao se za mē«. Ljubimo i mi njega, pa ćemo biti sretni, sve će ići lakše i bolje u svim potешkoćama i nevoljama života. Ali kako ja mogu ljubiti Isusa onako, kako to traži ljudsko srce, intimno i osobno, kad ga nisam nikad video, on se čini daleko i nedohvatani? Tako mi govorimo dok su naša srca prilijepljena uz zemaljske stvari, ali čim se malo otkinemo od njih, a damo maha onome, što je plemenitije i duhovnije u nama, tada mi odmah bolje razumijemo ovu znanost svetaca, da možemo ljubiti onoga, koji je nas ljubio i sve za nas dao. Nije on daleko, blizu je nama, kao Bog je svuda, On je i u presv. Oltarskom Sakramantu, a po milosti na posebni način stanuje u našem srcu. Pa nije ni nužno da imamo nježne osjećaje i utjehe ljubavi, dosta je, da u živoj vjeri radimo ono, što znamo, da je Isusu drago, a to je, da vršimo njegove zapovijedi i želje, da mrzimo ono, radi čega je on mnogo trpio, a to je grijeh. Napose želi on, da nosimo kao i on strpljivo i odano križ, što nam ga je metnuo na leđa, pa će nam pomalo dati, da razumijemo značenje i korist križa, za kojim su kreposni ljudi čeznuli i onda pod njim brzo napredovali u velikoj i nježnoj ljubavi prema Spasitelju. Daleko smo mi obični ljudi od tog shvaćanja, ali treba da barem želimo od srca, da upoznamo i zavolimo raspetog Isusa, te moli ovako za postignuće tog dvostrukog dara: Razapeti moj Isuse, daj, da upoznam tebe i twoju nauku na križu i da je slijedim te primim i zavolim tvoj križ i trpljenje iz tvoje ruke. Daj, da upoznam nepojmljivu ljubav tvog Srca prema meni, da ona i u mom srcu raspali žarku ljubav prema tebi raspetome. Daj, da izgube stvari i stvorena svoj čar u mojim očima, a moje srce da se priljubi sve više tebi, za te jedino živi, za te trpi i tebe ljubi. Isuse raspeti, budi ti uvijek moja mudrost i moja jedina ljubav.

Bd. J.

Povratak izgubljenog sina, uzor obraćenog grješnika.

Po Muci k slavi Uskrsnuća

1. Muka.

Sv. je Crkva zadnja dva tjedna korizme posebno posvetila pregorkoj Muci Isusovoj i želi, da svi s njom tugujuemo za njezinim Božanskim Zaručnikom. Zato ona na Gluhu nedjelju pokriva slike na oltarima, te na Cvjetnicu, Veliki utorak, srijedu i petak mjesto ulomka iz evanđelja iznosi čitavu Muku Isusovu. Divni obredi, puni dubokog značenja bûde u kršćanskoj duši samilost i sažaljenje prema Isusu, našem Otkupitelju. Pogledajmo malo pojedine dane Velikog tjedna i recimo:

Oj zdravo, križu, nado sva!
U dane muke Gospodnje
Umnoži milost dobrima
I digni krivnju s grijesnika.

Cvjetnica. Već je u 4. vijeku u Jerusalemu taj dan postojala procesija s palmama na uspomenu Isusova ulaza u onaj grad. U Dalmaciji maslinove grane, danas blagoslovljene, odnesu iza procesije u vinograde i na njive, da Bog blagoslovi seljački trud.

Na **Veliku srijedu** se popodne pjevaju u crkvi lamentaciije (tužbalice proroka Jeremije). Tako i slijedeća dva dana. U Rimu sam te dane gledao, kako mnoštvo inovjeraca stranaca dove u crkvu sv. Petra ili Ivana da čuje to pjevanje. Prorok plače nad opustošenim Jerusalimom, a mi bi morali to učiniti nad svojom dušom radi grijeha naših. Na svršetku večernje pobožnosti u crkvi izvodi se umjereni lutanje, što u Primorju zovu »Baraban«, ali zapravo znači potres zemlje pri Isusovu umiranju.

Veliki četvrtak je posvećen uspomeni presv. Euharistije. Kod Mise svećenik posveti dvije velike hostije i jedna se postavlja na iskićeni Grob Gospodinov. Pri tom prenosu pjevamo »Pange, lingva«:

Usta moja, uzdižite
K preslavnomu Tijelu glas,
I Krv dragu proslavite,
Što je proli za sve nas
Čedo Majke plemenite,
Ljudskog roda Kralj i Spas.

Veliki Petak je uspomena smrti Isusove. Ganutljiv je taj dan obred poklona Isusovu križu. Svećenik drži lijevom rukom Propelo i otkrivajući ga veli puku: »Evo drvo križa, na kojem je visio spas svijeta.« Pjevači odgovaraju: »Dodite, poklonimo se!« Svećenik tri puta poklekne pred propelom na zemlji i poljubi ga. I narod to čini. Pjevači međutim pjevaju: »Puče moj, što učinih tebi? Ili u čemu ožalostih tebe? Odgovori meni.« Zatim procesija prenosi presv. Otajstvo iz groba na glavni oltar pjevajući:

Barjadi kreću Kraljevi
Otajstvo Križa bljeska se,
Na kojem Život umrije
I smrću ljudi oživi.

O drva divnog, štono sja
U kraljevskomu grimizu,
Kom dano bi da dotiče
Toliko svete udove.

U Pelješcu je pred više godina umro pomorski kapetan. Otvrdnuo je bio na moru, ali na Veliki petak povuko bi se u crkvu, kleknuo na klupu i dlanovima pokrio lice. Dugo bi tako ostao i izronio mnogo suza: plakao je nad Isusom i samim sobom; Muka ga je Isusova duboko potresla. Molimo se i mi Srcu Isusovu, da osjetimo kap njegove Muke. I nama veli Učitelj: »Tko hoće da ide za mnom, neka se odreče sebe i uzme križ svoj i ide za mnom» (Lk. 9.). Kempenac kaže: »Da je bilo što bolje ili korisnije za spasenje ljudsko, nego što je trpljenje, Krist bi svakako riječju i primjerom to pokazao« (Naslj. Krista II, 12.). Po Muci ide se k slavi Uskrsnuća.

2. Uskrsnuće.

Na Veliku Subotu opodne svršava se korizmeni post. Ujutro je bila sv. Misa uskrsnuća, te su opet zvona zazvonila, orgulje opet razveselile Crkvu, oltari su svečano nakićeni. Po nekim krajevima popodne je Uskrsna procesija sa Svetotajstvom. Sve je u znaku veselja. Aleluja! Uskrs! To je »svetkovina svetkovinā», kako ga nazivlje sv. Grgur Nazijanski u 4. vijeku. Stari su Židovi slavili dan, kad ih je u Egiptu andeo poštedio i mimošao (pasha) njihove kuće, koje su bile označene krvlju janjeta. To im je bila uspomena oslobođenja njihova ropstva u Egiptu. Krist je uskrsno janje; ljudi su njegovom krvlju otkupljeni. To je dan uistinu, što ga stvori Gospodin.

Uskrs je uvijek u nedjelju, jer je Isus taj dan uskrsnuo. No svetkovina je pomicna. Isus je umro na dan židovske Pashe, 14. nisana. To je dan uštapa iza početka proljeća (21. 3.). Biskupi su Galije još oko g. 570. slavili Uskrs kao nepomicnu svetkovinu 25. ožujka (premda je Isus uskrsnuo 7. travnja). Sekta je Kvartodecimanaca imala Uskrs 14. nisana bez obzira na dan sedmice. I neki su se kršćani u Maloj Aziji toga držali, pa je Papa u 2. vijeku naredio biskupima da se sabiju u Efez i prihvate običaj rimske Crkve. I tako je ustaljeno: Uskrs se svetuju u nedjelju iza prvog uštapa (punog mjeseca) i započetog proljeća.

Sv. Misa danas počinje se s proročkim riječima psalmiste: »Uskrsnuh i s Tobom sam« (ps. 138, 18). Misna molitva veli: »Bože, koji si nam na današnji dan po svojem Jedincu, pobjedniku smrti, opet otvorio vrata vječnosti, ispunji svojom moću naše želje, koje nam udahnjućeš svojom milošću.« Sv. Pavao nam veli u poslanici Korinćanima (1 Kor. 5): »Očistite stari kvasac, da budete novo tijesto. Svetkujmo, ne u starom kvascu, niti u kvascu zloče i pakosti, nego u beskvasnom kruhu iskrenosti i istine.« Ova Misa imade iza poslanice i svoju Posljednicu (iz 13. vijeka), kojom se obraća onima, koji su te noći (sada na Vel. Subotu) kršteni: »Svetoj Žrtvi uskrsnici dajte slavu, krštenici! Janje ovce oslobođi, Krist nas grješne preporodi.« Evandelje nam crta, kako su Marija Magdalena i Marija majka Jakovljeva i Saloma otišle s mirodijama prema grobu Isusovu, kad je sunce već izašlo. Putem pitaju jedna drugu: Tko će nam odvaliti kamen s groba? Kad dodoše k grobu, nadoše kamen odvaljen. U grobu ugledaše andela, koji im reče: »Vi tražite Isusa. Uskrsnuo je, nije ovdje. Idite i kažite učenicima i posebno Petru, da ide pred vama u Galileju; ondje ćete ga vidjeti, kako vam reče« (Marko 16). Tako je Isus počastio žene, koje su se za Muke njegove pokazale odvažnijim negoli muškarci.

Velika je važnost Isusovog uskrsnuća. Apostol veli: »Ako Krist nije uskrsnuo, bez temelja je dakle propovijedanje naše, a bez temelja i vjera vaša« (1 Kor. 15, 14). Isus se ukazao više puta svojim apostolima i jednom petstotina ljudi (ib. 6). Isus je uistinu uskrsnuo, kako je unaprijed obećao. Ili je sam sebe uskrisio ili je to Bog učinio. Ako prvo, onda je Bog, jer samo Bog može sebe uskrisiti; ako ga je Bog uskrisio, onda je Bog, jer je Bog zapečatio time da je istinito, što je Isus naučavao, a Isus je govorio da je

Bog i da će to potvrditi svojim uskrsnućem. Zato su se prvi krščani veselili Uskrsu, jer im je time zajamčeno da je Isus Bog i sv. Crkva i sva Isusova nauka od Boga ili Božje djelo, koje neće nitko uništiti. Zato i mi s nepoznatim pjesnikom recimo Isusu-

Znamo da si doistine
Uskrsnuo, Božji Sine;
Pobjedniče, Kralju divan,
Budi nama milostivan! Aleluja.

Na Uskrs u crkvi blagosljivo je svećenik jela, osobito ona, koja su za Korizme bila zabranjena. To je blagoslovljivanje bilo u običaju pred mnogo vijekova; tako n. pr. uskrsno janje već u 7., šunke u 10., jaja u 12. vijeku. Blagosljivo je i kruh i sol i druga jela. To je lijepi i kršćanski običaj, da svaka kućanica hoće da dobije taj blagoslov, pa je i pravo da tako lako ne propusti ovaj čin.

Pravo veseli čemo biti, ako primimo sv. Pričest, taj zalog našega veselja i uskrsnuća.

A. Alfrević D. L.

Lijepo djelo milosrđa

Milosrđe je kršćanska krepst. Stari pogani nisu poznavali samilosti. Ona je za njih bila slabost. Milosrđe je cvalo od najstarijih kršćanskih vremena. I u današnje vrijeme krize čini kršćanska ljubav upravo čudesna.

Velika oskudica vlada danas u svijetu. Potrebno je stoga, da imućniji kršćani pruže siromasima dobrotvornu ruku. Ali nisu samo tjelesa gladna. I duše su gladne. Možda još više nego tijelo. To se osjeća pogotovo danas, kad skoro svaki čovjek zna čitati. Mnogi nažalost nemaju sredstava, da si naruče koju dobru knjigu ili časopis. A onda čitaju, što im pane u ruke, pa bio to možda i komunistički, adventistički ili koji drugi otrov. Nedavno pisalo nam je više čitatelja Glasnika i pretplatilice Glasnik za njima poznate siromahe. Jedan od tih sretnika piše: »Onom mom dobrom prijatelju ili prijateljici, koji su bili tako dobri te me pretplatili na Glasnik najtoplje zahvaljujem.«

Možda i ti poznaš siromašnjih ljudi, koji bi rado čitali Glasnik, ali ga radi oskudice ne mogu naručiti. Plati ti za njih pretplatu ili ako ne znaš, za koga bi pretplatio Glasnik, pošalji pretplatu na Upravu, a ona će slati redovito Glasnik kojemu siromahu i javit će ti njegovo ime. Te će ti duše biti od srca zahvalne i sigurno će moliti za te. Božanski Spasitelj veli: »Što učinite jednomu od moje najmanje braće, meni ste učinili.« To vrijedi za djela tjelesnoga, a u prvom redu duhovnoga milosrđa. Ako bližnjemu dадемо čašu vode u ime Gospodinovo, obilno će nas Spasitelj nagraditi, a kud i kamo radije i obilnije nagraditi će one, koji hrane duše svojih bližnjih.

Brate čemu psuješ?

Bilo to prošle jeseni. Pozvao me susjed s još nekim drugim ljudima, da mu pomognemo kod nekog prevoza. Iza napornog dnevnoga posla skupismo se navečer za stolom, da se okrijepimo i bratski porazgovorimo. Sve je islo lijepo u miru Božjem, kad evo u sobu nekog domaćinova rodaka Nikole i bez ikakova razloga udri psuj Boga i Spasitelja našega od rođenja pa do uskršnjuća, pogrdjuj naše najmilije svetinje i sve svece. Pa onda da Isus nije uopće uskrsnuo i što ja sve znam. Kad sam mu mirno rekao, da bi on ipak morao znati barem Vjerovanje i što se tamo kaže o Isusovom uskršnjuću, tada istom počeše padati pogrde i hule, da je bila strahota i slušati. Meni uzavrije krv, dignem se ljutito i kažem mu: »Stići će tebe već kazna Božja. I znaj, da si u mojoj kući, već bih ti davno pokazao vrata.« Nato uzmem kaput i šešir te odem.

★

Ne bilo dugo iza toga, vozim se ja u mlin u grad. Onaj psovač Nikola stoji podaleko od ceste i razgovara s dvojicom ljudi. »Ideš li ti u grad?« dovikne mi. — »Idem.« — »A bi li me htio povesti?« — »Hoću! Dodil!« i zaustavim konje. On je morao preći preko jednog plota. Ali na prelazu zape nogom o plot i opsuje Boga. Ja pucnem bićem i doviknem mu: »Za psovače nema mjesta u mojim kolima!« Nikola je ostao postidén na plotu, a ona mu se dvojica podrugljivo smijala. — Zaustavim opet konje. »Nikola, ako mi obećaš da ne ćeš psovati, povest će te,« doviknem mu. Nikola se malo skanjivao. Teško je bilo za nj tako što obećati. Ali ako ne obeća, valja mu tri kilometra hodati u grad po velikom blatu. »Pa dobro!« reče napokon i sjedne u kola.

Razgovarali smo o svemu i svačemu pa i neopazice stigosmo u grad. A mom se Nikoli samo dva puta zaletilo da opsuje. Kad je silazio s kola, kažem mu: »Vidiš, Nikola, da se nije teško čuvati psovke. Malo pažnje, malo dobre volje, pa možeš i bez toga gadnog običaja biti. Eto samo što sam ti se zaprijetio, da te ne ćeš povesti, nisi pola sata psovao. Vidiš, da i ti možeš biti pošten čovjek.« — »Šta ćeš, brate, to ti je moja stara navika.« — »Ako je navika zla, valja je se odvaditi. A to nije ni tako teško. Samo malo razmisli, što ti govorиш dragom Bogu, kad ga psuješ. Zar to nije gadno? Pa napokon što ti koristi psovanje? Ništa njim ne dobivaš, a gubiš naprotiv i dušu i poštjenje pred ljudima.« Nikola je pognuo glavu i šutio. Vidio je, kako je psovka luda i štetna. Rastali smo se prijateljski i nadam se, da će gledati, kako bi se te gadne navike oslobođio.

Ivan Šimunec, seljak.

Isusa u obitelj!

Prijatelju! Sigurno imаш u stanu koju sliku ili kip Srca Isusova. Ali ta je slika možda već zaprašena i zaboravljena. Daj da dragi Isus dobije doličnije mjesto u tvojoj kući. Ta on je to zasluzio. On nas toliko ljubi. Njegovo je Presv. Srce bilo za nas probodeno. Dopustio je on to radi nas i radi naših grijeha. Kako su dakle strašni ti grijesi! A pomisli samo, koliko si ih ti već učinio... I svaki je od njih ranio i probo ovo Bož. Srce... Što bi bilo od nas da Isus nije bio tako milosrdan i dobar s nama? Podaj mu stoga, slići njegovog Presv. Srca dolično mjesto u kući.

Daj tom Isusovu Srcu dolično mjestom i u svom obiteljskom svagdanjem životu. Neka on ne bude u tvom obiteljskom životu tudinac već prijatelj i gost. Pred njegovom slikom počni klečeći u molitvi mukotrpnji dan. Pred njim se pomoli s porodicom poslije jela. Pred njim neka završi tvoja obitelj u zahvalnoj molitvi dnevni trud. Pogled na Njegovu sliku dat će snage ocima, jačat će majke, posvećivat će i odgajat u strahu Božjem djecu. Slika Srca Isusova neka bude kućno svetište, iz kojeg će Isus dijeliti blagoslov i milosti svoj obitelji.

Duh Isusov u obitelji! Slika je ipak samo slika i predstavljanje Bož. Spasitelja. Zato moraš ići dalje: Nek u tvojoj obitelji zavlada duh Isusov. To znači, da tvoja obitelj mora biti po Srcu Isusovu. Da onako radi, onako misli, onako trpi, kako Isus to hoće, kako nam je on to pokazao. Uzorom neka ti bude Isusova obitelj, sveta Obitelj. Nek otac tako snosi brige i trud za uzdržavanje obitelji kao sv. Josip. Nek majka bude tako požrtvovna, strpljiva, puna pouzdanja u Bogu, kao Bl. Dj. Marija. Nek djeca budu tako poslušna, odana roditeljima, spremna na uslugu kao što je to bio Mali Isus. Onda će u tvojoj obitelji vladati Isusov duh.

Samoga Isusa u obitelji! Slika je Isusova, njegovog Presv. Srca, na doličnom mjestu. Ona je središte života tvoje obitelji. Duh Isusov vlada u njoj... Još korak dalje valja poći. U obitelji mora doći Isus sam. A to nije, hvala Bogu, ni teško. Ta on stanuje kod nas, u Svetohraništu i čeka čeznutljivo, da ga samo tkogod poneše svojoj kući. A kako?... Kad prođeš uz crkvu, a imaš koji časak vremena, svrati se k njemu. Pokloni mu se, zahvali mu za dobroćinstva, prikaži mu svoje dnevne patnje u zadovoljštinu za grijehе tvoje, tvoje obitelji, cijelog svijeta, a onda i moli ga. Jer bez sumnje i ti imaš mnogo potreba. A kad budeš isao od Isusa, poći će i on s tobom i svratit će se u tvoju kuću. Blago kući, u koju se on često svraća! — A kako ćeš na još ljepeši način donijeti Isusa u svoju obitelj? Idi često k sv. Pričestil! Barem svaki mjesec ili još bolje svaki tjedan. Svaki dan po svoj prilici ne ćeš moći uživati tu sreću

— ali ako možeš, ne propusti tu zgodu! — no zato mogu možda tvoja djeca. U njihovim nevinim srcima dolazit će Isus u tvoj dom tim radije. A s njim će doći obilje blagoslova i sreće, koju ne će moći pomutiti ni sva oskudica, koja te možda tišti, ni sve patnje ni boli...

Ne zaboravi dakle, prijatelju! Slici Presv. Srca dolično mjesto u kući, skupljaj obitelj oko nje na molitvu, neka Isusov duh zavlada u tvom domu. Neka Isus sâm dolazi što češće u tvoju kuću. A sve ćeš to najlakše postići, posvetiš li svoju obitelj Presv. Srcu Isusovu. To neka ti bude čvrsta odluka sada o Uskrusu.

21 KM. PJEŠKE DO SV. MISE.

Bila je nedjelja. Na otoku Jamaika u Zap. Indiji sunce je nesnosljivo peklo. Vozio sam se k misijskoj kapelici, do koje sam imao još 8 dobrih kilometara; kad dopre mi do ušiju nečiji glas:

»Oče, oče, u koliko će sati biti sv. Misa?«

Pogledah i opazih 18 godišnjeg crnca. Toga mladića sam već češće vidi u crkvi, ali s njime još nijesam govorio.

»Ideš li na sv. Misu?«

»Idem, oče.«

»A gdje ti je kuća?«

»Ja sam, oče, z onih brda, dobrih 13 km odavle.«

»Tada moraš prevaliti put od 21 km, jer do kapelice ima još 8 km.«

»Jest, oče, a ja sam još natašta, jer želim primiti sv. Prćest.«

»A hoćeš li se još danas vratiti?«

»Hoću, oče.«

Rekah mu, da se popne k meni i tako se dovezemo do kapelice. 21 km od kuće do kapelice, 21 od kapelice do kuće: 42 km pješačenja po ovoj strašnoj vrucini, da sluša sv. Misu i primi sv. Prćest.

Kod toga su mi misali odletjelo daleko, daleko, iz ovih poganskih krajeva u krajeve, gdje sami krčani stanuju, kojima su crkve mnogo bliže. Količko ih zanemaruje sv. Misu; koliko bi ih iskazalo Bogu tu ljubav, kakvu iskaže ovaj crni mladić. Braćo i sestre, promislite malo.

K. Mallay, misionar.

Drugi sakramenat: Sv. potvrda

Zacijelo ti je, dragi čitatelju, iz svagdanje životne borbe vrlo dobro poznato, koliko uvjerenome katoličku treba duhovne jakosti, ustrajnosti i oduševljenja, da ostane vjeran svojemu krsnom zavjetu, vjeran Isusu i onoj jednoj Crkvi, koju je Isus na pećini Petrovoj utemeljio.

Tko će mu dati ovu potrebnu duhovnu jakost? Tko drugi, nego Onaj, koji je i svetim Apostolima dao, da su od slabih i neukih ribara postali prosvjetljeni i neustrašivi širitelji nauke i Crkve Isusove.

Gospodin je ustanovio poseban sakramenat, kojim se kršćaninu na osobit način daje Duh Sveti, a po Duhu Svetom ona potrebna unutarnja svrhunaravna jakost, da može ostati stalni u kršćanskom vjerovanju i u življenu po vjeri. To je sakramenat svete potvrde ili slete krizme.

Sam obred ovoga sakramenta mnogo je kraći od obreda sv. krsta. Duša je naime onoga, koji će se krizmati, već očišćena od istočnoga grijeha, oslobođena od ropstva davlu, prožeta nadnaravnim milostima i zato otpadaju molitve za očišćenje duše (egzorcizmi). Biskup započinje dijeljenje ovoga sakramenta riječima: »Sašao u vas Duh Sveti i jakost Svevišnjega čuvala vas od grijeha.« Prva molitva, koju biskup moli, pruživši ruke na one, koji će biti krizmani, glasi: »Svemogući vječni Bože, koji si se uđo stojao preporoditi ove svoje službenike vodom i Duhom Svetim i koji si im udijelio oproštenje sviju grijeha, pošalji im s neba sedam darova Duha Svetoga Utješitelja. Amen. Duha mudrosti i razuma. Amen. Duha savjeta i hrabrosti. Amen. Duha jakosti i pobožnosti. Amen. Napuni ih Duhom straha i označi ih znakom Križa za život vječni. Amen.« Nakon toga namoći biskup palac desne ruke u sv. krizmu i pomaže ovom svetom tvari onoga, koji se krizma na čelu u obliku križa i izgovara pri tome rijeći: »Znamenujem te znakom križa i potvrđujem te krizmom spasenja. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.«

Tvar, kojom biskup dijeli sakramenat sv. potvrde, sastoji se od maslinova ulja i balsama, a blagoslovljena je po samom biskupu na Veliki Četvrtak. Ako samo jednu kapljicu ulja pustiš na papir ili sukno, ono se vrlo brzo raširi na sve strane. Ulje blaži, liječi, hrani i gasi. Zato je ono simbol djelovanje Duha Svetoga. I Duh Sveti se »razlije« po duši, t. j. posve ju prožme. I Duh Sveti liječi i hrani onu dušu, u kojoj se nastani; a i zapali dušu silnim odusevljenjem i ljubavlju prema istini i pravdi. Zato se i objavio Duh Sveti na prve Duhove u obliku plamena. Balzam opet daje miomiris i čuva od truleža. Zato je i balzam simbol djelovanja Duha Svetoga, jer Duh Sveti daje duši jakost, da si stekne miomirisne kreposti i čuva dušu od smradnih opečina i moralne truleži.

Zašto biskup maže sv. krizmom upravo čelo? Jer je čelo najčasniji dio ljudskoga lica i što se nutarnje duševno stanje često put tako jasno odražuje na čelu: jednako nutarnja vedrina, hrabrost i neustrašivost kao i zbumjenost, smetenost, stid i strah. Potvrđeni kršćanin treba da v edra čela priznaje svoju vjeru i da se znaka sv. križa ne boji i ne stidi pred nikakvim neprijateljima Božjim. Nakon pomazanja sv. krizmom udari biskup pomazanog kršćanina lako po licu. Taj udarac znači, kako se potvrđenik ne smije žacati ni samih poniženja, zapostavljanja, pa i tjelesnih muka, ako je Božja volja, da ih za Božju čast podnese. U isto vrijeme biskup pozdravi potvrđenoga riječima »Mir s tobom«. Tim riječima biskup konstatira, da je po darovima Duha Svetoga ušao u dušu potvrđenog kršćanina onaj mir, koji po riječima sv. Apostola Pavla nadilazi svaki um i ujedno želi, da mu taj mir čuva srce i misli u Kristu Isusu. (Filip. 4, 7).

Dok biskup nakon podijeljenog sakramenta pamukom i kruhom otire s palca ostatak sv. ulja, dotle ili kor pjeva ili se glasno moli: »Potvrđi ovo Bože, što si izvršio u nama, iz svetoga hrama svojega, koji je u Jerusalemu.« Iza toga slijedi još jedna molitva, a na koncu ovaj prekrasni blagoslov: Blagoslovio vas Gospodin sa Siona, da vidite dobra Jerusalema u sve dane života svojega i da imadete život vječni.«

Sveti Juraj, slavi se 23 travnja

Obitelj se posvećuje Presvetomu Srcu.

Apostoli i sv. potvrda. Ovo što biskup moli i radi, dok dijeli sv. potvrdu, molili su i radili i sveti Apostoli, kad su išli novim kršćanima dijeliti Duha Svetoga, t. j. sv. potvrdu. Sveti Pismo Novoga Zavjeta opisuje nam jasno i razgovjetno, kako su sveti Apostoli uz sakramenat svetoga krsta dijelili takoder i sakramenat sv. potvrde. A ako su to sami Apostoli činili, tko smije sumnjati u istinu, da je sam Isus ustamovio ovaj sakramenat. Sveti nam Luka u Djelima Apostolskim pripovijeda, kako su Petar i Ivan pošli u Samariju, da istom pokrštenim vjernicima dadu Duha Svetoga, t. j. da ih krizmaju. Sv. dakon Filip propovijedao je u Samariji »evangelje o Kraljevstvu Božjem i o imenu Isusa Krista«. Mnogi su muškarci i žene povjerivali i dali se krstiti. »A kad su čuli Apostoli, koji bijahu u Jeruzalemu, da je Samarija primila riječ Božju, poslaše k njima Petra i Ivana. Ovi došavši pomože se za njih, da prime Duha Svetoga, jer još ni na jednoga od njih nije došao, nego su bili samo kršteni u ime Gospodina Isusa. Tada staviše ruke na njih i primali su Duha Svetoga.« (Dj. Ap. 8.).

Sakramenat sv. potvrde može valjano primiti svaki onaj, koji je već valjano kršten. Prema tome bi djeca odmah poslije krštenja mogla biti i krizman. Prema našim crkvenim propisima može se najranije krizmati u doba, kad dijete dode k razumu. Kod svete potvrde dobiva kršćanin ponovno ime kojeg sveca i dobiva novog kuma. Sve to ima istu svrhu kao i kod sv. krštenja.

Krizmanje u poodmakloj dobi. A što s onima, koji su u poodmakloj dobi, a još se nisu krizmali. Ovakovi se doduše i bez sv. potvrde mogu spasiti, ali je ipak šteta, da zanemare taj sakramenat. A to je, kako smo u katekizmu učili, i grijeh. Tko dakle nije krizman, pa makar mu bilo preko šezdeset, neka se krizma prvom prilikom. Obogatit će svoju dušu darovima Duha Svetoga, ukrasit je neizbrisivim biljegom i uvečat si slavu nebesku.

Sveta potvrda i Katolička Akcija. Kao što je neizbrisiv biljeg, kojim je potvrđena duša obilježena, tako su i trajni oni plodovi, kojima ovaj sakramenat u duši kršćanina rada. Po ovom sakramentu Božje dijete postaje vojnikom Božje stvari.

Danas treba katolička Crkva više nego ikada pomagaća svećenicima, koji će puni Duha Svetoga pod vodstvom biskupa i svećenika, braniti i širiti kraljevstvo Kristovo, proti kraljevstvu Luciferovu, ne ubojitim oružjem, nego oružjem žive vjere, krjeposti i molitve, oružjem apostolskog rada. To znači sudjelovat u Katoličkoj Akciji, koju Sveti Otac toliko preporučuje. Svaka duša, koja je primila sakramenat sv. potvrde, ima potrebna svojstva, da u tom radu, prema dobi, zvanju i sposobnostima sudjeluje.

Poučimo temeljito djecu i mladež o djelovanju sakramenta sv. potvrde. Dobra pouka o ovom sakramentu ujedno je i najbolja priprava za one, koji još nisu potvrđeni. A oni, koji su već potvrđeni, neka se sjetе riječi, koje je sv. Pavao napisao svom učeniku Timoteju: »Zato te opominjem, da ponovno raspiriš dar Božji, koji je u tebi polaganjem ruku mojih.« (1, 6.). Kao što je Timotej mogao da ponovno raspri dar Božji, naime milosti dane mu kod sv. redenja, tako može i svaki onaj, koji je već potvrđen, opet ponovno raspirit, t. j. obnovit sve one obilne darove Duha Svetoga, koje je primio u dan, kad ga je biskup potvrđio. Kad bi mi češće ove vrhunaravne darove u sebi obnavljali, kad bi se valjano služili svim plodovima sv. potvrde, nestalo bi onog sramotnog zatajivanja kvete vjere, a pogotovo bi nestalo još sramotnijeg otpada od jedne, svete i apostolske Crkve. L Kukula D. L.

Katolička Akcija

U redove Katoličke Akcije na obranu vjere i poštenja!

U veljačkom je broju Glasnik svojim dragim čitačima razložio, što je Kat. Akcija, danas će da ih upozori na jednu od njenih važnih i bitnih zadaća. Prema izričitoj besedi Namjesnika Kristova, (Joi od 30. VII. 1928.) Katolička Akcija »ima da brani vjerska i čudoredna načela«, ima da bude štitom svete vjere, obranom sv. Crkve, zaštitnicom javnog i osobnog čudoreda. Ona to treba da bude osobito u borbi protiv framasunsko-marksističkog bezboštva naših dana. To bi se tudinsko bezboštvo, čas podmuklo, čas nasrljivo htjelo da za vuče i u naše hrvatske katoličke krajeve, htjelo bi da se uvriježi nesamo u našim gradovima nego i u našim selima. Valja stoga da bdijemo.

Meksiko.

Za čim to bezboštvo ide i kamo vodi, najbolje nam pokazuje krvavi i kobni primjer Meksika, koji je po nesreći pao pod njegovo igo. U mjesecima studenom, prosincu i siječnju započeli su boljševičko-framasunski bezbošci nove strahovite progone protiv katolika, koji su u mnogočem još užasniji od onih iz godine 1926. Izdani su zakoni, kojima se u nekim pokrajinama svi, a u drugima gotovo svi svećenici i biskupi tjeraju iz zemlje i u sve škole uводи boljševički uzgoj. Dakako da se sav katolički narod toga radi poput ogromnoga vala uzbiba.

Evo nekoliko najnovijih činjenica iz tih strahovitih progona. Donosimo ih iz posve sigurnih i neposrednih meksičkih izvora.

Samo u prošloj godini zatvorila je i otela bezbožna meksička vlada 150 crkava i kapela. — Iz jedanaest pokrajinskih država istjerala je sve redovnike pa i one, koji su kao privatnici ondje živeli. Početkom mjeseca siječnja baćene su iz svojih ubožišta pače i časne sestre, koje su se bavile njegom nemoćnih staraca. —

U vrlo gorovitoj pokrajini Oaxaca za 60.000 stanovnika ostavljen je samo jedan svećenik; u pokrajini Kampe za 76.000 vjernika samo 3 svećenika; u pokrajini Hidalgo za 100.000 stanovnika — 1 svećenik; u pokrajini Morelos jedan svećenik za 50.000 katolika. —

U pokrajini Sonora na silu je u prošlom rujnu zatvoreno 25 crkava. — Silom su zatvorena i sjemeništa u gradu Meksiku, Puebli, Jalapi. — U pokrajini Puebla, koja broji 1.150.000 stanovnika, novi zakon ograničuje broj svećenika na 23, i nalaže im da otpadnu od kat. Crkve i odreknu se crkvenoga celibata. — U pokrajini Meksiko-City na milijun stanovnika zakon dopušta samo 10 svećenika.

U pokrajini Šapas državne vlasti sustavno uništaju sve vjerske slike. — U pokrajini Kveretaro, upravitelj nalaže, da se iz državne službe izbace svicinovnici i namještenici, koji su sklopili brak po crkvenim propisima. — U Durangu, upravnik pokrajine provaljuje s policijom uster noći u sjemenište, zaposjeda ga, a svećenicima i seminarcima daje četvrt sata, da se odstrane iz kuće. Vjernici ih primaju i sakrivaju kod sebe. — Meksički je nadbiskup osuden na 500 dolara globe, što je vratio službu Božju izvan katedrale. —

4. prosinca izlazi novi školski zakon, po kojem se u sve škole uvodi socijalističko-boljševički uzgoj. U isto vrijeme svi učitelji i profesori dobivaju nalog da se proglaše u roku od pet dana socijalistima, inače ih se baca van iz službe. — U škole se šalje službena okružnica, u kojoj se svima učenicima, koji ne budu htjeli sudjelovati u pokretu za boljševički uzgoj, prijeti, da će ih se isključiti od sviju ispitu.

Sve te nepravde izazivaju užasnu uzbunu u cijelom narodu, i u naobraženim krugovima. — Meksičko sveučilište izdaje knjižicu, u kojoj oštvo osuđuje silovito nametanje boljševičkoga uzgoja u školama. — Jedno drugo sveučilište u znak prosvjedovanja obustavlja svoju nastavu. — Oci obitelji organizuju školski štast: ne daju svoju djecu u bezbožne marksističke škole. Vlada hoće da silom slomi taj otpor i baca u zatvor sve oce obitelji, koji ne će da povjere svoje djece u ruke marksističkih kvaritelja. —

U gradu Meksiku bezbožni udefavaju središnji ured za bezbožne organizacije u prostorijama oteće crkve. Namjesto križnoga puta namještaju slike kojekakovih crvenih vikača i njihovih priležnica.

U gradu Meksiku katolici prirediše silne manifestacije protiv tog bezbožnoga nasilja. Vlada demonstrante silom i oružjem razgoni. — U pokrajini Kampe, sam državni upravnik sa svoga balkona puca na katolički narod,

*Spasitelju svijeta,
spasi Rusiju i Meksiko.*

koji se sabrao da prosvjeđuje. — U Huikstli marksistički bezbošci pokušaše da oskvruju crkvu. Katolički se Indijanci okupiše pred crkvom, da brane svoje svetinje. Dode do krvavog sukoba: tri osobe nastradaše životom, od njih jedno dijete, a 16 ih je teško ranjeno. —

U Kojokanu, uoči Starе godine, dne 30. XII. 1934. — vјernici izlaze iz crkve. Vani ih dočekuju »Crvene košulje«, boljševičko bezbožna organizacija, što je vodi sam ministar poljoprivrede — Garrido Canabal. Uz bjesomučne povike: »Smrt Crkvi, smrt Bogu«, crveni uličnjaci otvorile vatru na goloruki narod: pet je osoba na mjestu ubijeno, mnogo njih ranjeno. Narod se komeša, policija se stavila u obranu crvenih bezbožaca; zaluđe, narodu je doroglđilo i on obraćunava s marksističkim nametnicima. Taj je krvavi sukob izazvao veliko zaprepaštenje osobito u američkoj javnosti; vlada se poplašila i dala za-tvoriti 40 »crvenih košulja«. Dakako samo za izliku, ubrzo ih je već 4. siječnja 1935. na zagovor ministra Canabala pustila. —

U nekim krajevima su katolici prisiljeni da pred strahovanjem bezbožne vlade bježe u velike šume susjedne engleske kolonije Honduras. Taj bijeg još uvijek traje, unatoč protivnim vijestima, što ih širi meksička vlada. —

U pokrajini Sinalva državni je upravnik dao zatvoriti sve katoličke crkve bez izuzetka. Katolici se svuda sabraše da prosvjeđuju proti tom nasilju. Policija je svuda puškama rastjerivala katoličke skupštine. Samo tom zgodom pala su 4 mrtva, a 17 ih je ranjenih.

Nedavno je vlada u gradu Meksiku priredila veliku manifestaciju, da počake narodu vrijednost boljševičke uzgoje. Svi su državni činovnici bili prisiljeni da dodu na priredbu. Vlada je razvika da je bilo 100.000 prisutnika, a bilo je uistinu samo 10.000. — Mnogi su muževno prosvjedovali svojom otušnoću. Tako su pr. od 90 lječnika javne bolnice, samo su 4 došla na manifestaciju, a od 31 specijaliste samo jedan jedini. Pod konac se ta manifestacija izrodila u prosvjed protiv same vlade, tako da ju je policija morala da raspriši. Prisutnici su vikali osobito protiv sumnjičvoga bogatstva marksističkih vlastodržaca, naročito protiv Kaljesa. Padali su povici: »Neka se razdijeli Kaljesov imetak.« A imalo bi se i što da dijeli, jer Kaljes taj veliki »socijalista« i krvavi progonitelj Crkve posjeduje u jednoj engleskoj banci 205 milijuna pezosa, što bi u našem novcu bilo oko tri milijarde dinara. Osim toga taj meksički Neron posjeduje najbolje tvornice šećera u državi, pa dva velika posjeda od kojih jedan vrijedi milijun i po pezosa a drugi — milijun. (Vidi Catholic Northwest Progres, USA, 12/10 1934.)

9. rujna 1934. Karlo Jimenez, mladić od 19 godina pridružuje se u gradu Meksiku katoličkoj manifestaciji. — Policista ga hvata i bacu mu pred oči bombicu, koja izazivlje suze. Mladić onesvješten pada na tlo, policač ga surovim zamahom kundaka udara usred lica. Ljudi priskočiše Karlu i odvedu ga kući. Junačka majka gledajući, kako joj dovode ranjena sina, nalazi samo ove riječi: »Dragi moj Karlo, nemoj žaliti, što si branio božanskoga Spasitelja. Zar ne, ako ti on povrati zdravlje, ti ćeš ga opet sljediti kao hrvat i muževan katolik.«

Tu snagu crpu meksički katolici u sv. Pričesti, koju ponajviše potajno primaju gdje god mogu. Samo početkom mjeseca studenoga prošle godine razdijelio je meksički nadbiskup više od 30.000 svetih Pričesti djeci i odraslima. — Svuda, gdjegod čuju da je sv. Misa, vјernici se sakupljaju u velikom broju, da se okrijepje žrtvom Kristovom i nahrane kruhom mučenika. —

Naša dužnost.

Takovo je eto stanje, što ga meksičkim katolicima nametnuše marksistički bezbošci. Do toga dovodi marksističko bezbožvo svuda. Ono započinje mržnjom, nastavlja nasiljem i ubijanjem kao eto u Meksiku, a završava sestranim ropstvom, kao onim kojim je okovalo Rusiju, ruskoga radnika, a naročito ruskoga seljaka. —

Trostruka odатle za nas pouka, trostruka dužnost:

Prvo, valja da bratski osjećamo s našom meksičkom braćom i sestrama, koji su žrtva tako podloga i tako krvavog progona; valja da se za njih mnogo i pouzdano molimo da im Gospodin dade snage, požrtvovnosti i konačnu pobjedu. —

Druge, treba da o tim progostinama mnogo govorimo svuda i svakome, da se za njih sazna i da tako dokinem zločinačku šutnju, kojom je velika nekatolička štampa pokrila i nastoji da pokrije te grozote. —

Treće, valja da što većim brojem umnožimo redove naših katoličkih društava, naše Katoličke Akcije; da u tim društvima, što jače poradimo, jer je brojna i jaka Katolička Akcija najsnaznija brana proti nasrtljivim pokušajima marksističkog bezbožstva.

STJ. TOMISLAV POGLAJEN D. I.

Zar samo to?

Samo je jedno bitno kod apostolata molitve: svako jutro izmoliti pobožno »Svagdanje prikazanje« svojih molitava, djela i trpljenja Božanskemu Srcu ili barem u srcu prikazati cio svoj dan Bogu na pr. s uzdahom: »Božansko Srce Isusovo, prikazujem ti po Bezgrješnom Srcu Marijinu cio ovaj dan na tvoje nakane! Ili: »Sve za tebe, Presveto Srce!«

»Zar samo to?« pita jedan čitatelj Glasnika. »A ja sam mislio, da članovi Apostolata molitve moraju moliti svaki dan po nekoliko krunica, dnevno ići u crkvu, postiti i još štosta drugo raditi.«

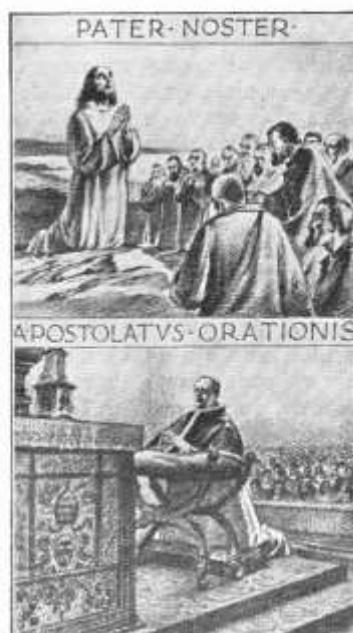
Jest samo je to potrebno, da netko postane članom toga pobožnoga saveza. Bolje je, razumije se, ako tko može i svaki dan ići k svetoj Misi i sv. Pričesti, moliti barem jedan dio krunice i t. d. Ali duge molitve obično su u današnje vrijeme ljudima radi njihova zvanja nemoguće. Ovako eter imaju sreću, da svoje molitve sjedinjujući ih s molitvama drugih pobožnih kršćana učine plodonosnjima i svoj rad — ako ga čine s dobrom nakanom i u milosti posvećujućoj — učine molitvom. Tako naš rad čitavoga dana jest jedna molitva.

Medutim ne postaje netko članom Apostolata molitve kao društva, čim počne obavljati »Svagdanje prikazanje«. Ipak i samo to veliko je djelo pred dragim Bogom. Članom Apotolata molitve postaje se tim, da je netko upisan u knjigu članova u kod upravitelja Apostolata molitve. Sada velika većina župa ima upravitelja Apostolata ili njegovih ogranaka (Apostolat muževa, Vojska Srca Isusova, Križari, Djevojačka društva, Ma-

terinska društva). Ako li nema u župi toga, javite se uredniku Glasnika, da vas upiše. To upisivanje potrebno je, da se uzmognu dobiti oprosti, koje mogu dobivati članovi društva.

Drugih molitvenih obaveza osim upisa u knjigu članova i »Svagdanjeg prikazanja« članovi, kao članovi Apostolata molitve, nemaju. Preporuča se ipak vrlo, da svaki član kojemu prilike dopuštaju — bude preplatnikom »Glasnika Srca Isusova«, jer on je službeno glasilo Apostolata molitve i svih njegovih ograna. U Glasniku će svaki član naći mnogo hrane za dušu i na drugoj strani omota opću nakanu sv. Oca Pape za pojedini mjesec i posebne nakane za svaki dan. Te se nakane baš radi članova Apostolata molitve i tiskaju u Glasniku, da znaju za koju se potrebu svete Crkve treba navlastiti moliti i žrtvovati. Mjesečna nakana obradena je u svakom broju Glasnika, pa treba da je svi pročitaju. U mnogim se crkvama s velikom korišću pročita sa propovjedaonicе. Čitaju je i na sastancima. — Glavna je ipak nakana Apostolata molitve, koja kroz sve druge posebne provjejava: zadovoljština Presv. Srcu Isusovu za nebrojene uvrede, što mu ih nezahvalni ljudi nanose.

A jer članovi Apostolata molitve svojim molitvama, djelima i trpljenjem nastoje, da se ostvare što potpunije nakane Srca Isusova na zemlji, — spas duša, imaju za lozinku riječi iz Očenaša: »Dodi Kraljevstvo Tvoje! N.

Apostolstvo molitve ujedinjeno s Presvetim Srcem i Sv. Ocem Papom.

Plodovi odgoje bez Boga

Evo kamo vodi odgoj bez vjere i straha Božjega. Bezvjersac profesor Murri u Bolonji u Italiji, isključio je kod odgajanja svoga sina i kćerke sve, što bi potiskealo na vjeru. Riječ »Bog« nije se smjela pred djecom nikada spominjati. U kući nije smjelo biti nikakva vjerskoga znaka. Mjesto »zastarjele« vjerske odgoje, dobila su jedna dječa »moderna« bezvjersku

naobrazbu. A uspjeh? — Nedavno se odigravao pred vrhovnim sudom u Bolognji senzacionalan proces proti sinu i kćerkici profesora Murri. Kćerka se prije nekoliko godina udala za grofa Bonmartini i — naskoro ga sramotno prevarila. Ne prode dugo i njezin brat ubije grofa, muža svoje sestre. Eto ploda odgoje bez Boga: kćerka preljubnica, sin ubojica.

„Upravo neverovatno, ali ipak tačno!“

Ovako beogradska »Pravda« u br. 10.887 od 21. II. 1935. s neprikrivenom zabrinutošću javlja svojim čitaocima, da Glasnik Presvetoga Srca Isusova ima »najveći tiraž« u našoj zemlji, jer ima »preko pedeset hiljada pretplatnika«. Veli, da je to »upravo neverovatno« i, jer se boji, da toga ljudi ne bi vjerovali, odmah dodaje, da je to »apsolutno tačno«. »Pravda« naime u svemu želi biti »apsolutno tačno« informiran list. Dali joj to uvijek za rukom polazi, drugo je pitanje. Ovdje je »Pravda« na svoju žalost »apsolutno tačno« informirana, pa se doista iz cijelogoga toga podugačkoga članka vidi, da je »Pravdi« prava muka, što je Glasnik Presvetoga Srca Isusova, Bogu hvala, najjači list u našoj zemlji, što ima »najveći tiraž«. »Pravda« priznaje s iskrenom zabrinutošću, da je Glasnik preplavio provinciju i sela i da Glasniku posvećujemo najveću pažnju.

Očito je, da »Pravda« toga ne može da podnosi. To se »verovatno« protivi cijelome njezinu pravednomu biću. Ona osuđuje Glasnik i što u njemu piše, jer ona je »Pravda« i bori se za pravednost. Ona ne samo da se zove »Pravda«, ona će, po svoj prilici, ako svi znakovi ne varaju, i sama biti nekakva »ovaploćena« pravednost, upravo sama prava, pravcata »Pravda«. Ne vidi se doduše odmah, kakva »Pravda«. Dali Božja ili druga čija. O Božjoj pravdi govori Krist u svojoj velikoj Besedi na gori i kaže, da je moramo tražiti. »Tražite najprije Božje Kraljevstvo i njegovu pravdu.« (Mat. 6, 33.). Tiču li se ove Kristove riječi i beogradske »Pravde«? Teško je to vjerovati. Krist jasno govori o »Božjoj pravdi«, o »pravdi Božjega kraljevstva«, a beogradska je »Pravda« prije svega »pravda iz beogradske čaršije«.

Jasno je dakle, da nju mora smetati, što se za slavu Božjega Sina i Njegova Presvetoga Srca štampa list u toliko hiljada primjera i što ga čita preko pola milijuna Hrvata i što Hrvati štiju Srce Isusovo i u Nj stavljuju svu svoju nadu. Kad bi beogradska »Pravda« bila nadahnuta duhom Božje pravde, ona bi se tomu radovala. Ali kako ona nije Božja, njoj je to krivo, vrlo krivo.

Još je nešto »Pravdi« vrlo krivo, još ona nečim pokazuje, da je ona samo »Pravda« iz beogradske čaršije. I zato se primila čudnoga posla. Evo: u članku »Kako jezuiti predstavljaju Krista« »Pravda« brani — Gospodina Isusa i Njegov lični prestiž! Od koga? Od isusovačkih napadaja! »Upravo neverovatno, ali apsolutno tačno!« Čuje! Ne može »Pravda« prosto da se snade od užasa nad tim, što je u Glasniku, u veljačkom broju »jedan zaista fanatičan jezuita« i »verni Lojolin učenik« napisao članak pod naslovom »Krist ovako, a Papa onako!«

U tome je članku, kao što se zna, taj »verni Lojolin učenik« najprije izveo poredbu između Kristovih i Papinih uspjeha u apostolskom djelovanju. Zatim je upozorio na »upravo neverovatnu, ali apsolutno tačnu« činjenicu, da su Papini uspjesi veći od Kristovih. Zatim je rekao: »Hvala Bogu, da je tako!«, jer se u toj činjenici krije snažan »apologetski momenat«, kako se kaže crkvenim jezikom. Iz te naime činjenice jasno se vidi, da je Krist nazivajući svoju Crkvu gorušičnim zrnom govorio kao pravi sveznajući Bog i unaprijed navijestio, da će Njegova Crkva proći sva razdoblja razvitka, od najsitnijih početaka do najbujnijega uspona. Baš kao što je i gorušično zrno po sebi sićušno i neugledno, a rodi drvetom, na kojem se ptice odmaraju. Crkva je dakle Božanska Ustanova. Epohalne uspjehе njezina Poglavar Svetoga Oca Pape navijestio je sam Njezin Božanski Osnivač. Papa je dakle pravi Kristov Zamjenik na zemlji. Zato Ga treba poštivati, slušati i ljubiti kao drugoga Krista.

To je eto jezgra toga članka. Da je taj članak uistinu katolički i da je u njemu »verni Lojolin učenik« sasvim pravilno »prestavio Krista«, vidi se, među ostalim, i po tome, što su taj članak upotrijebili i šibenski »Katolik« i sušačka »Istina«.

Sam je Isus Krist prorekao, da će Njegovi sljedbenici imati više uspjeha u svom djelovanju od Njega. »Uistinu, uistinu vam kažem: tko vjeruje u mene, i sam će činiti djela, što ih ja činim i veća od ovih će činiti — maior a horum faciet« — piše u Ivanovom evandelju u 14. glavi, 12. retku. Što dakle Pijo XI. ima više uspjeha u apostolskom djelovanju od Isusa Krista, nije za Krista nikakva sramota. I sveti je Pavao imao više uspjeha i sv. Franjo Ksaverski i sv. Ivan Bosko pa zato i Pijo XI. ima više uspjeha od Krista zato, jer je to Krist već unaprijed odredio tako. Pijo XI. i svi Pape priznaju, da je njihovo djelo, djelo i uspjeh i zasluga samoga Isusa Krista. Zato Pape uspjehе ne pripisuju sebi, nego Kristu. Dapače ti veliki uspjesi Papâ pokazuju prema spomenutom Isusovu proročanstvu, da Papa radi jedinstveno s Kristom. U ljudi naprotiv oko beogradske »Pravde«, a napose u njezina »Spektatora« nije se našlo toliko znanja i vjerskoga duha pa se zato »Pravda« i osramotila tim svojim napadajem na Glasnik. U stvari »Pravdi« je muka, što je Papa doista Kristov Namjesnik.

Da još usput reknemo, još se daleko manje vjerskoga znanja moglo pretpostavljati kod ljudi oko »Starokatolika«, pa zato nije čudo, da su i oni posrnuli preko toga članka o Papi. Isto se tako niti najmanje ne čudimo napadajima adventista i napokon beogradskе »Politike«. Lijepa družina starokatoličko-adventističko-liberalno-framasonka! To samo služi na čast Glasniku.

»Spektatoru«, stručnjaku beogradske »Pravde« za vjerska pitanja rado bismo slali Glasnik badava, samo neka nam javi točnu adresu. A to stoga, jer je on svojim člankom Glasniku i Božoj stvari izvanredno koristio. »Upravo neverovatno, ali apsolutno tačno!« »Tiraž« našega Glasnika samo je porastao poradi njegova članka.

Ur.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Ovdje u Srijemu počeli su mnogo rovariti baptisti. Molim Vas, da u Glasniku napišete koju riječ o njima.*

Odgovor: Vjera tih baptista ne potječe od Isusa Krista, nego od engleskog protestanta Smitha, a nastala je god. 1606. Pocijepana je na mnogo raznih sljedbi; pa i to dokazuje, da nije prava nego kriva.

Glavne su zablude baptista ove:

1. Baptisti naučavaju, da je Bog odmah kod stvorenja osudio svakoga čovjeka za pakao ili za nebo. Ali to je besmisleno i strašno naučavanje. Jer onda je beskoristan duhovni život, beskorisne molitve, beskorisne patnje. Po-nauci baptista može se, dakle, spasiti i doći u raj bez pokajanja i najveći razbojnički i zlikovac; a pobožne i svete duše mogu ići ravno u pakao, uza sav sveti život.

2. Baptisti tvrde — kao i njihovi pobratimi adventisti — da svaki čovjek ima pravo po svomu tumačiti Sv. Pismo. Radi te nauke nastalo je kod baptista — kao i kod adventista — mnogo raznih sljedbi, od kojih svaka za sebe tvrdi, da jedino ona pravo tumači Sv. Pismo.

3. Baptisti ne priznavaju krštenja djece nego samo odraslih. Ali što će biti od njihove djece, koja su umrla bez krsta? Zar nije Krist i za djecu trpio i umro?! A znademo, da baš djece najviše umiru. Stari crkveni učitelj Origen († 254 g.) kaže, da je Crkva od samih apostola preuzela krštenje djece. A zar nijesu bolje znali apostoli, što je slobodno i što nije, nego naši baptisti?

4. Baptisti ne štuju znaka našega otkupljenja, sv. Križa; ne štuju B. Dj. Marije niti Božjih ugodnika — svetaca.

Baptisti — kao i adventisti — znaju slatko govoriti i tako zavadjavaju one, koji su slabe vjere. Ali lijepe riječi još nijesu istina. Istinu i pravdu nalaze se u Crkvi Kristovoj, a to je katolička Crkva.

Pitanje: *Mora li se upisati u Apostolat Molitve, tko molí Svagdanje prikazanje?*

Odgovor: Moljenje Svagdanjeg prikazanja vrlo je veliko djelo, jer tim sjedinjujemo svoje molitve, djela i trpljenja sa zaslugama Presv. Srca za nakanje Apostolata Molitve, ali tko nije ujedno i član Apostolata molitve, ne može dobiti obilne oproste, što su s tim Prikazanjem spojeni. Uz to dobivaju članovi Ap. Molitve i druge velike oproste.

Pitanje: *Koliko se godina života traži za biskupa, za svećenika?*

Odgovor: Za biskupa traži se navršenih trideset godina, a za svećenika redovno navršene 24 ili barem 22 i po godine.

Pitanje: *S koliko godina može se stupiti u redovnički stalež?*

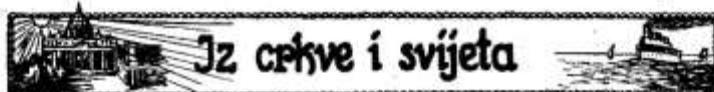
Odgovor: Da netko može stupiti u redovnički stalež, treba da ima punih 15 godina.

Pitanje: *Je li svećenik dužan svaki dan služiti svetu misu?*

Odgovor: Nije dužan.

Pitanje: *Smije li svećenik po volji izabrat misu i boju misnog odijela?*

Odgovor: Ne može svaki dan. U posebnom crkvenom kalendaru naznačeno je, koju misu i u kojoj boji crkvenog odijela treba čitati pojedine dane. A svaki mjesec ima nekoliko slobodnih dana, kad svećenik može po svojoj volji izabrati misu i boju misnog odijela.

Iz crkve i svijeta

Proslave Papina dana obavile su se po hrvatskim katoličkim krajevima. Svakdje se je pokazivalo srdačno i veliko oduševljenje za Sv. Oca. Hrvati su zaista »Papin narod«, kako je to bio nazvan još prije 1200 godina. Osobito je naš Zagreb pokazao da je potpuno za Namjesnika Kristova. Ovakove proslave Papina dana, kakvu je Zagreb priedio 17. veljače, nijesmo vidjeli na čitavom evropskom kontinentu; premda smo prošli od Rusije do Portugala. A takovo eto proslave Zagreb prieduje pod vodstvom svojih Križara već nekoliko godina. Kod ovogodišnje proslave nastupili su kao govornici gg. Petar Grgec, Stjepan Kemfelja i Dr. Protulipac; prvi profesor, drugi radnik, a treći advokat. Prof. Grgec govorio je o papinstvu kao najvećem kulturnom faktoru čovječanstva i branitelju ljudskoga dostojanstva. Govor je bio misaon i dotjeran. G. Kemfelja je govorio o socijalnoj obnovi pod vodstvom Papa. A onda se uz burni i urnebesni pljesak pojavi Dr. Protulipac, voda Križara. Njegov govor o papinstvu i našoj narodnoj obnovi bio je tako oduševio i gotovo fascinirao masu od 20.000 duša, da se ne da dostatno opisati.

Na koncu stupa na tribinu sam preuzv. g. nadbiskup koadjutor Dr. Alojzije Stepinac. Toliko je bio pozdravljan aplauzom, da je trublja dugo morala datati znak za mir. Preuzvitišen je govorio o miru i da su katolici kod nas za mir, ali da treba poštivati i našu katoličku i čovječansku prava. Mi ne čemo za volju lažnoga mira, da naš narod postane boljevička životinja ili šarena lutka svih mogućih sekta. U tomu pogledu ne čemo mira, nego rat, ali duhovni rat: molitvom i sv. sakramentima. — Govor je Preuzviten bio neprestano prekidan pljeskom. Silno oduševljenje vladalo je dvoranom.

Glazbene točke bile su sjajno izvedene. I tako se završila proslava Papina dana. Da je Zbor mogao primiti i 50 hiljada, bio bi kreat, tolika je bila navala. Na pozornici je bila šuma križarskih zastava, a među njima Papina slika.

250-godišnjica Majke Božje Bistričke. Evo ravno prije 250 godina postavljen je čudotvorni kip Majke Božje na veliki oltar bistričke crkve. Prije toga morali su taj čudotvorni kip kriti na raznim mjestima od Turaka. I evo sada 250 godina dijeli milosti po cijeloj hrvatskoj domovini iz bistričkog svetišta. To dokazuju zahvale, zavjetni darovi i brojna hodočašća. Sigurno će ova godina u hodočašćima biti rekordna. Imenovan je i posebni odbor, koji će ovu jubilarnu proslavu organizirati. U nedjelju 7. srpnja bit će glavni dio proslave, kada će metropolita-nadbiskup preuzv. Dr. Ante Bauer okruniti čudotvorni kip. — Spremajmo se već sada za Mariju Bistricu. Naš Glasnik će iznijeti toga mjeseca krasnu omotnu sliku bistričkog svetišta i čudotvornoga kipa.

Prvi petak u mjesecu vanredno se slavi u Hrvatskom narodnom Svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Crkva je od 5 sati ujutru puna kao na kakvu veliku svetkovinu. Na raznim oltarima se dijele sv. Pricači, tako da se svakog prvog petka podijeli više hiljada sv. Pricači. Hvala Bogu, da sve više prodire u narod pobožnost 9 prvih petaka. Ta Spasitelj je obećao, da će svaki onaj, tko primi naknadnu sv. Pricač kroz 9 prvih petaka u mjesecu, umrijeti u milosti Spasiteljevoj.

Marko Kalodera, biskup t. xv. starokatolika, opet se je džilituo i napisao, da je glasoviti biskup Strossmayer bio starokatolik, dakle isto što i Marko

Kalodera. Ali je Kaloderu divno pobjio svjetovnjak g. dr. Lujo Vojnović, koji je prikazao Strossmayera u pravom svjetlu: potpuno odana Papi i sv. Crkvi. Strossmayer je n. pr. pisao 14. kolovoza 1890.: »Molim Boga, kako sam to vazda molio, da pusti te prije hiljadu puta umrem, nego da ikada izgovorim i napišem i jednu riječ, koja ne bi bila poklon, strahopočitanje, ljubav, odanost i poklon prema Crkvi Božjoj i njezinom časnom Vrhovnom Poglavaru. Meni su Crkva Božja i njezin Vrhovni Poglavar, bez kojega se prava crkva ne može zamisliti, pravo otkupljenje i spasenje roda ljudskoga.« Sto će Kalodera na ovo?

God. 1877. rekao je Strossmayer hrvatskim hodočasnicima u Rimu u crkvi sv. Jeronima: »Papinstvo je ona silna moć, u kojoj se najplemenitiji i najuzvišeniji ljudi ovoga svijeta od Ireneja do Ciprijana, od Augustina i Hieronima, od Atanazija i Vasilija pa do Bosueta i Fenelona dragovoljno klanjaju priznavajući u njoj jedini temelj i izvor jedinstva, jedini zalog slobode, savjest vjere, jedino utočište od samosilja. To je ona silna moć, za kojom često puta i oni sami čeznu, koji je ne priznavaju, jer nehotice osjećaju, da je Bog na njoj osnovao otačstvo slobode ovoga svijeta, a da bi se bez nje malo po malo povratila stara vremena Nerona i Kaligule. Ponovimo i mi svakom prilikom u ovo naše doba, riječ slavnog zemljaka sv. Jeronima: Gdje je Rim, ondje je istina i život. Ko s Rimom ne drži, ne stiče nego rasipa. Volimo s Rimom patiti i trpjeti, nego s ovim svijetom veseliti se i uživati.«

Eto to su riječi slavnoga biskupa. A starokatolički bi prema tome mogli jednoga dana i samoga Sv. Oca Papu proglašiti za starokatolika. Kamo vodi zasljepljenost!

Slobodnim zidarima omiče se pod nogama. Hvala Bogu, da narodi sve više i više uvidaju, da su framasuni ona strašna paklena sždaja, koja upropastjuje narode, ruši vjeru, ništi moral. Pisali smo u Glasniku, kako se je u Francuskoj organiziralo 200 zastupnika, koji će se na sve poštene načine boriti protiv te grozne organizacije. Nedavno se je u Švicarskoj stvorila »Narodna Akcija protiv slobodnog zidarstva«, koja je izdala na narod proglaš i na vladu memorandum protiv slobodnih zidara. Očekuje se i narodni plebiscit protiv njih.

I u Španjolskoj je zadan težak udarac slobodnom zidarstvu, koje je kroz 2 godine bilo svemoćno u toj državi, ali ono ju je i dovelo do ruba propasti. Sa 82 protiv 46 glasova primljen je zakon, da španjolski vojnici ne smiju biti framasuni. A sada se očekuje potpuna zabrana.

U Portugalskoj katolici su poveli borbu protiv slobodnih zidara, koji su za svojih vladavina od 1910. godine dalje počinili bezbroj groznih zlođela, ubijanja, revolucija. Ali i tamo su dolijali. Parlament je odlučio obraćunati s njima.

Bavarski katolici se bore i pobijuju. Hitler hoće da uvede u Njemačkoj »jedinstvenu školu«, drugim riječima: bezvjersku. Bavarski su se katolici tomu jako oprli. Tada je Hitler proglašio plebiscit, neka narod odluči. Uza sva vladina nasilja kod plebiscita, koji je bio 12. veljače, katolici su bavarski odnijeli sjajnu pobedu. Čest im!

Crkva opet u katakombama. Katacombe su podzemna skrovišta u Rimu, gdje su se skrivali katolici od progona za prva tri stoljeća. Tako su počeli sada i katolici u Meksiku praviti sebi skrovišta. Tako je u meksičkim katakombama nedavno nadbiskup iz Guadalajare Orozco zaredio 20 mladomisnika, koji su zatim otišli u duhovnu pastvu preobučeni kao seljaci.

Savez katoličkih inžinira u Francuskoj ima 8000 članova. Većinom su to bivši pitomci isusovačke politehničke škole. Svakog prvog petka u mjesecu pristupaju sv. Pričesti, obavljaju pobožnosti i dobra djela.

Bački Breg. 27. I. 1935. slavio je naš pjevački zbor svoju prvu godišnjicu. Hvala Presv. Srcu zbor nam lijepo radi sa svoja 44 člana. Pod vodstvom predsjednika g. Dericā M. i zborovode g. Fuderera skupljaju se članovi tri puta na tjedan na vježbe. Zbor je već 20 puta nastupio javno u crkvi pa se čovjek mora diviti, kako mogu naši seljaci i radnici izvesti tako savršeno četveroglasne pjesme. Dao Bog da nam zbor i dalje cvate na slavu Božju i diku našega katoličkog naroda! S. I., duhovni voda.

Mače. Prošle godine prikazale su članice našega Djev. društva 4.039 sv. Prijest. U rujnu prošle godine primljeno je 10 novih članica.

A. Švenda, glavarica.

Krapina. Usprkos krizi odlučile članovi "Vojske Srca Isusova" iz sela Polje da sagrade kapelicu u čast Presv. Srca. I pod vodstvom svog vlc. župnika sagradili su, iako iza duga vremena i velikih žrtava. Gradili su je sami župljanji krapinski vlastitim rukama i vlastitim novcem. Dao Bog, da se i druga sela po domovini ugledaju u ovakvu požrtvovnost za slavu Bož. Srca!

Gornje Selo (Šolta). Od 10.-17. veljače o. g. održali su čč. oo. Isusovci Buljan i Jagrić u našoj župi sv. misije takvim plodom i zanosom, da se ovdje ne pamti sličnog oduševljenja. Župa je sada kao preporodena. Vjernici su svi bez iznimke redovito prisustvovali jutarnjim i večernjim propovijedima i upravo gutali svaku riječ oo. misionara. Cijela se župa izmirila s Bogom u sv. ispovijedi i prištupila k sv. Prijestu (osim petorice). Vjersko je oduševljenje postiglo vrhunac pri zaključnoj procesiji sa Prešvetim (17. II.). Nije bilo oka, koje ne bi prosuzilo. Nada sve je bio gnutlijiv rastanak s oo. misionarima,

koje smo ispratili sa suzom u oku i zaželili im svaku sreću u teškom njihovom radu za slavu Božju i spas duša. Uspjeh se misije vidi i po tome, što je s velikim oduševljenjem osnovana Vojska Srca Isusova (97 muževa i mladića) i obnovljeno Djevojačko društvo S. I. (54 članice). Hvala i slava Bož. Srcu i čč. oo. mi-

sionarima na velikim milostima, koje smo preko njih primili u tim svetim danima.
Vojnik Srca Isusova.

Madarevo. Pod vodstvom našeg prezaslužnoga g. župnika Ivana Kljun naša kat. društva preporadaju sve više župu. Sva su nam društva neobično porasla. Vojska Srca Isusova broji 300 članova (od sredine kolovoza do 31. XII. 1934. povećalo se društvo za 40 članova i primilo je 1.650 sv. Prijest), Materinsko društvo ima 140 članica (od sredine kolovoza do 31. XII. primilo je 1.290 sv. Prijest), Djevojačko društvo broji

Tuhelj: Predstava Djevojačkog društva Srca Isusova.

290 članica, koje su podijeljene u 9 skupina (od sredine kolovoza do 31. XII. primile 2.900 sv. Pricašti i izmohile 319 krunica). Nek raste samo i dalje u našoj župi te Vojska Presv. Srca na slavu Božju i procvat vjerskog života kod nas! M. Novoselec.

Omiš. U siječnju održaše u tom starom gnijezdu hrvatskih gusara oo. Isusovci Buljan i Jagrić svete misije. Omiš se pokazao uistinu kulom katolicizma na plavom Jadranu. Staro i mlado, muški i ženske, sve bez ikakova ljudskog obzira sudjeluju misijama i pomno prate propovijedi oo. misionara. Osnovano je društvo Srca Isusova za mladiće, gospojinsko društvo Apostolata Molitve te društvo katoličkih služavki Srca Isusova. Ot-prije postoje već bratovština Srca Isusova i društvo gospodica »Kćeri Marijine«.

Tuhelj. Naše Djev. društvo nije ni ove godine (1934.) zaostalo u revnosti prema prijašnjim godinama. Na-protiv pod vodstvom našeg preč. g. župnika, koji nas neprestano bodri na sve veću ljubav i odanost prema presv. Srcu Isusovu, društvo se po-

većalo i brojem i revnošću. Sada nas ima 180 članica. Prošle godine prire-dili smo jedno hodočašće u Bistrici, a o Božiću davale smo jedan igrokaz. Duhovno cvijeće od prošle godine: 2.465 sv. Pricašti, 2.466 sv. Misa, 11 hiljada sv. krunica, 250 zlatnih kru-nica, 102 otajstvenih pohoda, 16.852 žrtvice, 2.978 strelovitih molitvica, 182 dobra djela. Lj. Stanković.

Pločice (Dalmacija). Blago-slov barjaka društva Srca Isusova za žene. Na blagdan sv. Vlaha, zaštitnika naše biskupije, blagoslovio je naš preč. g. župnik barjak našega društva, što su ga iz-radile u konavskom narodnom vezivu članice Djev. društva pod vodstvom Bećić Pave. Sada imaju sva naša dru-štva vlastiti barjak: djeca, mladići, djevojke, muževi i žene. Naša je župa sada organizirana potpuno u Ka-toličkoj Akciji te će svatko po svo-jim silama moći raditi da se što više proširi kraljevstvo Božje. G.

Sesvete (kraj Zagreba). Na-pokon je inicijativom našeg marnog g. župnika J. Šimečki osnovano kod nas Djevojačko društvo Srca Isusova.

S oduševljenjem smo se dale na uređivanje crkve za Božić i na pripremu za prvo svećano primanje u Društvo. 3. veljače imale smo ujutro zajedničku sv. Pricaest, a popodne primio nas je 19. u društvo naš preč. g. upravitelj. U prigodnoj propovijedi govorio nam je prečasni o životu, radu i čistosti srca, što mora da resi svaku članicu Djev. društva. Od osnutka društva pa do svećanog primanja primile su članice 106 sv. Pricaesti.

Stravča. (*Smrt uzornog mladića*). U cvatu mladosti preminuo je 18. II. u selu Duboju u našoj župi vrijedni član našega društva Srca Isusova Vlaho Vahušić u 21. godini. Bio je vazda miroljubiv, blag, marljiv, pobožan, poslušan pa je stekao ljubav svih mješćana. U dugoj teškoj srčanoj bolesti podnosio je sve s divnom strpljivošću. Do zadnjega je časa vasio k Presv. Srcu, dragoj Gospi i sv. Teresiji, dok dragi Bog ne uze napokon tu lijepu dušu, koja je u cvjetu mladosti već dozrela za nebo. U njegov spomen spjevalo je naš župnik slijedeći sonet: — Proljetno sunaće samo jednom dirne - Naša prežalosna, kršovita brda, - I zabijeli odmah ova zemlja tvrda: - Visibabe niknu, bijele, rajske-mirne. — I Ti, srce, bješe: visibaba bijela... - Pobožno i meko, kô u Tvoje majke; - Vodio si pjesme i šarene bajke, - Uživajući ljubav Tvoja sela cijela. — Al se opet vrati zakašnjava zima, - I usmrti srce visibabam svima, - Pa i Tvoje srce posta pusti led. — Ali Tvoja duša, kô leptir, zablista, - I uzleti smjelo, da uživa med - Na Srcu Božanskog preslatkoga Krista...

Predsjedništvo.

Donji Vidovec. 8. prosinca prošle godine poraslo je naše Djev. društvo za 9 novih članica. Sada nas je skupa 67. Prošle godine prikazale smo 1731 sv. Pricaesti i 92 za sv. Oca Papu. Krunica izmolile smo 1863. Sada marljivo sudjelujemo oko priprava za euharistijski kongres, što će se ove godine održati u Čakovcu za čitavo Međumurje.

J. Habijon.

Grohote (Šolta). Koncem siječnja održaće tu oo. Isusovci Buljan i Jagrić svete misije. Pobožni narod je bio po cijeli dan u crkvi, Misionari su morali sjediti u isporijedaonici od 6 sati ujutro do 8 sati navečer. I tako svaki dan. Ali zato je na koncu bilo toliko sv. Pricaesti, da se može reći, da je cijela župa primila zajedničku sv. Pricaest. Na zaključnoj procesiji stupala su dječa u bjelini kao andelčići, oko 150 muževa sa svjećama, Križari sa zastavom, Križarice, Djevojačko društvo i t. d., a sve je pjevalo iz svega glasa. Na rastanku zasuli su gotovo cvijećem ti dobri ljudi misionare, da im pokazu svoju zahvalnost. *N.*

Bribir. Za vrijeme svetih misija prošle godine osnovano je kod nas Djev. društvo. Ima nas oko 200 u društvu. Upravo se natječemo, kako bi pjevanje u crkvi bilo što ljepše i crkva što ukusnije okičena. Sastanke ne možemo nažalost imati tako često, jer je preč. g. župnik preopterećen poslom. U zadnja tri mjeseca skupili smo za sv. Oca papu ovu kitu duh. cvijeća: Gospine krunice 62, Zlatne krunice 48, duhovne Pricaesti 65, primljene sv. Pricaesti 24, sv. Misa 22, pohoda presv. Sakramenta 21, žrtvica i dobrih djela 70, raznih molitava 790.

M. Antonić.

Dubašnica (Krk). 6. XII. 1934. pozvao je Gospodin k sebi našu negađašnju glavaricu Maru Miljetić. Bila je uvijek uzor-djevojka: marljiva, radina, pobožna, vrijedna glavarica, što se neprestano brinula oko procvata našega društva i to uza svu dugotrajnu tešku bolest. Napokon je morala na operaciju na grlu. U bolnici kao i kod kuće uzdisala je samo za sv. Pricaescu. Tri dana iza operacije pošla je njezina lijepa duša k svome Stvoritelju, da primi plaću za svoj mukotrpnji život. *B. A.*

Soline (Dugi otok). Društvo nam je osnovao prije 12 godina preč. g. don I. Milanja. Ali već iza godinu dana bio je on premješten i mi ostasmo sve dosada bez svećenika. No

trudile smo se, da uzdržimo društvo, pa nam je hvala Bogu i uspjelo. Držale smo sâme sastanke, kako smo mogle, redovito smo pristupale k Stolu Gospodnjem, sudjelovale skupno pri raznim pobožnostima u župi i t. d. Sada je napokon dragi Bog uslišao naše molitve i poslao nama revnog župnika, koji je uz naše društvo osnovao još i Krizarice, u kojem osobito mnogo radimo. S. F., glavarica.

Dapci. Duge godine nismo se javljali u Glasniku, jer naše je društvo zamrlo. Izgubili smo bili pastira duša naših, a koji nam je tako potreban! Pred Božić prošle godine uslišao je napokon dragi Bog naše molbe i poslao nam novog župnika vlč. g. Jurja Jakopac. On nam je uistinu pravim

ocem, vođom i skrbnikom naših duša. Cijela župa zahvaljuje Presv. Srcu, što nam je udijelilo tako požrtvovnog i revnog svećenika. Dao Bog našem narodu što više takvih svećenika!

Sv. Nedjelja. Djekojačko društvo broji 82 članice i prikazalo je tijekom godine (1934.) 1.399 naknadne sv. Prcesti. Na Spasovo obavio je naš preč. g. župnik primanje u društvo i primio 18 novih članica. Isti dan primljeno je 10 članica među reniteljice. Reniteljica ima 140 i primile su tijekom godine 1438 nakn. sv. Prcesti. Društvo sudjeluje mnogo oko poljepšanja crkve i misnog odjела. Sa ostalim župljanim bile su članice u Mariji Bistrici, a jednom su davale i jedan igroka. Glavarica.

Ovaj put nijesu mogle ući zahvalnice i milodari. — Sjetite se našega Glasnika kojim milodarom, jer ovako uređivanje iziskuje ogromne troškove.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isušovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegj Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ŽAGREB U/147
SVIBANJ 1935 * GODINA 44 * BROJ 5

Kalendar Apostolstva molitve

SVIBANJ 1935.

OPĆA NAKANA

Pobožnost prema B. D. Mariji Pomiriteljici

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 S Filip i Jakov. Ljubav k
bližnjemu.	15 S Ivan de la Sal. Učitelji i uči-
teljice.
2 Č Atanazije. Crkva u Meksiku.	16 Č Ivan Nepomuk. Ispovjednici.
3 P Našašće sv. Križa. Lju-
bav k Presv. Srcu.	17 P Paskal. Stovatelji Presv. Sakra-
menta.
4 S Florijan. Naši vatrogasci.	18 S Venecij. Daci srednjih škola.
5 N 2. PO USKRSU. Pijo. Širenje
Glasnika.	19 N 4. PO USKRSU. Petar Cel. Pret-
platnici Glasnika S. I.
6 P Ivan pred vrat. Naši Križari.	20 P Bernardin. Redovnička zvanja.
7 U Stanislav, b.m. Mjes.
zašt. Katolička neustrašivost.	21 U Feliks. Povjerenici Glasnika.
8 S Zaštitna sv. Josipa. Crkva
sv. Josipa na Jordanovcu.	22 S Julija. Vjernost Bogu.
9 Č Grgur Naz. Pučke misije kod nas.	23 Č Desiderij. Želja za svetošću.
10 P Antonin. Hrvat. biskupi.	24 P Ivan Prado. Bogobulnici.
11 S Franjo Hieron. Isusovačko sjem-
enište u Travniku.	25 S Urban. Sv. Otac Papa.
12 N 3. PO USKRSU. Pankracij. Kat.
omladina.	26 N 5. PO USKRSU. Filip N. Sveće-
nička zvanja.
13 P Robert Belarmin. Naši bogoslovi.	27 P Beda.
14 U Bonifacij. Obraćenja protesta-
nata.	28 U Augustin. Prošni Blagoslov
dani naših pojja
29 S Marija P. i usjeva.
	30 Č SPASOVO. Ljubav prema Spasitelju.
	31 P Marija djel. milosti.
Pouzdanje u Majku Božiju.

OPĆA NAKANA U LIPNUJU :

Cesto i pobožno slušanje sv. Mise.
MISIJSKA: Obraćenje Rusije.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Pricesti. Na blagdan mjesecačnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvog petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira, — 2.50 pengö.
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I. 147. Palmotićeva ul. 31.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUŠOGA

GODINA 44

SVIBANJ 1935

BROJ 5

S v i b a n j

Jednoj mlađoj duši.

Svibanj baca sag od cvijeta
Poljem, lugom, humom, dragom,
Tajno, tiko cvjetnim sagom

Gospa šeta;
Iznad šuma, trava, njiva
Milost joj se s ruku liva,
Sunce joj je kruna sveta.

Klanjaju se zelen-grane,
Povija se usjev mladi,
Dahom ruža lahor kadi
Na sve strane,
Dokle slavuj napjev mijenja
Moleć slatka pozdravljenja
Ispred šume začarane.

Glasi zvonā ječe, zuje
Ko da slavno čislo pojū
Dirajući dušu moju;
Kad ih čuje,
Mah nasusret Majci hrli,
Ruku njenu ljubi, grli
Pjevajući Aleluje.

Sjaj, o sjaj po mojoj stazi,
Zoro svibnja vječitoga!
Šetaj svibnjem srca mogu,
Gnijezdo pazi,
Petom punom strašnog sjaja
Strašnu glavu starog Zmaja
I u mojem srcu zgazi!*

— Moje dijete, Majka veli,
Stoput ljepši svibanj ima,
On je tebi u njedrima:

U njih bijeli
Sa visina Golub sleti,
Raj u kljunu doneše ti,
Ostat s tobom uvijek želi.

U tvom srcu On se stani,
Gnijezdo milo ondje vije,
U nj vrline mlađe krije
Pa ih hrani,
Al, gle, dolje zmijske glave,
Gdje iz cvjetne vreba trave —
Bdij i gnijezdo od nje brani!

»Majko moja, strah je mene:
Svijet i srca mog oluje
Saveznici te su Guje
Sakriveni,
A ja tek sam nemoć sama...
Ohrabrim se ipak namah,
Kada u Te uprem zjene.

M. Pavelić D. I.

Pobožnost prema Bl. Dj. Mariji Pomiriteljici

Mjesečna nakana u svibnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Koncem ovog Marijinog mjeseca svibnja slavimo lijepu svetkovinu Bl. Dj. Marije Posrednice svih milosti. Među ostalim milostima, koje ćemo prošiti od naše Gospe, nek bude ovaj mjesec i ta, da vjernici sve više štuju Mariju pod naslovom Pomiriteljice i da je nasljeđuju u toj njezinoj uzvišenoj službi.

Može se doista reći, da bi rod ljudski davno već propao, da ga Spasitelj naš ne zagovara kod Nebeskog Oca. Iz dana u dan dižu se prema nebu silne uvrede Božjeg Veličanstva, odapinju se gore otrovne strjelice hula na Boga i na sve što je sveto. Toliki grijesi na zemlji vapiju u nebo za osvetom.

I već kao da će se strijele srdžbe Božje sasuti na grješni rod ljudski. Ali naš veliki Zagovornik i Pomiritelj: Spasitelj naš zaustavlja ruku Očeva, pokazuje mu svoje slike i tako ublažuje pravedni gnjev Očev. Isus je svojom smrti pomirio svijet s Ocem Nebeskim i tako mu otvorio nebo i svaki, koji je »dobre volje«, može unići u vječnu radost. A ljudi? Mjesto da su zahvalni, ne prestaju vrijedati Veličanstvo Božje, ne haju za beskrajnu ljubav Spasiteljevu, dapače još ga pogrdaju, a osobito ga tako vrijedaju u Sakramantu Ljubavi.

Zar duše, koje Bogu služe te ga ljube, mogu ostati ravnodušne? Zar one ne će htjeti popraviti te uvrede i ta svetogrda čineći pokoru i dajući zadovoljštinu? Jest, treba popraviti uvrede! Dvije naš stvari imaju osobito potaknut na to. Sam Sv. Otac Pije XI. veli u svojoj enciklici, da smo: »po pravu dužni zadovoljavati za uvrede nanesene Bogu našim zločinima te pokorom popraviti narušen red. Ali smo osim toga dužni i željiti da iskažemo sućut Isusu koji za nas trpi i koji je nasičen pogrdama te da mu koliko možemo, pružimo utjehu.« (»Miserentissimus Redemptor« od 8. svibnja 1928.).

I eto: u tom nam daje divan primjer naša Nebeska Majka. Ona je doista Pomiriteljica.

Bog ju je sam odredio za tu službu, kad je rekao još u raju zemaljskom zmiji paklenoj: »Neprijateljstvo postavit ću između tebe i Žene, između sjemena tvoga i sjemena Njezina.«

Nju nazivaju crkveni oci Posrednicom, Zagovornicom; usporeduju je s dugom, koju je sam Bog postavio kao znak izmirenja; usporeduju je s maslinovom grančicom, a ta je simbol mira.

Sv. Otac Papa veli u istoj enciklici: »Po otajstvenom jedinstvu s Kristom i po neisporedivoj milosti Marija je uzdignuta na čast Pomiriteljice i s punim pravom nosi to ime.«

Leon XIII. veli: »Bl. Djevica je izabrana za Majku Božju i tom činjenicom je pozvana da sudjeluje u spasenju roda ljudskoga. Ne samo da je bila prisutna kod djela našeg spasenja, već je u tom i sudjelovala.«

Čim je izgovorila one riječi: »Evo službenice Gospodnje«, primila je na se i svetu službu sudjelovati sa Spasiteljem u djelu spasenja i izmirenja. Marija nije samo četrdeseti dan žrtvovala Sina u hramu, nego ga bez prestanka žrtvuje vječnom Ocu za grijehu svijeta.

A nije li ona išla putem križa i stajala pod križem upravo zato, da utješi Sina svoga, da mu pokaže ljubav, dok ga neprijatelji njegovi vrijedaju? Tu je ona divno vršila službu Pomiriteljice. Tu je ona postala Majkom našom i Utocištem grješnika. Tu ona ne proklinje neprijatelje Isusove i grješnike, nego vapi za milosrde i oproštenje. Kako ona tu popravlja uvrede nanesene besprimernoj ljubavi Spasiteljevoj!

Napokon i u nebu je ona Pomiriteljica, jer prikazuje Ocu nebeskom skupa sa žrtvom na Kalvariji i nekrvnim žrtvu novozavjetnu svoga Božanskog Sina. Time ona zagovara i pravednike da ustraju i postanu još bolji i grješnike da se obrate.

S Majkom našom Pomiriteljicom treba da i mi radimo na tom djelu pomirenja i da popravljamo uvrede. To Bog hoće: plan Božji nije potpun bez našeg sudjelovanja. To traži od nas Spasitelj. Zgodan je čas odabrao, da nam rekne: Eto ti Majke! To je čas, kad je Bl. Gospa najbolje pokazala, da je Pomiriteljica. Kao da nam je htio reći: Eto se s Majkom mojom i ti sjedini i naslijeduj je u tom. Budi i ti pod križem, tješi mi Srce, náknadi uvrede nanesene mojoj ljubavi!

To želi od nas naša Nebeska Majka. U Lurd se ukazala svetoj Bernardici i opominje sve na pokoru. Dakle da pokoru činimo ne samo za svoje grijehu već i za grijehu drugih.

To je i želja svete Majke Crkve. Tu želju stavlja ona u usta svojoj vidljivoj glavi: sv. Ocu Papi Piju XI. koji nas u gore spomenutoj enciklici potiče na tu divnu službu pomirenja i naknadu u zajednici s Isusom Pomiriteljem i Marijom Pomiriteljicom.

A neka nas na to potakne i sadanje bijedno stanje roda ljudskoga. Sam pakao je uperio sve svoje sile da istrijebi sa zemlje Kraljevstvo Kristovo.

Neka nas probude iz mlakosti i nehaja i naši grijesi, koji vape za osvetom.

Naše molitve, osobito sv. Mise i sv. Pričesti, naša dobra djela, naše žrtve, naše pokore: prikažimo sve to i na tu veliku, plemenitu, svetu i tako potrebitu nakanu: da ublažimo Božju srdžbu, da zadovoljimo za grijehu.

A te će naše naknade, tako slabe i nesavršene, naša Nebeska Majka prikazati svom Sinu, a on će ih primiti iz njezine ruke, iz ruke Majke, kojoj uslišava svaku molbu, kojoj ništa ne uskraćuje.

Zelja je Presvetog Srca, da bi vjernici zavoljeli ovu pobožnost prema Bl. Djevici Mariji Pomiriteljici. Stoga ćemo se rado moliti ovoga mjeseca na tu nakanu: da se raširi među vjernicima dobožnost Majke Božje Pomiriteljice. — Petar Gertler D. I.

Kraljice Apostola . . .

Idealnim mladićima.

Kalvarija je opustjela. — Razdražena i zavedena rulja, koja je čas prije davala oduška svojoj raspojasanosti, koja se dočas nasladivila tudim mukama — naglo se rastepla. Iščeznula je mučke poput strvinara, koga zatekoše pri crnoj gozbi. Zaprepašteni se raspršiše i odjeli rimskih vojnika te hramskih najamnika: osjetiše najednom svu strahovitu težinu krvi, nevine božanske krvi, koja se poput nemile savjesti priljubila uz njihove nečiste ruke.

Saduceji, svećenici, farizeji — ti oličeni grobovi, štono se izvana licemjerno igraju svetaca, a iznutra im duša zaudarala poput nabubrena čira, srce siktalo poput legla psikutavih lјutica — i ti se obijeljeni lješevi — pokunjenih šija — izgubiše s Golgotе.

I njih su kao i zaplašene stražare i bezglavu svjetinu zaprepastili dogadaji zadnjih časova:

U trenutku, kada je njihovom zlobom utučeni Jagajac izdisao, sunce se od žalosti povuklo, gromovi zaurlali svojom strahovitom jekom, a munje stale svojim prodornim bljeskom šarati tajinstvenu i jezovitu tamu. Samo je nebo ustalo, da optuži ljudsku zloču. I krivci se osjetiše pogodenima. Nestade ih poput noćnih čukova, kad među njih iz prikraka šikne mlaz nenadane svjetlosti. Izgubiše se. Očistiše od sada posvećeno mjesto.

*

Mrak, osama na toj ožalošćenoj golgotskoj hridi. Samo tri drveta probijaju u noć iz te ogoljene zemlje. Čudna stabla, sa još čudnijim plodovima. Do onoga u sredini stoji žena: mati — u krvavoj sjeni razapetog Sina . . .

Tko će shvatiti sve ono gorko valovlje osjećaja, što se probija i prolama kroz to ucviljeno srce? — Tko će dokučiti svu onu crnu provalu boli i tuge, štono se survala nad tu nježnu majčinsku dušu? — Marijo, velika je tvoja bol, velika kao ono silno uzbijano more, koje hoće da u svom beznadnom ždrijelu proguta svaki tračak svijetle nade; strašna je, Majko, oštrica onih — ne sedam nego — bezbroj mačeva, kojino se grubo zarinuše u svaku žilicu tvojih djevičanskih grudi.

★

Bogorodica se privila uz križ. Toplinom je svojeg majčinskog zadaha grijala smrtnu studen Jedinčevih nogu. Svaki trn Sinovljeve glave surovo čupa i nježne pramove majčinskih vlasa; svaki čavao Njegovih ruku kida tankočutno mišiće i njenih dlanova; svaki zvižduk krvničkoga biča odjekuje i po njenom materinjem tijelu.

MARIJA — KRALJICA DRUŽBE ISUSOVE.

Otraga bl. mučenici :		3 sv. japanska mučenika
japanski, pariski itd.	Sv. Ignacije Lojolski	Sv. Franjo Ksavverski
BB. Baldinucci, Sales,	B. Bernardin Realino	S. P. Klaver B. J. Pignatelli
Hieronimo, Southwell	B. I. Britto (kleči)	B. A. Rodriguez B. A. Bobola
B. Spinola, Sv. P. Kanizij, Sv. J. Brébeuf		Sv. I. Berchmans
B. Kolombjér	Sv. I. Jogues	B. P. Faber, Sv. F. Regis (kleče)
		Sv. Stanislav K.
		Sv. Alojzije G.
		Sv. F. Borgia
		Sv. R. Belarmin B. E. Campion

No gore je ono, što Žalosnu Gospu iznutra steže. Dušom se njenom redaju slike, nižu uspomene: Cvjetnica, Baraba, Pilat, mučenički uspon s križem na ramenima... razapinjanje, pa — Bože, i to je, što najviše peče — ruganje svjetine, cerenje farizeja, prostoja soldateske, jedna nezahvalnost tolikih, koje je On izlijeo, bijedna nevjernost prijatelja, učenika, koji se poput plahane lanadi netragom odmetnuše.

On, njen Sin dode, da otkupi svijet, a čovječanstvo mu okrenu leđa: grješni mu se drsko rugaju, a pravedni ga bojažljivo izbjegavaju. — On, Svijetlo — zasinu, da ožari tamu, no ljudi privolješe mraku.

I tu nabreknute vjede Majčine opet curkom procuriše. Staše plačući tužna Mati...

★

Gospa plače, ali ne zdvaja. Ona je žena jaka. Ona unatoč grčevima boli, usprkos slapovima suza prikazuje žrtvu Sina za otkup čovječanstva. Ona, Djevica vjerna, zna i vjeruje, da je pobjeda tmine samo prividna, da će Svijetlo ipak zaplamsati punim svoga žara i probiti hladnu koru ogreznih ljudskih srdaca.

Marija vjeruje, ona se uzda. I u toj krepkoj, svetačkoj nadnjene se suzama osrebreno oko majčinski zaustavi, na Ivanu, ljubimcu Gospodinovu. Najmladi je od učenika — satrven od tuge no ustrajan u vjernosti — bolno gledao u razvaljenu stranu Učiteljevu, na kojoj se još sumorno isticahu krupne šare zgušnute krvi i vode: plakao je za Onim, koga je svom puninom svježe mladosti ljubio. Uočivši njega, pogled se Otkupiteljeve Roditeljke razvedri.

U Ivanu zagleda ona Petra, Jakoba, Pavla, cio zbor dvanaestorice i njihovih nasljednika; u Ivanu joj se ukaza krvavi prvinac Crkve — Stjepan i ostali nepregledni pukovi mučenika; u Ivanu joj se objaviše svi oni bezbrojni nizovi Jaganjčevih lučonoša, koji će kroz vjekove raznositi božanske plamove golgotskoga Svijetla u sve prisoje zemljine površine. I apostolska je Kraljica u duhu okom pasla sve te svjetlonosce vječne Luči, sve te borce novovjekog Kralja: Ona se molila, žarko molila za sve te legije Isusovih apostola...

• • •

U šarolikom slijedu Spasovih pregalaca ugledala je Patnička Djeva i poduzetnoga viteza iz Pampelone. Vidjela je, kako će jednoga dana milost izbaciti tog genijalnog no častohlepnog sina pirinejskih visova iz dokonog i taštog sanjarenja, kako će se on poput žednog jelena spremno odazvati, kako će vjerno staviti ruku na plug, da je nikad više s njega ne snimi.

U duhu je apostolska Kraljica već prebirala po onoj Lojolinoj knjižici Duh. vježbi, koja će svojim prekaljenim razmatranjima poput plama žutih žeravica zarudjeti u noć tolikih duša; koja će svojom neslomivom dosljednošću razbiti blatne verige to-

SV. IGNACIJE LOJOLSKI UTEMELJITELJ DRUŽBE ISUSOVE.

Vjerenje Božje koj je pozvao u družbu Sina svoga Isusa Krista (1 Kor. 1, 9).

likih srdaca. Gledala je, kako će Ignacije u samoći Duhovnih vježbi tisuće i tisuće jakih značajeva staviti pred odlučnu raskrsnicu: ili se u čistoj, herojskoj ljubavi, bez krzmania i pogadanja, predati Bogu i izgarati poput vjernog žižka do Njegovih nogu: — ili se jadno prepustiti prkosu niskog sebetaženja.

Motrila je s Kalvarije Gospa, kako će baš on — Ignacije mnogo unaprijediti misao o kraljevstvu Kristovu zacrtavši pred dušama — silno i umilno — divni lik vječnoga Kralja. Isus će im se Kralj pod žarkim vrcanjem Ignacijske pera, pod nakonjem njegovih upaljivih riječi — ukazati kao ljupki Pastir, bliski Prijatelj, jaki Voda — jedini, koji ima pravo, da nad čovječanstvom vlast, jer je Njegovo kraljevstvo jedino kadro, da čovječanstvo usreći.

★

Promatrala je Gospa i novu četu, što će je novoobraćeni Ignacije okupiti oko sebe i nazvati je imenom Marijina Sina: Četom: Družbom Isusovom. Vidjela je, kako će se ta mlada Družba sva dati na širenje Isusova kraljevstva, kako će svoje sinove razasuti na sve četiri široke strane, u sve zemlje, štono se još nezasjane željno ogledaju za evandeoskim zrnjem.

Ksaverija će uputiti darovitoj Indiji i sposobnome Japanu, Klaver će zajednici Atlantikom da ponese utjehu zlostavljanom roblju izrabljivane Afrike, Ankieta i Desmet će zaći među Indijanska plemena obiju Amerika, De Nobile će se posvetiti inteligenntnim brahmanima, Ricci i Schell učenjacima kineske prijestolnice.

Kanizije će i Faber preoravati herezom opustošeno polje srednje Evrope; Bellarmin, Suarez, Lesije i Lugo će zašiljenim perom krčiti put Istini, što je krvovjerje htjede da zasjeni; Bourdallou, Ravignan, Segneri i Skarga će s visine crkvenih govornica otvarati srca, pridizati um, nastavljati propovijedati, što Učitelj nekoć započe na gori.

Alojzije, Berchmans, Kostka će ljljanom svoga djevičanstva širiti miomirš andeoske čistoće. — Campion, Ogilvie, Southwell će krvlju pečatiti božanska prava rimskog Prvosvećenika — tog vidljivog Isusa na zemlji.

Colombière, Croiset, Gallifet će biti teolozi i revnici najtoplje pobožnosti, one pobožnosti, koju navijesti danas stotnikovo kopje na Kalvariji, pobožnosti do Presv. Isusova Srca.

★

U krvavom svjetlu otkupiteljskoga križa gledala je sveta Božja Mati, kako će se toj novoj četi pridružiti i mnogi sinovi onoga naroda, koji će danas sutra — Njoj, Neporočnoj — tako oduševljeno pjevati: »Zdravo Djevo, Kraljice Hrvata...«

Promatrala je, kako će hrvatski sinovi sv. Ignacija duboko zaorati u kulturni život tog Kristu milog naroda, tog budućeg pred-

zida kršćanstva. S utjehom je gledala, kako Dubrovnik, ta hrvatska lasta prethodnica, prvi pozivlje Isusovce u Hrvatsku; kako njihov dubrovački kolegij i zagrebačka Akademija izgraduju tolike prvoborce hrvatske knjige, šalju u narod tolike inteligente.

Kroz oblake vremena i maglu dogadaja nazrijevala je Gospa tolike Isusove misijonare, koji će žarom riječi Kristovih propovjednika obilaziti hrvatske sve predjele i svuda buditi vjeru, dizati čudoređe i time čuvati i hraniti srž jednoga od najizloženijih naroda.

Gospa je sve to ispod Križa gledala, to ju je tješilo, i Ona se molila, mnogo molila...

★

Možda se molila i za Tebe, mladi prijatelju. Možda je i Tebe gledala među ostalim Ignacijskim sinovima, u Isusovoj Družbi. Možda. Ja ne znam. Samo to znam, da se u tom slučaju mnogo molila, da sitničavo ne uzmičeš pred Božjim pozivom. Molila se da budu oni, koje njen Sin zove čelične vjernosti, beskrajne požrtvovnosti. I to znam, da tvoj sebični »ne« — u slučaju, da te Bog zove — ne bi utješio već i onako pretužne Majke, apostolske mučeničke Kraljice.

Stj. Tomislav Poglajen D. L.

P. S. Ako znaš ili slutiš, da Te Gospod zove, a Ti za sve upute zamoli vlč. o. Provincijala D. L. — Zagreb I/147.

SMILUJ SE NARODU.

(Slika je vlasništvo nizozemskog Glasnika »De Heraut van het Heilig Hart. Sva prava pridržana.)

Majčina ljubav čini čudesna

Za majčin dan.

Osobe: Otac, Majka, dvanaestgodišnja Dorica, liječnik, Andeo smrti, Andeo života.

Odigrava se u dvorištu lijepo seljačke kuće.

(Otac i liječnik izlaze iz kuće).

Otac: Recite mi, gospodine doktore, posve otvoreno, ima li još nade da ozdravi?

Liječnik: Vrlo mi je teško reći . . .

Otac: Vjerujem, Alojzije nam je bio sve veselje, sva nada, sva utjeha. Ne usudujem se ni pomisliti . . .

Liječnik: Da kažem po ljudsku: za nj nema više lijeka. Kriza istina nije još nastupila, ali izdržati je ne će moći. Preslab je.

Otac: Što ćemo bez njega? Nek nam se Bog smiluje. Što će raditi moja žena, njegova majka! Toga udarca ne će preboljeti.

Liječnik: Bog bdiće nad nama. Doklegod vjerujete u Nj, ne smijete zdvojiti.

Otac: Hvala vam za tu utješnu riječ.

Liječnik: Je li dječak već primio sakramente umirućih?

Otac: Nije nam dao mira. Gospodin kapelan donio mu je još sinoć sv. Poputbinu.

Liječnik: To je dobro. — Ne ču da vas više zadržavam. Sutra ujutro doći ću opet.

Otac: Laku noć, gospodine doktore!

Liječnik: Laku noć *(fodlazi).*

Otac: *(ide polako prema kući):* Nema mu više lijeka. Što ćemo raditi bez njega . . . ?

Andeo smrti: *(obučen u crno):* Stoj! Želio bih s tobom malo govoriti.

Otac *(prestrašen):* Ah to si ti, andele smrti! Došao si po Alojzija. — Znam . . . znam . . .

Andeo smrti: Došao sam po jednoga iz vaše kuće.

Otac: Onda uzmi mene.

Andeo smrti: Dobro! Podi sa mnom!

Otac: Počekaj samo časak, da se saberem i sve dobro promislim.

Andeo smrti: Dobro! Počekat ću.

Otac *(za se):* Jao, prenagliju sam se! Ne, ne, umrijeti ne ču i ne smijem. Ta tko bi se onda brinuo za obitelj? Pa kako bi ostavio svoju ženu, kako bih se otrgnuo od djece? Kako da zapustim svoj dom, mirisne livade, bogata polja, svoju rođnu zemlju . . . Ne, ne . . . !

Andeo smrti: Vrijeme je, hajdem!

Otac *(brani se rukama):* Ne mogu! Predomislio sam se. *(Odlazi u kuću).*

Andeo smrti: *(sakriva se za drvo).*

Dorica *(doleti s lijeve strane s boćicom u ruci):* To je zadnji pokušaj, rekao je apotekar. Ah braco, mali moj braco, zar ču te zbilja izgubiti? *(Gorko zajeca).* Ja ne vjerujem u tu bocu. Najradnije bi je tresnula o zemlju *(plače).* Jedino ti, nebeska Gospo, da, jedino nam ga ti možeš sačuvati. Pomozi nam! Isprosi nam milost i smilovanje Božanskoga Srca! *(Hoće u kuću).*

Andeo smrti *(stupiiza drveta).*

Dorica: Joj! Tko si ti? Što želiš ovdje? Bože, andeo smrti! Dakle sam pogodila, da nema više pomoći. Ti hoćeš da nam uzmeš Alojzija.

Andeo smrti: Ne! Došao sam po jednoga iz vaše kuće, po bilo koga.

Dorica: Onda uzmi mene!

Andeo smrti: Dobro! Podi sa mnom!

Dorica: Počekaj samo časak, da se saberem i sve dobro promislim!

Andeo smrti: Dobro! Počekat ću!

Dorica (*za se*): Jao, prenaglila sam se! Ne, ne! Umrijeti ne ću i ne smijem. Što bi počeli bez mene mama i braco? A onda, još sam tako mlađa. Ne, ne! Zar da više nikada ne gledam zlatnoga sunca i prijaznih zvjezda? Ne, ne mogu. Umrijeti ne mogu i ne smijem. Zar da najsvježiji cvijetak tako naglo umrve? Ne, ne, i opet ne . . . !

Andeo smrti: Vrijeme je! Hajdemo!

Dorica (*zamišljeno*): Ne mogu! Predomisili sam se. (*Odlazi u kuću*).

Andeo smrti: Ni otac ni sestra nemaju snage da žrtvuju život za sina i za brata. (*Pokuca na okno, da sve razveći*).

Majka (*stupi na prag*): Tko muti noćni mir? (*Zasjeni si rukom oči i iz oduljeg gledanja prepozna andela*): Ah ti si! Slutila sam, da si već pred vratima — iako se već tjedan dana borim bez prestanka s božanskim Srcem i s nebeskom Majkom. Došao si po mojega Alojzija, po svjetlo mojih očiju, po život moga srca . . . Zar ne?

Andeo smrti: Ne! Došao sam po jednoga iz vaše kuće, po bilo koga.

Majka (*vesela*): Onda uzmi mene! Rado, vrlo rado umirem za svoje dijete.

Andeo smrti: Dobro! Podi sa mnom!

Majka: Smijem li još posljednji puta poljubiti čelo svoga djeteta?

Andeo smrti: Podi! (*Polako se udalji*).

Majka (*iščeze u kući, a onda se brzo povrati sva oduševljena*): Andele, tu sam! Uzmi me! (*Pruži mu obje ruke*).

Andeo života (*stupi iza drveta i prihvati je za ruke*): Ti si moja sestra! Andeo je smrti već otišao.

Majka: Ti? Tko si ti?

Andeo života: Ja sam andeo života. Ljubav prema djetetu jest tvoj život. Stoga živite oboje! (*iščeze*).

Otac (*pohite veselo na prag*).

Otac: Tiko, tiko! Alojzije je slatko zaspao. Hvala Bogu ozdraviti će. Križu je sretno prebolio!

Dorica: Srce nam se Isusovo smilovalo.

Majka: Nebeska je Majka raširila svoj plašt nad našom kućom! (*Sve troje odlaze u kuću*).

Andeo života (*ide preko pozornice*): Majčina ljubav tvori čudesna!

Zastor pada.

(*Glasnik Srca Jezusovega*).

SLIKA NA ZADNJOJ STRANI OMOTA. Iza Isusove smrti pokupiše židovi i pogani orude, kojim su mučili Isusa, i sv. Križ te bacise sve to u jednu jamu na podnožju Kalvarije. Da odvrate kršćane od toga mjesta, zasuše jamu zemljom i podigše nad njom hram Veneri, božici nečistoće. Kad je rimskim carem postao Konstantin Veliki, koji je kršćanima dao slobodu ispunjavanja vjere, pode njegova majka sv. Jelena u Jeruzalem, da potraži sv. Križ. Tamo dade srušiti Venerin hram i kod otkapanja nadoše tri jednakaka križa. Da saznađu koji je križ Isusov, svjetova sv. Makarije, jeruzalemski biskup, da donesu jednu ženu, što je istom umrila i kod doticaja križa Isusova oživi pokojnica. Tako se našao sv. Križ, čiji se blagdan slavi 3. svibnja.

Bl. Dj. Marija moli za blagoslov polja. (Slikao Hans Franke)

BLAGOSLOVI, BOŽE, NAŠA POLJA I USJEVE!

Svi znaju, da je sv. Crkva zato ustanovila Prosne dane, da od Boža isprosimo blagoslov polja i usjeva. Kako je brižna sv. Majka Crkva! Prosnii su dani tri dana pred Spasovo. Prvi ih je uveo god. 469. sv. Mamerto, biskup u Vienni (Južna Francuska). Svećenici i svjetovnjaci isli su bosonogi u procesiji, da isprose od Boža milosti i blagoslov za se i svoja polja. A Papa Leo III. (795–816) uveo je Prosne dane za cijelu Crkvu. Dakle, ovo je prastari i vrlo korisni i lijepi običaj. U ovo se baš godišnje doba livade i usjevi zelene, loza pupa. A pogibelj prijeti od tuče i pozebice. Zato je potrebna posebna Božja pomoć, zaštita i blagoslov, da sve dobro rodi. Jer uzalud čovjek radi i muči se, ako Bog toga ne blagoslovi. Zato

je potrebno da taj blagoslov od Boža isprosimo. To ćemo učiniti molitvom i pokorom. Zato i svećenik nosi kod procesije i sv. Mise kroz sva ta tri dana ljubičasto odijelo, a u procesiji se mole litanije svih Svetih; naziva se cijeli dvor nebeski.

Dignimo i mi u duhu prave pokore svoje molitve za blagoslov i sreću naših polja, jer bi velika nesreća bila, kad bi nas polja izdala. »Molite i dobit ćete, tražite i naći ćete.« Te riječi Isusove spominju se ovih dana i u sv. Misu, a krasna prva misna molitva glasi: »Podaj, molimo, svemođući Bože, da se u tjeskobi svojoj uzdamo u tvoru blagost, te nas tvora zaštita uvijek obrani od svih nepogoda.« To neka bude i naša molitva.

„Bit će im sigurno utočište . . .“

Očeva tajna. Otac brojne obitelji leži na smrtnoj postelji. Mnogo se godina znojio i trudio, da uzdrži svoju obitelj. A sada je teško, teško bolestan. Blizio se je čas odlaska u stan Oca Nebeskoga.

Ali nije htio da ode bez zadnjega pozdrava, bez oproštaja. U srcu mu se krila tajna, koju je sada htio povjeriti svojim milima. Kada se okupilo oko kreveta njegove devetero djece, reče im: »Bili ste mi u životu na utjehu i veselje. Slušajte rado i svoju dragu majku. Kada dode moj zadnji čas, pomozite mi svojim molitvama. A čim izdahнем, molite Boga za mene, kao što sam ja za vas molio.«

Zatim reče, da mu skinu sa zida sliku Srca Isusova, sliku jednostavnu i staru. »Ta je slika, reče, bila mojim dnevnim utočištem. Često sam pred njom klečao i molio se Srcu Isusovu i Ono me je uvijek uslišalo. Tu sam uvijek nalazio pomoći i utjehe. Mnoge satove sam sproveo pred tom slikom u molitvi, dok ste vi spavalici, ja sam molio za vas. Pod zaštitom te slike otpočivao sam; gledajući na nju želim i preminuti.«

Nato predade sliku najstarijemu sinu: »Kada mene više ne bude, ti se skribi za tu sliku. Ti preuzimaš kuću, preuzmi i sliku pa je i štuj, jer ona predstavlja našega najmilijega Oca, Prijatelja, Spasitelja i Boga. Objesi je nad krevetom. Ona je bila mojom srećom, a odsada neka bude tvojom. Srce Isusovo neka čuva tebe i tvoje.«

I dobri je otac brzo umro. Najstariji sin položio je sliku najprije do nogu pokojnikovih, kao za stražu. Zatim ju je odnio u svoju sobu i objesio je nad krevetom, da pod njezinom zaštitom otpočiva, kao negda i otac. — »Bit će im sigurno utočište za života, naročito na smrtnom času«, obećao je Božanski Spasitelj svojim štovateljima.

Tvornica Srca Isusova. Malo prije svjetskoga rata otvorile veliku tvornicu kod Naciéresa u Francuskoj. Za uredaj i strojeve izdali su ogromne svote novaca. Htjeli su tvornici dati i ime. Neki dobri katolici od uprave predložile su, da se nazove: Tvornica Srca Isusova.

Ali jedan član uprave žestoko se je opro tomu nazivu, jer da nije zgodno, da će ih ismješivati, da nekim radnicima ne će biti po volji itd.

I ne učiniše toga.

Dode rat. — U okolici bi uništeno više tvornica. Upravitelj (baš onaj, koji se je protivio onomu nazivu) naredi raspust i te tvornice. Kada je taj upravitelj odlazio, napisa kredom na vratima tvornice: »Zavjetujem se, da će nad ovim ulazom tvornice postaviti sliku Božanskoga Srca i da će fabriku posvetiti Srcu Isu-

sovju, ako ostane sačuvana od ognja i od svake druge ratne nesreće.«

Kad se iza nekog vremena taj gospodin opet mogao povratiti u to mjesto, kako se je iznenadio. Tvornica je stajala onakova, kakovu je ostavio. Još je mogao čitati, što je kredom napisao. A ispod njegova pisma napisao je neki njemački časnik: »Ispunite svoj zavjet. Sačuvali smo tvornicu. Dogodila se je samo mala šteta, koja je neznačna.«

Tako je i bilo. Popravci su stajali jedva par stotina franaka ...

Svetomu Josipu

O Zaštiti sv. Josipa, 8. svibnja.

Josipe, o milo ime,
Spasiteljev poočime,
Kom na brizi Bog bi sam,
Vjećnog Oca zastupniče,
Majke Božje zaručniče,
Svim te srcem pozdravljam!

Koju slast si okušao,
Kakvom li se srećom sjao
Hraneć Dijete Božije!
Živio si tako smjeran
Kao čuvar brižan, vjeran
Isusa i Marije.

Očima si gledo Boga
I na ruci nosio ga,
Vio ga u zagrljaj,
Cjelove mu davao si,
Njih od njega primao si,
Već na zemlji imo raj.

Bog, što redi svemir cio,
Drug u radu tebi bio,
S tobom skupa lio znoj,
Draga Božja Majka sama
Pripravljala hranu vama —
Svet li bio dom je tvoj!

Obadvoje služili te,
Obadvoje pazili te
Kao glavu doma svog,
Ti njih vazda častio si,
Obadvoje ljubio si
Iz sveg srca pobožnog.

Život pun ti nevinosti,
Svih milosti, svih kreposti,
Svrši smrću najljepšom:
Dok si blažen umirao,
Pokraj tebe Isus stao
S majkom Djevom Marijom.

Dobre smrti zaštitniče,
Duša moja k tebi viće
Moleć za tvoj zagовор:
Ti na mojem smrtnom času
S Majkom blagom reci Spasu,
Da me primi u svoj dvor!

Prema »Salve, pater Salvatoris«

M. Pavelić D. L.

Za tebe je Isus uzašao na nebo

Spasovo.

Cetrdeset dana iza Uskrsa uzašao je Isus na nebo. Na uspomenu toga ustanovila je sv. Crkva zapovjednu svetkovinu Spasovo. Sami čin Uzašašća opisuje sv. Luka u Djelima apostolskim i taj se ulomak čita u sv. Misi današnjeg dana. Svetkovanje Uzašašća Spasiteljeva bilo je već na početku krštanstva, a u 4. vijeku počelo se je to svetkovovanje u većoj mjeri.

Na Spasovo se utrne i odstrani uskrsna svijeća, koja je od Velike subote gorjela kod velikog oltara i svojim nas svjetlom sjećala uskrsnulog Isusa. Kako je On na današnji dan uzašao na nebo, to se utrne i svijeća u hramu.

Misa današnjeg dana molila se je već god. 400. u crkvi sv. Petra u Rimu, a u 6. vijeku se je to slavilo s najvećim sjajem; jer »Uzašašće je Kristovo vršak i punina svih njegovih ostalih svetkovina i sretan svršetak svega zemaljskoga života Božjeg Sina«, kaže sv. Bernard.

A kako da se i mi ne veselimo današnjemu danu! Ta danas je Isus uzašao u nebo, uzašao je, da ga otvori, koje je bilo zatvoreno od grijeha Adamova, da ga zanastotvori. Zato i kaže Isus: »Kad biste me ljubili, onda biste se radovali, što idem k Ocu« (Iv. 14, 28), »jer idem da vam pripravim mjesto« (Iv. 14, 2). Nama je Isus priredio mjesto u nebu, ako budemo Njemu vjerni. Veselimo se zato i budimo mu zahvalni, odani i poslušni, Njemu i Njegovoj Crkvi.

Isus je uzašao na nebo sa Maslinskog brda. Tu je On započeo svoju muku, pa je htio, da tu pokaže i svoju pobjedu i htio je,

da nas pouči, kako se u nebo ide preko muka i patnja. I sada se pokazuje ondje kamen, u kome su utisnute obe stope Spasiteljeve. Kršćani dolaze iz čitavog svijeta i ljube te tragove i dižu oči prema nebu moleći: »Daj, Bože, da i mi k tebi u nebo dodemo.«

O budi našom radosti
I plaćom našom na nebu
Ti, koji svjetom upravljaš,
Od svjetskih stvari miliji!

Svom dušom Tebe molimo:
Oprosti nam opaćine,
I u vis k tebi srca nam
Privuci višnjom milosti!

A. Alfirević D. L.

RUKA GOSPODNJA U 1300-GODIŠNJOJ PROŠLOSTI HRVATA.

Nastavak.

Papa Ivan X. podiže Hrvatsku na kraljevinu, oko g. 925.

»Kako se zvao prvi hrvatski kralj i kad je bio okrunjen kraljevskom krunom?« upitati će me jednom uime svojih drugova rodoljubno daće.

Pa zar još toga ne znate, da su naši djedovi više stotina godina prije ostalih Slavena vidjeli kraljevskim vijencem ovjenčana svoga vladara slavnog Tomislava. Desilo se to ravnoprije tisuću godina, tamo na Duvenjskom Polju, gdje su danas podigli divnu spomen crkvu, a mjesto prozvali Tomislavgrad. Lijepo o slavnom krunisanju prvog našeg kralja pjeva novija pjesma:

U polju me divno zanijela miso,	Po polju se prostrlo čadorje bijelo,
Gđe večernji ruji se žar —	To kralja je novoga stan.
I grimizom potkan i zlatom nakićen	Ta sretan je danas — i svečan i slavan
Domaje digo se oltar.	Za Hrvatsku osvanuo dan.

Tu Tomislav, prvi je prisego vjernost
I domači donio mir.
Tu blagoslov je primo i klicanje puka,
Tu kraljevski slavio pir.

(Kalendar Srca Isusova 1925. str. 65.)

Tomislav je zamolio i dobio kraljevsko dostojanstvo i krunu od Rimskog Sv. Oca Pape. (Ivana X.) Tom zgodom upravlja Papa svečanu poslanicu, što počinje riječima: »Ljubljenom sinu Tomislavu, kralju Hrvata.« Svakako su Hrvati najvećim sjajem uzveličali krunisanje svoga vladara. Gledali su u svojoj sredini poslanika velikog Rimskog Pape i sve biskupe iz naših zemalja. Na polje kranisanja sleglo se ogromno mnoštvo naroda, brojno plemljstvo i svećenstvo.

Pogledajmo malo kranisanje kralja Tomislava. Papin je legat za svećane sv. Mise primio ispovijest kat. vjere i zakletvu novog kralja; da će svojim narodom upravljati pravedno, očinski i u duhu nauke sv. Evandelja; da će poštiti i braniti svoju Majku — Rimsku Crkvu — i duhovne osobe te biti vjerni sin Nasljednicima sv. Petra. Nato pristupi k njemu papin legat, pomaže klečećeg kneza sv. uljem kao znakom Božanske milosti, što mu je potrebna za obavljanje uzvišene službe; postavi mu na glavu kraljevsku krunu kao znak vrhovne vlasti, predla mu mač i žezlo. Mač ga je opominjao, da ima sv.

dužnost braniti sv. vjeru i krepot od pogana i nasilnika; dok mu je žezlo kaživalo, kako mora nada sve gojiti kršćansku pravdu prema svima, naročito štititi slabe sirote i proganjene.

Sad je biskup krunitelj zapjevao pjesmu zahvalnicu:

Slava Bogu na visini, a mir ljudima u nizini!

* *Slava i hvala Bogu, koji se smilova narodu te mu dade krunjena kralja,*

Slava i hvala sv. Ocu, Papi Rimskome,

Slava i hvala svjetlosti i dobrome kralju Tomislavu.

Slava i hvala i zdravlje!

*-Koji je to bio dični Papa, što je našem narodu ukazao toliku milost?** čuh s raznih strana nove upite.

Jest, znamenit je to bio Papa. Zvao se Ivan X., vladao je g. 914.-928., i spada među najveće mujeve na Stolici sv. Petra, i to zbog svoga uspješnog djelovanja za mir i opće dobro kršćanskog svijeta. A bijahu tada veoma burna vremena. Njemu je za volju veliki osvajač Simeon odustao od podsjedanja Carrigrada, a za protuuslužu grčki patrijarha odrekao se prisvojene vlasti nad dalmatinskim gradovima, te se njihovi otpali biskupi opet nakon 60 godina vratili u ovčinjak Kristov.

Ovaj je dakle Papa Hrvatima iskazao najveću blagodat, kad ih je kao vrhovni Poglavor kršćanskih naroda uzvistio na dostojanstvo kraljevine i time primio za ravnopravna člana velike obitelji kat. svijeta. Ovim je naša domovina postala još u punijem smislu nezavisnom državom i dionicom naprednih tekovina prosvjetljene Europe. Osim toga je svjetski mirotvorac Ivan X., uzvišenjem kneza Tomislava njegovu državu iznutra učvrstio, budući da su sada podanici u svome vladaru gledali posećenog Božjeg namjesnika. Još više. Papa je postigao, da je od Hrvatske stvorio bedem kat. Crkve protiv navala onda još poganskih Madjara i protiv trulog grčkog carstva.

Tomislav je uistinu zavrijedio, da bude uzdignut na kraljevsko dostojanstvo. Ta on je prvi naš vladar, koji je ujedinio sve pokrajine u kojima Hrvati prebivaju, u prvom redu Posavsku i Primorsku Hrvatsku, u jednu državu, pa je tako gospodario od Jadranu do Drave. Vjećnu si je slavi stekao, što je zaujek od naše domovine surbio sve bjesne najeze Madjara i uništio bugarsku vojsku, koju je nepobjedivi car Simeon poslao na Hrvatsku. Tomislav je također spasio Srbe od propasti, primivši njihova kneza Zahariju, mnogo plemiću i narod, kad su morali bježati pred Simeonom, koji je gotovio zatrupski narod (g. 924).

Nema sumnje, da su Hrvati iskusili posebni blagoslov Božji zbog neslovinje vjernosti kat. Crkvi. Sam naime tadašnji grčki car svjedoči, da je Tomislav mogao dići vojsku od 100.000 pješaka i 60.000 konjanika, a morem je gospodario sa kojih 180 lada.

N. Maslač D. I.

Nastaviti će se.

Kakva sjetva, takva žetva

U jednom selu u Moravskoj kučili se otac i sin za novac. Sin dobiti igru, a otac ni čuti da mu plati. I da opomene sina na pristojnost, reče mu: »Zar se ti ne bojši Boga tražiti od svog starog oca, da ti plati?« — Sin

na to skoči i čuši oca: »Stara mrcinolj Uvijek si mi dosada govorio, da ne-ma Božja, a sada, kad ti treba platiti, onda ga odmah ima. Amo novac!« — Tu ne treba tumačenja.

Treći sakramenat: Presveta Euharistija

Ovaj se sakramenat često nazivlje s a k r a m e n t o m l j u b a v i . I pravo je tako. Dok naime po ostalim sv. sakramentima dobivamo razne velike milosti, po ovom sakramentu dobivamo sam izvor svih novozavjetnih milosti, dobivamo samoga našega Gospodina. Sveta Crkva nas neprevarljivom naukom uči, da presvetom Oltarskom Sakramantu pod prilikama kruha i vina boravi i živi sam Isus kao pravi Bog i kao pravi čovjek. Crkva nas nadalje uči, "da je Isus jednako nazočan pod prilikama kruha kao i pod prilikama vina i to u svakoj pa i najmanjoj čestici tih prilika. A zar nije Isusa upravo ljubav sklonula, da ustanovi ovaj sakramenat, po kojemu će neprestano boraviti među nama i u nama. »Velikom čežnjom sam čeznuo, da ovu pashu blagujem s vama« (Luk. 22—75). Ovim riječima otvorio je Isus zadnju večeru, na kojoj je ustanovio sakramenat presvete Euharistije ili presveti Oltarski Sakramenat.

Euharistija je Žrtva Novoga Zavjeta. U Starom Zavjetu imali su ljudi mnogo raznih žrtava, kojima su slavili Gospodina Boga i molili za sebe oproštenje, milost i blagoslov. Novi Zavjet poznaće samo jednu žrtvu: svetu Misu. O ovoj uzvišenoj žrtvi treba da znadeš, dragi čitatelju, da je to ona ista žrtva, koja je na Prvi Petak prikazana na Kalvariji.

Kod svake žrtve razlikujemo prvo žrtveni dar, koji se po žrtvi Gospodinu Bogu prikazuje, i drugo svećenika, koji žrtvu prikazuje. I na Kalvariji i u sv Misi isti je žrtveni dar: Jaganjac Božji, koji oduzima grijehu svijeta, a isti je i svećenik, koji žrtvu prikazuje: to je sam Veliki Svećenik, Gospodin Isus. Onaj svećenik, koji stoji na oltaru, pravi je doduše novozavjetni sveće-

nik, ali on svetu žrtvu prikazuje samo mjesto Isusa i u Njegovo ime. Razlika je između žrtve na Kalvariji i sv. Mise jedino u tome, što se Isus na Kalvariji žrtvovao krvnim načinom, a u svetoj se Misi žrtvuje nekrvnim.

Ako na ovo mislimo, onda ćemo spoznati, kako je svaka sesta Misa velikog dostojanstva i beskonačne vrijednosti, ali onda ćemo i razumjeti onu veliku brigu svete Majke Crkve, kojom nas ne prestaje opominjati i poticati, da revno slušamo svetu Misu. Razumjet ćemo i to, zašto nas Crkva pod smrtni grijeh veže, da svetu Misu imamo slušati svake nedjelje i zapovjednog blagdana.

Euharistija je i hrana naših duša. Isus hoće, da Njegovo presveto Tijelo blagujemo i Njegovu presvetu Krv da pijemo. To činimo kad god se pričestimo. Isus je u Kafarnaumu posve jasno razložio nauku o svetoj Pričesti. Bez ikakove sumnje izjavio je, da će upravo svoje Tijelo dati ljudima za jelo i svoju Krv ljudima za pilo. »Jer je Tijelo moje doista jelo i Krv je moja doista pilo.« (Lv. 6, 54). To je obećanje izvršio Isus na zadnjoj večeri. Sv. Matej apostol i evanđelista opisuje taj velevažni događaj ovim riječima: »Kad su oni blagovali, uze Isus kruh i blagoslovili prelomi i dade učenicima svojim i reče: Uzmite i jedite, ovo je Tijelo moje. I uzevši kalež zahvali i dade im govoreći: Pijte iz njega svi, jer je ovo Krv moja...« (Mt. 26, 26—28.).

Ima li išta nejasna u ovim Isusovim riječima? Može li nam dakle biti čudno, ako sveta Crkva upravo u naše vrijeme opet novo uvodi prastari običaj u katoličkoj Crkvi, da se sveta Pričest često, pa i, dnevno prima. Kad bismo imali živu vjeru, da u presvetoj Euharistiji živi sam Isus i da je On u presv. Euharistiji upravo zato, da bude hrana moje duše, nema toga zida ni te zapreke, koja bi me mogla odijeliti od čestoga primanja svete Pričesti. Već je trideset godina odkako je Sveti Otc Papa Pijo X. pozvao

sve vjernike Katoličke Crkve diljem cijelog svijeta, da se što češće odazovu Isusovoj želji i pristupaju sv. Pričesti. Mnogi katolički narodi najpripravnije su poslušali Sv. Oca Papu i na svoju vlastitu korist divno proširili čestu pa i dnevnu svetu Pričest. A kako je u tom pogledu kod nas? U mnogim se župama također vrlo mnogo učinilo, ali ipak ima kod nas krajeva, gdje se sa širenjem česte i dnevne svete Pričesti nije još pravo ni počelo. Osobito treba poticati mlađež, da što češće ide Isusu, jer jedino tako će se moći spasiti i sačuvati dobra i valjana. Čim dode k razumu, neka se pričešće. A mi treba, da joj dajemo dobar izgled.

Treba dakle svim silama širiti pričesni pokret, treba što češće pristupati svetoj Pričesti. Isus nam je tako lijepo rekao: »A k a n e b u d e t e j e l i T i j e l a S i n a č o v j e č j e g a . . . n e č e t e i m a t i ž i v o t a u s e b i.« (Iv. 6, 54.) »B e z m e n e n e m o ž e t e n i š t a u č i n i t i.« (Iv. 15, 5.) A najmanje bismo mogli bez Isusa preporoditi narod u pravom katoličkom duhu i odgojiti ga i učvrstiti u kršćanskim krepostima.

Kako velika duševna jakost, nesavladić moć i neslomiva ustrajnost proizlazi iz čestog primanja svete Pričesti. Glasoviti francuski povjesničar i filozof Hipolit Taine († 1893.) mnogo je razmišljao o tome, otkud katolicima ona snaga, nesebičnost i idealizam u radu za vremenito i vječno dobro bližnjega. Ovaj je učenjak ovako razmišljao: »Nema još ni sto godina odkako je francuska revolucija razorila tolike crkve i samostane, mnoge redovnike i redovnice protjerala i poubijala, a danas opet ima u Francuskoj mnogo samostana, koji su brojno nastavani; njihovi stanovnici, redovnici i redovnice, upravo čudesna čine na polju kršćanske ljubavi. Taine osobno pode u više samostana i razloži radnim redovnicima svoje pitanje. A kakav je odgovor dobio? Svakog je isti! »M i s v u s n a g u, o d u š e v l j e n j e i u s t r a j n o s t c r p i m o i z p r e s v e t e E u h a r i s t i j e, i z č e s t e s v e t e P r i č e s t i!« Kad se ovaj učenjak nakon svoga istraživanja vratio kući, zabilježio je svojim iskrenim perom ove riječi: »Vjera, i to napose vjera u Euharistiju ono je krilo, koje diže čovječanstvo iz njegovih nizina u visoke atmosfere pravoga idealizma. I a k o j e č o v j e č a n s t v u s u đ e n o, d a s r e t n o i s p l i v a i z s v i h s o c i j a l n i h k r i z a i z a p l e t a j a, u k o j i m a s e d a n a s n a l a z i, o n d a c e m u j e d i n o p o E u h a r i s t i j i d o c i s p a s!«

Ove riječi vrijede i za svakoga od nas, a vrijede i za cijeli svijet! I nama će i kao pojedincima i kao narodu pa i cijelom svijetu jedino po Euharistiji, po čestoj svetoj Pričesti, doći spas.

Ovdje spominjemo, da je Isus u Presv. Euharistiji i kao Bog i kao čovjek, dušom i tijelom živi Isus. Zato kada primamo Isusa u sv. Pričesti, mi jedemo i Njegov Tijelo i pijemo Njegovu Krv, dakle potpunoga Isusa.

Sveta poputbina. Ako nam u cijelom našem životu neprestano treba Isusove pomoći, koliko nam više treba ove pomoći u smrtnom času. Zato Isus, nošen po svećeniku, tako rado zalazi i u onu najzadnju kolibicu, da se sjedini s dušom teškoga bolesnika i ojača je za smrtnu borbu. Ukućani, koji imaju teškoga bolesnika, za kojega se je bojati, da bi mogao umrijeti, pod teški grijeh su dužni pobrinuti se, da im bolesnik primi svete sakramente. Oni, koji radi svoje nemarnosti, mlakosti ili slabe vjere zanemare ovu najsvetiju dužnost bratske ljubavi, teško će odgovarati Gospodinu Bogu za ovaj bezdušni propust. Gdjekoji su tako nerazboriti, te ne zovu svećenika svome teškom bolesniku samo zato, da tobože bolesnika ne uzrujaju, ne ražaloste. Kako je ovakav postupak nekršćanski i plitak! Radije bolesnika izvrći opasnosti, da umre u smrtnom grijehu, i za uvijek izgubi svoju dušu, nego da ga se u njegovim zadnjim danima ili satima malo »smeta«. A zar sveta isповijed i Pričest, sv. Pomast i svećenikova službena molitva doista bolesnika »smetaju«? Zar Isus, kada iz najveće ljubavi i milosrda dolazi, da pridigne i okrijevi dušu, a po duši i bolno tijelo, dolazi da »smeta«? Nije li ovakav postupak dokaz vrlo slabe vjere u presvetu Euharistiju.

Vrlo je dobro pobrinuti se za isповijed i pričest i onih teških bolesnika, kod kojih doduše nema smrtnne opasnosti, ako već leže dulje od mjesec dana i nema nade, da bi se uskoro mogli pridići. Koliko će pričešćen bolesnik snositi svoju bolest strpljivije i zasluznije.

Pohadanje Isusa u presvetom oltarskom sakramantu. Presveto Tijelo Isusovo trajno se čuva u svetohraništu. Sve župske crkve i mnoge kapele imaju dan i noć pod svojim krovom našega Gospodina i Boga. Ako se ne bi u našim crkvama trajno čuvalo presveto

Svećenik nosi sv. Poputbina.

Tijelo Isusovo, kako bi se onda mogla pružiti sveta Pričest onima, kojima se smrtni čas iznenada približi. Ali nije Isus samo radi bolesnika trajno među nama. On je tu i zato, da Ga mi uvijek, u svako doba možemo naći, pokloniti Mu se, moliti Ga i posavjetovati se s Njim! Blago onoj duši, koja osjeća blizinu Isusovu u svetohraništu, koja se u pravom smislu riječi sprijateljila s Euharistijskim Isusom, koja čezne za Isusom u svetohraništu, kao što jelen čezne za izvorom vode žive. Koliko će mira, utjehe i jakosti uživati ovakova odabранa duša.

Svrati se, dragi čitatelju, rado u crkvu, u kojoj se čuva Presveto i pokloni se svome Spasitelju, koji je r a d i t e b e p o s t a o s u ž a n j s v e t o h r a n i š t a . A kad inače u crkvu dodeš, bilo na svetu Misu ili na blagoslov ili kojom drugom zgodom, onda najprije probudi živu vjeru u Presveti Oltarski Sakramenat i pozdravi svoga sakrivenoga Boga i Spasitelja. Glasoviti njemački pjesnik i književnik Lessing rekao je, da je katolički svećenik, koji vjeruje sve ono što ga Crkva uči, najsretniji čovjek na zemlji. Mi moramo upotpuniti ovoga uvaženoga muža i reći, da je svaki onaj vjernik, koji čvrsto vjeruje u presvetu Euharistiju, najsretniji čovjek na zemlji.

•

Presveta je Euharistija znak našega vremena. U tome znaku ćemo pobijediti. Zato sveta Crkva toliko preporučuje ranu svetu Pričest, čestu i dnevnu svetu Pričest, zato toliko brige posvećuje euharistijskim kongresima. Po ovim kongresima postizavaju se sjajni uspjesi: tu redovito poraste vjera u Isusovu prisutnost pod prilikama kruha i vina, a s vjerom poraste i ljubav i pouzdanje i pravo čašćenje presvete Euharistije. Koliko su svim katolicima bez razlike narodnosti mili ovakovi kongresi najbolje dokazuju one nebrojene tisuće, koje ovakovim kongresima prisustvuju. Pokraj svega bezboštva i pokvarenosti, koja danas vlada, vidimo, da nitko na svijetu nije toliko slavljen i čašćen kao Isus u presvetoj Euharistiji. I ovoga ljeta bit će kod nas više euharistijskih kongresa: za cijelu državu u Ljubljani i još nekoliko pokrajinskih. Priključimo se i mi ovim kongresima, da osiguramo našemu Isusu što veću slavu, da mu se što ljepše zahvalimo na Sakramentu ljubavi i da se po tome Prevestom Sakramentu što više usrećimo i posvetimo. **L. Kukula D. I.**

†

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Androšević Petar, Radunice; Dapčić Marija, Zagreb; Laurić Marija, Duga Resa; Seuffner Marija, Romeoville, Ill.; Santić Anton, Postire, (Brač); Žunac Amalija, Boka (Banat). Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru — Amen!

Adventistički pismoznanci

Prvo: Što su?

To su ljudi, koji su udarili monopol na Svetu Pismo. Samo ga oni razumiju, samo ga oni pravo tumače, samo su oni »prosvijetljeni Duhom Svetim« i nitko osim njih. Nazivaju se »Jehovinim svjedocima«. Oni su »Jehovino oko«. Svaki je od njih »Jehovin poslanik«. Kažu i pišu za sebe, da su »sasvim predani Božjem kraljevstvu«, da su »vidljivi dio Jehovine armije«, da su »sasvim posvećeni Bogu«, da su »pod vodstvom Krista, velikoga osvajača, sabrani na gori Sionu«. Pabirče osobito po starozavjetnim proročkim knjigama, u kojima je zapisano, kako su po Božjem nalogu proroci morali oštrim prijetnjama dozivati k pameti i Židove i pogane. Svaki je od tih pismoznaca sebe »uvjerio«, da svaki pojedini lični nalog, što ga je koji god starozavjetni prorok dobio od Boga za one narode, u ona vremena, za one prilike, vrijedi na dlaku i zanje ga, pače u još većoj mjeri.

Znamo, da je n. pr. prorok Jona imao od Boga nalog, da se Ninivi oštrosazrijeti. »Još četrdeset dana i Niniva će propasti!« (Jona 3, 4). Izaija se imao zaprijetiti Babiloncima, Asircima, Filistejcima, Moabljanima, Egipćanima, Idumejcima, Tircima i, razumije se, Židovima. I tako je svaki prorok imao na brizi Židove i po još koji poganski narod. Jasno je, da je svaki od tih proroka vršio svoju tešku zadaću s velikom sviješću znajući, da sam Bog jamči za njegovu riječ.

Ali što je n. pr. prorok Jona prema Amerikancu Rutherfordu, najvećemu »Jehovinu svjedoku« i najokatijemu »Jehovinu oku« na ovoj kratkovidnoj zemlji! Rutherford je uvjeren, da je na njega lično Gospodin Bog upravio sve pojedine, baš upravo sve pojedine naloge, izdane još prije dvije i po do tri hiljade godina onim prorocima, za one narode, u ona vremena, za one prilike. To njega ne smeta. Ne zove se on badava »Jehovino oko«! Kako je okat, on je odmah uvidio, da su ti nalozi izdani zapravo njemu, za današnje narode, za današnja vremena, za današnje prilike. Pa se okrenuo prijetiti jezikom svih starozavjetnih proroka svim »sotonskim slugama«! A to su svi oni, koji za njega ne mare. Prijeti se on desno i lijevo, svima i svakomu: Americi, Evropi, Aziji, Africi i Australiji. Što je dakle, molim vas, prema njemu Jona sa svojom Ninivom? Ovo »Jehovino oko« sipa strašne strijele na predsjednika američke Unije, oštrosčita bukvicu svim vladarima, bankarima i političarima svega svijeta, protiv Svetoga Oca Pape bjesni kao libanonska oluja i meće ga na dno pakla. Sve kršćane bez razlike, a osobito nas katolike naziva »sotonskim slugama«.

Američki dolar omogućio je te se ta »proročka vatra« pro-nijela širom svijeta. Od rata do danas prosulo se kojekuda do 114 milijuna primjeraka najrazličnijih knjiga, što ih je napisalo to okato »Jehovino oko«.

Da se i među Hrvatima proširi to pismoznanstvo, brine su u Beogradu »Svetionik«, nekakvo »udruženje istraživača sv. Pisma za kraljevinu Jugoslaviju«. Na vrlo lošemu hrvatskomu jeziku štampaju se u Mariboru, u Ljudskoj tiskarni d. d., prijevodi Rutherfordovih »proročkih« spisa i bacaju među Hrvate-katolike.

I tako i mi eto dobismo sijaset proroka i pismoznanaca, koji se kao Jone prijete i Zagrebu i Sarajevu i Osijeku i Splitu, ako uz njih ne pristanu. Svaki se od njih šepira kao diplomirani Božji poslanik. Po selima se čitaju, a i po gradovima te knjige i adventisti upravo zabreknuše od ovoga suludastoga ponosa, da je njih sam Jehova poslao, da čovječanstvu otvore oči. »Svi vi svećenici zajedno s našim katolicima, svi ste vi u tam!«, dobacila je s visoka neka polupismena baba, goropadna adventistkinja, svećeniku v. g. Ivi Kokotu (»Katolički List« 1935. 120).

Drugo: Što ćemo s tim pismoznancima?

S njima ne ćemo ništa. Prije svega čuvat ćemo ih se, da nam ne bi oteli vjere iz duše. »Čuvajte se pismoznaca!« kaže Gospodin Isus (Marko 12, 38). Nije to još dokaz, da je netko pravi Božji čovjek, ako se neprestano razmeće sa Svetim Pismom. I davno zna Sveti Pismo napamet i kad je u puštinji napastovao Isusa, neprestano je govorio: »... jer stoji pisano« to i to. Pa je ipak samo davno i ništa više. Čuvajmo se pismoznanaca! Ako nam provale u kuću, отправimo ih. Ako ne pomogne lijepa riječ, recimo im na primjer ovako:

Podr. Slatina: Križarsko bratstvo.

Provalila nekomu zagrepčaninu na Laščini nekakva adventistička pismoznanka, baš za vrijeme užine, i stala mu navješćivati sudnji dan, psovati nedjelju i naturivati nekakvu Bibliju iz Beograda. Gazda međutim kusa čorbu, pogledava koji put brbljavu prodiskatoricu, a kad je svršio, zapita je razgovijetno: »Sad vi meni recite, do kud bi ja vas hitil, do Novoga vodovoda ili do Mirogaja?« I ode pismoznanka i sama.

Zatim ćemo se čuvati krivoga mišljenja, da je adventiste moguće vratiti na pravi put. S njima se nikako ne ćemo prepirati o vjeri. Šteta vremena, šteta živaca, šteta duševnog mira. Ni za školovana čovjeka nije pametno, da se s njima upušta u prepirku, jer je s njima nemoguć svaki razgovor po zakonima zdravoga mišljenja. »Tko je imao u praksi posla s ovom sektom, taj se uvjerio, da će tu stručna spremna i literatura jedva što pomoći«, veli s spravom svećenik v. g. Ivo Kokot. Njima su usta puna Sv. Pisma, a srce puno mržnje na Kristovu Crkvu i na Kristova Namjesnika Sv. Oca Papu. Ti se više ne vraćaju. Njima je doista samo do kavge. Oni svjesno idu za tim, da raskopaju naše katoličke obitelji. Oni neprestano govore o Bogu i o Kristu, ali sve za nekakav inad, za prkos Katoličkoj Crkvi, koju mrze upravo davolski. Za njih vrijedi riječ sv. Pavla: »Neki navješćuju Krista iz prkosa, neiskreno« (Pismo Filipljanima 1, 17). Zato »izbjegavaj svadu i prepirke o zakonu« upozorava sv. Pavao Tita (3, 9) i »nemoj se prepirati riječima, jer to ničemu ne vodi« (2. Tim. 2, 14). S budalom se ne prepiri: »Ako se razuman čovjek prepire s budalom, ne će naći mira.« (Poslovice 29, 9). S oholicom se ne prepiri: »Tko dirne smolu, zamazat će se, a tko se upusti s oholicom, uzoholit će se« (Crkvenica 13, 1). Sa svadljivcem se ne prepiri: »Ako se vidi, da je tko svadljiv, s njime nemamo nikakva posla.« (1 Kor. 11, 16).

Zato s adventističkim pismoznancima ne ćemo imati nikakva posla.

Treće: hoćemo li za njih što činiti?

Hoćemo! Molit ćemo se: »Da se dostojiš neprijatelje svoje svete Crkve poniziti, molimo te, usliši nas!« Njima nije moguće pomoći, dok se ne ponize, kao što ni davlu nitko ne može pomoći, premda on zna cijelo Sveti Pismo napamet, ali ne može da se ponizi. Zato mu se Bog protivi. »Bog se protivi oholicama, a poniznima daje milost.« (Jakov. 4, 6 i 1 Petr. 5, 5). Neka se adventisti uče od Isusa, koji je blag i ponizan Srcem.

Četvrt: što ćemo sebi reći s obzirom na adventističke pismoznance?

Sebi ćemo duboko u srce zapisati Isusove riječi: »Ako u vas ne bude veća pravednost nego u pismoznaca, ne ćete unići u nebesko kraljevstvo.« (Mat. 5, 20).

O. Stjepan Krizin Flodin D. I.

Dobri i vjerni sluga

† Preč. g. Matija Golik.
prilike u kasnijem životu, napose kod vojništva.

Jasno je, da je takva duša sama od sebe letjela k Bogu u molitvi, bila živo privlačena od euharistijskoga Spasitelja i vazda spremna da se sabere i klanja Bogu u svetištu svoga srca.

Svećenički molitvenik, breviař, vazda je uza nj, on mu je »najveća utjeha«, kad prikovan uz postelju ne može misiti. Svetu Misu služi s takovom pobožnošću, da ga nikad ne će zaboraviti, tko ga je vidio u tom uzvišenom poslu. Marno i često čisti od pogrešaka dušu svoju na sv. isповijedi.

U njega je srce puno s milosti za sve, koji pate; pomaže, gdje ikako može, svačijoj bijedi; napose, dok je zdraviji, obligeće one, koji mogu pomoći, preporučuje im potrebne, nalazi mnogo sirotinji svagdanji kruh. Prijatelji to znaju i obraćaju se na nj vazda s pouzdanjem, kad treba doskočiti čijoj nevolji.

Ljubi sa zanosom svetu Crkvu Božju, sv. Oca, redovnike. Ljubi žarko svoj narod. Radi te ga ljubavi i progone pa 1906. mora ostaviti katehetsko mjesto u Ogulinu.

Rodio se pokojnik u Fužinama 1879, srednje je škole svršio u Zagrebu, bogoslovije u Senju, gdje je zaređen 1901. Studirao je

Na 21. III. u 8 ½ sati navečer završio je zemaljski život u zagrebačkoj bolnici milosrdnica svećenik senjske biskupije, začasnii kanonik Matija Golik. To je jedan od najvrednijih suvremenih svećenika te biskupije.

Vrli je pokojnik sjaо mnogim krepostima. Imao je vazda nepokolebljivu vjeru, vjeru pobožnog djeteta, koje ide k prvoj Pričestii, i u isti mah vjeru svećenika, prosvijetljenu naukom i utvrđenu življenjem.

Tu je vjeru čuvala i opet od te vjere čar i silu dobivala krasna njegova čistota, koje ne slomiše ni oluje mladosti ni mnoge zle

više bogoslovne nauke u Innsbrucku, službovaо kao vjeroučitelj i kapelan, a od 1908—1918. kao vojni svećenik, iza rata do listopada 1934. kao član uprave u zagrebačkoj bolnici milosrdnica.

Mnogo je patio za života i tjelesno i duševno, a od g. 1925. sve više poboljeva, dok se nemogući već podnosići boli ne podrže teškoj operaciji i pet dana izatoga dovrši život. Mrtvo mu tijelo dade dobra sestra prevesti u rodno mjesto, da počiva uz majku, koju je toliko ljubio.

Glasnik će o ovom svom odličnom prijatelju reći koju više u svom Kalendaru za 1936. Zasad ga preporučuje svim pobožnim čitateljima u sv. molitve.

M. Pavelić D. L.

Katolička Akcija i Apostolstvo Molitve

Preuzviješeni vrhbosanski nadbiskup Dr. Ivan Šarić izdao je krasnu korizmenu poslanicu o Kat. Akciji. Pošto je rastumačio bit i značaj Kat. Akcije, upozoruje na poglavite krleposti Kat. Akcije: bđite i molite. Ovdje iznosimo važne riječi Preuzviješenoga o Apostolatu molitve u Kat. Akciji:

Ali, Predragi, nesamo bđite, već i molite! »Bđite i molite!« rekao je Spasitelj. Molitva je najveća moć na svijetu. Molitva je u vezi sa samim Svetomogućim i Neizmjernim Bogom, Najboljim našim Ocem. Molitva je za obraćenje svijeta potrebnija i važnija od svih najsjajnijih govora i djela. I stvorimo, najprije, u Katoličkoj Akciji vojsku molitelja, vojsku, koja će se moliti za vjersku obnovu našega društva, pa će se izliti s Nebesa na svijet rijeka Milosrda Božjega, i obnovit će se lice zemlji. To je apostolat sklopljenih ruku. To je pravi duh Katoličke Akcije.

Jest, duhom svete molitve mora da prodise sva naša Katolička Akcija. Mi moramo apostolski moliti za naše svećenike, da nadu i pogode uvijek pravu riječ, pravo djelo i pravi način. Moramo apostolski moliti za naše svjetovnjake, osobito za one, koji su na krivome putu, da prime milost Božju i da po njoj počnu živjeti. I za dobre svjetovnjake moramo se moliti, da postanu još bolji, još kreposniji, još revniji.

Jedamput na Sudnjem Danu vidjet ćemo, da je mnogi sa krunicom u ruci hiljadu puta više uradio za čovječanstvo, negoli oni

državnici, koji računaju samo sa zemaljskim sredstvima i načinima. Bez svete apostolske molitve sve je naše nastojanje i djelovanje uzalud. Bez molitve sve nam je kao mјed, koja ječi, ili praporic, koji zveći. I tko hoće da bude pravi vojnik Isusov i valjan radnik u Katoličkoj Akciji, a neće da ujedno i apostolski moli, taj neka ne ulazi u redove i skupine Katoličke Akcije! Njegov bi nam rad slabo pomogao. I stoga je svim glasom i srcem pozdraviti nastojanje, da radnici naše Katoličke Akcije budu učlanjeni u Apostolat Molitve. Naše je Križarstvo to učinilo i lijep nam izgled tako pružilo.

A nije nimalo težak Apostolat Molitve. Posve je lako apostolski moliti. Ne mislimo u molitvi samo na same sebe i na svoje sitne potrebe, već pomislimo i na društva naša, i na organizacije naše, i na Katoličku Crkvu našu! Na sve pomislimo! To je apostolska molitva.

Na apostolsku molitvu spada često primanje svete Pricašti. Na svetoj Pricašti mi se molimo zajedno sa svojim Božanskim Spasiteljem. I ta molitva bit će nam uslišena. Pristupajte, dakle, k Božanskom Spasitelju svi, koji ste umorni i opterećeni, i On će vas okrijepiti! (Mat. 12, 28.)

Članovi Katoličke Akcije, na djelo!

Preuzvišeni zagrebački nadbiskup Dr. Ante Bauer i njegov koadjutor preuzv. Dr. Alojzije Stepinac organizirali su Kat. Akciju za zagrebačku nadbiskupiju, a preuzv. Dr. Ivan Šarić, nadbiskup vrhbosanski za vrhbosansku (sarajevsку) nadbiskupiju. U oboj nadbiskupije posvećena je Kat. Akcija Presvetomu Srcu Isusovu. Time je stavljena pod najsigurniju i najmoćniju zaštitu, a time treba da pobožnost spram Presvetoga Srca dobije još jači zamah u našemu narodu. Svaki član Kat. Akcije mora biti i revni štovatelj Presvetoga Srcu Isusova. Preuzv. nadbiskup koadjutor Dr. A. Stepinac izjavio je na velikom zboru Kat. Akcije u Zagrebu 19. ožujka, da sva društva Kat. Akcije moraju već ove godine skupa i svečano proslaviti blagdan Srca Isusova i Krista Kralja. Zato pripravljajte se već sada za proslavu. A osobito će svečana ovogodišnja proslava Presvetoga Srca

biti u Hrvatskom narodnom Svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Svi, koji mogu, dodite! Počnite se spremati već sada. Ovdje se čine velike priprave, jer Srce Isusovo zaslужuje, da ga se što svečanije proslavi. Koji pak ne mogu doći, neka u svojoj župi prirede što dostojnije slavlje.

I članovi će Kat. Akcije, posvećene Presvetomu Srcu, biti čitatelji i širitelji Glasnika Srca Isusova, jer i Preuzvišeni želi, da se što više proširi dobra štampa. Zato se mnoga društva i članovi upravo natječu u širenju Glasnika Srca Isusova. Križari, Kat. muževi, Djevojačka i materinska društva neprestano javljaju nove pretplatnike, jer vide, da Glasnik najbolje odgovara potrebama i željama naroda. Tako je Glasnik Srca Isusova od Nove Godine dobio oko 6.000 novih pretplatnika.

Na djelo, braćo i sestre, za slavu i potpunu pobjedu Srca Isusova u dušama i srcima našega naroda!

Za hrvatsko Narodno Zavjetno Svetište sv. Josipa u Zagrebu na Laščini

Godine 1929., u vrijeme najveće nestašice svećenstva, pozvao je nadbiskup zagrebački, preuzvišeni gospodin Dr. Antun Bauer oce Isusovce, da uzmu na brigu vjernike na jednom dijelu zagrebačke periferije i to na njezinu sjeverno-istočnom isječku, u Devetom Kotaru grada Zagreba, na Gornjoj Laščini.

Godine 1930., u dane velikoga Euharistijskoga Kongresa zagrebačkoga, otvorile su Isusovci na Jordanovcu, jednoj od najvećih laščinskih ulica, Dom za duhovne vježbe i kapelu sv. Josipa sa osnovom: čim se bude ikako moglo, sagraditi na Laščini veliko narodno zavjetno Svetište sv. Josipa.

Hrvatski je sabor još prije 300 godina cijelo hrvatsko kraljevstvo stavio pod moćnu zaštitu svetoga Josipa. Kristovi Namjensnici Pijo IX. i Leon XIII. stavlje cijelu Katoličku Crkvu pod okrilje Nazaretskoga Patrijarhe. Sveti se Josip 2 puta u godini slavi osobitim časoslovom i misom. Zato je ime sv. Josipa duboko zapisano u dušu hrvatskoga puka i zato je pravo, da Hrvati s ovom velikom, iz a Isusa i Marije najvećemu, zaštitniku sagrade dostojan hram u svom glavnom gradu.

Zagreb krije u sebi hrvatsko narodno Svetište Presvetoga Srca Isusova. Ima časnu crkvu Svetе Marije iz drevnih vremena, ima svetište Majke Božje, Kraljice Hrvata na Sljemu, dobit će Svetište Gospine Krunice, dobit će Svetište Lurdske Gospe, ima Svetište sv. Antuna — pravo je, da dobije i dostoјno Svetište sv. Josipa.

Vjernici na Laščini, kao prvi pozvani, da s ocima Isusovcima prionu uz posao, primiše se svih nužnih priprava. Na osobit način štuju sv. Josipa mnogim pobožnostima i svečanostima, a osim toga vrše veliko sabiranje sv. Pričesti za Svetište sv. Josipa. 1930. i 31. bilo je sv. Pričesti 6000, 1932. bilo ih je 8635, 1933. bilo ih je 20.490, 1934. bilo ih je 40.650.

Ove su godine obećali Presvetomu Srcu Isusovu četrdeset devetnaest vjernica svetih Misa i svetih Pričesti, sve za Svetište Svetoga Josipa. Prva je devetnica počela 13. I., četrdeseta će se svršiti 29. XII. o. g. Poprečno se svaki dan pričesti oko 100 osoba na tu veliku nakanu.

Od časa, kad je na Papin dan 17. II. 1935. u historijskome momentu mladi nadbiskup dr. Alojzije Stepinac pozvao zagrepčane, da mu pomoći podići vjerski život u glavnem gradu svih Hrvata, u bijelom Zagrebu i da požure s gradnjom crkava po Zagrebu, počeše vjernici na Laščini svoju veliku Jurišnu Devetnicu s još većim žarom prikazivati za sve crkve bez razlike, koje se u glavnom gradu imaju podići. Pouzdanje u sv. Josipa toliko je u Zagrebu, da su se i vjernici na

Trešnjevki, Dvadesetom Kotaru grada Zagreba, na južno-zapadnom isječku periferije, 7 km daleko od Lašćine, odlučili sagraditi svoju župsku crkvu sv. Josipu u čast.

I sada potpisani Odbor za gradnju hrvatskoga narodnoga Svetišta sv. Josipa na Lašćini poziva na veliko djelo sve Hrvate-katolike po cijeloj državi i širom svijeta, gdje ih god ima, da:

svetim Misama,
svetim Pricestima,
molitvama,
dobrim djelima i
novčanim prinosima

**pomoći gradnju Svetišta sv. Josipa u Zagrebu
na Lašćini.**

Imena svih onih, koji prikažu bar jednu devetnicu svetih Misa i svetih Pricesti, zapisuju se umjetničkim pismom na pergamenu, koja će se položiti u olovni kovčeg i uzidati u temeljni kamen Svetišta sv. Josipa. Kraj svačijeg imena zapisuje se broj prikazanih devetnica. Na taj način mogu kod gradnje Josipova velikoga Svetišta sudjelovati i djeca i sirotinja.

Kojigod mogu novcem pomoći, neka to učine, duboko uvjereni, da će im sveti Josip i najmanji prinos naplatiti velikom ljubavlju.

Svi novčani prinosi i svi iskazi o svršenim devetnicama neka se šalju, s točnom prinosnikovom adresom, na

**Odbor za Svetište sv. Josipa na Lašćini
Zagreb, Jordanovac 110.**

Duh Katoličke Akcije. Napisao preuzv. g. Dr. Ivan Šarić, nadbiskup i metropolita vrhbosanski. Koliko smo god pročitali knjiga i rasprava o K. A., ipak tako praktično, jasno, pučki, lako, a opet duboko prikazane K. A. nijesmo nigdje našli kao u ovoj krasnoj knjižici Preuzvišenog Nadbiskupa. Zato, tko želi pravo upoznati Papinu Kat. Akciju, neka svakako uzme ovu knjižicu, koju bi morao svaki katolik opet i opet čitati. I u našim društvinama bi se moralu često proučavati. Ona mora biti naš stalni priručnik o Katoličkoj Akciji. — Naručuje se kod ARA, Sarajevo, Koroščeva 15, cijena 3 Din.

Pastirska poslanica preuzv. Dra Josipa Srebrnića za ovogodišnju korizmu govori o Presvetoj Euharistiji. Želimo li preporoditi sebe, svoju obitelj, onda moramo što češće ići Euharistijskomu Isusu, koji je jedini kadaš sa svojom Crkvom spasiti današnje društvo od brojnih zala i zabluda. Ova je poslanica od velike važnosti za svakoga katolika, jer će ga upoznati sa Središtem našega duha života, Presvetom Euharistijom. — Naručuje se kod bisk. Ordinarijata, Krk.

Mons. Josip Pizzardo, Katolička Akcija. Mnogo se govori i piše o Katoličkoj Akciji. No tko će o tome bolje pisati nego onaj, kome je sv. Otac Papa Pijo XI. povjerio vrhovnu upravu te Akcije? To je Mons. J. Pizzardo.

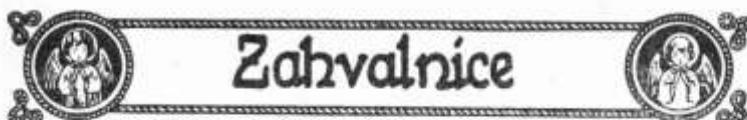
desna ruka sv. Oca. Ova knjižica imade 60 stranica i preveli su je bogoslovi hvarske biskupije. Tu pisac iznosi što je Kat. Akcija, kako nam je ona potrebna, kakova je njezina organizacija, koja su načela (program) i koji je položaj duhovnika te Akcije, kako da se odgoje svjetovnjaci vode, kako je napokon sve to izvedeno u Italiji, Francuskoj i Poljskoj. Na koncu je i dio govora, što ga je sv. Otac 22. VII. 1934. održao talijanskoj ženskoj omladini o slozi Kat. Akcije i drugih katoličkih društava. Uvod je za ovo djele zgodno napisao preuzev, zagrebački nadbiskup Dr. A. Bauer.

Na putu u Svetište. Napisao Mladen Alajbeg, kateheta. Knjiga namijenjena sjemeništarcima; prvi pokušaj ove vrsti i sasvim uspio. — S mnogo ljubavi i pedagoškog obzira osvrće se g. pisac na velike i sitne probleme, što ih pitomac susreće u sjemenišnom životu. Daje mu solidnih naputaka u vrlo simpatičnoj formi. Ne izbraja redom moralnih i pedagoških principa, ali je zato cijela knjiga proglašena oduševljavanjem za zvanje, za sveć. rad i trpljenje. Nadamo se da će knjiga osvojiti srca naših sjemeništaraca i radi svog lijepog aktuelnog sadržaja i radi žive, slikovite i uvjerljive forme pisanja.

Najtoplijie preporučamo.

Lj. Lallement, Nauka o duhovnom životu. Kako jelen hlepi za izvorom vode, tako i duša naša za neizmernim i vječnim Bogom. Lallement nam otkriva u ovoj knjigi, kako ćemo učiniti tu žedu duše naše. Tu on govori o putu savršenosti, čistoći srca, kako valja sudjelovati s Duhom Svetim u gojenju i razvijanju nutarnjeg života, da se potpuno sjedinimo s Isusom Bogom. Pisac ovog djela uživa velik ugled u duhovnoj književnosti. Premda je on tu knjigu napisao u sedamnaestom vijeku, ipak ona ostaje još uvijek kao da je pisana upravo u naše doba i za naša vremena. Djelo je preveo Petar Živković iz franc. jezika i nabavlja se u Sarajevu kod naklade »Vrelo života« (Sokolović M. Paše 5) za 30 d.

»Židovska Masonerija«. Kao trinaesti svezak »MOSKA« (Moderna Socijalna Kronika) upravo je izašla brošura »Židovska Masonerija«. U brošuri se pregledno i dokumentarno iznosi odnos židovstva prema masoneriji u početku njezina postanja, zatim prodiranje Židova u masonske lože i njihov dolazak do premoći u ložama, te konačno osnivanje zasebnih židovskih loža i saveza. Prikazan je upliv Židova na osnivanje i razvoj masonerije kod nas, a na koncu donosi brošura popis židovskih loža i popis sadašnjih poznatijih Židova masona u Beogradu, Zagrebu, Novom Sadu, Sarajevu, Subotici i Osijeku. Najtoplijie preporučujemo ovu poučnu i savremenu brošuru, koja je vrlo ukusno opremljena. Naručuje se kod: Uprava »MOSK«, Zagreb, Kaptol 29.

Zahvalnice

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovu je, kada i kako će je oglasiti.

Anacortes, Wash.: DK Božansko srce obratilo mi je za vrijeme sv. misija muža. Babina Greda: AM Hvala Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima za dobivenu milost. Bakar: BŠ Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. Belišće: NM Po milosti Srcu Isusova sretno sam ozdravila iza teške operacije. Beograd: EM Po zagovoru sv. zaštitnika pomoglo mi je Presv. Srce u velikim poteškoćama. Bjelovar: VJ Bož. Srce me tješi u teškoj bolesti. Cir-

kvena: BK Srce Isusovo mi je pomoglo po zagovoru sv. zaštitnika. — **SJ Hvala Presv.** Srcu za pomoć u gospodarstvu. **Čazma:** RJ Prije dvije godine imao sam sušicu i dnevno bacao krv. Liječnik je izgubio svaku nadu. Preporučih se Presv. Srcu i za ne puna dva mjeseca zdravlje mi krenulo na bolje. Danas sam zdrav čovjek. Hvaljeno budi Srce Isusovo! **Dol. Bebrina:** PE Hvala Srcu Isusovu za ozdravljenje. **Dubica:** DA Zahvaljujem Presv. Srcu za primljenu milost. **Duga Resa:** PR Hvala Presv. Srcu za ozdravljenje. **Feričanci:** PF Bož. Srce uslišalo mi je molitve. Hvala mu! **Gundinci:** MM Hvala Bož. Srcu za pomoć pri teškoj operaciji. — **UM Zahvaljujem Presv.** Srcu za mnoge milosti. **Ironton Mo:** KA Po zagovoru Bl. Dj. Marije udijelilo je Bož. Srce mome djetetu iznenada zdravlje. **Kraljevica:** JJ Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene darove. **Kunišnici:** KM Zahvaljujem Presv. Srcu za poboljšanje zdravlja. — **PJ Hvala Bož.** Srcu Isusovu za uslišanje molitve. **Ludina:** BM Zahvaljujem Bož. Srcu, sv. Josipu i sv. Stanislavu za pomoć u vremenitim i duševnim potrebama i što mi je sin sretno položio ispit. **Marjanci:** BM Presv. Srce Isusovo pomoglo mi pri teškoj operaciji. — **GJ Zahvaljujem** Srcu Isusovu za primljene milosti! **Našice:** FJ Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti i nadalje molim njegovu pomoć. **Nijemci:** BA Hvala Presv. Srcu za primljene milosti. **Obedišće:** VK Presv. Srce Isusovo pomoglo je po zagovoru sv. zaštitnika mojem unučetu u velikoj nevolji. **Opuzen:** SM Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. **Oriovac:** RM Hvala Presv. Srcu za primljene milosti. **Osterno:** KJ Presv. Srce udijelilo mi je mnoge milosti. **Otok Krk:** KJ Hvala Bož. Srcu, što me je uslišalo u molitvi za zdravlje. **Petrovaradin:** PM Zahvaljujem Bož. Srcu, Majci Božjoj, sv. Tereziji od Maloga Isusa i sv. Antunu, što mi je kćerka dobila namještenje. **Predgrade:** PKiJ Zahvaljujemo Presv. Srcu za pomoć u nevolji.

Nastaviti će se.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

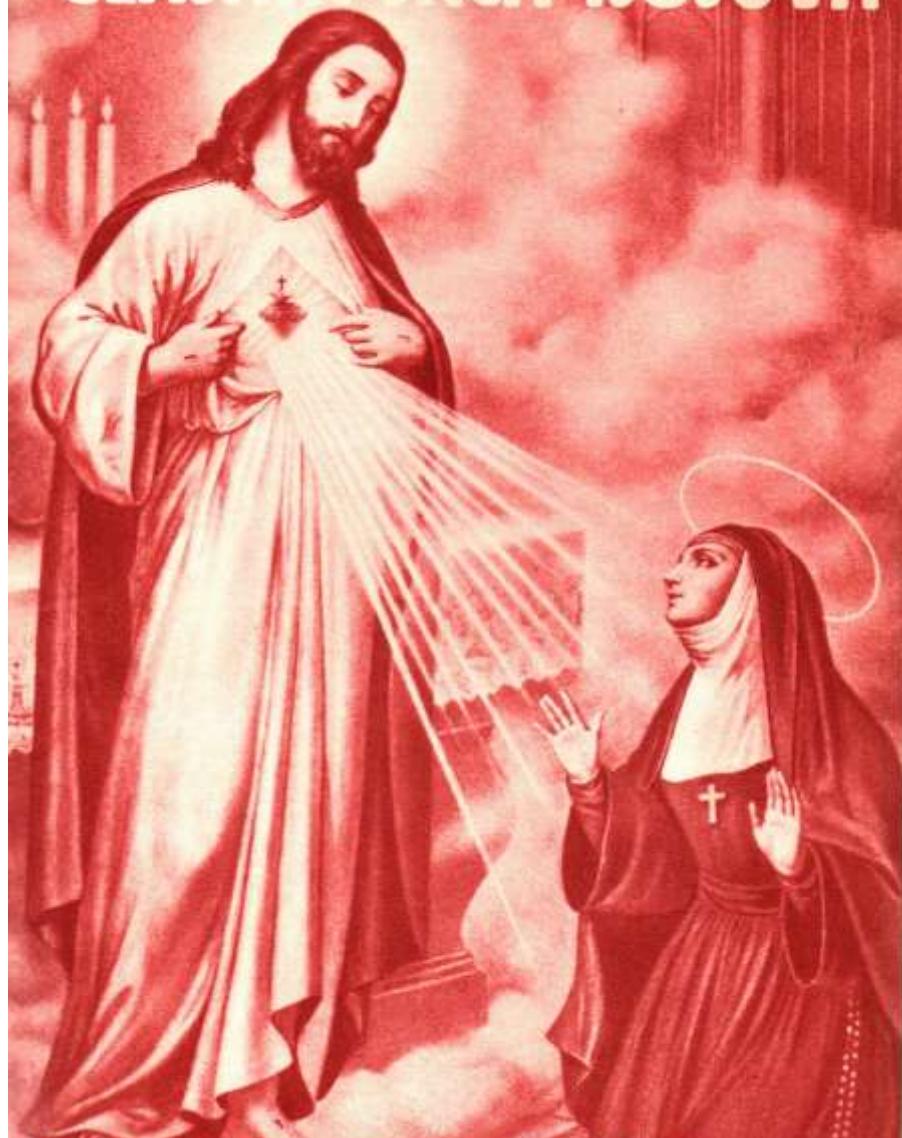
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

Fototipije u gotovom plakatu

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147
JUNIJ 1935 * GODINA 44 * BROJ 6

Kalendar Apostolstva molitve

LIPANJ 1935

OPCA NAKANA

Cesto i pobožno slušanje svete Mise.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srca Mariju sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana i naknadu za naše uvrđe i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 S Pamfil. Odanost sv. Ocu Papi.	16 N PRESV. TROJSTVO. Bogoslovska sjemeništa.
2 N 6. PO USKRSU. Erazmo. Školska mladež.	17 P Adolf. Pretplatnici Glasnika.
3 P Klotilda. Crkva u Meksiku.	18 U Efrem. Katolici u Rusiji.
4 U Kvirin. Naši biskupi.	19 S Julijana. Kćeri Božje Ljubavi.
5 S Bonifacije. Redovnička zvanja.	20 Č TIJELOVO. Ljubav Euharistiskom Isusu.
6 Č Norbert. Revnost u službi Božjoj.	21 P ALOJZIJE GONZAGA. Mjes. z a št. Nevinost naše mladeži.
7 P Robert op. Kršćanska čednost u nošnji.	22 S Pavlin. Svećenička zvanja.
8 S † Medard. Radnici.	23 N 2. PO DUH. Agrip. Prvopričešnici.
9 N DUHOVLJ. Kršćanska ljubav u svijetu.	24 P Rod. Ivana Krstitelja. Ljubav k pokori.
10 P Duh. ponedj. Pretplatnici Glasnika.	25 U Vilim. Napastovani.
11 U Barnaba. Katolička Akcija.	26 S Ivan i Pavao. Povjerenici Glasnika.
12 S † Ivan. Kvatre. Svećenička zvanja kod nas.	27 Č Ladislav. Crkva Sv. Josipa na Laščini (Zagreb).
13 Č Antun. Širenje pobožnosti Srca Isusova.	28 P SRCE ISUSOVO. Ljubav k Presv. Srcu.
14 P † Bazilij. Kvatre. Obraćenje otpadnika.	29 S PETAR I PAVAO. Vjernost sv. Crkvi.
15 S † Vid. Kvatre. Blagoslov u gospodarstvu.	30 N 3. PO DUHOV. Spomen sv. Pavla. Naši pokojnjici.

OPĆA NAKANA U SRPNJU: Odgojni kino.

MISIJSKA: Raširenje vjere u azijskim gradovima.

OPROSTI ZA CLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomislovne sv. Pricesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA CLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA: Potpuni oprost prvo petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 peng. Uprava «GLASNIKA SRCA ISUSOVA», Zagreb I. 147. Palmotićeva ul. 31

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

LIPANJ 1935

BROJ 6

Lipanj

Vrt pun je ruža,
A ljiljan pruža
Put neba kalež bijel,
Sto poljubaca
U njihov baca,
U suncu cvijet je cijel.

Sa lozog cvijeta
Lak miris lijeta,
Lelija vlat se lijeni.
Što ševa želi?
Što ono veli?
U visu glasak njen?

Svud svakog hipa
Dan pjesme sipa
Ko zlato raskošnik.
Kroz sve te glase
Zar nè javlja se
Ko silnog srca klik?

O Srce to je,
Što procvalo je
Na drvu golgotском
Pa stalo sjati,
I miris slati
Zemaljskom korom svom.

Već vijeke gori,
Divote zbori
U Tajni hostijskoj,
Po svijetu hita
I Sobom pita
Ko kruhom narod svoj.

Sad milijuni,
Nebesa puni,
K Otajstvu dižu glas.
Kroz pjesme svete
— Zar ne čujete? —
Ko sam da pjeva Spas!

Iz vrta ruža
On milo pruža
Put Oca kalež bijel,
Sto poljubaca
U njihov baca,
U Trojstvu svijet je cijel.

M. Pavelić D. L.

Mjesec Srca Isusova

CIJELI MJESEC:

obavljajte lipanjsku pobožnost: kod kuće ili u crkvi, sami ili zajednički.

Upotrebljujte u tu svrhu razmatranja o Srcu Isusovu, koja se za svaki dan nalaze u novom izdanju molitvenika »Srce Isusovo spasenje naše«. Tamo ćete naći i ostale pobožnosti na čast Presvetoga Srca.

Citajte životopis velikoga apostola mile pobožnosti Presvetoga Srca, bl. Klaudija Kolombjera, pa ćete se još više oduševiti za Božansko Srce.

Sjetite se češće preko dana Presvetoga Srca i prikazujte mu razne žrtvice.

Posvetite sebe, svoju obitelj i svoja djela Presvetomu Srcu Isusovu.

Širite pobožnost Srca Isusova i među drugima.

Širite Njegovo glasilo: Glasnik Presv. Srca Isusova.

SVETKOVINU SRCA ISUSOVA:

proslavite na osobito svečan način. To neka bude naša sveopća, osobito obiteljska svečanost.

Pripravite se na svetkovinu trodnevnicom ili devetnicom.

Okitite što ljepše sliku Srca Isusova; pred njom obavite, odnosno obnovite, posvetu obitelji.

Sudjelujte i u crkvenim svečanostima toga dana.

Primite naknadnu sv. Prijest za uvrede, koje se nanose Presvetomu Srcu. Molite za raširenje kraljevstva Srca Isusova po čitavu svijetu.

Dodite na proštenje u zagrebačko Hrvatsko narodno Svetište Srca Isusova, odakle se je ta pobožnost raširila među naš narod i odakle Presveto Srce dijeli bezbrojne milosti Hrvatima. Dodite i iznesite Mu svoje patnje, križeve i muke. I Ono će vas obilno blagosloviti.

Gle ovo Srce...!

Majka gleda svoje ljubljeno dijete, kako se vâlja u ponor. A zna majka dobro onaj strahoviti bezdan, padne li njen miljenče u nj, nikad ga više vidjeti ne će, nikad ga više zagrliti ni milovati... Stoga joj srce silno zakuka i ljubav joj dade snagu. Gledajući skori gubitak svoga milog čeda, trčala je poput srne prema bezdanu, zazivajući glasom majčine ljubavi svoje dijete, da se zaustavi i spasi od propasti...

Zar nisi ti, bio često ovo malo dijete, a ona strmina put twojega žiča, posut grijesima i opaćinama? Ti se kaljao i padaо sve dublje i dublje...

Ali gle, netko se javlja na tvom strmom putu, stoji pred tobom poput ljubljene majke i zove te natrag. Digni oči i gledaj, tko je to! On stoji pred tobom u ozbilnoj, božanskoj pojavi, jer On te ljubi. U njegovim grudima uzbibalo se more ljubavi, On ne može podnijeti da te zauvijek izgubi, žao mu je da propadneš u bezdan; razgaljuje svoje grudi i veli ti: »Gle ovo Srce, što je toliko ljubilo ljudе, samo da im pokaže svoju ljubav. A za hvalu od većeg dijela ljudi ne primam drugo, već nezahvalnost, hladnoću i prezir...«

Ah, poznаш li, brate, svoga Spasitelja, poznаш li miloga Isusa? Zar ne čuješ kucaje Njegova Srca, zar ne čutiš žara Njegove ognjene ljubavi?

»Srce moje Božansko«, veli Isus, »puno je ljubavi prema ljudima... te ne može već dulje da zadrži u sebi plame te goruće ljubavi, nego mora da se otkrije i objavi ljudima, da ih dragocjenim blagom, što ga u sebi krije, obogati. U njemu su milosti posvećenja i spaša, da se čovjek izvuče iz ponora propasti.«

To je onaj Isus, koji te je ljubio, ljubio do smrti na križu. Njegove su ruke za te probodene, njegove noge bile su prikovane na križ za te, a na koncu probodoše mu grudi i ono Presveto Srce. Od ove ljubavi nema veće! Kad bi srce tvoje bilo od kamena, zar se ne bi umekšalo na pogled ovoga Srca? Ovo te Božansko Srce zove na pokoru; ovo te Srce nuka da se kaješ i plačeš za svoje grijehе, ono ti dovikuje: sinko prestani grijesiti, prestani grijesima ranjavati ovo moje Srce, koje te toliko ljubi. Ovo te ljubazno Srce goni na zahvalnost, jer je ružno biti nezahvalnik. Ljudima si zahvalan za malenkost, a Isusu ne priznaješ tako silne ljubavi...

Ova te ljubav zove na svetost. Ona te zove, da joj se sav predaš, da srce svoje čuvaš čisto i u njega primaš Isusa, svoje vječno blaženstvo.

Isus će te u sv. Prciести zagrliti i svega sebe darovati. Vrati se, brate, Bogu, dodi k Isusu. Vidiš li ono Srce Božansko, koliko te ljubi, vidiš li kako za tobom gorí i silno žeda... Daruj mu svoje srce zauvijek...! »O kako je slatko i ugodno stanovaći u Srcu Isusovu«, kliče sv. Bernard. A sv. Marija Margareta govori: »Jesi li u bezdanu slabosti i grijeha, nanovo padaš u grijehu — Srce Isusovo je bezdan milosrda i snage. Nadeš li u sebi bezdan oholosti, taštine i samoljublja — zaroni u poniženja i poništenje Isusovo.«

Jesi li smeten i nemiran: Božansko Srce Isusovo jest bezdan mira.

Ovo je Srce, u kom ćeš naći utočište u životu, a osobito u času smrti.«

»O kako je slatko umirati, pošto smo neprestano štovali Srce onoga, koji će nas suditi...!«

Vrati dakle Isusu ljubav za ljubav i podaj mu svega sebe zauvijek...!

Tomislav Jagrić D. L.

↓

Praktičnih katolika trebamo!

Često čujete, kako je vjera prijatna stvar; kako se ne smije njome na vani ponositi; kako je se ne smije pred drugima pokazivati, jer da bi se time lako izvrigli raznim smješnim primjedbama. Eto n. pr. dode ti na objed kakav liberalni ili bezbožni gost, a ti, da mu se možda ne zamjeriš, ne izmoliš molitve prije i poslije jela. Ne izmoliš jedamput, ne izmoliš dva put, i za kratko vrijeme ne ćeš moliti nikada više. Koliko je katolika radi nekoga krivoga stida potpuno zanemarilo molitve prije i poslije jela? Nažlost, jako mnogo!

Jedno zlo vuče za sobom drugo. Tako je i kod takovih »katolika«. Pratiš toga svoga gosta, pred kojim si se stidio pomoliti i baš prodeš pokraj crkve. Ali opet da mu se ne zamjeriš — ne skinet ţešira pred crkvom. Da mu se ne zamjeriš — nijes išao na sv. Misu. Zvoni na Pozdrav Gospin — pričinjaš se kao da i ne čuješ. Susret-

neš svećenika gdje nosi Isusa bolesniku — ne poklekneš. Dakle, iz beda stoga ljudskoga obzira i stida, stidiš se Boga svoga, Isusa svoga, vjere svoje. Sigurno se i Isus tebe stidi. Tko ne prizna Njega pred ljudima, ne će priznati ni On njega pred Ocem svojim nebeskim.

Kako se ljudi klanjuju svojim zemaljskim prepostavljenicima, a stide se svoga Boga, Prijatelja, Dobročinitelja, Stvoritelja i Sucal To nijesu katolici! Vjera bez djela ne vrijedi ništa!

Trebamo potpuni, praktični katolici! Odvažno i muški priznavaj svoju vjeru, a na prazne fraze bezbožnika odgovori: »Ne diraj u moje svetinje!« Ta bezbožni su velike kukavice i strašnice; oni su odvažni samo onda, kada vide naš stid i bojažljivost. Počaži im, da si značajan, da znaš cijeniti i pokazati svoje najveće blago — svetu vjeru katoličku.

SVEUČILIŠTARAC.

Moja mješovita ženidba

Strašna bol peče moju dušu. Katolikinja sam, ali sam se vlastitom krivnjom vjenčala sa inovjercem. Prije ženidbe mi je sve obećavao, ali kasnije ni čuti o onim obećanjima. Dobila sam djece više, ali nijedno mi ne dadu krstiti u katoličkoj Crkvi.

Radi toga sam postala i tjelesno i duševno bolesna. Djeca žele i čeznu biti katolici, ali silom im se brani. Jadne mene, jadne moje djece i nesretnih onih, koji se mješovito vjenčavaju! Ne znaju kamo srćul! Sjetite se u molitvama moje dječice. F. B.

Srce Isusovo i Hrvati

Kada je Spasitelj prvi put u Kafarnaumskoj sinagogi nавijestio svoju najmiliju nakanu, da će se sasma predati ljudima u Sakramentu ljubavi, mnoštvo poče mrmljati i sablažnjivati se. Pa i mnogi učenici okrenuše leđa i razočarani ostaviše Isusa, jer nijesu mogli shvatiti tu veliku tajnu božanske ljubavi spram ljudi. Tada se Spasitelj okrenu svojim apostolima i milo ali i odlučno ih upita: »Da li želite i vi otići?« Tada Petar uime svih izgovori one divne riječi: »Gospodine, kamo da podemo? Ti imаш riječi vječnoga života!«

Od onoga vremena pa do dana današnjega bilo je mnogo otpada od Isusa i Njegove prave nauke; kao što suhe grane otpadaju od živog stabla. Nekima je nauka Isusova mučna, drugima je Njegov zakon pretežak, trećima je donosila premalo zemaljske probiti, četvrti su je pogazili zato, da se ne bi svjetu zamjerili, da ne bi kakve zemaljske štete pretrpjeli ili da bi im išlo dobro na ovom svijetu.

I pod uplivom tih kušnja otpadalo ih je od Isusa i Njegove Crkve mnogo, katkada i čitavi narodi. Oni pak, koji su Boga imali u svomu srcu, koji su se njemu velikodušno zavjerili, koji su u njega postavili svu svoju nadu: oni neprestano opetuju divne riječi prvoga Pape: Gospodine, kako da od tebe otidemo, tko će nam bez tebe biti naša pomoć?! Treba trpjeti, treba se boriti, treba raditi u tvojoj službi! Ti si jedina naša nada, ti jedini imаш riječi, koje nam otvaraju vrata života vječnoga!

A Hrvati? Hrvati su uvijek bili vjerni Isusu i Njegovoј Crkvi. Otkada ih je svijetlo prave vjere izvelo iz tame paganstva, tako su se moćno priljubili uz sv. katoličku Crkvu, da ih od nje nijesu mogle otrgnuti sve one moguće i brojne poteškoće, kušnje i sile. Ne otrgnuše ih ni bogomili ni islam turski ni skizmatici ni protestanti ni starokatolici ni adventisti ni baptisti ni komunisti ni liberalci. Kao žedni i gladni strvinari bacili su se na Hrvate, ali vjernost, snaga i odanost našega naroda Isusu otjerala je te ne-

Hrvatsko narodno Svetište
Srca Isusova u Zagrebu.

mani. A kada su prvi put Hrvati čuli o pobožnosti spram Presvetoga Srca, odmah su vidjeli, da će najbolje njezinom pomoći svladati sve moguće krivovjerske napadaje, zato je odmah prigrliše objeručke, svim srcem i svom dušom. Time su povezali sebe i Isusa najtjesnjim vezama ljubavi. Apostolstvo Srca Isusova, t. j. Apostolstvo molitve, Bratovština Srca Isusova, posveta obitelji Srcu Isusovu, brojne poslanice naših biskupa o Srcu Isusovu, kao i druge razne pojave ljubavi našega naroda spram Srca Spasiteljeva, prodrle su i u najzabitniju našu kućicu i u najzadnje srce. Malo iza objava Božanskoga Srca svetoj Margareti, izilazi na našemu jeziku knjižica »Novena na szlavu Prisvetoga Sarza Jasusova«. Knjižica je bila odmah razgrabljena, premda se onda malo čitalo. Odmah iza toga izilazi u Dubrovniku »Offize prikratko sa cjustiti Sarze Jesusovo«. I ta je knjižica bila razgrabljena za godinu dana. Nešto kasnije izilazi u Zagrebu »Sercze Jesu-szovo«, koje je doživjelo par izdanja. To je sve očiti znak, kako su Hrvati prigrili pobožnost Srcu Isusovu. U zadnjih sto godina izišle su brojne knjižice o Srcu Isusovu i većinu ih se ne može dobiti, jer su sve razgrabljenе. U to je došao Glasnik Srca Isusova, koji neprestano propovijeda tu milu pobožnost; pa baš zato je postao i najveći i najomiljeliji list kod Hrvata. Tada se počinju graditi crkve i kapele Srcu Isusovu. Koliko ih se došada sagradilo! A ima li ikoga kod nas, tko ne bi poznavao divnu pjesmu Srcu Isusovu: »Do nebesa nek se ori«? Ta je pjesma izljev ljubavi, oduševljenja i vjernosti Hrvata Presvetomu Srcu. Ori se po kućama i u crkvama, na kongresima i sastancima. Naša mladež ju je raširila, ona hrvatska mladež, koja se je već tri puta u zadnjih 35 godina posvetila Srcu Spasiteljevu. A divan je bio čas, kad se je cijeli naš narod posvetio tomu Božanskomu Srcu prigodom euharistijskoga kongresa u Zagrebu.

Hvala Bogu! Hrvati pripadaju Srcu Isusovu i Ono pripada Hrvatima. Bezbrojne zahvalnice u Glasniku dokazuju, kako Presveto Srce svojom božanskom ljubavi nagrađuje hrvatsku ljubav. Tko da izbroji sve one milosti, pomoći i utjehe Presvetoga Srca našim ljudima, koje pozna samo Ono i onaj, koji ih je primio! Tko da procjeni i izbroji sve one milosti, koje su se razlike iz probodenog Srca, na naš narod!

Braćo i sestre! Ostanimo i dalje vjerni Božanskomu Srcu, jer »tu nam rudi sreća spas...« Ne bojmo se onda ni boljševika ni adventista ni starokatolički ni svih onih, koji bi nas htjeli otrgnuti od Presvetoga Srca, koje se nalazi jedino u Petrovoj ladici, Crkvi katoličkoj.

A. Hercegović.

Mjesec lipanj jest mjesec Srca Isusova. Zato ovaj mjesec neka bude posvećen širenju štampe Presvetoga Srca, a to je Glasnik Srca Isusova. Tako ćete najbolje širiti pobožnost spram Presvetoga Srca, koje vam ne će ostati dužno. Piši nam, želiš li biti apostol Srca Isusova.

Srce Isusovo i srce siromaha

Blago bogatašima, a jao siromasima! To je glas i mišljenje svijeta. Blago siromasima duhom! To je glas Isusov, koji sa gore dovikuje čitavomu ljudstvu svih vremena. »Blago siromašnima duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko.« To je glas, koji izlazi iz dubine Presvetoga Srca, to je čestitanje Isusovo siromasima. On je sam najveći ljubitelj siromaštva, prijatelj siromaha,

uzor i izgled sretnih neimučnika. Ostavio je nebo, postao je najveći ubogar, sasma se je predao baš onim najzadnjima i najmanjima. Uboštvu Mu je bilo draže od svih svjetskih dragocjenosti. Majka Mu je puka sirotica; poočim Mu je obični radnik, koji često nema zarade. Mjesto, gdje se je rodio, nije nikakav svjetski velegrad, nego špilja i živinska staja. Kod rođenja nema mekih jastuka i kolijevka, nego gole, zamazane, poderane jasle. Djetinjstvo sprovodi kao bjegunac u poganskom Egiptu, gdje ne nalazi ni stana ni hrane, nego mora prošiti od nemilosrdnih pogana. U Nazaretu opet živi u najvećoj skromnosti, zabiti i bijedi. U javnom životu stupa najprije među siromahe, s njima govori, njih tješi i moli se za njih. Najbolje se razumijevaju srca siromaha i Srce Isusovo. Neizmjerno Mu je draži novčić siromašne udovice od zlatnika farizejevih. Za apostole ne bira državnike nego siromašne ribare. Od bogataša, koji žele biti Njegovi sljedbenici traži najprije, da Ga naslijedu u siromaštву. Tako mladiću reče: »Idi, prodaj što imao i razdijeli siromasima...« Zato i Zakej razdjeliće veći dio svoga imanja, a Levi ostavlja svoje novčanice. Isus je skupljao milodare i njima potpomagao sirotinju. Tako je on postupao za vrijeme cijelog javnoga života. A zar Ga nije uboštvo pratilo i na križnomu putu? Zar Ga nije ono uzelio sa sobom na križ? Eno na križu nema gdje da nasloni svoju bolnu glavu, nema ni komadička zemlje, da na nju spusti svoje probodene noge. Dignut je u zrak. Nema ništa drugo do rana, boli, trnove krune i poruga svjetline.

Dobri čitatejlu! Ti sigurno nijesi ovako siromašan. I ne možeš to biti. Ta pomisli tko je zapravo Isus i šta eto postade. A za koga postade? Kako se mi divimo kojemu bogatašu, kada nešto podijeli siromasima. A Isus je eto sve, ama baš sve dao. I sebe samoga. Dižeš li, brate, svoj bolni pogled u svojoj bijedi na najvećega Siromaha? Da li se buniš protiv siromaštva, kad vidiš, da ga naš Isus tako ljubi? Ako ti ga je poslao, znak je, da hoće, da Mu budeš što sličniji; znak je, da te jako ljubi; znak je, da ti je priredio vječnu sreću i slavu, jer bogataši ne ulaze lako u nebo. A možda ti je Bog udijelio imanja i bogatstva. Kako da

ga upotrebiš? Isus kaže: »Blago siromašnima d u h o m.« Zemaljska dobra možeš imati, ali duhom moraš biti siromah, t. j. ne smiješ prilijepiti svoje srce za ta dobra. Za sebe upotrebljavaj toliko koliko ti je potrebno, a ostalo iskoristi u dobre svrhe. Ugleđaj se u sv. Crkvu Isusovu, koja osniva sirotišta, bolnice, zakloništa za starce i nemoćne, gradi crkve, sjemeništa, škole i druge dobrotvorne ustanove. Pomozi joj u tomu velikomu Isusovu pothvatu. Onda ti bogatstvo ne će biti na propast, kako je mnogima bilo, kao n. pr. pohlepnomu, nesretnomu Jidi. Mnogi je radi zemaljskog bogatstva izgubio Boga svoga. A mnogi je izgubio sve zemaljsko, spao je na prosjački štap, ali je zato našao Boga svoga. A to je prava sreća.

Često i pobožno pribivanje svetoj Misi

Mjesečna nakana u lipnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Sretni li smo i presretni mi katolici! Kao što nas okružuje zrak sa svih strana, tako smo kanoti okruženi i opisani dobročinstvima i milostima Božjim. Baš smo ljubljena djeca Božja, koju Otc nebeski upravo zasipava ljubavlju i dobrotom.

L

Najveća milost, najdragocjeniji dar, što nam ga je dao, jest sveta Misa, nekrvna žrtva Novoga Zavjeta. To je zapravo ona ista žrtva, koju je Spasitelj i Gospodin Isus Krist prikazao na križu za naše otkupljenje, posvećenje i spasenje. Kad bogoljubno pribivamo svetoj Misi, to je kao da smo prisutni onoj žrtvi neizmjerne cijene na gori Kalvariji. Šta bismo mi dali za to, da smo mogli biti u onom svetom i svečanom času kraj Isusa na križu! A eto, sveta Misa je u svojoj srčki ista ona žrtva, koju je Isus primio za nas na križu.

Kad bogoljubno pribivaš svetoj Misi, primaš velike i slatke plodove Isusove žrtve, primaš nešto od neizmernih zasluga, što ih je On stekao na križu, da te otkupi, da te posveti i da te spasi za vječni i blaženi život. Evo ču ti nabrojiti nekoliko milosti, koje dobivaš na svakoj sv. Misi.

1) Po svetoj Misi praštajući se grijesi, kojima si uvrijeđio Boga svetog, svemogućeg, pravednog, sveznajućeg. Isus se moli za tebe Ocu nebeskom, da ti dade pokajanje, a to je velika milost.

2) Isus u sv. Misi daje Bogu zadovoljštinu za tvoje grehe. Da postiš cijeli svoj život, da se bičuješ do krvi, da hodaš trnjem i žeravicom, da plaćeš toliko, da ti suze presuše, nikad ne bi mogao dati Gospodinu Božu dovoljnu zadovoljštinu, ni za jedan laki grejch; toliko je Božje Veličanstvo i tolika je zloča i u najmanjem grejebu. U toj tvojoj nemoći pristupa k prijestolju Božjem Isus dragi i kanoti pokazuje svoje svete rane, za tebe podnesene, nek ti svenemogući i pravedni Bog bude milostiv.

3) Rijetki od nas misle na to, da nas Gospodin Bog ne mora uslijediti, kad ga za nešto molimo. On nas uslišava, jer je milosrdan i jer je obećao, da će nas uslijediti, kad ga molimo u ime božanskoga Sina Njegova. Kod svete Mise moli se za nas i za naše potrebe sam Sin Božji. Njemu Otac nebeski ne može ništa uskratiti, što On za nas moli. Zato nema bolje i spasobnije devetnice od Misne devetnice, pogotovo kad se još bogoljubno prima i sveta pričest.

4) Kako ćemo dostoјno zahvaliti Gospodinu Bogu za nebrojena dobročinstva, što ih od Njega primamo dan na dan već toliko godina?! Kako je malo i neznatno, kad čovjek svojem Stvoritelju kaže hvala! I opet nam pomaže dobar naš Spasitelj te u svetoj Misi u naše ime zahvaljuje Ocu nebeskomu.

5) Svetom se Misom množi u duši božanski život, raste u duši milost posvećujuća, kojom se uspinjemo sve bliže k Bogu i postajemo mu sličniji, a ujedno množi se naše buduće blaženstvo na nebu. To vrijedi doduše za svaku pobožnu molitvu i za svako dobro djelo, ali vrijedi na osobit način za svetu Misu.

6) Sveta se Misa prikazuje i za mrtve, pa ih se svećenik žrtvujući spominje iza podizanja upirući pogled u sveto Tijelo Isusovo, koje leži pred njim na oltaru. Mi svi želimo pomoći dušama svojih dragih pokojnika, a to nema ništa na svijetu, čim bismo im mogli više pomoći nego svetom Misom. Dok se ona služi, kano da bladna rosa pada s neba na njih i razblažuje im muke čistilišta. Zato bogoljubni kršćani prikazuju svetu Misu za njih i daju služiti svete Mise, pa ne samo jednu, nego i mnogo njih na pr. Gregorijanske Mise. Lijepo je, što mećemo na grob svojih dragih cvijeće, ali ako hoćemo pravo, cvijeće na grobu pokojnika ne koristiti ništa, ono je, kako veli sv. Augustin, više utjeha nama nego mrtvima. Usput ću spomenuti i ovo: nekad su kršćani odredivali u oporuci, da se za njih kad umru odsluži toliko i toliko sv. Misa, a čine tako mnogi još i danas.

II.

Kad sve ovo, što sam dosad rekao, dobro promislimo, nema sumnje roditi će se u nama želja i odluka, da idemo svetoj Misu ne samo onda, kada nas za naše vječno dobro na to obvezuje sveci Mati Crkva, nego i u radne dane; ako imamo priliku. Imaj ih, hvala Bogu, koji razumiju, kolika je Božja blagodat sveta Misa, te joj pribivaju kad god mogu, pa i s v a k i d a n . Pod sretnom su se zvijezdom rodili! Koliko milosti primaju svaki put! Kolikom im se utjehom napunja duša, kolikom snagom u teškoćama i nevoljama život! Znam dobro, ne može svatko da bude na Misi kad ga želja vuče, pače ne može da joj pribiva kadšto ni onda, kad mu je dužnost, pa u tom nema ni grijeha ni zamjerke. Ali ako sam ne možeš na Misu, a ti pošalji one od svoje obitelji, koji za to imaju vremena. A to je tako lijepo, kad ima svaki dan netko iz obitelji, koji se na svetoj Misu moli za sve domare, žive i mrtve, i donese kući Isusov blagoslov!

III.

Sveta Misa je kao dubok i nepresahnjiv izvor vječnoga života. Neki prolaze kraj toga izvora, a da se na nj i ne osvrnu; to su oni, koji zanemaruju svetu Misu, kao da je i nema. Drugi pristupaju i crpu čašom; to su oni, koji su kod svecice žrtve više tijelom negoli dušom. Treći grabe tako rekvajš kablom; to su oni, koji su shvatili beskrajuću ciljenu svete Mise pa nastroje, da

se njom što bolje okoriste. Mi svi dakako hoćemo da grabimo vodu božanskog života kanoti kablom. Šta nam je dakle činiti? O tom eto hoću da koju reknem, ali posve kratko.

1) Od vremena na vrijeme čitaj štograd o svetoj Misi, na pr. iz krasne knjige pokojnog dr. Čebušnika »Sveta Misa«, koju je izdalo Društvo sv. Jeronima.

2) Kad dođeš u crkvu, reci sam sebi: Sad ću biti prisutan i sudjelovati u najuzvišenijem činu na ovom svijetu: slaviti ću s Isusom Oca nebeskoga, Stvoritelja neba i zemlje, suca živih i mrtvih, cilj i svrhu svega stvorenja; Njemu ću se klanjati s andelima, koji su tu prisutni. Tako ćeš se otresti zemaljskih i misli i briga, kojima i onako dajemo previše vremena, a na štetu svoje duše.

3) Nauči se, da svetu Misu svalci put prikažeš za određenu svrhu ili na posebnu koju nakanu; na pr. danas za svetog Oca Papu, za biskupe i svećenike, sutra za obraćenje grješnika, onda za bolesne, tužne i nevoljne kršćane, onda opet za našu dragu Domovinu i naš iskušani narod, dugi put za pokojne i t. d.

4) Školovanima će biti od velike koristi, budu li sudjelovali u svetoj Žrtvi moleći Misu iz misne knjige, koja se zove »Rimski misal«, koji se može naručiti kod dr. S. Markulina u Zagrebu, (cijena 50 dinara). Ta sveta knjiga vrijeđi više od suhoga zlata. A sada imamo i krasni tjednik »Život s Crkvom«, koji uz drugo žitvo donosi i čitavu svetu Misu dotične nedjelje. Tjednik se naručuje u Splitu (Hrvatska knjižara), a stoji 40 Din. godišnje ili 1 Dinar svaki broj. Ovo je najbolji način da se sudjeluje u sv. Misu: sjediniti se Isusom i s njegovim svećenikom, koji zastupa Isusa i vjernike s Njim zdržene. — Inače dobro je služiti se misnim molitvama iz molitvenika. Svaki katolik treba da ima dvoje: molitvenik i krunicu, inače je kao vojnik bez puške i sablje. Tko ne umije čitati, neka moli krunicu i druge usmene molitve, ali od srca, skrušeno, pouzdano.

5) Dodi na vrijeme, a prije svršetka nemoj odilaziti, jer je i jedno i drugo znak nepoštivanja Božjeg Veličanstva. Ponizno klekni, barem od »Sanktusa« pa uključno do pričesti, a dakako i onda, kad će svećenik blagosloviti narod: po njemu te blagoslovje sam Gospodin Isus Krist. Prije nego odesi iz crkve, ne zaboravi zahvaliti Spasitelju za milost, što si mogao biti na sv. Misu. Reci barem: Hvala!

IV.

Mi članovi »Apostolstva molitve« ovaj ćemo se mjesec moliti, da bi dragi Bog dao, da kršćani još više i još pobožnije prisustvuju svetoj Žrtvi Novoga Zavjeta: to će biti na veliku čast i diku Srca Božanskoga, koje nam i dalo svetu Misu uoči svoje gorke muke i smrti. Tim ćemo mnogo pridonести vječnom spasenju i svojem i svojih bližnjih, a to nada sve želi to presveto Srce, koje ne će smrti grješnika, nego da živi i da se spasi.

O. MIROSLAV VANINO D. L.

Kartuzijanski samostan,

Pleterje u Sloveniji (izpod Žumberka) prima dva nabožna mladića ili muža, koji znaju dosta latinski i koji žele molitvom i pokorom u lijepoj, zdravoj prirodi Bogu služiti. — Primaju se i tri brata lajika (prednost imaju obrtinci).

Pobliže upute daje Kartuzija Pleterje, pošta Št. Jernej, Dravska banovina.

Još o Presvetoj Euharistiji

Pitanja i odgovori.

Ima danas ljudi, koji koje-kakve poteškoće iznose proti primanju sv. Pričesti. Tako na pr. nekoji prigovaraju:

Zašto se mi rimokatolici pričešćujemo samo pod prilikom kruha, a ne i pod prilikom vina? Zar nije Gospodin na zadnjoj večeri pod obim prilikama pričestio Apostole?

Nema sumnje, da su sv. Crkvu mnogi teški razlozi sklonili, da je dijeljenje sv. Pričesti pod jednom prilikom ne samo odobrila, nego i propisala. Evo nekoliko razloga: Sv. Crkva htjela je tim spriječiti opasnost, da bi se presveta Krvi pri dijeljenju sv. Pričesti, makar i u najmanjoj količini, prosipala. Tom je svojom odredbom sv. Crkva uvelike olakšala dijeljenje sv. Pričesti. Koliko bi sporije bilo dijeljenje odnosno primanje sv. Pričesti pod obim prilikama osobito u današnje vrijeme, kada se sve više širi česta i dnevna sv. Pričest i kada se nerijetko u jednom samom mjestu, n. pr. u Lurdru, podijeli dnevno po više hiljada sv. Pričesti. S kolikim bi poteškoćama bila skopčana sama pretvorba tolike količine vina, a još s većim poteškoćama bilo čuvanje Presv. Krvi, pogotovo u ljetno doba, kada se prilike vina vrlo brzo pokvare. Ima i takovih osoba, koje ne mogu da podnesu ni najmanje količine vina. Mnogi su krajevi nadalje vrlo siromani vonom. U takovim se krajevima teško i uz velike troškove dolazi do pravoga naravnog vina. Tu imadu svećenici stotinu muka sa nabavom vina za sv. Mise, premda im u tu svrhu treba samo neznatna količina vina. Kako bi im tek bilo, kad bi morali nabavljati naravno vino za često pričešćivanje stotine, pa i hiljada vjernika.

Pričešćivanje pod jednom prilikom najjasnije nam pripovijeda nepogrešivu nauku Crkve, da je Isus živ i nerazdijeljen, Božanstvom i čovječanstvom nazočan pod obim prilikama i pod svakim dijelcem tih prilika. Nije dakle u sv. Hostiji Isusovo Tijelo bez Krvi, niti

u prilikama vina nakon pretvorbe Isusova Krv bez Tijela, nego je i u sv. Hostiji i u svakoj kapljici posvećenih prilika vina cio i živ Isus i kao Bog i kao čovjek. Ima samo jedan Isus i to živi Isus. Gdje je dakle Njegovo Tijelo, onđe Mu je i Krv, a gdje Mu je Krv, onđe Mu je i Tijelo, onđe Mu je i Duša, onđe je On ne samo kao čovjek, nego i kao živi Bog.

»Ne smijem ići na sv. Pričest, jer sam tako nesavršen i griješan!« Kao odgovor na ovo slušaj ovu priču. Jedno društvo mladića imalo zajedničku sv. Pričest. Svi pristupili k oltaru, samo jedan ostao nepomičan na svome mjestu. G. župnik se iznenadio, ali ga ipak nije ništa sam zapitao. Poslije podne evo ti toga mladića u župski stan. Pokuća na vrata župske kancelarije. Odmah nakon pozdrava započe ovako: »Vi ste, Velečasni, vidjeli, da se danas nisam s ostalim drugovima pričestio. Reći ću Vam pravo, zašto sam se od sv. Pričesti sustegao. Kad sam se počeo na sv. Pričest pripravljati, palo mi na pamet, da sam pun pogrešaka i mana i da takav ne smijem pred Spasitelja, dok se ne popravim.« G. župnik mu odgovori: »Slušaj prijatelju! Neki se mladić teško razboli. Bolest ga izmučila, iznakazila, a zabrinuta majka hoće da pozove liječnika. Bolesni mladić, mjesto da je s veseljem dočekao ovu majčinu odluku, stao je moliti i zaklinjati, da mu ne vodi liječnika dok ne ozdravi. »Kako ću se ovakav bijedan, kakav jesam, pojavit pred liječnikom! Čekaj, majko, dok se ne oporavim!« Kad je g. župnik dovršio ovu priču, pogleda značajno svoga mladoga prijatelja, a ovaj zbunjeno spusti glavu i reče: »Razumio sam Velečasni! Bolesniku treba liječnik, a ne zdravom! Upravo zato, što sam griješan, slab i nevoljan, treba da pristupam sv. Pričesti, da me Božanski liječnik izliječi.« »Tako je, dragi moj mladi prijatelju, reče mu g. župnik. Nadam se, da više ne ćeš ovoj napasti podleti. Kad god nemaš smrtnoga grejha, idi samo na sv. Pričest.«

Iza ponoći sam slučajno gutnula nešto vode. Smijem li ići na sv. Pričest?

Nerijetko se dogodi onomu, koji se spremi na sv. Pričest, da iza ponoći proguta nešto tekućine ili hrane. Mnogi znaju, da to nije nikakav grijeh, ali da zato ipak ne smiju toga dana pristupiti k sv. Pričesti, jer nisu natašte. Ali mnogi ovako misle: »Ja ću se ujutro pokajati, ispovjetiti, a onda mirno smijem ići na sv. Pričest.« Ovo je posve krivo. Ako si dakle iza ponoći progutao nešto pića ili hrane, nisi sagriješio, ne moraš se zato nanovo ispovijedati, ali se toga dana ne smiješ pričestiti, jer sv. ispovijed ne može učiniti, da sad najedampot opet budeš natašte. A ti znaš, da se na sv. Pričest mora pristupiti potpuno natašte. Nanarvno, izuzimaju se teški bolesnici.

Sveti Ivan govori nam u svome Evandelju o izvanrednoj ljubavi Isusovoj prema nama, (Iv. 13, 1). Tu svoju neizrecivu ljubav utjelovio je Isus u Presvetoj Euharistiji. Pa kao

što je neshvatljiva ona ljubav Isusova, koju nam je iskazao po Euharistiji, tako je i neshvatljiva ona nemarnost i nebriga, kojom čovjek postupa s Presv. Euharistijom. Koliki su po Euharistiji mogli doći do potpune pobjede nad strastima i pokvarenim svjetom, do mira i sredenosti, do prave svetosti, a nisu došli. Zašto? Jer nikada ne misle, da je iza tankih vrata svetohraništa doista živi Isus, koji jedva čeka da im uzmogne dati samoga Sebe i da ih pretvori u Sebe. Jer ne slušaju Crkve, koja im neprevarljivom naukom rješava sve one sumnje i poteškoće, koje im se mogu pojavit u pogledu presv. Euharistije.

Dragi čitatelji Glasnika, nemojmo se obazirati na one plitke i nerazborite prigovore proti sv. Prcesti, nego slušajmo sv. Crkvu, koja nas jedina ispravno poučava i neprestano pozivlje na euharistijsku Gozbu.

K. D. I.

Srce Isusovo obraća tvrdokornog vojnika

Bio to vojnik-podčasnik. Imao dobru, pobožnu staricu majku. Nekad je i sâm pobožan bio, ali se iskvario. Posve se zapustio i raspustio, u sušicu pao. Sav slomljen i skršen siroti u kuću se povratio.

Svijet mu sve oduzeo, a sada ga nemoćna sasma zapustio. Tako postupa svijet sa svojim žrtvama. Dok je bio mlad i zdrav, svijet ga mamio i vabio te mu zamamljivo govorio: Moj si! Naužij se mladostil! Piš iz čale radoštil! Život je tvoj! — Život je kratak. — Samo se jedamput živi. Naužij ga se do milje volje! Poslije smrti ni kosti ni mesa!

On mlad, neiskusan, neoprezan poslužio te zamamne glasove i baci se u vrtlog burnog gradskog života. Požudno je srkao nedopuštene, tobožnje slasti i lasti ovoga svijeta. Grabio je obim rukama.

Dakako da posljedice takvog neurednog života nisu mogle izostati. Kao crv mu podgrizale životnu snagu. Kao štapić poluti nježni cvijet, koji gine i uvene — tako i ovaj sadnik izmožden malo pomalo gine, vene, na bolni krevet legne, da se više ne digne.

A što veli svijet, koji ga je na te grane doveo? Što mari svijet za to? Švijet dalje uništava svoje žrtve. Njega je odbacio kao iscijeden limun. O njemu više ne vodi računa! Svijet boli zadaje — ali ne liječi! —

Srce Isusovo u obitelji (relief).

Samo jedna majka gleda svoju propalu nadu. — Odakle se nadala da će je sunce ogrijati, odonud je led bije. Gleda, šuti i u plaču se guši.

A on od boli shrvan, ogorčen na sve, mrzi sve, kune, psuje, proklinje sve — samo sebe ne! Da, da — sad su svi krivi, samo on — ne!

Jedna majka plače i moli — moli i plače, da se nesretniku Bog smiluje, pa kad tijelo propane, bar da ne propane dušu! — Oprezno, milo i ljubezno — kako to samo majka zna i umije — nagovara sinka, da se obrati, ispovijedi i spasi. Ali on ni čuti o tom!

»Kad mi je mladost propala — reče u zdvojnosti — neka sve propane!«

Grijeh je čvrsto držao svoju žrtvu! O kako grijeh i svijet zaslijepi srošmašnog grešnika! Uistinu grešnik je najveći nesretnik!

Majka i ne pitajući sina — pošalje po župnika. Baš se je vraćao od bolesnika i odmah se svrati k njemu. Ljubezno ga pozdravio i s njim se u razgovor upustio. Taj razgovor je bolesniku veoma godio. Dok je župnik s bolesnikom razgovarao, na stol je postavio mali kovčić u obliku oltarića, što je sa sobom nosio, kad je bolesnicima vjersku utjehu davao. Na tom ukusnom oltariću bile smještene prekrasne slike presv. Srca Isusova i prečistog Srca Marijina.

Čim je to bolesnik ugledao, sav se je u slike zagledao. O kako su krasne — uzdahne bolesnik! Nije mogao skinuti očiju sa slike Srca Isusova. Župnik je šutio i promatrao. Sada je presv. Srce Isusovo bolnomo srcu govorilo i led nevjere topilo.

»O moj Bože, kako sam na Te zaboravio!« — usklikne žalosno bolesnik.

»Ali nije Bog na vas zaboravio!« — odgovori župnik.

»Veliki su grijesi moji, oče!«

»Ali još je veće milosrde Božje!«

»Teški teret pritiše dušu moju,« uzdiše bolesnik.

»Sve se to može na spovijedi s duše skinuti,« miri ga župnik.

»Pa kad bi se mogao isповijediti?« — zapita jadnik.

»Odmah sadal! — odgovori župnik, —

Presv. Srce Isusovo je pobijedilo i led nevjere rastopilo.

Kad se je isповijedio sav smiren i sretan reče svećeniku:

»Sutra opet dodite pa mi donesite ne samo sliku Srca Isusova, već samoga Isusa u sv. Prcišti, koga ću u svoje izpačeno srce primiti i tako na Njegovom presv. Srcu oponočinuti.« Tako je i bilo!

Sav sretan primio je pobožnoću propričesnika presv. Tijelo Spasitelja svoga kao poputbinu na put u vječnost.

Majka je od ganuća plakala. Sinka je za ovaj svijet gubila, ali ga je za nebo dobila. I tako je on izmiren sa svojim Stvoriteljem u ruke Njegove predao dušu svoju.

Evo ovako divna sv. vjera Isusova usrećuje i one, koje ovaj nemilosrdni svijet izrabljuje i odbacuje. Svijet nema srca za grešnike, te najveće nesretnike i bijednike. Ali jedno Sreća kuca i za nje! To je presveto Srce Isusovo, koje sve milo i ljubezno k Sebi dozivlje: Dodite k Meni žalosni i opterećeni, pak ćete kod Mene, a ne u svijetu, naći mir i pokoj duši svojoj.

Slušajte, kako milostiv,
Nevoljne k Sebi dozivlje:
Dodite k Meni žalosni,
Dodite da vas utješim! —

Pa zašto onda Isusu ne dolazite, kada tako lako oproštenje grijeha dobiti možete? — O dodite samo, dodite svi na sv. ispovijed, koji štograd na duši imate. Skinite taj grijesni teret sa duše svoje. Kušajte i vidite, kako je sladak Gospodin onima, koji Ga traže i ljube!

Molimo lijepo, da pošaljete zaostalu pretplatu i da se sjetite
Glasnika kojim milodarom.

O Duhovima

Dobri naš Spasitelj je obećao apostolima, da će im poslati Duha Svetoga, koji će ih naučiti svemu. I to se ispunilo 50 dana iza Isusova Uskrsnuća, a 10 dana iza Njegova Uzašašća. Svi su apostoli bili zajedno. Najedamput nastade šum s neba i napuni svu kuću. Pokazaše se odmah razdijeljeni jezici kao vatra i sjede po jedan na svakoga od njih i napuniše se svi Duha Svetoga i stadoše govoriti raznim jezicima. Ljudi iz raznih krajeva vidješe to. I tada sv. Petar održa govor, te se krsti oko 3.000 osoba. Taj dan eto nastade prva kršćanska općina. To je djelo Duha Svetoga.

Tko je Duh Sveti? On je Treća Božanska Osoba, te je sveznajući (Iv. 16, 13), svemoguć (1 Kor. 12, 8—11), rasvjetljuje proroke i svete pisce (2 Pet. 1, 21), otpušta grijehu (Iv. 20, 22), i u njegovo se ime dijeli sv. krštenje (Iv. 28, 19). Opći sabor u Carigradu g. 381. izričito veli, da je Duh Sveti pravi Bog, jednak biti s Ocem i Sinom i govorio je po prorocima.

Gdje je Duh Sveti? Svugdje je kao Bog, ali osobitim načinom djeluje u sv. Crkvi i duši pravednika.

Sveti Oci uče, da je Duh Sveti duša svete Crkve: kako ju je osnovao, tako je i uzdržaje. On čuva sv. Oca Papu, a s njim i Crkvu, da ne pogriješi u nauci Kristovoj; Crkvi daje u svakom vijeku obilje svetaca i učvršćuje darom čudesâ i neprestano je pomlađuje. Zašto? Jer je sv. Crkva Tijelo Isusovo, pa Isus to svoje mistično Tijelo hrani Duhom Svetim.

Duh Sveti je i u duši pravednika. Tako biskup veli kršćanu kod sv. krizme: »Duh Sveti neka side u te i krepost Previšnjega neka te čuva od grijeha.« Zato apostol pita Korinćane: »Ne znate li da ste hram Božji i Duh Božji da stanuje u vama?« Duh Sveti daje duši pravednika krasne darove: »ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjera, krotkost, uzdržljivost.«

Eto, kako svi imamo mnogo razloga da se veselimo svetkovini Duhova! Sv. Franjo Saleski je svagda željno očekivao ovaj dan i kao nevino dijete radovalo se blizini Duha Svetoga, pa je dnevno po sto puta vatio: »Dodi, Duše presvetil!« I Predslovije u duhovskoj sv. Misi veli, da Duhu Svetom »kliče čitav svijet i sve-mir pun veselja«.

No zašto je Isus tekar i upravo pedeseti dan iza svog Uskršnja poslao Duha Svetoga? Eto zašto. Židovi su naime na dan naših Duhova slavili uspomenu Zakona, što im ga je Bog dao preko Mojsija na brdu Sinaju, te i u zahvalu za primljenu žetu. A naš Spasitelj s osnutkom svoje Crkve na dan Duhova dao čovječanstvu i novi zakon i novu žetu.

Svetkovina Duhova nema određenog dana u mjesecu, nego se pomiče kao i Uskrs. Vazda je sedme nedjelje iza Uskrsa. Tertulijan piše poč. 3. vijeka, da taj blagdan odavna postoji. Općenito se drži, da potječe iz apostolske dobe.

Obredi su ovog dana svećani. U staro su doba katekumeni u noći bili kršteni kao i na Veliku subotu, pa je o tome govor i u liturgiji vigilije (dan prije Duhova). U nekim crkvama u Španiji na Duhove spuste s vrha crkve u nutarnost sliku goluba ili čak živog goluba; u Italiji gdje gledje iz kupole crkve prosiplju crvene ruže u znak vatreñih jezika ili dolaska Duha Svetoga.

Obnovimo danas kao i na Uskrs svoj krsni zavjet i prisegu vjernosti svetoj rimokatoličkoj Crkvi, jer ju je osnovao Bog Duh Sveti. Zamolimo s misnom molitvom: »Bože, koji si današnji dan poučio srca vjernika rasvjetljenjem Duha Svetoga, daj, da mi u tom Duhu što je pravo razumijemo i njegovu utjehu uvijek uživamo.«

A. Alfrević D. L.

Dok sam bio bogat...

Dugo vremena išli su mi poslovi za rukom. Imao sam radnju s više namještnika i sve je išlo »ko namazano«. I u svojoj oholosti zaboravih na Božu. Izrugivao sam mu se, nije sam obdržavao ni sveca ni petka, govorio sam protiv Pape, biskupa i svećenika, radnike sam isto huškao. Rad, rad, rad! Šta će mi Bog! Ostavio je Boga, ali i Bog ostavi mene. Dodoše svade i razdor u obitelji, prokletstvo me pođe pratiti na svim linijama, zapadoh u križu, radnja ode na bubanj. Potpuna propast. Bio sam zdvojan. Nesreća izvana, mrak i tama u srcu. Ostala mi je samo vjerna služavka, koja se je pokazala pravom junakinjom u mojoj naprasitosti, dok sam bio bogat, kao i u mojoj zdvojnosti

kad sam propao. I jednoga dana uzmem njezin Glasnik Srca Isusova, kojega za »boljih dana« nijesam htio ni vidjeti. Jako mi se svidio. U travanskom broju ove godine pročitam članak o patnjama. Zatim sam dugo promatrao one slike raspetoga i bolnoga Isusa. Čitao sam i druge krasne članke i pjesme. I to mi je otvorilo oči. Milost Božja me je dirnula. Istina, sproveo sam u borbi par dana, ali na Cvjetnicu sam se ispoljedio i pričestio iza mnogo, mnogo godina. I vjerujte, sada sam tisuću puta sretniji, nego kad sam bio bogat. Hvala Ti, Presveto Srce, što si me posjetilo kušnjama, da me privedeš k Sebi! Obećajem Ti uvijek ostati vjeran.

A. S.

Srce Isusovo

28. lipnja.

Srce Božje, glavni Prijatelju,
 Ljudskih duša vjerni Ljubitelju,
 Kako li si drukčije potpunc
 Neg nad nama ovo žarko sunce,
 Sto nam množa donosi veselja,
 Ali nas često nemilice strijelja,
 A kad ko krv na zapadu zade,
 Šalje buru, da nam topi lade!
 A Ti, Sunce puno vječnih zraka,
 Probilo si bedeme oblakā
 Pa s Golgotu u Krv tonuć samu
 Mir u burnu javilo si tamu,
 A na Uskrs, iza dugje suše,
 Mirom rošit počelo si duše.
 Otad trajno med nama se kriješ,
 Sved nas hranjiš, sved nas milo grijes.
 Ali bolove množa, mnogo ljuće
 Već odonda prošlo je godina,
 A još i sad više od po zemlje
 Ne zna za Te, u snu smrtnom drijemlje.
 Ktome sotona s davnja skupila na Te
 Nove Jude, Kajie i Pilate,
 Oko kojih gomile se vrane
 Naukama krimiv nauckane
 Pa iz grla upinju se svega
 Vapijući: »Raspni, raspni njega!«
 Ali nu tugef devetnaest stotina
 Zadaju Ti ljudi Tvoje kuće:
 Mnogi od njih srca obologa
 Psuju Tebe, psuju Oca Tvoga,
 Majku Tvoju, draže Tvoje svecе —
 Bezumnost im slijepa bliječe Te.
 Mnogi zakon ljubavi Ti gaze:
 Jedni druge mrze, kolju, mraze;
 Ne hajuci, što ubogar plaeče,
 Sirotinju i gule i tlače;
 Sit bogatun svačim grlo sladi,
 Dokle uza nj umiru od gladi —
 Ta neljubav gorčinom Te puni,
 Oštirim trnjem nemilo Te kruni.
 A koliko tek je neveselje,
 Kad okrutne gledaš prijatelje,
 Što stupaju srca nečistoga
 K slatkoi Gozbi bijelog Stola Tvoga!

O križ to je, to su muke ljute:
 Cjelovima oni raspinju Te...
 Pa zar ne ćeš udrit gromovima
 I rasgromiti strašne grudi njima?
 Ali prijekor ja Ti čujem odmah,
 Što ga dade »sinovima groma«.

Tko da shvati Tvoju ljubav ovu?
 Na zlu djecu majke sva zla zovu,
 A Ti, prem Te vrijedamo bez srama,
 Van Sebe si od ljubavi k nama,
 Više patiš rad nestrca naših,
 Više naša smrt vječna Te plaši,
 Neg svi oni noži otrovani,
 Kojima Te naša pakost rani.
 I gle, Srce, cijele osvete Ti:
 Ti prodireš kroz svoj veo sveti,
 Djevici se objavljuješ smjernoj,
 U tužaljci tužiš neizmjernoj:
 »Evo Srce, što sve za vas gori,
 A što vaša neljubav ga mori!...«
 Od tog trena nad Crkvom sve jače
 Sliku svoju Ti razvijat zače:
 Srce divno, trajem okrunjeno,
 Probodeno, križem nadvišeno...
 Od tog trena uze padat mrena
 S mnogo oka svijetom zablijestena,
 Led u grudima poče da se topi,
 Sve kršćanstvo ruke čvrše sklopi,
 Stade češće pristupat k oltaru,
 Grijati se na Tvojemu žaru,
 Od zla puta opakog življenga
 Povraćat se na stazu spasenja,
 Penjati se iz nizine mlake
 U visine pobožnosti jake,
 Za neljubav ljubav uzvraćati,
 Svaki dan te žarče milovati,
 Čak i sitnu djecu pričeščivat,
 Sve revnije sebe posvećivat...
 Srce Božje prepuno čudesa,
 Divno svjetlo čitavih nebesa,
 U kom sva se naša srča krije,
 Iz kog na nas sva se milost lije,
 Hvala Tebi, o božansko Sunce,
 Što ne pusti jedne nas bjegunce,
 Da nevjerni Tvojemu barjaku
 Put bezdana lutamo po mraku,
 Već nam u noć granu sa visine,
 Otkri svoje beskrajne miline,
 Njima duše nježno nam očara,
 Od vječnog nas izbavljajuć karal
 O vazda nam tako se osvećuj,
 Obraćaj nas, duše nam posvećuj,
 Da sve žarče hvale uzdajući
 Za uvrede sved naknadujući
 Ljubavlju se Tvojom opajamo
 I svijet cito za Te osvajamo!

GUSLAR.

Molimo lijepo, da odmah saopćite Upravi Glasnika svaku promjenu svoje adrese, jer inače ne možete točno dobivati Glasnik.

„... ne će je nadvladati“

Na čelo svoje mlađahne Crkve postavi Isus svetoga Petra apostola. Njemu predaje ključeve kraljevstva nebeskog t. j. svu vlast oko poučavanja i spasavanja duša. Sam Bog-čovjek obećaje, da će biti uz Petra i njegove nasljednike do konca svijeta. Većeg i sigurnijeg i utješnijeg jamstva ne možemo si ni zamisliti. A da Gospodin Bog, prema svečanom obećanju, svemožnošću svojom zaista upravlja desnicom Petrovom i ladicom svoje Crkve kroz sva stoljeća, dokazuju nam stranice preopsežne crkvene povijesti.

Valerijani, Dioklecijani, Callesi, Lenjini, Staljini i mnogi drugi, da potope u muljevnim valovima svjetske slave, sile i nečistoće — ladiciu Petrovu. Ti jadnici: izdivljaju se, iznoje se, iscrpe se, zagnjure konačno s ljesom pod crnicu zemlju, — a KRIŽ ISUSOV sjaj, — a CRKVA ISUSOVA cvate... dalje. Zasja još divnije, procvate još bujnije... iza bura i oluja!

Sam sv. Petar živa je slika za sva stoljeća
do danas.

Domovina mu bijaše Galileja: lijepe obale genesaretskog jezera. Ribario je dan na dan po uzbibanim valovima. Divna priprava za kasniju službu, kad će »loviti besmrtnе duše po svjetskom moru sveopće pokvarenosti i podivljalosti! — —

I postade apostolom! Uzgoj primi od samoga Isusa. Kako ga je sam dragi Spasitelj brižno uzgajao za teško buduće zvanje! —

Iza dolaska Duha Svetoga evo ga u Jeruzalemu, u Antiohiji, u Rimu: križnim putem svog božanskog Učitelja dospije do Kalvarije. Umro je na križu g. 67. — —

I danas стоји Petar на čelu Crkve Isusove u svojem nasljedniku rimskom Papi. Ta je Crkva sagradena na granitnoj pećini, koju ne će svladati ni sam pakao. Što znači to? »Paklenom moći« zovemo skup sve snage i borbe, koja se samo zamisliti i razviti može iz crnoga ždrijela paklenog proti Boga, proti vjere, proti Crkve. A učinak je uvijek isti te isti. Neprnjatelji padaju i nestaju poput mušica, a Crkva dalje živi i razvija se: ako ne ovdje, a to ondje; ako ne ondje, to ovdje. — Slično, kad bi par jačih crviča počelo potkopavati golemo velegorje himalajsko, da ga minira i — digne u zrak. Mrvičak uspjeha, jadnog uspjeha: uostalom pak mizerni i smiješni pothvati. Zato su dušmani sv. Crkve: kraj svih svojih časovitih »uspjeha«... požutjeli i pozelenili od mržnje i jada; a vjerne se ovce stada Kristova: kraj svih tobožnijih »neuspjeha«... vesele i zadovoljne su, jer uz njih je sam predobri i svemoćni Bog, svevišnji Gospodar svih svjetova i vjekova. — Sveta je Crkva Isusu Bogu jako srcu prirasla, zato tako moćno Srcu prirasla, jer je za nju žrtvovao sav svoj predragocjeni život do posljednje kapi presv. Krvi bož. Srca. A zato će je on protiv svih dušmana: i štititi i braniti, čuvati i pratiti, tješiti i krijebiti svom kolikom božanskom moći i pomoći svojom. — »Ni vrata paklena ne će je nadvladati.« L.

Mile i nemile ženidbene pojave

U zadnjim godinama desilo se u jednoj župi na otoku Krku, da je par djevojaka pošlo za inovjerce. Ostrigle kosu, navukle gospodsko odijelo, s propisanom kapicom na glavi ili bolje za uhom... A što je još gore: pregaziše savjest, pogaziše jedinu pravu vjeru, odmagliše u svijet, da u njemu poput rasipnoga sina, prije ili kasnije okuse i spoznadu, kako je gorko i strašno napustiti svoga nebeskoga Oca i milu majku Crkvu. Sada se kaju i jaukaju.

Hvala Bogu, imamo i utješljivih primjera, primjera, koji nam dokazuju, da mnogim djevojkama nije još ni danas muž i ženidba nad Bogom i vjerom, već da su im Bog i vjera nad svim, pa i nad ženidbom. Ovakovih utješnih slučajeva ima više, ali će ispričati samo jedan, koji mi je u tamčine poznat, jer se zbio u mom susjedstvu i s djevojkom, koja mi je dobro poznata.

Za vrijeme kupališne sezone, mnoge su naše djevojke uposlene po hotelima kao soberice, pomoćne kuharice ili pralje. Istina, tvrd je to krušac, tvrd i naporan za tijelo, a još pogibeljniji duši... Ali u ovim teškim vremenima, sretna je, koja može i do tvrdog kruha. Prošle sezone uz mnoge druge, podje u jedno ku-

pališno mjesto, za sobaricu i pomoćnicu djevojka K. K., kćerka čestite kršćanske obitelji. Vršeći tu svoje dužnosti, počeo se za nju zanimati jedan mladić. Činovnik je i bogat. Zavolio je, svaku je prigodu izrabio, da se s njom nedužno našali, razgovori i dozna: odakle je, kako se zove, je li slobodna i t. d. Kad je odilazio obeća, da će joj pisati. Dade joj i darova. I zbilja doskora joj poče slati razne časopise, novine i ljubavna pisma, na koja mu je ona odgovarala.

Nu djevojka prije nego li će se s njim — u pratnji svoje majke — sastati na Sušaku, da se o dalnjem usmeno dogovore..., odluči po savjetu, da mladića još prije sastanka pismeno upita: koje je vjere, i koje ima on namjere s njome? On: bogat i naobraženi gospodin, s njom: jednom priprustom seoskom djevojkom?

I nije prošlo dugo, odgovori joj mladić, da nije katolik, uz primjedbu, da on tomu nije krv; a glede ženidbe veli, da mu se još ne žuri.

Razočarana djevojka razmišlja, moli, savjetuje se, skuplja snagu, zaciđeljuje ranu i spremi odlučan odgovor, u kom mu veli u glavnom ovako: S ovim mojim pismom, naše je dopisivanje završeno. Dva su tomu razloga, i svaki je od njih po sebi dovoljan, da se potpuno razidemo.

Prvi je uzrok: vjera. Pravo velite, da vi tomu krv nijeste, uprav onako, kako se ni meni ne može upisati u zaslugu, da sam katolikinja; ali Bogu sam zahvalna i ponosna, da ovo jesam. Što više čvrsto sam odlučila, da nježne ženidbene veze ne sklapam s jednim, koji nije katolik. Samo je jedna vjera prava, nju se ne može mijenjati kao odijelo. S Bogom se ne smije igrati.

Dруги je uzrok našem razlazu taj, što Vi, kako izgleda, ne računate ozbiljno sa ženidbom. Ja naprotiv ne poznam ljubavi osim one prave i iskrene, koja vodi ženidbi. Za ljubakanja nemam ni volje ni smisla, a ni vremena; i to tim manje, jer je takovo ljubakanje nedopušteno i grijesno. Ovo je moje zadnje pismo, koje vam pišem..., pa Vas istodobno molim, da ni Vi meni više ne pišete.

Ovako mu je eto odprilike odrezala ova jednostavna seoska djevojka...

Djevojko, i ti čini tako! Nu ipak u jednomu se ne ugledavaj u ovu djevojku: nemoj se upuštati u podulje i nepotrebne razgovore, dopisivanje, prijateljstvo s nijednim, dok ga nijesi bar nekoliko upoznala i ne znaš tko je i što je.

Da je naime ova djevojka odmah u početku doznala, da je ovaj mladić inovjerac, ne bi se bila s njim upuštala u prijateljovanje i dopisivanje... Bila bi si prištredila mnoge neugodnosti, jer bi se bila odmah u početku, bez osobite boli i teškoće odlučila na ono, našto se kasnije odlučila nakon žestoke borbe, teških kušnja i ljutih rana.

Dušobrižnik.

Vjera i — čisti lonci

Za uvod valja pročitati ovo pismo, što ga je iz Posavine još zimus poslao »Glasniku« neki krojač, kojemu adventistički pismoznanci raskopaše obitelj. Piše ovako:

»Bilo je već pisano u Glasniku za te adventiste. Oni su moju ženu od mene rastavili i naveli ju u tu lažnu veru. Dok su ženu nagovarali, bili su dobri i slatki i ona brzo pristane. Ja nisam spočetka branio. Mislio sam, da su katalici, jer su oni preda mnom priznавали katoličku vjeru. Ali to je trajalo samo par mjeseci. A onda su mi ženu odveli da je »krste«. Kada sam ja pravo razbrao, o čemu se radi, već je kasno bilo, da joj zabranim, da ne ide na to »krštenje«. Ona je pobegla kroz prozor i vratiла se u jedan sat tza ponoći s toga »krštenja« pa mi onda kaže: »Nisam više ona, već sam druga!...« I brzo sam vidio, da je druga. Stala se braniti, da s njom provodim ženidbeni život. Veli: »Ne smije se! Nisi naš! Naša vjera ne dopušta!...« Sve mi je sude u kujni, od najsitnijega do najkrupnijega porazbijala i pobacala na dubre, jer se tamo svinjetina kuhvala. I veli, da je svinja gad. Sve je kod njija gad. Vele, da je raspeće gad, jer je to majstor napravio. Molio sam se Bogu, da ju dragi Bog nekako okrene, kad je tako, a kad tamo, jednog dana ona samovoљno pobegne od kuće i skitala se 14 dana i onda mi je poručivala, da idem advokatu, da mi da rastava! Zar to nije davolsko! Sad je već peti mjesec, kako ode negdi u Varaždin k novovercima. Prodaje te njihove knjige i brošure . . . I sada vas molim, velečasni oci, da napišete u Glasnik, da se narod čuva od otih novoveraca. Oni su i mene hteli odmamiti i dokazivali mi, kako sam ja milostiv, samo da me smotaju, i izmamili su mi 10 dinara za nekakve siromašne učenjake i vukli me u skupštinu, ali ja nisam nikad išao i dokazivali mi, da je subota sedmi dan. Faljen Isus Hrist posred nas.

A. B., krojač.

Ovo pismo štampano sa svim svojim gramatičkim i pravopisnim osobitostima govori tako razgovijetno, te ga ne treba napose tumačiti.

Nego eto to jadno kuhinjsko sude, što li je ono zgrijesilo, da kod svih adventističkih dvokrštenika baš ono mora glavom plaćati? To se odasvud čuje, kako ti »obraćenici« odrešito »obračunavaju« sa svojim dosadašnjim »grešnim« životom, a račun plaćaju: lonci, zdjele, tanjuri, tave, kastrole, pinjati, tepsiјe, tiganji, činije, oranije, oklagije, kotlovi, trenice, žlice i kašike, noževi i viljuške, šerpenje i vandle, đevđiri i cijediljke i drugi ovakvi »grešnici« iz »kujne«. Samo neka im se domaćica »obratila« na »pravi« put, nema im spasenja! Jesu li nju adventisti »krstili«, teško svim loncima, u koje je koraknula svinjska nogal! Svi oni lete u »pakao«, to jest na — smetište. A da se nebi još tko god »opoganio« spasivši noću sa smetišta ovakav »izopćeni« lonac ili tanjur, valja taj lonac »onesposobiti« za ovako zlodjelo, ukratko: valja ga razbiti!

I eto: sad gledajte tu obraćenicu, kako u svojoj novopečenoj revnosti »obračunava« sa svojom »grešnom« prošlošću i za uvjek se rastaje sa svojim sukrvicima, s »nečistim« i »grešnim« loncima, a na njihovo mjesto stavlja nove lonce, čiste i nevine lonce, lonce, u koje još nije krme koraknulo, lonce, koji su dostojni svoje gaz-

SVETI IVAN KRSTITELJ (24. lipnja)

darice, ukratko: lonce, koji su čisti i sveti baš kao i njihova gazdrica! O, kako je u toj kuhinji sada sve sveto! I domaćica sva ushićena od tolike čistoće i svetosti svojih lonaca tronuta šapće novo vjerovanje: »Vjerujem u svoje čiste i svete lonce!« Ona stavlja u te čiste lonce sve svoje ufanje, ona im poklanja svu svoju ljubav, jer eto: poradi njih je ona sasvim sigurna i za svoju dušu, pa makar odmah popodne tresnuo sudnji dan među nas! U nje su čisti lonci! Andeo osvetnik nema kod nje što da traži.

Ali zato teško njenoj sustanarki, nekakvoj prefekti Marijine Kongregacije! Ona je još »nečista«. Eto se iz njezine kuhinje

MALI ISUS

upravo sablažnjivo širi »grešni« miris od prave pravcate, da oprostite, svinjske kobasicice! O, strahote! Eto, kako je svijet pokvaren! Kako ne će Osvetnik odmah popodne banuti k njoj, priznatoj svetici, koja je okružena samim čistim i svetim loncima i koja je u cijelom ovom kraju jedino »Jehovino oko« i kako joj ne će narediti, da odmah napravi reda kod ove »nečiste« sustanarke? Kako ona smije trpjeti, da u neposrednoj blizini njezinih »svetih« lona-
ca ova »sotonina« služavka cmari svinjetinu? Odmah popodne, ili
još bolje: odmah sada valja na put stati ovoj javnoj sablazni! Te-
ško onoj favi, u kojoj su se kobasicice cmarile! . . .

Što da reknemo o takvoj vjeri?

Treba reći, da Bog ne gleda na čiste lonce, nego na čisto srce.

U Svetom se Pismu lonci i ostalo suđe spominju u svemu do jedno 50 puta i to samo uzgred, a srce se spominje do 700 puta i to uvijek na način vrlo svećan. I to u svim knjigama Svetoga Pisma bez razlike. Boga dakle Gospodina više zanima srce. »On je poznavac srca,« veli Crkvenica 7, 5. Bog se i sam tako čovječanstvu predstavlja: »Ja sam Gospodar, koji ispituje srca,« piše kod Jeremije 17, 10. Nigdje Bog ne pita: Jesu li nam lonci čisti? Ali nas pet puta pita: »Tko može reći: Moje je srce čisto?« Citajte Poslovice 20, 9; Treću Knjigu Kraljeva 8, 46; Drugu Knjigu Dnevnika 6, 36; Propovjednika 7, 21; Prvo Pismo Ivanovo 1, 18. Kad istražujući srca nađe na grehotu, odvraća se s gnušanjem od nje: »Gusno je Gospodin u opako srce,« kažu Poslovice 11, 20. Nigdje se međutim ne čita, što Bog Stvoritelj misli o loncima. Zato Bog svjetuje ljude: »Načinite sebi novo srce i nov duh,« piše kod Ezekiela 18, 31, a za nove lonce više manje. Dalje: grehota stoluje u srcu, a ne u loncu. Zato nas Bog svjetuje, da srcu priklonimo svu pažnju: »Očisti srce svoje od svake opačine,« piše Propovjednik 38, 10, a za lonce više manje.

Zato se pravi Božji ljudi uvijek mole za čisto srce: »Neka mi srce bude neokaljano, da se ne osramotim,« uči nas u 118. psalmu redak 89. U znamenitome 50. psalmu »Miserere« molimo se: »Čisto srce stvari u meni, Bože!«

Što su najposlijе skrivili lonci? Ako adventisti misle, da bi poradi dodira sa svinjetinom valjalo ikoga kazniti, onda bi to prije svega bili upravo njihovi — želuci, pa mjesto što lonce razbijaju, neka želuce svoje kazne. I starim Židovima zamjera Bog, što oni za tobožnju pokoru poradi grijeha razdiru svoja odijela, pa im proručuje preko proroka Joela: »Razdirite srca svoja, a ne haljine svoje!« (2, 13). Tako bi se adventistima moglo reći: Razbijajte želuce svoje, a ne lonce! Za grešnike, koji mjesto na sebi, čine pokoru na loncima, vrijedi riječ proroka Nahuma: »U svih je njih obraz kao čadav lonac.« (2, 10) i riječ Crkvenice: »U ludaka je srce kao razbijen lonac.« (21, 17).

Najdublji razlog tomu uništavanju posuđa, u kojem se kuhala svinjetina, leži u tomu, što je svinju, kako uče adventisti, tobože »stvorio« davo, a ne Bog!!! Tako zagrebački adventisti opravdavaju taj svoj propis o razbijanju »nečistoga« posuda. Tu se očituje potpuno nepoznavanje Biblije. Dalje se ovakvom vjerom u »davla-stvoritelja« nanosi surova povreda pravomu i jedinomu Stvoritelju svega na svijetu.

Što ćemo sebi reći s obzirom na ovu vjeru u čiste lonce?

Cuvat ćemo se zablude, da je svetost u vanjskim stvarima. Nerazbora pobožnost nalazi smirenje u mnogo svetih sličica, sretna je, ako može pokazati tri tuceta svih mogućih krunica, medaljica i škapulara, pa onda u crkvi samo zvekeće ovim oruđem svoje svetosti i smeta druge u molitvi. Tko sav svoj duševni mir meće u ove vanjske predmete, nije ništa bolji od adventista, koji vjeruju u čiste lonce i nije ništa bolji od budista, koji vjeruju u molitvene mlince.

Moramo se čuvati, da ne bi i nas pogodio Božji prigovor zapisan kod Izajije (29, 13): »Ovaj me narod slavi ustima i usnicama svojima, a srce je njegovo daleko od mene.« Krist ne stanuje u mrtvim stvarima, nego (ovo treba pamtit) »Krist prebiva po vjeri u srcima vašima«, piše Pavlovo pismo Efesjanima (3, 17). Apostol Petar, kojega slavimo ovoga mjeseca veli nam u svom prvom pismu (3, 15): »Krista posvećujte u srcima svojima!«

U mjesecu Srca Isusova pamtimmo Božju riječ: »Sinko moj, daj mi srce svoje!« (Poslovice, 23, 26).

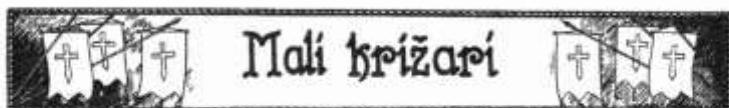
O. Stjepan Krizin Flodin D. I.

Čilipi (Dalmacija): Vojska Srca Isusova.

Donji Vidovec: Djevojačko društvo Srca Isusova.

Proglas svim dobrim kat. dječacima i djevojčicama

Dolazim k Vama, dragi i добри наši dječaci i djevojčice, s jednim proglasom, koji će Vas sigurno sve jako oduševiti. Uvjereno sam, da Vi svi kako volite i ljubite Sv. Oca Papu. Vi se za njega često i molite. Pravo je to i tako treba da bude. A sadržih Vas ja želio zamoliti, da Vi sami o tomu štograd napišete i pošaljete uredniku Glasnika. Ja ću Vam dati naslov, a taj glasi:

ZAŠTO LJUBIM SV. OCA PAPU?

Pa svaki neka napiše sve što osjeća, sve što mu rekne srce, razum i vjeru; možete pisati i u obliku pisma na Sv. Oca Papu, kako tko znađe.

— Znam, da ćete se mnogi javiti, da ćete to jako lijepo obraditi. A ja ću najljepše radnje objaviti u Glasniku, a poslat ću ih i u Rim Sv. Ocu Papu, da vidi kako plemenite i dobre mlađeži ima kod nas.

Ali ne zaboravite pridodati točnu svoju adresu, jer urednik uvijek bacava koš ona pisma, koja nemaju točne adrese. Dodaj isto, da li ideš u školu i u koji razred. Isto tako gledaj, da pošalješ što prije, najkasnije do polovice listopada. — Dakle, privrati se pera i papira, a blagoslov Božji neka Te pratiti!

UREDNIK.

Večernja molitva djeteta

Trud me hvata, idem spati,
Očice ću zatvarati.
Oče, pogled oka Tvog
Nek vrh odra pada mog.

Dragi Bože, ne gledaj,
Što Ti skrivih u dan taj:
Isusove krvi dar
Zna poravnati svaki kvar.

Svima mojim podaj lak
Ove noći počinak.
Ljudima se smiluj svim
Velikim i malenim.

Bolnim podaj sanak tih,
Sklopi oči žalosnih.
Daj, da mjesec s neba sja
I svijet mirni promatra.

Lujza Hensel.

Htio da bude svet

Malomu Franji čitala pobožna majka često lijepe zgode iz života svetaca i čitajući davala mu pouke. Tako u srcu Franjinu užegla silna želja za svetošću pa bi se često utekao majci u riječ i rekao: »Mama, i ja hoću da budem svet!« Majka se tomu veselila i govorila: »Dijete moje, ako ti hoćeš, Bog će pomoći pa ćeš i postati svet.«

Franjo je čuo jednom, gdje su rekli o nekom starijem đaku: »To je svet dječak.« I on odluči da će naslijedovati toga đaka.

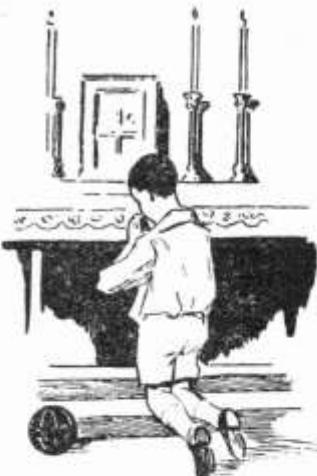
Malko je smiješno, kako ga je nasmijedovao. Vidio je, da taj dak, dok moli, drži glavu malko nagnutu na desno. Stoga i on poče tako naginjati glavu. Dugo je tako činio i vidio, da od toga nije ništa svetiji. Iz toga je upoznao, da svetost nije u onom, što je izvana, nego u unutrašnjem životu, u ljubavi k Bogu.

Da nauči što više ljubiti Boga, često se isповijedao. Tako je sve bolje čistio srce od pogrešaka. Znao je, da srce, što je čistije, to bolje upoznaje Boga. Ta Isus je rekao: »Blago onima, koji su čista srca, jer će Boga gledati.« A tko bolje Boga gleda očima duše, taj će ga više ljubiti.

Pogotovo dobiva veliku ljubav k Bogu, tko se često pričešće. Zato je Franjo išao vrlo često na sv. Pričest. A išao bi sigurno i svaki dan, da je to bilo dopušteno u ona vremena, kad je on živio. Kad mu je netko prigovarao, radi čega ide tako često na sv. Pričest, odgovori: »A radi čega idem često svojim učiteljima? Da od njih učim. A Isus je učitelj, koji uči svetost. K njemu idem često, da naučim, kako ču postati svet.«

I Franjo je postao svet. To je učitelj crkveni, blagi sv. Franjo Saleski, koji je umro prije 313 godina u Lionu u Francuskoj.

Želiš li ti da budeš svet? A to treba da želiš, ako si pravi kršćanin. Što ćeš činiti? Nada sve primaj često s pravom pobožnošću sv. pričest.

*Ovdje sva je moja želja,
Ovdje ja sam pun veselja,
Ovdje pjevam Bogu svom
Skritu svetom Hostijom.*

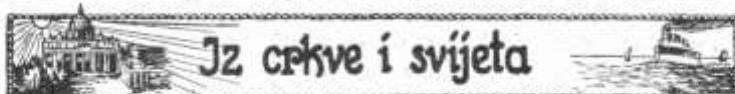
Anđeo Gospodnji

Kad je sv. Ivan Bosko još u svom djetinjstvu služio kod nekoga rodaka, došli su jednom o podne s polja. Baš je zazvonilo podne. Ivan je kleknuo i molio Anđeo Gospodnji, a gospodaru nije ni na um dolazila molitva. Kad je Ivan svršio, ustane i reče:

»Čujte, ja se u poslu nisam odveć žurio, a ipak sam svojom molitvom više stekao, nego vi radom. Tko moli, tomu iz dva zrna izrastu četiri zrna, a tko ne moli, nek zasije i četiri zrna, izrast će mu samo dva klasa. Božji je blagoslov glavna stvar. Zar je to kakav trud odložiti za čas motiku i izmoliti Anđeo Gospodnji?«

Gospodar se zadivi i reče: »Uistinu, ja starac treba da učim od toga dječaka. Od ovog dana ne ću k objedu, dok ne izmolim Anđeo Gospodnji.« I u istinu je održao riječ.

Moliš li ti Anđeo Gospodnji, kad te zvono s tornja nuka na to? Ako nisi to dosad činio, čini.

Jz crkve i svijeta

Jubilarna Sv. Godina završena je po čitavom svijetu s najvećim slavljem i duhovnom korišću. Po crkvama su bila klanjanja pred izloženim Svetotajstvom, brojne procesije, primanja sv. sakramenata, mnoga obraćenja: sve je to očitim znakom, kako je plodonosna bila ova Sveta Godina. A crkveni svećopći zaključak Sv. Godine bio je u Lurd, gdje se je sabralo preko 300 hiljada hodočasnika iz svega svijeta, da zahvale Spasitelju za otkupljenje. Francuska vlada i narod dočekali su najsvećanije Papina legata. Po radu je govorio i Sv. Otar Papa. Opet je naglasio da se mnogo molimo za mir. Svijet se, hvala Bogu, prepričala.

I suse, mi Te ne ćemo zaboraviti! Ostat ćemo vjerni Tebi i Tvojoj sv. Crkvi! To neka bude naša zavjera sada, kada smo stupili u 20. vijek otkupljenja.

Djeca se mole i primaju sv. Pričest za nesretnu rusku djecu. Kako je poznato u Rusiji vlasti podučavaju djecu u bezvjerstvu, nečudorednosti i raznim drugim opačinama. To je strašno! Zato je nastao u kršćanskom svijetu lijepi običaj, da se djeca mole za jednu rusku djecu. Tako će se i kod nas ove godine, po naredbi preuzv. nadbiskupa koadjutora, djeca u svibnju pričestiti i moliti za bijedne ruske golišane.

Dan zadovoljštine za uvrede nanesene Majci Božjoj uveo je preuzv. zagrebački nadbiskup. Taj je dan određen 31. svibnja, kada se slavi svetkovina Marije Posrednice svih milosti. Majku Božju i Majku našu toliko vrijedaju, pa ćemo joj mi dati zadovoljštinu, osobito toga dana.

Molitva, koja se ima moliti za uvrede nanesene Majci Božjoj, propisana je od Preuzvišenog Nadbiskupa i glasi: *Djevice i Majko Marijo, kraljice neba i zemlje! Tvoje je ime iz Isusova najmilije i vrijedno svakog štovanja. Ono je veselje Presvetom Trojstvu, radošt nebu, milosrđe zemlji, strah paklu. Evandelje ga uzvišuje. Crkva se s njim kitti, umjetnost se diči.*

I dok Tvoje slavno ime, o Marijo, ozvanja na nebesima, na zemlji imade opakih jezika, koji ga oskvrnuju i usuduju se, da ga grde bezbožnim psovkama. A Ti si, Marijo, divan uzor svih kreposti, puna majčinske ljubavi prema svim ljudima. Oh, kako nas zato žaloste uvrede Tebi nanesene! Mi želimo, da to nekako popravimo, te odabirući ovaj mjesec cujeća Tebi posvećen, prikazujemo Ti cvijeće svojih molitava i dobrih djela kao naknadu za psovke protiv Tebe izrečene.

O Marijo! Preporučamo Tvoj majčinskemu srcu i grješnike psovace. Obrati ih, te neka i oni Tebe slave s andeoskim pozdravom: »Zdravo milosti puna.« Amen.

Spanjolska podigla veličanstven kip Srca Isusova na brdu Tibidabo iznad Barcelone. Sam kip bez podnožja visok je 8 metara a težak je 12.000 kgr. Prije otkrića spomenika bila je svečana trodnevničica, a na sam dan otkrića skupio se je cijeli španjolski episkopat i nepregledno mnoštvo naroda. Sveta Pričest se je dijelila od 5 sati ujutro do 2 $\frac{1}{2}$ popodne.

Katolici u Berlinu podigli su samo u 1934. godini 15 novih velikih crkava. Eto, što može ljubav, koja ne pozna ni kriza ni zapreka. Dao Bog, da i mi u Zagrebu podignemo što prije željene crkve.

Boljševička bezbožnička štampa propada. Boljševici su pokrenuli list »Bezbožnik«. God. 1930. izilazio je taj list šest puta mjesечно na 8 strana u 326.000 istisaka. God. 1931. izilazio je u 500.000 istisaka, ali na 4 stra-

ne. God. 1934. izilazio je s vrlo malo istisaka, a evo ove godine je potpuno prestao izilaziti. Drugi list »Antireligioznik« izilazio je na 128 strana u 31.500 primjeraka, a koncem 1934. godine izilazio je samo na 48 strana sa 12.000 istisaka. Rusi su siti boljševičke laži.

Sotona, Lucifer i Lenjin. Ta strašna imena dao je socijalistički meksikanski ministar Garrido Canibal svojim trim sinovima. Jadne djece, još jednijega oca i nesretnu zemlju, kojom upravljaju takovi ljudi.

17 protestantsko-anglikanskih pastora obratilo se na katoličkog biskupa u Nottingham s molbom, da ih primi u katoličku Crkvu. Priznavaju u pismu, da je jedino kat. Crkva prava, pa zato se mora anglikanska Crkva k njoj povratiti, jer je bila silom otrgnuta od Rima.

Zbrka u Njemačkoj. Hitlerovci su bili proglašili: jedan narod, jedna država, jedna glava, jedna škola, jedna vjera. To im je bio program. A kako se u stvari događa baš pod hitlerizmom? Katolici su, razumije se, nepokolebivi, a protestanti se pocijepali na jedanaest novih njemačkih sekta, kao na pr. Deutsche Volkskirche (njemačka narodna crkva), Deutscher Glaube (njemačka vjera), Germanische Religion (njemačka vjeroispovijest) i t. d. Eto, što biva od onih, koji otpadaju od Crkve Kristove!

Papa za mir, a drugi za rat. Sveti Otac Papa govorio je početkom travnja o miru, koji Kristova Crkva uvijek brani i naučava. Poziva sve, da rade za mir. »Osramoti Bože i rasprši narode koji žele rat« završio je Sveti Otac. Međutim se razni narodi sve više mrze, sve više naoružavaju. Evo izbio je konflikt između Abesinije i Italije. Mnogi tvorničari i trgovci oružja odmah su počeli nuditi i prodavati oružje Abesiniji. Pa će onda vikati ti tvorničari i njihovi radnici, da je Crkva za rat. Smiješno, ali tako je i dosada bilo.

Sveopći potop je bio na Veliki petak ove godine. Nemojte se smijati ovim riječima, iako se nijeste potopili. Ali adventistički poglavica u Americi (Texas) Ezechiel prorokovao je, točno adventistički, da će na Veliki petak biti taj potop. »Namjeravao« je graditi i veliku ladu, za koju je skupljao od zavedenih ljudi lijepe svotice novaca. Lada bi imala biti duga 300 m. A tko je htio, da se spasi u ladi, morao je dati 100 dolara. Dobra »trgovina«.

Anglikanci uvode sv. isповјед. Anglikanci su službena engleska protestantska sekta. Dosada nijesu imali ispvjedni, ali sada su na sinodi u Canterbury odlučili, da se u svakoj biskupiji postavi nekoliko pastora, kojima bi se mogli u ispvjedi obraćati ostali pastori i narod, kad im bude teško pri duši.

Na alpskom vrhuncu Mont des Hauches podignut je veličanstven spomenik u slavu Krista Kralja. Spomenik je kao zgrada visok 10 katova, a težak je oko 500.000 kg. U unutrašnjosti spomenika sagradena je kapelica, u kojoj se mjesечно čita sv. Misa za mir. Spomenik je sagrađen na visini od 2000 metara.

Spomenike podižu u Austriji poginulom katoliku Dollfussu. Ali po odredbama crkvenih i državnih vlasti ti spomenici moraju biti od koristi, osobito socijalne. Zato mjesto Dollfussovi kipova po trgovima i ulicama, podižu sirotišta, zakloništa za starce i nemoćne, bolnice i t. d. Takovi su najbolji spomenici.

Slijedeći svjetski euharistijski kongres bit će 1937. u Manili (320 hilj. stanovnika), glavnom gradu Filipinskih otoka. Ti otoci imadu oko 13 milijuna stanovnika, od toga devet desetina su katolici. Otoci su bili američka kolonija, ali im je nedavno vlada odglasala samostalnost. Guverner Filipina je uzoran katolik.

Protiv prljavih, nemoralnih kina bore se i indijski katolici. Njihov nadbiskup u Kalkuti Perier D. L. odobrio je »Ligu za čudorede«, koja je pokrenula i svoj odvražni časopis protiv nemoralnog filma. Nadbiskup je pozvao sve katolike, da pristupe toj Ligi.

Vijesti

Lovrečina Grad. Desetgodišnji rad Domaćinske škole. U tihom i vrlo prijatnom dvorcu u Lovrečini kraj Vrbovca srez Križevci osnovana je školske godine 1925/26 jednogodišnja Domaćinska škola koju rukovode sestre Milosrdnice. Ove godine navršuje se 10 godina opstanka i djelatnosti ove za naš narod toli potrebne institucije. Ova je škola jedna od prvih, koja je iz prevrata kod nas osnovana. Kroz ovih 10 godina njezina opstanka steklo je u ovoj školi neprocjenivo blago naobrazbe i praktičnog rada domaćice 150 učenica. Od njih mnoge već provadaju stečeno znanje u svome obiteljskom gaježdu kao mlade domaćice i majke. A ima i dosta njih koje su posvetile svoje stečeno znanje za dobrobit bližnjega služeći raznim djelima milosrđa u karitativnim zavodima Družbe sestara milosrdnica sv. Vinko.

Naredne škol. godine 1935—36 započet će ova škola uz pomoć Božju svoje drugo deseljeće. Škola počima kao i dosada 1. rujna. U školu se primaju djevojke iz gradanskih i seoskih obitelji koje su navršile 14 godina sa svršenom osnovnom i eventualno gradanskim ili kojim razredom ostalih srednjih škola. Mjesecnu opskrbu u internatu namiruju roditelji učenica.

Potrebne upute daje uprava škole u Lovrečini Gradu p. Vrbovec. Prijave se primaju do 1. kolovoza o. god.

Krkulji (Primošten). Otkako je osnovano naše križarsko društvo (29. IV. 1934.) počeo je vjerski život u našem selu cvasti. Sestre Križarice osobito se trude, da u selo uvedu i opet običaj zajedničke obiteljske molitve. Naš vrli upravitelj Don P. Vlasanović šalje nam češće iskusnije sestre iz Primoštena, da nas one uvedu u organizacijski rad. Dobrotom i požrtvovnošću

naših dobročinitelja moglo je naše društvo već iza 5 mjeseci opstanka nabaviti društvenu zastavu. Sastanke imamo svaki tjedan, a na prvi petak u mjesecu imamo zajedničku sv. Pricač. Mnoge sestre pristupaju sv. Pricači i svake nedjelje. Svagdanja nam sv. Pricač nažalost nije moguća, jer nam je župna crkva 8 kilometara daleko.

F. Gašperov.

Taborsko. Križarski rad. Na poticaj oo. Isusovaca i zaslugom našeg preč. g. župnika osnovano je u našoj župi Križarsko bratstvo. Sada nas ima 28 članova i 26 Malih Križara i hvala Bogu lijepo radimo. Imamo i dvije sekcijske: tamburaški i diletančki, koje su već nekoliko puta istupile sa zamjernim uspjehom. Sada gradimo Križarski dom, u koji ćemo naskoro preseliti. Već se radi o tom, da se u našoj župi uz naše društvo i Djev. društvo S. I. osnuje još društvo »Kat. muževa« pod zaštitom sv. Josipa i društvo »Kat. žena« pod zaštitom sv. Barbare. Milan Rebić.

Kumrovac. Iako nam selo nije župa, nego samo filijala župe Tuhejl, broji naše Djev. društvo sakupljeno oko crkvice sv. Roka 76 članica. Prošle godine primile smo sve skupu: sv. Pricači 1.690, slušale smo 1.840 sv. Misa, izmolile 2.390 sv. Krunica, prikazale 2.320 žrtvica. — 2. rujna 1934. sudjelovale smo pod vodstvom našeg vrijednog g. kapelana na Križarskoj proslavi u Krapini.

E. Ulama.

Cilipi. Vojsku Srca Isusova osnovao je u ovoj župi o. Michieli D. I. u listopadu 1930. Svaki ogrank država ima svoju zastavu, pod kojom stupaju kod javnih nastupa. Cijela Vojska Srca Isusova ima oko 500 članova. Zamjetljivo se opaža, da je od osnutka društva vjerski život u župi sve življi, a

psovke sve manje. Nek nas i dalje vodi k sreći stieg presv. Srca Isusova! *Don Luka Antunović*, upravitelj.

Podr. Slatina. Papin dan proslavilo je naše Križarsko društvo na svečan način. Ujutro smo svi prisustvovali svečanoj sv. Misi, a popodne svečanoj akademiji, kod koje su Križari istupili sa predstavom »Zivio Papa!«, a Križarice sa predstavom »Tko će biti najbliže sv. Ocu«. Obje su predstave popraćene burnim pljeskom. Dvorana je bila dupkom puna, pa se akademija morala davati dva puta.

Ivan Mikić, voda Križara.

Kotoriba. Naše Križarsko društvo održalo je prošle godine 40 prosvjetnih i nekoliko crkvenih sastanaka. Na mjesecnu sv. Pričest polazili su članovi redovito. Mnogo se radilo oko proširenja katol. štampe. Radi velikih poteškoća i krivih ideja među mladeži broji nam društvo samo 35 članova. No ubrzo će nam broj porasti, jer imamo mnogo »Malih Križara«.

S. Seličanec,
voda »Malih Križara«.

Soline (*Dugi otok*). Nedavno se navršila godina dana od osnutka našeg Križarskog društva. Iza prvih nastupa, kojim je društvo steklo priznanje sviju, nastao je mali zastoj, radi vanjskih poteškoća. No i to je minulo. Brzo iza muškaraca organizirale su se i djevojke, pa smo 28. X. 1934. mogli održati svečanu ustanovnu skupštinu. Zajedničku sv. Pričest upriličili smo već često. Papin dan proslavili smo zajedničkom sv. Pričešću za sv. Oca i svečanom akademijom, na kojoj su uz nekoliko govora Križarice izvele predstavu »Tko će biti najbliži Sv. Ocu«, a Križari predstavu o. Perice D. L. »Marijin barjaktar«. Akademiji su prisustvovali ne samo naši seljani, nego i veliki broj ljudi iz okolnih sela.

Križar.

Štrigova. Prošle godine primilo je naše Djev. društvo 5.973 sv. Pričesti. 28. siječnja o. g. bilo je u našoj župi klanjanje. Cijeli taj dan provele su četiri po četiri sestre na-

izmjnice kod dragog Spasitelja. 24. II. oprostile smo se s našom vrijednom dosadašnjom tajnicom i otpriatle smo je pred oltar. Neka je dragi Bog blagoslov u novom staležu.

R. Bogdan.

Srednje Selo (*fotok Šoltaj*). Naše je Djev. društvo osnovano 1925. i hvala Bogu sve dosada revno radi. 22.-28. veljače držao je u našoj župi svete misije vlč. o. T. Jagrić. Može se reći da je cijela župa pri tom marljivo sudjelovala. Vrhunac oduševljenja bio je kod zaključne procesije s Presvetim, iza koje je sav prisutni narod obnovio krsni zavjet i obećao nepokolebitvu vjernost sv. Ocu Papi.

K. Partić.

Pučišće. Iako uz velike protivnosti i zapreke, napreduje naše Djev. društvo. Nekoje su nam se članice udale, dvije otišle u samostan, jedna umrla, no broj nam se nije smanjio, jer su nove djevojke stupile pod zastavu Srca Isusova. Pjevačka nam sekacija uljepšava službu Božju u crkvi, Euharistijska sekacija promiče među članicama ljubav prema Spasitelju u presv. Olt. Sakramantu i duh zadovoljštine. Dilektantska sekacija ne može na žalost još raditi, jer nemamo prostorija. No naskoro će biti gotov naš Katolički dom, pa će se i ta poteškoća ukloniti. Uz mješevne sastanke uvele smo ove godine i uru klanjanja svakog drugog četvrtka u mjesecu. Kod toga molimo za procvat našeg društva i za potrebe Katoličke Akcije. Prošle godine primilo je društvo 451 pomirovnu sv. Pričest.

F. Kačić.

Staro Petrovoselo. U godini 1934. imalo je naše Djev. društvo 30 članica, koje su tijekom godine primile 415 naknadnih sv. Pričesti.

M. Vlah.

Pisarovinska Jamnica. Koncem god. 1934. bilo nas je u Djev. društvu 90 članica. U zadnje su se vrijeme neke udale, pa nas je sada 84. Ali ipak smo primile u veljači i ožujku o. g. 243 sv. Pričesti.

B. Marcević.

Zahvalnice

Podravina: NN Presv. Srce Isusovo pomoglo mi u velikoj potrebi. **Po-dravska Moslavina:** MK Zahvaljujem Bož. Srcu, Majci Božjoj, sv. Josipu i biskupu Langu za ozdravljenje kćerke i pomoć u gospodarstvu. **Preko:** KI Zahvaljujem Presv. Srcu za preveliku milost, što je udijelilo našoj obitelji. **Prezid:** PM Srce Isusovo pomoglo mi u nenadanoj bolesti. **Radnovac:** PA Srce Isusovo izbavilo me iz velike nesreće. **Retsala:** RA Srce Isusovo mi je pomoglo u potrebi. **Roslyn, Wash:** FS Hvala Presv. Srcu, Bl. Djevici, sv. Josipu i sv. Tereziji od M. Isusa, što mi je supruga sretno ozdrivila. **Sarajevo:** FB Iza teške bolesti počela je moja kćerka gubitiv. Liječnici izjavljuju, da ne mogu pomoći. Utekoh se Presv. Srcu, Bl. Dj. Mariji i sv. Antu i kćerku mi je naskoro i opet progledala. Navijeće hvala Bož. Srcu! **Sirač:** BM Presv. Srce oslobodilo me nanešene nepravde i udijelilo mi mnoge milosti. **Sisak:** UM Osušila mi se i skvrčila noge, a liječnici izjavljuju, da oni ne mogu ništa pomoći. Utekoh sam se Presv. Srcu Isusovu i sada mogu opet iza 8 mjeseci hodati. Budi hvala Srcu Isusovu. **Split:** KB Zahvaljujem Presv. Srcu za pomoć pri opasnoj operaciji očiju. **Stari Mikanovec:** PA Sreće Isusovo uslijalo mi je molitve. **Sunja:** BR Zahvaljujem Bož. Srcu za ozdravljenje majke. — RM Hvala Presv. Srcu za primljene milosti i za ozdravljenje. **Sušak (Draga):** VV Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Josipu za pomoć u teškim časovima i za milost sretnoga poroda. **Sv. Nedjelja (Hvar):** ZA Hvala Srcu Isusovu za ozdravljenje moje kćerke. **Travnik:** NN seminarac, Zahvaljujem Presv. Srcu, što mi je po prepriču svetoga mladića Petra Barbarića minula opasna povreda tijela. **Vel. Gorica:** SB Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj, što su mi ozdravili majku od upale porebre. **Vinkovci:** BK Zahvaljujem Presv. Srcu za sretan uspjeh operacije kod kćerke i za sretan porod. — CM Hvala Bož. Srcu za ozdravljenje. — GR Zahvaljujem Srcu Isusovu za zdravlje i kućni blagoslov. — KA Zahvaljujem presv. Srcu Isusovu za sretan uspjeh operacije. **Virje:** KS Zahvaljujem Presv. Srcu i sv. Tereziji od M. Isusa za pomoć u naucima, ozdravljenje moje majke i za sve primljene milosti. **Vlašić Brdo:** VM Zahvaljujem Presv. Srcu za sve primljene milosti. **Vojni Kriz:** AB Hvala Srcu Isusovu, sv. Josipu i sv. Antunu za pomoć u gospodarstvu i drugim potrebama. **Urbanja:** PM Zahvaljujem Presv. Srcu i sv. zaštitnicima, što su pomogli u mnogim neprilikama mojoj majci i što su mi ozdravili sinčića. **Vukovar:** EE Hvala Bož. Srcu, što mi je uslijalo molitve. **Zlatar:** DL Zahvaljujem Presv. Srcu za primljene milosti. — MD Kad god sam se utekla molitvom presv. Srcu Isusovu, bila sam uslišana. — MDIS Bož. Srce pomoglo nam u vremenitim potrebama i da smo dobili namještaj. **Zagreb:** C.J. Srce Isusovo pomoglo mi je u opasnoj bolesti očiju. — DLj Zahvaljujem Srcu Isusovu, Majci Božjoj i sv. Antunu, što mi se izgubljeni brat našao. — KI Zahvaljujem Bož. Srcu i sv. zaštitnicima za mnoge primljene milosti. — MA Zahvaljujem Srcu Isusovu za primljene milosti. — MJ Hvala Presv. Srcu za odličan napredak nečaka u naucima. — NM Zahvaljujem sv. Obitelji za uspjeh na diplomskom ispitu. — VF Hvala Presv. Srcu, što me je po zagovoru svoje presv. Majke i sv. Antuna oslobodilo mnogih nesreća.

Beč: SL Zahvaljujem Presv. Srcu i Majci Božjoj Lurdskoj za primljene milosti. **Bistra:** BF U opasnoj upali pluća zazvala pomoć Presv. Srcu i Majke Božje Bistričke i sretno preboljeh. **Cabuna:** GA Bož. Srce udijelilo mi je veliku milost. **Carevdar:** ŠM Hvala Srcu Isusovu i sv. zaštitnicima za uslijanu molbu.

(Nastaviti će se.)

Milodari se nalaze na trećoj strani omota.

Urednik: Andrija Glavaš D. L.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. L.

DAROVI U MJESECU VELJACI 1935.

Sv. Mise: Anacontes, Wash. KD Dol. 1— Arvida N2 Dol. 1— Barage, Qued, LG Dol. 2— Canton, Ill. PS Dol. 3— Detroit, Mich. RK Dol. 1— Gary, Ind. NJ 50c Hum n/Sutli I i AM 60 Jounhstown, Oh. AB 50 c McKees Rocks, Pa. AM Dol. 4— Metković AM 30 Monaca, Pa. RP Dol. 1— Omaha Nebraska VM Dol. 1— Pittsburgh, Pa. BM Dol. 2.50 Richmond, Calif. PK Dol. 1— São Paulo MH Dol. 1— Split KB 25 Vrlika VM 20 Zagreb AJ 25.

Svetište S. L: Kunišinci AB 10 AB 20 KP 40 LJ 10 Lipik ML 10 Marino Selo ZK 30 Marjanci CB 10 JG 10 MU 10 Novi Sad AŠ 15 Podgradje KP 120 Satnica AL 20 KP 30 RP 10 SM 10 TP 10 Slavonski Brod MB 5 Svetozar Miletić GK 20.

U čast S. L: Akron, Oh. AM Dol. 1— Anyox, Bl. MK Dol. 1— Arvida N2 Dol. 1— Babina Greda MA 2 Bakar ŠB 10 Beograd KL 30 Bočkinci EA 10 Braddock, Pa. PP Dol. 5— Bulinac ZT 50 Cirkvena KB 10 Čaglin LV 20 Čazma JR 10 Chicago, Ill. HK Dol. 1— Chiusi MH L. 2— Detroit, Mich. LH Dol. 1— Dol. Bebrina EA 10 Draga VV 10 Drenova MF 5 Dubica AD 50 Gundinci JU 15 Komletinci LP 10 Kunišinci JP 10 MK 20 Los Angeles KO Dol. 1— Našice JF 10 Nijemci AB 20 Opuzen MS 10 Oriovac MR 10 Osijek MG 10 Osterno JK 20 Preko IK 40 Rathbun, Yowa SM Dol. 1— KS 50c Roslyn, Wash. SF Dol. 1— St. Louis, Mo. EM Dol. 1— Smolenje DM 5 Sotin TR 10 Split KB 5 Stari Mikanovci AP 40 Sunja MR 40 RB 20 Sv. Gjorgji MB 20 Sv. Nedjelja n/Hvaru AZ 20 Špišić Bukovica MV 10 Tuzla JS 30 Varažd. Toplice KC 5 Wilson, Pa. PG Dol. 1— SG Dol. 1— Vinkovci KB 30 Vojnić ST 50 Vrlika VM 15 Vukovar EE 15 Zagreb AM 5 MM 15 VR 5 Zlatar DM 10 ID 20.

U čast Majci Božjoj i sv. Obitelji: Svetozar Miletić MI 10 Wilson, Pa. PG Dol. 1—

Za raš. Glasnika S. L: Bakar MD 10 Bakony'a MK P. 1— Benkovac LP 5 Blato SB 20 Čaglin LV 10 Dol. Ciglana AB 5 Don. Lonjica MŠ 60 Drvar AK 15 Duga Resa. RP 5 TP 5 Ernestinovo LJCh 25 Fiume PJ 15 Gjurjevac MO 5 Goričan DP 10 Gradište LB 1 Ironton, Mich. AK Dol. 3— Ivanecgrad JH 5 Joungstown, Oh. AG Dol. 1— MB Dol. 4— Karlovac AM 5 Kraljevica JJ 10 Križevci TK 10 Lipik AB 10 Lokve KL 5 Mitrovica Kos. JS 10 Moslavina KM 5 Nova Gradiška KM 5 Novi Marof NJ 5 Omis RK 5 Ormuž FV 5 Podrute JK 10 Požega JL 5 Pustodol SC 25 Senj JT 20 Silba PM 5 Šag IR 10 Trsat ZL 95 Varažd. Toplice ŠB 5 Vinkovci AD 5 MM 10 KB 20 MC 10 RG 10 Vukovar »H« 10 Zagreb AS 10 AV 10 EK 5 KS 75 MS 5 NI 10 SM 20 Zemun SN 4 Zlatar DM 100.

Za kruh sv. Antuna: Marjanci JG 10 Pittsburgh, Pa. BM 50c Wilson, Pa. PG Dol. 1—

Za nakit Božićnog Drvca i oltara sv. Josipa: Albany, Cal. AM Dol. 1— Lebanon, Pa. CL Dol. 5—

Za naše Misije u Bošontiju: Milwaukee, Wisc. AG Dol. 3— Mokošica IB 5 Poljica AF 15 Sprague, W. KM Dol. 1— Steelton, Pa. AK 30.

Za otkup i pokrštenje poganske djeće na imena: Franjo Saleski: Beograd KL 100 Marija Terezija Ana: Starigrad n/Hvaru AK 100.

DAROVI U MJESECU OŽUJKU 1935.

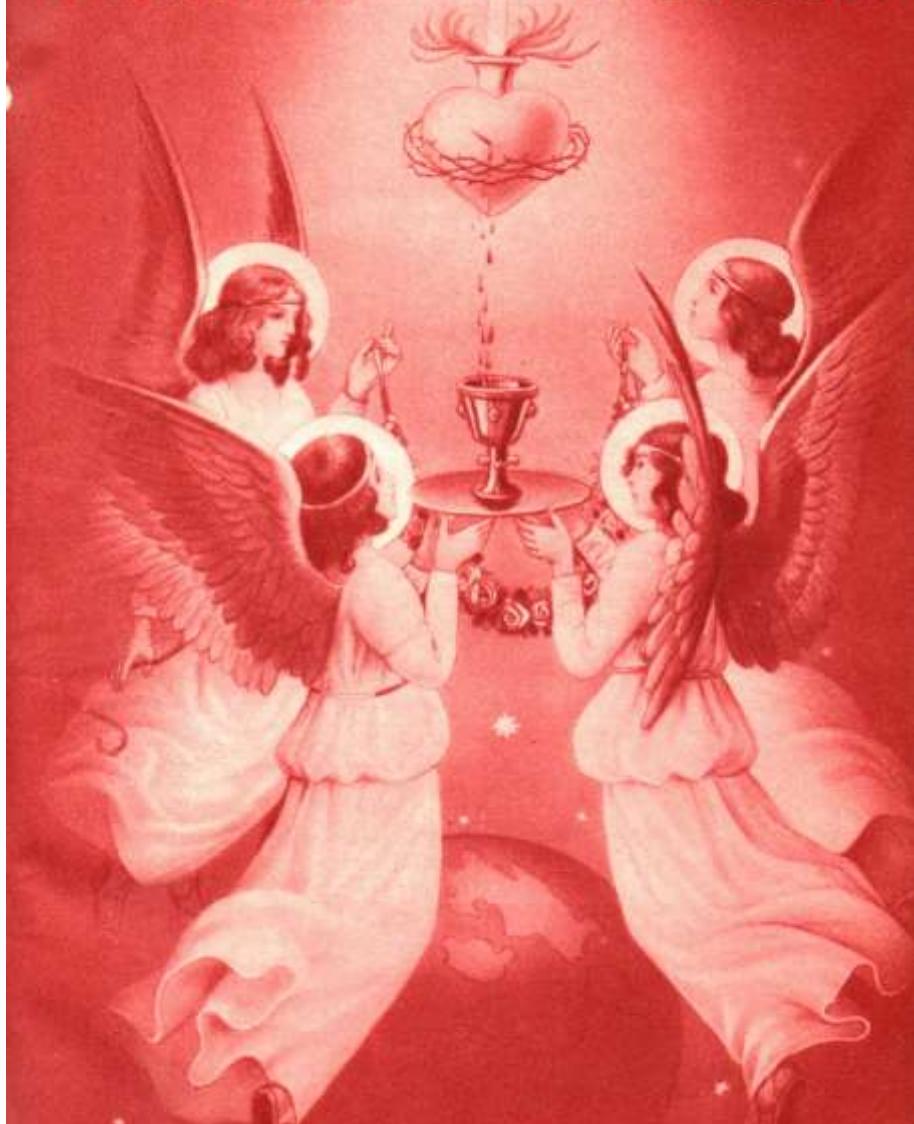
Sv. Mise: Antunovac PMC 15 Beatle Creek MG Dol. 4.50 Bregi Kopr. M\$60 Detroit Mich. JB Dol. 1— Gerin, Ind. DG Dol. 1— Gorjani MK 20 Green Bay, Wisc. MR Dol. 3— Irenwood, Mich. MV Dol. 4.50 Joliet, Ill. MR Dol. 2— New Brighton, Pa. MV Dol. 1— Norris, Ill. AP Dol. 1— Philadelphia, Pa. HL Dol. 1— Pittsburgh, Pa. BM Dol. 2— KK Dol. 2— SM Dol. 2— Rutland, Ill. LS Dol. 1— Vel. Jelsa JB 40 Virovitica RP 23 Zagreb JR 20 MP 20.

Svetište S. L: Bos. Brod AZ 10 Garešnica MS 75 La Mure JS Fr. 30 Maribor VC 5 Zagreb AS 15 MB 30 Omišalj MS 100.

U čast S. L: Chicago, Ill. KR 50c Djakovo KR 15 Fremantle MB 40 Gařešnica ME 10 Gerovo MK 15 Godinjak MI 10 Kamenica AP 20 Kaštel Suć, NS 10 Kotoriba NN 10 Mitrovica Srem. JK 20 Niza AS 20 Oriovac MR 10 Osekvo AJ 20 Rokovci MB 5 Rovišće OM 10 Selna FB 30 Vel. Jelsa JB 50 Vel. Kopanica MV 10 Vele Po. očin JT 11 Vukovar RG 30 Zagreb TH 10 Zlatar JD 20.

Nastaviti će se.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147

SRPANJ 1935. GODINA 44 BROJ 7

Kalendar Apostolstva molitve

SRPANJ 1935.

OPĆA NAKANA :

Kino i uzgoj.

SVAGDANJE PRIKAZANJE. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P Presv. Krv Isusova. Sestre Pre-
sv. Krvi.	16 U Gospa Karmelska. Čla-
novi škapulara.
2 U POHOD BL. D. MARIJE.
Mjesa zašt. Katoličke majke.	17 S Aleksije. Težnja za svetošću.
3 S Heliodor. Obraćenje peovača.	18 Ć Kamilo. Bolesnici i bolničari.
4 Ć Udalrik. Ljetošnja žrtva.	19 P Vinko Paulski. Naše sestre Mi-
lorsdrnice.
5 P Ciril i Metod. Sjedinjenje
Slavena u kat. Crkvi.	20 S Ilija. Branitelji vjere.
6 S Izajia. Obraćenje Židova.	21 N 6. PO DUH. Danijel. Naša
mladež.
7 N 4. PO DUH. Vilibald. Pretplat-
nici Glasnika Srca Isusova.	22 P Marija Magdalena. Obraćenici.
8 P Elizabeta. Siromasi.	23 U Apolinar. Mladomisnici.
9 U Brecko. Crkva u Meksiku.	24 S Kristina. Progonjeni.
10 S Amalija. Djekočka društva.	25 Ć Jakov a.p. Naši misionari.
11 Ć Pijo I. Papa. Širenje Glasnika
Srca Isusova.	26 P Ana mati Bl. Dj. Marije.
Materinska društva.
12 P Ivan Gvalbert. Umirući.	27 S Pantaleon. Svećenički podmla-
dak.
13 S Margareta. Djevičanske duše.	28 N 7. PO DUH. Väktor. Daci u praz-
nicima.
14 N 5. PO DUH. Bonaventura. Fra-
njeveci.	29 P Marta. Kućanice i služinčad.
15 P Henrik. Odanost Crkvi.	30 U Abdon i Senen. Naši pokojnici.
	31 S Ignjine Lojolski. Hrvatski Isu-
soveci i njihov podmladak.

OPĆA NAKANA U KOLOVOZU :

Apostolstvo molitve bolesnika i slijepaca.
MISIJSKA : Gubave.

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE: Potpuni oprost
jednoga petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomicne
su, Pričesti. Na blagdan mjesecnog zaštitnika.

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVSTINE PRESV. SRCA ISUSOVA:
Potpuni oprost prvega petka ili prve nedjelje, i još jedan po volji odabrani dan.

G L A S N I K P R E S V E T O G A S R C A I S U S O V A
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesечно ISUSOVCI u Zagrebu.
Broj našeg ček. računa 33.896. Cijena 15 d. — ½ dol. — 8 lira. — 2.50 peng. —
Uprava »GLASNIKA SRCA ISUSOVA«, Zagreb I. 147. Palmotićeva ul. 31.

GLASNIK PREV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

SRPANJ 1935

BROJ 7

NOVI SENJSKO-MODRUŠKI BISKUP PREUZV. G. DR. VIKTOR PUŠIĆ.

Preuzvišeni g. dr. Viktor Burić

novi biskup senjski.

U Marijinu mjesecu, 22. svibnja, stiže iz Rima vijest, da je Sveti Otac imenovao dra Viktora Burića biskupom senjsko-modruškim. I u gradu Senju i u obje biskupije zavlada veliko veselje među svećenstvom i narodom radi ovoga imenovanja. A i opravdano je to veselje, jer je novi biskup, ako i mlad — istom mu je 38 godina — već od početka svoga svećeničkog života potpun čovjek i svećenik, osposobljen kao malo tko za uzvišenu službu, na koju ga eto Bog pozva. Koji ga bolje poznaju, vele, da se već od djetinjstva isticao savjesnošću, pobožnošću i ljubežljivošću. Ti su se Božji darovi razvili napose za njegova svećeničkoga života do jakih kreposti, pa će novomu natpastiru biti uz milost Božju sjajno oružje za obranu i utvrđivanje kraljevstva Božjega u dušama svećenstva i vjernika.

Rodio se novi biskup 1897. iz pobožne trgovачke obitelji u lijepoj Kraljevici, koja je već dala Senju biskupa, pok. Vučića, pa i toliko odličnih i vrsnih svećenika, koliko valjda ni koje drugo mjesto u senjsko-modruškoj biskupiji. Pučku je školu polazio u zavičaju, gimnaziju na Sušaku pa u Zagrebu, gdje je kao orfanotrofski pitomac bio drug preuzv. g. dru Stepincu, nadbiskupu-koadjutoru, i napokon u Senju. Osjećajući Božji poziv stupio je u senjsko bogoslovno sjemenište, a kako je to radi teških prilika bilo zatvoreno, dovršio je bogoslovne nauke u Zagrebu i bio tu zareden za svećenika 1920. Na višim je naucima bio u Innsbrucku i, načinivši stroge ispite u Zagrebu, proglašen doktorom bogoslovije.

Služio je kao prefekt i duhovnik mlađeži u biskupskom konviku senjskom, bio je i katehet na srednjoj školi i župnik, uputio se u vođenje biskupijskih poslova kao kancelista i biskupski tajnik. Tako ga je eto Promisao pripravljao za mjesto, na koje je sada podignut, i s kojega može djelovati s potpunim iskustvom na sve strane.

Doista se može čestitati biskupiji senjsko-modruškoj na tolikom dobitku, samomu pak mlađomu preuzv. g. biskupu ne treba čestitati, već mnogo za nj moliti. Biskupska je naime stolica i u mirna vremena posuta mnogim krijevima i puna opasne odgovornosti. A u današnja burna vremena bjesni ispred nje more i tutnje nad njom oblaci. Molimo za mladoga natpastira, da bude pravi biskup-apostol, koji će po primjeru Pastira svih pastira dati potpuno sama sebe za povjereni stado, i kojemu će, kad jednom bude doista »victor = pobednik«, čestitati andeli tolikih duša i s njima skupa sam Gospodar andela. »Nek stoji i pase stado s nagonom tvojom, uzvišenim imenom tvojim, Gospodine,« kao što govori i geslo, što ga je odabrao: »Gospodin je pomoćnik moj!«

Uredništvo.

Za naše svećenike

Ovih će dana u raznim našim biskupijama biti zaredeni novi mladomisnici. Na tisuće novih svećenika bit će zaredeno po čitavu svijetu.

Kakav bi utisak ta vijest napravila na kršćane prvih vremena! Kako bi se veselili, kako bi Bogu zahvaljivali, kako bi molili za njih!

Molimo se i mi za naše svećenike! Da nam Bog pošalje što više revnih i svetih svećenika. Kako nam lijep primjer daje jedna djevojka, koja svako jutro skuplja svoje drugarice, vodi ih u crkvu i tamo izmole jednu deseticu krunice za domovinu, a zatim dodaju: »Dragi Bože, pošalji nam svećenika po Tvojmu presvetom Srcu, pošalji svojoj Crkvi što više svetih svećenika!«

60 SVEĆENIKA

uzgadio je neki obrtnik u Bochumu na vlastite troškove, jer je podupirao i iškolovao 60 siromašnih mladića, koji su postali svećenici. Njegov šezdeseti štićenik nedavno je bio zareden u Rimu i otišao je u poganske krajeve kao misionar. Koliko je zasluga stekao taj obrtnik za Crkvu, za duše i za svoju vlastitu sreću! Zar ne bi i ti mogao što učiniti za kojega siromašnoga, dobrog mladića, koji bi postao svećenik? Kako bi lijepo bilo, kad bi svaka župa bila organizirana u podupiranju dobrih mladića. Ako baš materijalno ništa ne možeš, ali svakako možeš moliti: a) da se kod naše mladeži što više probude svećenička žvanja, b) da Bog dade našim svećenicima što više milosti da ustraju i što više svećeničke svetosti, c) da se Bog smiluje dušama svećenika, koje su u čistilištu.

Misli o svećeniku

Svećenik dolazi od riječi »svet«, sveti voda, a to zato jer dijeli svete stvari, jer nas uči svete stvari, koje nas čine svetim.

Svećenik je »djelitelj tajna Božjih« (1. Kor. 4). On je pastir stada Gospodnjeg (sv. Ambroz, 1, 2 in Lc.). Svećenici su dušobrižnici, jer se brinu za spas čovječje duše. Oni su sol zemlje; izabrane posude Božje, usta sv. Crkve, kormilari Božje Crkve.

Sveti Vinko Fererski kaže: »Čudimo se, da je Mojsije manu, a Ilija vatru s neba dozvao. No još je čudnovatije, da svećenik s neba dozivlja Krista. Blažena je Djevica izrekla 8 riječi i nebo se je otvorilo i Sin je Božji sišao s neba u njezinu utrobu. Svećenik izgovori samo 4 riječi i dnevno s njima otvara nebo.«

»Svećenikova vlast nadvisuje onu andelā. Andeo ne može s neba prenijeti na oltar Tijelo Kristovo,« kaže sv. Bernardin, a sv. Krizostom govori: »Svećenik je otac sviju, za sve se brine, zastupa Boga.« »Svećenik je kanal, kroz koji nam teče Božja milost.« piše sv. Vinko.

»Sveti red čini svećenika časnim i odjeljuje ga od puka, te postaje zakončom, starješinom, učiteljem pobožnosti i djeliteljem svetih tajna.« kaže sv. Grgur nicenski.

All.

Kino i uzgoj

Mjesečna nakana u lipnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Na našu dragu mladež vrebaju dušmani sa svih strana i na sve moguće načine. Tu ima pozorišnih komada, koji su crveno obojeni, koji nisu ni za odrasle, a kamoli za djecu. Tamo opet vidiš izloge, sve za redom, u kojima se prodaje otrov: komunistička izdanja, ljubavni napitci, nečedne slike za nečedne ljudе, razglednice — razuzdanice..., brošure i listovi niskih kvaliteta... — A napokon — — kino.

Što je kino, to znade dandanas, nažalost, mnogo dijete bolje negoli gdjekoji odraslij. Velimo »nažalost«, jer ima sijaset kina, koja ne odgajaju nego kvaraju mladež; kvar je na tijelu i duši.

Kolikima je kino otvorilo vrata tamnice, da u samicama okaju svoje gangsterske (pustolovne) grijehе, pothvate, krade, prievare! Da nisu požudno gutali zle filmove, možda bi danas bili vrijedni članovi ljudske zajednice, no tako ih se svaki kloni, izbjegava, svi su ih siti.

Kolike je kino bacilo na bolesnički krevet! Evo kako. Ružni filmovi veličaju preljub, izlažu golotinju, slobodnom ljubavlju ispunjavaju čitave prizore. A mlada, uzbudljiva narav lako uskipi, brzo oponaša, potresno truje i razara sebe i druge te pada sve dublje u blato i močvaru nemoralu, iz kojeg ga izvuku svega zaražena i odvedu na bolničkim kolicama do postelje, odredene za neizlječive...

Koliko je dječaka i djevojčica u bescjenu prodalo na pohotnoj dražbi sav ures mladenačkoga srca svoga: čistoću i nevinost svoju! A izatoga se, lišeno svih drugih nakita kreposti, pružilo po pjeskovitim plažama i pržilo na suncu razornih požuda i strasti. — Ako nismo slijepi, vidimo na svakom koraku, da mladež, koja se valja u nečistoći, gubi smisao za uzvišenije dužnosti Božijih zapovijedi; ne vrši svojih slatkih obaveza prema Bogu, Crkvi, sebi i bližnjemu; prestaje biti ona, tolikim zanosom opjevana: mila i idealna, poletna i privlačiva omladina, čar obiteljskog doma, ures sv. Majke Crkve, ponos ljubljene domovine... A ovakovu omladinu hvataju u svoje kolo sve one sekciјe kričavih boja, kojima je svrha protivuvjerski, protucrkveni, bezbožni rad. — Sad se slika mijenja. Tu vidiš bezutješno polje ljljanova, kojima je mraz posurio nježne latice i divne listiće, a u zrak strše jadne peteljke... Tamo gledaš uzorne rasadnike, ali je mladahnom stambiju tuča obila sve cvjetiće i zelenilo, a ostavila razgoličene, tugaljivo klonule grančice... — To je mladež, koju je pokvario k i n o. Takovu mladež u z g a j a kino!

— Čuj, prijatelju! Zar ova jadna djeca nemaju roditelja?
Imaju... i oca... i... majku.

— I maaajkuuu?! — ne vjerujem ušima svojim.

Zašto mi ne bi vjerovao? Imaju pravu pravcatu živu majku.

— Čudim se tome, što se barem majka ne skrbi za solidan odgoj svoga dragog dijeteta. Ako njoj u grudima bije pravo majčinsko srce, to ne će dopustiti, da joj kino truje milu djecu; da trgovci-grobari kopaju... Dosta! Pravo zboriš. — No čuj nešto nečuvenije i žalosnije! — Ima m a j k i, koje revno pohađaju kino, a sa sobom vode..., šta misliš koga?

— Koga? Maloga cuku ili mačkicu!

Nisi pogodio. Životinje se ne smije voditi u kino.

— No pa koga?

Svoju vlastitu kćerku! Svoga »nadobudnog« sina. Neka djeca imaju zabavu i promjenu...! A slijepi roditelji nalaze h i l j a d u razloga, zašto da vode djecu u kino, a n i j e d n o g a, zašto ih ne smiju voditi u kino.

— Prijateljul! Pa to je ludnica!

Istina! Samo tako si mogu sada štošta razjasniti... Čuj i to! U ovakovim obiteljima nije nešto u redu. M a n j k a p r a v i, k r š č a n s k i, d o m a c i u z g o j.

Ozbiljno i revno na posao!

Dvoje osuđenika završilo je svoj život na vješalima (25. veljače o. g. u Mariboru). Što je ove zločince dovelo tako daleko? Dan prije smrti priznade jedan od njih (Lakner): »Pokvarilo me slabo društvo, kino i zle knjige. Kad bih ja bio otac, moja djeca ne bi smjela u kino, i pazio bih, što dobivaju u ruke na čitanje.«

Akcija proti nemoralnih kino-predstava razmahala se danas vrlo utješno po svemu katoličkom i kulturnom svijetu. Ako želiš ukloniti drvo, koje rađa otrovne plodove, nije dosta da otkineš jednu ili drugu granu; maši se sjekire te sjecaj žile na korjenu stabla! Ovako učiniše uzorni katolici Sjedinjenih Država Amerike.

Na cijelom svijetu imade preko 50.000 kino-kazališta, koja pohada sedmično oko četvrt miljarde gledalaca. H o l y w o o d je taj korjen; to je centrala, koja proizvada 90 % američkih filmova.

Sva glasila sviju biskupija u Saveznim Državama Američkim broje 7 milijuna pretplatnika. Nedavno su svi listovi u isto vrijeme najavili borbu oko reforme kina i počeli popisivanjem i sakupljanjem članova za »Legiju Pристојности« (Legion of Decency). Lozinka glasi: nemoralan i nečedan film... samo za nemoralne i nečedne ljudi! A čujte uspjeh! Upisivali su se nesamo katolici nego i protestanti i židovi. Broj članova je ubrzo narasao na de set milijuna, koji se obvezuju, da ne će gledati i pohađati kina, u kojima se odvijaju ružni, sumnjivi, škakljivi filmovi. To je zaista lijepa, muževna i korisna akcija!

Iza povedenih pregovora obveza se Hollywood ponovno, da će proizvadati samo pristojne filmove (a nepristojne, koji se ne smiju ili ne mogu predočivati u Americi, šalju u Evropu, naročito na Balkan!!). Glavni je odbor primio ovo obećanje na znanje, obodrio ljudi, obećao saradnju, ali ujedno naglasio, da borba ne prestaje, i da će budnim okom pratiti i ocjenjivati sve filmove, te sve milijune svojih članova o tom obavještavati. Prečasni je američki Episkopat ujedno zaključio, da će svim svojim vjernicima u čitavoj Americi zabraniti na određeno vrijeme posjećivanje bilo kojeg kina, ako se proizvadači filmova ne bi držali primljene obaveza.

Jako utješna i hvale vrijedna akcija provada se i u Evropi (n. pr. u Nizozemskoj, Belgiji, Francuskoj), koja će s vremenom zauzeti šire dimenzije. S veseljem i zadovoljstvom gledamo, da se i kod nas pokreće akcija protiv javnog nemoralu. Bože blagoslovi taj trud i napor!

L.

Mladomisnicima

Berlinski biskup dr. Nikola Bares, koji je umro 1. ožujka ov. god., podijelio je tri dana prije svoje smrti mladomisnicima sakramenat sv. reda. Bio je to njegov zadnji čin, što ga je kao biskup izvršio. Tom prilikom, duboko gavanut, progovorio je ove riječi:

Moji mili mladomisnici!

Istina je ono, što jednom reče neki kardinal svete Crkve: »Tko je primio više redove, potpisao je svoju smrtnu osudu.« To je ozbiljna riječ! Istinita riječ! Lijepa riječ!

Na današnji dan ste vi, ljubljeni moji duhovni sinovi, potpisali svoju smrtnu osudu. Umrli ste svijetu, ali ponovno ste ustali i sada živite Bogu. — Prije malo godina umro je neki mladi

svećenik. Na njegovu nadgrobnu spomeniku našao sam ovaj natpis: »Bio je svećenik svoje žrtve i žrtva svoga svećeništva.« Uzvišena riječ! Bio je svećenik svoje žrtve. A žrtva je Krist. Njegovu žrtvu na križu vi ćete sada dan za danom obnavljati na našim oltarima. Svećenici ove Kristove žrtve treba da budete i svećenici svega onoga blagoslova, koji iz ove žrtve proistječe. Tri rijeke teku iz naših oltara. Prva teče prema nebu. Njezini valovi odbijaju se o Božji prijesto i vraćaju se bogatim plijenom: Božje milosrđe spušta se na zemlju. Druga rijeka razlijeva se po

zemlji: valovi grijeha već bi odavna opustošili i preplavili zemlju, kada ne bi bilo ove žrtve. Što bi bila zemlja bez svećenika, koji uvijek nanovo ovu žrtvu prikazuje! Treća rijeka teče u unutrašnjost zemlje i oslobada od muka duše, koje u čistilištu trpe.

Moji dragi prijatelji, nije moguće drugčije suditi, nego da je svećenički život — život žrtve. Nekrvna žrtva svećeničkoga dje-lovanja. Vi ste danas na poziv odgovorili: ovdje sam, Gospodine, evo me pripravna! To je žrtva svih snaga duše i tijela, žrtva zdravlja, i ako ustreba, žrtva krvi! . . .

Vi ste danas stupili u vitešku službu Crkve, one uvišene Gospode, koju sv. Ivan u knjizi Otkrivenja opisuje: Žena zaognuta suncem, zvijezdama okrunjena, i mjesec pod nogama Njezinim. Ovoj uvišenoj zaručnici Kristovoj sačuvajte vjernost!

A vi, moji dragi kršćani, koji ste u takom velikom broju po-hrlili ovamo, vi znadete, da sa svojim svećenicima stojite, a ja vam kažem, da sa svojim svećenicima i padate! Zato molite za svoje svećenike, žrtvujte za njih. Vi poznajete društvo za podupiranje svećenika: molite i žrtvujte za svećenike, da stoje i da ne padnu.

Kriza je . . .

Jest, kriza je. Tu strašnu riječ pozna već i svako dijete. Nadvila se kao crna sablast nad naša sela i grada, prodrla je i u svaki zakutak. Tim strašnija postaje, jer nosi nekakvo tude, strano ime. Čim se spomeni, odmah zadrhtaju srca, sledeni se krv, ramena se počnu tresti. I eto, ona hara. Mnogi nemaju novca, nemaju kruha, nemaju ruha.

Pa pitamo se, otkud ta kriza? Od čega je nastala? Od čega? Od neobdržavanja Božjih i crkvenih zapovijedil! Promislite malo pa ćete to lako uvidjeti. Jer ih ljudi ne će da obdržavaju, zato i imadu tu strašnu neman, koja ih muči i izjeda.

Da, kriza je. Njom se razmeću i oni, koji je ne bi baš morali osjećati, kad ne bi sami htjeli. Pa oni je i hotimice stvaraju. Eto došao sam nekim muževima i zamolio ih, da se pretplatite na ovaj krasni Glasnik Srca Isusova. Znam, da bi mogli i da bi im jako koristio. Ali oni odbiše s riječima: »Kriza je, nemamo novca«. Da, za Glasnik nemaju par dinara, a imadu ih na stotine, da sjede u krčmi i u njoj troše zdravje i imetak; i tako stvaraju krizu i duhovnu

i materijalnu. — »Kriza je,« govorí mi i momak, kad ga zamolim, da se pretplatiti na Glasnik. A za suvišni i škodljivi duhan, za kina i lumpovanja, za to sve ima novaca. »Nema novaca, kriza je,« govore i djevojke, kad im se nudi dobro i korisno štivo. A za modu, za šminkanje, za to ima novca, onda kao da nema krize. Pa i daci govore o krizi, kad ih se bodri, da čitaju katoličko štivo. A za prljave romane, štetne pripovijesti — zato nema krize. I spremni su tada sve utrošiti.

Eto tako nastaje kriza. Mogao bih još dosla nabrojiti, ali nije potrebno.

Jest, kriza je. Vrlo mnoge je zahvatila materijalna kriza, ali kud i kamo više hara duhovna kriza. I ta je — kako vidite — glavna. Sve što je dobro, plemenito i sveto, to se zabačuje. A odatle se rada i materijalna kriza. Zato u prvom redu treba lijediti duhovnu krizu. U tu svrhu najbolje služi ovaj naš krasni Glasnik.

Nazad k Bogu, njegovim zapovijedima i njegovoj nauci, — pa će onda nestati i krize.

VIKTOR ŠIMIĆ, povjerenik.

S r p a n j

Sa sunca se svjetlo lije ko kov zlatni rastopljeni,
Njive zore, ali ljepši snivaju se plodi meni.

Obronak se gorskog brijege cvjetnom heljdom rudi cio
Ko da s gorke čije muke krvav znoj se po njem lio.

Pšenica je zrela veće, od maka je svud rumena
Pa sve misliš: leđa to su bičevima izranjena.

Maline se bilom nižu, jagode im već se trune
Kao kapi svete Krvi s ljuta trna strašne krune.

Zrak od žege titra, plamsa, suhu zemlju žeda mori,
Srce silno stupa s križem, krvareći za nas gori.

Sve se mrači. S dalji sijeva. Tutnjavina sve je bliža.
Iz tisuće bijuć rana teče Božja Krv sa križa.

Pakao se crni kesi: obito je polje grădom,
Razapetoj vječnoj Pravdi probili su Srce nădom.

Al je slavlje zloče kratko: nebo patnjom svoje liječi,
Iza trena Kalvarije Aleluja vječit jeći.

Milost žež. Duše zore. Svećenik nam višnji tajno
Diže svoju Krv iznad nas, kalež mu je sunce sjajno.

M. Pavelić D. I.

Blagdan Dragocjene Krvi Isusove

U ovom mjesecu srpnju imamo blagdan Krvi Isusove i cijeli
je ovaj mjesec posvećen presv. Krvi Njegovoj. Evo stoga da o to-
me nešto rekнемo.

Papa Pijo IX. radi nemira u Rimu kriomice po noći ostavi
grad i povuče se u Gaetu. Već prije mu svjetova sv. Gašpar del
Buffalo, neka bi se zavjetovao, da će uvesti blagdan Dragocjene
Krvi Isusove. Papa sada stvoriti tu odluku. I gle! U predvečerje tog
blagdana uđe Francuzi u Rim i uspostaviše red, pa se Papa slo-
bodno vrati u vječni grad. Pijo IX. iz zahvalnosti 10. kolovoza
1849. uvede ovu svetkovinu za svu Crkvu, kako je slično njegov
predšasnik Pijo VII. g. 1814. uveo blagdan sedam žalosti bl. Djevi-
će Marije, jer se oslobođio Napoleonova zatočja. Cijela se Crkva
obveselila oslobođenju Pija IX. i radosno je primila novu svetko-
vinu. Kako i ne bi! Odrat tog veselja nalazimo u početku sv. Mise
ovog blagdana ovako: »Otkupio si nas, Gospodine, Krviju svojom,
od svakoga plemena i jezika i puka i naroda i učinio si nas Bogu

našemu kraljevstvo. Uvijek će pjevati milosti Gospodnje, od pokolenja do pokolenja javljat će istinu Tvoju ustima svojim.« I svećenik moli u Misi: »Svemogući vječni Bože, koji si jednorodenoga Sina svoga, Isusa Krista, odredio za Spasitelja svijeta i njezovom si Krvlju htio da budeš izmiren, podaj, molimo, da otkupninu našega spasenja svečanim štovanjem tako častimo i da nas njezina moć tako štiti od zala ovoga života, te uzmognemo uživati njezin vječni plod na nebesima.«

I prije se štovalo presvetu Krv, premda ne u sadašnjoj mjeri. Tako je spomenuti sv. Gašpar del Buffalo (rođio se u Rimu g. 1786. i umro g. 1837.) početkom 19. vijeka osnovao Kongregaciju Misionara od Dragocjene Krvi i potaknuo Mariju di Mattia da podigne Kongregaciju »Klanjalaca božanske Krvi«. Vinko I., vojvoda od Mantove, privolom Pape Pavla V. osnova g. 1606. Viteški red Dragocjene Krvi. I svećenik Franjo Albertini uvede u Rimu bratovštinu dragocjene Krvi, koju Pijo VII. g. 1814. podiže u Nadbratovštinu.

Svi znamo, da svećenik u sv. Misi vino pretvara u dragocjenu Krv Isusovu i tako se ona nalazi na našim oltarima. No ona je tu ne samo za vrijeme sv. Mise, nego i u našim Svetohraništima pod prilikom kruha, jer je ondje živi Isus sa svojim Tijelom i Krvlju. I mi se toj Krvi klanjam, jer je božanska. Uz ovu Krv imade na svjetu i sv. relikvija one Krvi, koja je za Muke Isusove tekla iz njegova tijela. Krvavih mrlja imade na poznatom platnu, u koje je bilo zavijeno mrtvo tijelo Spasiteljevo u Turinu, na tunici u Aachenu, na stupu, na kom je Isus bio privezan za šibanja u Rimu. Postoje i posebne relikvije Isusove Krvi u Jeruzalemu, Mantovi i Rimu, Bologni, Brüggeu, Weingartenu (Würtemberg) i Reichenau (Baden) i u 2 mjesta kod Augsburga u Njemačkoj. Kovim relikvijama hodočaste na tisuće i tisuće vjernikâ, da iskažu svoje poštivanje i zahvalnost.

I pravo čine! Ta ova Krv Isusova govori pred Ocem nebeskim jače nego li sve moguće krvi i žrtve.

I Isus vrube želi, da što više štujemo Njegovu presv. Krv. Od g. 1866. poče se on češće ukazivati redovnici Mariji Marti Chambery u Francuskoj. Spasitelj joj reče u jednom ukazanju: »Jedan me je od stvorova izdao i prodao moju Krv, ali vi je možete lako otkupiti, kap po kap. Jedna jedina kap dovoljna je da očisti čitavu zemlju. Vi joj ne znate cijene. Krvnici su moji dobro učinili što su mi proboli grudi, ruke i noge, jer su tako otvorili vrela, iz kojih će dovjeka teći vode moga milosrda. Mome se Ocu mili, kad mu prikazujete moje sv. Rane i boli moje božanske Maike.«

A. Alfirević D. I.

Sestre milosrdnice sv. Vinka Paulskoga u Lovrečini Grdu p. Vrhovec otvaraju 1. rujna t. g. opet 10 mjesecni domaćinski tečaj. Roditelji ili skrbnici koji žele posvetiti svoju kćerku ili štićenicu tome zvanju neka se obrate na gore spomenutu upravu.

Zašto mrze na svećenike?

Rijetko će biti koji svećenik, kojega nijesu oklevetali, napali. Poznam mnoge svete i revne svećenike, ali i to znam, da su protiv njih svašta izmišljali. Na nikoga toliko ne udaraju, kao na svećenika. Protiv svećenika organiziraju progonstva i pojedinci i razna društva i skupine, kao boljševici, slobodni zidari, liberalci. Svećenik je prvi pod njihovim udarom. Tako su u Rusiji po službenoj boljevičkoj statistici u pet godina poubijali 38 biskupa i 1215 svećenika. Ali iz privatnih izvora znamo, da ih je poubijano preko 3000. Komunisti u Mađarskoj poubijali su za svoje kratke vladavine 17 svećenika, u Meksiku su hiljade svećenika što pozatvarali, što protjerali, a 31 su ubili. Za vrijeme španjolske revolucije poubijali su socijalisti 18 svećenika.

Pa zašto to? Tko je malo nepristran, mora priznati, da su svećenici ljudi, koji su najviše stvorili za narod, koji se najviše žrtvuju za narod. Tko tako drži sa svojim standom kao duhovni pastir? S njime stoji i s njime pada. Pa ipak neprijatelji i naroda i svećenika viču, da su svećenici protunarodni. — Tko najviše propovijeda ljubav, poštenje i pravlicu, ako ne svećenik? Pa ipak oni, koji sami ne poznaju ljubavi ni mira ni pravde, koji u srcu

Dva svećenika, jedna Žrtva.

(Slikao Barberis)

kuju mržnju a rukama prave ubojito oružje, takvi ljudi podvaljuju svećenicima, da šire mržnju, rat i neslogu. — Gdje ima toliko samozataje, toliko idealja kao kod svećenika? Gledajte misionare, koji ostaviše i kuću i rodbinu i milu domovinu, da se sasma žrtvuju i ubrzo unište svoj život za užvišene ideale. Pa ipak se nepozvani usuduju podvaljivati, da svećenici nemaju idealja; to će reći oni, koji ne poznaju ništa plemenita ni užvišena. — Već je milijune svećenika poginulo najstrašnjim mučeništvom za vjeru Kristovu, a da i ne govorim o nekrvnim mučenicima; pa se ipak nalazi nedotupavaca, koji grlato viču, da svećenici nemaju duha Kristova. I to viču oni, koji bi najrade vidjeli uništena i Krista i Njegov duh i Njegovu Crkvu s naukom i sve Njegove svećenike, samo ne onu šačicu zlih. Baš ih je briga za pravim Kristovim duhom! — Tko je prvi pokrenuo i uzdržavao sirotišta, zakloništa za starce i nemoćne, pa bolnice, škole i druge dobrovorne ustanove, tko ako ne

svećenici? Pa ipak oni, koji nijesu za sirotinju ni prstom maknuli, viču, da se svećenici brinu samo za svoj trbuš i za svoju kesu. Po njihovu, svećenik ne bi smio ni jesti ni piti ni spavati. — Vide kojega nevrijednog svećenika, koji je u svojoj ljudskoj slabosti pao, i odmah viču, da su svi svećenici takovi, iako bi ti klevetnici to i te kako željeli. Ali, hvala Bogu, da se od 350.000 svećenika može naći jedva par tuceta nevrijednih, koje Crkva strogo kažnjava. I Krist je od 12 apostola imao jednog nevrijednog, izdajicu.

Neka klevetnici metu najprije pred svojim vratima!

Pa zašto mrze baš na svećenike? — pitaš. A ja tebe pitam: zašto su mrzili na Krista? Razlog je potpuno isti. Čujte samoga Isusa, koji govori svojim svećenicima:

»Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio, a kako nijeste od svijeta, nego sam ja vas izabrao od svijeta, zato svijet mrzi na vas.« (Iv. 15, 19)

»I svi će mrziti na vas, poradi imena mojega, ali koji ustraje do kraja, taj će se spasiti.« (Mat. 10, 22)

»Ako su mene progonili i vas će progoniti.« (Iv. 15, 20)

»Nije učenik nad učiteljem ni sluga nad svojim gospodarom.« (Mat. 10, 24)

»Kad su domaćina (Isusa) nazvali Beelzebubom (poglavicom đavolskim), koliko će više domaće njegove.« (Mat. 10, 25)

»Ako svijet mrzi na vas, znajte, da je mrzio na meně prije vas.« (Iv. 15, 18)

»Blago vama, kad zamrže ljudi na vas, i kad vas izopće i pogrde i zabace ime vaše kao zlo zaradi sina čovječjega. Veselite se u onaj dan i klikljajte, jer gle, velika je plača vaša na nebu.« (Luk. 6, 22)

»Tko vas sluša, mene sluša; tko vas prezire, mene prezire.« (Luk. 10, 16).

A. Hercegović.

Slavlje Majke Božje Bistričke

7. srpnja 1935.

Prohujala su dva i pô stoljeća nad našom dragom domovinom. Koliko bura doživio je naš narod u tim dugim vjekovima! Velika naša povijest satkana je od krvavih nitî, a naša majka domaja zaognuta krvavim plaštem, mijes svoje bolno lice u jezeru bisernih suza, što su kapale iz očiju njezine djece. Tihi lahor poigrava jezerom noseći u naručaju bezbroj njihovih bolnih uzdaha. Meko i tanano srce našega naroda plače i tuži. Poput slavujeva pjeva romoni mu sjetna pjesma po humcima i dolinama pitomog Zagorja, odjekuje stijenama kršne Like i Krajine i pomalo se gubi

Lipovljani: Križarsko bratstvo.

u ravnicama Slavonije, Srijema i u valovima sinjega Jadrana. Da, srce plaće... al' tko zato mari...! Samo blago jutarnje sunce ko da poviri svojim zlatnim okom, da osuši suze, sivo nebo katkad s njime plaće i cvijeće napuni rosom svoje čaške... Moj rode, ko da te tješi... gdje da ti odahnu grudi...? Zar ti ne znaš za onu bijelu crkvu, što se diže usred pitomog Zagorja? Tamo stoluje tvoja draga Gospa — Majka Božja Bistrička! U naručaju drži svoga Sina i kroz 250 godina prima u pohode svoju dragu djecu iz svih krajeva domaje. Pođeš li cestom od Zlatar-Bistrice, što vodi lijepom zelenom ravnicom, najednom se pokaže vrh tornja zavjetne Gospine crkve.

Čim opaze u daljini pobožni hodočasnici crkvu svoje Majke, počnu plakati i šalju joj njezne pozdrave dirljivom pjesmom... Tu se počinje moliti, moliti i pjevati sve do svetišta. A kad se kroz velika kamenita vrata uđe k crkvi, neko posebno čuvstvo obuzme dušu, srce se napuni nadom, radost prostruji čitavim bi-

ćem, svatko čuti: sad sam kod Majke... Teško se uzdržiš od suza, kad dolaze skupine pobožnih vjernika i kad kružeći oko Svetišta pjevaju pozdravne pjesme i zazivaju Mariju... Tu čutiš i vidiš izljeve nade, štovanja i ljubavi, kojima se duše približuju podnožju svoje nebeske Majke... Tko bi mogao izbrojiti suze, što su prolivene pod čudotvornim kipom Bistričke Gospe? Tko bi izbrojio uzdahe, koji su vinuli prema njoj; koliko se izlilo molitava obilazeći na golin koljenima oko njena oltara? Tu izgara na stotine svjeća u čast Mariji i Njezinu Sinu. Preko 200.000 vjernika u godini dođe na poklon svojoj Nebeskoj Kraljici.

Kako je živ, raznolik i svestran saobraćaj hrvatskih duša s Tobom Majko! Tamo si u Bistrici postavila sjedište svoje ljubavi i milosrda. Tvoja je ljubav tako velika, da si vanrednim milostima pa i samim čudesima obdarila svoje ustrajne štovatelje. Mnogima si udijelila zdravlje, mnoge spasila od nesreće, slabe okrjepila, zdvojne utješila... A kad bi se tek moglo vidjeti, koliko je duša ozdravilo u okrilju Tvoga Svetišta, koliko su primile nevidljivih darova i milosti, koliko se grješnika Bogu obratilo, koliko ih se Tvojim zagovorom spasilo — to bi svako srce uzdahnulo: O hvala Ti, Majko Božja Bistrička! Tvoji Hrvati ne će Te nikad zaboraviti... oni će vjerno k Tebi dolaziti. Ti si nam čuvala sv. kataličku vjeru i ohrabrla dušu te se ne bojimo nikakovih nevolja.

I sada iza 250 godina što si nas vodila i tješila, eto spremi Ti se veliko slavlje. Doći će k Tebi tvoj lijepi Zagreb, doći će sa svojim biskupima i svećenstvom, a pohrlić će zaciјelo i narod iz svih krajeva, da Ti svi kao jedno srce ponovno zahvale za ljubav i dobrotu i da Ti u znak trajne ljubavi ponovno stave zlatnu krunu na glavu kao svojoj Kraljici i Majci.

Nedjelja, dne 7. srpnja 1935. velik je dan našega roda. Sva će djela Majke Božje učinjena našem narodu u ovom svetištu kroz 250 godina — od god. 1684. do danas zasjati nanovo u pameti harnih naših sinova i kćeri. Jače će zakucati srca, videći da nam je Marija iza Isusa jedina jakost i utjeha. Svi ćemo zajedno okruniti svoju Majku zlatnom krunom, ali s krunom darovat ćemo Mariji svoja srca i obećati, da ćemo ljubiti Isusa, njezina Bož. Sina i vjerni ostati njegovu Evandelju i svojoj sv. kat. vjeri.

Pohrli, dragi rode, k svojoj velikoj Majci i dobročiniteljici u Bistrigu i ponesi cvijeće pobožnosti, zahvalnosti i ljubavi, da ga staviš na oltar svoje nebeske Majke... Pohrli i povedi sa sobom svoju dragu nevinu dječicu, da vide Majku i da joj se posvete. Ne možeš li doći, a ti duhom budi kod one slave 7. srpnja; iz daljine pošli pozdrav svojoj Majci: »Majko Božja Bistrička, hvala Ti za sve darove i milosti, što si ih udijelila našemu rodu kroz 250 godina! Primi pod okrilje svoje sav naš mili rod i budi nam Majka zauvijek...!

T. Jagrić D. L.

Četvrti sakramenat: Sveta ispovijed

Neki misionar obratio jednoga poganina, pokrstio ga i prvi put pričestio. Brzo nakon toga morao je misionar oputovati i vratio se u isto mjesto tek nakon godinu dana. Čim je ovaj mladi obraćenik ugledao svoga duhovnoga oca, odmah ga svim srcem zamoli, da mu opet podijeli sv. Pričest. »Vrlo rádo — odgovori misionar — ali ti moraš prije ispovjediti grijehе, koje si od krštenja učinio.« Obraćenik iznenadeno i zbunjeno odgovori: »Ispovjediti grijehе, koje sam poslije krštenja učinio? Pa zar je moguće poslije krštenja ponovno Boga vrijetati? Ja se bar ne sjećam, da bih tako što učinio!«

Tako bi trebalo biti: krštena duša ne bi više smjela smrtnim grijehom gubiti Božje milosti!

Ali nažalost, što se zbiva! Kako ih je malo, koji nikada ne razderu onu odjeću nedužnosti, koju su na sv. krštenju primili! A kako ih je mnogo, koji iza sv. krštenja upadnu ne samo u jedan smrtni grijeh nego u mnoge i mnoge!

Sv. ispovijed ustanovio je sam Isus. Naš Gospodin vrlo dobro poznaje slabosti ljudske naravi, vrlo dobro znade, kako je um ljudski osobito u stvarima nadnaravnim potamnio, volja oslabila, a strasti silno ojačale. Vrlo dobro znade, kako čovjek lako posrne i padne. Zato je u svojoj prevelikoj ljubavi i milosrdju ustanovio sakramenat sv. ispovijedi, po kojem će slabi čovjek ponovno dobiti ono najveće blago, koje je smrtnim grijehom izgubio: posvetnu milost.

U kako je svečanom času Gospodin ustanovio sv. ispovijed! Na sam dan svoga slavnoga uskrsnuća. U dan svoje pobjede nad smrću, daje On Apostolima i njihovim nasljednicima, biskupima i svećenicima vlast, da mogu one duše, koje su po smrtnome grijehu umrle Bogu i nebu, uskrisivati za novi život milosti: »Mir vama! Kao što Otac posla mene i ja šaljem vas. Primite Duha Svetoga! Kojima oprostite grijehе, bit će im oprošteni, a kojima zadržite bit će zadržani. (Lv. 20, 21 - 23).

Obred sv. ispovijedi. Kad si se dobro i valjano pripravio i ispital svoju savjest te se i pokajao, pristupiš pred ispovjednika i zamoliš blagoslov. On te blagoslovi riječima: »Gospodin bio

u srcu tvome i u usnama tvojim, da valjano is-
povjediš sve grijeho svoje.« Kad primiš ovaj blago-
slov, započneš samu isповијед. Prije grijeha treba da kažeš, kad si
se zadnji put isповиједao i da li ti je zadnja isповијed bila valjana.
Ako si hotimice koji smrtni grijeh zatajio, onda ti zadnja isповијed ne valja, nego je sveto-
grđna i sada nema druge nego da priznaš sve svoje smrtne gri-
jehe, u koliko ih se sjećaš, od zadnje valjane isповијedi. Dobro je
da se pri kazivanju grijeha držiš Božih i crkvenih zapovijedi. Kod
smrtnoga grijeha treba kazati koliko si ga puta učinio, a treba
istaknuti i one okolnosti, koje vrstu grijeha mijenjaju. (Drugo je
na pr. ukrasti novac iz crkve, a drugo iz privatne kuće!) Kad si
izgovorio sve, što si imao, onda reci, da se više ne sjećaš. Ako te
ispovjednik što zapita, odgovori pravo i iskreno, a onda saslušaj
ono nekoliko pobudnih riječi, što će ti ispvjednik na koncu saop-
ćiti i zapamti naložnu pokoru. Čuvaj se u ispvjedaonici nepo-
trebnih riječi!

Kada si završio kazivanje grijeha i kada ti je svećenik rekao,
što ti je imao reći, onda ponovno probudi u svom srcu bol
za učinjene grijeho moleći pokajanje. Velim ponovno, jer
još kod ispitivanja savjesti treba da se iskreno pokaješ, iz čiste
ljubavi prema Bogu ili bar iz straha pred pravednom kaznom,
koja bi te snašla u paklu ili čistilištu, kad ne bi činio pokore.

Dok moliš pokajanje, ispvjednik te odrješuje od grijeha
ovim rijećima: Gospodin naš Isus Krist odriješio te i ja te njegovom
vlašću odrješujem od svake veze izopćenja i interdikta, koliko mogu, a ti potrebuješ. Zatim, ja te odrješujem od grijeha tvojih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen. — Onda još nadoda, ako vrijeme dopusti, ovu lijepu molitvicu: Muka Gospodina našega Isusa Krista, zasluge blažene Djevice Marije i sviju svetih štogod dobra učiniš i zla podnesuš, sve
to neka ti bude na otpuštenje grijeha, umnoženje milosti i nagrada

Tuhelj: Grupa Križara.

Čazma: Križarsko bratstvo.

za život vječni. — Time je sv. isповijed gotova, s Bogom si izmiren. Još ti preostaje samo to, da izmoliš zadanu pokoru i da ispuštiš odluku; da ćeš se popraviti. Dakle: za valjanu isповijed traži se savjesna priprava, iskreno priznanje grijeha, skrušeno pokajanje, čvrsta odluka da ćeš se popraviti i onda još izvršenje pokore. Vidiš, kako je to zapravo sve lako, osobito kad pomisliš, da si grijesima uvrijedio Boga. A svaki smrtni grijeh zaslužuje neizmjernu kaznu u paklu. Kako su dakle mnogi nerazumni, što ne idu često na sv. isповijed!

»Ne treba meni svećenik ni njegova isповijed!« Zar da ja idem svećeniku na isповijed, koji može i sam grijesiti? Zar da svećenik bude nekakova veza između mene i Boga? Znam ja i sam naći put do Božjeg milosrda!

Brate, kako te oholost tvoja vara, kako ti škodi! A tko ti veli, da je svećenik čovjek, koji ne bi mogao grijesiti! Zar je to razlog, radi kojega ne treba ići svećeniku na isповijed? Pa zašto onda ideš, čim se razboliš, liječniku! Zar on nije čovjek, koji se ne samo može, nego i poput ostalih, mora razboliti i umrijeti!

Svećenik mora biti veza između tebe i Boga. Evo slušaj kako jedan veleum, sveti Augustin govori o onima, koji se poput tebe protive ovoj Božjoj odredbi: »Nitko neka ne kaže: ja činim pokoru u tajnosti i Bog, koji za to zna već će mi oprostiti. Koji ovako govori, taj oduzima svaku vrijednost Isusovim rijećima, taj vara samoga sebe. Onda bi uzaludno bilo rečeno: »Kojima vi oproslite grijehu, tima će se oprostiti. Onda bi užalud Crkvi bili predani ključevi Kraljevstva nebeskoga. Hoćemo li Evandelje i rijeći Isusove ovako ruglu izvrgavati? Kakova je to oholost?« I Papa i biskupi i svećenici se isповijedaju i Sveci su imali svoga isповjednika, a tebi da isповijedi ne treba! To ti je još mnogo gore, nego kad bi neuko pastirče govorilo, da ne treba učitelja, nego da će samo naučiti sve znanosti.

A zašto se moraju kazati svi smrtni grijesi? Zar nije dosta samo općenito izjaviti: sagrijeo sam i zao mi je. Takova ispovi-

jed nije dosta, nego se smrtni grijesi moraju kazati po vrsti i broju! To jasno proizlazi iz Isusovih riječi: »Kojima vi oprostite . . . kojima vi zadržite.« Apostoli dakle i njihovi nasljednici moraju prosuditi, da li će oprostiti ili zadržati. Kako će prosuditi, ako im pokornik ne ispovjedi sve grijeha? Kako će liječiti pokornika, ako ne pozna njegove duševne rane? Kako će naložiti pokoru, ako ne pozna veličine prekršaja? Odkako Crkva postoji bilo je ispovijedanja, t. j. kazivanju grijeha. Sto više, u najstarija kršćanska vremena grijesi bi se govorili javno pa je i pokora bila javna.

Ispovijed izvor mira i utjehe. Koliko utjehe i mira donosi pokornicima upravo to, što u sv. ispovijedi imaju prilike iznijeti pred svećenika sve, što im tereti savjest i što privatno možda nikada ne bi mogli saopći. Kada čovjek ima nešto teško na duši, on redovito tako dugo ne može naći mira, dok ne iskaže ono, što mu je teško. Dok ne izvadiš trn iz rane, ne će rana zarasti! Tako je i sa bolnom savjesti. Koliki su započeli svoju ispovijed drhtajući kao prut na vodi, a kad su otkrili svoje duševne rane i čuli riječi odrješenja, otisli su iz ispovijedaonice upravo preporodeni, puni radosti i utjehe. I sam nesretni bezbožnik Volter rekao je, da je ispovijed tako potrebna ustanova, da bismo je moral i iznaci, kad je ne bi bilo. A protestant Goethe, jedan od najvećih pjesnika svijeta, ljuti se na Lutera, što je dokinuo sakramenat ispovijedi i kazivanje grijeha.

Budimo zahvalni našemu Gospodinu, što nam je dao ovaj sakramenat. Služi se njim rado, valjano i često!

A na koncu čuj ovo: Kakove su ti ispovijedi, takav će ti biti smrtni čas, takav će ti biti sud, koji te odmah iza smrti čeka, a takova će ti biti i cijela, beskrajna vječnost! Razmisli to!

Ivan Kukula D. I.

Sv. Ana (26. srpnja) uzor dobrih majka.

Svećenička subota

Prije nekog vremena kazao je naš Sveti Otac Pijo XI. živo i značajno: »Bog u nebu i ja na zemlji ne težimo za ničim tako kao za molitvom i žrtvom za svećenike... Molimo se Bogu da nam pokloni svete svećenike! Imamo li ih, sve će ostalo slijediti, ali ako to uzmanjka, sve drugo ne pomaže ništa.«

Svećenici su sō zemlje. Njima je Božanski Spasitelj povjerio Svoje cijelo djelo spasenja, dobro i zlo Svoje svete Crkve, spas i svetost svijeta. Zato svećenik mora biti prožet žarkom ljubavlju spram Boga i duša. Mnogi ljudi dandanas ne priznавaju Spasitelja u svom životu. Svećenik im mora Spasitelja povratiti, on treba da im razjasni, da je prava sreća samo kod Spasitelja. »Jer u drugome nema spasenja.« (Dj. Ap. 4. 12.).

Ali samo onaj druge zapaljuje, koji gori. Tako ni svećenik ne može nikada dosta gorjeti u svetoj ljubavi spram Spasitelja. Ako gori tom ljubavlju, koliki je to blagoslov ne samo za tisuće duša, nego često i za čitava stoljeća. Sveti župnik od Arsa, Vincencije Paulski, Ignacije, don Bosko, Pijo X.! A koliko zla bilo bi u svijetu uštedeno, da je u svako doba i svaki svećenik ostao na visini svoga svetog zvanja!

Nikome nije tako poznato kao nama svećenicima, da svetim redom ne jenjavaju naše borbe. Mi smo svećenici djeца istog naroda, braća smo braće i sestara, sa kojima dijelimo istu narav i iste slabosti. Ovo priznanje nije poniženje ili sramota svećeničkog staleža, već molba i vapaj za pomoć. Naše je dostojanstvo odviše uzvišeno, naša služba odviše sveta, naša zadaća prevelika, da je sami uzmognemo dostoјno vršiti.

Katolici! Mi svećenici trebamo vaše molitve i vašu pomoć, da vam uzmognemo biti sveti svećenici, kako to od nas traži naš Božanski Učitelj. Toga trebamo danas više nego ikada! Mnogi, mnogi mole i žrtvuju se za nas, ali to nije dosta. Svi, svi bez iznimke neka se mole i žrtvuju za svećenike i svećenički podmladak.

Vrbosko: Križari.

Što je svećenička subota?

Nešto sasvim jednostavna i laka, ali u svojim posljedicama neizrecivo velika! Ti ćeš subotu iza prvog petka u mjesecu, koji je posvećen Božanskomu Srcu Isusovu, pokloniti posve, t. j. svetu Misu, svetu Pričest, sve molitve, sav posao, radosti, žrtve i boli, poklonit ćeš to po rukama Presvete Djevice Marije za posvećenje svećenika i svećeničkog podmlatka u cijelom svijetu. Što se ne bi moglo taj dan učiniti, naknadi to odmah u nedjelju. Nemaš dakle ništa nova raditi. Nije to ni društvo, ni bratovština. Svećenička subota ima biti kao petak Presvetog Srca, nešto posve katoličko, za katolike cijelog svijeta. — Tko više može i želi činiti, mogao bi eto s v a k u suboto pokloniti svećenstvu. Pače naći će se dovoljno revnih duša u samostanima, a i u svijetu, koje će žrtvovati sav svoj život za svetost svećenika.

Stvar je prvi put predložena berlinskom biskupu dru Nikoli Bares. On je bio odmah za to, te je najtoplje preporučio »svećeničku subotu«: »Vrlo radosno pozdravljam ovu spasonosnu nami-sao »svećeničke subote.« Ako je najveći dar neba zemlji sveti svećenik, tada će molitve i žrtve za svete svećenike biti najljepši dar zemlje nebū. Oduševimo se za ovaj Bogu ugodni apostolat, da se tako oživotvore nakane vječnoga Velesvećenika i Njegove pre-svete Majke, kraljice svećenika, da zasja crkva u sjaju vjernih, poniznih i jakih svećenika, za kojima čezne bijeda i potreba današnjeg doba. Zato preporučam i blagosivljem ovo djelo od svega srca!«

Velik broj biskupa radosno je pozdravio, blagoslovio i preporučio »svećeničku subotu«.

Kad je »svećenička subota« tako dobro primljena, bilo je nužno, da se o njoj obavijesti i sam sveti Otac Papa. 21. studenoga 1934. na blagdan Prikazanja Majke Božje, bio je primljen u privatnu audijenciju kod Svetog Oca vrhovni nadstojnik Salvatorijanaca, otac Pankracije Pfeiffer, te je tu stvar predložio Sv.

Vrbovsko: Križarice.

Ocu. Papa je rado primio taj pothvat i rekao je: »Mi hvalimo i blagosivljemo ovo djelo od srca. Opetujemo: stvar nam se sviđa, mi ju hvalimo i blagosivljemo od srca!« Kristov je Namjesnik dakle jasno rekao.

»Svećenička subota« predstavlja srdačnu vezu između svećenika i naroda. Vjernici će sve djelovanje svojih svećenika podupirati revnom molitvom i žrtvama, pa će tako živjeti i raditi, da zasluge revne svećenike. — Već se je pokazalo, da se osobito djeca raduju »svećeničkoj suboti« i molitve njihovih nevinih srđaca najviše vrijede.

Bolesnicima, naročito onima koji se ne dižu iz kreveta, koji često goje u srcu lijepo kreposti, otvara se ovdje veliko apostolsko polje rada, pa će njihovi samotni dani dobiti duboki sadržaj i životnu vrijednost.

Takav nesebični sveti rad i žrtve za svećenike donijet će najsajnije plodove i svijet će brzo iskusiti blagoslovljeno djelovanje svećenstva. U gdjekoj ženskoj duši, koja se moli i žrtvuje za svetost svećenika, pobudit će se skromna želja: »O da smijem i ja biti majka svećenikova!«

Učestvujte svi na ovom velikom apostolatu. To je djelo svakako Bogu najugodnije. Tražite zato, gdjegod možete, suradnike, jer briga za svetost svećenika jest briga Božanskog Srca Spasiteljeva i Njegove presvete Majke.

Prva svećenička subota održana je u stolnoj crkvi svete Hedvige u Berlinu 8. rujna 1934.

Sa predstave Djevoj. društva Srca Isusova u Podravskim Sesvetama.

Jedna uzvišena zadača Katoličke Akcije

Bratovština kršćanskog nauka i katekizam.

Sveta Stolica izdala je 12. siječnja ove godine naredbu o proučavanju i podučavanju kršćanskog nauka, koji se nalazi u knjižici katekizma. Preuzv. zagrebački nadbiskup-koadjutor odredio je, da se što više posvetimo tomu svetomu djelu. To je jedna od bitnih zadaća naše Katoličke Akcije. Bratovština kršćanskog nauka mora biti svagdje osnovana; svi župljani moraju biti u nju učlanjeni. Pa tako i svi moraju proučavati katekizam i drugima ga tumačiti, ako ga tko ne bi znao. To je eto jedna zaista uzvišena zadača članova Katoličke Akcije. Zid naše katoličke zgrade može biti jedino tada tvrd, ako je utvrđen temeljitim poznavanjem katekizma. I nitko ne može biti čvrst i odlučan katolik, ako temeljito ne pozna svoju vjeru, koja je sva sažeta u knjižici katekizma. Može netko vikati ne znam koliko, da je katolik, ali taj katolicizam sazidan je na pijesku, ako temeljito i ne pozna toga katolicizma. Zato okanimo se velike buke i suvišnih rasprava. Najprije se temeljito izobrazimo u vjeri. To je glavno!

Neprijatelji katolicizma htjeli bi, da ljudstvo ostane u tami, da ne upozna istinu, da ostane glupo. Zato u prvom redu nastoje izbaciti vjeronauk, t. j. poznavanje katekizma, iz škole. To su bili učinili framasuni u Francuskoj, hitlerizam to sada čini u Njemačkoj, socijalisti su to proveli u Meksiku, a boljševici u Rusiji. Crkva pak, ta nositeljica svijetla, istine i znanosti, oprla se je žestoko tomu zaglupljuvanju naroda. Ona se u tom pogledu mora braniti, a mora i navaljivati. Tako se u svim krajevima svijeta pokazuje vanredna živahnost u proučavanju vjeronauka, u proučavanju katekizma. U Francuskoj uspijevaju baš katoličke škole, gdje se poučaje katekizam; poučaje se u župnim dvorovima, poučaje se u crkvama, na sastancima, u obiteljima. Tako je i u Italiji, Španjolskoj, Belgiji, Holandiji, Americi i t. d. A kod nas je to i te kako potrebno. Imamo mnogo katolika, a da ne poznaju ni najjednostavnijih istina vjere. A naša mladež zna dobro sve ne-podobštine, ali vjeronauka ne pozna. Kamo idemo? Ja se čudim, da nije naš narod već sasma skrenuo na krivi put. Spasimo ga!

I zato je upravo najpotrebnija odredba Svete Stolice i Preuzvišenog Nadbiskupa o Bratovštini kršćanskog nauka i o proučavanju i podučavanju katekizma. Članovi Katoličke Akcije, još je vrijeme, dajmo se na ovaj sveti posao! Ni jedan član ne bi smio biti, a da temeljito ne pozna katekizam. Zato ga treba dnevno i pomno čitati. A onda: dužnost nam je, da ga i drugima tumačimo. Zove nas na to Spasitelj, zovu nas besmrtnе duše.

A. Petrović, župnik.

„Vi ste katolik?! Žalim vas!“

PRVO: PARADOKS NASIH DANA I NASIH KRAJEVA: ADVENTISTI ŽALE KATOLIKE!

Tko hoće da razumije ovaj članak, mora najprije znati, što je paradoks. Tko ne zna, što je paradoks, neka pročita ovo par izmišljenih strahota, pa će već napipati, o čemu se radi.

Pomislite radnika, koji je u subotu naveče polovicu zaslužbe zapio, polovicu zakartao, a što nije izgubio, to su mu ukrali. Onda se potukao i bilo je svega i svačega, a najposlije se našao pod policijskim ključem, da se do zore istrijezni. U nedjelju izjutra oko 7 sati, kada su ga pustili iz »ureda«, susretne on svoga druga, kako se u blagdanskom odijelu vraća iz crkve od svete Mise, ispođen i pričešćen, pa mu počne ovako govoriti:

»Ti si trijezan?! Žalim te! Vidiš, ja sam ti mamuran, sinoć sam se opio, okrali su me, isprebjali su me, gladan sam i žedan, kod kuće me čeka gladna žena s gladnom djecom, svi će na mene navaliti, žena će me sigurno opet istući, vidiš; to ti je pravi život! O svemu tomu i o mojoj sreći ti nemaš ni pojma! Vjeruj mi, žalim te!«

Taj čovjek ili se šali, ili je lud! Da on ovakav jednik ide svoga čestitoga druga sažaljivati, to je paradoks među ljudima zdrave pameti.

Ili još jedan paradoks.

Vraća se iz grada kući u selo jednica, koja je nekada kao čestito djevojče otišla u grad, a sada je evo natrag u zavičaj sa sušicom u tijelu i s grijehom u duši. Vidi svoju drugu iz djetinjstva, sretnu i poštenu ženu svoga muža i dobru majku svoje djece.

»Ti si poštena?! Žalim te! Vidiš, ja sam ti bila na situ i na rešetu, izvrali su me, upropastili su me, nijesam ni za što, nemam ništa, ne mogu ništa. Ne znam, gdje ću osvanuti, gdje li omrknuti. Vidiš; to ti je pravi život! A ti, jednice, o svemu tomu nemaš ni pojma! Žalim te, vjeruj mi, iskreno te žalim!«

Tko će toj kukavici vjerovati? Ili točnije da pitamo: je li uopće moguće, da će se među ljudima zdrave pameti zametnuti ovakav razgovor? Nema toga! Možda u ludnicama...

Eto: to je paradoks.

Paradoks je, da onaj, koji nema, žali onoga, koji ima. Da bolestan žali zdrava, da gubav žali čista, nesrećan srećna, gladan da žali sita, odrpanac golac da žali odjevena i obuvena, žalostan da žali radosna i vesela, slijepac da žali okate ljude, gluhak da žali sve one, koji čuju, kako treba.

Paradoks bi bio, da je rasipni sin uživao, što ni s krmcima nije smio iz istoga valova da jede pa da je povrh toga isao sažaljivati svoga starijeg brata, koji je s ocem kod kuće uživao kraj puna stola.

Paradoks bi bio, da je tužni onaj židov, putnik na drumu od Jerihona do Jeruzalema uživao, što su ga razbojnici oplačkali i ispremlatili pa da je sažaljivao milosrdnoga Samaritanca, što je zdrav i čitav, što ima žilavu mazgu, mjehove pune vina i ulja i kesu punu dukata.

Eto: to su paradoksi, dogadaji mimo ili protiv zdravoga razuma, kako im i kaže grčko ime: paradoksi. Zato se i ne dežavaju među ljudima zdrave pameti i ovaj članak nije dospio u »Glasnik« po-radi ovakvih nemogućih dogadaja.

Radi se tu o nečemu, što je sto puta žalosnije i lude od svih ovih i ovakvih izmišljenih paradoksa, a nije, na žalost i sramotu našu izmišljeno, nego je krvava i sramotna istina.

Radi se o tomu, da mi Hrvati katolici 20. vijeka doživjesmo eto to: da nas nitko drugi nego baš eto ti adventisti na veliko sažaljuju i to ne poradi čega god, nego upravo poradi naše divne i drage, slike i nerazorive rimokatoličke vjere, jedine prave Božje vjere!!!

To je paradoks naših dana, da mu u našoj povijesti nema para!

Doista: od svih pojava, koje u današnje dane zaokupljaju i muče dušu našega naroda, i od političkih i ekonomskih i socijalnih i prosvjetnih, najveću pažnju zaslužuje ova pojava u vjerskom životu našeg naroda: da se naime pod utjecajem nasrtljive adventističke propagande počinje širom naših krajeva u našeg s k atoličkoga svijeta javljati stid poradi same katoličke vjere i uporedo s time želja za — adventizmom. Ni samo pravoslavlje, a još manje ostala vjeroispovijedanja, kao što su recimo islam, židovstvo, kalvinizam, teozofizam, budizam, mariavitizam, zenoborska sekta, metodizam, antroposofizam, baptizam i drugi »izmi« nemaju za miltave katolike ni izdaleka one privlačivosti, što je ima taj adventizam.

Otkuda to?

Evo otkuda:

Medu svim prepredenim krilaticama neumornih adventističkih pismoznanaca najpreprednija i najopasnija upravo je ova krilatica, kojom zbnjuju miltave katolike: »Vi ste katolik?! Zalim vas!«

DRUGO: KAKO NAM ADVENTISTI OCITUJU SVOJE SAŽALJENJE.

Dode vam na primjer u kuću kakva isprobana »blagorječiva« adventistička prodikatorica. Kao što zmija krije noge, tako i ona krije svoju pravu namjeru. Počne vam drobiti, recimo, da ju je k vama uputila ta i ta vaša tetka, strina, ujna, kuma, svekrva, punica, već tko god, i da su joj rekli, da vi trpite od kostobolje, glavobolje, Zubobolje, trbobilje ili druge kakve boljë, već to je njoj svejedno, ona se u sve razumije. Ili recimo: ona je »čula«, da se vaša žena zanima za to, kako se najbolje može paradaći ukuhati za zimu, ili ona je »čula«, da su vam kokoši ušljive ili da su vam ovce metiljave i ona svemu tomu zna lijeka. Ukratko: vi ćete za dva minuta razgovora morati priznati, da vi nju trebate i da je sasvim dobro, da je došla. I onda se zametne »ljubezan« razgovor, pun međenih riječi za vas i za vašu djecu i za vaše kućanstvo i vi se snebivate nad uslužnošću i nesebičnošću ove nepoznate žene.

A onda se najedanput u razgovoru, kao slučajno tobože, na njezin »užas« i vašu nesreću »ispovavi«, da ste vi, s oproštenjem, ništa više ni manje nego — katolik...

Tko bi to mislio, što ste vi zapravo? I što se u vama krije...?

Adventistkinja samo što ne padne u nesvijest od gnušanja nad vama. U licu se snuždila, kao da su je grčevi spopali. Imate dojam, da je za nju, sirotu, pravo mučeništvo, što ona, tako skromna i ljubezna, mora da govori s vama,

Mostar: Djevojačko društvo Srca Isusova.

s jednim — katolikom, pomislite samo! Blizina kakova obješenjaka ne bi na nju tako porazno djelovala, kao vaša. Iznenada vas obuzima nekakav čudan osjećaj, kao da ste joj vi nešto skrivili. Osjećate se najedanput kao kakav guvac i sami se sebi počinjete gaditi, ne znate ni sami zašto. Adventistkinja u najvećemu zaprepaštenju s mukom prošapće milosne riječi:

»Ah, vi ste — katolik?! Oprostite, nisam na takvo što ni mislila. Tko bi za vas rekao, da ste katolik? Oh, kako vas žalim!«

I čega u životu nijeste možda osjetili, sada će vas najednom saletjeti: vi ćete se, a da i sami ne znate zašto, zastidjeti, što ste katolik. Bit će vam, kao da ste istom sada opazili, da već toliko i toliko godina sjedite nasred ceste u blatu, a pristojni vas ljudi s pločnika sažaljuju. I kao što luda žaba sama od sebe skače zmiji u zjalo, tako i militav katolik sam od sebe pomalo pada u mreže ove lukave »pismoznanke«. Konac je pripovijesti taj, da je iza par minuta razgovora militav katolik odjednom u srcu odnemario svoju vjeru i poželio vjeru te pismoznanke, koja zna sve doktorske i kuhinjske recepte, koja tamani kokošje uši i tako dalje.

I to tako onda ide redom, od kuće do kuće, ne baš uvijek s jednakom srećom, ali ide. U par kuća jedne ulice stvori se »javno mišljenje«: sramota je biti katolikom. Adventisti su pravi Božji ljudi. Katolici su bijednici...

Paradoks je eto gotov! Tolika je moć spretno udešenoga sažaljenja. Nико ne voli biti sažaljivan. »Teško onom, koga žale!« veli naš narod. U zgodan čas i na pravi način požaliti koga poradi koje njegove pogreške znači bez mnogo riječi ogaditi mu tu pogrešku i potaknuti ga, da je se na svaki način riješi. Ako uzgojitelj uzgajanika na pravi način i u prav čas očituje svoju iskrenu samilost poradi uzgajanikove lažljivosti, više će postići, nego da mu se tri dana prijeti maljem i toljagom. Ako tko koga obzirno i nesebično požali poradi njegova krivoga mišljenja u kojoj stvari, više će postići, nego da mu ide u lice dokazivati, da ima krivo.

Tako isto: ako tko koga na ovakav obzirni način požali poradi njegove vjere, daleko će više postići odmah u prvi čas, nego da mu ide na sva usta dokazivati, da mu je vjera kriva. To je psihologija sažaljenja, kažu učene knjige. Sažaljenje uvijek prepostavlja, da je na nižem položaju onaj, kome se sažaljenje zasvjeđava od onoga, koji sažaljuje. Kako smo mi ljudi od istočnoga grijebja do kosti oboli, nitko ne želi biti na nižemu položaju. Ako se dakle komu pokaže, da je upravo njegova vjera uzrok, što je on »inneroran«, što je »podreden«, jasno je, da će on svom snagom zamrziti tu vjeru i da će poželjeti onu vjeru, koja će ga učiniti »superiorim«, višim čovjekom.

Tim se eto putem u našemu narodu namnožilo tih adventista, koji su upravo sretni, što više nijesu katolici. Tim smo putem došli do toga, da gledamo paradoks najsrmatniji i najopasniji: da adventisti sažaljuju nas katolike, da nepisema, polupisema i primitivna čeljad u adventističkom taboru o nama katolicima govoriti s neke čudne visine i da nas proročkom strogošću opominje, da se »popravimo«. Tako se moglo dogoditi to, da se ona polupisema baba adventistkinja zaprijetila svećeniku Ivi Kokotu i svima nama svećenicima, da ćemo zajedno sa svojim vjernicima propasti, ako ne prijedemo k adventistima...!!!

Paradoks vrijedan, da mu se svih pet i po milljuna Hrvata na zemaljskoj kugli grobotom smije punih osam dana, kada tu zapravo ne bi trebalo plakati i pokoru činiti, da se iz našega naroda ukloni ova nesamo babilonska, nego prava sotonska pomećnja.

Dalje o tomu drugi put za one, koje ta žalosna stvar ozbiljno zanima.

O. STJEPAN KRIZIN FLODIN D. I.

„Tajne Pariza.“

Njemački pjesnik Ludwig Ganghofer priopovijeda u svojim mlađenačkim uspomenama, kako je kao desetgodišnji gimnazijalac došao kući na praznike. Kad mu je majka pregledavala odjelo, napisa u kaputu nešto tvrdo. Posegne rukom u džep i izvuče knjigu: »Tajne Pariza«. Kad je otvorila prvu stranicu i vidjela naslov, udari joj krv u lice, oči joj se zakrijese od svete srdžbe: »Ti prostak! Ovakove knjige čitaš!« i udari sina »Tajnama Pariza« tri puta po obrazima. »Više ne ču da znam za tebe!« dodala je suznih očiju, bacila knjigu u peć i otišla iz sobe. Pjesnik dodaje tome dogadaju: »Tu knjigu nisam onda još ni počeo čitati. A ni poslije je nisam čitao. Kad god sam za njom posegnuo, morao sam je uvijek od sebe odgurnuti.«

I kod nas ima svakojakih knjiga i časopisa, koji se izruguju Bogu, vjeri, svetinjama, koji gotovo sigurno uništavaju u mlađeži svaki osjećaj za poštjenje i stid. Dopadne li ti u ruke ovakovo smeće, pomisli, što bi rekla tvoja majka, da ti ovako što vidi u rukama. Mislim, da će te pri tom proći svaka volja čitati takvo blato. A što istom, ako se sjetiš, da te gleda sam sveznajući Bog?! Jednog je mladića udarila kap, dok je sjedio za stolom, a pred njim je bila otvorena jedna nečista knjiga. Kako li je on prispio pred Božji sud s takvom knjigom u ruci! Budi čovjek i odbaci daleko svako tiskano blato od sebe. Ne čitaj nikada knjigu, za koju bi se bojao, da je imaš u ruci na smrtnom času. Roditelji, pazite, što vam djeca čitaju! Koliki bi mladići bili sretni, da su doživjeli ono, što se desilo pjesniku Ganghoferu, kad je prvi put uzeo u ruku gadnu knjigu!

Ispod životinje

A: — Zašto toliki ljudi hoće da budu što sličniji životinjama?

B: — Kako to misliš?

A: — Ta eto toliki danas nastoje da pokažu što više golotinje.

B: — Onda se varać, kad takve poredeće sa životinjama. Životinjama Bog daje ljske, perje, dlaku i tim ih zaodijeva. Ljudima je dao razum, da sami kriju svoju golotinju. Što se koji od ljudi više razodijeva bez pametna razloga, to više hoće da bude ispod nerazumne životinje.

Sestre Franjevke u Senju, koje upravljaju Domom sv. Terezije M. I. u narednoj školskoj godini primaju u svoj zavod na stan i opskrbu učenice, koje će polaziti realnu gimnaziju ili stručnu školu u Senju. Roditelji, koji žele da im dijete bude sačuvano od pogibelji razvratnog modernog društva, neka ga smjesti u taj Dom. Prijave i upiti neka se šalje na Upravu samostana — **sestre Franjevke u Senju**.

Pitanja i odgovori

Pitanje: *Kakva je razlika između obećanja i zavjeta?*

Odgovor: Kad netko samo jednostavno obeća koje dobro djelo pa ne izvrši, redovno ne će barem teško zgriješiti, premda je i to vrlo ružno ne držati riječ pred samim Gospodinom Bogom; tko pak učini zavjet pa hotimično ne ispunji, taj grijesi nekad lako nekad i teško. Obećanje je, da tako kažemo, »poštena riječ« zadana Bogu, a zavjet je kao ugovor sklopljen s Bogom.

Pitanje: *Kakav je grijeh ne moliti »Andeo Gospodnji»?*

Odgovor: Nije nikakav grijeh propustiti tu molitvu, jer nema nikakve ni zapovijedi da je treba moliti. Ali je lijep običaj, da katolik tri puta na dan moli Andeo Gospodnji i tako časti veliko djelo Utjelovljenja Sina Božjega kao i Bl. Gospu.

Pitanje: *Gubi li blagoslovljena krunica blagoslov i oprost, ako se pozajmi, pokloni ili prodaje drugome?*

Odgovor: Krunica gubi sve oproste, ako se pokvari ili proda, a ne gubi ni blagoslov ni oprost, kad se kome pokloni, pozajmi ili popravi time da se izmjeni žica ili nekoliko crnaca.

Pitanje: *Je li slobodno igrati lutriju?*

Odgovor: Igrati na lutriju nije po sebi zlo već može imati zle posljedice, recimo da netko radi toga zanemari svoje dužnosti i poda se lijenosti, ili da se izvrgne pogibelji da mnogo izgubi i tako naškodi svojoj obitelji, ili pak da učini drugome kakvu nepravdu. U takovim slučajevima jest bez sumnje grijeh i to tim veći, što je veća šteta i opasnost.

Pitanje: *Je li praznovjerje ne sjajti u utorak ili petak ili kad je mlad mjesec?*

Odgovor: Svakako je grešno praznovjerje bez ikakvog pametnog razloga utorke, petke ili trinaestti dan mjeseca smatrati nesretnima i vjerovati tako u neke nepoznate i čarobne sile. Nešto je drugo, kad se radi o Mjesecu: lako je moguće, da Mjesec ima neki upliv na našu Zemlju i to različit prema tome, da li je bliže Zemlji ili dalje od nje, da li je mlad ili uštap. Ne velimo, da je to sigurno i znanstveno dokazano, ali nije ni nemoguće, pa kome se hoće, slobodno mu bilo proučavati Mjesec i ravnati se po njemu.

Pitanje: *Je li sveti Alojzije bio Franjevac?*

Odgovor: Franjevački red ima vrlo mnogo svetaca i blaženika, a među njima nekoliko njih s imenom Alojzije. No onaj sveti Alojzije, kojeg obično spominjemo i štujemo kao zaštitnika mlađeži, bio je Isusovac.

Pitanje: *Gdje je Isus proveo svoju mladost t. j. od 12. do 30. godine?*

Odgovor: U Nazaretu, slušajući Bl. Djевичu Mariju i svetog Josipa, kao što veli sveto Pismo. Ta je činjenica bila poznata i savremenicima Isusovim, pa kad je propovijedao u svojem javnom životu, oni su se čudili i govorili: »Otkuda ovome toliko znanje i tolika moć? Zar nije on sin Josipa i Marije, obični radnik, koji nije nikamo išao i nikakove škole učio?« (isporedi evand. Sv. Luke II. 5.—52., IV. 16., Mat. XIII. 54. i sl., Mark. VI. 2., 3.)

Puka je i prosta izmišljotina nekih neprijatelja kršćanstva, kad vele na primjer, da je Isus u Tibetu ili Egiptu proveo velik dio svog života i ondje počinio ne znam kakve visoke škole.

Pitanje: *Kad se može najranije a kad najkasnije čitati sv. misa?*

Odgovor: Svetu misu slobodno je započeti najranije jedan sat prije zore a najkasnije jedan sat poslije podne. To vrijedi za privatne misе. Glede pučkih misa treba svećenik da se drži propisa i običaja župe i biskupije.

Cvijet iz Barutanskog Jarka

Ružica Zobić, kongreganistica † 10. III. 1935.

Na sjeveroistočnom rubu Zagreba ima dugačka ulica, po nekoj staroj barutani nazvana Barutanski Jarak. U tome Barutanskom Jarku ima i krepsti i grijeha kao i drugdje po svijetu, a najviše sirotinje. Kad se unutri u Zagrebu spomene taj Barutanski Jarak, onda mnogi ljudi pomišljaju na koješta, jer, eto, već i samo ime toj ulici »miriši po barutu« i onda: to je »periferija!« A kad se u Zagrebu spomene periferija, onda se odmah pomišlja na pariske apaše, na korzikanske bandite i sicilске brigante. Kaže se: periferijom ne smiješ ni o podne ići sam, a kamo li o ponoći!

Nešto jest istina i od toga i, hvala Bogu, vrlo malo, ali je istina i to, da periferija ima i cvijeća, a ne samo korova.

10. III. umrla je u Barutanskom Jarku poslije duge bolesti kongreganistica Ružica Zobićeva, koja može da posluži kao dokaz, da Gospodin Bog ima svuda izabranih duša, pa makar to bila i zagrebačka periferija. Samo što Gospodin takve duše često uzima k Sebi prije nego što ih ljudi pravo pronadu. Kad nas takve duše ostave, iza njih ostaje samo čežnja za njihovom prekasno otkrivenom krepošću. A to baš i hoće Gospodin pa je zato i presadio iz Barutanskog Jarka u nebeski vrt ovaj četrnaest-godišnji cvijet istom što je počeo mirisati, a koji ostadoše ovdje, neka se za njim povedu.

O Ružici Zobićevoj valja da se zna prvo to, da nije željela ozdraviti. S potpunom je pripravnosću prihvatile isповједnikov savjet: da svoj nevini život prikaže Gospodinu za obraćenje grešnika. Jedino, što ju je za zemlju vezalo, bila je želja, da ide na sastanke Marijine Kongregacije. Ali kad joj o upravitelj reče, da će u nebu biti kod same Majke Božje, lako se odrekla zemaljskih sastanaka. Dalje vrijedi znati, da se u nje, kao u rijetko kojega bolesnika očitovala želja za Isusom. Glasno, razgovijetno i čvrsto uvjeravala je isповједnika i svoju majku, siromašnu radničku udovicu sa četvero nejake djece: »Ja bih štela k Isusu iti, k Isuseku bih štela iti, k Isuseku!« Pa onda drugi put, pa treći put pa tako neprestano. Pa onda: »Moj Isuse, taki budem došla k tebi!«

Ovo malo vrijedi da se zna i pamti o cvijetu iz Barutanskoga jarka.

O. Stjepan Krizin Flodin D. I.

Vijesti

Jakšić. Osnovali smo Križarsko Bratstvo 9. XII. prošle godine. Sastanke smo držali redovito, gotovo svake nedjelje. U Bratstvu smo pomiješani daci (gimn.) i omladinci.

Društvo vrlo lijepo napreduje. Dne 22. IV. o. o., t. j. na Uskrsni ponedjeljak načinili smo priredbu koja nam je vrlo uspjela. Tako smo pokazali javnosti što smo i što hoćemo. Hoćemo preporoditi naš narod po Kristovim načelima. Međutim, što je najglavnije, upoznali smo javnost sa križarstvom, koje je u ovom kraju do sada bilo nepoznato. Sada radimo još zanosnije, jer smo stekli simpatije naših župljana. Nedavno smo osnovali Male Križare kojih je sada 40.

D. Makarević.

Tuhelj. Već je peta godina, kako je osnovano naše Križarsko bratstvo u Tuhelju. Društvo sada broji 150 članova. Od tih je 100 velikih, a 50 malih. Članovi uzorno posjećuju sastanke, na kojima naš preč. g. župnik i dekan Marcel Novak nastoji, da nam svojim predavanjima oplemenjuje dušu i srce, i da nas tako što bolje usposobi, da postanemo karakterni katolički značajci i muževi. Dolazimo redovito svaki prvi petak k sv. ispovijedi i Pricesti.

Prošle smo godine prvi puta pješčili pod barjacima sa našim vel. g.

kapelanom A. Šimečkim, iz Tuhelja k Majci Božjoj Bistrickoj. Put je trajao 8 sati. U Bistrici smo pjevali kod sv. Mise uz pratnju naše limene glazbe. Već se spustila noć, kad smo došli blizu našega mjesta. Divno je bilo gledati one zapaljene svijeće u rukama naših hodočasnika, kako su ulazili u našu župnu crkvu, gdje nas je dočekao naš preč. g. župnik i dao nam svoj blagoslov.

Imademo i pjevački zbor. Ove godine smo pjevali prvi put lamentacije na Vel. petak u našoj župnoj crkvi. Takoder smo ove godine prvi put, priredili predstavu »Dodi i idi zamnom« s akademijom. Da je predstava uspjela najbolji je dokaz posjet naroda.

V. Surina.

Nova Bukovica. 17. veljače osnovano je sestrinstvo križariča, kojih ima lijep broj. Sv. ispovjed i Pricest polaze točno.

Na 4. ožujka imale smo skupa sa Križarima proslavlju Papinog dana sa priredbom. Članice su izvadale »Miran ljetnikovac na moru«. Sala u jednom činu. Priredba je lijepo uspjela. Održana je u vatrogasnem domu, koji je bio dupkom pun. Posjetioci priredbe bili su silno oduševljeni... Za taj uspjeh imamo najviše zahvaliti našem mlađom i agilnom vel. g. kapelanu Ivi Fabečiću, koji je sve svoje stope upotrebo, da se što više proširi društvo i rad Križara i Križarica u Novoj Bukovici.

E. Fiker.

Vrbovsko: Križari i Križarice. Križ bratstvo osnovano je ovdje g. 1932. a križar, sestrinstvo g. 1934. Ove je godine posvećena križ zastava. Pobudan je govor održao duhovnik Stj. Petranović, župnik i dekan. Križari i križarice revno obavljaju svoje mjesecne ispovjedi i polaze sastanke. Imali su mnogo neprilika, ali ipak ne sustaju u radu za uzvišena križ. načela.

Stj. Petranović, župnik i dekan.

Martijanec. Na 25. III. ispustila je dušu naša draga u Kristu sestrica, članica društva Marica Preskočil iz sela Poljanec. Bila je jedinica čestite obitelji. Marica je bila blaga, uslužna

i prema svakome milosrdna. Bovala je tri godine na plućima, ali se nije nikad tužila, uvijek je pjevala crkvene pjesme.

T. Kolonić.

Sv. Ivan Zelina. U Marijinom mjesecu dvije si je članice našeg djeva, dr. Srce Isusovo presadilo u samostanski vrt. Otišle su u Holandiju u »Kongregaciju Majke Božje pod zaštitom sv. Augustina«, gdje se nalazi već odprije 8 djevojaka iz naše župe. No jedna se članica naša, Marica pažić preselila u nebeski vrt — svomu zaručniku — komu je vjerno služila na zemlji i smjerno vršila dužnosti staleža svoga radeći u polju i kod kuće marljivo. Vraćajući se kući za vrijeme oluje, udari je grom i na mjestu usmrti — pred očima njezina brata. Umrla je naglo ali i pripravljena za vječni sud. Trećeg je svibnja dovršila devetnicu spaša, a već 8. svibnja stupila joj čista duša pred lice Božje. Nad otvorenim grobom iza veličanstvenog sprovoda oprostio se od nje naš upravitelj dirljivim riječima. Sedmi dan iza smrti članice su prisustvovali svetoj Misi — koja se

služila za dušu njezinu a pod sv. Misom zajedničkim molitvama i presvetom Pričešću preporučivale su dušu njezinu milosrdnom Srcu Božjem. Nad nenanđanim gubitkom njezinim bila je utjeha siroti majki udovici jedino ta, da joj je kćerka čiste duše otišla svom nebeskom Zaručniku. Nedokuci su putevi Božji! Jedan smo cvijetak izgubili — ali je zato grom — taj strašni glas Božji — doveo Bogu više njih, koji su ga bili ostavili.

Štefančić, župnik i dekan.

Podravske Sesvete. Naše djevojačko društvo Presv. Srca Isusova, koje je nastojanjem našeg veleč. g. župnika osnovano prošle godine, u svakom pogledu lijepo napreduje. Sve članice društva — imade ih preko 100 — redovito pristupaju svakog mjeseca sv. isповijedi i Pričesti. Prošle godine, 18. studenog, kad je bila svećana posvetu novoga oltara u našoj župnoj crkvi, dopratilo je u crkvu Djevojačko društvo u svečanoj procesiji zajedno sa Križaricama prečasnog gosp. Stjepana Pavunića zač. kanonika i župnika u Koprivnici, koji je uz asistenciju veleč. gospode Blage i Jurića obavio posvetu novog oltara i izrekao krasnu propovijed. Na dan Bezgrješnog Začeća, kao i na dan sv. Oca Pape, pristupile su sve članice društva zajedničkoj sv. Pričesti. Za Uskrsne pak blagdane uvježbale su članice igrokaz »Dvije majke«, koji su na Uskrs i Uskrsni pondjeljak poslijepodne večernice, na pozornici, koja je bila podignuta u župnom dvoru i krasno izvele. Župljani, koji su u tako velikom broju došli k predstavi, da su jedva stali u župno dvorište, pratili su njezinu izvedbu velikim zanimanjem. Za vrijeme predstave odjevao je mješoviti zbor Križare i Djevojačkog društva nekoliko lijepih uskrsnih pjesama. Predstava komada »Dvije Majke« i skladno pjevanje pružile župljanima veliki duhovni užitak. To je tek početak rada našeg Djevojačkog društva, koje će i u buduće svim silama raditi na slavu Božju i duhovni preporod svoje okoline.

K. Blažeković, župnik.

Bosiljevo. Na Blagovijest o. g. bilo je u našoj župi primanje novih članica u Djev. društvo. Prigodnu propovijed obavio je vlč. o. Kl. Klarić, karlovački gvardijan, koji je iz tog už asistenciju preč. g. župnika iz Lešča J. Kezela i domaćeg preč. g. župnika primio u društvo 64 nove članice i obavio svečani blagoslov.

Baška. Prigodom duhovnih vježbi, koje nam je održao od 1.-9. prosinca naš sumještanin mp. O. Augustin Jurić, naše se je društvo duhovno preporodilo. Tom prilikom smo ujedno proslavili i Jubilej Svetе Godine na svečani način. Na koncu ove svečane devetnice priredile smo zabavu sa predstavom »Blaženi milosrdni«, na koju smo namjeravale pozvati i autora ove drame preuzv. biskupa Dr. Ivana Starčevića, ali nismo bile toliko sretne, jer ga je Svevišnji, baš u te dane pozvao k Sebi. Nedjelju 7. 1. davale smo opet jednu predstavu »Lurdska pastirica«. Obj predstave donijele su mnogo uspjeha, što moramo zahvaliti gđici Nini Bonefačić na neumornom radu i požrtvovnosti. Čist prihod namijenile smo za svjećnjake na naš oltar Presv. Srca. Svetu Godinu zaključile smo trodnevnicom.

Dužnost nam je javiti, da nam je umrla u Zagrebu naša domorotkinja, uzorna članica i učiteljica Bazilija Frančić. Ova sposobna, požrtvovna i bogoljubna duša mnogo je poradila oko napretka našeg društva kroz cijeli svoj život. Kao bivše njegine učenice, nećemo je zaboraviti.

D. Pajalić.

Kostrena (sv. Barbara). Prošla je već godina dana, otkako je u našoj župi osnovano djev. društvo Srca Isusova. Naša je župa bila već dosta zapuštena, jer već nekoliko godina nismo imali župnika. No dragi Bog nam se smilovao i poslao revnog župnika i katehetu veleč. gosp. Vjekoslava Volarić.

U društvu nas ima 35 članica. Svaki mjesec primamo sv. Pričest, te smo dosada od 19. III. 1934. — 30.

IV. 1935., primile 511 sv. Pričesti, a izmolile 62 zlatne krunice. — Sastanak imademo svake prve nedjelje u mjesecu, te nam naš gosp. upravitelj drži propovijed i žarko nas potiče na ljubav prema Presv. Srcu Isusovu. Želje nam je da nabavimo društvenu zastavu.

Ivka Randić.

Lobor. Naše Djevojačko društvo primilo je od srpnja prošle godine do aprila ove god. 3.455 sv. Pričesti. 24 članice su se udale, 4 su umrle, 10 je novih primljeno. Dalo Presveto Srce, da što bolje cvate naše društvo.

M. Bartolec.

Sv. Đurad. Naše društvo ima 180 članica, koje redovito primaju sv. Pričesti. Ovaj mjesec svibanj primile su sv. Pričest za sv. Potvrdu, koja je bila 31. V. Imamo hvala Bogu dobrog i revnog župnika Ivana Vučetića, koji nam skoro svake nedjelje drži lijepe govorove o Presvetom Srcu, o katoličkoj Akciji.

M. Namjesnik.

Sv. Križ Začretje. Naše Djev. društvo, prikazalo je 1.000 sv. Pričesti od siječnja do svibnja o. god. Udalj nam se ove zime 9 članica a sada se spremaju nove u društvo.

E. Kunović.

Vršnik (na Hvaru). Naša župa nije velika, ali je zato Bogu odana. Pred 2 godine osnovano je Djev. društvo, koje veoma lijepo napreduje. Broji 44 članice. Imali smo i misije, koje su veoma uspjеле. U tome prednjači naše društvo, koje se upravo onih dana pokazalo, da je odano Božanskom Srcu Isusovu. Djevojke su kitile cvijeće oltare i bili u svemu pri ruci vel. Osim. Misionari su držali dirljive propovijedi, koje su padale na ljudska srca kao kiša na suhu zemlju. Trebamo srdačno zahvaliti vlč. upravitelju župe Don Mati Blaškoviću, koji nije žalio truda ni muke samo da se naša župa izmiri s dragim Bogom. Osobito je bio dirljiv ispraćaj misionara. Skupilo se more svijeta, slijedilo misionare i odusevljeno im zahvaljivalo. Djevojke su na rastanku obasule misionare cvijećem.

Glavarica.

Knjige

Hrvatska Marijanska lirika. Uredio D. Žanko. Zagreb 1935. Naklada knjižare »Preporod«. Cijena broširanoj 10 d., lijepo vezanoj i na finijem papiru 20 d. — Dobro je djelo učinio vrijedni urednik, što je prikupio u knjigu znatnije pjesme u čast Majci Djevici, kojima je uzvisuju suvremeni hrv. pjesnici. Tu je misaoni starac Arnold i nuda sve jasni Šarić, tu čuvstveni Deželić i krepka Šahova; tu su i obadva naša suvremena pjesnička pravaka Nazor i Domjanić i toliko drugi — u svemu 19 autora s 48 pjesama. Pjesme će radosno primiti obrazovaniji naš svijet, koji ljubi Boga ili ga bar traži, a osobito će im se obradovati Marijine Kongregacije pa i druga pobožna udruženja, koja će u knjizi naći i više pjesama zgodnih za deklamaciju. Knjiga je posvećena Majci Božjoj Bistričkoj o njezinoj 250 godišnjici. Najtoplje preporučujemo!

Ljubav Neba. Pjesme. Jeronim Korner. Tiskara Narodne Prosvjete. Zagreb 1935. Cijena 10 d. U današnjoj našoj književnoj bolnici, iz koje odjekuju lažno-vesele žice uz urlanje hule i očaja, čuju se kadikad ipak i blagi zvuci vjere, pjesme nevinosti, poniznosti, ljubavi. Nisu ovi potonji česti na žalost, ali su to radosnije slušani, kad se javi. S takvim eto pjesnicima dolazi pred nas J. Korner, jedan od najsimpatičnijih naših mlađih. Zanesen sv. Malom Terezijom pjeva on o Djetuštu Isusu, o Raspetom, o Majci Božjoj i Svetima, slavi »Ljubav neba«. Mladomu pjesniku čestitamo i s veseljem pozdravljamo njegovu lijepu bijelu knjižicu. Značajno je napose za nj, da okreće svoj pogled k puku i unosi pučki stih i duh u svoju pjesmu. Već podanova su se naši pjesnici stali stidjeti pučkoga duha kao što se stide pogospodena opaka djece svojih seljačkih roditelja. Zato su toliki od njih i došli dokle su došli. Red je oprostiti se s poganskog ohlošću, postati malen s pukom i svecima, poeziju živjeti i onda njom progovarati. Nastavi li Korner putem, kojim je pošao, dobit ćemo mnogo s njim. P.

O katoličkoj Crkvi. Napisao dr. Josip Carević, biskup. U ovoj knjižici prikazuje Preuzvišeni odlike kat. Crkve. U njoj iznosi i misli nekatolika o Crkvi. Preporučujemo je, jer će čitatelji još više zavoljeti svoju svetu Majku.

Mons. Božo Ivanić: »Gore Srca«, Nazaret kraj Banja Luke, 1934. Vlastita naklada, format $12\frac{1}{2} \times 17\frac{1}{2}$. Str. XXVIII 535 Cijena 35 Din. cijela platno.

Pod gornjim naslovom ugledala je svijetlo knjiga o ascetičkoj nauci. Ona je prvi svezak na široko zasnovanih ascetičkih duhovnih pouka, kako i sam pisac knjige u predgovoru obećaje da će je izdati u više svezaka. Prvotna tendencija autorova jest: da svojoj duhovnoj djeci, kojoj je kroz 30 godina životu riječju davao pouku u duhovnom životu, na uspomenu svoga 30-godišnjega duhovnoga rada među njima, istu pouku ostavi i predi i u pisanim govorima. I ako se pišečeva nakana tiče u prvom redu redovnica, kojima je duhovnim vodom sve to vrijeme bio, ipak knjiga će dobro doći svima, i svećenicima i lajicima koji traže solidne duhovne hrane, jer ona i svojim sadržajem i svojom formom iznosi prekrasne essaye, koji svi rade o onoj osobnoj i duševnoj kulturi, kojoj je učinak i očitovanje: dobr, savršen čovjek. Raspravlja o psihološkim uvjetima, o čudorednom htjenju, o religioznim osnovama i silama, te o stradanjima, boli i sreći čovjeka. Naći ćeš u ovoj knjizi sve, što te dobrim učiniti može.

Zahvalnice

Cerić: DJ Srce Isusovo udijelilo je mnoge milosti meni i mojoj djeci.
Čakovec: HC Bož. Srce ozdravilo je mene i moju djecu od tifusa. **Chicago, Ill:** BM U teškoj sinovoj bolesti pomoglo nam je Srce Isusovo. **Drenovci:** NE Srce Isusovo pomoglo mi u gospodarstvu. **Drvar:** KM Hvala Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj za primljene milosti. **Dakovo:** RK Zahvaljujem Bož. Srcu za mnoge primljene milosti. **Garešnica:** SM Srce Isusovo udijelilo mi je mnoge milosti. **Gerovo:** KM Zahvaljujem Presv. Srcu za milosti, što je podijelilo našoj obitelji. **Globočec:** LA Bož. Srce ozdravilo mi dijete po zagovoru Majke Božje Lurdske, sv. Josipa i sv. Valentina. **Gorjani:** BM U teškoj bolesti moje dvoje djece počnem devetnicu Bož. Srcu i djeca sretno prebolješe. — KM Hvala Presv. Srcu, što nam je sin sretno položio maturu, a zet ispit. **Gor. Desinec:** KA Zahvaljujem od svega Srca za zdravlje, što mi ga je udijelilo Presv. Srce. **Gundiaci:** MM Zahvaljujem Bož. Srcu za sretan uspjeh operacije i ozdravljenje, iako su liječnici u to sumnjali. **Kamenica:** PA Zahvaljujem Bož. Srcu, što mi je dijete ozdravilo. **Komletinci:** JP Hvala Presv. Srcu, Bl. Dj. Mariji, sv. Josipu i sv. Antunu, što mi je dijete izbavljeno iz velike opasnosti. **Kompur (Rab):** BA U teškoj nevolji utekoh se sv. Josipu i sv. Tereziji i pomogao mi. **Kopriv. Bregi:** ŠM Zahvaljujem Presv. Srcu za brzo ozdravljenje djeteta. **Kostrena:** DL Zahvaljujem Bož. Srcu za primljene milosti. **Kotoriba:** NN Zahvaljujem Bož. Srcu za sretan porod. (Nastavit će se).

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izдавач i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

DAROVI U MJESECU OŽUJKU 1935.

U čast S. L. i Mar., Majci Bož. Bistričkoj, Lurdskoj, sv. Josipu, sv. Tereziji M. I. i sv. Antunu: Carevdar MŠ 30 Drvar IK 10 MK 10 Omišalj MA 100 Petrinja LF 20 Sarajevo DR 50 Zagreb MK 50 ML 15 Zagreb PB 10.

Za raš. Glasnika S. L. Benkovac LP 5 Benton Harbor, Mich. LL 50c Beograd JU 100 Bošnjaci MG 10 Brlog DB 5 Ceric JD 30 Čirvena SP 10 Cabar VR 10 Djakovo GM 15 Dobrinj IV 30 Dubrovnik KP 20 Fužine DK 10 Ernestinovo JB 20 JB 25 Green Bay, Visc. Dol. 1— Karlovac NB 5 Kostr. sv. Lucija LD 10 JZ 10 Ladimirovci BS 5 Lepa Ves DV 25 Lešće FD 10 Ludbreg JB 15 Mason, Visc. MG 50c Mala Mlaka RF 5 Medjurčić MJ 5 New Bringhton, Pa. MV. Dol. 1— Nova Gradiška ME 15 Nuštar DG 20 DR 5 Omis NM 10 Osijek HS 4.50 JP 10 Pokupsko LR 20 Poljaci AF 10 Rukavac AM 8 San Francisco MC Dol. 3— Sisak MU 10 Split ME 50 St. Petrovoselo PF 20 Sušak KS 20 MM 20 Sv. Juraj u Trnju VK 10 Trsat IL 20 Varaždin IM 10 Vinkovci EG 5 Voćarica KD 5 Volažje EC 10 Vukovar KG sakupljeno 60 Zagreb AŠ 100 AŠ 15 FZ 11 IK 10 JR 30 KU 3 MM 5 MP 5 MŠ 5 MV 5 SB 10 ŠM 5 VD 30 ZR 10 Zaton KJ 100 Zelenika MN 5 Zlatar KP 5.

Za kruh sv. Antuna: Bjelovar SF 15 Dolci FP 15 Nova Rača LD 20 Platičevo IP 50 Preko MM 40 Sarajevo HP 15 Šibenik PŽ 25 Zagreb PB 10.

Ulje za Vječno Svetište: Zagreb KU 15.

Za Malo sjemenište u Travniku: Zagreb FZ 24.

Za oltar Majke Božje u Jeruzalemu: Lešće FD 10.

Za Dom biskupa Lang: Osijek JP 10.

Za naše Misije i Misijonare: Bregi Kopr. MŠ 40 Novi Sad DŽ 5 Slav. Brod FB 10 Varaždin AŠ 10 Virovitica JH 25 Vršnik Ž. U. 5 Zagreb SM 10 Zlatar KP 10.

Za otkup i pokrštenje pogančeta na ime: Danijel: New Westminster BC Dol. 2—.

DAROVI U MJESECU TRAVNUJU 1935.

Sv. Mise: Banovci MČ 20 Bjelovar KD 20 Canton, Ill. FS DL 1— MC Dol. 2— Galesborough, Ill. FS Dol. 2— Gračenica LC 20 Jablanac ZP 20 Kenosha, Wisc. FO Dol. 1— Kešinci MH 100 Končanica AM 20 Lachpurt, Ill. RM Dol. 2— Milwaukee, Wisc. RP Dol. 1— Nijemci KR 10 Pittsburgh, Pa. AB Dol. 1— NAB Dol. 2— San Davis, Ill. FS Dol. 1— Seedsdale, Pa. BT Dol. 1— Steelton, Pa. BG Dol. 3— JB Dol. 1— TP Dol. 1— Weehawke, N. J. AJ Dol. 1—

Svetište S. L. Chicago, Ill. VM Dol. 4— Karlovci Srem. IE 40 Retkovci MB 10 Split AV 20 Šibenik MB 5 Zagreb IM 40.

U čast S. L. Battle Creek, Mich. EP Dol. 1— Biograd n/M. JP 10 Brdovec KP 20 Bribir ŠK 10 Dugaresa TP 20 Gor. Kustošija BS 50 Karlovac BL 5 LB 5 Oriovac MR 10 Slatina KS 15 Sotin DH 10 Šag DR 2 KA 10 LR 10 Trnovac DM 4 Vukovar SV 20 Zagreb DC 20 MN 5 NN 5 Zlatar MD 20 Zabnik MP 10.

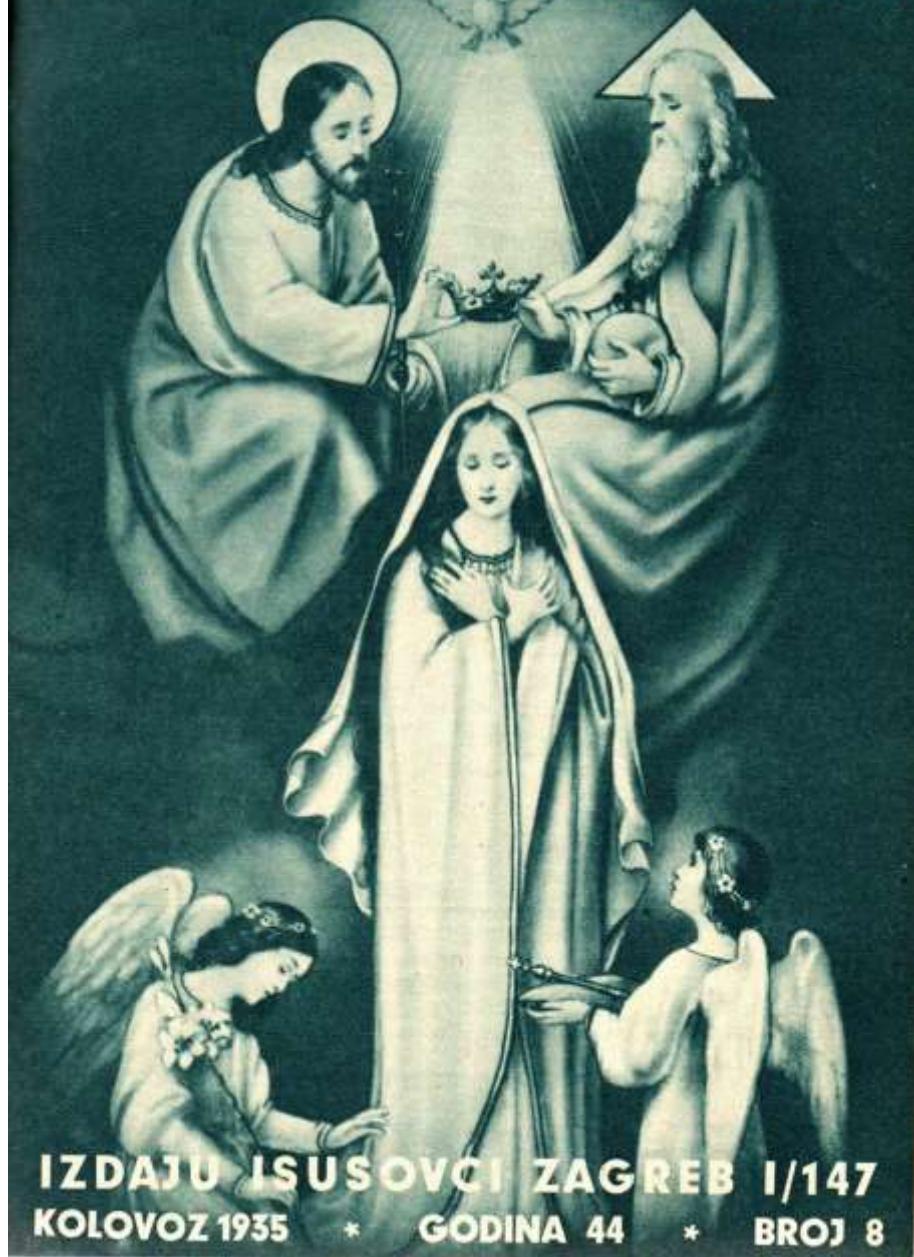
Za raš. Glasnika S. L. Badljevina BJ 10 Benkovac LP 5 Beograd MA 15 Berovo VH 50 Bošnjaci AB 10 Bregi AH 15 Brodski Varoš RS 5 Chicago, Ill. FK Dol. 3— Čukarica LK 10 Dubica VV 10 Ernestinovo JB 20 Filip Jakob MB 10 Gig Harbor, Wash. VS Dol. 1— Goričani IG 30 Gor. Podgradje AK 10 Gradačac LV 20 Ivankovo FH 10 Kreka FS 5 Križevci AB 10 Nova Gradiška AZ 5 Novigrad Podrav. DM 30 Osijek AE 5 AT 20 Pittsburgh, Pa. MČ DL 1— Primosten AH 10 Sarajevo KT 5 TI 5 Sisak BG 5 Sotin MŠ 10 Slavon. Brod BR. S. L. 50 Šibenik MJ 10 Vršnik JG 5 Zagreb MC 10 MP 10 NK 15 NN 10 Zemun BL 5 Županja EB 10.

Za kruh sv. Antuna: Gradište KO 10.

Za cvijeće Božjeg Groba: Canton, Ill. FS Dol. 1— MC Dol. 1— Hillsville, Pa. MB Dol. 1—

Za otkup i pokrštenje pog. djece: Legrad GH na ime: Agneza Gabrijela 100—, New Westminster MB na ime: Marija Dol. 2—.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147
KOLOVOZ 1935 * GODINA 44 * BROJ 8

GŁASNIK PRSV. SRCA ISUSOWA

GODINA 44

KOLOVOZ 1935

BROJ. 8

Apostolstvo Molitve kod bolesnih i slijepih

Mjesečna nakana u kolovozu blagoslovljena od sv. Oca.

Pohodio sam pred nekoliko godina jednoga nemoćnika u bolnici. Uto doniješe na obližnju postelju čovjeka osrednje dobni. Imao je zaplet crijeva. Jaukao je od muke. Nekako mu se pogled zaustavi na meni i lice mu se za čas kao razvedri. No odmah povice: »O velečasni, kakve muke ja trpim!« Nikad ne će zaboraviti ni onog pogleda ni onoga glasa. Sjetio sam se Spasiteljeva povika u tjeskobi na križu i nijemo sam upro prstom u raspolo. Primio je odmah sakramente umirućih i domala izdahnuo.

Koliko ih je širom svijeta, koji podnose veće ili manje muke bolujući od prerazličnih bolesti, pateći nerijetko godine i godine! Blago onima, kojima je Bog otvorio oči pa poput spomenutoga patnika gledaju.

Bolest u svjetlu razuma i vjere. Bolest nije doista ugodna i ljudi je se redovito nastoje pošto poto oslobođiti, no ona je uza sve to velika dobrovorka ljudska. Mnogoga je čovjeka ona očuvala, da nije pao u grijeh, mnogoga izvukla iz duboka grejšnog ponora. Siloviti, oholi ljudi postaju na bolesničkoj posteli kroz mala djeca, vide svoju nemoć i počinju razmišljati. Bolest ih sieča smrť, pomišljuju na drugi život, skručuju se, isповijedaju svoje grejhe, popravljaju se, postaju ponizni, blagi, čisti.

Bolest daje srce samilosno. Nitko ne će bolesnika razumjeti kao onaj, koji je sam teže bolovao. Bolest utvrđuje čovjeka u iobru, čisti mu dušu od nesavršenosti. Sveci to dobro zadržali. Sveti Lidvina podnosi mnogo strašnih bolesti punih 38 godina. Kad je iza prvih godina muke po Božjem prosvjetljenju upoznala korist bolesti, ne traži više zdravlja, pače ne želi ozdraviti.

Bolest je eto gorki lijek, kojim Bog liječi ludske duše. On izrađuje od njih krasne umjetnine. Kolike zasluge stotomu duša, koja svoju bolest podnosi barem strpljivo, a možda i rado, s ljubavlju!

Ovdje s bolnima spominjemo i slijepi. Zašto? Oni se duše općenito ne zovu bolesnicima, no pribrajamo ih k ovima, jer nemaju glavnoga osjećala, vida. Kao bolest tako i slijepoća jest za ljude dobre volje pravi dar Božji. Mnogi će slijepi doći do velike kreposti i velike slave u nebu, a da su imali zdrave oči, bili bi veliki grješnici i izgubili se zauvijek.

Posvećenje bolesti Apostolstvom molitve. Možda si ti, brate, koji ovo čitaš, bolesnik. Znaj dakle, da osim drugih dobara stičeš valjano podnošenom bolešću i svu silu zasluga za nebo. A ktonu možeš još znatno povećati vrijednost svoje bolesti. Evo kako. Upiši se — ako već nisi upisan — u Apostolstvo molitve. U tom ćeš pobožnom društvu imati veoma malene dužnosti, a veoma velike koristi. Ujutru izmoli *S v a g d a n j e p r i k a z a n j e*, koje imaš u Glasniku na 2. strani omota, ili ako ne možeš to, barem reci: »Srce Isusovo, za tebe hoću da živim ovaj dan«. Činiš li to i nastojiš vršiti svoje kršćanske dužnosti, već si pravi član Apostolstva Molitve. To je prvi stupanj njegov. Izmoliš li ktonu svaku večer 1 Očenaš i 10 Zdravomarija na mjesecnu nakanu Apostolstva, onda vršiš i ono, što traži drugi stupanj. Primiš li još svaki mjesec sv. Pričest u naknadu za uvrede, što se nanose Isusu, onda si se popeo i na treći stupanj Apostolstva. Opširnije ti se o ovom govori u šestom izdanju molitvenika »Srce Isusovo« od str. 103—107.

Kao član Apostolstva Molitve dobivat ćeš od Božanskoga Srca posebnih utjeha i jakosti u svojim patnjama. A zar te ne će uznotisiti već sama pomisao, da moliš, radiš i trpiš skupa s više nego 30 milijuna duša — koliko naime članova ima Apostolstvo M. — pod vodstvom najdivnijega Srca? Za vježbe svakoga pojedinog stupnja Apostolstva Molitve zadobivat ćeš uzato mnoge oproste, kao što ti se kaže na upisnici, koju ćeš primiti kod upisa.

Tako će Tvoji bolovi biti visoko uzdignuti, sinut će nebeskim sjajem. Tako će tvoje rane, pa bile one i najgrdnije, postati tajanstvenim cvjetovima, s kojih se diže miris draži od ruža i ljubica k Srcu Božanskemu. Tako će tvoje jadne grudi, razdirane kašljem, točene bacilima, kočene zaduhom biti ljepše nego cvjetna kapelica u proljeće; u njima će nebeski Golub širiti blaga krila i izdisati svjetlost i ljubav. Tako će tvoji ubogi rastrojeni živci biti žice, s kojih će se na dodir milosti dizati ljupkiji zvukovi nego s violine pod prstom najvećih smrtnih umjetnika. Tako će tvoja bol, zvala se ona kako mu draga, ječati kao djetinja tužaljka i dirati Božansko Srce, a divna će se duša Isusova svijati k tebi kao majka k zipci bolnoga čeda i pjevat će ti uspavanke, od kojih slatko plaču oči, a koje se ne mogu izreći zemaljskim jezikom...

Da, patit ćeš, ali ćeš znati, da je tvoja bolest posvećena, da donosi preobilnu korist nesamo tebi, već i svemu rodu ljudskom, da je ona nada sve mila Srcu Božanskom, i po tom će ona bivati za te vrelom utjehe i radosti! A bit će ona i:

Blagoslov za Apostolstvo molitve. To se lako razumije, ako promislimo, koliko vrijede rad, molitva i bol. Raditi zdravu čovjeku i nije baš tako teško. Moliti je mnogo teže. Ne doduše onda, kad Bog daje kod molitve unutrašnju utjehu, već onda, kad smo bez nje. Tad zna molitva biti preteški teret, pa se hoće upravo junaštva, da ustraješ u njoj. To je obični gorki kruh dušama, koje se više mole. A ipak je od svega toga redovito teže podnositi dugu mučnu bolest, navlastito ako se s njom još skupa nađe duševna suhoća i žalost. No tko takovu bolest barem strpljivo od ljubavi k Bogu podnosi, taj dakako zasluguje više, nego da ne znam koliko radi i moli. Kada dakle pobožni bolesnici kao članovi Apostolstva darivaju svoje trpljenje Isusu, onda će to biti osobito veliki darovi, kojima će Apostolstvo i kako zadovoljavati za uvrede, što se nanose Božanskom Srcu, i dobivat će prevelike milosti za spasavanje i posvećivanje duša. Tako će eto bolesni članovi biti izvanredni blagoslov za samo Apostolstvo.

Vapijmo dakle u kolovozu: Božansko Srce Isusovo smiluj se bolesnim i slijepima! Dovedi ih u Apostolstvo molitve i posveti ih u njemu! Spasitelj, koji ne ljubi manje današnjih bolesnika i slijepaca nego je ljubio one, što ih je iscjeljivao, kad je hodao po zemlji, naplatit će svakomu od nas tu molitvu, tu ljubav prema njegovim miljenicima.

M. Pavelić D. I.

Nutarnji život u litanijama Srca Isusova

Mnogi vele, da im je teško ostati sabranim, kada mole litanije Srca Isusova i da ne razumiju pravo mnoge zazive. Evo im u nekoliko riječi kao pomoć za sabranost i tumačenje raznih zaziva. Sastavila ih je jedna redovnica.

Srce Isusa, Sina Oca vječnoga, i ja sam po Tebi dijete istoga vječnoga Oca. Koliko je to dostojanstvo! Bog je moj Otac!

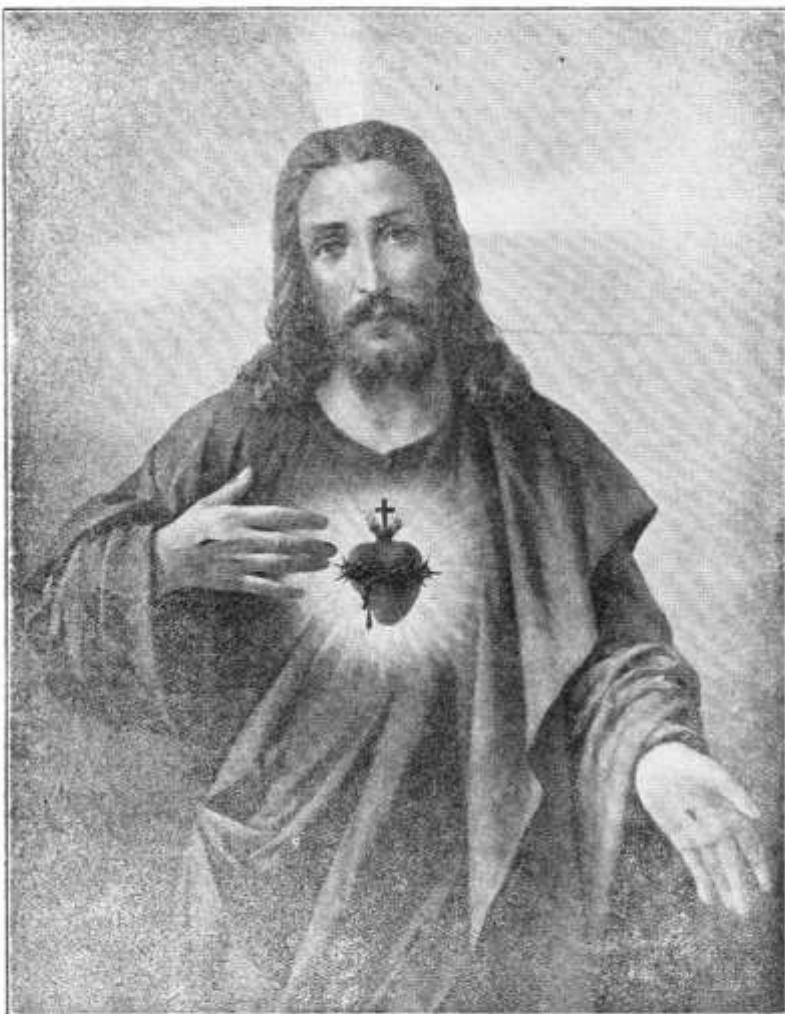
Srce Isusovo, u krilu Djevice Materi od Duha Svetoga sazданo, kada ujutro sideš u moje srce, častit će Te i ljubiti onako, kako Te je Marija častila i ljubila, kada si kucalo pod njezinim srcem.

Srce Isusovo, s Riječju Božjom bitno sjedinjeno, ne će mirovati, dok sasma ne budem s Tobom usko spojen u svom mišljenju i volji.

Srce Isusovo, veličanstva beskrajnoga, gdjegod kod ljudi nađem na dobro srce, pomislit će: »To je odraz Tvog veličanstva.«

Srce Isusovo, hrame Božji sveti, neka odslike moje srce bude kapela vječnog klanjanja.

Srce Isusovo, šatore Višnjega, dodji, otpočini u meni! Moja ljubav neka bude zlatni ciborij, u kome se nalaziš.

Slikao L. Crosio,

PRESVETO SRCE ISUSOV

Srce Isusovo, kućo Božja i vrata nebeska,
čuvaj crkvicu moje duše u miru i sabranosti, u šutnji i svetoj po-
božnosti.

Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi, zapali
tom ljubavlju i moje hladno i mlako srce.

Srce Isusovo, pravde i ljubavi posudo, daj
da i moje srce bude čisto i odstrani od njega sve hotimične grijeha.

Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno, daj da
ti i u tome sličan budem, da upoznam svoju tvrdoću i sasma je se
riješim.

Srce Isusovo, krepsti sviju bezdno, obogati
me siromašna bogatstvom Svojih krepsti.

Srce Isusovo, svake hvale predostojno, daj
da moje dnevno djelovanje neprestano bude Tebi na hvalu i Two-
joj ljubavi i dobroti na čast; tako plemenita i čista neka u svemu
bude moja nakana.

Srce Isusovo, kralju i središte sviju srda-
ca, evo, ja sam Tvoj sluga (tvoja službenica) i zadovoljan(-na)
sam i s najzadnjom službom u Tvojem kraljevstvu. Daj, da Te samo
ljubim i slavim!

Srce Isusovo, u kojem je sve blago mudro-
sti i znanja, neka me u svemu vode načela vjere i Tvoja mi-
lost! Pošalji mi Duha Svetoga sa sedam darova njegovihi!

Srce Isusovo, u kojem prebiva sva punina
Božanstva, daj mi milost, da se božanske krepsti u svoj svo-
joj punini izlju u moju dušu!

Srce Isusovo, koje je Ocu vrlo omiljelo,
trudit će se, da se samo Tebi dopadnem, a ne ljudima.

Srce Isusovo, od kojega punine svi mi pri-
mismo, neće nikada zaboraviti, da bih bez Tvojog otkupljenja
bio samo nevoljni siromah.

Srce Isusovo, željo bregova vječnih, moje
srce svaki dan i sat žudi za Tobom, kao jelen za izvorom vode.
Sve se moje biće veseli Tebi.

Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosr-
đa, ne će se više za svega svog života ni tužiti ni biti neprijazan
prema ljudima.

Srce Isusovo, bogato za sve, koji zazivaju
Tebe, u svim prilikama svoga života uzdam se u Tebe.

Srce Isusovo, izvore života i svetosti, za-
hvalujem Ti, što si ustanovio svete sakramente, iz kojih crpim
Tvoj život. Želim ih vazda pobožno primati.

Srce Isusovo, pomirište grijeha naših, evo
me, idem za tvojim primjerom i pružam naknadu za svoje i tuđe
grijeha.

Srce Isusovo, nasićeno pogrdama, daj da lju-
bitim skrovito i ponizno življenje!

Srce Isusovo, satrveno zbog opačina naših, daj da ponizan budem radi svojih slaboća, ali nikada da ne zdvojam.

Srce Isusovo, do smrti poslušno, neka volja Oca nebeskoga bude i moja volja vazda, svagdje i u svim stvarima.

Srce Isusovo, kopljem probodenog, o vazda otvoreno Svetište, budi moje utočište! Tu ću otpočivati u tihoj, srdačnoj molitvi.

Pozdrav Isusu na raskrištu.

žrtvuješ, i daj da ja i svi ljudi budemo dionici njezinih zasluga.

Srce Isusovo, spasenje onima, koji se u te učaju, daj da se na meni i svim ljudima, koji te časte, ispune tvoja obećanja.

Srce Isusovo, ufanje onima, koji u Tebi umiru, daj da dnevice tako živim, kao da bih navečer stupio pred tvoj sud, i milostiv mi budi na času moje smrti.

Srce Isusovo, milino sviju svetih, budi mi jedino veselje na zemlji i nagrada na nebu! Amen.

Srce Isusovo, izvore sve utjehe, pošalji mi Duha Svetoga Utještitelja, da me ojača te i ja drugima pružim nebesku utjehu Njegovu.

Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše, daj da u meni umre pšenično zrno nižeg čovjeka, te Ti u meni živiš i ja u Tebi!

Srce Isusovo, mire i pomirenje naše, ne ću da živim u miru sa svojim zlim nagnućima, ali želim biti u bratskoj slozi sa svim ljudima.

Srce Isusovo, žrtvo za grijeha, daj da volim svetu Misu, u kojoj se Ti vazda za nas

Mučenički Meksiko

Prošle godine započeli su meksički vlastodršci još jače proganjati katolike. Ali vjerni sinovi sv. Crkve neustrašivo isповijedaju sv. vjeru i trpe za nju sve, pa i smrt. Evo samo nekoliko istinitih crtica, koje će osvijetliti junaštvo meksičkih katolika i pokazati podmuklost progonitelja.

1. U vlaku

Kroz tamnu noć juri brzi vlak kroz Meksiko. Telegrafski stupovi, na kojima se po gdjeđije njiše koji obješeni katolik, gube se jedan za drugim brzim redom u daljini.

U vagonu drugog razreda vozi se samo malo putnika. Neki od njih čitaju novine, drugi drijemaju, žene miču gotovo neopazice usne u molitvi ili njišu dijete na krilu. Sprjeda u povećem odjelu vagona odjekuje razuzdan smijeh nekih oficira. Jedan od njih, kako se čini, njihov zapovjednik, ustane, protegne se i promjeri putnike. Iza kratkog promatraњa sagne se naglo k svojim drugovima: »Halo, danas smo dobre sreće! Pogledajte u onaj kut. Tamo vam sjedi jedan pop!«

»Ne buncaj!«, oglasi se drugi oficir. »Otkud ti možeš znati, da je to pop, a ne vidiš mu ni lica?«

»Vi dakle ne vjerujete? Dobro. Pa će vam pokazati.« Svi pet časnika stisnu se bliže jedan drugomu. Tiho su nešto šaputali . . . Najednom zavikne taj zapovjednik i pane na pod. Lice mu se grčilo, tijelo se previjalo od bolesti.

»Umirem«, šaptao je, »umirem . . . Svećenika . . . Ispovijed . . . «

Nasta strka u vagonu. Neki pohitiše k umirućemu, drugi sa grozom okrenuše glavu. Ostali oficiri jedva suzdržavaju smijeh. Jedan se od njih uozbilji, stane na klupu i upita glasno: »Je li ovdje koji svećenik? Zaklinjem ga, da pomoće našemu zapovjedniku!« i pogled mu se zaustavi na gospodinu u mračnom kutu vagona . . .

Cim je taj putnik začuo poziv, uspravi se malko. On je svećenik, ali bijegunac iz pokrajine Chiapas (Ciapas). Vlasti su tamo izdale nalog, da se svaki svećenik, kojega policija uhvati, ima ustrijeliti. On se sada uputio u glavni grad, Meksiko. Tamo će se moći lakše skrivati i pomagati svojoj progonjenoj braći . . . Sada je sjedio neodlučno u vagonu.

Da li je tu zbilja potreban svećenik . . . ? Vjerojatno su samo podmetnuli stupicu. A što opet, ako on skrivi, da jedan čovjek umre u smrtnom grijehu samo zato, što se on, svećenik, nije usudio priteći mu u pomoć . . . ? Tu se radi o spasu jedne duše.

Svećenik ustane odlučno, preporuči se Bogu i pristupi k umirućemu. »Ja sam svećenik! Pustite me nasamo s njim, da ga ispovjedim!«

Ljudi se udaljše. Oficiri odoše van iz odjela jedva suzdržavajući smijeh. »Eto, ipak je pop! Sjajno smo ga otkrili!«

Svećenik klekne, sagne se k umirućemu. »Recite mi svoje grijehe!« — Nikakva odgovora. »Recite barem: Bože, kajem se...« I opet šutnja . . . Svećenik metne ruku na njegovo čelo. Obliveno je hladnim znojem. Lice je blijedo, iznakaženo. Časnik je mrtav . . .

Bog je kaznio licemjera. Očuvao je čudom svećenika, koji je radi jedne duše izložio svoj život.

U vagon uđoše i opet oficiri. Najprije su stajali kao okamenjeni nad lješinom svoga zapovjednika. A onda časnik, koji je zvao svećenika, pada na koljena nasred vagona i — ispovjedi se.

2. Meksičke katakombe.

Tamna je noć, puna strave. Bio sam u Chihuahua (Čiuaua), u jednoj od četrnaest (sada već petnaest) meksičkih pokrajina, u kojima je zabranjen boravak svim svećenicima i svaka služba Božja. Na kućama vise crne zastavice, muževi i žene nose na lijevoj ruci crni trak, sve to iz žalosti, što su im oteti sv. sakramenti, jer nema nigdje svećenika. Pa ipak sam našao u samom gradu Chihuahua sve crkve bez prestanka pune ljudi, žena, djece. U crkvi sv. Franje, najstarijoj u gradu, kleći nekoliko stotina vjernika na kamenom podu i upiru suzne oči na goli veliki oltar. A po njima padaju komadi biele žbuke, što je komunistički radnici stržu sa stropa ruševi crkvu . . .

I u Guadalajari (Gvadalahari) našao sam crkve prepune, I tu idu svi u crnom. Tu sam pribivao sv. Misi, što ju je sluzio jedan Isusovac, za čiju je glavu raspisana nagrada. Kao i mnogi drugi od njegove subraće ne smije ni on prenoći dvije noći pod jednim krovom. Vidio sam tu sjajne primjere požrtvovnosti, vjernosti i

odanosti katolika, koji su se neprestano tiskali oko svećenika i molili: »Oče, ostanite ovu noć pod našim krovom! Čitajte sutra sv. Misu kod nas!« Kod jedne takve sv. Mise, kojoj sam prisustvovao, klečala je cijela obitelj i susjedi na podu u maloj sobici. Hostiju su izvadili iz ladice u stolu, misno odijelo je bilo pohranjeno u jednom sanduku u podu sobe, prozori su bili dobro zastrti, ljudi su se tiskali u vratima i u udubinama prozora.

U jednom mjestu u pokrajini Jalisco (Halisko) govorio sam sa svetim biskupom Orozco (Orosko) iz Guadalajare. Iako prognaš, povratio se on kriomici natrag. Za njega je raspisana velika nagrada, tko ga oda. K svojim svećenicima dolazi on jednom preobučen kao Indijanac, onda kao seljak ili u pastirskim haljinama. Tako preobučen zalazi među narod, pače hoda i između vojnika.

Jednom sam ga našao — gdje, ne smijem reći — u jednom sjeniku napola pod zemljom, kamo ne bi ljudi ni stoku stjerali. U tom prostoru bio je jedan stol, dvije stolice, umivaonik i ručnik. Tri prozora i obadvoja vrata neprestano su otvorena, da biskup može lakše pobjeći, ako zatreba. Tu stanuje stari, sedamdesetgodишnji biskup, samo da bude blizu svojim ovcama. Oko biskupova stana straže neprestano Indijanci, o kojima su novine nedavno lažno pisale, da su okrenuli Crkvi leđa. Oni su spremni svaki čas dati svoj život za svoga biskupa. Svi oni znaju, gdje je biskup, i nijedan ga ne bi htio izdati ni za sve blago svijeta.

Kad su me uveli u taj prostor, čekao sam napeto, što li će doći. Napokon uđe neki starac, čovjek bi ga držao slugom. Odjeven je bio kao najsromotniji seljak, a u ruci je nosio suncobran. On segne rukom u džep, izvadi prsten i stavi na desnu ruku. Bio je to biskupski prsten. Kleknuo sam i poljubio sam ga. Biskup se

prijazno smiješio. »Sinko, sigurno nisi očekivao, da ćeš u ovakovim prilikama naći jednog biskupa. Kad se povratiš u Ameriku (Sjedinjene Države), pripovijedaj svom narodu, kako živi meksički nadbiskup. Ova sobica je moja katedrala. Ja sam u Božjoj ruci. Umrli su već toliki svećenici, pa neće biti šteta, ako za njima pođe i njihov nadbiskup.«

Tri sam sata bio kod biskupa Orozco. Ručali smo nešto siromašne hrane i voća, što su donijeli Indijanci. Na polasku me je blagoslovio i izručio mi mnoge poruke svojim prijateljima u Sjedinjenim Državama, a dao mi je i svoje pastirske poslanice, koje svjetovnjaci u Meksiku uz životnu opasnost tiskaju i raspačavaju. Molio me je, da bi te poslanice predao nadbiskupu Diaz (Dias) u glavnem gradu Meksiko, zatim apostolskom delegatu u San Antonio i američkoj štampi. — Nekoliko dana kasnije čuo sam u glavnem gradu, da je nadbiskup Orozco jednoga dana otišao u polje i tamo zaredio za svećenike dvadesetoricu mladića. Meksički katolici žive u katakombama, kao nekoć rimski mučenici.

U glavnem gradu video sam hiljade Indijanaca i ostalih siromašnih seljaka, koji su na stotine kilometara prevalili, gdje kleče u katedrali i čekaju nadbiskupa Diaza, da ih krizma. Došli su bez straha pred vojnicima, što tamo odmah preko puta katedrale stoje s nabijenim bajonetama i s topovima pred palačom predsjednika republike.

Ti su Indijanci dolazili iz daleka takoder k narodnom svetištu Majke Božje u Guadalupi. Daleko u brdima i pustinji kušali su ih vojnici odvratiti od puta, ali narod je ipak hrlio k svetištu. Mnogi su od umora popadali na pragu crkve kao mrtvi od umora i zaspali tako, da su ljudi sutradan s mukom mogli ulaziti u svetište gurajući se između umornih, pospanih putnika.

Od 1929. do sada ubili su komunisti u Meksiku mnogo hiljada katolika. I još uvijek umiru oni za sv. vjeru. Sada ih ne striješljaju više javno. Nema više ni sudbenih procesa. Sve se događa tajno i nijedan katolik u Meksiku ne zna, kada će doći na njega red.

Slika na zadnjoj strani omota predočuje nam grozno mučenje sv. Lovre (Lovrenca). Živio je u trećem vijeku i bio je učenik sv. Siksta Pape. Hranio je i odijevao 1500 siromaha, premda je bio veliki siromah. Kao mladi đakon podnio je najgroznije, a ujedno najslavnije mučeništvo. Najprije su ga pogani tukli, onda pekli na užarenom željeznom krevetu, zatim su ga boli užarenim šiljcima, trgali mu komade ispečenog mesa i bacali psima, olovo su na njega lijevali. On je to sve pun veselja i radosti podnosio za Krista i Njegovu Crkvu. Mučitelje je dapače bodrio, da ga samo još više muče, a on se je za njih molio, sve dok mu se duša ne preseli svomu Stvoritelju. Svetkovina se slavi 10. kolovoza.

Zdravo Djevo, djevâ slavo

Negdanja »sekvencija« u Misi Vel. Gospe.*

Zdravo Djevo, djevâ slavo,
Našeg Spasa Majko, zdravo,
Zvijezdom mora zvana pravo,
Zvijezdo, štono ne luta!
Moli za nas svoga Sina,
Da sred ljutih olujina
Mora ovog zla dubljina
Lade nam ne proguta.

Bjesni more, vjetar vije,
Val na val se grdan lije,
Leti lada i već bije
Boj sa ovim svijetom zlim:
Tu sirene mame klete,
Pas i gusar tuda lete,
Svi ti jadi smrću prijete
Putnicima klonulim.

Sad u bezdan čamac tone,
Sad ga k nebu vali gone,
Škripi jarbol, jedro klone,
Mornar poso ostavlja;
Čovjek jadan, stvor od gline,
U zlu takvom brzo gine:
Spasi, Majko sa visine,
Smrt već na nas eto zja.

Ti od rajske rose sveta,
Bijela poput ljiljan-cvijeta,
Dade za spas svega svijeta
Novim putem novi cvijet:
Sin, sa Ocem jedno što je,
U tijelo se skrio tvoje
I tu čovjek postao je
Tvojim krilom obuzet.
Od vjekova Bog te znao,
On te silan odabrao,
Djevičanstva ne takao
Materinstva dav ti sjaj.

Eva pati radajući,
A ti Spasa podajući,
Porodi ga ne znajući
Što je bolan porodaj.

Marijo, o radi tvoga
Silnog blaga duhovnoga
Dignuta si ti od Boga
Nad andele korâ svih.
Danas na dan sreće puni,
Što u raju tebe kruni,
Nek se milost na nas truni
S pogleda ti majčinih.

Sveta šipko iz korijena,
Cvjetna lozo umiljena,
Maslino nekalamljena,
Koja tako urodi:
Zubljo zemlje, sjaju raja,
Iznad sunca snagom sjaja,
Moli Sina, u dan vaja
Neka nas ne osudi!

Zbori Kralju svemoćnomu
O svom puku ubogomu,
Što unatoč grijehu svomu
Milostivu čeka riječ.
Sudac, koji praštat znade,
Koga slavit sved valjade,
Zalog nade nama dade
Sebe za nas prinoseć.

Isuse, kog Djeva rodi,
Kroz sve bure s nama hodi,
Ti nas uči, ti nas vodi
U nebeski zavičaj!
Ti nas uči, ti nas vodi
Tišaj ljitu vjetra huku,
U tihu nam stiči luku
Po milosti svojoj daj!

M. Pavelić D. L.

* Ovu je krasnu pjesmu latinski složio, kako neki misle, redovnik augustinovac Adam od sv. Viktora u 12. vijeku. Više je ovakvih prijevoda bilo štampano u našem Glasniku i drugdje. Priedio ih je o. Pavelić. Ti će hrvatski prijevodi, u svemu njih 230, biti doskora štampani, pa se nadamo, da će naši čitatelji radosno pozdraviti tu crkvenu pjesmaricu.

Svaki prvi petak—pravi svetak

Dugo je tome, što si iz jedne udaljenije zagrebačke ulice svaki dan mogao promatrati dvije vrijedne susjede, kako idu sabrane, svaka za se, prema Svetištu Srca Isusova. Djećica su još spavala kod kuće: tri dječaka jedne, a dvije djevojčice druge gospode. Kad su obje ove majke izvršile svoju omiljelu jutarnju pobožnost, povratiše se kući blažene duše. Medutim probude ocevi svoju dječicu, a djeca se umiju i urede. Čim im se majka pojavi na pragu sobe, već se joj ususret smješkahu sveži obrašćici dječice, kojima su nevine očice neobično živo caklide u jutarnjem rumenilu. Srdačan poljubac majčin rastvorio je od radosti i milja sićušne, crvene čaške njihove. — Majka došla upravo sa svagdanje sv. Pričesti te donijela u dom blagoslov Božji za ljubljenu djecu i marljiva supruga. Na taj je način svaka od ovih gospoda u punom smislu držala tri ugla domaćeg ognjišta, što bi bez one izdašne dnevne Hrane i nebeske Mane bilo skoro nemoguće... A tako se taj teret nije čutio u svoj svojoj težini... Brema bijaše slatko, a teret lag an.

Ocevi su marljivo išli za svojim poslom, i — bili zadovoljni; majke su doduše muku mučile i radile, no bile su sretne; djećica su revno pohadala osnovnu školu, i — vrlo dobro prolazila. Blagoslov je Božji pratio sve članove obitelji svuda: od rana jutra do kasne večeri.

*

Ali gled Doskora si mogao opaziti, da u Svetište Srca Isusova dolaze nesamo ove dvije majke nego i njihova draga dječica. Presveto ih Srce Isusovo privuklo preko roditelja. Oni naime odluče, da im i djeca obave veliku, milosnu devetnicu

Djevojačko društvo S. I. u Levanjskoj Varoši.

Djevojačko društvo S. I. u Kućinama — Dalmacija.

Presv. Srcu. I zaista su je savjesno i pobudno obavili djevojčice i dječaci: s velikom ljubavlju i pobožnošću kroz 9 prvi petaka u zastopce. Nego to bijaše samo početak. Iza devetnice postade u obim obiteljima: svaki

prvi petak — pravi svetak. —

Predvečerje je uoči prvoga petka u mjesecu. Djeca i majke odu k sv. ispovijedi. Kako je to petero djece točno i lijepo obavilo svoju sv. ispovijed! Kako su djeca prije sv. ispovijedi dirljivo molila u svoga oca i svoje majke oproštenje sviju prestupaka i prekršaja počinjenih u minulom mjesecu! Kako su milo obećala, da će dobra ostati i bolja postati! — — Nakon obične, kratke, večernje molitve staviše obje majke par toplih riječi na srce svojoj dječici, par toplih riječi o presv. Srcu Isusovu, o Isusu u presv. Hostiji; smjestiše pomno dječicu u posteljice; označiše znakom sv. križa i blagoslovenom vodom njihova čeoca: preporučivši ih — uoči prvoga petka, posvećena Srcu Isusovu — na osobiti način sv. Andelima Čuvarima. A sv. Andeli stražili su ove noći posebno rado pokraj ove dobre djece, s radošću očekujući jutro, kad će ih nevidljivi pratiti u Svetište k sv. Pričesti...

I svanulo je jutro... prvoga petka u mjesecu...

Dječaci su dobri i vedri i sabrani; djevojčice su mile i jedre i čedne. I sami se čudimo, kako su brzo ova dobra djeca sitnim koracima doprhnuła ko na krilima do škropionice, a odatle nekamo gore: u blizinu oltara, na kojem je izloženo presveto Otajstvo... Ni govora o kakovom ogledavanju, brbljanju, rastresenosti! Pobožno prisustvjuju sv. nekrvnoj Žrtvi, koja se u 7 sati prikazuje na pobočnom žrtveniku.

A kad zacilikne zvončić na sv. Pričest, onda s počitanjem pokroče ti živi andelčići k Stolu Gospodnjemu: sklopjenih ručica, oborenih očiju, čednog držanja, toplog srca. Pa na licima im se

jasno odrazuje, da su im mala srca puna velike ljubavi Isusove... Čitavim držanjem odavaju hvalevrijedan domaći uzgoj, majčin uzgoj...

I s u s : »Pustite malene k meni!«

M a j k e : »Evo, dovedosmo Ti ih od srca rado, Isuse!«

S v a k o d i j e t e z a s e : »O dajte mi dragoga Isusa moga! — O dodi u srce moje, moj Isuse! — Evo, cijelo je tvoje... za uvijek...!«

Kako je dirljiv ovakov pričesni prizor u Svetištu Srca Isusova prvoga petka u mjesecu! To je mjesto jedne duge, duge propovijedi!

O kako bi divno bilo, kad bi i druge majke privele svaki prvi petak svoju dragu djecu: veliku i malu, u crkvu k sv. Pričesti! Poznamo puno vrijednih majki, koje imaju dosta mile dječice. A gdje su ta miljenčad Isusova baš na dan prvoga petka u mjesecu...? Zar ne bi i naše majke plivale od radosti, kad vide i čute, kako nevina srca primaju nebesku Hranu i jakost? kako se u nedužnim očima presretne djece ljeska i cakli plavet nebeska? A nebo je tako blizu... Sam Bog posjeduje kucaj srdaca ovih anđelaka zemaljskih. To je pravi raj...!

O Bože, daj nam što više ovakove vedre djece u naše tmurne dane!

★

I ova su se djeca krasno razvijala: duševno razvijala sve bujnije od jednog prvog petka do drugog... Pohadala su razrede srednje škole. Ne strepimo za njima! — Od malih andelaka naročito veliki anđeli u pravom smislu, mili Bogu i ludima.

I kao odrasliji dječaci i kao odraslije djevojčice idu sa svojom milom majkom svaki prvi petak u Svetište Srca Isusova — ali sada već i sa svojim ocima. — Oba tate su dosada doduše vršili strogu svoju kršćansku dužnost: jedamput u godini, o Uskrštu, pristupali k sv. Sakramentima; obdržavali crkveni post; u nedjelju i blagdane isli k sv. Misi... — Odsada su obje obitelji dolazile u Svetište u potpunom broju. Odsada je postao svaki prvi petak za njih blagdan, postao dan sreće, nutarnjeg mira i zadovoljstva.

Po svetoj Pričesti i kod presv. Srca Isusova sačuvали su dječaci i djevojčice svoju nevinost i čistoću srca. Gadilo im se, ako su išta nečedno ili odvratno čuli ili vidjeli. A bure i oluje mladenačkih dneva nisu slomile ove nježne biljke. One su se na toplom suncu Božje milosti i u zaštitnoj sjeni Svetišta Srca Isusova uščuvale, razvile, ojačale.

Koliki od rodbine i susjeda i znanaca vidjevši ove dječake rekoše: »Oh, kako su slatki!« a promatravši djevojčice šapnuše: »Gle, kako su mile!« No sumnjamo, jesu li svi ovi znali, da ova »slatkost« i »milina« potječe od najuže veze s otajstvenim Isusom u sv. Pričesti.

Potrudite se i vi ostale majke i oci, da i vaši »dečki« budu tako »slatki«, da i vaše »puce« budu tako »mile«. Znajte ujedno, da ovakovu slatkost i milinu ne će vam djeca postići u sumnjičkim predstavama, u nečednim zabavama, u kinu! — Nutarnji, euharistijski odgoj srca oplemenjuje i čeliči vaše mladiće i vaše djevojke: sinove i kćerke. Ovakovim andelcima ne će se ni kasnije sv. krepost orunuti, ne će im otpasti »bijela krila...! Nevinoj djeti, odanoj pobožnosti Srca Isusova, svaki je dan u godini »bijela nedjelja«. Ovakova zlatna djeca pozlaćuju čitav dom, čitavu obitelj.

Briga, posala i suza bit će uvijek na pretek, no nestat će dosadne namrštenosti, ubitačne gorkosti, nezadovoljstva i nemira. Zašto? Zato, jer ona djeca, koja su se posve predala Presv. Srcu, i koja se barem svakog prvog petka u mjesecu okrijepe presv. Tijelom i presv. Krvi Bož. Jaganjca, andeli su. Andeli su, koji vam donose vedrinu i mir, radost i nadu...

*

A što je postalo od one djece naših dobrih susjeda? Čujte i čestitajte u srcu sretnicima! Zaviđajte im onako malo iz prikrajka!

Jedan mladić i jedna djevojka sklopiše nerazrješivu vezu sretne sv. ženidbe, ponesavši sa sobom pred oltar najljepši i najdragocjeniji miraz: nevino srce, čistu ljubav i vjernost. Posve drugojačje negoli mnoge jadne i lakoumne osobe današnjih dana!

Jedna se opet djevojka posvetila i žrtvovala dušom i tijelom u samostanskoj tišini Gospodinu Bogu svojemu, koji je tako obveselio nepomučenu mladost njezinu. Posve protivno od mnogih svjetskih dama iz polusvijeta!

Napokon! Preostala dva mladića svršiše bogosloviju te postigoše neiskazanu sreću, da su prinijeli nekrvnu Žrtvu Novoga Zavjeta. Dakle: šakom u lice svim nacerenim modernim samozivcima, kojima je niski užitak, jelo i životinjska naslada, jedini jadni cilj! —

Hvala Ti, Isuse, što ona tri dječaka i dvije djevojčice ne utonuše poput mnogih drugih u mutnom vrtlogu, u smradnom glibu, iz kojeg izmiljuju samo crvi i trulež. Hvala Ti, presv. Srce, što si ih k sebi privuklo te tako usrećilo njih i roditelje njihove! —

Sretne li domovine, koja nam daje takove majke!

Sretnih li roditelja kraj tako dobre dječice!

V. L.

U uršulinski konvikt u Varaždinu primaju se učenice osnovne i građanske škole ili gimnazije uz vrlo povoljne uvjete. — Tko želi svoje dijete dati na odgoj u ovaj uzgojni zavod, neka se izvoli obratiti na isti. Adresa: *Uršulinski konvikt — Varaždin.*

Kartuzijanski samostan, Pleterje u Sloveniji (ispod Žumberka) prima dva nabožna mladića ili muža, koji znaju dosta latinski i koji žele molitvom i pokorom u lijepoj, zdravoj prirodi Bogu služiti. — Primaju se i tri brata lajika (prednost imaju obrtnici). *Kartuzija Pleterje, pošta Št. Jernej, D. ban.*

Velika Gospa

Sveta je Crkva svu svoju godinu ispreplela Marijinim svetkovinama, a polovicom kolovoza postavila je svetkovinu Velike Gospe. Misli se, da ju je uveo papa Damaz (366—384). Na istoku su poslije crkvenog sabora u Efezu g. 431. imali 18. siječnja svetkovinu Marijine smrti i 15. kolovoza njezino tjelesno uznesenje na nebo, ali je u 6. vijeku Mauricije spojio obe svetkovine i odredio ih 15. kolovoza.

Što slavimo na dan Velike Gospe? Tri dragocjene stvari: Smrt Marijinu, uznesenje njezino u nebo i njezinu proslavu u nebu.

1. Marija je umrla. Sv. Ivan Damaščanin veli, da je Mati Božja umrla bez boli i navodi dva razloga: Smrt nije nikakova nesavršenost i Isus je umro, a Marija hoće i u tome da mu bude slična.

Marija nam svojom moći pokazuje, da se ne trebamo bojati smrti. Ta ona nam otvara nebo, ako umremo u prijateljstvu Božjem. Smrt nam ne oduzimle život, nego ga zamjenjuje boljim. Pa Marija će biti uz nas u tom odlučnom času, jer je svi tako često prosimo, neka za nas moli »sada i na času smrti naše«. Ona je mati, koja nas ljubi i ne će se oglušiti našim molbama.

2. Marija je uznesena u nebo. Doduše sveto Pismo ne spominje Marijinu smrt, ali je to prastara i sasma vjerodostojna predaja, da su apostoli došli iz svih zemalja, gdje su propovijedali evandelje, te su svi (osim Tome) bili kod smrti Marijine, te je uz svoje i andeosko pjevanje pokopali u Getsemani; apostoli su treći dan otvorili grob i Marijina tijela nijesu našli. — Na ovo je car Marcian dao taj kameniti grob prenijeti u Carigrad.

Ljudi bi tako željeli koju relikviju Bl. Djevice, ali od prvog vijeka do dana današnjega nitko nema toga. Niti se u prošlosti itko pohvalio, da imade koju kost Marijinu. Jedino pokazuju komadičke vela i tkanine, koja se tog veluma doticala, jer je to ostalo u grobu ili po drugom kazivanju: taj vel je Mati Božja kod svog uzlaza u nebo spustila sv. Tomi, koji nije bio u Jeruzalemu kod Marijine smrti.

Sveti Oci iznose tri razloga, zašto je Marija tako brzo uznesena na nebo: To se slaže s uzvišenim dostojanstvom Materinstva Božjeg; kako u smrti, tako i u brzom uskrsnuću Marija postaje slična Isusu; napokon dolikuje da Isus svemogući tako počasti svoju Majku.

3. Marija je u nebu i proslavljenja. Sv. Bernard piše o Mariji: »Ti si iznad slave andelâ uznesena do prijestolja najvišeg Kralja. Gdje je isti Kralj, Tvoj Sin postavio ono, što je od Tebe primio (= čovječju narav), tamo je Tebe postavio kao kraljicu. Ta ne bi pravo bilo, da bi Ti negdje drugdje bila nego li je Onaj, koga si Ti porodila.« I sv. Idelfons veli: »Kako je neusporedivo ono, što je Ona uradila i neprocjenivo ono, što je primila, tako je neobuhvatljiva

ona nagrada slave što je zaslužila.« I sv. Toma Akvinski primjećuje: »Štогод veselja imaju pojedini sveci, sve je to kod Marije u obilnoj mjeri.«

Veselimo se nad tolikom slavom svoje Majke Marije. Ona je u nebu i radi nas, da nas zagovara pred prijestoljem Svevišnjega i da nas uvede u rajsко uživanje. Radujmo se! I sv. Misa na Veliku Gospu zato počinje ovim riječima: »Radujmo se svi u Gospodinu svetkujući blagdan u čast Blažene Marije Djevice; radi njezina se uznesenja raduju anđeli i hvale Sina Božjega.« A. Alfrević D. I.

Slikao Lafrance

SVETI PETAR U TAMNICI. Slavi se 1. kolovoza.

Peti sakramenat: Sveti pomazanje

Čovjek mora u ovoj suznoj dolini mnogo trpjeti. Sav napredak kulture i tehnike nije uspio, da čovjeku smanji boli. Na-protiv, trpljenje se u toliko umnožalo, u koliko je čovjek dublje zapao u blato grijeha, u koliko se više udaljio od Boga. Raznovrsne su muke, koje čovjeka u životu prate. Jedan trpi u obitelji: prezren je, zapostavljen, progonjen od svojih. Drugoga opet tišti teret velikoga siromaštva. Ali punim pravom moramo kazati, da najviše trpe oni, koji su teškom bolesti prikovani uz postelju. Teški bolesnici najbjedniji su članovi ljudskoga društva.

Isus i bolesnici. Zato je naš Gospodin toliko ljubavi i šamlosti iskazivao upravo bolesnicima. Nije li se za života Isusova zbivalo ono isto, što se danas zbiva na velikom trgu pred lurdskom bazilikom. Prije nego što će tim trgom proći procesija sa Presvetim, poreda se ondje na stotine teških bolesnika, koji po blagoslovu euharistijskoga Isusa očekuju milost ozdravljenja. Kolike Isus na ovom svom putu po zagovoru Bezgrješne Djevice ozdravlja! Tako je bilo i u Palestini. Kad se Isus u kojem mjestu pojavio, najprije se oko Njega skupila djeca, koja bi po kućama pronijela vijest, da je Isus došao, a onda bi ljudi iznosili pred Isusa svoje teške bolesnike, da položi na njih ruke i da ih izliječi. Pri ovakovim zgodama iskazivao je Isus bijednim bolesnicima tako mnogo pažnje, ljubavi i milosrda. Teški bolesnici uvijek su Mu na Srcu, pa je za njih ustanovio i poseban sakramenat, po kojem će im biti u njihovim najgorčim časovima na najveću utjehu i radost.

Sveti pomazanje ustanovio je Isus. Poznat nam je onaj dogadaj, kako je Isus poslao svoje apostole dva po dva u razna mjesa, da propovijedaju, izgone davle i da bolesnike liječe. Sv. Marko o tome ovako piše: »I otišavši propovijedahu, da čine pokoru. I izgonili su mnoge davle i mazali uljem mnoge bolesnike i liječili ih.« (6, 12). Sigurno je, da Apostoli nisu sami došli na ovu misao, da bolesnike mažu uljem, nego im je to Gospodin naložio. Tim, što je to naložio, kao u slici je navijestio ustanovljenje samoga sakramenta sv. pomazanja. Da Isus nije ovaj sakramenat ustanovio, ne bi ga sv. Apostol Jakob, rođak Gospodinov, ovim divnim riječima proglašio i preporučio: »Boluje li tko među vama, neka pozove svećenike crkvene i neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje. I molitva vjere spasit će bolesnika i podignut će ga Gospodin, i ako je učinio grijeha, oprostit će mu se (5—14).

Kako se dijeli ovaj sakramenat. Maslinovo ulje, kojim se sv. pomazanje vrši, posvećeno je na Veliki Četvrtak po samom biskupu. Ulje hrani, svijetli, blaži, liječi. Sve je to slika onih milosti,

koje se po sv. pomazanju primaju. A molitve, koje pri tome svećenik moli, kako su lijepi! Iz njih vidimo, da je sv. Crkva onu nježnu brigu, ljubav i osjećaj za teške bolesnike naslijedila od samega Isusa. Prostor ne dopušta, da te molitve ovdje navedemo. Ali zato ih pozorno slušaj uvjek, kad prisustvuješ dijeljenju ovoga sakramenta. Te molitve gotovo svi svećenici mole hrvatski, jer je sv. Otac Papa Benedikt XV. dopustio svim hrvatskim biskupijama, da se pri dijeljenju sv. sakramenata služe hrvatskim jezikom. Bitno je kod dijeljenja ovoga sakramenta mazanje sjetila očiju, ušiju, nosa, ustiju i ruku, sv. uljem uz molitvu: Ovim svetim pomazanjem i svojim preblagim milosrdem oprostio ti Gospodin što god si sagriješio gledanjem, slušanjem, kušanjem i govorom, ticanjem i hodom. Amen. Prijeti li opasnost, da će bolesnik sada na izdahnuti, onda je, kako nas uči sv. Crkva, dovoljno jedno pomazanje na jednom sjetilu ili pravije, na čelu s ovim kraćim likom: Ovim svetim pomazanjem oprostio ti Gospodin stogod si sagriješio. Amen. Često je potrebno, da netko od ukućana pomogne svećeniku pri mazanju svetim uljem, osobito ako je bolesnik već jako slab. Svi ostali ukućani treba da za to vrijeme kleče i pobožno prate ove svete čine.

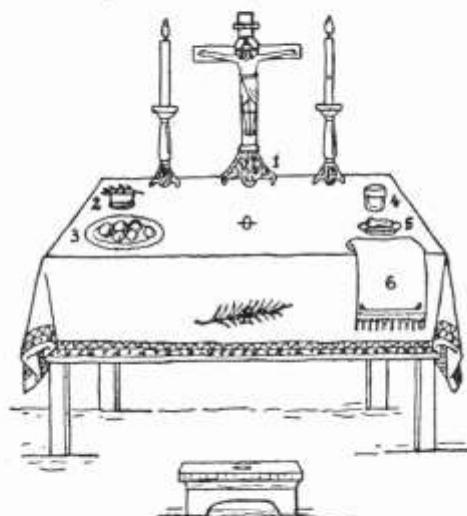
Kakove milosti daje sakramenat svetoga pomazanja? Daje posebnu jakost bolesnikovoj duši, da uzmogne syladati sve one poteškoće, koje se osobito u smrtnome času javljaju. Duša je slaba radi posljedica istočnog grijeha, popuštanja strastima a i bolest tijela kadšto upravo utuče dušu. K tome još pridolaze nasrtaji nečistoga duha, koji znaju osobito u zadnjim časovima biti žestoki. Sv. Jakob veli, da će Gospodin onoga, koji primi posljednje pomazanje »dignuti« t. j. oporaviti, okrijepiti, ojačati.

Druga velika milost ovoga sakramenta jest oproštenje lakih grijeha i vremenitih kazni, bar djelomice. Sv. Jakob veli: »I ako je u grijesima, oprostit će mu se.« S grijesima opršta se bar dio vremenitih kazni, a kadšto, kad je priprava za taj sakramenat potpuna, otpuštaju se i sve vremenite kazne, jer je posljednje pomazanje zato ustanovljeno, da otstrani zadnje zapreke postignuću konačnoga cilja — neba.

Treća je velika milost ovoga sakramenta oproštenje onih smrtnih grijeha, od kojih se inače ne može dobiti oproštenje ni po sakramentu pokore, ni po savršenom pokajanju, ali, razumije se, uz uvjet, ako je bolesnik za sve smrtnе grijehe probudio bar nesavršeno svrhunaravno pokajanje. To vrijedi za one slučajeve, kada bolesnik više ne može obaviti sv. ispovijed niti može probuditi savršeno pokajanje, jer je n. pr. već pao u nesvijest, ali je prije toga želio izmirenje s Bogom i za svoje se grijehe pokajao bar iz straha pred vječnom kaznom.

Četvrta velika milost ovoga sakramenta je postignuće zdravlja tijela. Ova se milost postizava samo uvjetno, na-

ime onda, ako se ozdravljenje bolesnikovo ne protivi svetoj volji Božjoj. No ako ovaj sakramenat i ne daje uvjek zdravlje tijelu, on ipak olakša tjelesne boli i okrijepi tijelo, da lakše podnese svoje boli.

grancicom, kojom će svećenik poškropiti bolesnika i sobu (broj. 2). Na tanjuriću pripravi šest kuglica pamuka (vate) kojom će svećenik otrti bolesniku sjetila nakon mazanja (broj 3). Na desnoj strani stola neka je čaša s čistom vodom (br. 4). U toj će vodi svećenik oprati prste prije i poslije dijeljenja sv. Pričesti. Pokraj čaše stavi tanjurić s komadićem kruha i malo soli, da si svećenik otare palac, kojim maže bolesnika (br. 5), a do tanjurića ručnik (br. 6). Kad svećenik ode iz kuće, onda pamuk, kruh i sol baci u vatru, a to isto učini i onom vodom, u kojoj je svećenik oprao prste prije nego što je bolesniku podijelio sv. Pričest, ako već sam bolesnik nije tu vodu ispio.

Ovo što je ovdje rečeno, morala bi svaka katolička kuća znati i onda ne bi ni svećenik ni ukućani bili u neprilici kad se teškom bolesniku imaju podijeliti sveti sakramenti. Kako je žalosno, kad svećenik dode pozvan u bolesnikovu kuću s Presvetim i ne nade onđe baš ništa pripravljeno, pa ne zna ni kamo bi Presveto stavio.

Nedavno je bio jedan svećenik pozvan da podijeli sveto pomazanje nekoj starijoj gospodi, koja je živjela i umrla u našem Zagrebu. Kako se ovaj svećenik iznenadio, kad je kćerka te gospode izvadila iz ormara lijepu kutiju u kojoj si je njezina majka sve pripravila, što je za sveto pomazanje potrebno. Bio je tu krasni mali stolnjak, raspelo, dvije svijeće, posudica sa soli, boćica

Što treba u bolesničkoj sobi pripraviti za sveto pomazanje?
Prije posljednjega pomazanja bolesnik se redovito, ako je ikako moguće isповijeda i pričesti. Treba dakle pripraviti stol ne samo za sv. pomazanje, nego i za sv. Pričest. Taj stol treba tako postaviti, da ga bolesnik može s postelje gledati. Treba da je poput oltara pokriven bijelim stolnjakom. U polovici stavi propelo i dvije svijeće (vidi na slici br.1). S lijeve stane stavi u čašu blagoslovljene vode s malom

sa sv. vodom, grančica ružmarina, pamuk i ubrus. Najbolji dokaz, da je ova plemenita gospoda mnogo mislila na svoj smrtni čas, i na nj se brizno pripravlja, da je ne zateče nepripravnu.

Nekoliko važnih uputa o ovome sakramantu. Posljednje pomazanje može primiti samo onaj bolesnik, koji je teško obolio te ima bojazni da bi mogla nastupiti smrt. Mnogi misle, da je bolesnik na smrt bolestan istom onda, kad već umire: kad mu se ruke i noge ukoće, oči prevrnu, dah zastaje. To je posve krivo. Ako nije nagli slučaj, treba svećenika pozvati mnogo prije, nego što bolesnik dođe do takova stanja. Najsigurnije, da kod svake teške bolesti pozoveš svećenika. Sv. isповijed i sv. Pricest bolesniku će samo koristiti, a da li će trebati podijeliti i sv. pomazanje, o tome će sam svećenik lako prosuditi. A može se ovaj sakramenat primiti i više puta u životu, dapače i više puta u istoj bolesti, naime toliko puta, koliko puta se ponovi smrtna opasnost. Ako naglo nastupi smrtna opasnost, treba odmah ići po svećenika, pa makar bolesnik smjesta pao u nesvijest. Sv. pomazanje smije se podijeliti i neko vrijeme iza smrtnoga časa pod uvjetom »ako živiš«. Ne može se naime točno reći, kada čovjek doista umire. Može duša ostati u tijelu još neko vrijeme iza onoga časa, kad se nama čini, da je bolesnik izdahnuo.

Žalosno je, što se toliki nerazboriti katolici boje svome teškom bolesniku pozvati svećenika, da ga tobože ne bi uzrujali. Ali u isto vrijeme bombardiraju svoje teške bolesnike neprestanim molbama, da prime razne lijekove, da si dadu uštrcati razne injekcije, dapače, nagovaraju ih i da na operaciju idu, ako još ima tračak nade, da bi nož mogao pomoći. Govore im i o oporuci, pozivaju bilježnika, svjedočke itd. Sve to ne će njihova bolesnika uzrujati, ali svećenik će mu skratiti život, čim se pred njim pojavi. Doista žalosno i smiješno! Svaki se uvjereni katolik boriti proti ovakvoj zabludi i stavlja najveće pouzdanje u riječi sv. Jakoba: »Boluje li to među vama, neka uvede svećenika Crkve... i molitva vjere spasit će bolesnika.«

Glavosjek sv. Ivana Krst. (29. kolovoza).

L Kukula D. I.

Neviđeno slavlje Srca Isusova u Zagrebu

Zaista, s pravom možemo reći, da Zagreb još nije doživio ovakove proslave — osim euharijskih kongresa 1923. i 1930. god. — kakvu je doživio 23. lipnja, na dan proslave Srca Isusova. Preko 40.000 duša svećano je pokazalo svoju vjernost, ljubav i odanost Srcu Isusovu. Ogromne mase svijeta slegle se oko Hrvatskog narodnog Svetišta Srca Isusova. Vjerne su duše došle iz najudaljenijih krajeva, da se poklone Presvetom Srcu, da zaištu od Njega pomoći i utjehe i da mu zahvale za sve milosti i dobročinstva. Kako poigrava srce u čovjeku, kad vidi naše vl. župnike, kako vode svoj pobožni svijet, koji moli i pjeva. Sa svih strana čujete, kako se ori: »Do nebesa nek se ori.« Osobito ona kitica: »Isukrste Srcu Tvor, s nama naš se kune dom...«; pa ona:

Stijeg Hrvata Srce Krista

S druge strane opet slušamo, kako skrušeno vapiju:

»U tebi nam je radost sva

U tebi nam je nada sva.«

Crkva uvijek dupkom puna. Veliki oltar upravo zaposjednut. Koliko uzdaha, koliko molitava se je diglo u čast Božanskoga Srca, koje je sa oltara milo promatralo svoje vjerne Hrvate i koje im je udijelilo brojne milosti. Svetе Mise su se neprestano služile, brojne su se Pričesti podijelile, desetak ispovjednika neprestano je ispovijedalo. U samomu Svetištu su bile 3 propovijedi toga dana. Poslije podne je bila ogromna procesija, koja je svakoga svojom krasotom i pobožnošću iznenadila. Na koncu procesije je bio svećani govor pred katedralom i blagoslov. — Društva su imala svoje posebne sastanke: razna brojna društva Srca Isusova u Svetištu, križari i križarice u dvorištu kod Svetišta.

Sve je bilo krasno; uspjelo je i preko svakog očekivanja. Hvala Bogu! Naš narod jest narod Srca Isusova. Dao Bog, da se ta mila i potrebna pobožnost još više raširi. H.

Naš ovogodišnji dar sv. Ocu Papi

Natkrilili smo sve prijašnje godine. Moramo se upravo diviti, kako naš narod voli i ljubi Namjesnika Kristova. Pa tako treba da bude. Kako su ludi oni, koji bi nas htjeli otrgnuti od njega! I ovom zgodom pokazao je naš narod upravo plebiscitarno, kako ljubi našega Sv. Oca. Po običaju pozvali smo i ove godine na sakupljanje duhovnog blaga za Kristova Namjesnika. Odziv je, kako rekoh, bio rekordan. Do polovice travnja došlo je 5,948.000 duhovnog blaga. I to:

Sv. Misa 263.000

Raznih molitava 1,680.000

Sv. Pričesti 135.000

Dobrih djela 390.000

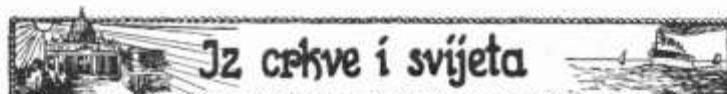
Pohoda Presv. Sakramentu 890.000

Žrtvica 2,590.000

Osobito su se isticala djevojačka društva, Marijine kongregacije i Treći Red. »Vojska Srca Isusova« je prilično. U mnogim župama su vel. župnici pozivali sav narod, pa su tako svi župljeni sudjelovali. Ove su godine školska djeca sudjelovala više nego prošlih godina. A javili su se i mnogi gimnazijalci, tamo od 1. pa do 8. razreda. Njihova su pisma upravo krasna. To su u glavnom bili daci-križari i kongreganisti.

Od samostana osobito su se istakle Sestre milosrdnice sv. Vinka. Njihova časna majka uputila je svim povjerenim samostanima poziv, pa su je njezine sestrice i poslušale. Vrlo mnogo su poslale za Sv. Oca. Javili su se i mnogi drugi zavodi.

Pisma, koja su se uz duhovno blago slala, puna su oduševljaja i ljubavi za Papu. Uдовica sa sedmoro nejake djece sve moli i žrtvuje za Sv. Oca; pijanac se odrekao pića; drugi, koji nije pijanac, nije htio za 4 mjeseca zaviriti u gostionu; po snijegu i velikoj studeni išli mnogi na Misu u radne dane. I tako dalje, i tako dalje. Sve se je to prikazivalo za Sv. Oca u našemu narodu. Kako je to lijepo! Tko ljubi Papu, taj ljubi i Krista. Sto se čini za Papu, čini se Kristu. Pa mi ćemo ostati i nadalje Papini, jer smo Kristovi. Ove godine ćemo osobito nastojati, da što radije idemo na sv. Misu i da nastojimo iskorjenuti psovku, tu rak-ranu našega naroda.

Euharistijski kongres u Bjelovaru trajao je od 18.—20. lipnja. To je bilo jedno veliko slavlje Euharistije i katolicizma. Naroda je bilo preko 30 tisuća. Vjera, pobožnost, ljubav Euharistiji, Crkvi i Papi bile su glavne značajke toga velebnoga slavlja. Opet jedan dokaz duboke vjere našega naroda, koju treba budno čuvati, učvršćivati i produbljivati. Tomu svemu kongres je mnogo pridonio. Za tim su išli razni govor i predavanja naših istaknutih katoličkih radnika, bilo na svečanom zborovanju, bilo za vrijeme službe Božje. Tomu su služili i nastupi, predstava i napokon svečana večernja procesija. Kongresu je prisustvovao i preuzv. nadbiskup Bauer sa svojim koadjutorom preuzv. dr. Stepincom.

Preuzvišeni nadbiskup dr. Bauer izdao je okružnicu o pogubnim adventističkim knjigama. Te knjige, kaže Preuzvišeni, »sadržavaju otrov«, »odvraćaju od katoličke vjere, grde sv. Oca Papu, biskupe i svećenike, odvraćaju vas od svetkovanih nedjelje i blagdana i lažu vam, da je pred vratima sudnji dan.« »Otpadnici od katoličke vjere nude vam te knjige uz jeftinu cijenu, a i poklanjaju ih često.«

Zatim Preuzvišeni nabrala te pogubne knjige. A to su slijedeće: »Kriza« od Rutheforda, »Pravedni vladar« od istoga pisca, »Dan sjećanja na svoga Stvoritelja«, »Utočište u kraljevstvo« od Rutheforda, »Kraljevstvo Božje — nada svijeta« od istoga pisca, »Stradanje Isusovo za spasenje čovječanstva«, »Blažena nada kršćana«, »U izgnanstvu ili k novom životu«, »Slavan dolazak Krista«, »Put Kristu«, »Na pragu novoga doba«, »Nada ovoga svijeta«, »Stvaranje«, »Harfa Božja«, »Oslobodenje«, »Izmirenje«,

»Vlada«, »Život«, »Proročanstva«, »Svijetlo«, »Koledar« i časopis »Preporod«.

Na koncu Preuzvišen upozoruje, »da tih pogubnih knjiga ne smije ni jedan vjernik niti kupovati niti čitati; a tko već ima koju takvu knjigu, treba da je spali.«

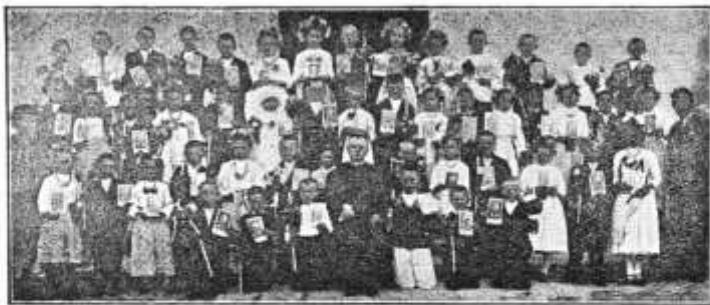
400-godišnjica uršulinskog reda proslavljena je koncem svibnja i početkom lipnja. Taj vanredno zaslужni i revni red osnovala je sv. Andela Merici i stavila ga pod stijeg djevice i sv. mučenice sv. Ursule. Dosada su užgojile bezbroj ženske mladeži, sačuvala im vjeru i nevinost. Kod nas djeluju preko 200 godina u Varaždinu, a nedavno su otvorile u Zagrebu internat za žensku mladež srednjih i viših škola. Red je sačuvan u svojoj prvobitnoj revnosti; dosada je dao oko 30 blaženica, a vrsne su kao uzgojiteljice.

Osobito je rijetka proslava Majčinog dana bila u Vinagori (Hrv. Zagorje), gdje je vlč. župnik Vukina poveo narod na groblje i tu dao održenje svim pokojnim majkama. Križarska glazba je svirala žalobne ko-račnice.

Protest katolika na svetogrđe. U Travankoru u Indiji razbio je neki paganin Raspedo. Katolici su u znak žalosti zatvorili sve škole i dućane, održali su protestne skupštine, tako da je vlast morala smijeniti čitavu gradsku upravu i zaslužno kazniti toga pogonina.

U Rumunjskoj nastao veliki pokret za sjedinjenje pravoslavaca sa katoličkom Crkvom. U tomu pokretu je velik broj svećenika, svjetovnjaka, kaludera i samih pravoslavnih visokih dostoјanstvenika. Nedavno je iguman pravoslavnog manastira u Kondrići održao i jedno zborovanje. Osobito se za povratak Crkvi zalaže prototjed Jeremija Cekan, koji ima veliki broj istomišljenika. Izdaje i novine »Krčanska pobjeda«. Pitanje sjedinjenja interesira i niže i više krugove. Rumunski povjesničar Pante izdao je knjigu, u kojoj dokazuje, da su Rumunji do IX. vijeka bili rimokatolici. Dalje dokazuje, da se prepored Rumunjske počinje istom u XVIII. vijeku radi sjedinjenja pojedinih dijelova rumunjskog naroda s Rimom.

Protiv meksičkih progona digli su se katolici po raznim državama. Tako je 30.000 članova Marijinih kongregacija poslalo vatren protest na meksičku vladu. Isto su u Belgiji najugledniji vjerski, politički i drugi radnici odlučno nastupili. U Kebeku u Kanadi bio je veliki protestni zbor. I narodna skupština u Kebeku je protestirala. U Baltimoru u Sjedinjenim državama bio je isto veliki zbor, pa u New Yorku, Los Angelesu, i t. d. — Moramo s našom proganjrenom braćom osjećati, za njih se moliti i braniti ih.

Barbat na Rabu: Prvopričesnici sa svojim vlč. g. župnikom.

Senzacionalna obraćenja na katoličku vjeru bivaju sve češća i od vrlo znamernih ljudi. Ti ljudi ne prelaze u katoličku Crkvu radi »karijere« ili radi ženidbe. Sve to biva iz dubokog uvjerenja, nakon temeljitog proučavanja i traženja istine. Tako je nedavno prešao glasoviti njemački pjesnik Benno von Mechow, zatim protestant dr. Iserland, koji je bio pače protestantski misionar u Japanu.

Najveće francusko svetište je svetište Srca Isusova na Mont Martru u Parizu. Sagradeno je prije 50 godina. Gradnju su predložili zastupnici u parlamentu, da se Presveto Srce smiluje i sačuva Francusku. Parlament je prihvatio i tako su i vlasti gradile tu veliku i krasnu crkvu. Godišnje dode u nju više hodočasnika nego u Lurd, dode ih preko 8 milijuna. U njoj je izložen Presveti Sakramenat dan i noć. Noću se klanjaju muškarci, a danju žene.

Slobodna katolička Irska izjavila je preko svoga vode De Valere, da će svi zakoni, odredbe i t. d. biti osnovani na čisto katoličkim principima, jer da su to jedino pravi i solidni temelji države. Nedavno su irski vojnici imali 40 satno klanjanje u crkvama.

Nizozemski ministar prosvjete postao katolik. U čitavoj svjetskoj javnosti izazvao je vanredan dojam prelaz ministra prosvjete H. P. Marchanta na katoličku vjeru. U isto je vrijeme istupio iz slobodnomislilačkog demokratskog saveza, kojemu je bio čak predsjednik i kao takav postao ministar prosvjete. Zato se je zahvalio i na ministarstvu. Zar to nije pravi karakter?

Hierarhija Crkve Kristove u brojevima je slijedeća: 51 kardinal, 214 metropolitanskih stolnih biskupa, 38 stolnih nadbiskupa, 911 stolnih biskupa, 688 naslovnih nadbiskupa i biskupa, 46 prelata i opata nullius, 109 apostolskih prefekata i 35 samostalnih misionskih kotareva.

Kako je s katoličkom vjerom u Abesiniji? Zadnjih mjeseci mnogo se govor i piše o Abesiniji radi gotovo sigurnog rata, koji ima nastati između nje i Italije. Abesinja ima oko 12 milijuna stanovnika. Od toga je samo 13.000 katolika. Oko 4 milijuna pripada sekci monofizita ili drugim sektaima. Ostali su dijelom muslimani, dijelom pogani.

Katolici u Indiji poskocili su u zadnjih 50 godina od 1.660.000 na 3 milijuna 950.000. Broj svećenika porastao je u isto vrijeme od 2100 na 4225, a broj redovnica od 900 na 9700.

Tukelj: grupa Križara

Vijesti

Donje Viljevo. † Ivica Kovačević. Dne 7. III. 1935. iz sv. Pricesti posve smiren u Bogu ispustio je svoju ljiljan-čistu dušu Ivica Kovačević sve do nedavna vrli ministrant a jedan od najrevnijih mlađića Bratovštine Presv. Srca Isusova u župi Viljevo. Bio je ljubitelj Božanskoga Srca i marljivi čitatelj Glasnika. U cvijetu mladosti u 16. godini života ga je pozvao dra-

gi Bog k sebi nakon kratke a teške sušice, koju je upravo uzornom ustrpljivošću podnašao. Dnevno je primao Svetotajstvenog Isusa, koji mu je bio u bolesti jedina utjeha sve do zadnjeg časa. Bog dragi je odredio, da on u raijskim visinama zapjeva veseli Alleluja! . . .

I staro i mlado ga je ispratilo na njegovo zadnje počivalište premda je vladala oštra studen i sniježna vijavica... I nakon oproštajnih riječi vlč. g. župnika orošenih očiju iz dna srca zavapiše svi: »Pokoj vječni daruj mu Gospode — I svjetlost vječna svjeli mu! Josip Radićev, župnik.

Cer. Naša crkva Krista Kralja u Bosni. Već je u ovom Glasniku bilo pisano, da se na Ceru kod Dervente gradi nova crkva na čast Kristu Kralju. Župljanji te župe ne žale ni truda ni troška u tu svrhu. No oni su siromašni pa se obraćaju na štovatelje presv. Srca, da ih u ovom njihovom plemenitom nastojanju poduprnu. Kad bi svaki pretplatnik samo jedan dinar žrtvovao u tu svrhu — to je svakom moguće — bila bi to za njih velika pomoć. Gdje vas je više čitatelja Glasnika u jednom mjestu, mogli bi se dogovoriti, pa zajednički poslati svaki po jedan dinar. Župnik se kod svake pučke Mise moli sa svojim pukom za sve dobročinitelje, među koje ćeš biti ubrojen i ti, ako samo jedan dinar doprineseš.

Darove molim slati na Župski ured Cer, p. Derventa.

Stj. Kočić, upravitelj župe.

Mostar. Ovih dana isteklo je 5 godina, kako postoji Djevojačko društvo Srca Isusova. Članice društva svjesne svojih katol. i društvenih dužnosti podigle su društvo brojčano od 15 na 70. U društvu se zamjećuje sve veća nutarnja i vanjska agilnost. Dogodilo se, da koja skrene malo izvan prave pruge života, slijedi u prvi čas biaga opomena. Ne primi li dotična savjet, otkaze joj se svako pravo na društvenu zajednicu. Na taj način same medusobom čiste i jačaju duh društva.

Na prvu nedjelju u mjesecu imaju zajedničku sv. Pricest, a svake druge nedjelje redovite sastanke, koje vrlo zanimljivo sa praktičnim poukama i moralnim govorima drži duhovnici društva, dr. Petar Ćule u zavodu Sestara Milosrdnica. Članarina se marljivo utjeruje i plaća, a s veseljem se dade i zadnji dinar u korist društva. Plod dragovoljnih priloga i njihove uštednje očituje krasan

barjak, koji je s najvećom pažnjom izradila s. Lambertina Grgec. Sa neopisivim veseljem očekivan je barjak, a posvetio ga sam preuzv. biskup O. Alojzije Mišić na Cvjetnu nedjelju. Vrhunac dušev. raspoloženja bijaše kod prigodne akademije u proslavu posvete barjaka. Diletantice su u raznim tačkama: deklamacijama, dijalozima, pjesmama i igrokazom isticale jednu misao i okretale se oko jednoga središta - Srca Isusova. Dirljivi govor o vrijednosti i svrsi društva Srca Isusova, što je održao na početku akademije dr. Petar Čule oduševio je i ugodno raspoložio ne samo članice već i publiku. B.

Laze, župa: Staro Petrovoso. Naše je selo udaljeno 7 kilometara od župne crkve, to ipak djevojke sva- ke nedjelje marljivo polaze sv. Misu. Većina je obavila veliku devetnicu

Presv. Srca Isusova, jer se nalaze u Apostolatu Presv. Srca Isusova.

Kako smo daleko od župske crkve, to smo osnovali i Bratovštinu Kršćan-

skog Nauka — imade ih 30 članova, a katehista je Manda Grganić, naša seljanka. Svake godine se obavlja kod nas u kapelici križni put, devetnica u čast muke i smrti Našeg Gospodina Isusa Krista. U svibnju održali smo u kapeli svibanjske pobožnosti. M. G.

Zahvalnice

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom te pridodati točnu adresu, inače se ne uvrštuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovu je, kada i kako će je oglasiti.

Lepa Vas: VD Hvala Presv. Srcu, da napokon dobih namještenje. Mali Bukovac: KC Zahvalujem Presv. Srcu i sv. zaštitnicima za sretno ozdravljenje. — VV Bož. Srcu Isusovo, Bl. Dj. Marija i sv. Josip pomoglo mi u bolesti. Marija Bistrica: BP Bio mi je teško bolestan brat, Utokoh se Presv. Srcu po zagovoru biskupa Langa i kad se već činilo, da će bolesnik izdahnuti, naglo se osvijesti i naskoro ozdravi. New Westminster (Canada): BM Presv. Srcu uslijalo mi je po zagovoru sv. Barbare molitvu, Niza [Koška]: SA Zahvalujem Presv. Srcu za sretno ozdravljenje kćerke. Nova Rača: DL Hvala Bož. Srcu za sreću u gospodarstvu. Omišalj: SM Bož. Srcu mi je ozdravilo dijete. — AM Zahvalujem Srcu Isusovu i Majci Božjoj za milost. Osekovo: JA Zahvalujem Presv. Srcu za mnoga primljena dobra. Osijek: JH Hvala Srcu Isusovu za ozdravljenje. Osječka (Cerje): KI Hvala Srcu Isusovu i Majci Božjoj Bistrickoj, što mi je preko očekivanja ozdravilo dijete. Otok: PM Zahvalujem Presv. Srcu i sv. Tereziji od M. Isusa za uslijane molitve. Orlovac: RM Zahvalujem Presv. Srcu i sv. zaštitnicima za mnoge milosti. Petrinja: FL Hvala Presv. Srcu i Majci Božjoj Bistrickoj za mnoge milosti. Philadelphia, Pa: LH Zahvalujem Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Maloj Tereziji za ozdravljenje unuka. Pittsburgh, Pa: MS Zahvalujem Presv. Srcu, što sam ozdravila bez operacije. Pokupsko: RL Hvala Presv. Srcu za sve milosti. Pridvorje: KB Zahvalujem Bož. Srcu, Majci Božjoj i svećima za mnoge milosti i što sam našao izgubljene stvari. Prvinci: CH Bož. Srcu pomoglo mi u mnogim teškim duševnim i tjelesnim potrebama. Navijeke mu hvala! Radikovci:

RM Hvala Presv. Srcu i sv. Maloj Tereziji za ozdravljenje. Rokovci: RM Hvala Srcu Isusovu za sretnu operaciju. **Rovišće:** M Hvala Presv. Srcu za mnoge dobivene milosti. **Rukavac (Julijnska Krajina):** MA Hvala i slava Bož. Srcu za sve uslišane molbe. **Samobor:** ZB Zahvaljujem Presv. Srcu za uslišanje molitve. **San Francisko, (Californija):** CM Zahvaljujem Srcu Isusovu za ozdravljenje kćerke i mnoge druge milosti. **Sarajevo:** RD Hvala Presv. Srcu za mnoge milosti. **Selma:** BF Zahvaljujem Presv. Srcu, što mi je muž dobio službu. **Sisak:** UM Zahvaljujem Presv. Srcu za potpuno ozdravljenje. **Slatina:** Bl Obolih teško pa moradob u bolnicu. Preporuči se Presv. Srcu i brzo sam bio posve zdrav. **Slav. Brod:** ŠM Presv. Srce oslobodilo me teške parnice. **Sombor:** FB Presv. Srce pomoglo mi u jednoj stvari po zagovoru sestre Marije Celine. **Split:** DR Milošu Bož. Srcu našao sam namještenje. **Srem. Mitrovica:** KJ Srce Isusovo pomoglo mi u velikoj potrebi. Hvala mul Staro Petrovo Selo; FP Presv. Srce mi je pomoglo. — IM Bož. Srce mi je pomoglo u gospodarstvu. — SM U velikoj potrebi obratih se sa sinom Presv. Srcu i bismo uslišani. **Šmrika:** MMPC Sestru mi ujela zmija otrovnica. Pokraj sve liječničke njege činilo se da joj je blizu smrt. Uteksmo se Presv. Srcu i sv. Antu i već drugi dan devetnice kretnulo je bolesnici na bolje. Hvala i slava Presv. Srcu i sv. Antu. **Varaždin:** NN Zahvaljujem Presv. Srcu na mnogim milostima, osobito što sam dobro položio ispit. **Velika Kopanica:** VM Hvala Presv. Srcu za pomoć u gospodarstvu. **Vukovar:** RG Zahvaljujem Bož. Srcu za sretan porod. **Zagreb:** BZ Zahvaljujem Presv. Srcu, što mi je pomoglo u velikoj nevolji. — BP Milošu Presv. Srca dobio sam namještenje. — DV Zahvaljujem Bož. Srcu, što mi je uslijalo molbu. — KH Muž mi naglo obolio na grlu, da nije mogao ni gutati ni govoriti, zatim je dobio velike boli u ušima i očima. Trebala je biti operacija, ako mu za 24 sata ne bude bolje. Zazvah Bož. Srce u toj velikoj nevolji i sutradan na veliko liječnikovo začudenje boli su popustile. — MS Zahvaljujem Presv. Srcu, Majci Božoj i sv. Josipu, što mi je kćerka ozdravila bez operacije. — PM Hvala Presv. Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. zaštitnicima za primljene milosti. — RJ Po dobroti Presv. Srcu ozdravilo mi je dijet od teške bolesti. — Sestra sv. Križa: Zahvaljujem Bož. Srcu i Majci Božoj za primljene milosti sretno položenog zavjeta. — SB Zahvaljujem Bož. Srcu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu za primljene milosti u poslu. **Zaton (Šibenik):** JK Bož. Srce mi je pomoglo u velikoj potrebi. Hvala mu dovijska! **Zlatar:** PK Zahvaljujem Presv. Srcu za tri velike milosti. **Zlobin:** KJ Hvala Bož. Srcu za sretan porod i ozdravljenje.

DAROVI U MJESECU SVIBNJU 1935.

Za sv. Mise: Antinagon, Mich. MŠ Dol. 1— Bač AK 20 Barage Qued-Ksob LG Dol. 2— Cleveland JJS Dol. 5— Chicago, Ill. AK Dol. 2— Grinstead, Pa. JD Dol. 2— Mrzlopole JR 40 Pecsudvar RB P. 5— Razbojiste LB 30 Republična MM 40 Rogatce MT 20 Šibenik ID 60 Uljanik MZB 30 Valpovo TC 15 West Allis, Wis. IV Dol. 1—

Za Svetište S. L.: Osijek MM 50 Zagreb MP 100.

U čast S. I.: Basovaca AD 20 Drivenik JK 50 Farmington, Ill. SB Dol. 1— Fericanci AS 10 Filip Jakov MB 5 Gor. Podgradci AK 10 Krasica KM 50 Sudburg AG 100 Osijek ET 20 Slavonski Brod AC 20 Sotin IL 10 Šag MR 10 Šaptinovci RG 20 Zagreb RH 10 Žebanec gor. OAN 20 AD 20 Zlatar ID 20.

U čast S. I. i Mar., Majci Bož., sv. Josipu, sv. Obitelji, sv. Antunu, sv. Tereziji M. L., sv. Tadeju i bisk. Langu: Dolci FP 15 Gjurgjevac MP 10 Omišalj TT 15 Oriovac MR 10 Požega Slav. IH 100 Šain JR 5 Vranje IZ 10.

Za rač. Glasnika S. I.: Aleksandrovo MŽ 10 Barage Qued-Ksob LG Dol. 1— Benkovac LP 5 Bošnjaci LL 7 Brezovica JB 5 Burnazi JM 5 Ernestinovo JB 20 Ivanić-grad AL 20 La Souterraine NŠ 16 Nova Gradiška MA 5 Nova Rača MV 10 Osijek MG 10 Pecsudvar MB P. 1— Priluka Pp 45 Ratkovica SS 5 Sombor EB 5 Sot AR 10 Sračinec AK 5 Shebygan, Wis. JS Dol. 1— Travnik RT 20 Tuhej MK 5 Varaždin, Toplice PC 5 Vinkovci OT 5 Vukovar NE 50 Zagreb AS 7 HD 5 JP 3 RH 10.

Za kruh sv. Antuna: Amerika MČ Dol. 1—.
 Za Svetište sv. Josipa na Jordanovcu: San Martino MV L. 5— Stup
 AN 100 Zagreb IH 50.
 Za sv. Oca Pape: Chicago, Ill. AK Dol. 1—.
 Za Misije u Bošniji: Mrzlopolje JR 50 LP 10 Sarajevo FW 20 Sv. Lovrenac JO 15 Vel. Kopanica JM 30 Vukovar MO 20 Žabljak PP 5 GP 5 Žrnovnica NN 50 Remete ŽU 72.50.
 Za pokrštenje poganskih dječaka na imena: po volji: Priluka PP 200 —
 na ime Pero: Sombor EB 100.

TEČAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI.

Za muške u Domu na Jordanovcu 110. od 5.—9. kolovoza za svećenike; od 26.—30. kolovoza za svećenike.

Za ženske u Domu na Vrhovcu 43. od 20.—24. za učiteljice; od 26.—30. za djevojke.

Kojož žele prisustvovati kojem tečaju, treba da se 7 dana unaprijed javi. Tečajevi počinju u 7 sati navečer prvođa od gore spomenutih dana. Kao odšteta za stan i opskrbu za čitav tečaj daje se 120 Din. (Uprava Doma na Vrhovcu prima odštetu i u naravi: jaja, mast, brašno u vrijednosti od 120 D.).

Prijave prima i upute daje: za muške: Uprava Doma duh. vježbi, Jordanovac 110, Zagreb; za ženske: Uprava Doma duh. vježbi, Vrhovac 43, Zagreb.

NAŠI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Balija Petar, Oratje; Bučić Margareta, Apatin; Durđan Barica, Gregurovac; Gračan J., Pittsburgh, Pa; Jakoplić Matilda, Krap, Toplice; Medunić Janko, Karlovac; Mrazek Marica, Virovska Drenovica; Sandner Anka, Vel. Pisanica; Serdarušić Željka, Zagreb; Tičarić Marija, Illok; Zoretić Ana, Zagreb.

Bursić Katica, Nova Gradiška; Dončić Mirko, Klenovnik; Ivić Toma, Nikinci; Kovačević Katica, Varaždin; Kurtek Imbro, Štefanec; Levar Fanika, Slav. Brod; Malnar Gašpar, Rutland, Ill.; Mikoć Hedviga, Senj; Dr. Novak Mirko, svećenik, Valjevo; Santini Jakov, Pašman; Vukelić Antun, Bos. Kostajnica.

Marić Konstantin, Split; Juric Ivan, Osijek; Dončić Mirko, Klenovnik; Marica ud. Gilić, Sumartin na Braču; Brehan ud. Adela, Daruvar; Vujević Ljubica, Imotski; Marija Arbutnić, ž. Marjana; Jakovac Francisca, Kupjak; Ivan Florijanović, Stružec; Knezi Ana i Knezi Stana, Svetozar Miletić; Resnik Roza, Zagreb; Moravek Ivan, Ivanovci; Mašeg Ivana (profesorica), Zagreb.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru. Amen.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Allirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147

GLASNIK PREV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

RUJAN 1935

BROJ 9

Vjera jača hrvatske nam grudi . . . !

Vjera je kao tvrda stijena čovječjeg duha. U ovom životu nalazi se naša duša kao ladica na uzburkanom moru. Bezbroj misli, želja, čuvstava prostruji našim srcem; kad jedan val umine, rada se drugi, razočaranja na sve strane. Gdje je duša mislila naći istinu i ljepotu, nalazi često laž i nered; gorčina je slijedi u svim našladama zemaljskim. Kao čovjek, koji stoji na stijeni usred mora i mirno gleda valove i njihovu borbu, tako duša koja stoji na stijeni sv. vjere. Nema druge čvrstoće za čovječji duh nego sv. vjera.

Krist je došao na svijet kao sunce istine i obasjao duše svojim svjetлом. »Ja sam put, istina i život«, »Ja sam svijetlo svijeta.« Isus nam je dao svijetlo vjere. Po ovom svijetlu dao nam je nove spoznaje, o kojima nije mogao ni slutiti najveći ljudski genij. Novi život nikao je u duši, nova nadzemaljska težnja, novi vidići otvorili se očima duha sve do prijestolja Božjega. Čovjek je postao novo stvorenje sa novim nebeskim snagama, koje mu omogućuju da izgradi u sebi sliku Božju i da postane pravo dijete Božje. Po vjeri je čovjek pozvan u društvo Božje i u posjed Božji. »Ja sam došao da imaju život, i da ga imaju u izobilju«, veli Isus. Tko hoće da ima život i pravu sreću, mora ići na izvor vjere.

Otvorimo li povijest hrvatskog naroda, vidjet ćemo na svakoj stranici, da je stožer njegova života bila vjera. Vjera je stvarala njegove heroje, vjera je čuvala poštjenje domaćeg ognjišta; svu je svoju domovinu posuo spomenicima vjere. Sav narodni život protkan je zlatnom žicom vjere katoličke. Sva naša kultura nosi pečat katolicizma.

I danas nakon tisuću godina narodnog života, naš narod dao je vjeri sjajno svjedočanstvo. Njegove vjerske manifestacije u posljednje vrijeme živ su spomenik i neoboriv dokaz, da je naš narod zdrave duše i zdrava srca. On se nije odrekao božanskoga svjetla niti svoje nebeske baštine, već je pregnuo da bliže pristupi svomu Bogu, da upozna bolje Spasitelja i da se s Njime sjedini.

Očutila je duša našeg naroda onu snagu božanske ljubavi, koja se prelijeva iz Srca Spasiteljeva, očutjela je i spoznala slast i

moć Božanskoga Kruha, pa se često približuje k Stolu Gospodnjemu, da u se primi »Život Vječni«. Sav je narod upravo prožela ljubav Srca Isusova, tako da se naš narod može nazvati: narod Srca Isusova. On je svoje boli i muke nosio pred otajstvenog Isusa, kod Njega tražio melem ranama i jakost slabostima svojim. Malo pomalo tako se priljubio svome svećenstvu, da je sada osvijedočen, da mu je svećenik i otac i vođ, tješitelj, dobročinitelj i prijatelj. Zar se to nije opažalo u veličanstvenim manifestacijama, kojima su dočekivani naši biskupi u narodu? Na proslavi Mačekova rođendana klicao je narod i hrvatskom svećenstvu. Sada treba još bolje pregnuti, da se život našega naroda izgradi po vjeri. Treba da vjera dublje side u narodnu dušu, da mu bude poput stijene, na kojoj će čvrsto stajati.

Vjera katolička treba da mu obasja svu dušu i da ga veže čvrše s Bogom. A najvažnije bit će, da se djeluje i živi prema nauci Evangelijske.

Kako bi bile sretne obitelji, kad bi bile sasma prožete vjerskim životom. Onaj mir pa ona sloga pa ona vjernost pa čistoća pa uzajamno pomaganje, zar to nisu divni plodovi vjere? A tko bi više imao koristi od njih nego baš obitelj? Preporodom obitelji sav bi narod procvao novom srećom uživajući plodove vjere.

Otvori svoju dušu, moj dragi narode, da zasja u nju ono Božansko Sunce, da te prosvijetle traci Božje mudrosti, pa da budeš plodno stablo svake plemenitosti. Kroči junački mukotrpnim putem i ne slušaj zavodljivog glasa ovoga svijeta i nači ćeš istinu i svoje spasenje. Vjera neka ti bude štit proti svim neprijateljima. Ljubi Boga, pa ćeš sigurno pobijediti. Tvoja pobjeda bit će vječna.

Neka se kupe crni oblaci, nek udaraju strijele, ako budeš vjeran svojoj svetoj kat. vjeri, ništa ti neće nauditi. Bude li svaki Hrvat pravi katolik, čvrst kao stanic kamen, ne će ga progutati svi valovi mora. Bog će biti njegova snaga i spas.

T. Jagrić D. I.

IZAŠAO KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA za 1936.

Tako krasan, poučan i zanimljiv još nikada nije bio. Prosvrarennih slika ima 197, od toga 37 na finom umjetnom papiru u raznim bojama. Toliko slika još ni jedan kalendar nije imao.

U člancima su jednostavno, a opet temeljito obradena sva suvremena pitanja. Pripovijesti su napete, a opet poučne. I pjesnici su svi od glasa. Sveznadarski dio svakoga će zanimati.

Kalendar Srca Isusova i Marijina je najobljubljeniji kalendar u hrvatskom narodu, koji voli dublju duhovnu izobrazbu.

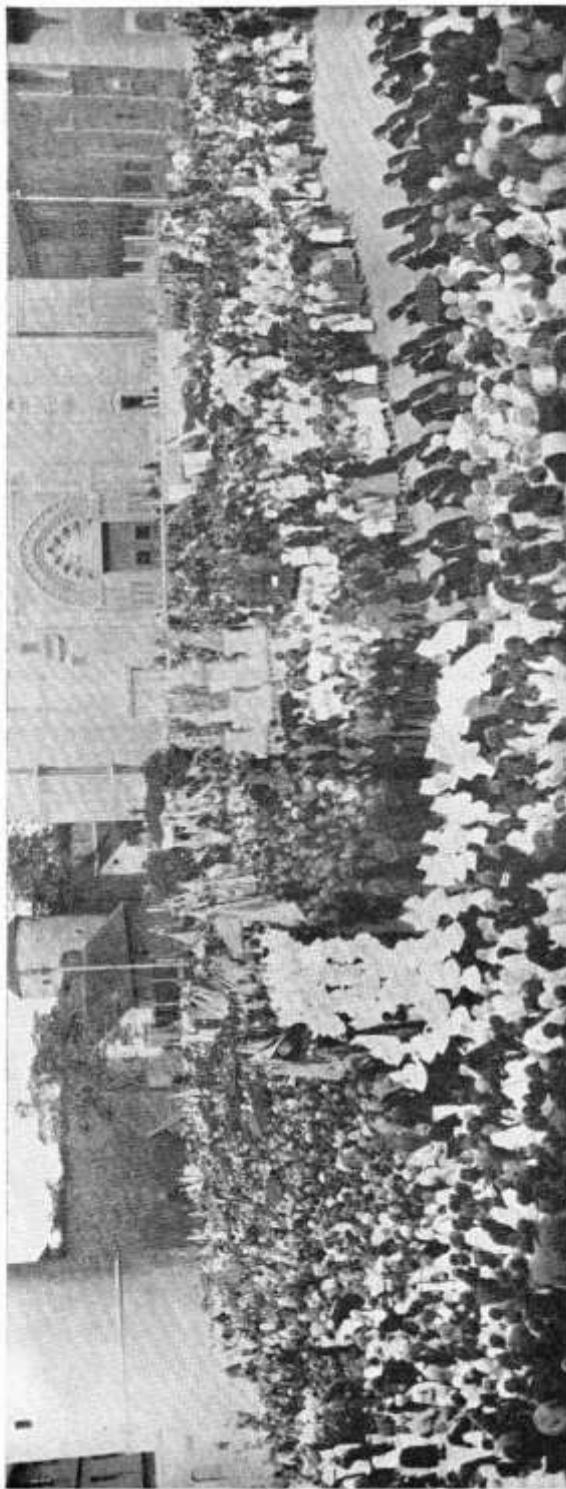
Kalendar Srca Isusova i Marijina natkrilje je svojom nakladom sve druge kalendare.

Tko ga vidi — čudi se, da mu je cijena samo 10 dinara.

Vi ćete biti njime iznenadeni. Vrijednost mu je trajna.

Požurite se, jer se evo u Zagrebu upravo na jagmu raspačava.

Narudžbe: UPRAVA GLASNIKA ZAGREB L 147. Palmotićeva 33.

NAROD SRCA ISUŠOVA.

Procesija Srca Isusova u Zagrebu 23. lipnja 1935.
Dugi redovi i nepregledne mnoštine pobožnog hrvatskog puka stizu u procesiji
na trg pred katedralom, da tu i opet obnove posvetu Božanskom Srcu Isusovu
svoju, svojih obitelji i cijeloga našega naroda. Računa se, da je toj svečanosti
pristupilo blizu 40.000 ljudi.

Katolička štampa

Mjesečna nakana u rujnu blagoslovljena od sv. Oca.

Naše doba — papirnato doba. Netko je htio tim reći, da ljudi danas ne misle više svojom glavom. Za njih misli papir. Naime štampani papir: novine, časopisi i knjige. U stara se je vremena govorilo: reci mi s kim si pa ču ti reći kakav si. Danas je pravije ovo: reci mi, što čitaš, pa ču ti reći kakav si. — Takova su vremena! Pred tridesetak godina rekao je papa Pijo X.: »Štampa je kraljica svijeta.« Ako je tako bilo onda, danas to vrijedi još 30 puta više. Štampa vlada svijetom. Bez štampe se danas ne može ljudima ni škoditi niti koristiti. Bez nje se ne može ni zlo širiti ni dobro napredovati. Tko nema danas štampe, taj je nalik nijemom čovjeku. Takav šuti, kad bi mogao i trebao da govori; takav šuti, kad bi trebao da viče; takav šuti, kad bi trebao da se brani. A najgore je kad ovako onijeme oni, koji imaju, da šire i brane Kraljevstvo Božje na zemlji. A eto takovi su katolici bez svoje katoličke štampe ...

A oni, za koje bi bolje bilo, da su nijemi, jer propovijedaju grijeh i zlo, oni i kako govore i viču. Oni — oni imaju jaku da upravo prejaku štampu. Zla štampa! Kolika je to sila? »Za 30 godina može zla štampa uništiti jedan narod i pretvoriti ga u same propalice i buntovnike.« Tako je govorio francuski biskup Mgr. Pie. A on je dobro znao što govorи. Jer je sam živio u vrijeme, kada je zla štampa pokazala svoje nesretne plodove u njegovoj domovini. Francuska, koja se je s ponos nazivala »najstarija kćerka sv. Crkve« (kako što je naš ponos — »predzide kršćanstva«), i koja je dala Crkvi Božjoj hiljade svetaca i drugih velikana: pretvorila se bila u zemlju propalica i buntovnika, koji su sravnili sa zemljom sve svetinje i lijevali krv nevinih u potocima. — Današnja naša zla štampa spremna je jednomu narodu nego čitavom svijetu pravu propast. Ona nam spremna drugi opći potop, jer strašno i zločinački izaziva srdžbu Božju na ovu našu jednu zemlju. Zla štampa u boljševičkoj Rusiji vodi otvoreni rat proti Bogu. Riga kao pakleni zmaj bezbožni otrov i truje ruski narod i njegovu mladež. U Meksiku je isto rat proti Bogu. Drugdje ga spremaju. Kamo vodi sve to? Rat na Boga. Kako je to strašno. Kako ćemo mi ljudi moći dati zadovoljštinu za ovu najcrnju stranicu povijesti roda ljudskoga?

Zla štampa se nabacuje blatom na sve što je kršćanskom srcu drago i sveto. Ona svetogrdno vrijeda našega Spasitelja, Boga-Čovjeka, licemjerski napada Njegovu Crkvu, potkapa u dušama ljudi sv. vjera, blati i crni naše svećenstvo, podgriza i rasteče naše obitelji. A propovijeda i slavi sve što se je dosada u očima ljudskim i Božjim zvalo grijeh: nepoštenje i nemoral, nepravdu i laž, ubojstvo i samoubojstvo. — Strašan je to govor, što ga govor zla štampa. I ona ne govori. Ona urliče, tuli, probija uši. Tako je

ona svemoćna. Zato kršćani, ako misle još ostati ovdje na zemlji i ne pustiti, da im se razbija, ruši i ubija sve njihovo i možda njih same, moraju jedamput obračunati sa zlom štampom.

A klin se klinom izbija. Obrana od zle štampe je u dobroj štampi. Budući da je zla štampa najveći neprijatelj, zato je dobra štampa »najveća potreba« (Pijo XI.). Katolicima treba jaka njihova štampa. A kako će oni do toga doći? Apostolstvo molitve daje odgovor pozivajući svoje članove, da se ovaj mjesec mole za katoličku štampu. Ne znači to zaboraviti, da za katoličku štampu treba i mnogo drugih stvari. Treba mnogo rada, puno žrtava, žive kat. svijesti i žilave propagande. Ali povrh toga »molitava i opet molitava i u vijek više molitava« kao što je tražio naš sv. Otac Papa Pijo XI., kad je govorio o Božiću 1933. o teškoj današnjoj križi. Molitva spasava svijet. Jedan katolički svjetovnjak je napisao: »Ja držim, da oni koji se mole više čine za svijet nego oni koji rade. I ako danas u svijetu ide sa zla u gore, to je zato, što ima više rada od molitava . . . Kad bi se našao jedan dan ili sat, u koji zemlja ne bi poslala nijednu molitvu na nebo, ja sam čvrsto uvjeren, da bi to bio zadnji dan i sat svijeta.« (Donoso Cortes). Dakle, prvo i glavno molitva, a onda rad. Ne stidimo se širiti našu katoličku štampu, kao što se bezvjeri i krivotvaci ne stide širiti zlu štampu.

Dogodine će u Rimu biti svjetska izložba katoličke štampe. U sjeni velike Petrove Crkve, a pred njegova Nasljednika, doći će katolici svega svijeta, da pokažu svoju štampu. Bit će to veličanstvena slika. Naše moderno apostolsko oružje počivat će na tlu posvećenom krvlju apostolskog prvaka, sv. Petra i apostola naroda, sv. Pavla. A sv. Otac će je onda blagosloviti, da zazove nad nju milost Božju. I katolička će štampa nastaviti još jače i snažnije svoju veliku i važnu zadaću. A dužnost je i svrha nas katolika, da svojim čestim molitvama i radom uskorimo njezin napredak i njezin blagoslov.

Stj. Zec D. L.

Kojoj crkvi pripadaš?

Na jednoj svečanosti iznio je biskup iz Birminghama (Engleska) razlog, zašto mnogi katolici neće da stupe i rade u Katoličkoj Akciji: »Jedan razlog, zašto je poticaj, da katolici stupe u Katoličku Akciju, našao dosta slab odaziv, mislim, da je i to, što prevelik broj kršćana pripada »spavajućoj« Crkvi. Oni su težak teret u ladi sv. Petra, koja ih u sebi vuče, ali oni se ni najmanje ne brinu, da bi joj pomogli u plovidbi.«

Ne drijemajmo u »spavajućoj« Crkvi, već stupimo u redove »vojujuće« Crkve Kristove, kao i svi ostali potpuni katolici!

Rujan posvećen Žalosnoj Gospi

Bol jedne hrvatske majke. Bilo je to jednog hladnog jutra u studenom 1918. Na stanicu našega gradića očekivale su majke, sestre i djeca vojne čete, koje su se vraćale s bojišta, jer je napokon prestao rat. Među ovima očekivala je i jedna slabašna žena svog jedinca sina. Na njenom licu odrazivali se bolni dani njegova odsuća. Ali žalost je njenata elo sada minula, sinak joj se vraća i oni se više neće rastati. Već izdaleka navijestio je žvižduk da dolazi vlak. Vlak dojuri, stade, iasta veliko komešanje, jer vojnici nisu više marili za ratnu vojničku stegu. Ta rat je prestao. Časnici su imali neugodna posla, da vojnike donekle zadrže, da ih prozovu i odvedu u barake, gdje će ih razoružati. Prozvano je bilo svačije ime, kojega su očekivali, ali samo ime jedinca sinka slabašne žene nije bilo spomenuto. Bojažljivo se približi časniku, koji je prozivao i zapita, gdje je njezin jedinac. Časnik se iznenadi, no shvativši položaj, kušao je, koliko moguće blaže, da joj saopći žalosnu vijest, da joj je sinak pao 15 sati prije nego je mir bio naviješten. Prisutni neće nikada zaboraviti toga žalobnog prizora: majka ne progovori ni riječi, nije proliila niti jedne suze, ali je njezina bol bila strašna. Rijećima se ne da opisati. I vojnici u raspuštenim redovima, koji su bili pokraj te žene, stadoše i iskazaše joj samilost i poštovanje, dok je majka otišla kući slomljena od boli.

Boli i žalosti Kristove Majke

Majke. Ima još mnogo takovih pripovijesti o žalostima i bolima mnoge majke. Ali tu je jedna Majka, koja je toliko pretrpjela, da se s njenim bolima ne može prispodobiti ni jedna majka. Jer Majka Kristova, Majka našeg propetog Spasitelja je u pravom smislu Majka boli i žalosti. Svaka od sedam žalosti Blažene Djevice, koje spominjemo, na neki je način vezana s mukom i smrću njezina Sina. Prva žalost, proročanstvo Simeonovo, da će Dijete biti znak, kojemu će se protuslovit, daje ključ do razumijevanja svega ostalog. Put Kristov je put Križa. I kao što nije bilo stvora, koji bi savršenije naslijedovao Krista do Njegove Majke, tako nije-

dno stvorenje nije nosilo križ, kako je nosila Majka Kristova. Naša Gospa je bila preodređena, da postane majkom roda ljudskoga, što ga je Isus otkupio. Ali čovjek nije bio iza otkupljenja oslobođen kušnje i patnja, posljedice istočnog grijeha. Krist, Veliki Svećenik Otkupljenja, poznavao je predobro patnje i boli čovječanstva, a poznavala ih je i Majka, koju nam je dao s Križa. Zaista, vjera, koja bi nam pokazivala samo Majku s Betlemskim Djetetom, a da nam ne bi pokazala i Majku s mrtvim Kristom na svom krilu, to ne bi bila vjera, kojoj bi se mogli obratiti u vrijeme zapuštenosti i jada.

Izvor utjehe za nas. Križ je s nama svagdje, bilo da to želimo ili ne. Ali nije glavno, da nam križ prođe neopazice t. j. da ne gledamo na boli i patnje života samo s naravnog stanovišta, nego da u svemu gledamo križ, po kojem postajemo sve sličniji Kristu i njegovoj Majci. Križ može doći na razni način. Bolest, smrt, neuspjeh i siromaštvo, to su samo neki. Rastanak od najmilijeg sina ili kćerke, brata ili sestre, koji su pošli, da slijede divni poziv u samostan, u misije, nači će uzor sliku u trećoj žalosti Bl. Djevice, kad je Krist otisao od kuće, da vrši volju svog nebeskog Oca. Nema boli ni žalosti, kroz koju nije prošla naša Gospa. Zato ćemo naći kod nje uvijek utočište, koja je bila Djevica Žalosti dok je bila na zemlji, a sada je jakost i utješiteljica žalosnih i opterećenih.

Pustite k meni malene

Malene što ranije Isusu! To je bio plameni poziv velikoga Pape Pija X. Zato je izdao prije 25 godina (kolovoz 1910.) odredbu o što ranijoj Pričesti djece. To je jedna od najzamaštijih odredaba, koje su se zadnjih stoljeća dale. Djecu što prije Isusu — Isusa što prije djeci! Tu leži preporod čovječanstva.

Što je o ranoj Pričesti djece sudio bogoljubni Pijo X., pokušaće nam i slijedeći dogadjaj:

Neka Engleskinja došla je u audijenciju Piju X. Povela je sa sobom i svoga sinčića od 4 godine, da bi ga Papa blagoslovio. Dok se je majka razgovarala sa Sv. Ocem, stajalo je dijete po strani i promatralo. Zatim se približi Papi, položi mu ručice na koljena i stade ga ljupko gledati u lice. — »Koliko mu je godina?« zapita Pijo X. i pogledi dijete. — »Četiri godine«, odgovori majka, »i nadam se, da će za dvije ili tri godine smjeti pristupiti k prvoj svetoj Pričesti.« Sv. Otac ozbiljno pogleda u jasne oči malisana. — »Koga primaš u sv. Pričesti?« — upita ga. — »Isusa Krista«, odvrati hitro mališ. — »A tko je Isus Krist?« — »Isus Krist je Bog«, odgovori isto tako odlučno. — »Dovedite mi ga sutra ujutro«, obrne se Sv. Otac majci, »ja će mu sam podijeliti prvu sv. Pričest.«

Petar Barbarić

Malо je prizora, koji se toliko doimaju ljudi kao što je prva sveta Misa. Sve je toga dana u crkvi. Roditelji, bliži i dalji rođaci, prijatelji i znaci, svi su tu. Ne znaš, što je uvišenije: kada zagrme orgulje pozdravljajući svećenika, koji po prvi put izgovara riječi: »Pristupit ču k oltaru Božjem . . .«, ili kada izgovara riječi pretvorbe i doziva

Boga, da side medu nas ljudi. I onda, kada mladomisnik položi svoje ruke na sijedu kosu milih roditelja, kada daje blagoslov svojoj braći i sestrama, znancima, prijateljima i sumješanima, tad svatko čuti, da je svećenik posrednik između neba i zemlje, Boga i ljudi.

★

Petar Barbarić imao je, poput svoga uzora sv. Ivana Berchmansa, vruću želju, da postane svećenikom. Dragi mu Bog nije ispunio ove želje, kao ni sv. Ivanu Berchmansu. Umro je još prije nego li je dovršio gimnaziju. Umro je dakle kao dakle, da svojim divnim primjerom svijetli našoj mladeži, koja kao da vapije za uzorom iz svoje vlastite sredine, svoje krvi i svoga jezika.

★

Petar se rodio 19. svibnja 1874. u Klobuku blizu Ljubuškog u Hercegovini. Vrlji otac Antun i bogoljubna majka Kata usadiše u srce mладога Petra kljice kreposti, što se za kratkoga njegova života razviše do vrhunca kršćanske savršenosti. U djetinjstvu, koje je proveo u društvu sa svoja tri brata i tri sestre, bio je Petar pastir, a iza pučke škole

Slikao Iso Kršnjavi — Zagreb

Blaženi Marko Križevčanin.

Slavi se 7. rujna.

kroz godinu dana trgovacki naučnik. Gorio je željom, da bude Božji svećenik i Božja ga Providnost dovede u nadbiskupsko sjemenište u Travnik (u Bosni). Tu je proživio osam godina, kao dak pod vodstvom Isusovaca, svojih odgojitelja. Petar je bio uvijek uzor marljivosti, poniznosti, blagosti. Dužnosti je svoje savjesno vršio. Bio je vedre čudi, dobar drug, uvijek spremjan na uslugu. Bio je dakle »savršena kopija svetoga Ivana Berchmansa«,

Na andeosku krepst postiće pazio je kao na zjenicu oka. Nježnom je ljubavlju častio svoju nebesku Majku Mariju. Već od prvoga razreda gimnazije bio je gorljiv član Marijine Kongregacije, a od petoga do osmoga i njezin nadstojnik. Ko pravi apostol široj je pobožnost Srca Isusova. Osobito je široj Glasnik Srca Isusova.

U proljeće 1896. prehladi se Petar na jednom izletu i oboli. U dugotrajnoj bolesti pokazivala se sva veličina njegove krepsti. Kako je sveto živio, tako je sveto i preminuo 15. travnja 1897. u 23. godini života.

Kako je živo težio, da bude što sličniji Spasitelju, te u sedmom razredu osjetio poziv u redovnički stalež, dade mu Bog milost te bude primijen u Isusovački Red i dva dana prije svoje blažene smrti položi tri redovnička zavjeta. — To je eto kratki prikaz njegova kratkoga, ali velikoga života.

★

Nije Petar imao mnogo preduvjeta, da se istakne. Niti je bio slavna roda, niti se mogao isticati bogatstvom. Ako je i bio jako marljiv, bili su i drugi. Ako je bio osobito nadaren duševnim sposobnostima, nije bio jedini. Nije Petar ni vanjskih velikih djela izveo, prekratak mu je bio život za to.

Pa ipak doskora se nesamo u Travniku, nesamo među hrvatskim narodom, nego i izvan naše domovine saznao za njegovo ime.

Njegov je opširni životopis izdan na slovenskom, nemackom, madžarskom, talijanskom i češkom jeziku.

Culi smo, kako se po raznim sjemeništima u Evropi jagme daci i bogoslovi za njegovim životopisom. Kongreganisti ga nose sa sobom na izlete i praznike. Neki su tako dobili svećeničko pa i redovničko zvanje.

Ako se i ne vidi čedne ljubice, što se sakrila pod gustim grmljem, ipak se ona ne može sakriti. Njezin je miris odaje. Miomiris kreposna i sveta život, to je bilo ono, što ga je učinilo poznatim u stranome svijetu; time on proslavljuje i svoj hrvatski narod, iako je bio samo jedan siromašni pitomac dječačkog sjemeništa. K.

*Naš zemljak sv. Jeronim veliki učenjak, pokornik i svetac na umoru.
Svetkovina se slavi 30. rujna.*

Šesti sakramenat: Sveti red

Sveti red u katakombama.

Velika je radost ne samo za cijelu župu nego i za cijeli kraj, kada domaći sin u svom rodnom mjestu po prvi put prineće novozavjetnu žrtvu, svetu Misu. U ovakvoj svečanoj zgodji oči su sviju bez razlike uperene u mladomisnika. I staro i mlađe o mladomisniku govori, sve se raduje onoj velikoj sreći i milosti, koja mu je u dio pala, što ga je Gospodin odabral za svoga službenika i odlikovao čašcu i vlašću novozavjetnog svećenika. Svi mu najiskrenije žele dugi život i obilno blagoslovno svećeničko djelovanje.

Kako se postaje svećenikom? Nekoji neuki vjernici misle, da je dosta svršiti propisane nauke, naučiti kako se služi sveta Misa, obući na se svećeničko odijelo, pa si gotov svećenik. Nije tako.

Svećenik se postaje jedino po valjanoj primljenoj sakramenu svetoga reda, kao što se kršćaninom postaje jedino po sakramentu svetoga krsta. Taj sakramenat svetoga reda može dijeliti samo biskup i to samo onaj, koji je i sam primio valjano biskupsko redenje. Svako valjano biskupsko redenje crpi svoj izvor od samih Apostola, koje je Isus zaredio. Apostoli su svoje naslijednike zaredivali za biskupe, ovi su opet redili svoje naslijednike i tako je to išlo sve do naših vremena. Svi naši rimokatolički biskupi imaju valjano biskupsko redenje, koje proizlazi od samih Apostola i zato oni mogu valjano dijeliti ovaj sakramenat.

Koje vlasti prima svećenik po sakramentu svetoga reda? Sakramenat svetoga reda po nauci svete Crkve ima tri stepena: dakonat, svećeništvo i biskupstvo. Koji je zareden za dakona, ima pravi sakramenat reda, koji dušu bilježi neizbrisivim biljem. Dakon smije svećano krstiti i dijeliti sv. Prćest, ali, jer još nije svećenik, ne može služiti svete Mise ni opraštati grijeha. Tko je zareden za svećenika, taj ima poglavito dvije velike vlasti: prva je, da može kruh pretvarati u presveto Tijelo Isusovo i vino u presvetu Krv Isusovu. To čini kod svake svete Mise, kao što je i sam Isus

činio na zadnjoj večeri. Druga je velika vlast, koju svećenik po ovome sakramantu prima, vlast opraštati grijeha.

Biskupstvo je punina svećeničke vlasti. Kao što samo biskup može zarediti nove sećenike, tako i nove biskupe može jedino biskup zarediti.

Kako biskup zaređuje svećenike? Taj čin obavlja biskup pred oltarom, za vrijeme svete Mise. Prije sv. evanđelja prekine biskup svetu Misu, a pred oltar pristupe dakoni, koji imaju biti zaredeni za svećenike. Duće su, ali i sadržajem prekrasne one molitve, koje se ovom prilikom mole. U svim ovim molitvama i svetim obredima najznamenitije je ovo: biskup pomaže budućem svećeniku ruke svetim uljem i u isto vrijeme izgovara: *U dostoju se Gospodine ovim pomazanjem i našim blagoslovom blagosloviti i posvetiti ove ruke, da sve, što blagoslove, bude blagoslovljeno i što posvete, bude posvećeno u Ime Gospodina Našeg Isusa Krista.* Onda mu pruži kalež s hostijom i vinom i dok ga se redenik dotiče, govori mu: *Primi vlast prikazivati žrtve Bogu, služiti Mise, kako za žive, tako za mrtve. U ime Gospodinovo.*

Ovim rijećima primio je mladomisnik moć i vlast, da može služiti svete Mise i zato sada nastavlja zajedno s biskupom i s ostalim mladomisnicima prekinutu Misu. Poslije svete Pričesti prekida biskup ponovno svetu Misu, sjedne na stolicu, a mladomisnik klekne pred njega. Sada mu biskup položi ruke na glavu i izgovara one iste riječi, koje je nekoć Isus rekao svojim Apostolima: »*Primi Duha Svetoga, kojima oprostiš grijehu, oprostit će im se, a kojima zadržiš, zadržat će im se.*« Nakon ovih riječi spusti biskup mladomisniku misnicu niz leda, koja je do sada bila do gore smotana, u znak, da je redenje dovršeno i da je mladi levita postao pravim novozavjetnim svećenikom.

Vrlo je dirljivo, kada biskup, sjedeći na stolici, uzme u svoje ruke sklopljene ruke mladomisnikove, koji pred njim kleči, pa ga zapita: obećaješ li meni i mojim naslijednicima štovanje i poslušnost? A kad mladomisnik odgovori: obećajem, biskup ga poput nježnog oca zagrli, poljubi i reče: Mir Gospodino bio uvijek s tobom.

Veliko dostojanstvo novozavjetnog svećenika. To dostojanstvo proizlazi iz toga, što je svećenika sam Gospodin po milosti svetoga zvanja odijelio od ostalih vjernika i odredio za najsvetiju službu na zemlji: za prikazivanje svete Žrtve i dijeljenje svetih sakramenata. Za svakoga svećenika vrijede riječi Gospodinove: *Niste izabrali vi mene, nego sam ja izabrao vas, i postavio vas, da vi idete i da rod rodite i rod vaš da ostane.* (Iv. 15. —16.) A vrijede za svakoga novozavjetnoga svećenika i riječi sv. Apostola Pavla iz poslanice Hebrejima: »*Jer svaki veliki svećenik, koji se od ljudi uzima, za ljude se postavlja na službu Bogu,*

da prinosi darove i žrtve za grijeha.« (15—1) »I nitko sam sebi ne daje časti, nego koji je pozvan od Božja kao Aron.« (15—5)

Kako da onda ne priznajemo i ne iskazujemo svojim svećenicima iskrenu čast i pravo štovanje, kad eto vidimo, da ih je sam Bož izabrao, pozvao i posvetio za tako uzvišenu službu i kada im je sam Gospodin po sakramantu sv. reda predao tako velike vlasti, koje nadilaze ne samo vlasti zemaljskih mogućnika, nego i samih nebeskih Andela. Zato se nimalo ne čudimo, što su nekoji Sveci govorili, da bi prije pozdravili svećenika nego Andela, ako bi ih gdje zajedno sreli.

Naša dužnost prema svećenicima. Mi moramo doduše u svećeniku gledati dobroga oca i prijatelja, ali moramo imati i na umu, da je on osoba od ostalih ljudi odijeljena i posvećena Božjoj službi i spasavanju duša. Nipošto ne smijemo tražiti od svećenika nešto, što bi se protivilo ovom njegovom svetom određenju. Ne smijemo od njega očekivati čisto svjetsko prijateljstvo, svjetski način življena i uplitanje u tričave svjetske stvari. Mi se naprotiv moramo veseliti, ako nam je svećenik na visini svoga svetoga zvanja. Moramo ga čuvati na toj visini i moliti se za njega, da uvijek bude pobožniji i savršeniji od nas, kako bi se mogli u nj ugledati, a nikada da ne bude podvrgnut istim slabostima kao oni, koji nisu od Božja odlikovani tolikim pozivom niti su s Gospodinom povezani tako svetom službom. Molimo se mnogo za svoje svećenike. Njih je malo, posla je mnogo, a ljudske su sile slabe. Koje čudo, ako se svećenik brzo iscrpi u napornom poslu i brzo klone. Ako se budemo za svećenike molili, Gospodin će ih milostima svojim ojačati i krijepti da izdrže tegobu rada i da ne smalakšu. Sveta Crkva želi, da se za svećenike molimo. Zato je i odredila kvaterne poste, da po njima isprosimo od Gospodina dobre i svete svećenike. Pa ne zaboravimo ni »svećeničke subote«, o kojoj je Glasnik pisao u sedmnom broju. Ali mi treba da za svoje svećenike i mnogo više činimo.

San maloga Ivice.

Mi moramo nadalje svoje svećenike i slušati, kada se radi o stvarima vjere i čudoreda. Ako je njihova stroga dužnost propovijedati nam nauku Isusovu — sv. Pavao veli: teško meni, ako ne propovijedam — onda je i naša stroga dužnost primiti njihove riječi kao Božje i prema njima se ravnati. Ako je njihova stroga dužnost voditi nas na putu kršćanskih kreposti, onda je naša stroga dužnost slijediti ih na tom putu.

Budemo li svećenika doista smatrali Božjim namjesnikom i iskreno ga štovali i ljubili, onda nam ne će biti teško ni ono malo žrtvovati, što je potrebno za njegovo vremenito uzdržavanje. Kako sv. Pavao u toj stvari mudro i oprezno upozorava kršćane: Ne znate li da oni, koji čine svetu službu, od svetinje se hrane, i koji žrtveniku služe, sa žrtvenikom dijele? Tako je i Gospodin zapovedio, da oni, koji evanđelje propovijedaju, od evanđelja i žive. (1. Kor. 9—13, 14.)

Ako budemo izvršivali ove svoje dužnosti prema svećenicima, onda znajmo, da Gospodin ne će odvratiti Lica svojega od nas i da ne će sustegnuti ruke svoje, nego će najobilnije blagosloviti sve naše domove, a u njima će trajno vladati pravda, ljubav i mir. I hrvatski će narod sasma biti narod Presvetoga Srca.

L. Kukula D. I.

Srce Isusovo i mladež

Srce Isusovo i mladež spadaju zajedno. Što ljubi mladež? Život, veličinu, jakost.

Ljubi život, ljubi puninu života. Srce Isusovo je izvor života — pravoga, djetotvornoga, trajnoga života. To je Srce Onoga, koji je rekao: »Ja sam život.«

Što imponira mladeži? Znanje, veliko znanje.

U Srcu Isusovu je sve blago mudrosti i znanja.

Što imponira mladeži? Snaga. Viteška snaga. Velika djela.

Srce Isusovo je svemoguće. Ono je izreklo našemkom mladiću rijeći: »Mladiću, tebi govorim ustani.« I mrtvac-mladić odmah ustade i proživi novim, punim životom.

Ono je reklo rijeći: »Lazare, izidi van.« I pobježe smrt, koja je imala osiguranu žrtvu u grobu. Pomlađeni Lazar ustade iz groba na novi život.

Njegovo Srce je bilo probodeno — za tebe.

Njegovo Srce je vlastitom snagom opet zakucalo — za tebe.

To je Srce Viteza, Srce Pobjednika nad smrću duševnom i tjelesnom. Srce Kralja vjekova. A to Srce kuca za tebe.

Da li ćeš naći na svijetu srce, koje bi te tako ljubilo, koje bi ti bilo tako vjerno kao Srce tvoga Božanskoga Spasitelja?

Zar Mu se ne ćeš sasma predati?

Njemu se je predao andeoski mladić Alojzije. Njemu je prikazivao sve svoje molitve, rad, patnje, borbe i pobjede. — Podi sretnim Alojzijevim putem!

Ne, to nisu bili Hrvati katolici!

Što je kod naših đedova bilo nemoguće, čemu se zgraža sav naš narod, što je nečuvano u kulturnom svijetu, dogada se eto u našim krajevima: župnik Vlašićak podlo ubijen, župnik iz Bućice Vedrina zaklan, župnik iz Stupnika Lamot jedva se spasio, župnik iz Luna don Niko Parčić napadnut i teško ranjen, sveotogrda se u crkvama počinjuju, redovnice se u Zagrebu napadaju. Krv nam staje, kada sve to promatramo. Zar može biti kod nas izroda, koji dižu ruke na pomazanike Božje i na oce naroda? Zar može biti tako podlih bića, koja se ne žacaju počinjati grozna svelograd i krade u crkvama, koja napadaju naše požrtvovne redovnice? Eto po kulturnoj Evropi se sada piše i govori, kako su Hrvati razbojnici, svelogradnici, kradljivci. Šačica loptova osramoti naše svjetlo i časno lice. Radi njih svijet nas gleda kao na čopor divlje zverjadi, kao na razbojničku Rusiju i krvnički Meksiko.

Odbijamo to od sebe. To nijesu bili Hrvati-katolici, koji su za svoju vjeru spremni i život dati, koji će za svoje svećenike i u vatu i u vodu, koji žarko ljube svoje crkve i svećišta. To su pokazala silna slavlja zadnjih mjeseci.

Jest, barbarska zločinstva su počinjena u našim krajevima. Ali od koga i zašto? Podli zlikovci u zdvojnosti što se hrvatska i katolička misao tako širi, što narod tako čvrsto drži uz svećenike, što svećenici tako

vole svoj narod, hvataju se eto svojih gnusnih sredstava. Vide ovi zlikovci ljubav svećenika spram naroda, vide da su njihove bezbožne lažne krilatec među hrvatskim narodom sasme propale, zato u zdvojnosti kolju, kradu, napadaju. Ta to je njihov način. Iako stanuju na hrvatskoj gradi, ipak oni mrze na Hrvate. Eno jedna od takvih osoba, kad je napala časne sestre, doviknula je: »Vi Hrvatice i katolikini jeće već zapamtiti!« Zato u Rusiju s njima! Neka se tamo kolju, a neka ostave na miru našu časnu i poštenu domovinu, da se što bolje uredi, sredi i cvjeta. Ne damo, da u mutnu love, ne damo da nas sramote. Iako su zakleti neprijatelji našega naroda, ipak se žele prikazati kao prijatelji Hrvata, samo da nas mogu laglje progutati, kao što su učinili boljševici s Rusijom. Nikada!

Ponosa čela gledamo, kako je naš narod ustao na obranu svojih svetinja i svojih duhovnih otaca. Ali ipak svećenička krv je prolivena u našoj domovini. Presvetlo je obećašeno u našoj domovini. Redovnice su napadane u našoj domovini. Dužni smo to okajati. Pokorničke procesije morali bismo prirediti. Presvetom moramo dati zadovoljstvu. A to će biti ujedno naša najbolja i najsjajnija osuda one šačice bezbožaca, što ih još kod nas ima. Smiluj se i njima, Bože, po velikom milosrdju svome.

A. HERCEGOVIĆ.

Dobro mu je rekao

Ulicom tetura pijanac i psuje na sve, što sretne, jer ne može da nađe puta kući. Napokon uhvati bezobrazno jednog prolaznika za ruku: »Reci mi... izgubio sam put kući... kamo ja idem?« — »U propast!« odgovori mu mirno gospodin. — Pijanac se zabezknuo i u prvi mah nije znao, što bi rekao. Onda uzdahne: »Jest, to je istina.« — Gospodin ga prijazno uhvati pod ruku i odvede ga kući. Ali riječi: »U propast!« nije stari pijanac nikada mogao zaboraviti. Otada nije popio ni kapi opojnih pića.

A koliki ljudi idu kod nas u propast na taj način. Upozori ih, dok je vrijeme!

Zdravo Majko našeg Spasa

O Maloj Gospo.*

Zdravo, Majko našeg Spasa,
Sude časti, sude krasa,
Sude rajske milosti;
Od vjekova predviđeni
Sude slavno izrađeni
Rukom vječne Mudrosti!

Zdravo, Majko Riječi svete,
Sam bez trna s trna cvijete,
Slavo trnja čitavog;
Mi smo trnje, mi bodeni
Grijehom smo i krvavljeni
A ti nemaš trna tog.

Zatvorena dveri tajna,
Vrelo bašča, izbo sjajna
Mirisa i čara svih;
Što su cimet, balzam, mira
Napram tvoga trajnog vira
Blagovonja čarobnih?

Zdravo ti, što djevam sjaješ,
Novi život ljudstvu daješ,
Roditeljko spasenja;
Mirto strogih svih vrlina,
Narde cijenjen rad milina,
Ružo svega strpljenja!

Poniznosti drago cvjetna,
Neorana zemljo sretna,
Koja tako urodi:
Cvijet, što cvate poljanama,
Ljiljan, ures dolinama,
Krist iz tebe dohodi.

Raju neba uzvišena,
Liban-goro nesječena,
Što sipaš mio dah,
U tebi se sve krasote,
Svaki miris, sve milote
Nalaze u jedan mah.

Salamunov stolje slavan,
Kom ni koji nije ravan
Gradom niti umjećom:

Ljubav on ti zlata blistom,
A čistoču slika čistom
Sjajnošću bjelokosnom.

Pobjednice, kakve ne bi,
Zemlja nema ravne tebi,
Ne zna takve rajske zbor;
Diko ljudske porodice,
Ti imadeš povlastice
Kao niti koji stvor.

Mjesecinu nadša sunce,
Mjesec zvijezde sve potpuncie,
Gospa svaki stvoren čar;
Sjaj čistoće Djevičine
Ne zna, što su pomrčine,
Ljubav joj je vječit žar.

Zdravo, Majko pobožnosti,
Stole svake čestitosti,
Što se cijelim Trojstvom sjaš,
Ali ipak posebice
Za božansko drugo Lice
Stalno mjesto pripravljaš.

Marijo, o zvijezdo mora,
Čudo divno rajske dvora,
Što vrh sviju višnjih kora
Uzdije te blagi Bog;
Postavljena vrh visina,
Moli za nas svoga Sina,
Da ne surva nás jačina
Niti himba duha zlog.

Kada bude boj nam biti,
Ti dohitit, ti nas štitit,
Ti se dostoje pogaziti
Zmijsku glavu, smest joj niti,
Odbit lukav napadaj.
Sine Očev, Spase ljudi,
Uz Majčine služe budi,
Prosti grijeha, ne osudi,
Već kad minu zemni trudi
U svoj nas uroni sjaj.

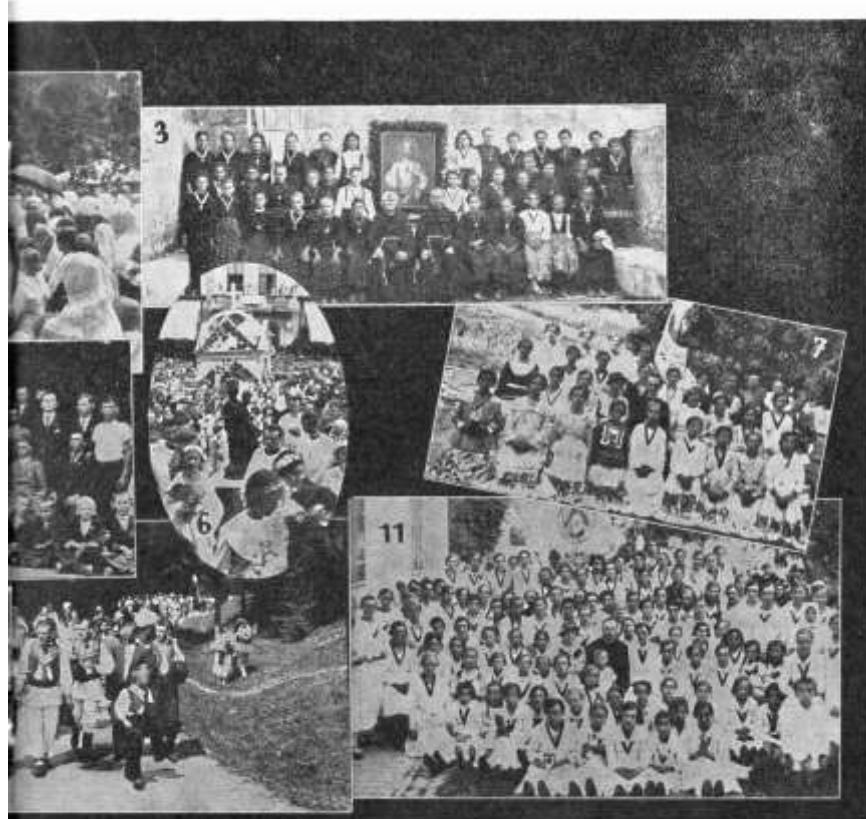
* Ovu je krasnu pjesmu latinski složio redovnik augustinovac Adam od sv. Vikotora u 12. vijeku. Priredio ju je o. Pavelić D. I. Uredništvo.

1. Marno djevojačko društvo S. I. Bribir-Vinodel davalo je u lipnju uspijele predstave Sv. Cecilije, 2. U Republiku se mnogo širivaju članovi »Vojake Srca Isusova«, 3. Vel. oci Prunjević sa uzornim djevojačkim draštvom Isusova, 4. Djevojačko i materinsko društvo S. I. priredilo je sa župnikom u Ludini veliku makadamsku procesiju Velika procesija iz krunjenja čed. kipa Majke Božje u Blatrici, gdje je 7. VII. prisustvovala vojska bodočih 9. Kapelica Srca Isusova u Opatincu postala je stjecište i vjersko središte okolice, 10. Seljaci bodoči Kraljevi na svečan način obavile posvetu zastave. — Budući da smo dobili svu sliku dopisa i fotografija, te

Dotje: Prikaz sa veličanstvenog euharistijskog Kongresa koji je bio jedna velika manifestacija ljubavi prema vjeri i Euharistiji. Kongresu je prisustvovalo oko 100.000 ljudi.

(Molve) bila je ovogodišnja proslava Srca Isusova vanredno svećana. Crkva Srca Isusova se istom gradi, za I. u Kamporu (Rab) jako lire pobojnost Srca Isusova, što se je osmislilo pokazalo kod proslave Srca za vrede i nemar, što se namose S. I. 5. Križari u Kumrovcu mnogo i ustrajno rade na obnovi vjere. 6. Šta, 7. Djevojačko društvo u Kaini sa novom zastavom, 8. Prijor sa veličanstvenog kongressa u Bjelovaru. Hrvata na Sljeme, gdje je 14. srpnja bilo preko 30.000 dosta, 11. Djevojačko društvo Srca Isusova u Dobravi smo ovaj put bili prisiljeni izostaviti sve priložene dopise i množe fotografije.

duškog kongresa u Ljubljani (28.—30. VI.),
30.000 Slovaca i oko 2000 Hrvata, većinom naših Križara. To je bilo dosada najveće katoličko slavlje u državi,

Psovač na smrtnoj postelji

Tužili se ukućani župniku, da imadu teškog bolesnika, s kim imaju veliki križ i pokoru. Nesnosljiv je i nestrpljiv. Nitko mu ne može ništa po volji učiniti niti ugoditi. Sve ih od reda grdi i psuje.

»Što nas grdi — rekoše — još kako tako. Ali to je naopako što strašno kune, psuje i proklinje sve što je na nebu i na zemlji. Strahota je to samo poslušati. Sve nas trnci prolaze, kad počne te paklene psovke rigati. Bojimo se da će nesretnik sa psovkom i dušu ispustiti. Pa šta će onda od te jadne duše biti?!«

»E dakako — odgovori župnik — ako se toga ružnog običaja ne ostavi, ne će dobro proći. Psovka je paklenski jezik. Tko takvim jezikom govori, taj tamo i spada. Takav će sigurno i tamo doći, ako se ne popravi i toga zla ne ostavi.«

»Dodite, Velečasni, i pomozite kako znate.«

»Doći ću i nesretnika preporučit presv. Srcu Isusovu. Ali i vi molite sa mnom. Srce Isusovo je milostivo za sve, koji Ga zavizavaju.«

Župnik bolesnika drugi dan pohodi, a ovaj ga preko očekivanja lijepo primi.

»Kako je brate?« zapita župnik.

»Zlo, gospodine, da ne može biti gore. Uguši me kašalj pa sam onda ljut na sve. Psujem i Boga i ljudе« — tužio se nesretnik.

»Pa je l' vam onda boli prestanu, kad opsujeće?«

»Kako prestanu! Stoput gore! Al' eto, šta ćete. Što dikla — navikla! Naučio sam se tom prokletom zlu u mladosti, kad sam psovao od obijesti i ludosti, pak eto sada psujem i u bolesti. Stid me je, ne mogu si pomoći.«

»Pa bi li se vi htio tog sramotnog običaja oslobođiti?« — zapita župnik.

»O tko sretniji, nego ja!« — reče bolesnik.

»Dobro! Onda poslušajte! Evo vam recepta i lijeka« — počne propisivati župnik. — »Najprije se ispojedite i od srca požalite, što ste Veličanstvo Božje toliko puta na najsrmatniji način pogrdili. Svako jutro čim se probudite recite od srca: O moj Bože! Danas ne ću psovati makar mi se kakvo zlo dogodilo. Izmolite Oče naš! — Kad izgovorate riječi »sveti se Ime Tvoje« pomislite: Moj će jezik odsada slaviti Ime sveto Božje, a ne će pogrdavati. Preko dana, ako vam se po navadi zaleti jezik da izrekne kakvu psovku, odmah se sustegnite i suspregnite te recite: Blagoslavljen budи Bog! Da vam jezik tako blagosloví ono, što je htio prokleti. Ako vam nesrećom i nehotice izmakne kakva grdna psovka, odmah recite u sebi: Bože oprostil! To više ne će biti! Uz pomoć Božju, kako ste se tom ružnom običaju priučili, tako ćete ga se malo pomalo i odučiti. Onda ćete veselo, sretan i zadovoljan biti! Samo pokušajte! Vidjet ćete, da će sve ići.«

A da tu odluku i izvedete, evo vam slike presv. Srca Isusova. To će vam biti siguran štit protiv te paklene kletve i psovke.

Kad na Srce Isusovo pogledate, onda se sjetite svoje odluke: Ne ču više kleti ni proklinjati! Ne ču više Srce Isusovo probadati! Ne ču više trnjem psovke i kletve presv. Srce Isusovo kruniti! Ne ču više psovkom Isusa na Križ razapinjati! Ne ču više Isusa na Križu razapetoga grditi ni psovati!

Jer Srce Isusovo koji štuju — niti kunu niti psvju! Bolesniku na te riječi, od srca k srcu rečene, zališe se oči suzama te reče: »Jest, doista prava je sramota, što sam dosada činio. Ali odsada više ne će tako biti. I ja presv. Srce Isusovo ljubim i štujem, pak zato ne ču više da kunem i psujem. Stavite mi Srce Isusovo amo kraj moje postelje na zid, da bude uvijek kraj mene. Kad ga pogledam da se sjetim, što sam čvrsto odlučio, da više nikada ne ču psovati ni proklinjati.«

I što reće ne poreče!

Kad god bi mu se jezik zaletio da bi psovku paklenu izustio, odmah bi na Srce Isusovo pogledao te se suzdržao i mjesto psovke bi rekao: Blagoslovjen budi Bog! I tako se je malo pomalo toga gadnog običaja sasma ostavio. I sām je sa sobom zadovoljan bio, kao da se je preporodio.

U bolesti se je češće puta ispovjedio i presv. Isusovo Tijelo primio. I kadgod bi sv. Pričest primio, u sebi je pomislio: Moja su usta posvećena. Ne će zato više te paklene kletve rigati, već će sv. Ime Božje blagosivljati.

I blagosivljajući Boga, dušu je ispustio! Evo, tako sve se može, samo kad se hoće! O kad bi psovači samo htjeli i presveti Srce Isusovo od srca ljubili i štovali i češće presv. Isusovo Tijelo u čisto srce primali, brzo bi se te sramotne psovke ostavili, jer:

Tko Srce Isusovo ljubi i štuje,
Taj niti kune niti psuje!

Župnik.

Ruka Gospodnja 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata

Hrvatski andeli-mironosci u X. vijeku.

Nastavak.

Bog je često u Starom Zavjetu pošiljao odabranomu narodu svoje andele, koji su ga u nevoljama tješili, branili od neprijatelja i poučavali ga, kako će vršenjem sv. volje Božje opet zadobiti njegovo prijateljstvo. Vidljivi andeli u Novom Zavjetu jesu sveti i apostolski muževi, što ih Spasitelj upućuje vjernim narodima. Više ovakvih andela-mironosaca poslao je Bog našim predima u 10. vijeku. O jednome ču ovaj puta nešto pričati čitateljima Glasnika.

Godine 927. umro je bugarski car Simeon, koji je malo prije smrti satro srpsku kneževinu, ali kad je zatim navalio na Hrvatsku bi njegova vojska uništена od srčanih Hrvata. Nije čudo, što

se nakon smrti cara osvajača među ratobornim Hrvatima porodila želja, da poput ostalih susjeda iz osvete napanu oslabljenu Bugarsku. Tada se pojavi u našoj zemlji tajinstveni propovjednik mira, čudotvorac Martin. On stade narod opominjati, da čuva zakletvu, što ju je prije dva i po stoljeća zadao sv. Petru: naime da ne će nikada navaljivati na kršćane. O tome dogadaju izvješće nas suvremeni grčki car Konstantin Porfirogent ovako: »A poslije mnogo vremena u doba arhonta (vladara) Trpimira II. (oko 930.), oca arhonta Krešimira, dode iz Franačke, što je između Hrvatske i mletačke (to su hrvatsko-slovenski krajevi pod franačkim vladarom) čovjek veoma pobožan po imenu Martin, odjeven u svjetovno odijelo. O njemu sami Hrvati pričaju, da je činio mnoga čudesa; a taj pobožni čovjek bio je nemoćan i sakatih nogu, pa su ga morala četvorica dizati i nositi, kuda bi želio. On dakle ovim Hrvatima naredi, neka do konca života obdržavaju zakletvu vjernosti sv. Petru i sam izmoli za njih sličnu molitvu kao nekad Papa, to jest, da će čuvati mir sa svima«.

Ovaj Martin bijaše bez sumnje domaći čovjek, Hrvat; jer samo je tako mogao steći toliku ljubav naroda i ostati mu u nezaboravnoj uspomeni. Naši uvaženi pisci-kanonici Ivan Tkalčić u djelu: »Spomenici zagrebačke biskupije« (1873. s. 17. i 220.) i Dr. Lj. Ivančan u djelu »Kapela sv. Martina u Podsusedu« dokazuju, da je naš Martin onaj isti, koji je kasnije sveto živio kao pustinjak u Podsusedu kraj Zagreba. Tu mu je narod iza njegove smrti sazidao crkvicu, što se spominje g. 1209. i 1287. Ta Hrvati nisu mogli zaboraviti tako velikog čudotvorca, kao što su ih malo vidjeli u svojoj tisućgodišnjoj prošlosti i čiji se glas još za njegova života pronio čak do Carigrada, gdje nam je vijesti o sv. mužu za-

U Komiži je bila svećana posveta zastave djevoj. društva S. I., za koju su svi doprinisili, osobito domaći Amerikanci, kojima srdačno zahvaljuju.

bilježio spomenuti car Konstantin Porfirogenet (912—959). U tome se s ovom dvojicom naših pisaca slaže Isusovac Stjepan Sakač u krasnoj knjizi »Ugovor Pape Agatona i Hrvata g. 679«, (Zagreb 1931. kod Glasnika Srca Isusova, 10 din.), u kojoj je dokazao, kako su naši djedovi, čim su došli u novu domovinu, primili vjeru Isusovu i sklopili s Rimskim Papom, kao nasljednikom sv. Petra najstariji konkordat, što je uopće poznat.

»Martin čudotvorac, piše o. Sakač, jest prvi poznati slovensko-hrvatski narodni svetac. On je svjetla pojave iz slavnog doba kralja Tomislava. Snažnim obnavljanjem 250godišnjeg ugovora Hrvata sa sv. Petrom kao i svojim svetačkim primjerom taj je neobični svjetovnjak osvježio duhovne i kršćanske kreposti u hrvatskom narodu, promicao jedinstvo među primorskim i posavskim Hrvatima te na taj način podao duhovnu čvrstoću državi kralja Tomislava. Kralj Tomislav (910—928.) i njegov nasljednik Trpimir II. i blaženi Martin Podsusedi mudro su nadogradivali na zdravom temelju, što su ga hrvatskoj narodnoj budućnosti postavili Papa sv. Agaton i hrvatski knez Borko, kada su oko g. 680. stvorili onaj znameniti: Ugovor Hrvata sa sv. Petrom. »Molitva«, što ju je za Hrvate izmolio Papa Agaton, a koju je obnovio bl. Martin, bila je od Boga po zagovoru sv. Petra obilato uslišana. Hrvatska bijaše za Tomislava na vrhuncu političke i državne moći.« (Sakač, n. dj. s. 77.). To potvrđuje francuski učenjak Rambaud, kad piše, da je Hrvatskoj imala pripasti premoć nad Srbijom u prosvjeti, i da je Hrvatska već u 10. vijeku, budući bliža civiliziranim narodima, stala na čelo slavensko-ilirske uljudbe.

N. Maslać D. I.

Naš dobri svećenik

† Mijo Ivurek, požeški kapelan.

Kršćanstvo, sazdano na božanskim temeljima, nalazilo je od svoga postanka oduševljenih i osobito dostojnih pristalica i među učiteljima i među učenicima uzvišene Kristove nauke. Među one prve — osobito oduševljene i osobito dostojne, mogli bismo bez svake sumnje uvrstiti sađa već pokojnog kapelana Ivureka. Ako ste tražili uzornog svećenika, mogli ste ga naći u potpunom smislu u njemu; ako ste htjeli vidjeti čovjeka sa najviše pozitivnih čovječanskih osobina, onda je bilo potreb-

no, da mu se približite i da upoznate njegove vrline; ako ste htjeli posmatrati neoskrnjenu mladost i lćnost, koja svojim načinom života i rada osvaja ljubav i poštovanje svojih bližnjih, onda nam je on mogao poslužiti najboljim primjerom. Sav njegov kratki život bio je posvećen na dobro bližnjih. Svi tamo od najvećih bijednika što žive od tude mlostinja, pa do sitne dječice, što upirahu svoje bezazlene poglede u svoga vjeroučitelja, osjetili su da se ovakav čovjek rijetko susreće u životu. Pa on je sipao na svakom koraku plodove svoje bezgranične ljubavi i plemenite duše, ne pitajući nikada kako će mu biti uzvraćeno. Bio je u svemu pravi sljedbenik Kristov! Zar je onda čudo, što je njegova smrt izazvala bol — pravi i iskreni bol — i suze u očima svih onih, koji su znali, što gube s ovakvim čovjekom i koji su osjećali, kako im potresa dušom vijest o njegovoj smrti?

Baš te noći, kad se pokojni Ivurek rastao sa životom, prolazio sam kraj požeške župne crkve . . . Ulične su svjetiljke rasipale u noć svoje slabo svijetlo, na tornju je odbijala ponoć, udarci su se ure bolno širili u daljinu, a u meni se nešto kidalo od bola. Oči se orosiše suzama . . . Poznavao sam ga onakvog kakav je bio i to je bio uzrok svemu. Dobri pokojniče, neka Te stigne zaslужena nadzemaljska plaća i neka Ti bude laka hrvatska zemlja!

Antun Šarić, stud. prava.

Isus se ukazao u posvećenoj Hostiji

Isusovačko glasilo »Messagero dei ritiri« donosi u svom broju od kolovoza ove godine isto što i napuljski dnevnik »Il Mattino« o čudu, koje se dogodilo u Rodi Garganico (Italija) 29. lipnja ove godine:

U subotu toga dana, dan iza svetkovine Srca Isusova, bilo je izloženo Svetotajstvo u Gospinoj bazilici. Tada se pred oltarom molila starješica tamošnjih redovnica. Odjednom ugleda u posvećenoj Hostiji Isusa kao malo dijete. Pomicli da joj se pričinja, da je to halucinacija, te pozove tri djevojčice iz obližnjeg Dječjeg zakloništa i upita ih što vide u sv. Hostiji. Djevojčice rekoše: »Vidimo, kako Isus giblje rukama.« Starješica na to pozove druge redovnice. I ove su isto vidjele. Brzo se raširi ta vijest i dodoše predstavnici vlasti, karabinieri, fašistički vojnici i veliki broj građana. Svi su isto gledali. To je trajalo 7 sati i sav je grad mogao isto vidjeti. To nije bila sugestija mase, jer su u crkvu došli i učeni ljudi i ispitali stvar sa svih strana. Svi su se uvjerili, da se je Isus zaista pojavio u Hostiji. Naravno da je slijedećih dana navalilo silno mnoštvo hodočasnika iz sve okolice. I crkvena je vlast ovu pojavu ispitala. Nije manjkalo ni novinara čak iz dalekih krajeva.

Eto kada se Isus vidljivo pojavi, odmah ljudi lete k Njemu. A zar nam ne jamči mili Isus Bog, da je on prisutan u posvećenoj Hostiji i kada ga ne vidimo? »Blago onima, koji ne vide, i ipak vjeruju!«

Al.

1. Grupa Svetišta Srca Isusova na povratku iz Marije Bistrice. 2. Djevojačko društvo S. I. u Žaboku. 3. Ivanovo (od Vinkovaca) sagradilo je na grobištu nekadašnje raje i turskih osvajača, mučenika za vjeru i okrutnih mučitelja lijepu spilju Lurdskoj Gospi, kojoj na prvu nedjelju kolovozu prisustvuje nekoliko Ihsuća vjernika. 4. Misa nadbiskupa-koadjutatora preuz. dr. Stipeča pred 30.000 hodočasnika Kraljici Hrvata na Sijemenu (Zagreb).

Milosti Petra Barbarića

Izjava uredništva: Budući da dobivamo mnoge zahvalnice Petru Barbariću, izjavljujemo, da se u svemu podlažemo sudu Crkve te nijednu milost ne smatramo čudom dok Crkva ne rekne svoj sud.

Anda Rajić, žena Pere Rajića iz Guče Gore kod Travnika izjavljuje pred svjedocima slijedeće:

»U stječnju ove godine pala sam na ruku. Ruka je pomalo postala sva uzeta, skučila se, nijesam mogla njome ni micati. Kad sam vidjela da je zlo, pošla sam u bolnicu u Travnik. Tamo su mi ruku iglama probadali, ali krvi ni kapi nije proteklo. Rekoše mi liječnici, da se ruka suši. Ruku su mi stavili u gips, da ne bude sasma skučena. U travničkoj bolnici sam ostala 24 dana. Ali stanje je bilo zlo. Ruka postala vrlo tanka. Tada mi rekoše u travničkoj bolnici da podem u Zagreb, jer da mi oni ne mogu pomoći. Nijesam imala novaca za taj put i podem u bolnicu u Sarajevo. Tamo mi pregledaše ruku, probadali su je iglama, ali krvi ni kapi. Ruka postala tanka gotovo kao palac. Iz Sarajeva su me odmah otpustili, stavivši mi ponovno ruku u gips. Došla sam kući i tu sam odmah čula za Petra Barbarića. I tako podem u Travnik na njegov grob. To je bilo u nedjelju prije Tijelova. Jedan me svećenik odveo do groba, preporučio mi što trebam moliti i rekao mi, da opet dodem na Tijelovo. Molila sam se žarko, stavila sam ruku na grob i napokon otišla kući. Boli su mi bile jake. Sutradan u ponedjeljak ustanam i imam što vidjeti. Ruka zdrava. Izgleda kao i druga ruka. Pokušam — mogu micati. Počnem njome raditi — mogu i to. Samo kad počnem nešto teže raditi, onda osjetim бол. Evo vidite sad moju ruku. Nitko drugi nije to učinio nego Bog i Petar Barbarić.«

Anda Rajić iza ozdravljenja ruke.

mogu micati. Počnem njome raditi — mogu i to. Samo kad počnem nešto teže raditi, onda osjetim bol. Evo vidite sad moju ruku. Nitko drugi nije to učinio nego Bog i Petar Barbarić.«

Fabijan Lučić iz Bukovice kod Travnika izjavljuje pred svjedocima: »Godinu dana su me jako boljela prsa. Mnogo sam kašljao i mnogo izbacivao. Pred Uskrs bio sam u travničkoj bolnici, ali bez koristi. Ispovjedim se i pričestim. Svećenik mi reče, da obavim devetnicu Petru Barbariću, da svaki dan molim 3 Očenaša 3 Zdravomarije, da mi Bog po zagovoru Petra Barbarića povrati zdravlje. Počeo sam, i treći dan devetnice još malo sam kašljao a onda nikada više. Ja sam sasma zdrav. Hvala Bogu i Petru Barbariću.«

Zupnik preč. Augustin Nikić iz Stupa kod Sarajeva piše.

»Za vrijeme moga bolevanja u Zagrebu od 14. XII. 1934. do 3. IV. 1935. izvaden je iz trbuha kroz 14 puta 111,50 lit. tekućine.

Posve sam smršavio te sam izgledao sama kost i koža. Krvi sam mnogo izgubio. Čitavo vrijeme bolesti proveo sam u besanici.

Na klinici su spočetka mislili me operirati te su odustali od operacije, te me počeli liječiti rentgen-terapijom. Dvadeset i šest puta sam rentgeniziran,

ali bez uspjeha. Tumor se nije smanjio, a u trbušu se voda sakupljala te je kadikad izvadenao i po 10 litara vode odjedno.

Prvu devetnicu na čast Petru Barbariću počeo sam obavljati 14. III. 1935., da ozdravim te da Petar Barbarić bude proglašen blaženim.

Otišao sam iz klinike 20. III. 1935. kao neizlječiv te sam došao u Merkurov Sanatorij 20. III. 1935.

Drugu devetnicu na čest Petru Barbariću počeo sam u Merkurovu Sanatoriju 27. III. 1935. te predzadnji dan devetnice 3. IV. 1935. obavljena operacija je sretno uspjela, na koju sam pošao kao na veselje te sam čitavo vrijeme operacije sa liječnicima razgovarao. Liječnici su mi izjavili, da nijesu imali gotovo nikada jednog pacijenta tako raspoložena kao što sam ja bio.

Na 19. IV. 1935. izišao sam iz Sanatorija. Hvala Bogu danas se dobro osjećam te se oporavljam. — U lipnju ove god. pohodio sam grob Petra Barbarića te se zahvalio na isprošenoj milosti, da je operacija sretno uspjela.

Kako se obavlja posveta?

Hvala Bogu, posveta obitelji Presvetom Srcu sve više prodire u naš narod. Na uredništvo Glasnika neprestano dolaze imena obitelji, koje su se posvetile Presvetom Srcu.

Sadržaj i duboko značenje posvete najlepše nam razotkriva sam obred posvete. Uzmimo, da smo prvi put u životu nazočni takvoj posveti. Što vidimo i što doživljujemo?

Cim stupimo u kuću, vidimo da je ova lijepo urešena. Skupljena je sva obitelj. Na mnogim mjestima pozovu i goste. U stanu je na lijepom mjestu slika ili kip Srca Isusova. Odmah vidimo, da cijela obitelj želi zajednički počastiti Srce Isusovo.

Tada dode i svećenik. Tu mora dakle biti neka posebna vrsta svečanosti, jer svećenik obično ne dolazi na one sasma privatne obiteljske pobožnosti. Vidimo kako svećenik oblači roketu i bijelu štolu. Zatim blagoslovi sliku ili kip. To je eto svećani blagoslov slike Srca Isusova.

To još nije sve. Tada uzme otac ili majka blagoslovljenu sliku i postavi je na najljepše, najčasnije mjesto u sobi, kao na prijestolje, koje je već pripravljeno i urešeno je cvijećem i svijećama. Slika je dakle uzvišena na najčasnije mjesto u

obitelji. Zato se taj obred s pravom naziva **ustoličenje Srca Isusova u obitelji**. Tako je to želio sam Isus i obećao je za to posebni blagoslov.

Slušamo, kako obitelj pred tim prijestoljem svećano ispovijeda svoju vjeru, jer svi mole Vjerovanje glasno, jasno i polako . . .

Svećenik tada progovori obitelji nekoliko pobudnih riječi. Članovi slušaju te riječi kao da su glasovi Božanskoga Srca. Zatim pozove sve, da s njime izmole posvetnu molitvu. Sad nam je jasno, da se tu radi o **svećanoj posveti obitelji Presvetomu Srcu**, jer kod obične posvete obitelji predmoli sam domaćina. Pozorno slušamo i osjećamo, kako je ta molitva duboka i kako izražava ono, što se zbiva u dušama . . .

Poslušajmo samo: »Presveto Srce Isusovo, ti si očitovalo svoju želu, da zavladaš kršćanskim obiteljima. Stoga . . . evo priznajemo tvoje neograničeno gospodstvo nad svojom obitelji . . . Zavladaj našim srcem . . . Zavladaj našim razumom . . .« Molitva se završuje ovim značajnim riječima: »Da živi Srce našega Kralja i Oca našega!« — Novi vidik nam se tu otvara. Nove misli se naće. Upoznajmo, da se tu radi o **svećanom proglašenju kraljevstva Srca Isusova nad obitelji**. Sada bolje i razumijemo prijašnje obrede.

Obično tada obitelj izmoli pred svojim Kraljem i litanije Srca Isusova (a i »Tebe Boga hvalimo«). — Obitelj je sada obitelj Srca Isusova. Svi su raspoloženi, svi su sretni. Oni će Njemu odsada služiti, On će njih štititi. Oni će odsada nastojati, da mu pružaju i zadovoljštinu za uvrede, što ih drugi ljudi počinjaju. — Na koncu obitelj primi svećenički blagoslov i svi se potpišu na obiteljskoj diplomi, da za vječna vremena sačuvaju u uspomeni ovaj svećani dan. Zatim pošalju uredništvu Glasnika imena članova svoje obitelji, da ih uredništvo uvrsti u »Zlatnu knjigu«, koja se čuva u Svetištu Srca Isusova u Zagrebu.

*

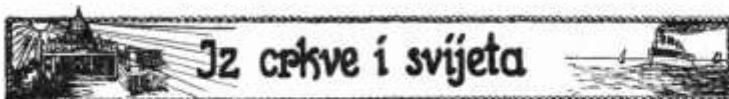
Upoznali smo, da ta posveta ima mnogo veće i dalekosežnije značenje, nego smo u prvi mah očekivali i da mora svagdje, gdje se pravilno vrši i trajno gaji, donijeti najlepše plodove obiteljskoga života i blagoslova Presvetoga Srca.

TECAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI U RUIJNU.

Za muške u Domu na Jordanovcu 110. — 10.-20. za svećenike.
Za ženske u Domu na Vrhovcu 43. — 9.-13. za građanke.

Koji žele prisustvovati kojem tečaju, treba da se 7 dana unaprijed javi. Tečajevi počinju u 7 sati u večer prvoga od gore spomenutih dana. Kao odšteta za stan i opskrbu za čitav tečaj daje se 120 Din.

Prijave prima i upute daje: za muške: *Uprava Doma duh. vježbi, Jordanovac 110, Zagreb*; za ženske: *Uprava Doma duh. vježbi, Vrhovac 43, Zagreb*.

Važna izjava dra Vladimira Mačeka. Tjedniku »Nedjelja« dao je Dr. Maček izjavu, koja je od svih katolika najsimpatičnije primljena. »Moje stanovište o našoj katoličkoj vjeri je svakome poznato. To je stanovište ono isto, koje vjekovima u sebi nosi kao dio svoga života naš hrvatski narod, a naročito narod seljački. Vjera njegova bila je njemu od primanja kršćanstva do danas kamen medaš, koji je život njegov usmjerio uz Zapad, uz zapadnu evropsku civilizaciju, a dobrim dijelom i kulturu. — Kada mi dolaze i pitaju me, što mislim o budućem duhovnom i kulturnom opredjeljenju Hrvata, onda svakoga upozorujem na siguran i najocitiji način, kako je na ovo pitanje odgovorio hrvatski seljak. Naš seljak znade, što njemu znači vjera njegova. On sa Bogom počima i svršava svaki svoj posao. Iz vjere crpi snagu za svoj mukotrpni posao i utjehu u danima nevolje i progonstva. Seljak je naš obranio, sačuvao, a čuva i danas najsigurnije naš hrvatski narodni život. Hrvati će sigurno svojoj vjeri znati i u boljim danima dati pravo mjesto u svom narodnom životu.«

To je najvažniji dio izjave hrvatskog narodnoga vode. Zatim dodaje, kako je protiv »političkog klerikalizma«, a u tomu se slaže sa Crkvom, koja ne dopušta takav klerikalizam, t. j. miješanje politike u vjeru. A o slobodnim zidarima je rekao: »Slobodni zidari ne znače u životu hrvatskoga naroda ništa posebno. Sam njihov rad govori o njima dosta!«

50-godišnjica dra Stjepana Markulina. Advokat Dr. Markulin jedan je od najplemenitijih naših katoličkih javnih radnika. U hrvatskom katoličkom životu radio je sa najvećom ljubavlju i poštovanju. Nigdje nije tražio sebe, nego samo slavu Božju. Zato je i ostao tako skroman, premda je pokreć raznih ustanova. Duša je i srce Pijeva društva za katoličku štampu, osnovao je »Knjižnicu kat. života«, u Društvu sv. Jeronima zauzima vidno mjesto, jedan je od glavnih pobornika ideje Dra Mahnića. Od djetinjstva je u katoličkim redovima. Osobito je odusevljen član Marijine kongregacije, koja mu je uparavio k srcu prirasla. Odusevljen je za nju još od dačkih dana. — Pobornik je svega što je plemenito i užvišeno. Razumije se, da je i veliki prijatelj našega Glasnika, koji mu iskreno čestita 50. godišnjicu.

Potpisan konkordat sa Sv. Stolicom. Nije to nikakav politički ugovor, nego uređenje pitanja kat. Crkve u ovoj državi. Malo koja država ima na svijetu, koja ne bi uredila ta pitanja, jer katolici imadu na to pravo. Nije Crkva bilo šta, da bude na milost i nemilost raznih vlasti. Ona ima svoja božanska prava, a države moraju poštivati ta prava. Pa da bude jasno, koja su to prava, sastave se i potpisu. Onda ih je teško kršiti, jer bi se dotična država obrukala pred čitavim svijetom. Kod nas se je to dugo zavlačilo, ali ipak je Sv. Stolica uspjela. Velika je moć Crkve u svijetu.

Komunisti žele rastrgati hrvatsko jedinstvo. Svakomu je poznato, da su komunisti žestoki neprijatelji narodnosti uopće, a posebno nas Hrvata. Zato nekoji političari žele, da i komunisti osnuju stranku, jer da bi time kod Hrvata nešta dobili i tako rastrgali hrvatske redove. To su nedavno zagovarale i beogradske novine »Balkan«, koje su i to napisale, da su hrvatski komunisti za strogo jugoslavensko jedinstvo, a protiv pokreta Dra Mačeka. Ali neka znade Balkan i svi drugi, da su komunisti među Hrvatima propali.

Belgija gradi veliko Svetište Srca Isusova kod glavnoga grada Brüssela. Belgijski kralj i ostali vođe zavjetovali su se Presvetomu Srcu za vrijeme rata, da će Mu podići veličanstvenu crkvu, ako ih oslobodi neprijatelja. I

eto crkva se već dograduje. Koncem svibnja bila je posvećena, a u lipnju otvorena za pobožnosti, premda još nije sasma dogotovljena.

U Njemačkoj nacionalisti bjesne na katolike, zabranjuju katoličke omladinske organizacije, zatvaraju svećenike i redovnice. Sve je to jedino zato, što katolici ne će da priznaju neke poganske nauke Hitlerove. Ali katolici su divno organizirani. I Bismarck je tamo grmio protiv vjere pa je izgubio borbu. Ne trebamo se ništa bojati.

Američki Hrvati javljaju, da će doći u velikom broju u naš Zagreb. Pokroviteljstvo njihova posjeta preuzima preuzv. nadbiskup dr. A. Stepinac. Oni sami žele, da to bude u prvom redu katoličko slavlje. Zato će prvi posjet biti Isusu u Zagrebačkoj katedrali.

63.845 obraćenika u Americi u prošloj godini. Izšao je almanak američkih katolika »The Catholic Directory« za 1935. godinu. Broj katolika u Sjedinjenim Državama bez kolonija iznosi 20.523.053. Porasli su u 1934. godini za 200.459. Katolici su i brojčano najjači. Protestantni su pocijepani na 200 raznih sljedba, metodista ima 9 milij., presbiteranaca 2.560.000, lutera na 2 milij. 540 hiljada, anglikanaca 1 milij. 760 hiljada. U prošloj godini prešlo je na katoličku vjeru 63.845 osoba, t. j. 14.464 više nego 1933. godine. Svećenika svjetovnih ima 20.836 (381 više nego prijašnje godine), redovničkih 9.414 (250 više), crkava 12.680 (150 novih), osnovano je 12 novih sjemeništa, tako da ih je sada 193, a sjemeništaraca ima 23.579 (3.114 više), konvikata ima 199 (4 više), viših škola ima 1.134 (6 više), a daka 186.948, župskih škola 7.442 (13 više), sa 2.192.673 djece, za starce i nemocne imadu 155 zakloništa (8 više nego prijašnje godine).

Postao je katolik profesor protestantske bogoslovije Fridrik Heiler.

Francuski časnici protiv framasuna (slobodnih zidara). Savez francuskih rezervnih časnika primio je prijedlog, da ni jedan časnik ne smije biti framasun, jer su framasuni neprijatelji svega dobra i poštena.

Društvo za bračnu čudorednost postoji u Budimpešti, a zaštitnik je sv. Marko. Društvo se živo bori i radi za pravi kršćanski život u braku. U javnost izilazi često sa posebnim proglašima, u kojima osuđuje sve što škodi tomu životu (kao nemoralna umjetnost, književnost itd.).

U Dubrovčaku je na Srce Isusovo svećana blagoslovio zastavu djev. društva S. I. preč. Graićić. Za zastavu je najviše doprinio vel. g. Josip Telebar.

Gaj: Blagoslov barjaka djev. društva Srca Isusova, gdje je prisustvovalo 7 župa sa križarskom glazbom iz Lipovljana. Slavlje se je pretvorilo u pravi kongres Srca Isusova.

Smrtna kazna za djecu kod komunista. U boljševičkoj Rusiji oduzeli su vlastodršci djecu roditeljima, jer da djeca pripadaju državi. Budući da tako djeca ne poznaju njezne roditeljske ljubavi, a vlasti ih užgajaju u svim opačinama, tako su jadnici mnogi postali pravi divljaci. Već kao djeца ubijaju, kradu, napadaju u skupinama. A vlasti, mjesto da se opamete i uvedu stari kršćanski običaj i odgoj, one u zdvojnosti uvode smrtnu kaznu za djecu već od 12 godina.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

ZAHVALNICE.

Aleksandrovo: MŽ Oslobođen teške klevete. **Babina Greda:** LjD Pomoć u odsudnom času. **Bački Monoštora:** KM Izbavljena nedužna iz zatvora. **Badlje-vina:** BJ Moli, da joj sinovi dobiju svećeničko zvanje. **Baška:** KV Odvraćena pogibelj od obitelji. **Bribir:** MC Zdravlje. **Beč:** MH Ozdravljenje sina. **Bednja:** VP Grješnik se obratio. — RP Moli za zdravlje očiju djeteta. — AP Ozdravio. **Beograd:** MA Milosti. **Blaskovac:** JK Milosti. **Bos:** Kostajnica: FR Ozdravljenje djeteta. **Bošnjaci:** LL Blagoslov u radu. — MB U teškom porodu ostala živa sestra, a meni bolest odstranjena. **Brdovec:** KP Pravedna parnica uspjela. **Bribir:** ŠV Zdravlje iza poroda. **Bukovje:** AM Kći ozdravila od tifusa. **Busovača:** AD Uredila mirovinu. **Canton (Illi Nord):** FS Uslišane molitve. **Čavle:** FM Prošla duševna bolest. **Davor:** MM Milosti. **Derventa:** ŠK Milosti. — AS Uspjeh kćeri u školi. **Dolci:** FP Milosti, osobito gledo službe. **Donja Kupčina:** GF Pomoć u gospodarstvu. **Drenjski Slatnik:** IK Milosti. **Drivenik:** JK Sretna operacija. **Duga Resa:** PM Ozdravljenje sina. **Durdevac:** MT Ozdravljenje kćerke i druge milosti. **Feričanci:** AS Milosti. **Gorjani:** IG Dobra primljena. **Gornji Zebanec:** NA Milosti u obitelji i u školi. **Gradišće:** SJ Ozdravljenje. **Harka-novci:** DM Mnoge milosti, osobito zdravlje. **Hrvace:** DR Milosti. **Ivančić Grad:** ALj Milosti. **Jastrebarsko:** BK Dobročinstva. **Kamenica:** PI Pomoć u bolesti grla. **Kapela:** GM Zdravlje. **Kelibija:** KP Slijepi otac izmolio, da je iza 11 godina progledao, 24 sata prije smrti. **Komarica:** KK Ozdravila djevojčica. **Kra-sica:** KM Milosti. **Križ:** FM Oslobođena od klevete. **Kuzminec:** SK Supruga i majka ozdravila. **Legrad:** HG Milosti. **Lovorno:** PP Velike milosti. **Ludburg (Kanada):** AG Mnoge milosti. **Mala Subotica:** FN Uslišane molbe. **Marčani:** MK Ozdravila mama. **Netretić:** SB Milosti, zdravlje. **Novigrad Podravski:** Katolik intelektualac: Šim naglo obolio na »appendixu«, temperatura visoka; utekoh se s pouzdanjem Srca Isusova i sve dobro prode. **Omišalj:** KK Milosti. — TM Prošla velika kušnja. **Oriovac:** RM Milosti. **Osijek:** MM Milosti. — FM (bo-goslov) Sretni ispit. — VA Sreden brak. — A. u T. Pomoći. **Padaš:** GK Dobio valjanu suprugu. **Petrovaradin:** KM Poboljšano zdravlje muža. — MJ Sud se dobro svršio. **Popovača:** MB Kći ozdravila. **Povlje-Vranjici:** IZ Milosti. **Priluka Livno:** PP Riješio se velike nevolje. **Primošten:** HA Uspjela operacija. **Prozor-Borovnica:** MB Ozdravile dvije mile osobe. **Rasinja:** MG Zdravlje. **Sarajevo:** ED Mir duše. — KK Ozdravljenje. — AS Milosti. **Selnica:** DA Vrlo teški bolesnik spašen. **Senj:** ML Dugo prošena milost dobivena. **Sirač:** BJ Pomoć u teškoj bolesti. **Sl. Brod:** AC Milosti. **Sl. Požega:** III Uslišana molitva. — JZ Povratak zdravlja i spas u očajanju. — HC Sretan porod. **Sotin:** IL Ozdravio. — DH Napredak gospodarstva. **Split:** VA Spašena eksistencija bratova. **Sremski Karlovci:** IE Milosti. **Starci Mikanovci:** TP Oslobođen zala. **Sutivan:** CJ Velika zubobolja prošla. — CM Nevino proganjana sestra sačuvana. **Suha Katalena:** RG Sredila se obitelj. **Sv. Durad:** MN Iza 12 godina povratilo se zdravlje očiju. **Sv. Ivan Žabno:** JH Neprijatelji odnijeli namještenje i vre-bali na život, ali Srce Isusovo sve dobro uredilo. **Sag:** MR Pomoć primljena. **Šaptinovci:** RG Zdravlje. **Šibenik:** RK Vrlo teške bolesti; bila i zamrla, ali milošću Presv. Srca evo sada dobro. **Šišanjevica:** EL Mnoga dobročinstva. **Toturac:** PV Nevin riješen velike kazne i klevete. **Trnovaci:** DM Uspjela operacija djeteta. **Trnjani:** AV Prošla velika nesreća. **Tršće:** FL Pomoć u potrebama. **Turgari (Gata):** IS Uspjela operacija. **Ulijanik:** M. i Z. B. Sretan porod. **Vaga-nac:** MA Sretan porod. **Varaždiške Toplice:** AB Velika milost. **Veleževac:** FC Prilično ozdravio sin od gripe u crijevima. **Vranjic-Povlje:** IZ Zahvala sv. Judi Tadeju. **Vrbanja:** MS Ozdravljenje. **Vrbovsko:** MI Sretno položen ispit. **Vukovac:** MO Zdravlje od živčane bolesti, pluća, sušice. **Zagreb:** JMJ Pru-zena pomoć. — CD Milosti. — MP Uspjela stvar. — LP i ZI Ozdravljenje ne-čakinje. — D i A Sretno položen ispit. — MP Ozdravljenje od dugje i teške bolesti. — DM Milosti. — KP Preporuča se u molitve. — AM Dobiveno na-mještenje. — KZ Milosti. — MD Milosti. — OK Pomoć u novčanim poteškoćama, nemiru obitelji i bolesti. — KS Reduciran dobio službu. — FL Milosti i utjehe. — HI Milosti u bolesti. — MC Milosti. — AS Milosti. — JM Muž dobio po-sao; kćerka i muž joj izmirili se. — IM Milosti. — MN Mnoge milosti. — AJ Unućica ozdravila. **Zabnik:** MP Milosti. **Žrnovnica:** NN Ozdravljenje sinčića. **Županja:** E i VB Milosti u nepriklama. **Silba:** MG Dugo prošena milost dobi-vena. **Set:** AR Uslišana molitva.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147

LITERARSKA KOMPAKTA

GLESNIK PRSV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

LISTOPAD 1935

BROJ 10

ISUSE KRISTE, KRALJU NAŠ...!

VEĆ 20 STOLJEĆA VLADAŠ ČOVJEČANSTVOM — SILOM SVOJE LJUBAVI.
TI NE OSVAJAS MAČEM I KRVLU. TVOJ MAČ JE ČISTA LJUBAV.
NA KRIŽU TE GLEDAMO, KAKO U BOLI IZGARAŠ ZA NAS — TAKOVOJ
LJUBAVI VJERUJEMO.
UZDISALI SMO ZA ŽIVOTOM, MI SINOVI SMRTI — TI SI SVLADAO
SMRT I DONIO ŽIVOT.
UZDISALI SMO ZA SVIJETLOM, MI DJECA TAME — TI SI NAM SE
RODIO: SUNCE ISTINE.
ZEDALI SMO MIRA I SREĆE — ONA JE U TVOM SRCU KAO OCEAN,
KNEŽE MIRA.
VAPIJEMO ZA RAJEM — TI SI POSTAO HLJEB ŽIVOTA, RAJ DUŠA.
MI TUŽIMO U OVOJ DOLINI SUZA — TI SI ONAJ ZLATNI OBLAK, ŠTO
ROSI UTJEHOM NASE DUŠE.
VELIKI SAMARITANAC, TI SI KRISTE, ŠTO LIJEŠ ULJE I VINO U
NASE DUBOKE I BOLNE RANE.
LJUBAV TI JE NJEŽNA I TOPLA POPUT MAJČINE — NA TVOJIM
GRUDIMA ODMARAJU SE UMORNI.
TVOJOM SNAGOM RASTEMO, TVOJIM ŽIVOTOM ŽIVIMO, TVOJOM
PLODNOSCU RADAMO DOBRA DJELA.
KRISTE, DANA TI JE SVA VLAST NA NEBU I NA ZEMLJI.
TI SI KRALJ KRALJEVA, SUDAC SUDACA, UČITELJ NAD UČITELJIMA,
VELIKI SVEĆENIK, ZAKONODAVAC NAD ZAKONODAVCIMA, VOĐ I
KRALJ PUKA, BRAT I TJESETELJ SELJAKA.
TEBI SU PODVRGNUTE SVE VLASTI — NAJVEĆI ZATOČNICE SLOBODE.
U TVOJOJ JE RUCI ŽEZLO SVIJETA, KORMILO LJUDSKE SUBLINE:
SVE JE TVOJE. TI OBUVHATAS VRIJEME, VJEĆNOST I STVOROVE.
SVA ĆE KRALJEVSTVA PROći — SAMO ĆE OSTATI TVOJE CARSTVO
LJUBAVI, SAMO JE TVOJE CARSTVO VJEĆNO . . .
ISUSE, TVOJA NAS BLAGOST I LJUPKOST PRITEZE K SEBI,
TVOJA NAS LJEPOTA ZAČARAVA, TVOJA DOBROTA MAMI NAM SUZE,
LJUBAV NAS TVOJA GRIJE I OPAJA — TI SI NAŠ JEDINI RAJ . . .
KRALJUJ U NAMA, VLADARU VJEĆNI, ISUSE KRISTE . . .
SINOVI TVOGA NARODA ODABIRU TE ZA SVOGA KRALJA.
MI TI DAJEMO I POSVEĆUJEMO SEBE, DOM I ROD SVOJ.
I SVOM DUŠOM KLICEMO TEBI: ŽIVIO KRIST, NAŠ KRALJ!

T. JAGRIĆ D. I.

Srce Isusovo, Kralj i središte sviju srdaca

U zadnju nedjelu listopada slavimo svetkovinu Krista Kralja. Da nam ta mila svetkovina bude ono što želi sv. Majka Crkva, dobro će biti, ako malko promotrimo duboko značenje toga dana. Svetkovina Krista Kralja sjeća nas prije svega, kako je Krist:

najmoćniji Kralj, jer mu je dana sva vlast na nebu i na zemlji,
najmudriji Kralj, jer je vječna Istina,
najveičanstveniji Kralj, jer mu služe anđeli i sveci,
najveći Zakonodavac,

najpravedniji Sudac živih i mrtvih.

Krist je Kralj svih ljudi i svih naroda. Zato mu moraju i svi biti poslušni i pokorni, jer to traži njegova kraljevska vlast i njegovo pravo. A to traži i naša vlastita korist, jer ako smo mu poslušni — dobivamo život vječni, jesmo li mu neposlušni idemo u vječnu propast.

Krist je Kralj. Dakle je i njegovo Srce Kralj; jer je »Srce Isusovo Kralj i središte sviju srdaca.« Što želi Crkva time reći? Želi reći to, da Krist kraljuje kao i drugi kraljevi: da daje zakone, da sudi, da nagrađuje i kažnjava. Ali razumije se, da on sve to čini s neizmjerno većom vlašću i moći nego zemaljski vladari. Njegova je vlast i moć božanska, koja nagraduje vječnim nebom, a kažnjava vječnim paklom. Ali to nije sve, što želi Crkva reći, to nije posebna oznaka kraljevstva Kristova. Koja je dakle ta posebna oznaka? Jest ta, da je Isusovo kraljevstvo prije svega kraljevstvo ljubavi. Krist dakle kraljuje prije svega ljubavlju svoga Srca. Tako s pravom možemo reći: Srce Isusovo je Kralj. Nad kim kraljuje? Nad svim što je stvoreno. A najrade kraljuje nad svim srcima ljudskim. Zato kliče sv. Crkva: Srce Isusovo, Kralju sviju srdaca!

Kraljevska zapovijed kršćanstva jest ljubav spram Boga i bližnjega. U toj ljubavi sadržana je sva kršćanska savršenost. Ljubav je prvo i najveće, a sve drugo mora služiti samo tomu, da se rasplamti ta ljubav spram Boga i bližnjega. I samo je jedno Srce, koje je plamsalo upravo neizmjernom ljubavlju, koje je radi te ljubavi prolilo i zadnju kap krvi. To je Srce Isusovo. Nije bilo niti će biti srca, koje bi nas tako ljubilo kao Srce Isusovo. Zato je to Srce kraljevsko srce među svim srcima, ono je kralj sviju srdaca.

Ono je kralj sviju srdaca, jer upravlja sva srca k ljubavi. »Dodatak da organ bacim na zemlju pa što hoću nego da se zapali« (Luk. 12, 49). Iz svoga Srca bacio je organ na svijet, iz njegova Srca su zažarili plamenovi ljubavi spram Boga i bližnjega. To je pravi organ ljubavi. I jedina mu je želja, da bi se sva srca ljudska grijala na toj ljubavi spram Boga i bližnjega. I ta ljubav spram Boga i bližnjega jest kraljevska zapovijed Krista Kralja, kojemu je predana sva vlast na nebu i na zemlji. I tu kraljevsku zapovijed

nije Isus urezao i upisao u kamene ploče, nego u svoje Srce. A kako je to upisao? Tako da nas je ljubio »svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom misli svojom.« »Sin Božji me je ljubio i sebe za mene predao.« (Gal. 2, 20) Krist ima kraljevsko pravo na naše srce, ali on želi kraljevati nad njim jedino ljubavlju. Svoju kraljevsku vlast predao je svomu Srcu, a srce kako da kraljuje, ako ne ljubavlju?

On je Kralj sviju srdaca i na taj način, što ni jedno srce nije bilo od ljudi toliko ljubljeno koliko Srce Isusovo. To je nepobitna činjenica. Tisuće i milijuni srdaca od početka kršćanstva do danas ljubili su Srce Isusovo »svim srcem«. I ljubili su ga više nego išta drugo. I to je bila prava, iskrena ljubav, ljubav iznad svega drugog. Za Isusa trpe, za njega se žrtvuju; i ako ga kadikad razaloste, pokaju se pa ga dalje ljube te su pripravni za njega sve dati pa i vlastiti život. Apostoli, mučenici, sveci, pokornici, samostanci, svjetovnjaci, djeca, mladići, muževi, žene i djevojke: kako su iskreno, nježno i silno ljubili i još i sada premnogi ljube Presveto Srce! Pogledajte rano u crkve, gdje su skupljeni mnogi, koji su morali radi posla vrlo kasno leći; gledajte bose proštenjare, gledajte kongrese. Zašto tako mnogi žrtvuju i hranu i pilo i san? Zato jer ljube Isusa, jer je Isus život njihova života. On je Kralj njihovih srdaca. Pa mu zato poklanjaju misli, želje i osjećaje svoje. I oni ga tim više ljube, kad vide, da ga još svi ne ljube ili ne će da ga ljube. U toj svojoj ljubavi oni nastoje, da bi ga svi upoznali i uzljubili, da tako zavlada svim srcima. Eto tako je Srce Isusovo središte sviju srdaca.

Na svetkovinu Krista Kralja treba da spoznamo, da je on naš Kralj, da je njegovo kraljevstvo nad svim kraljevstvima, da je u njegovu kraljevstvu sva prava sreća i vječni život. Radi toga mu moramo biti poslušni i pokorni. Kraljevstvo Isusovo u prvom je redu kraljevstvo ljubavi; i to nas napunja velikim veseljem. Ali, jer mnogi ne ljube tu njegovu ljubav, zato ćemo posebno moliti: Srce Isusovo kralju i središte sviju srdaca, smiluj nam se. Smiluj se svima, da bi te svi spoznali i uzljubili.

„Ne pljuj na nebo“

Cesto vidite, kako su na mnogim mjestima iz zdravstvenih razloga pričvršćene ploče, na kojima masnim slovima piše: »Zabranjeno je pljavati po podu.« »Ne pljuj na pod.« To vidite u vlaiku, u uredima, po hodnicima i t. d. Dobro je to, ali bi trebalo svagdje pričvrstiti mnogo veće ploče i s mnogo većim slovima: »Ne pljuj na nebo: ne kuni, ne psuji.«

Tko kune, pljuje na nebo i ta kletva pada nazad psovaču na glavu, a nebo ostaje nebo.

Dali nam se zlo piše?

Mi stariji zabrinuti smo za naš narod. Strah nas hvata, kada promatramo prijašnje i sadašnje stanje. Nije to nekakva naša bolest, nego je nažalost živa živčata istina. Svi se slažu u tomu, koji bar nekako poznaju prijašnja bolja vremena. Zar prije nije bilo mnogo više poštjenja, ljubavi, pravde i istine? Zar nijesu naši hambari bili puniji? Zar se nije u rupcu zamotano ili u kesi nalazilo i lijepa novca? Livade su bujno cvjetale, vinograde nije tuča obijala, usjevi su se zlatili. Ljudi su bili veseli i zadovoljni. Brojna su djeca skakutala, pjevala, lijepo se zabavljala i tako ugodno razveseljavala kuću, okolicu i čitavo selo.

A sada: hambari prazni, pare ni iz oka ni iz boka, vinograde često tuča uništava, usjevi često podbacuju, djeca opaka, ne slušaju, mnoge djevojke postale prave odvratne muškarače, mladići se vrzu po krčmama i raznim zlim društvima.

Zlo, veliko zlo nam se piše.

Pa otkuda to, da smo prije tako dobro stajali, a sada stojimo tako zlo? Dobro je, da upoznamo našu bolest, jer lako ju je liječiti kad je poznamo i ako hoćemo. A ima li itko pametan, da toga ne bi htio? Zato će vam sada iznijeti jedan doživljaj pa će te lako upoznati naše prijašnje veselje i sadašnje jade.

Rat me je zatekao na višim naukama. Moradoh i ja pod pušku. A iza rata sam nastavio nauke u inozemstvu. Svukuda sam prošao, dok se napokon iza mnogo godina ne povratih u svoje rodno mjesto. Ama znajte, da se je sasma promijenilo. Upravo me je groza uhvatila. Jad i čemer na svakom koraku: nerodice, glad, golotinja, bosotinja, bolesti i sve druge moguće patnje. A može se reći da prije toga nije ni bilo; barem ni izdaleka toliko koliko sada. Kad sam se svemu tomu čudio, reče mi moja starica majka:

»Vidiš, sinko, kako je ovdje sada zlo? Evo prije je bilo mnogo djece, ali svi su bili jedri, svi su bili obučeni ko kakvi gospodići. Bilo je i tuka i gusaka i vina i u izobilju hrane. A evo sada sve obrnuto. Vidiš ona polja, sada ne radaju. Gledaj poništene vinograde. Marva sva po redu crkava. A znaš li, dragi sinko, otkuda to? Eto ljudi nemaju Božjega blagoslova. Bog ne stanuje medu njima. A prije tako nije bilo, prije je u svakoj kući Bog stanovao.«

Tu prekinem majku i zapitam je:

»A kako to, majko, da sada Bog ne stanuje u tim kućama, koje baš sada trebaju Božje pomoći?«

»Eto, sinko, lako ćeš vidjeti. Zar ne, da su se prije rata ljudi jako mnogo molili? Ni jedne kuće nije bilo, gdje se ne bi pobožno obavljala zajednička molitva. Čim bi se ujutro ukućani ustali, odmah bi se skupili, da se Bogu pomole, da mu zahvale za sprovedenu noć i da ga zamole za blagoslov preko dana. U ime Božje počeli bi dnevni posao, s blagoslovom Božjim bi nastavili, a svršili bi ga zahvaljujući Bogu.

Slikao Murillo.

KRALJICE SVETE KRUNICE, MOLI ZA NAS.

»Ti znaš, sinko dragi, kako su se prije molili prije i poslije jela. Otac bi lijepo predmolio, a drugi bi pobožno odgovarali. A poslije jela opet bi lijepo i pobožno zahvalili. Pa zato je i bilo blagoslova Božjega. A sada sjednu k jelu, a da se i ne prekriže. Domaćina se samo izdere: grabite, jedite, držite, kusajte. To je njihova »molitva«. Kako će onda biti blagoslova?

»Sjećaš li se, sine moj, kako je navečer bilo pred ovim kućama u selu? Kad se je večer spustila i ljudi se vratili s posla, a djeca i cure sa pašnjaka, marvu bi pospremili, blagoslovljrenom je vodom poškropili i Bogu preporučili. A onda bi se članovi skupili u kuću ili pred kućom. Tada bi počela zajednička večernja moli-

tva. Klečeći bi krunicu izmolili, zatim po tri Očenaša i tri Zdravomarije za svakoga člana obitelji, pet Očenaša i pet Zdravomarija na čast pet pregorkih rana Isusovih. Tih se je pet Očenaša i Zdravomarija nesamo klečeći, nego i raširenih ruku molilo. Zatim bi sklopili ruke i molili tri Očenaša i tri Zdravomarije za sv. Crkvu i za poniženje njezinih neprijatelja. Zatim su molili za gospodarstvo, za domovinu, za neprijatelje. To ti dobro znaš, sinko, kako je bilo, a u našoj je kući — hvala Bogu — i sada tako. A prije je od svake kuće odjekivala molitva. Kako je ono krasno bilo! Zato je Bog i blagoslovio te kuće, jer je on rekao: Gdje se dva ili tri sastanu u moje ime i ja će biti među njima. Zato su polja radala, zato su hambari bili puni, zato je bilo novca, zato je bilo poštjenja, ljubavi i svakoga Božjeg blagoslova. Djeca su bila dobra, valjana, jedra. Djevojke su bile skromne i umiljate, mladići su bili mili, čisti, vedri. Razdragani otac bi onda milovao svoju djecu, majka bi spremala sočnu večeru, kćeri bi joj pomagale i nedužno se i lјupko zabavljale, sinovi bi čitali Andriju Kačića Miošića. Blažena ona Božja vremena!

»A sada: što vidiš i što čuješ? Prodimo selom pa gledaj i slušaj. Eno, kako se u onoj kući tuku; čuješ kako se u onoj tamo svadaju muž i žena; pred onom eno vidiš, kako sin udara na svoje vlastite roditelje; kod one tamo vidiš kako se ona nepristojno obućena muškara drži s onim momkom.

»To ti je sve nastalo iza rata, kad su se ljudi vratili pokvareni i podivljali. Molitve je u obitelji nestalo; mjesto nje je došla psovka i kletva. Eno vinogradi počeli radati. Vino je bilo, da bolje nije moglo biti. A ljudi se radi toga uzbuniše na nebo. Psi ovali su Boga, što im je dao toliko vina, a nije im napravio dosta bačava. Sačuvaj nas, Bože i Majko Božja! I iza godinu - dvije svi vinogradi propadoše. Pa gledaj, sinko, našu crkvu. Nedjeljom je gotovo prazna, a velike krčme uvijek pune i nabite ko grašak u vreći. A šta sve unutra govore o Bogu, o Crkvi, o Papi, biskupima i svećenicima! Da Bog sačuva!

»Sada vidiš, sinko, odakle zlo. Otjeraše Boga iz obitelji, zapustiše zajedničku molitvu, pa je zato sotona — Bog ga pomeo — unišao i zagospodario. Zar nijesu poludili? Vole biti u pandžama sotone, nego pod milim blagoslovom Božjim!«

»Hvala ti, majkol! Pravo govorиш. Stavit ću to u Glasnik i nadam se, da će se mnoge obitelji opametiti i opet uvesti Isusa pod svoj krov. A Isus će doći, ako opet uvedu zajedničku molitvu. Jer inače nam se piše zlo, veliko zlo N. R.

NADBISKUP - KOADJUTOR KALENDARU SRCA ISUSOVA I MARIJINA.

»Kalendaru Srca Isusova i Marijina, koji već toliko godina promiče Kraljevstvo Srca Isusova u dušama pojedinaca, u našim obiteljima i cijelome narodu, od srca podjeljujem svoj natpastirski blagoslov.«

Zagreb, 20. kolovoza 1935.

Dr. Alojzije Stepinac
nadbiskup koadjutor

Na grobu Petra Barbarića

Stajao sam u isusovačkoj crkvi u Travniku nedaleko groba pokojnog Pere Barbarića i gledao sam. Tik do oltara Majke Božje visi na zidu u prostom drvenom okviru jednostavan natpis, a ispod natpisa cvatu na podu u vazama bijeli lilijski i rumene ruže. Čitam: »Ovdje su sahranjeni smrtni ostaci Petra Barbarića . . .«

Služba se Božja svršila. Svećani akordi orgulja umuknuše, gase se svijeće i sitne žarulje na velikom oltaru. Svijet će poći svojim kućama. Ali gde, malo ih zapravo odmah izlazi iz crkve, svi hrle prema oltaru Majke Božje, kleče pred grobom Petra Barbarića i mole. Djevojke, mladići, djeca, daci, staro, mlađe — sve se to stisnulo oko njegova groba. Seljanke se dotiču ploče s njegovim imenom, a onda se križaju i dotiču svoju djecu.

I sve to tako dolazi amo i moli.

Na grobu Petra Barbarića, siromašnog hercegovačkog pastirčeta. I ne samo iza sv. Mise, nego u svako doba. Dolaze nesamo katolici, nego i muslimani i pravoslavni. I svijet neprestano traži kakvu uspomenu od njega. Na blagdan Srca Isusova podijelili su pred crkvom 6000 njegovih sličica pobožnom narodu, koji se upravo jagmio. Još ih nije bilo dosta, premda je svak dobio samo po jednu, jedva tko po dvije. A životopis njegov čitaju i Slovenci, Nijemci, Talijani, Česi i Madžari. Stoviše, Nijemci su već dva ili triput izdali životopis siromašnog hercegovačkog pastira, koji je umro prije 38 godina.

Prije 38 godina odnijeli su ga mrtva na travničko groblje Bojnu. A sad su ga opet donijeli i sahranili ispod ove crkve. Zašto su donijeli smrtnе ostatke jednog siromašnog daka? . . .

Da, odnijeli su ga nekoč na groblje, ali trebalo je, da se on opet vrati. I vratio se. Vratio se opet među svoje. Vratio se, da nam bude uzorom i zaštitnikom i pomoćnikom u našim potrebama.

Zato je i sišao s Bojne opet među nas: da se kao voda stavi na čelo nama, koji smo još daleko od cilja, što ga je on sretnik već postigao, da nas primjerom svoga svetog života i mirisom svojih kreposti potiče i vodi k Bogu, k Bogu svomu i našemu.

A i Bogu je, čini se, draga, da se ugledamo u nj i povodimo se za njim. Po svemu sudeći može se uzeti, da je Bog već neobičnim stvarima pokazao, kako mu je milo to poštivanje vjernog služe njegova i kako je spremjan da po njegovu zagovoru pomaže našim potrebama, ne bismo li se i mi ugledali u Petra i poput njega revno služili Bogu svomu.

Zivot je ljudski borba. Za svaki cilj treba žrtve. I naš Pero je morao voditi borbu sa samim sobom i on je bio »kao jedan od nas«. Ali on se borio, junački se borio i slavno je pobijedio. Žato je i zavrijedio da bude uzvišen i da bude postavljen drugima za uzor.

Stojeći na njegovom grobu pomislih: Bože moj, gle, mladež je uvijek idealna, uvijek se nuda, želi raditi i biti sretna. A evo našeg Pere Barbarića. Nije li on pokazao put pravih idea, put prave sreće i pravog rada za narod! Citam u njegovu životopisu: »Palača bez temelja srušit će se, narod bez vjere propast će . . . Zato hoćemo li koristiti svome rodu, to sami budimo nepokolebivi pobornici i zatočnici dјedovske svete vjere naše . . . Baš u mlađeži treba da se ova vjera utvrdi i ukorijeni, da mlađež bude vjerom proniknuta i za nju oduševljena; tek tada imamo se nadati sreći i bolju naroda.« (Puntigam »Petar Barbarić« str. 135, 136). Eto, to su riječi jednoga mladog i oduševljenog pravog rođajuha. O da bi se ugledala u njega hrvatska mlađež, ta uzdanica naša, i da bi svi naši mlađaci i djevojke posvetili Bogu mladost svoju onako kao što mu je on svoju posvetio, pa birali oni koji mu drago staje, jer svetost je svagdje potrebna i — korisna.

Tako je naš Petar Barbarić bio uzor u svemu. U malo godina postigao je mnogo: postao je zrio za nebo. A to je prava veličina i prava zrelost. Zrio je ne, tko dugo živi, nego tko dobro živi.

Odlazeći s groba našega Pere, videći pobožnost i pouzdanje puka i slušajući vijesti o neobičnim ozdravljenjima pomislih: Bože moj, ne će li ovo danas, sutra postati Lisieux za našu Bosnu i za čitavu našu domovinu! Mi očekujemo ponizno sud sv. Crkve i odluku Providnosti Božje, ali međutim Pero ostaje naš mili uzor, naš zagovornik i pomoćnik na nebesima.

O dobri brate Pero, moli za nas!

aba.

Milosti Petra Barbarića

Luce Poplašen i njezino dijete ozdravili. Seljak Pero Poplašen iz Meline (iza Vlašića kod Travnik) muž Luce i ozdravljenog djeteta pričao je pred svjedocima 18. VII. 1935. ovo:

Zaru mi oko bollo pola godine, navukla joj se na oko sama krv, nije ništa vidjela. Nije uzimala nikakovih lijekova. Bolovalo mi i dijete. Djeletu je treća godina. Od rođenja je stalno ležalo, nije moglo ni na noge ni rjesti. Tako je u krevetu malko raslo.

Idući u grad (Travnik) čuo sam za Petra Barbarića. Kad sam došao kući, rekao sam Ženi što sam čuo. Ona se zavjetovala za se i za dijete.

Od tog zavjeta tri dana dijete počelo sjediti. Počelo je i hodati. Samo želi hodati i sjediti.

Sutra dan žena sve vidi. Nestalo krvi. Čisto oko ko i ono drugo.

Kata Furungićija iz Pokrajčića blizu Travnika izjavljuje pred svjedocima 18. VII. 1935.

Došla sam da se zahvalim za ozdravljenje svoje 4-godišnje kćeri Ljubice. Dijete već 2 mjeseca nije moglo lijevom rukom i lijevom nogom ni maknuti, kao da ga je kap udarila. Obavim devetnicu u čest P. Barbariću, pomolim se na njegovu grobu i maloj Ljubici bijaše odmah bolje. Za nekoliko dana sasvim ozdrav.

Serafina Mišković iz Gornje Večeriško, župa Vitez (Bosna) zahvaljuje puna veselja, da je po zagovoru Petra Barbarića izlijecena strašne bolesti. Dugo je vremena morala četveronoške puzati, nije ne nikako mogla uspraviti. Utekla se Petru Barbariću i odmah je sve prošlo.

Jedno važno pitanje

Mi radnici, gledajući palače ili vile bogataša, njihove automobile i kočije, gozbe i odijelo, često se pitamo: zašto i ja, zašto i mi nemamo takvih stvari? Zašto nema jednakosti na svijetu?

Pisano je mnogo o jednakosti među ljudima. Za tu ideju je proliveno mnogo krvi; pa ipak su tu i bogataši i siromasi.

Eto u boljševičkoj Rusiji — koja toliko više o jednakosti, o jednakoj podjeli dobara — znamo, da nekoji imadu u izobilju svega, a drugi umiru od gladi i bijede. Čitali smo o bogatim vila-ma, raskošnim automobilima n. pr. jednoga Stalina, Litvinova i drugih. Poznato je i to da, po službenoj statistici, ima u Rusiji 12.000 milijunera, dakle samo nekoliko stotina manje nego zemlja bogataša i kapitalista — Amerika (Sjedinjene Države). Prema tome jednakost nije niti najmanje provedena u sovjetskoj Rusiji, nego je dapaće još više ugrožena.

Je li uopće moguća ta jednakost ovdje na zemlji?

Zamislimo n. pr. da su se složili svi stanovnici kugle zemaljske, da podjednako razdijele sva dobra. I zamislimo, da je ta podjela dobara provedena; svaki je dobio jednak dio.

Pa što će se dogoditi? Još iste večeri iza podjele, rekao bi jedan: »Danas sam se već dosta naradio i namučio, sada ću malko otpočinuti.« Drugi bi rekao: »Sjajna je bila ta podjela. Pijmo dakle i veselimo se u čast toga sretnog dogadaja.« Treći bi pak rekao: »Sada se istom moram dati na ozbiljan posao, da mi ovo, što sam dobio, donese što više koristi.« I što bi se dogodilo? Već slijedeći dan prvi bi imao samo onoliko koliko je dobio; drugi bi imao manje, a treći bi povećao svoje imanje. Kamo ćemo sada? Zar svaki dan provoditi podjelu?

Uzmimo, da se ipak svi najozbiljnije prihvate posla, svi iz petnih žila rade. Uspjeh im ipak ne će biti jednak, jer svi ljudi nijesu jednakо spretni, okretni, nadareni, sposobni. Prema tome će nekima posao ići velikom brzinom naprijed, drugima će slabo, a trećima možda nikako. Pa da su na svijetu samo dva čovjeka, ne bi mogli provesti potpune jednakosti, jer na kugli zemaljskoj nema dva bića, koja bi bila potpuno jednakaka.

Ovim ja ne mislim braniti današnje ekonomiske sisteme, koji nijesu ništa drugo nego ljudsko djelo, a što je ljudsko ima svojih mana, prevara, zloupotreba; pa tako i ekonomski sistemi.

Kada promotrimo sve što sam rekao, pitamo se: je li moguće kakva jednakost kod ljudi? Jest. Svaki je čovjek stvor Božji, svaki čovjek što ima — ima od Boga. Čovjek od sebe nije ništa i ne može ništa. — I u tomu smo baš svi jednakci.

Osim toga, mi imamo slobodnu volju, kojom gospodarimo nad našim djelima i upravljamo našim činima. To pripada svim ljudima, u tomu je jednakost među svima. Ali svi se opet razlikujemo u tomu, kako iskorišćujemo našu volju, kako se njome slu-

žimo. Iz toga slijedi, da jednakosti nema ni poslije smrti, iako smo pred njom svjedinci jednaki. Iza groba nalaze se i dobri i zli, prema tome kako su se služili svojom voljom. Naša dobra djela će biti nagrađena, a zla kažnjena. Od toga se neće osloboditi ni bogati ni siromašni. Samo će bogati jače odgovarati, jer su dobili već na ovom svijetu nagradu. I zato najpametnije radi onaj, tko na ovom svijetu ne čezne za zemaljskim bogatstvom, da iza smrti ne moradne polagati strogi račun o tomu kako je stekao ta doba i kako ih je iskoristio.

M.

Andelu čuvaru

Zdravo, o moj andele
Duše lijepog raja,
Što se blistaš, napunjeno
Blaženoga sjaja,
Štono divnu promatraš
Božju veličinu
I potpuncu uživaš
Najčišću milinu.

Ohole je duhove
Pako progutao,
Tebi Višnji milošću
S neba pomoćao
Pa vrlinom stalnom te
On očeličio,
Tvojoj brizi slabašna
Mene povjeroj.

Molim stoga klečeći
Glave oborene,
Ruke k nebu dižući,
Duše rasplamčene:
Ovaj dan mi današnji
Braniteljem budi,
Da mi zlotvor opaki
Ne može da udi.

Od svake pogibelji
Tijelo moje brani,
I od grješnih ljaga svih
Dušu mi sahrani.
Svud i vazda štiti me
Od sotonske tmine,
U svem točno ravnaj mi
Misli, riječi, čine.

Moli za me, budi me,
Kada drijemati stanem,
Popravljam zalutalog,
Diži me, kad panem.
Napast prošlu, sadanju,
Buduću odreni,
Duševne i tjelesne
Mane iskorijeni.

Tješi, pazi, njeguj me,
Kad me muka mori,
Čisti dušu, svijetli joj,
Žarom je razgori.
Krijepi, uči, nukaj me
Na sve, dobro šta je,
Daji sve, što dovodi
U nebeske kraje.

Kad proštenje zatražim,
Milost mi izmoli,
Kad se kajem, raduj se
Toj mi dobroj boli.
Daj da tako živujem
Vazda Bogu mio —
O da dušom čitavom
U njemu bih bio!

U tren smrtni žuri se,
Tješiti me hodi,
Spasi me od zlotvora,
Sa sobom me vodi
U nebeske dvorove,
Gdje je život pravi,
Gdje u vječnoj radosti
Bog se pjesmom slavi.

Vjera — majka i učiteljica umjetnosti

Mjesečna nakana u listopadu blagoslovljena od sv. Oca.

Nema danas nijednog ozbiljnijeg povjesničara i pisca povijesti umjetnosti, koji bi zanikao veliki utjecaj Crkve na razvoj umjetnosti. — I zaista usporedimo li već umjetnost prije Isusa s kršćanskom — umjetnost babilonsku, asirsku, egipatsku, grčku i rimsku s kraščanskim — odmah ćemo uvidjeti kolika je raznolikost i bogatstvo u kršćanskoj: novi duh i život, nove uvišene misli, nove vrste umjetnosti. Grade se crkve, razvijaju se najrazličitiji stilovi, obogaćuje se slikarstvo (fresko-slike, na staklu, miniature . . .), relijefi, kiparstvo . . . sve se to razvija i diše novim životom. Crkva istina nije zabacila staru grčko-rimsku umjetnost; ona ju je usavršila davši joj novu formu, služila se njome i za svoje potrebe je preudesila.

Crkva je zaista početnica nove umjetnosti. Ona je razvijala i nadahnula umjetnost srednjeg i veliki dio novog vijeka, sve tamo od V. stoljeća do XVIII. i XX. Većina umjetnih tvorevina isključivo je vjerske naravi; crkve, sv. slike i kipovi . . . Malo je čisto svjetske umjetnosti; gotovo jedini su sadržaj vjerske istine i ideje: prizori i slike iz sv. Pisma i života svetaca; umjetnici su gotovo isključivo ljudi zadojeni kršćanskim duhom: Michelangelo, Rafeal, Reni . . . ; a među mecenama se u prvom redu nalaze Pape i biskupi, a poslije i kršć. kraljevi. Dakle umjetnost skroz na skroz kršćansko-crkvena; a tek poslije se počela razvijati i profana umjetnost.

Crkva je dakle prava majka i učiteljica umjetnosti. A da li je to pravi crkveni duh, da se naime crkva brine za znanost i umjetnost. Nije li u kršćanstvu sve i jedino nutrinja, duša i srce a vanjština u njemu da nema mesta? Ne, nipošto! Naprotiv to je baš zahtjev ljudske naravi, koja se promatrajući vidljivi ovaj svijet diže k Bogu. Čovjek mora imati nešto materijalnog, što će u njemu pobuditi vjeru, ljubav, zahvalnost. A to je eto sva ova vanjština, ovo vidljivo u kršćanstvu; to je krasna crkvena godina s liturgijom, koja tako blago a opet tako silovito čovjeka odgaja i Bogu vodi. Advent sa svojim ljubaznim pozivom na pokoru; a koga ne dira u srce Božić sa svojim obiteljskim veseljem, veliki tjedan sa svojim sv. obredima? Koliko ih ne proživljuje u nekom svetom raspoloženju velike crkvene blagdane i sve to pod utiskom svečanih obreda, crkvenih pjesmi . . . Pjesma, zvukovi, umjetnost i simboli, ukras crkve, rasvjeta, zvona . . . sve to čini na čovjeka silni utisak. Sve je to nužno duši čovjekovoj da se digne k Bogu. — Zahvalimo dakle Gospodinu, što je tako lijepo ukrasio svoju sv. Crkvu, što joj je dao ljudе, koji su svojim duhom, radom i žrtvom mnogo tome doprinijeli. Molimo se ovaj mjesec da ovu našu današnju znanost i umjetnost nadahne pravim kršćanskim duhom, da nam pošalje ljudе, učenjake i umjetnike, koji će izgradivati zaista djela na veću slavu Božju i na spas duša. A. Š.

PREUZVISENI BISKUP PUŠIĆ O KALENDARU SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1936. GOD.

»Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1936. godinu pun je zdrave pouke i raskošno ukrašen pa zasluzuje, da se što više proširi i da u svaku kuću zade te da tako ispunji svoju važnu svrhu.«

Hvar, 27. VIII. 1935.

Miho Pušić, biskup.

Sedmi sakramenat: sveta ženidba

Što nama danas najviše fali? Mi zacijelo imademo mnogo toga i oko sebe i kod sebe da popravljamo i usavršujemo i da dovedemo u sklad s duhom Isusovim. Ali kad se pitamo, što nam najviše fali, a ujedno najviše treba, ako želimo biti pravi kršćanski i katolički narod, onda moramo odgovoriti: Najviše nam fale obitelji, koje bi bile skroz na skroz prožete pravim duhom Isusovim, duhom svetoga

Evanđelja, a to je isto što i duhom katoličke Crkve, jer je Crkva čuvarica i širiteljica duha Isusova.

Evo taj manjak tako bolno i teško osjećamo kad god se latimo bilo kakovog katoličkog posla. Hoćeš li širiti dobru štampu, ne ide, ako nemaš katoličkih obitelji, koje svijesno izbjegavaju protuvjersku štampu a kupuju i čitaju katoličku. Hoćeš li u vjerskom životu odgajati, učvršćivati i usavršivati katoličku mladež, ne ide ti posao, ako te katoličke obitelji u tom velevažnom poslu ne pomažu. Hoćeš li bilo kako obnoviti i podići narod, uzalud se trudiš, ako nemaš kremenitih katoličkih obitelji. Obitelj je temelj narodne zgrade; ako je temelj čvrst, onda je i narod čvrst. Obitelj je u narodu ono što je srce kod čovjeka. Pukne li srce — gotov je čovjek, rastruje li se obitelj — gotov je narod.

Svaka katolička obitelj ima svoj početak u sakramentu svete ženidbe. Što nam vjernici budu temeljitije poznavali ovaj sakramenat, to će lakše svoj obiteljski život tako udesiti, da im obitelji doista bude prava katolička obitelj. Neka Presveto Srce pomogne, da i ovo nekoliko redaka posluži ovome tako uzvišenom cilju: da dođemo do što većeg broja pravih katoličkih obitelji.

Što je sakramenat svete ženidbe? Evo kratkoga odgovora: Ženidba je zakoniti ugovor između muža i žene o životnoj zajednici, koji uzrokuje nadnaravnu milost. Kada velimo, da je ženidba zakoniti ugovor, onda tim mislimo istaknuti, da osobe, koje taj ugovor sklapaju, moraju biti sposobne, da ga valjano sklope. Ili drugim riječima, njihovoj ženidbi ne smije biti na putu nikakova zapreka ili zabrana. Tako na pr. čovjek, koji ostavi svoju zakonitu ženu, nije sposoban da sklopi novi zakoniti ženidbeni ugovor, dokle god mu žena živi. Ženidba nije obični ugovor, koji se može po miloj volji raskinuti. Ženidba je nerazrješiva. Pitali su jednom farizeji Isusa, kušajući Ga, smije li čovjek otpustiti ženu. Isus im je među ostalim odgovorio i ovo: »Zato će ostaviti čovjek oca svojega i mater svoju i pričutiti za ženu svoju i bit će dvoje u jednom tijelu. Tako nisu više dvoje, nego jedno tijelo.

Što je dakle Bog zdržao, čovjek neka ne rastavlja. I u kući su ga iznova pitali za to njegovi učenici. I reče im: »Tko otpusti ženu svoju i oženi se drugom čini preljubu. I ako žena otpusti muža svoga, i tada se za drugoga, čini preljuba.« (Mk. 10, 7—12). Istu nauku iznosi sv. Apostol Pavao u poslanici Korinćanima: »... A oženjenima zapovijedam, ne ja nego Gospodin, da se žena od muža ne rastavlja. Ako li se pak i rastavi, neka se više ne udaje, ili neka se s mužem svojim pomiri, i muž neka ne otpušta žene.« (I. Kor. 7, 10.). Gospodin doista nije mogao jasnije izraziti svoju strogu zapovijed, da ženidba ima biti nerazrješiva. Tako isto ne mogu sklopiti braka članovi bliže rodbine. Ne smiju sklapati braka ni oni, koji još nijesu za brak dorasli, t. j. koji nemaju propisani broj godina, a to neka ne bude prije 20. godine. Eto zato se u crkvi oglašuju oni, koji imadu sklopiti brak, da tako svatko iznese zapreke, ako ih pozna.

Koja je svrha sakramenta svete ženidbe? Prva i glavna svrha ženidbe je radanje i odgoj djece. »Rastite i množite se — rekao je Gospodin Bog našim praroditeljima u raju zemaljskom — i napunite svu zemlju« (Gen. 1, 28). Kako mnogi zaboravljaju, da je to glavna svrha braka! O takovim će biti još govora u slijedećem broju Glasnika. Drugotna joj je svrha medusobna pomoć. Dok je Adama još sam bio u raju zemaljskom, reče Bog. »Nije dobro, da čovjek bude sam: Načinimo mu pomoćnicu sličnu njemu« (Gen. 2, 18). Drugotna je svrha ženidbe i to, da bude lijek proti pohote tijela onima, koji ne će da izaberu savršeniji stalež vječne čistoće. Sv. Pavao veli: »Zbog pohote neka svaki ima svoju ženu i svaka neka ima svojega muža« (I. Kor. 7, 2). Na ovoj svrsi ženidbe osniva se i ženidbena dužnost.

Svaka valjana ženidba među kršćanim a ujedno je i sakrament, po kojem Gospodin dijeli posebne milosti ženidbenim drugovima, koje su im potrebne, da ženidbene dužnosti i obveze uzmognu što potpunije izvršiti.

Molitve i obredi, kojima Crkva prati sklapanje ženidbe. Ne posredno prije vjenčanja pristupe zaručnici k sv. ispovijedi i Pričesti, da ih dragi Isus jača i da prime sakrament ženidbe u milosti. Brak će biti blagoslovjen i sretan, ako su se čuvali grijeha. Kod samoga vjenčanja zatraži mjesni župnik ili svećenik, kojega je mjesni župnik ovlastio, da zaručnici pred njim i pred dva svjedoka izjave, da se medusobno uzimaju. Ovo očitovanje ženidbene privole pred mjesnim župnikom i pred dva svjedoka glavno je kod vjenčanja i čim je to izvršeno, brak je zakonito sklopljen. Na to zaručnici jedno drugom dadu desnu ruku, a svećenik im, kako je u nekim krajevima običaj, sveže štolom ruke i blagoslovii ih rijećima: »Ja vas spajam u ženidbu. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.« Nakon toga slijedi blagoslov zaručničkih prstenja. Prsten, na kojem ne zapažaš ni gdje počinje ni gdje svršava, slika

je ne samo ženidbene vjernosti, nego i ljubavi ženidbenih drugova, koja, poput prstena ne smije imati »kraj«, nego mora uz pomoć Božje milosti ostati strpljiva, nesebična i izdržljiva do konca.

U neki mje našim biskupijama lijep običaj, da se zaručnici na koncu vjenčanja, metnuvši tri prsta na propelo, zaklinju jedno drugome na vjernost do groba.

Sveta Crkva želi, da se vjenčanjem spoji i zaručnička Misa, pod kojom se daje poseban blagoslov zaručnicima. O tome daje Rimski obrednik ovu uputu: »Nek se postara župnik, da zaručnici iza vjenčanja prime svečani blagoslov, koji im se može dati i pošto su duže živjeli u ženidbi, ali samo pod Misom, držeći se posebne rubrike, i izvan zabranjenoga vremena.«

Misni obrazac ove Mise, koji možeš čitati u hrvatskom izdanju Rimskoga Misala (Dr. Kniewald, II izdanje svr. 923) sadrži ponajljepša mjesta Svetoga Pisma Starog i Novog Zavjeta o ženidbi.

Prekrasne riječi, misli i prispodobe sadržava obrazac samoga blagoslova, što ga misnik izgovara nad zaručnicima, okrenuvši se prema njima. Tu se među ostalim veli: » . . . udaja njezina neka bude jaram ljubavi i mira, neka su vjerna i čista uda u Kristu; neka vazda nasleduju svete žene: da je ljubežljiva svome mužu kao Rahela, mudra kao Rebeka, dugovječna i vjerna kao Sara . . . neka se od srca drži vjere i ustraje u zapovijedima; združena s jednim mužem, da bježi od nedopuštena općenja; neka bude časna čudorednošću, poštovana radi stidičnosti, podučena nebeskim naukama; neka bude plodna porodom, neka bude postojana i nevina, neka dođe u mir blaženih i u kraljevstvo nebesko . . . «

Da li je ikada itko ljepše molio za blagoslov braka i sretan brak, nego što eto moli sveta Crkva prigodom zaručničke sv. Mise. A službena molitva sv. Crkve kud i kamo više vrijedi nego privatna molitva.

Velika šteta, što kod nas nije češće u običaju zaručnička Misa i s njom skopčani zaručnički blagoslov. Ali što nije do sada bilo, može da bude u buduće. Mi moramo sva sredstva upotrijebiti, da u naše obitelji unesemo što više kršćanskoga duha i što više Božjeg blagoslova. Zaručnička sv. Misa sa zaručničkim blagoslovom, uz temeljitu pripravu zaručnika, zaci-jelo bi u tom pogledu donijela mnogo koristi.

Ima još nekoliko važnih stvari, o kojima bi trebalo u vezi sa sakramentom sv. ženidbe progovoriti. Ali da te, dragi čitatelju, ne bi predugo zadržao, nastaviti će o tome važnom predmetu u slijedećem broju našega dragoga Glasnika. K. D. I.

»Od srca rado podijeljujem blagoslov lijepomu Kalendaru Srca Isusova i Marijina za 1936. godinu.«

Krk 20. VIII. 1935.

Dr. Josip Srebrnić
biskup

Andeo čuvar

Za svojeg života, koji već biva prilično dug, našao sam se u mnogim pogibeljima. Napose više puta malo da nisam u mladosti postradao od zmija.

Bio sam još sitan dječačić, nekako u trećoj godini, kad sam pošao s djedom podalje od kuće na neku našu njivu. Bilo je rano u proljeće. Djed je skinuo sa sebe čurak (gornju haljinu), stavio ga pod malu ljesku kraj zida, posadio mene na čurak, a sam uezio popravljati tu i tamo obrušeni zid, što je ogradio njuvnu prema cesti. Ja sam u zaklonici od vjetra, koji je prilično hladan duvao, domala usnuo kao puh u duplju. Kad se primaklo podne, probudi me djed, da krenemo kući. Podignuvši me sanena, poviće prestrašen: »Zmija!« Kraj mene je na djedovu čurku počivala ljunica; bilo joj hladno u zidu, pa je dogmizala da se ogrije. Djed joj nemilice stuče glavu i baci je u trnje; ja sam se tomu tad čudio: ta nije ništa na žao učinila ni meni ni njemu. Što je dijete znalo o ljunici i njezinim Zubima!

Poslije sam kao dječak prelazio preko zidne ograde na mjestu, gdje je bilo s nje svaljeno više kamenova, da se lakše može preko nje. Svaki put, kad sam se tud prepratio, čuo sam šuštanje i obazrevši se opazio, da iza mene lijeno prelazi odebeo poskok. Napokon sam se zauvijek stao kloniti toga mjesta i penjaо se preko ograde radije drugdje, kud nije bilo prelaza.

Studenti, z. p. Čapljina (Hercegovina): U ovomu kršu gradi se velika crkva Srca Isusova, kako smo javili prošle godine čitateljima Glasnika. Vel. župnik svim dobročiniteljima najsrdičnije zahvaljuje, jer da nijesu pripomogli, ne bi se moglo ni početi. Pomozite, braćo i sestre, siromašnim Hercegovcima, da sagrade dolinu crkvu Srca Isusova.

Nejednom mi se desilo, da sam u trku gotovo stao na lјuticu; opazio bih je istom, kad je briesno puhnula i podigla se spremna na navalu. Vazda sam joj sretno izmakao. Jednoč mi se, dok sam kao dječak pasao stado i sjedeći prignut naprijed izgonio slamkom šturka iz rupice, stala zmija popinjati na leđa. Skočio sam prestrašen ja na jednu, ona na drugu stranu. Ubio sam je kandžjom i pogostio njome mrave u obližnjemu mrvatinjaku.

No najviše sam se prepao zmije već kao poodrastao mladić. Bilo je to u školskim praznicima, kad sam svršio sedmi gimnazijski razred. Jednoga prijepodne krenuo sam na dulju šetnju s učiteljem u svom rodnom kraju. Bio je vrući dan u kolovozu. Išli smo razgovarajući se, a ja sam pri tom za zabavu bubnjao prstima lijeve ruke po zidu, što se protezao uz cestu. Najednom kao da mi netko odbaci tu ruku odonud na grudi — — — Pogledam, a to se na mjestu, gdje je bio izvađen jedan kamen, savio u kolač odvratni poskok i miće amo tamo rogatom glavom čekajući pljen. Da sam samo još jednom zabubnjao po zidu, bio bih rukom ravno na poskokovoj glavi. A kad bi se to bilo dogodilo, ne trebam ti ni spominjati, čitatelju, da ne bih po svoj prilici pisao ovih redaka. Odskočio sam bez kapi krvi u licu daleko natrag i tako sam se smeo nesamo ja već i moj pratilac, da smo ostavili ono otrovno strašilo u miru i odjurili kao elektrizovani dalje.

Zar nije gotovo čudo, što sam toliko puta izmakao otrovnom zubu? Tko je ono odrinuo moju ruku, što se već gotovo takla poskok? Nevjernici vele: »To je slučaj.« Što tim kažu? Oni misle, da su rekli veliku mudrost, a nisu rekli upravo ništa. »Slučaj« naime znači neki događaj, komu mi ne znamo za uzrok. Ali taj uzrok jest, znali mi za nj ili ne znali, jer nema i ne može biti ni jedne stvari na svijetu, a da ne bi imala uzroka.

Ja vjerujem prema nauci naše vjere, da je to bio moj sv. Andeo Ćuvat; on me je očuvao od zmija i mnogih drugih pogibelji. Zagledaš li se u svoj život, naći ćeš i ti, čitatelju, sličnih zgodu. A tko da napose prebroji, koliko su nas puta očuvali naši sveti Ćuvati od onih zmija, što ugrizaju bolno pa i smrtonosno našu dušu? Takve su zmije grijesi, napose smrtni grijesi.

Koliko treba da zahvaljujemo Dobroti Božjoj, koja se toliko brine za nas! Njoj nije dosta, što sama postaje čovjekom, da nas spasi; nije joj dosta, što nas samom sobom hrani, u nama prebiva, što nam svoju Majku daje za Majku, već naređuje blaženim nebeskim dusima, da nas nježno štite, da mole za nas, da nam služe!

Kako ćemo se zapanjiti, kad umremo i vidimo, što su sve ti dragi naši prijatelji učinili za nas! A kako ih često zaboravljamo! Ne budimo nezahvalnici, naslijedujmo svece. Od tih su neki — kao sv. Franciska Rimska — gledali uvijek uza se svoga Andela, a svi skupa su ih ljubili, častili, zazivali i svaki im dan zahvaljivali na njihovoj nježnoj skrbi.

M. Pavelić D. L.

Otvorite Kristu Kralju

Kod nas ima još mnogo obitelji, koje nijesu priznale kraljevsku vlast presvetog Srca Isusova nad sobom, koje mu se još nijesu svećano i javno posvetile. Spasitelj je sa svojim probodenim i od ljubavi plamtećim Srcem uzalud čekao pred zatvorenim vratima i kucao, da mu otvore. Nisu mu se otvorila. Zato neprestano poziva naš Glasnik, kao glasilo Krista Kralja, poziva i moli te obitelji: »Otvorite vrata, da uniđe Kralj slave. Otvorite, otvorite!« Da li će ostati taj glas — glas vapijućega u pustinji? Da li će se možda iz naših kuća, iz naših obitelji čuti odgovor: Ne ćemo nje ga, ne ćemo da nam on bude kraljem. Ne dao Bog, da bi koja obitelj tako odgovorila, jer mi vidimo kamo hrli svijet bez Isusa. Protjerali su ga iz srdaca, iz obitelji, iz naroda i država i zato je nastala babilonska smetnja.

Zar naše obitelji ne trebaju mnogo, vrlo mnogo Božje pomoći, Božjega blagoslova, Božje milosti? Srce Isusovo je izvor milosti i utjehe. Kako su krasna njegova obećanja obiteljima: »Blagoslovit će kuće, gdje bude izložena i bude se častila slika moga Presvetoga Srca. Unijet će mir u njihove obitelji. Tješt će ih u svim patnjama.« I dobri Isus najvjernije ispunjuje svoja obećanja. On bogato nagradjuje i blagoslivlje obitelji, koje mu se posvete i koje žive onda onako, kako su mu obećale u posveti. Iz mnogih posvećenih obiteljijavljaju: »Muž više ne kune, sinovi su poslušni . . . Mi svi obavljamo molitve pred posvećenom slikom i uživamo sreću i mir kao u kakvu raju.«

Zato, otvorite da uniđe i da zavlada Krist Kralj! Posvetite mu se što prije. Kod malih Slovenaca posvećeno je oko 26.000 obitelji, a kod nas je javljeno na Uredništvo Glasnika samo 8.000 obitelji, koje su se posvetile.

Svetkovina Krista Kralja najljepša je prigoda, da mu se posvetite.

(Molimo svaku našu obitelj, koja se posveta Presvetomu Srcu, da nam pošalje popis svojih članova i dan posvete, da uvrstimo u »Zlatnu knjigu«, koja se čuva u Svetištu.)

1. i 2. Postavljanje križa u Bedekovčini (vidi dopis). — 3. i 4. Križari i Križarice u Trnovit Aug. Maretica. »Oni su veselje moje i kruna moja« piše preč. jubilarac. — 5. Novi lifer, g. seno 25. svibnja iz groblja u Isusovačku crkvu, gdje je uz ogromno sudjelovanje narod Isusovo i da se pomole na grobu Petra Barbarića. — 8. Djevojačko društvo Srca Isusova — 10. Križarska društva u Rakitnici svečano su obavili posvetu zaštive. — 11. Pregrada: R

3

6

7

11

i prigodom proslave dvadesetpete godišnjice (21. srpnja) župnikovanja u toj župi preč. dekanu e se nalazi tijelo Petra Barbarića u travničkoj crkvi. — 6. Tijelo Petra Barbarića bilo je prene- sahanjeno. — 7. Nepregledne množine naroda došle 23. lipnja u Travnik, da proslave Srce Dubrovačniku (vidi dopis). — 9. Društvo Srca Isusova u Štrigovi u tjelov. procesiji (vidi dopis- zari) (vidi dopis). — 12. Durdica Šinković iz Krap. Toplica.

C A I S U S O V A I M A R I J I N A Z A 1936. G O D I N U .

Slava Kristu Kralju

Dječji igrokaz.

POZORNICA: *Cesta, drvoređ. Pod jednim stablom ispršio se pukovnik, otprilike četrnaest godišnji dječak. O boku mu velika drvena sablja. Cestom stupa četa. Na čelu čete kapetan s golom sabljom.*

Kapetan: (*zapovijeda oštrim glasom*): Lijeva-desna, lijeva-desna! (*Pred pukovnikom*): Junačka četa, stoji (*Pozdravlja pukovnika sabljom*): Dobro je, zar ne, g. pukovniče?

Pukovnik: (*površno*): E pa evo nekako ide.

Mirko (*iz reda*): Pokorno javljam, g. kapetane, Miško mi neprestano stupa na noge.

Kapetan: (*osorno*): Miško, kako ti to stupaš? Kao da si prosjak s drvenom nogom.

Stanko (*malen, živih očiju, Dize dva prsta u vis*): Molim, g. kapetane, stavite ga klečati.

Miško (*ujedljivo*): Klečati? Zar smo u školi? Mi smo vojnici!

Ivica (*živ i veselo*): Rekao sam ja, da Stanko nije za vojnika. On je još dijetel!

Pukovnici: (*oštvo*): Kako vi to držite stegu, g. kapetane? Svi vam vojnici govore kao da su na paši.

Kapetan: Pa ne mogu im ja začepiti usta, kad su eto kao djeca.

Stanko (*dize opet prste*): Molim g. kapetane, što je to stega?

Kapetan: Kad si miran i kad slušaš — to ti je stega.

Stanko: Sad znadem. Hvala lijepa, g. kapetane.

Miško: Hoćemo li još vježbat? Inače je tako dosadno.

Stanko (*dize opet prste*): Molim, g. kapetane, Miško bi htio biti pukovnik. Sam mi je to rekao. A jer nije, zato mu je dosadno.

Pukovnici: To su mi junaci. Govore kao djeca.

Miško: Ti si pukovnik. Radi toga gledaš na nas s visoka. Ja predlažem da si izaberemo kralja. Taj je mnogo više nego li pukovnik!

Stanko i Ivica: Tako je, tako! Izaberimo si kralja!

Kapetan: Čitao sam da su i kod Rimljana vojnici birali cara.

Ivica: Ali krune nemamo.

Pukovnik: Pa ne nosi kralj uvijek krune. On je nosi samo kad je na prijestolju.

Ivica: Pa niti prijestolja nemamo. A i šta će nam prijestolje i kruna? Koga ćemo birati?

Srećko (*Povelik i ozbiljan dječak koji je do sada šutio*): Pokorno javljam, g. kapetane, ja bih znao koga.

Pukovnik: Samo kaži, Srećko.

Srećko (*živo i toplo*): Krista. (*Svi ga začuđeno pogledaju. Nekoliko časaka svih lute.*)

Pukovnik: Krista?

Srećko: Da, kao u Meksiku. Zar niste čitali, kako je Kaljes tamo progono kršćane?

Više njih: Jesmo, jesmo.

Stanko: Nama je g. katehet priopovijedao. I majka nam je o tome čitala.

Srećko: I o patru Prou?

Ivica: Bio je svećenik i Isusovac. Još je mlad bio kad su ga ustrijelili.

Srećko: Da. I još čas pred smrt je uzviknuo: Živio Krist Kralj!

Stanko (*sav zanesen*): Ah, krasno!

Srećko: A o onom osamgodišnjemu Danilu Kortesu, koji je raznašao letake, jeste li o njemu štogod čuli?

Više njih: Jesmo, jesmo.

Stanko: Kod nas je mama čitala iz Glasnika. I plakala je.

Miško: A ti nisi?

Stanko: Jesam malo.

Srećko: Njega su vojnici ubili s kundacima pušaka.

Stanko: Fuj, ti divljaci.

Srećko: A on je sve veselo trpio — za Krista Kralja. Isto tako ima još mnogo drugih velikih i malih. Mali su nosili sv. Pričest svojim ocima u zatvor pa su ih onda sve poubijali.

Stanko (*oduklevljen*): Ali to je bila junakačka četa!

Srećko: Izaberimo zato i mi Krista za Kralja.

Svi u jedan glas: Da, da, hoćemo njega, samo njega!

Pukovnik: Ja imam kod kuće lijepu Isusovu sliku. Mama mi ju je dala. Brzo će ju donijeti, nije daleko. Pa ćemo se pokloniti Kristu kralju, mi njezini odani vojnici.

Više njih: Daj, daj, samo brzo.

Stanko: Sablju samo pusti ovdje. Lakše ćeš trčati.

Pukovnik: Istina. (*Otpasa brzo sablju i baci je pod stablo*). Odmah će biti opet ovdje.

Miško (*Gleda za njim*): Gle, gle. Pa nije tako zao, kako se katkad čini.

Stanko: To se zna da nije. Samo dok je pukovnik, onda je tako mrk.

Kapetan: Sad u pozor. Dok se gospodin pukovnik vrati, mi ćemo vježbati.

Mirko: Samo ako mi Miško ne bude stao na noge, inače ne će.

Kapetan: A ti mu jednu prisoli, ako ti on to hotice učini.

Stanko (*diže opet dva prsta u vis*): Molim, gosp. kapetane, da li je i to stoga, ako se nekome jedna prilijepi za uho?

Kapetan: Stanko, ti uopće nisi za vojnika. Odviše si djetinjast.

Stanko: Bit ću još kapetan, a moguće i pukovnik.

Pukovnik: (*dotrči sa slikom*): Evo slike. Imam također klin i čekić, pa ćemo je objesiti na drvo i pokloniti se Kralju svijeta. (*Pribija sliku na stablo što više može*) Sada u red. (*Svi se poredaju*) Zapovijedajte, gosp. kapetane, da četa pozdravi Kralja. (*Uzme svoju sablju i stavi se sam u pozor*.)

Kapetan: Četo, pozori! (*Digne sablju*): Dignite britke sablje i kliknite: Slava Kristu Kralju!

Svi: Slava Kristu Kralju!

Pukovnik: (*Diže visoko sablju*): Prisižemo vjernost do smrti!

Svi: Prisižemo vjernost do smrti.

Stanko (*Diže dva prsta lijeve ruke*): Molim, gosp. pukovniče, Josip Stanić je bolestan, pa ne može s nama vježbati. Preporučimo ga Kristu Kralju. On će ga sigurno lako ozdraviti.

Pukovnik: Rekao sam ja, da nije zao naš Stanko, samo što je katkad previše djetinjast. Dobro si pogodio. Dajmo, preporučimo Jozu. Gosp. kapetane, zapovijedajte na molitvu.

Kapetan: Četo, pozori! Četo na molitvu! (*Svi zataku sablje, kleknu na desno koljeno*.)

Zastor se polako spušta.

Glasnik Srca Jezusovega

Knjiga »Gore srca« puna je solidne duhovne hrane.

Naručuje se: Mons. Božo Ivaniš, Banja Luka, Nazaret.

„Zašto nas ne ostavite na miru?“

Ovoga sam ljeta bio dobio nekakovo medeno pismo od nekakvog adven-tiste, odavde iz Zagreba. U pismu je bilo uvjerenjana o »Hristovoj ljubavi« i rečenica iz Biblije, i dužih i kraćih, i prijetnja i opomena i upita i pogrda i svega, što te volja, samo ne pameti ni muževnosti.

Ne mogu reći, koji mi je to goropadni nebojša poslao tu čitulju, jer se — nije potpisao. Bit će, da se sam svoga pisma stidio, kao što i pristaje, da se stidi nad onakvom pisanim, pa se valjda zato nije potpisao. A možda se, jadan, bojao i toga: ako se on točno i potpuno potpiše, da bi meni moglo na um pasti, da ga potražim u njegovim bijelim dvorima pa da mu tamo očitam bukvicu za svaku pojedinu stavku njegova pisma. Ako je tako mislio, nije se u računu jako prevario. To bi, svakako, bio najpodesniji način, da se uistinu sporazumimo, ali eto: tome momu »bratu u Isusu«, kako mi se on u pismu predstavlja, bit će, da nije mnogo stalo ni do sporazumišavanja ni do sporazuma. On je samo istrčao na cestu, popljuvao me, a onda je brže bolje sklonio rusu glavu za tarabu.

Cekao sam 2 mjeseca, ne će li doći novo kakvo pismo s jasnim potpisom. Ništa. Odlučio sam onda tome neznanom junaku odgovoriti javno i to samo na ono pitanje, iz kojega se najbolje vidi, što ga je, siromaha, zapravo nagnalo da zine, makar se u prvi mah činilo, da mi je to pismo poslao samo zato, da mi pokaže, kako je na mene ljud.

Njega kao i sve njegove subotare najviše muči ovo pitanje: Što je to jednou »Glasnik« ove godine ovoliko okrenuo po njima udarati? I zato pita: »Zašto nas ne ostavite na miru?« U cijelome pismu toga delije iza plota ovo je jedina iskrena stavka. Sve ono razmetanje s Biblijom i s Božjom ljubavlju nije drugo nego šuplje glumačko prenemaganje.

»Zašto nas ne ostavite na miru?« — ovako dakle ispred svih subotara juče ovaj pismoznanac.

»Kad me pitaš, kazat će ti pravol.«

*

Ima neka vrst jadnika, koji se opijaju slatkim otrovima: morfijem, kokainom, hašišem ili drugim sličnim proizvodima. To su »morfili« ili »kokainisti«. Tko samo jedamput lazne toga otrova, kažu, ne može više da ga se odrekne, dok mu ne podlegne sasvim. Ne će čovjeka odmah ubiti. Naprotiv, ako se uzme samo maljušna malenkost morfija, vele morfinisti, upravo se razbudi životna snaga u čovjeka. Svi živci prorade, pa i sve duševne sile potrostrukče djelatnost i dode ti, pa se sam nad sobom čudiš: jesam li ja to onaj trome, tupoglavni stvor, koji inače nije kadar ni pet minuta u danu sredeno misliti, a sada mi se čini, kao da su sve knjige svega svijeta pred mnom otvorene i osjećam toliku snagu u volji, da bih sve teškoće mogao svladati? Prava sam budala, što morfija nijesam prije uzimao. Nema tu ništa! Od sada bez morfija ni živjeti ni umrijeti! Puštam sve na svijetu, svu hranu i piće, sve neka nosi mutna Marica, ali morfija ne dam! Svim će ga svojim znancima i prijateljima preporučiti. Tek morfij čini čovjeka čovjekom i otvara mu pogled u neopisivo carstvo mogućnosti! ...

Ovakve i slične pojave javljaju se kod morfinista, a osobito udara u oči to, što je morfinista, dok morfij djeluje, prijazan, ljubazan, susretljiv. Pripravan je grli se i ljubiti se i s najcrnjim dušmaninom.

Ali sva ova slava traje samo, dok morfij djeluje. Čim popusti ona opojnost, javlja se potpuna klonulost. Naobjednije stvorene na svijetu, to je trijezan morfinista. On je sretan samo, kad je omamljen. Onda je mudar, pronicav, poduzetan, odvažan, ljubezan i milosrdan. Kad se otrijezeni, onda je tup i gluš, neodlučan, kukavan, mrk i škrt. Da suzbije nesnosni osjećaj, što mu ga u duši budi svijest o potpunoj nemoći, nema druge, nego: Daj opet morfiju! Daj kokaina! Obična hrana, pa i najbolja, obično piće — morfinistu više ne prija. Za

neko vrijeme klone sasvim, jer mu ni najveća mjera morfija ili kokaina ne može više da razbudi izmoždenih živaca. Obično svršava u ludilu ili se sam ubije.

Morfistu ne možeš drukčije pomoći nego da mu za vremena izbjeg morfij iz ruku. Zato su države svuda po svijetu i udarile velike kazne na one, koji morfij kupuju i prodaju bez posebnoga lječničkoga dopuštenja. Svi ljudi zdrave pameti kažu: »Ne daj morfinistu morfij!« A morfinist najviše strepi pred tim, da mu tko ne bi oteo kutije s morfijevim bobicama i smetao ga u njegovu bolesnom uživanju. U borbi za morfij on zna i pobjeđjeti i gristi oko sebe kao kad se majmun u kavezu pomami. Kao ludak više na svu svoju okolinu: »Zašto me ne ostavite na miru?...«

Naši adventisti nijesu ništa drugo nego ovakvi morfinisti u duševnom pogledu.

Njima ne prija redovita duševna hrana, kako ju je za svakoga od nas Gospodin Isus ostavio u svojih Sedam Svetih Sakramenata. Oni traže nešto »ekstra«. To »ekstra« nije za dušu ništa drugo nego slatki otrov iz vraže kuhišnje. Tko jedamput lazne toga otrova, ne može više da ga se odrekne ili vrlo, vrlo teško. Rijetko se koji adventist izliječi, ako se jedamput otruje. Većinom podliježu sasvim. Ne će taj otrov čovjeka odmah ubiti. Naprotiv, tvrde adventistički morfinisti, od njihova se morfija upravo razbudi životna snaga u čovjeka. Vele, da se grješnik sasvim okrene, kad mu oni puste toga svoga morfija u dušu. I onda se, vele »obraćenik« sam sebi čudi: »... jesam li to ja onaj trome, tupoglavlj stvor, koji prije nije bio kadar ni pet minuta u danu biti saoran, a sada sam kao okupan, kao novi čovjek! Prava sam budala, što toga adventističkoga morfija nijesam prije uzimao. Od sada izvan adventizma ni živjeti ni umrijeti! Puštam sve na svijetu: i Crkvu i sv. misu i svih Sedam Svetih Sakramenata, i krunicu i Gospu i sv. Josipa i samo Presveto Srce Isusovo! Neka sve nosi mutna Marica, ali adventizma ne dam! Svim ču ga svojim znanćima i prijateljstvima preporučiti. Tek adventizam čini čovjeka čovjekom i daje mu višu spoznaju o duševnom i duhovnom životu...«

I onda se počinje javljati ona medena adventistička »samilost« i »sažaljenje« prema svima, koji su sretni i zadovoljni s Kristovim sakramentima: »Vi s te katolik?... Žalim vas!« Onda im se stanu s usta cijediti same slatke i medene riječi o ljubavi: kako je Bog ljubav i kako i oni ljube sve ljude i kako se svi moramo ljubiti i ljubiti i samo ljubiti i svuda samo ljubav širiti! Ukratko: to je medu njima pravi plijasak od same najšećernije i najmedeničnije ljubavi, prava poplava ljubavi, ništa drugo nego upravo potop ljubavi! U magazinu osjećke šećerane i zrak je sladak od šećerne prasine. Samo dahni na usta, pa ti odmah dode, da se oblizuješ! Tako je i kod adventista! Na sve strane: sam šećer i šerbet, kud se god okrećeš: sam pekmez i med, sami duhovni ljubavni bonboni i slatkisi i carigradsko pivo... Samo se oblizuješ od same ljubavi! Nišdje ni kapi očta ni »sirčeta«! Nišdje traža pelinu i čemerul! Po sebi se razumije, da adventisti nemaju žuči. Šta će im žuči? To trebaju samo oni, koji se ljute, a morfinisti samo — ljube... Pravo je čudo, zašto nad njihovim sinagogama ne piše: Neograničeno točenje ljubavi...

Ali ne diraj u sveca! U adventista je ljubav samo izvana, samo na ustima, ali iznutra čim zinu, vidiš im stražne zube! I teško onomu, koga ugrizul! To je kao da izmoždena morfinista usred milovanja i cjelivanja iznenada spopadne bjesnilo pa mjesto da te poljubi u obraz, on ti odgrize nos! Takva je adventistička »ljubav«. Čim kojega, makar i nehotice, dirneš u živac, onda bježi, dok si čitav! U njih onda nema više ni traga ljubavi. Ni na ustima! U srcu je i onako nije bilo, jer im je u srcu griješ, a Božja ljubav i griješ ne živu pod istim krovom. Oni se nikada ne isповijedaju, a kako se bez svete isповijedi može ukloniti griješ iz srca? To bih ja volio čuti! Za nevolju, ako se doista nemaju pred kim isповijediti, to znamo mi katolici, može ti srce očistiti i savršeno pokajanje, ali toga adventisti ne poznaju i ne priznaju. U njih se dakle srce nikada od griješa ne očiste, pa zato u takvu srcu nikako ne može biti Božje ljubavi. Ta je njihova ljubav samo na jeziku, a u srce ne prodire niti u njemu pušta korijena. U adventista je srce bolesno od griješa, a oni ga ne liječe, nego se mnogim i premnogim govorenjem i naklapanjem i prepričavanjem o Božjoj

ljubavi kao morijem samo uljuljavaju u nekakav tobožnji »svetački mir«. Misle, da su im duše zdrave, a kad tamo, gniju i propadaju, da je prava žalost. Baš kao što ni morfinista ne liječi svoga bolesnoga tijela, nego morijem razigrava živce pa misli, da je zdrav.

A kada tko provede par godina među adventistima, uvijek omamljivan morijem o tobožnoj Božjoj ljubavi, uvijek, razumije se, bez svete ispovijedi i bez svete Prica, osim što se možda koji put svetogrdno pričesti u katoličkoj Crkvi — ima i takvih — onda mu najposlje to vjećito naklapanje o ljubavi dodija. U takva okorjela adventiste nema više ljubavi ni na ustima. Ti ljudi zapadaju u trajno stanje neke razdraženosti, da baš ne rekнем bjesnila. Kao što kod iscjedenih morfinista namjesto prijašnje razigranosti nastupa trajna potištenost, isto tako kod starih adventista mjesto prijašnje »ljubavi« prevladava trajna mržnja.

U ovakovu stanju trajne razdraženosti i mržnje živi i na hvatove piše silne adventističke knjige amerikanac Rutherford, pravi tintožder. Kad pročitas bio koju od njegovih knjižica, na primjer »Utočiste u kraljevstvo«, vidis, da je to mučenik svoje mržnje. Nema tu govora o kakovoj smirenosti u pravoj Božjoj ljubavi. Taj se zanesenjak živ ždere, a ne može da se poždere od jedu, što američka javnost njegova piskaranja ne uzima ozbiljno. On grmi, a nitko ne će da se uplaši! On tvrdi, da će, eto, preksutra svanuti sudnji dan, a nitko mu ne vjeruje! Pa da se onda ne »gista« čovjek! Dne 1. travnja 1933. bio je Sveti Otac Papa Pijo XI. ništa zlo ne sluteći navijestio Svetu Godinu, a nije, na nesreću, eto, što će, nasprije pitao — Rutherforda, da li to smije učiniti! To je jadnoga Rutherforda, najvećega današnjeg adventistu, nagnalo u pravo bjesnilo. Članak, što ga je tom zgodom napisao protiv Kristova Namjensnika i katoličke Crkve nije ništa drugo nego nečuveno mahnitvanje čovjeka, do kosti otrovana mržnjom. Kad čitaš taj članak, jače je čuvstvo sa-milosti, koje te obuzima nad Rutherfordom radi njegove krajnje duševne bijede od gnušanja nad pogrdama, kojima, jadnik, obasipa Svetoga Oca. Po-bješnjeni adventistički morfinist! Tko će ga spasiti? A njegove se knjige šire u našemu narodu, kad ih Amerikanci ne će...

#

Neznani »brate u Isusu«, jeste li dakle razumjeli, zašto vas ne ostavljamo na miru? Kao što se morfinistu mora otimati morij iz ruku, da mu se spasi tjelesni život, upravo se tako mora i vama adventistima iz duše tjerati lažni nauk, da vam se spasi duševni život. Posao je taj doduše, vrlo mučan i ne baš osobito plodan, ali ga se moramo primati i radi nadbiskupove i radi Božje zapovijedi. Što bi nam rekao Bog na sudu, ako se ne bismo za vas brinuli? Ako bismo rekli: adventisti su tvrdoglavi, ne ćemo mi počinjati s njima? »Ako tko vidi svoga brata u nevolji pa zatvori svoje srce pred njim, kako će Božja ljubav u njemu obastati?« (1 Iv. 3, 17). Mi svećenici vidimo, da vi adventisti, kao i baptisti, zenoborci i drugi kojekakvi sektari, živate u stanju najstrašnije i najopasnije duševne omamljjenosti, kao kakvi okorjeli norfinisti. Mi vas moramo buditi, ne bi vas dozvali k svijesti. Hoćeš li se vi doista osvijestiti i poslušati nas, to nije u našoj ruci, i zato mi ne ćemo Bogu odgovarati. Nas će Bog na судu pitati tek to: jesmo li grješnike i krivovjerce iskreno nastojali osvijestiti i na pravu put izvesti, a ne: da li smo ih doista i izveli. Zato vas mi, eto, ne ostavljamo na miru i ne ćemo vas ostaviti, pa makar vi na nas napadali, kao što i morfinisti znaju gristi svoje bolničare, kad valja da pusti morij iz ruku i prime zdravu hranu.

Još nešto, neznani »brate u Isusu«! Ako ste ozbiljan čovjek, dodite k meni na Jordanovac 110. (Zagreb), da se ozbiljno porazgovorimo. Bit će Vam drago. Ako ne dodete, pitat ću Vas u Jozafatskoj dolini, zašto nijeste došli...

Pozdravlja Vas u Gospodinu i otvoreno se potpisuje

O. STJEPAN KRIZIN FLODIN D. I.

Najveći prijatelj dobre djece

Vidite li, draga djeco, na ovoj slici, kako se djeca skupljaju oko Božanskog Spasitelja, a On ih miluje. Veseo je, što su se dobra djeca oko Njega skupila, jer On baš najviše voli dobru dječicu. — Sjećate li se onoga događaja, što nam ga povijeda sv. Evanelije? Ja ću vam ga opet iznijeti.

Jedne večeri bijaše se dobri naš Spasitelj već umorio. Cijeli je dan propovijedao i pomagao nevoljnim ljudima; a sad će u jednu kuću, ne bi li se malo odmorio. No

eto gomile ženā, koje dodoše milostivome spasitelju. To su bile majke. Donesoše djecu, da ih Isus blagoslovi. Ali učenici su jako žalili Isusa, komu ljudi nimalo ne daju mira. Pa zato ne htjedoše da mu sad opet dosaduju majke i djeca; ne htjedoše, da ih puste ljubeznomu Spasitelju. Ali Spasitelj se obradovao vidjevši djecu, gdje dolaze k njemu. Zato će apostolima: »Pustite djecu i nemojte im zabranjivati da dolaze k meni.« Pa kad su djeca k njemu došla, jednom ih rukom ogrli, a drugu metne djeci na čelo, te ih blagoslovi.

Zar ne, drago dijete, i ti bi rado bilo kraj dobrog Isusa, blizu njegova Srca? Pa da i tebe blagoslovi, sigurno bi ga pobožno i usrdno poljubilo u ruku. A i kroz cijeli svoj život ti bi se tomu radovalo!

Gle, drago dijete, Spasitelj još i sada živi; a i dobro znaš, gdje je On sada. Istina, u nebo k Njemu zasada još ne možeš; ali on je i u crkvi, u sv. hostiji. Njegovo Božansko Srce ne čuti sad manje ljubavi i milosrda spram katoličke djece negoli onda spram mladeži židovske. Zato hajde samo k Njemu u crkvu, klekni lijepo i pobožno pred oltarom, pa se onda razgovoraj s Njime o svemu i svačemu, što ti je na srcu. Ti Ga niti vidiš, niti, čuješ; ali On tebe vidi, On ti gleda u srce i zna, tko si i kakav si. On zna sve, što si god uradio. Ondje ćeš lako moliti Isusa, da ti udijeli Svoj blagoslov, što će On od srca rado i učiniti.

Pa kada te blagoslovi Spasitelj, što će to drugo reći, nego da ti udijeli koje dobro, i tebe dobrim da učini? A to ti je i potrebno. Ili možda nećeš da budeš dobro, pobožno, sretno dijete? A opet sam od sebe nećeš to postati, jer si slab. Pa ni roditelji ne mogu ti toga dati ni stariji tvoji, premda te svi ljube i žele, da budeš dobar. Jedini Isus može učiniti, da budeš dobar.

Eto svaki dan treba da slušaš svoje starije. Bog jedini zna, kako ti je to često puta teško. Svaki dan moraš se marljivo učiti, a ti nemaš možda dobre glave; ili bi se radije igrao, jer ti je tako mučno učiti se. Svaki dan valja da se pobožno Bogu moliš, kako kod kuće, tako i u crkvi; i za to vrijeme moraš se lijepo vladati, a ne smiješ se amo tamo razgledavati. To ti je sve teško i mučno. Još više te boli, kad te drugo koje dijete udari, kad ti se ruga, kad ti se smije ili se raduje, što ti se što zlo dogodilo. Pa ipak ne smiješ u srcu svome srditi se na njega ili udarac vratiti udarcem; niti ga smiješ ismehavati, prezirati, nego treba, da si mu dobar, kako je bio dobar i dragi Isus napram najluđim svojim neprijateljima.

Nije li to veoma teško, da, jedva moguće? Premda je u tebe dobra volja, da nigda zla ne misliš niti govorиш niti činiš, koliko li opet puta pogriješiš. Oh, ti to dobro znaš, a i srce ti se već toliko puta ražalostilo zbog tog!

Ali znaš i to, drago moje i bijedno dijete, da bi ti ono, čega samo ne možeš, rado dalo Srce Spasitelja našega. Isus je svemoćuć i zato može tebe učiniti jakim za svako dobro. On može učiniti, da ostaneš nevin kroz cijeli svoj život. Samo idi često k Njemu, primaj Ga pobožno u sv. Pričesti i moli Ga usrdno, pa će te sigurno uslišati.

Kraljici svete Krunice

Nebeska Majko Djevice,
Mi pjevamo Te veselu
I žalostima ranjenu
I vječnom slavom odjetu.

O zdravo, puna radosti,
Što začinješ i pohadaš,
Što radaš, daješ, nalaziš
Svog Sina, Majko blažena.

O zdravo, koja podnese
U srcu stisku Sinovu
I bićeve mu, trnje, križ,
Od mučenika prva svih.

O zdravo, što uz Sina svog,
U ognju Duha Presvetog,
U rajskej časti, svjetlosti.
Sva sjaš se, slavna Kraljice.

Svi amo puci, berite
Iz ovih tajna ružice
I Majci lijepe ljubavi
Tajnene vijence pletitte.

Sva slava ti, o Isuse,
Kog rodi Djeva Marija,
I Ocu s Duhom preblagim
U vječne vijke vjekova.

Naše uredništvo neprestano dobiva priznanja o Kalendaru Srca Isusova: »Joj kako je lijep«, »Upravo je krasan«, »Takva štiva i takvih slika još nijesam video u jednom kalendaru« i t. d.

Naručite naš kalendar, pa ćete se i Vi o tom uvjeriti.

Pitanja i odgovori

Pitanje: Zavjetovao sam se kroz čitav život moralno i materijalno pomagati svaku katoličku stvar u najvećoj mjeri i na taj sam se zavjet zakleo. To sam zavjetovao činiti, ako me Bog usliši u jednoj stvari, no da se ovo dogodi, treba još nekoliko godina. Međutim sam uvidio, da je ovaj zavjet vrlo težak, pa sam ga promjenio i zavjetovao, da će za katoličku stvar davati svaki mjesec stalnu novčanu sručtu i da ne će pomagati protuvjersku štampu. Moram li se držati prvog zavjeta ili je dosta da izvršim zavjet onako, kako sam ga poslije promjenio?

Odgovor: Ovakav zavjet zove se »uvjetni« zavjet, i dokle god se uvjet ne ispuní (ne usliši molitva itd.). Vi možete promijeniti zavjet ili ga pače posve opozvati. Zakletva pridodata zavjetu ne donosi nikakove nove obaveze. Ali ne smijete stavljati zaprke, da se ne bi dogodilo ono, što ste molili, i ne smijete mijenjati zavjeta, čim se je počelo ispunjavati ono, što ste molili. Tko je recimo nešto zavjetovao za slučaj, ako ozdravi, ne smije se izvrgavati pogibeljima za zdravije lakoumno i hotimično, a čim je bolest počela popuštati, ne smije više na svoju ruku opozvati ni mijenjati zavjet.

Pitanje: Zavjetovao sam se postiti cijeli jedan mjesec sad odmah, a kroz deset godina postiti svake subote. Moram li postiti sad i u nedjelje i blagdane ne prvi mjesec a poslije na blagdane, koji padnu u subotu?

Odgovor: Ovisi o Vašoj nakuni pri zavjetovanju: ako ste se htjeli obvezati da postite i u nedjelje i blagdane, dužni ste to i održavati strogo i točno. No ako ste mislili postiti na onaj način, kako se to sada običaju u katoličkoj Crkvi, tada niste dužni postiti nedjelje i zapovijedane blagdane, jer mi prema crkvenim običajima sad nikad ne postimo u nedjelju ni na zapovijedane blagdane izvan korizme.

Pitanje: Išla sam vraćari, da mi gata, ali nisam ništa u to vjerovala. Je li to što zlo?

Odgovor: Pitati vračare i vračarice u svakom je slučaju zlo, razumije se, veće zlo, ako se još i vjeruje u vraćanje. Ne valja pomagati vračare i utvrđivati ih u njihovom poslu i drugima davati rđav primjer, pa makar Vi i ne vjerovali u vračariju.

Pitanje: Je li slobodno upotrebljavati ljekarije, da se postigne stas po modi?

Odgovor: Stas po modi nit je u sebi stvar zla ni dobra s moralnog stanovišta (čudoredno). Zato treba ponajprije gledati, radi koje svrhe netko želi stas po modi: ako samo zato, da bude po modi kao i drugi, nema u tom još nikakova zla; ako pak zato, da drugog zavede i sablazni, onda je zloča ne u samoj stvari nego u ukancu. A sigurno je, da današnja moda i stasovi po modi imaju tu grješnu i paklensku svrhu. Osim toga treba gledati, kakovo je djelovanje ljekarije, da li možda ne škodi zdravlju i slično, što se obično dešava.

Pitanje: Kad je prvi u četvrtak, naš župnik služi mladu nedjelju na 11. Da li to smije i može?

Odgovor: Imo slučajeva, gdje smije i može. Tako je to bilo na primjer u studenom prošle godine: 1. bio je četvrtak, 7. bio je mladak, a prva nedjelja poslije toga, naime dne 11. studenog bila je mlada nedjelja. Drugo je prva nedjelja u mjesecu a drugo mlada nedjelja.

(Isti dopisnik stavio je još nekoliko pitanja, koja su ili nejasno izražena ili ne spadaju u Glasnik, pa zato na njih ne odgovaramo.)

Pitanje: Može li katolik zadovoljiti nedjeljnoj dužnosti slušajući svetu Misu i propovijed na radio?

Odgovor: Slušajući svetu Misu na radio ne zadovoljava se nedjeljnoj dužnosti, koja je u tom, da se PRISUSTVUJE svetoj Misi, a slušati na radio ne znači prisustvovati. Gleda slušanja propovijedi na radio odgovor je blaži, jerbo je i dužnost blaža. Redovno će s većom sabranošću i pobožnošću, a prema tome i većom duhovnom korišću pratiti propovijed onaj, koji u kući Božjoj s ostalim vjernicima i sluša i gleda propovjednika nego onaj, koji sluša propovijed regulirajući radio-aparat, te pri tom možda još igra šaha ili puši cigaretu.

Pitanje: Smije li se prisustvovati hipnotističkim i spiritističkim sjednicama i priredbama?

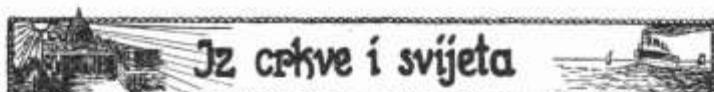
Odgovor: Pravim hipnotističkim i spiritističkim sjednicama i priredbama ne smije se prisustvovati, pače ne smiju se ni čitati knjige, koje takove stvari hvale i preporučuju.

Pitanje: U kojim državama ima sveti Otec Papa svog nuncija ili poslanika?

Odgovor: Države, koje su u diplomatskim odnošajima sa svetom Stolicom, jesu ove — po abecednom redu: Albanija, Andora, Austrija, Belgija, Bugarska, Čehoslovačka, Danska, Dancig, Engleska, Estonija, Finska, Francuska, Grčka, Holandija, Irska, Italija, Jugoslavija, Letonska, Lichtenštajn, Litva, Luksemburg, Mađarska, Malta, Monako, Norveška, Njemačka, Poljska, Portugal, Rumunjska, Rusija, San-Marino, Španjolska, Švedska, Švicarska, Turska.

Pitanje: Smije li svećenik služiti dvije mise isti dan?

Odgovor: Na Božić i na Dušni dan može svaki svećenik služiti tri svete misse. U nedjelje i svetkovine, ako nema dosta svećenika te bi stoga znatan dio naroda ostanao bez mise, može uz biskupovu dozvolu svećenik služiti i dvije sive misse. Osim toga još u nekim rijetkim i izvanrednim slučajevima.

Cakovec—Aleksandrovo—Kloštar Podravski—Jelsa. To su mesta u našoj domovini, gdje je Euharistijsko Srce Isusovo slavilo slavlje prošlih dana. Tisuće i tisuće naroda skupilo se oko Spasitelja. Pobožnost i ljubav spram Srca Isusova bile su glavne oznake svih ovih kongresa. Još je jedanput pokazana velika ljubav našega naroda spram Euharistijskog Srca Isusova i Njegove Crkve. Tu ljubav ne može više nitko istrgnuti. Divno je bilo gledati u Aksandrovu (Krk) one hiljade djece, kako primaju u svoje srce najvećeg prijatelja djece — Isusa. Krasne su bile procesije, rasvjete, govor. Kongresi su se završili posvetom Presvetom Srcu, a u Jelsi Srcu Marijinu.

Proslava don Frane Bulića u Zagrebu. Zagrebački spomenici. Koncem srpnja prošle godine umro je uzorni naš svećenik, kremeniti Hrvat i veliki učenjak — don Fran Bulić. Umro je u Zagrebu, kojega je silno ljubio, koji je u Zagreb uvijek s ponosom gledao. Bio je veliki učenjak-arheolog, koji nas je proslavio po svijetu. Bio je pobožan kao nedužno dijete, samo je njegova pobožnost bila prožeta dubokom spoznajom. Bio je revan svećenik, kakva treba na daleko tražiti. I eto toga našega velikog svećenika proslavio je Zagreb upravo neviđenim slavljem. Revna »Hrvatska Žena« podigla mu je u vrlo kratko vrijeme krasan spomenik, koji je bio

otkiven 15. rujna. Taj dan je Zagreb izgledao kao urešena zaručnica. Naroda je izvana došlo na hiljade i hiljade.

Sada Zagreb ima spomenike 4 svećenika i to najvećega hrvatskoga učenjaka Isusovca Rudera Boškovića, najvećega našeg mecene biskupa Strosmayera, najomiljelijeg pučkog pjesnika Fra Andrije Kašića Miošića i evo napokon najvećeg arheologa Don Frane Bulića.

Pomozite bijednoj Hercegovini, jer tamo vlada ljudi glad. Kiše nije bilo od travnja. Zato je propalo sve, suša potpuno uništila i ono malo siromašnih usjeva; kukuruzi nisu narasli ni dva pedlja, loza se osušila, duhan u mnogim krajevima nije dozvoljen, a u onima gdje je dozvoljen — nije mogao rasti. Pomozite bijednoj Hercegovini, Hercegovini, koja eto umire. A to su naši ljudi, najbolji Hrvati i katolici. »Napredak« vodi akciju za Hercegovinu. Doprinesite štогод u naravi, jer time spasavamo naš najbolji narod.

Sveučilištarci u duhovnim vježbama. God. 1930. obavilo je u Varšavi (Poljska) 3.000 sveučilištaraca duhovne vježbe; god. 1932. broj im je narastao na 10.000, a ove godine obavilo je 14.000 varšavskih sveučilištaraca, duhovne vježbe. Pošli su bliže Bogu, da u duhovnim razmatranjima pomisle na vječnost i na dušu svoju. — Slično je i u ostalim poljskim gradovima, gdje ima sveučilištaraca. Tako u Krakovu polovica sveučilištaraca i preko dvije trećine sveučilištarci obave svake godine duhovne vježbe. To će biti prava narodna inteligencija.

Veliki učenjak i političar postao katolik. U Washingtonu (Amerika) prešao je na katoličku vjeru glasoviti botaničar Ivan Tiderston, koji je do sada pripadao protestantskoj sekci. On je profesor na vašingtonskom sveučilištu i već je punih 30 godina član ministarskog savjeta Sjedinjenih Država.

Crkva od cigareta. Pariška katolička društva muževa i mlađica obratila su se na svoje drugove s molbom, da ne puše, već da taj novac daju za gradnju crkve u Benlieu. I za pola godine skupilo se je toliko novca, da se može sagraditi i potpuno urediti velika crkva.

Vlada diže kip Srca Isusova. Vlada američke republike Costa Rica podigla je kip Srca Isusova na 1.500 metara visokom brdu »Spirito Santo«. Kip je visok 40 metara. U unutrašnjosti kipa uredena je kapelica Srca Isusova.

Neka podu u Rusiju... U Poljskoj je bio poznat kao veliki komunistički vikač i agitator lavovski profesor Anton Kruszelnicki. U svomu oduševljenju preselio se je prošle jeseni s čitavom obitelji u Rusiju. Ali kada je video kako boljševici ubijaju, muče i progone jedni narod, kada je video glad i najveću bijedu, spopala ga je groza. I kad je u travnju izrazio svoje negodovanje jednomu znancu, bio je odmah затvoren sa čitavom obitelji. Odmah su mu oba sina boljševici ustrješili, a jedni profesor poludio je u tumanici.

U Francuskoj se dižu protiv framasuna. Prošli mjesec su po čitavoj Francuskoj priredivane velike skupštine protiv slobodnih zidara, te najveće kuće roda ljudskoga. Naroda je dolazio na desetke tisuća. Najveće zborovanje je bilo u gradu Metzu, gdje je govorio poznati katolik general Castelnau.

Srce Isusovo vlada u Španjolskoj. Prije 2—3 godine Španjolska je bila pozorište paleža i ubijanja. Katolici su se prenuli i organizirali. Na katoličke zborove dolaze nepregledne hiljade naroda, tako je u Valenciji bilo 175.000. Svetikovina Srca Isusova bila je upravo divno proslavljenja. Madrid i drugi gradovi bili su svi iskićeni: zastave, vijenci i sagovi bili su gotovo na svakoj kući.

Vijesti

Vinagora. Misije. Prava je slast unići u svetilište Majke Božje Vinagorske pa gledati pobožnost onog mnogobrojnog naroda, koji se na sva vrata tiska, da samo nade mesta u crkvi. Sve je u toj župi organizirano. Tu je veliko društvo katoličkih muževa sv. Josipa, tu još veće društvo katoličkih žena sv. Elizabete, tu je treći red sv. Franje, marna kongregacija djevojaka i odvažne čete križara i križarica. Revno oni drže sastanke, a njihov neumorni župnik Ivan Vukina prelazi iz jedne dvorane u drugu i sve ih oduševljava za vječna načela Isusa Krista. To je župa, gdje se obavljaju zatvorene duhovne vježbe uz potpunu šutnju napose za muževe, napose za žene, pa za djevojke i opet posebno za mladiće s velikim duhovnim plodom. Oni su doveli i časne sestre u svoju župu, da im odgajaju djecu i brinu se za njihove bolesnike pa im sad dobrovoljno grade samostan.

Sasvim je onda razumljivo, da se žar ovako revnih župljana podvostručio za vrijeme svetih misija od 25. VIII. — 1. IX. Oni su očekivali misionare sa onom pobožnošću, kakovom katolički narod očekuje i pripravlja se na najveće svoje svetkovine Božić i Uskrs. Pa takovi su i bili za njih oni dani svetihi misija — svih osam dana kao jedna velika svetkovina, gdje su jutrom i večerom punili svoju crkvu, dolazili iz daljine po 8 i 12 km, strpljivo čekali kod isповjedaonica pa se neki pričešćivali istom poslije podne. Oni su pred svoje misionare — isusovce O. Jagrića i O. Buljana — s glazbom i zastavama izašli ususret 6 km daleko pa uz svirku, pjesme, pučanje mužara i zvonjavu zvona uveli ih u svoju župnu crkvu.

Tko da opiše sve one suze ganuća, što ih oni prolise slušajući razlaganje vječnih istina? Tko da prikaže ono oduševljenje, kad oni u večernji su-

ton podoše u uzornoj procesiji na daleki brijeđ da posvete visoki križ, koji će na onom vrhuncu stajati kao svjetionik njihove vjere i oduševljenja za Isusa Krista? Ako igdje, a to se ovdje moglo vidjeti, koliko utjehe daje sveta vjera našemu narodu i kako u njoj doživljava on svoje najutješljivije i najslade časove. K. K.

Bedekovčina. Na dvim priležećim fotografijama (vidi prve fotografije u sredini Glasnika) prikazuje se blagoslov Raspela u Bedekovčini. To Raspelo podigli su sami Križari s ostalom seljačkom omladinom iz našeg mesta. Limena muzika na slici jest vlastita Križarska glava iz Bedekovčine. Podignuće tog Raspela jest potpuno namisao hrvatske, seljačke i križarske omladine i sav trošak oko toga (Corpus, drvo, ograda i t. d.) podmirili su mladići potpuno sami, bez ičije pomoći. Samo onaj, koji živi na selu razumjet će, što znači za omladinu danas nekoliko stotina dinara, kad je dinar na selu danas tako rijetka stvar. Hrvatski narod ne treba, da sa strahom gleda u svoju budućnost, dok još imade idealne mlađeži.

Mi radimo ovdje i na proširenje Glasnika. Usprkos potpunog osiromašenja seljačkog svijeta, podigao se broj preplatnika Glasnikovih od 34 u prošloj godini na 60 u ovoj. Barjak na lijevo od Raspela jest barjak mjesnog djevojačkog društva S. I.

Janko Dumbović, župnik.

Pegrada. Križarsko bratstvo u Pregradi, želi da se sa nekoliko riječi javi čitateljima Glasnika. Šaljemo i fotografiju prigodom rastanka sa našim v. g. kapelanom Petrom Petrincom, koji je bio naš duhovnik, a sada je premješten kao upravitelj župe Kupinac. Pune dvije godine radio je s nama. Nastojao je i žrtvovao se da križarski duh zahvati našu dragu

omladinu. Da je doista bio uzor svećenik i duhovnik naših društava, najbolje svjedoči oproštaj od nas na 11. kolovoza. Svatko je proplakao, kada se on zadnji put popeo na propovijedaoniku kod sv. Mise i oprostio se dirljivim riječima od svojih župljana. A poslije velike sv. Mise održan je zajednički sastanak naših križara i Djevojačkog društva. Na tom sastanku oprostio se od naše drage omladine, za koju je toliko radio. U ime naših križara oprostio se od njega naš voda, predavši mu lijepe spomen-sliku zadnje večere; potom se u ime Djev. društva oprostila glavarica, zatim voda Malih križara i voditeljica podmladka Djevoj. društva. Na svršetku podijelio nam je spomen-slice. Najljepši je bio prizor, kada smo svi kleknuli, a on nam podijelio svoj svećenički blagoslov. Žalimo što nas je ostavio, ali jedno nas tješi da smo dobili vrijednog kapelana v. g. Josipa Rukelja, koji će — nadamo se — uz našeg vrijednog preč. g. župnika sudjelovati na polju križarstva u našoj župi. Bog živil! M. F.

Dubrovnik. U isusovačkoj crkvi opstoji djevojačko društvo već 23 godine, ali ni najmanje nije popustilo u

svojoj revnosti: pokadajući crkve, isповijedi i pričesti i u svakom drugom dobru. Gospode žele imati naše članice u kući, jer su sve s nama vanredno zadovoljne u svakom pogledu. Sada imamo 60 članica.

Štrigova. Društvo Srca Isusova u Štrigovi lijepo napreduje. Članice pričestuju mjesečno sv. sakramentima, obdržavaju molenje Zlatne krunice nedjeljom prije sv. Mise. Na procesijama sudjeluju skupno kao društvo sa svojim barjakom. Tako i Tijelov-procesiji sudjelovale su članice i podmladak društva. R. Bogdan, glavarica.

Donji Vidovec. Višegodišnja naša glavarica u Djevoj. dr. S. I. Jelena Habijan pošla je 25. VI. u Australiju, da se vjenča sa onđe naseljenim svojim zemljakom, koji ju je po slici u Glasniku zavolio i isposlio. Žalimo što je gubimo, jer nam je bila riječju i primjerom uvijek na pobudu. I ovaj njezin korak je za nju velika žrtva, ali ga čini da drugom učini dobro. Zahvalne je naše molitve prate. Za novu glavaricu izabrana je Vegi Marija. Poslije zadnjeg našeg dopisa primljeno je 9 novih članica, a 6 ih se opet prijavilo. Društvo revno prima sv. sakramente i suraduje u Kat. Akciji. —

ZAHVALNICE.

Badjedinac: TV Stalna pomoć. **Beograd:** DjR Velike milosti. — ASch Ozdravila od tumora u mozgu. — VM Usljana molba. **Bos. Gradiška:** N i MV Mnoge milosti. **Brdovec:** SP Usljana molitva i ozdravljenje teško bolesnog djeteta. **Bršljanik:** MDj Mir u obitelji. **Cerna:** SM Ozdravila od duge i teške bolesti. **Chicago:** ZK Sretan pooc 11-og djeteta i ako je lječnik izza petog porodjaja kazao da će kod slijedećeg umrijeti! Crni lug; V i MK Sretna operacija. **Črečan:** JL Mnoge milosti. **Dabci:** HK Obraćenje grijesnika na smrti. **Darlington Pa, USA:** JF Mnoge milosti, dobio posao. **Donji Miboljac:** MB Dobio državljanstvo i službu. **Dol, Bebrina:** LM Mnoge milosti. **D. Humac:** SM Sretno prošla operacija brata. **Dragalići:** JK Našla izgubljeno dijete. **Draganići:** TE Djeca dobro prošla u školi. **Dubravat:** MŠ Mnoge milosti. **Dubrovnik:** VS Obrana od neprijatelja, pomoć u bolesti i u drugim nevoljama. **Djurđanci:** PS Mnoge primljene milosti. **Djurđevci:** KŠ i PK Primile mnoge milosti. **Gola:** NN Razna dobročinstva. **Gornja Vrba:** MB Vrlo dobar uspjeh u školi. **Gorski Kotar:** MI Mnoge milosti. — MM Mnoge milosti i pomoć u teškim časovima. **Gospic:** AK Ozdravio sin. **Gračani:** DB Pomoć u teškoj bolesti. **Greda:** KLJ Usljane. **Hercegovci:** SC Ozdravio od teške bolesti. **Hreljin:** L i RV Sretno položile ispite. **Hutovo:** LK Postigao milost. **Ilok:** PG Zadobivene milosti. **Ivanska:** LjB Sestre ozdravila. **Jastrebarsko:** KL Zadobivene milosti. **Kalinovac:** DB Ozdravio bolestan muž. — KL Ozdravila od teške bolesti. — DM Pomoć u bolesti i neuposlenosti. — AS Pomoć u teškim prilikama. **Kladovo:** JM Ozdravljenje. **Kostrena:** DL Sin dobio namještenje. **Kozarevac:** LM Uslj.

šana molitva. **Krap. Toplice:** VK Zadobila opet sluh i ozdravljena nogu. **Krašić:** RN Dobila izgubljeni novac i sin ozdravio. **Križ:** SB Izbačen iz velike neprilike, ozdravila bolesna stoka. **Ludina:** MH Dijete prohodalo. — MB Zadobila mnoga milosti. **Ljubljana:** HE Sin odlično položio maturu. **Ljubodrag:** MR Ozdravio od teške gripe. **Madiarevo:** MH Riješio se bolesti živaca. **Martijanec:** SV Dobio namještenje. **Mikaševeci:** MJ Mnoge milosti. **Molat:** MM Dobivene milosti. **Novo Čiče:** MM Unuk sretno položio maturu. **Nova Gradiška:** JJ Mnoge milosti. — LJ Prošao na maloj maturi. **Nuštar:** DJ Mnoge milosti. **Odžak:** BR Uslišana molba. **Omišalj:** PA Uspjeh dijeteta u školi. — TK Milosti. **Orasje:** JM Sretna operacija oka. **Oriovac:** AV Ozdravila od bolesti na licu i oku. — RM Dobivene milosti. **Osijak:** RS Primljene milosti. **Otočak:** RF Sretna operacija jedne osobe. **Petrinja:** FR Pomoć u dosadašnjem životu. **Petrovaradin:** RV Uslišana molba. — IT Mnoge primljene milosti. **Petrovina:** MP Kći ozdravila od teške bolesti. **Pitomača:** KM Oslobodjena od velikog zla. **Pločice:** KK Sretno prošla teška operacija. **Podrav.** **Moslavina:** RS Mnoge milosti. — EM Uslišana molitva. **Podturn:** PL Pomoć u materijalnoj nevolji. **Polje (O. Krk):** MJ Uslišana molitva. **Posav.** **Podgačci:** RL Pomoć u bolesti i operaciji. **Rab:** PO Ozdravila od teške želučane bolesti. **Radobojski:** MK Ozdravila kći nakon teške operacije. **Rasinja:** MG Mnoge milosti od Presv. Srca po zagovoru sv. Male Terezije. **Rečica:** Aš Pomoć u operaciji zaručnika i u molbi za namještenje. **Rogovci:** JC Primljene milosti. **Ruma:** KM Zahvala za primljene milosti. **Ruševina:** MF Mnoge milosti. Ozdravio sin, pomoć kod stoke. **Sarajevo:** AM Pomoć u velikoj nevolji. — Obitelj L Vraćeno zdravlje oca obitelji. **Sinj:** MN Za kisu u suši. — IT Pomoć u bolesti i druge milosti. **Slav. Brod:** JS Kći sretno dovršila škole. **Slatina:** AS Mir u obitelji i druge milosti. **Slobodnica:** VM Pomoć u gospodarstvu. **Stanić:** TB Oslobodjena od napasti. **St. Bećej:** JS Milosti, St. Mikanovići: KG Mnoge milosti. **Stenjevac:** JT Sretno izbačio dijetu iz vode. **Sv. Ilija:** FK Ozdravio od reumatizma. **Svetozar Miletić:** BK Vraćeno zdravlje. **Sv. Vid (O. Krk):** J i MG Za primljene milosti. **Subotica:** MJ Pomoć u velikoj briži. — MD Vratio se otac natrag u obitelj. **Sunja:** IK Vraćeno zdravlje. **Sušak (Draga):** IM Sretran porod. **Šamac Slav.:** NA Povraćen sluh. **Škrlevo:** JŠ Teško bolesna kći ozdravila. **Šiljroveveci:** MV Ozdravila od otoka. **Štivice:** IM Sin sretno položio maturu. **Travnik:** SI Dobar uspjeh razreda. — AJ Uslišana molba. — **Trnava:** SS Izbačenje neopskrbljene obitelji iz teških neprilica. **Tršće:** FL Unuk sretno položio ispit. **Valpovo:** AM Milost. **Varaždin:** RC Razne primljene milosti. — SJ Zadobila zdravlje. BI Povraćen mir u kući. **Veleševac:** FC Zahvala za kisu. **Velika:** AS Mnoge uslišane molbe. **Velika S. RI:** Dobivene milosti i zdravljeno sina. **Velišković:** JM Operacija sretno prošla. **Vinodol:** JP U velikoj nuždi pomoglo mi je presv. Srce. **Vinkovci:** AB Kupila sam kuću s više duga no što je bilo poznato. Bila sam tako zapletena u parnicu ali Presv. Srce mi je pomoglo. — MN Srce Isusovo pomoglo mi je u velikoj stiscu po zagovoru Bl. Colombiere. — JL Dobivene milosti. — KV Prestala bacati krv. — ĐZ Dobio namještenje. **Virovitica:** OB Mnoge milosti. **Vojakovac:** MI Ozdravio muž. **Vranjic:** AK Brat sretno prošao na ispit. **Vrbanja:** MB Pronadeni ukrađeni konji. **Vrbnik:** NB Ozdravila. **Vrkosina:** J Ozdravljenje. **Začretjet:** LV Uslišane molitve. **Zagreb:** HK Ozdravljenje i druge milosti. — MM Pomoć u najtežim časovima, kad me muž napustio. — AU Sretno položila maturu. — KT Zahvaljujem za premnoge milosti. — TT Sin svršio sretno VII r. i onda opet maturu. — KZ Uslišane molitve. — KGM Muž i brat dobili posla. — ZD Ozdravila. — JM Odličan uspjeh nečaka gimnazijalca i pomoć u životnoj opasnosti. — MM Dobio veliku milost. — BS Brat dobio namještenje. BS Ozdravila od teške bolesti. — OV Uslišana molitva za pomoć. — MG Za milost da sam naučila kršćanski živjeti i za ozdravljenje mog prvog dijeteta. — LC Primljene milosti i blagoslov kod obitelji. — KC Za zdravlje i mir u obitelji. — VC Uslišanje molbe i hitna pomoć. — VB Sretna operacija. — MS Unuk sretno svršio ispite i vojništvo. **Zenica:** SM Sačuvan od tjelesne potrebe.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izдавač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfirević D. I.

Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — K. Grimm D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147
STUDENI 1975. GODINA 11. BROJ 11

GLASNIK PRSV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

STUDENI 1935

BROJ 11

KRALJ NEBA I ZEMLJE

Oko Vječnog Sunca . . .

U nebu sjaji Božansko Sunce Isus Krist. Posebni ljupki sjaj rasipa se iz njegova Presv. Srca i njegovih Rana. U tom čarobnom svijetlu blistaju oko njega sjajne zvijezde i zvijezdice, pune života, ljepote, mladosti i neiskazane sreće. To su Svi Sveti — među kojima je najljepša i najsjajnija zvijezda Marija, Majka Božja. Svi Andeli i svi spašeni ljudi ujedinjeni su na nebu u jednu nebesku obitelj. Sve ih prožima ljubav Božja i rasvjetljuje svjetlost Jaganjčeva.

Ta Božanska, blažena obitelj, koju je sebi Duh Sveti odgjio u svojoj Crkvi, zajedno s Andelima, naziva se Nebeski Jeruzalem. Sv. Ivan ovako govori o njemu: »Vidio sam novi sveti grad Jeruzalem kako silazi s neba od Boga, spremlijen kao nakićena nevјesta mužu svome.« (Otkr. 21. 2.) »I čuo sam veliki glas s prijestolja, koji mi reče: evo stana Bažjega među ljudima i stanovat će s njima. I oni će biti narod njegov, a sam Bog s njima bit će njihov Bog. I otrti će Bog svaku suzu sa očiju njihovih, i ne će više biti smrti, ni plača, ni jauka, niti boli ne će više biti . . .« (Otkr. 21. 3, 4.) »Onaj, koji pobijedi, posjedovat će ovo i bit će mu Bog, a on će meni biti sin.« (Otkr. 21. 7.)

Kako će lijepo biti čovjeku, koji dode u Sveti Grad Jeruzalem, t. j. u grad gledanja i uživanja samoga Boga! Kad bi na zemlji bio takav grad, kako ga sv. Ivan opisuje, ne bi bilo smrtnika, koji ga ne bi bar jednom pohodio, da vidi ta čudesna bogatstva i ljepote. Ne bi se gledalo na žrtve, samo da se dode do njega.

»I dode k meni«, veli sv. Ivan, »jedan od sedam Andela . . . i odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi grad veliki, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga u sjajnosti Božjoj. I svjetlost njegova bila je kao dragi kamen, kao kamen jaspis, poput kristala. I oko njega bio je zid velik i visok sa dvanaest vrata; a na vratima bilo je dvanaest Andela i napisana imena, a to su imena dvanaest koljena Izraelovih. Od istoka troja vrata i od sjevera troja vrata; od juga troja vrata i od zapada vrata troja. A gradski zid imao je dvanaest temelja i na njima imena dvanaest Apostola Janjetovih . . .« (Otkr. 21. 9.—14.).

»I bijaše grada zida njegova od kamena jaspisa, a sam grad čisto zlato kao čisto staklo. I temelji gradskoga zida bili su ukrašeni svakim dragim kamenom: prvi temelj bio je jaspis, drugi safir, treći kalcedon, četvrti smaragd, peti sardonik, šesti sard, sedmi hrizolit, osmi berilj, deveti topaz, deseti hrizopraz, jedanaesti hijacint, dvanaesti ametist. I dvanaest vrata, dvanaest su bisera, pojedince: svaka vrata bila su od jednoga bisera; a ulice grada čisto je zlato kao presjajno staklo.

I hrama nisam vidio u njemu, jer je njemu hram Gospodin Bog Svetog i Janje. I grad ne treba sunca ni mjeseca, da svijetle u njemu, jer ga rasvjetljuje sjajnost Božja i njegova je svjetiljka: Janje.

»I hodat će narodi u sijetu njegovu . . . i ne će u nj uti ništa nečisto i što čini mrzost i laž, nego samo oni koji su zapisani u Janjetovoju Knjizi Života.« (Otkr. 21. 18—27.)

Komu se ne bi rodila u srcu želja, da jedamput vidi ovaj sveti grad; komu da je zakuka srce, kad čuje ljepote i čare vječne domovine; tko ne bi žudio da dode tam? Jer niti je oko vijdalo, niti je uho čulo, niti je u srcu čovječe ušlo, što je Bog pravio onima, koji ga ljube.

Ovaj grad od zlata i dragoga kamenja naznačuje nam obitelj onih svetih duša, koje sjaje nebeskim čarom svojih kreposti i dobroih djela; označuje nam bogatstvo njihove sreće i blaženstva u Bogu. Sv. Crkva zanosno pjeva:

»Nebeski grade sreće, Jerusalēme,
O blaženo promatranje mira . . .
Sazidan od živih kamenova
U zvjezdane dižeš se visine . . .
Ko Zaručnica Ti se s Kristom vjeriš.
Pa te prate mirijade Andela . . .«

Svi smo pozvani milošću Božjom u ovo tajanstveno carstvo Božje ljubavi, u ovo najplemenitije i božansko društvo. I to nesamo da smo pozvani, već nam Bog prijeti vječnim mukama, ako ne ćemo u nebo — našu sreću.

No mnogi se katolici boje muke i truda na putu u nebo. Danas treba da se ohrabrimo i oduševimo za ovaj put.

Gledajući Isusa i Mariju s Andelima i Svetlima, zaronimo u slavu i blaženstvo njihovo, pa će nam svaka žrtva biti malena i laka za tako veliku božansku i vječnu nagradu. Danas kao da nam s neba šapću naša blažena braća:

Duga je i strma staza vašega žiča . . . ali i mi smo njome kročili.

Vodili smo tešku borbu s grijehom i strastima:
Bilo je gotovo krvavog znoja, bilo je strašnih tamnih noći.
Zna ih Bog!

I mi smo morali primijeti žrtvu, žrtvu srca.

I naša su srca morala za Božeg pregarati i za nj krvariti . . .

To je sva veličina u toj dolini suza: Za Božeg pregarati, za nj krvariti . . . !

Život vam se čini zagonetkom i tajnom — eto tim se rješava sva tajna života: za Božeg pregarati . . . to je jedini pravi sadržaj ljudskog života.

Vjerujte nama, braćo na zemlji, koji smo stigli u ljubljeni dom nebeskog Oca.

Pali smo u zagrljav Boga i u Njemu našli svu sreću — vječnu sreću . . .

Naprijed . . . naprijed! Žurno s pouzdanjem!

Ne postajkujte na putu, koracajte hrabro . . . jer je zemska žice brzi prelaz k Vječnoj Ljubavi . . . i k Vječnoj Ljepoti . . . !

T. Jagrić D. I.

Razmišljajmo o vječnim istinama

Mjesečna nakana u studenom blagoslovljena od sv. Oca.

Primaknuo se studeni mjesec sa svojom ozbiljnom vanjštinom. Otresao je sa naših stabala i naših žbunova raskošno bojadisane krošnje, da nam mjesto njih ostavi ogoljele tjemenice suhih grana i klonulih grančica.

Gredice su naših vrtova opustjele, na njima se još samo lelijaju krupne krizanteme, čekajući dok ih drhtava ruka ne presadi nad zemljano uzglavlje onih, kojih tjelesa već spokojno počivaju pod rahlom naslagom novoiskopane žutice ili pod zbijenom ledinom ostarjelih grobova.

Grobovi! Oni nam često ovođa studenog mjeseca lebde pred očima. Crkva nas je već u predvečerje Dušnoga dana dovela da ih ogledamo — i u njih se zamislimo.

Oni nas napunjaju tjeskobom, jer nas neumoljivom zornošću upozoruju na neposrednu no privremenu budućnost. Svaki od njih uporno ponavlja ono, što na Pepelnici čusmo: sjeti se čovječe, da si prah . . . Dakle ću se i ja pretvoriti u prah. I s mojih će usana nestati jednom smješka, rijeći i boje; i moj će lik izgubiti svoje oblike; i nad mojim će se tijelom dizati jednoga dana humak, koji će upozoravati: sjeti se čovječe . . . No to je samo bliska i prolazna budućnost.

Ali time — na sreću — nije sve svršeno. Grobovi nisu završna stanica nego samo prelazna. Oni nam doduše pokrivaju i rastaču tijelo, ali samo da nas upozore, da je duša već negdje drugdje — u krilu Božjem. A križevi, što iz njih u nebo gledaju neprestano govore, da će i tjelesa jednoga dana poslušati glas Božjega Sina i spojena opet s dušom kroz svu vječnost ostati s njom združena.

Grobovi nas unose u vječnost, u mislima i djelom i stoga su oni veliki spomenici nade i čeznuća. — Oni sami po sebi nisu vječnost, ali su putokaz i prelaz u vječnost, a vječno je samo n e b o , ali nažalost i p a k a o .

Pakao — najstrašnija vječnost. Vječno življene, a neprestano umiranje; vječno lutanje za životom, a neprekidno odbijanje Života; užasna potreba za Bogom, a drzovito otklanjanje srca od Boga; vječna žeda, a stalno odbijanje Vode žive. — Od smrti vječne oslobodi nas Gospode.

N e b o . — Vratiti se Bogu, koji nas je stvorio, k izvoru, za kojim svijesno ili nesvijesno cijelim bićem žudimo. Biti uz Boga, koji je sve naše, i za kojim trepti svaki kutić naše duše, svaka žilica našega srca.

Grobovi, vi ste uistinu spomenici nade i čeznuća — jer po red nade otkrivate vidike blažene vječnosti.

Stj. T. Poglajen D. L.

Među mrtvima . . .

Ide dan, kad će nad grobovima pokojnika teći suze, čut će se plač i uzdisanje: doći će živi na pohod k mrtvima. Eno tamo prigiba se dijete nad grobom svoje drage majke, pali svjećicu i roni suze . . . u duši mu se redaju uspomene sve ljubavi i dobrote majčine pa sve više zahvata bol srca za izgubljenom ljubljenom majkom. Tiha molitva na rastanku vine se iz srca: Mirno spavaj do sudnjega dana, slatka majko . . . Pokoj vječni daruj joj, Gospodine . . . !

Nedaleko opet oplakuje brat brata, sestra sekū, prijatelj prijatelja. Tamo na podnožju križa kleče otac i majka nad grobom svoga dragoga djeteta, malo dalje kuka crna udovica sa svojom nejačadi nad ranim grobom izgubljenog muža. A mnogi grob je sam, nikog nema, da ga porosi suzama . . . samo dune katkad hladni povjetarac i uvelo lišće truni sa drveća, drhću pokadšto suhe stablike uvela cvijeća, kao da hoće reći: mi plačemo nad onim, tko nikoga nema...

Dà, Dušni dan, dan mrtvih, koji ostaju uвijek s nama u vezi po sv. vjeri i prvoj kršćanskoj ljubavi.

Sv. vjera nam daje čvrstu i nepokolebitvu nadu, da naši mili i dragi žive na drugom svijetu, dok tjelesa njihova počivaju u zemljì do dana uskrsnuća.

Ali kad bi se našem duhu otvorilo jedno carstvo drugog svijeta, kroz koje prolazi većina pokojnika, mi bismo zadrhtali od straha i srce bi nam se ganulo na smilovanje . . .

Iz tog carstva razliježe se tužni vapaj: Smilujte se meni, smilujte se meni, barem vi prijatelji moji, jer me se ruka Gospodnja dotakla . . . !

To veliko carstvo duša stanuje u mjestu čistilišnih muka. One imaju da isplate tamo dio kazna za svoje oproštene teške grijeha, kao i za male grijeha, koje su ponijeli sa sobom u čistilište. Tamo trpe duše pokojnika, koje su se spasile, vrlo teške

Groblje — naša domovina do sudnjega dana.

muke. I ovo treba da imamo pred očima na Dušni dan. Lijepo je i plemenito spominjati se svojih dragih pokojnika, lijepo je pohotiti njihove grobove i zapaliti svijeću. Upravo je nježno plakati nad grobom i položiti cvijeća u znak ljubavi i štovanja, ali sve to mora prožimati sv. vjera i nadzemaljska nebeska ljubav. Čovjek vjere i prave ljubavi odgrne zastor, što dijeli ovaj i drugi svijet i oslonjen na sv. vjeru, koja je neprevarljiva voditeljica čovječe duše, ulazi na Dušni dan u carstvo Ćistilišta i motri pun mira, boli i muke nebrojenih duša, koje vase za pomoći.

Kako ste plakali, kad vam se majka prevrtala od boli, koliko ste žalili kad ju je stisla smrtna muka. Sve biste bili žrtvovali da ublažite njenu bol. A sada da je vidite u mukama Ćistilišta! Još bi se više smilovali . . . i sve bi učinili da joj oblakšate muke. To je baš crkveni i vjerski smisao Dušnoga dana, da pomognemo siromašnim dušama u Ćistilištu. One si same ne mogu pomoci, ali mi im možemo u svaku dobu, a osobito na Dušni dan i na velike blagdane pomoći.

Čime da im pomognemo? Evo mi možemo da dademo zadovoljštinu za njih: Ako mnogo za ove duše molimo, bilo sv. krunicu, bilo koje druge molitve, osobito koje imadu oproste; ako činimo za njih pokoru, trpimo, postimo; ako dajemo u to ime milostinju, i ako činimo druga dobra djela njima u korist. No ne smijemo biti u smrtnome grijehu, inače ne koristi ni nama ni njima.

Dalje možemo koristiti dušama u Ćistilištu, ako dobijenio oproste za njih. Za potpune oproste treba da se skrušeno isповjedimo i dostojno pričestimo i da molimo 6 Očenaša i 6 Zdravomarija i 6 Slava Ocu, na naknu Sv. Crkve. Na Dušni dan se može dobiti za duše potpuni oprost, kolikog god puta dodemo u crkvu i izmolimo 6 Očenaša i t. d.

Najjača pomoć ovim siromašnim dušama jest sv. Misa. Jer u sv. Misi obnavlja se muka i smrt Sina Božjega; Njegova Krv ima neizmjernu cijenu i neizmjernu jakost, da zadovolji za sve dugove tih duša. Stoga najviše ove duše očekuju sv. Mise. Imamo li srca prema teškim patnicima u Ćistilištu, ako ih uistinu ljubimo, to će ova ljubav dovoditi nas k sv. Misi, nesamo na Dušni dan, već i u nedjelje i blagdane.

Barem ćemo slušati pobožno sv. Misu za svoje mile i drage, ako ne možemo učiniti, da se baš za njih napose služi. Gonit će nas ova ljubav na sv. isповijed i Pričest, da pogleda Bog naše molitve i darove, da nam bude duša čista.

Budemo li molili i žrtvovali za ove siromašne duše u Ćistilu, pa jedamput i mi dodemo tamo, tada će Bog naći i nama prijatelja, koji će se i za nas pobrinuti. Molimo dakle i prikazujmo sv. Mise čista srca za svoje i za sve vjerne mrtve . . . !

Tada će grobni humci tajinstveno šaputati: Hvala! Vratit ćemo vam ljubav za ljubav u lijepom nebu . . . ! T.

Živimo li iza groba?

Hoće li iza posljednjeg našeg puta do groba sve onako opustjeti i isčeznuti, kao što su opustjela jesenska stabla i livade? Ili će možda iskra našega života i dalje plamtjeti kao one svijeće po grobovima na Dušni dan? Tako se pitaju jedni i odgovaraju, da je s ovim životom sve svršeno, stoga treba uživati. Drugi opet govore, da je sve na svijetu samo taština i prolazni dim, a pravi život i sreća nastaje tek iza groba, te što koristi čovjeku, da sav svijet zadobije, a duši svojoj štetu nanosi?

S kojima ćemo mi? Ne ćemo li možda s prvima uživati i iživiti se? Ta to je lakše i ugodnije. Da li je to baš sigurno, da je ljepše i bolje onima, koji živu bez nade u drugi život? Brate i sestro, nije! U njihovu srcu vlada praznina, težnja za nečim vječnim, a što im se neće ispuniti. Kako to boli. Kako su ovakvi ljudi nesretni! Uz to moraju takvi ljudi toliko toga prepatiti na svijetu, a zašto, ni sami ne znaju. Zato je rekao njemački državni kancelar Bismarck, da kad ne bi bilo života s onu stranu groba, tad ne bi bilo vrijedno ni da čovjek navuče ujutro čarape na noge. A drugi put reče ovo: »Moja gospodo, ja sam imao na zemlji sve ono, što se naziva srećom: bogatstvo, visoke časti, sretan brak, i ja ne bih ipak htio ni jedan dan dulje živjeti, kad ne bih imao ono, što se zove vjera u drugi život.«

Velika je bol za svačije srce, kad mu umre netko, koga je ono žarko ljubilo. A ako nema nade, da će se ikada s njime sastati, tad je to pravi očaj. Onima pak, koji imaju nade i vjere u drugi život, njima je bol tog teškog rastanka olakšana, jer znaju da će doći opet čas, kad će se sastati i to u još većoj ljubavi i sreći. Zato za kršćane misao na grob i nije tako strašna, oni znaju, da samo ondje, gdje su grobovi, tamo ima uskrsnuća. Zato i jest dan naših mrtvih utješan, lijep, on budi nadu i pouzdanje, da ćemo se s njima sastati i naći pokoj i sreću za nemirno naše srce.

To bi sve lijepo i poželjno bilo, reći ćete mi, no da li je to sigurno, da duša doista živi iza smrti? To je, dragi moji, nepobitna istina. Znanost nije mogla naći ni jednog dokaza protiv života iza groba, premda je to često pokušavala. Nasuprot manje više svi veliki duhovi uvjereni su o tom. Bez tog života iza smrti mi ne razumijemo, čemu sva borba i patnje na ovom svijetu, tad je to sve bez smisla i svrhe, a takovo što ne može zdrav i razum prihvati. Zar ne bi bilo u svijetu sve krivo i nepravedno uređeno, kad bi jednima bilo dano da plivaju u slasti i radosti, često na račun i štetu drugih, a ovi da se samo muče i pate pod križem života? To ne bi bilo pravo, i mora da jest kraj i život, gdje će bol i patnja i žrtva biti nagradene.

U prirodi je sve tako uređeno, da sve postigne svoju svrhu: biljka cvate, da donese plod, oko se steže i rasteže, da što bolje vidi, lastavice osjećaju nagon, koji ih u jesen tjera u južne kraje-

ve, da ne poginu od studeni. I čovjek osjeća u duši jedan jak nagon, a taj je težnja za vječnim trajanjem. — Svim je nagonima udovoljeno, zar samo ovoim čovječjem da ne bude? Zašto je onda tu? I njemu mora biti udovoljeno, da čovjek doista i iza smrti živi. Razumno je i pravo vjerovati u život iza smrti. Zato su svi narodi u svim vremenima vjerovali u vječni život. A o tomu je i Gospodin Bog često i jasno govorio.

Katakomba: Na grobovima mučenika. Spočetka sve je išlo izvrsno, kad jednoga dana dođe k meni župnik sa vrlo zabrinutim licem.

»Ah, velečasni, reče, gospodin N. teško je obolio. Spada među najuglednije građane... Ali je bezvjerac i framasun. Izjavio je, da mu svećenik ne smije pred oči doći. A njegova uboga žena plače, htjela bi ga spasiti. Neprestano se dobra žena moli Srcu Isusovu. Zato nijesam izgubio nade.

Svjetovah župniku, da rekne bolesnikovoj ženi, neka objesi potajno spram muževa kreveta sliku Presvetog Srca, tako, da je odmah vidi, čim pogleda.

Ali tad valja prema tome i živjeti! Ako ima život iza smrti, onda je ludo živjeti, kao da ga nema. Valja se pripraviti i usposobiti za taj život t. j. živjeti po razumu i vjeri, a ne po strastima. Mislići valja na nj često, ta misao daje snage u trpljenju i križu, ona daje jakost, da ne popuštamo samo strastima, nego živimo po duhu i istini.

Kad bi mi mogli do onih milih pokojnika, kojima ćemo na grobovima paliti svijeće i stavljati cvijeće, oni bi nam bez sumnje stavili na srce vjeru u ljepši život, preporučili nam misao na nj i život prema tomu, jer to bi nam bila utjeha, snaga i putokaz u taj život, koji traje iza groba.

Josip Badalić D. L.

Srce Isusovo i bezvjerac

Držao sam misije u gradiću, gdje su imali revnoga duhovnog pastira. Spočetka sve je išlo izvrsno, kad jednoga dana dođe k meni župnik sa vrlo zabrinutim licem.

»Ah, velečasni, reče, gospodin N. teško je obolio. Spada među najuglednije građane... Ali je bezvjerac i framasun. Izjavio je, da mu svećenik ne smije pred oči doći. A njegova uboga žena plače, htjela bi ga spasiti. Neprestano se dobra žena moli Srcu Isusovu. Zato nijesam izgubio nade.

Svjetovah župniku, da rekne bolesnikovoj ženi, neka objesi potajno spram muževa kreveta sliku Presvetog Srca, tako, da je odmah vidi, čim pogleda.

Pobožna žena tako uradi. Bolest se pogoršavala... Za nekoliko dana opazi žena, da bolesnik od časa do časa šapće molitve. To ju je silno razveselilo pa se osokoli i reče: »Čula sam, da te neki svećenik iz susjedstva želi pohoditi. Hoćeš li ga primiti?« »Dobro, neka dođe«, prošapta bolesnik.

Za kratko dode svećenik. Razgovarali su se neprisiljeno... Sveti sakramente nisu ni spominjali. Samo kod odlaska zapita svećenik, bi li mogao opet doći. Bolesnik privoli.

Kad je svećenik drugi dan opet došao, bolesnik mu otkrije svoje srce, ispovjedi se. Sveluredi i primi svetu Popudbinu s velikom pobožnošću. Svi, koji su ga poznavali, snebivali su se od čuda.

»Posjećivao sam ga i dalje — pripovijedao mi kasnije taj svećenik — da ga utješim i oso-kolim. Duboko me ganulo njegovo kršćansko shvaćanje. Iza nekoliko je dana preminuo. Odmah sam pohrlio tamo, da se pomolim za njegovu dušu i utješim ražalošćenu udovicu.«

»O, velečasni — reće mi — nikad ne ču zaboraviti, kako je pobožno umirao moj muž. Neizmjerna hvala Bogu na ovoj prevelikoj milosti. Umro je jutros u 7 sati, a sinoć u 9 s. namignu mi, da mi želi nešto reći. Nagnula sam se k njemu, da čujem, jer je još jedva govorio.«

»Odgrni mi, draga, onaj zaslon!«

»Zašto? Zar ti smeta?«

»Ne vidiš li, da mi zastire onu sliku Srca Isusova...? Vjeruj mi, pogled na tu sliku obratio me je. Da, Srce Isusovo je pobijedilo moje srce. Neka ga dakle, dobro vidim. Hoću da umrem gledajući tu sliku...« I tako je umro.

»Ah, velečasni, te riječi napunjuju me nadom, da je moj muž u nebu. To će mi biti kroz cijeli moj život vrelom utjehe...«

»Neka je hvaljeno presveto Srce Isusovo, koje je obećalo, da će blagosloviti kuće, u kojima se štuje Njegova slika.«

Pokoj uvečni...

Priopćio Karlo Stejskal D. I.

Ruka Gospodnja u 1300-godišnjoj prošlosti Hrvata

Nastavak.

Hrvatska kraljica Jelena — dobrovorna majka svoga naroda.

»Štogod ste učinili jednom od ove najmanje moje braće, među ste učinili.« Mat. 25, 40. Ovim će riječima Isus na sudnjem danu proglašiti vječnu plaću dobrima, a vječnu kaznu opakima. Nije dakle čudo, što su riječi Isusove kroz 19 vječeva silno poticale nebrojene vjernike, te su u svakome čovjeku gledali samoga Krista i nastojali, da mu iskažu što više dobrocinstava. Zato su ne samo za života, nego i poslije svoje smrti ostavljali bogate zadužbine Crkvi, siromasima i bolesnima, neka se mole za pokoj njihovih duša. Dobrotvornost bijaše uistinu od početka najljepša značajka Crkve Isusove i njezinih pravih sinova; i to još više u stara vremena, kad je vjera bila življia, negoli u naše doba. Naročito vrijedi to za kršćanske knezove i mogućnike. Svaki vladarski dvor imao je i posebne dvorske svećenike, koji su se brinuli za redovito dijeljenje milostinje ubogima.

Danas ću iznijeti pred čitatelje Glasnika divan primjer djelotvorne ljubavi, što su nam ga sačuvali zahvalni predi o hrvatskoj kraljici Jeleni pred tisuću godina. O njezinoj dobroti priča nam i danas kameni natpis, koji je našao g. 1898. po cijelom svijetu poznati naš učenjak i svećenik Don Franjo Bulić (1846—1934). Važni natpis čuva se u splitskom muzeju, a glasi ovako:

U ovom grobu počiva Jelena, službenica Božja, žena Mihajla kralja, a majka Stjepana kralja. Ona se odreće kraljevskog sjaja dana osmoga listopada. I bi ovdje pokopana godine od Utjelovljenja Gospodinova 975 . . . u petak. Gle, ovo je ona, koja je za života bila majka kraljevstva i postala majkom sirota i zaštitnicom udovica! Deder, čovječe, pogledavši amo, reci: Bože smiluj joj se dušil.

Kraljica Jelena bijaše dakle žena hrvatskog kralja Mihajla Krešimira II. (949—969.), a majka kralja Držislava (969—997.). Obojica su bili moćni hrvatski vladari i vrijedni nasljednici kralja Tomislava.

Zaista kršćanska kraljica, i »Majka kraljevstva, majka sirota i zaštitница udovica«, nije mogla ostaviti slavnijeg imena, niti su harni podanici mogli podići ljepšeg spomenika živoj vjeri i milosrđnom srcu svoje mile vladarice. Slavna hrvatska kraljica Jelena imala je svoje dvore u solinskom polju kod Splita, a oko njega posjede s vinogradima, livadama i mlinicama. Tude na ubavom otočiću, što ga čini rječica Jadra, sagradila je lijepu crkvu bl. Gospe, koja se do danas zove — Gospa od Otoka. U toj je crkvi prema svojoj želji i pokopana. Osim toga podigla je u blizini još jednu crkvu na čast sv. Stjepanu Prvomučeničku i odredila za grobnicu hrvatskih kraljeva i kraljica. Pa uistinu u

njoj po svjedočanstvu povjesničara splitskog svećenika Tome († 1268.) čekaju svoje uskrsnuće slavni hrvatski kralj Petar Krešimir IV. (1058—1074.) sa više drugih hrvatskih kraljeva i kraljica.

»Blago onome, veli sv. Pismo, koji se umije smilovati nevoljniku i ubogome, jer će ga Gospod spasiti u dan nevolje« (Psal. 40, 1); a na sudnji dan čut će iz usta vječnog Suca: »Dodite blagoslovjeni Oca mojega i uživajte kraljevstvo, što vam je pripravljeno od postanka svijeta.« Mat. 25, 34.

N. Maslać D. L.

Izvolite mi poslati još 4 kalendara Srca Is. i Marijina. To je najljepši i najbolji katolički kalendar u Jugoslaviji. Morala bi ga imati svaka hrvatska katolička obitelj.

Sv. Križ (Rogaška Slatina)

Julije Vajda, nadžupnik.

Ja sam dijete Tvoje

Već je dugo tomu, što mi otac mio
Na kraju je svoga smrtnog puta bio
Pa malena mene bliže k sebi zvao,
Tebi, Majko Božja, mene darovao.

S pouzdanjem otad k Tebi oči dižem,
Tebi svakog dana molitvice nižem,
Kad me štograd boli, odmah Tebi velim,
Kada veseo sam, s Tobom se veselim.

Ti si vazda meni gotova pomoći,
Svaki dan me kriješ u mojoj slaboci,
I nek vali čamcu mog života prijete,
Ne straši se od njih s Tobom Tvoje dijete.

Tvoj ću biti, Gospo, do zadnjeg mi časa,
Ti mi brodić žića puti k luci spasa,
Ti me štiti, Ti me dokraj puta prati,
Ja sam dijete Tvoje, Ti si moja Mati.

J. Z.

I njoj je dosta svijeta!

Mlada, lijepa i oblijubljena glumica u Parizu Maryse Wendling, dijete seljačkog roditelja iz Elzasa, ostavila je iznenada na začudenje kazališnih prijatelja pozornicu, prodala na brzu ruku svoje pokućstvo i otišla u Lyon u — samostan. Sada svršava novicijat i spremna se za misije u Oceaniji, gdje će njezini gubavci. — Ona je već treća pariska glumica, što je ostavila slavu, bogatstvo i uživanje i otišla u samostansku tišinu.

Ljudsko srce ne može ništa zasiliti osim Boga, za koga je i stvoreno.

Još o sakramentu svete ženidbe

Cemu vodi »moderni« brak? Sa velikom boli u srcu moramo priznati, da danas mnogi nazovi-katolički supruzi ne smatraju brak svetom ustanovom, kojoj je začetnik sam Bog i kojoj je sam Bog dao nepromjenljive zakone. Nažalost gdje koji nazovi-katolici posve bezbožno i upravo poganski uređuju svoj život u braku. Na glavnu svrhu ženidbe zaboravlja se: djecu se ne želi, nego se nenanaravnim i bludnim životom izbjegava porod. Pa i porod, koji je na putu, zvijerski se ubija. Nije li to bezbožno i poganski?! O bračnoj vjernosti da i ne govorimo! Danas su već i sela puna novina i knjiga, u kojima se neprestano govorio o takozvanoj »slobodnoj ljubavi«. Nisi dužan držati bračnu vjernost, nego slobodno pusti uzde svojim neukroćenim i nečistim strastima — to propovijeda »slobodna ljubav«. Koliko je čiste i prave ljubavi ova životinska neljubav uništila i progutala! Koliko suza izazvala iz očiju nevinog ženidbenog druga, koliko obitelji razorila, koliku djecu od prve mладости lišila miloga i toploga obiteljskoga života!

Cemu vodi ovakovo shvaćanje ženidbe i bračnoga života? Da upropošćuje duše ženidbenih drugova i djece, ne treba ni spominjati. Oskvrnuće svetosti braka, oskvrnuće ženidbene vjernosti, izbjegavanje i ubijanje poroda, zar su to sitnice? Mogu li djeца iz ovakovih obitelji biti valjano i vjerski odgojena?

Ovakovo »moderno« t. j. pogansko shvaćanje ženidbe samo u bojstvo je za narodni organizam. Prije jednoga stoljeća poprilići imala je Francuska više stanovnika od Njemačke. Danas ima Njemačka gotovo dvostruko kao Francuska. Pred desetak godina vodio me je jedan revan dušobrižnik slavonskim selom G. S boli u duši pokazivao mi je kuće svojih župljanina i govorio: »U ovoj velikoj kući samo je jedno dijete i to je sruščavalo, u onoj velikoj kući, u kojoj je nekada bila jaka zadruha, žive danas samo dijed i baka bez potomstva.« I tako redom. To je selo, inače lijepo i bogato, za dva decenija u broju stanovnika spalo za cijelu hiljadu. Nije li to umiranje naroda, koje se tako bolno dira svakoga iskrenoga rodoljuba, a svemu je krivo nekršćansko, pogansko i sebično shvaćanje ženidbe i života u ženidbi.

Nemoralni život u braku škodi i zdravlju ženidbenih drugova, jer neumjerno i nenanaravno idu za tjelesnim užicima. Neka nekoj nesavjesni i bezbožni liječnici ne znaju koliko propovijedaju o neškodljivosti ovakovog života, takav život strašno škodi, jer ga ni srce ni živci ne mogu dugo podnijeti.

Obitelj Presvetoga Srca. Tu, u Božanskom Srcu Isusovu, lijek je proti tolikom i tako opasnom zlu. Presveto je Srce jedino u stanju da vrati čast i dostoјanstvo, svetost i radost našim obiteljima! Presveto Srce jedino je u stanju da sačuva one naše obitelji, koje su do sada još ostale sačuvane.

A takovih obitelji, hvala Božanskome Srcu, još kod nas imade. U Svetištu Presvetoga Srca u Zagrebu dolazi vrlo često na sv. isповijed i sv. Pricest starica, koja je imala dvadesetero djece. Sesnaesteru ih je dragi Bog uzeo k Sebi, a četvero joj je ostalo na životu. Sada živi kod najmladega djeteta, kod sina, koji ju veoma cijeni i njeguje. Jedna vjerna štovateljica Presvetoga Srca Isusova nedavno je ovako pisala Uredništvu ovoga Glasnika: »Majka sam sedamnaestero djece, od toga šestero živih... Sva mi je obitelj posvećena Presvetome Srcu Isusovu.« U Kalendaru Presvetoga Srca Isusova za godinu 1936. vidjet ćeš na strani 61. sliku jedne zagrebačke katoličke obitelji, koja je bogata djecom. Otac te obitelji, odvjetnik dr. Č. B., napisao je uz tu sliku i lijep članak o »Blagoslovu djece«. Ne treba isticati, da je i to obitelji, koja revno štuje Presveto Srce i koja često pristupa svetim sakramentima.

U novom Kalendaru Presvetoga Srca naći ćeš također i stručnjački članak o mješovitim brakovima iz pera svećenika i profesora Msgr. dr. J. Gunčevića. To je razlog, radi kojega se ovdje ne dotičemo ovoga osobito za naše prilike važnoga pitanja.

Prije četiri godine ustao je na obranu svetosti ženidbe odnosno braka naš sadanji Sveti Otač Papa Pijo XI. svojim glasovitim encikličkim pismom »O k r s č a n s k o m b r a k u«. To je pismo Svetoga Oca prevedeno i na hrvatski i stampano u obliku male knjižice. Može se dobiti u svim katoličkim knjižarama pa i kod Uprave Glasnika za cijenu od 4 dinara. Veoma će ti koristiti, ako si t u knjižicu nabaviš i temeljito je pročitaš.

U obitelji, koje iskreno i vjerno štuju Presveto Srce, ne može prodrijeti bezbožni duh, jer je Presveto Srce jaki bedem i jaki štit svake Njemu posvećene obitelji. Nije li Presveto Srce obećalo posebnu pomoć i posebni blagoslov svakoj obitelji, koja Mu se posveti i u kojoj se štuje Njegova slika!

Dao Bog, da se što više naših hrvatskih katoličkih obitelji iskreno posveti Presvetome Srcu, jer — tu nam rudi sreća, spas.

L Kukula D. I.

NASI MILI POKOJNI PRETPLATNICI.

Budurić Franjo, Šremski Karlovci; Čehulić Marko, Prozor; Pintarić Franjo, Bjelovar; Vršalović Nina, Selca na Braču; Bosanac Ivka, Zagreb; Vujević Ljubica, Markova, Imotski; Galinac Barbara, Uniontown Pa (Amerika); Novak Terezija, Paučinci; Posavac Franjo, Donji Miholjac; Lovrić Frano, Sinj; Teslar Kata, Steelton Pa (Amerika); Jurković Marija, Šimatovo; Šabaković Antonija, Lipovac; Bosiljevac Ignac, Omaha Nebraska (Amerika); Turzan Silvestar, župnik, Mihovljani; Fucin Marin, Hercegsvat (Madž.); Posavac Antun, Novska; Asančić Luka, Cerovnik; Kodrnja Barbara, Zagreb; Lovro Antonija, Zagreb; Marchetti Slava, Zagreb; Gošek Antonija, Zagreb.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine i svjetlost vječna svijetlila im. Počivali u miru, Amen. Izmoli, čitatelju, za njih barem jedan Očenaš i Zdravomariju.

Petar Barbarić uzor duhovnoga života

Preda mnom na stolu leži njegov životopis. Po treći put pročitao sam ga pozorno. I što ga više čitam, sve to ljepši mi izgleda. Nema tu ništa izvanredna u onom smislu, kako ljudi obično shvaćaju izvanrednost. Sve je tako jednostavno, ali opet tako slatko i umiljato, tako skladno i lijepo. Tu su ocrtni naporji jedne plemenite duše, koja se ustrajno i junački prema nebu penje. Doduše, to penjanje ne odigrava se po nekakvim skupocjenim stenicama od metala, nego po priprostim ljestvama tačnoga i ustrajnoga vršenja onih sitnih dnevnih dužnosti. Pa valjda ne ćemo zbog jednostavnosti ljestava manje se diviti srčanosti onoga, koji se tako odvažno po njima penje do najvećih visina?

Nakon 38 godina izvaden je iz zemlje sačuvani ljes sa tijelom Petra Barbarića.

hovi, iznutra oplemeni i tako posvrhunaruvi.

Cijeli život Petra Barbarića odigrao se u vrlo čednim okolnostima. Radi toga može se on izraziti sa nekoliko lako shvatljivih načela. Mi ćemo pokušati da to ovdje izvedemo i čitateljima Glasnika pokažemo, kako je jednostavan put do kršćanske savršenosti, ne bi li se i oni oduševili, da Barbarićevim putem podu na goru Gospodnju.

L. Vjeran u malom.

Životopis Petra Barbarića ističe naročito, kako je on kao đak u travničkom sjemeništu uvijek najsavjesnije držao i najsitnije propise sjemenišne stege i neobičnom točnošću vršio i najmanje svoje dužnosti. Na prvi pogled izgleda ovo kao bez značenja. Jer se radi o malim stvarima, to naša brza pamet odmah pravi skok i zaključuje, da je također mala i laka stvar držati ma-

Mi smo navikli čitati o svecima legende i čudnovate pripovijesti. Otale smo sebi stvorili pojam o svecima kao da oni nisu ljudska bića. To je međutim neispravno. Kraljevstvo je Božje u nama samima. Najsvetiji među ljudima, naš Gospodin Isus Krist, pokazuje u cijelom svom zemaljskom životu očite znakove prave naravne čovječnosti, samo skroz oplemenjene i bez ikakve natruhe grijeha i moralne slabosti. Milost Božja u našim dušama nema te svrhe, da naravni tok našega života svede u neke nove neobične i nenaravne kolotečine, nego da taj naravni život odu-

kar i kroz cijeli niz godina te malenkosti. A baš protivno je istina. Svatko se lakše čuva prekršaja u velikim, nego u malim stvarima. Ljudi puno češće upadaju u lake nego u teške grijeha. Tko je u sitnicama i malenkostima vjeran, za toga možeš biti potpuno uvjeren, da će to biti pogotovo u velikim stvarima. Izvanredna i svetačka krepost stoji baš u tome, da se postojano vrši i ono, što obični ljudi od prosječne kreposti ne vrše — a to su one sitne i male dužnosti.

Uostalom valja naglasiti, da Bog drukčijim okom gleda nego ljudi na ove tako zvane sitnice i malenkosti. Ljudi cijene vrijednost djela prema njegovo vanjskoj veličini, a Bog prema unutrašnjoj. Premda je naš Gospodin za vrijeme svoga javnoga života činio u ljudskim očima mnogo sjajnija djela nego u tišini kućice nazaretske, ipak je nebeskom Ocu jednako bio mio i skriveni život Isusov kao i javni, jer je Krist svako svoje djelo činio s jednakom unutrašnjom savršenosti.

Bog dakle gleda kod prosuđivanja vrijednosti jednoga čina na njegov unutrašnji sadržaj. A ovaj ovisi o čistoći nakane i revnosti izvedbe. Radi toga možemo i mi po primjeru Barbarićevu silno obogatiti svoju dušu svrhunaravnim zaslugama, ako i najsitnije svoje poslove obavljamo revno i iz ljubavi prema Bogu.

II. Vazda sjedinjen s Bogom.

Površan čitatelj ne će pridati nikakve važnosti onoj zgodi, koja se Barbariću dogodila jedamput u školi. Jedan njegov profesor opazio, kako Petar za vrijeme škole neprestano tihom miče usnama i izgovara strelovite molitvice. Da ga iskuša, nije li možda on zbog tih svojih molitvica manje pažljiv u školi, postavi mu iznenada jedno teško pitanje, ali ga naš Petar odmah i spretno riješi.

Ovaj slučaj puno nam kaže o Barbarićevu duhovnom životu. On se nije zadovoljavao, da samo ujutro prikaže s dobrom nakanom Bogu sva svoja djela toga dana. Nije mu bilo dosta ni to, da na početku svakoga djeła obnovi u sebi dobru nakanu. Ne, on je nastojao oko mnogo savršenijega. Da mu misli budu uvijek kod Boga. Da njegova duša stalno boravi u nebu, a ne u ovoj jadnoj dolini suza. Da bude u svom srcu tako sjedinjen sa Isusom, da može reći o sebi: ne ja, nego Krist u meni živi!

Ovo je vrhunac savršene molitve. A duh molitve i duh svetosti, iako ne moraju u sebi biti potpuno istovjetni, ipak su u najužoj međusobnoj vezi, pa jedan nužno povlači drugoga za sobom. Neprestano hodanje u prisutnosti Božjoj, neprestano i po-božno općenje u molitvi s Bogom daje duši krila, da silnom brznom leti na putu kreposti i savršenstva. Ne trebamo se stoga čuditi, što svete duše više napreduju u jednoj godini, nego prosječno bogoljubne osobe kroz cijeli život. To je isto tako naravno kao da putnik, što putuje aeroplonom, više prevali puta u jedan dan nego pješak u mjesec dana. *(Nastaviti će se.)* Dr. Petar Ćule.

Sveti Andrija Apostol

30. studenoga.

Sunce motri sa nebeskih vrata
Andrijaša i Petra mu brata,
Gdjeno ribu na jezeru love,
Ribu love, a Isus ih zove:
»S poslom stajte, ribu ostavljajte,
Mjesto ribe ljudi loviti hajte.«
Još par časa, i njih eto kraju,
Sa mrežama ladu ostavljaju
Pa će s Kristom ubogi i smjerni,
Da mu budu apostoli vjerni.
A kad Isus iza svih gorčina
Uskrnuo, pošo put visina,
I poslao Duha rajske dvora
U sva srca apostolskog zbara,
Apostoli svud se rasijali,
Svijet za Boga predobivat stali,
Tad Andriju Božji tjeri plamen
Da na sjever nosi križ znamen
I da zemljom Magoga i Goga
Cini znake i čudesu mnoga.
Kad već onđe duše nebrojene
Za Isusa bile osvojene,
Andrija će k pitomoj strani,
Gdjeno Grk se ponositi bazi,
Tu u Patri pokraj mora prista,
Gdje već mnogi znali su za Krista.
Gradana je i više od pola
Pozdravljalno kličuć Apostola,
A on žarko revnovati stao,
Sve na ljubav Božju poticao.
U to tamo najedamput niče
Ljut Egeja, rimske namjesniče,
Iz Atene doleti do Patre,
Da kršćanstvo nemilice zatre.

Al Andrija kano oganj živi
Silniku se smješta usprotivi.
Za nj Egeja kratku riječ tek ima:
»Bre, ne luduj, žrtvuj bogovima!«
No Apostol smiono mu zbori:
»Svako jutro, kada zora zori,
Ja žrtvujem, ikako li mogu,
Čisto Janje istinitom Bogu.
Tim Janjetom, jelom odabranim,
Vazda vjerne Isusove branim,
I kad mnoštvo kršćansko ga jelo,
To je Janje živo još i cijelo.«
Silnik viče: »Što zahtijevam, čini,
Il na križu ko tvoj Isus ginil!«
Kad Egeja križ mu napomenu,
Andriji se cijela duša prenu,
Ko da po njoj u tilome času
Andeosko pjevanje se rasu,
Pa mu rijeći puno milja zvuče:
»O da znadeš tajnu Križa, suče!
S drva zloduh ljudi prevario,
S drva otrov u srce imlio,
Drvom križa Isus davla sruši,
S križa pruži lijek čovječjoj duši.
Križem sada svakom od nas valja
U rat ići na paklenog kralja,
Od grijeha se križem očistiti —
Samo križem bit ćeš spašen i ti.«
Silnik bjesni: »Pograbite njega,
Križ mu lik je, križem liječite ga!«
Kad Andrija križ svoj ugledao
Od radosti plačući klicat stao:
»Zdravo, Križu, Kristom posvećeni,
Njim ko dragim kamom urešeni!
Svijet sa strahom gledo negda u te,
A sad množe usne cijeluju te;
Nadaleko zemni znadu kraj,
Kakvo zlato u tebi se taji.
Stoga k tebi pun veselja hrlim,
I rukama i srcem te grlim,
Učenika primi ubogoga.
Ko što primi Učitelja moga.
Križ dobri, željo moja živa,
O kom duša odavna mi sniva,
Koji tražim mnogo veće ljeto,
Napokon si pripravljen mi eto:
Izmed ljudi uzmi, uzmi ti me,
K Spasitelju mojem uzdigni me,
Da po tebi On me primi mio,
Koji me je tobom izbavio!«
Kad Andriju na križ razapeli,
Kršćani su bunu dići htjeli,
Ali smjerni Apostol to ne će,
Krotka riječ mu s krotkih usta liječe:
»Ne mutite, braćo, mog veselja,
Dajte mrijet mi poput Učitelja.

Što su kratke križa ovog muke
Spram radošti vječne rajske luke?
S križa dva ih naučavo dana,
Tad put vječnih vinuo se strana.
Oj Andrijo, apostole sveti,
Radi Krista na križ razapeti,
Isusova divna lozo rodna,

Štono prodrije tajni Križa do dna:
U zle dane molji za nas amo,
Da tu tajnu i mi progledamo,
Da Križ čvrsto grudma privijemo,
Da na pak o njime nasrnemo,
Da se ovim drvom posvetimo
I na njemu u raj odletimo!

GUSLAR.

Milosti Petra Barbarića

Radnik ozdravio. Velečasni otac Stjepan K. Flodin D. I., koji je boravio prošloga ljeta u Travniku, opisuje slijedeći slučaj u pismu od 15. IX. 1935.:

»Dne 25. VIII. došao mi je radnik Anto Kuliš iz Doca i za sv. Mise u sakristiju i pokazuje mi desnu ruku, koja je od članka u zapešću pa do na kraj prstiju bila obamrla. Visjela je kao mrtav ud. Rekao mi je, da ga je to stiglo potkraj lipnja nekako. Išao je doktoru Konfortu na elektriziranje, nije ništa pomoglo. Najposlije se odlučio na molitvu Petru Barbariću pa pita: kakve molitve valja da molji. Ja mu reknem, neka se najprije isповjedi i pričesti pa ćemo onda dalje razgovarati. On pristane, i kada je sve svršio kako treba, ja mu reknem neka na čast Petra Barbarića moli devetnicu za devetnicom, dok ne ozdravi. Posluša i ode.

Danas etera ga poslije sv. Mise u sakristiju. »Evo me, da vidite ruku!« Sav veselo ispruži desnu ruku i počne dlanom i prstima motati desno i lijevo, gore i dolje kao i sa zdravom rukom. Veli samo, da još ne smije tereta dizati. Pun je zahvalnosti Petru Barbariću.

Dak-križar zahvaljuje. Grubišić Ivo V. razreda real. gimn. u Splitu poslao je preko svoga duhovnika v. o. Perice slijedeće pismo:

»Sredinom lipnja obolio sam teško; liječnik izjavio, da je upala zglobova. Čitavo tijelo je silno trpjelo; ali osobito žestinom očitovala se bol u rukama i nogama, nijesam ih mogao ni maknuti. Združila se visoka temperatura, gorio sam ko u vatri. Više noći ni oka da zaklopim. O jelu ni govor. Po nagovoru našega križarskog duha vode O. Perice počeo sam devetnicu Petru Barbariću. Molio sam molitvicu za njegovu beatifikaciju. Već prvi dan iza molitve osjetio sam olakšicu, i tako je išlo svaki dan iza molitve sve to na bolje. Peti dan sam se počeo dizati, a sutra dan iza devetnice mogao sam zdrav poći u crkvu na sv. Pričest. Nikakovih lijekova nisam uzimao. Od svega srca hvala miljeniku Božanskoga Srca - Petru Barbariću.«

Spašena kćerka. Jele Alilović iz Viteza (Bosna) pripovijeda pred svjedocima 19. IX. 1935.: »Imala sam bolesnu curicu, koja je po ustima imala bijele prištive i vatru, te nije mogla ništa jesti. Imala je velike boli te je plakala. Jedna mi je djevojčica već prije umrla od takove bolesti. Počela sam devetnicu Petru Barbariću i zavjetovala sam se. Čim sam ju to obećala, odmah je djitetu bilo bolje. Danas nema ništa.«

Dijete progovorilo. Mara Jukić Antina iz Počulice kod Viteza pripovijeda 22. VIII.: »Imam kćerkicu od dvije i po godine, koja nije mogla ništa govoriti. Napravim za nju zavjet Petru Barbariću. Čim sam pomislila, da će napraviti zavjet, počela je mala govoriti. Sada govoriti sve bolje, sada zna svašta, a prije ni riječi izustiti.«

Milka Bevanda iz Zaselja, djevojka, pala je, s trešnje s visine od 12 metara. Od toga je osjećala velike žigove, osobito prije promjene vremena. Iza devetnice ne osjeća više žigova.

1. Kako smo u prošlom broju javili, dne 19. rujna otkriven je u Zagrebu uz nevideno — 2. Križarsko sestrinstvo starješica u Zagrebu. — 3. Prizor sa Euharistijskog kongresa Križarsko Sestrinstvo. — 7. Djevojačko društvo Srca Isusova, Taborško (vidi dopis). — stijskom kongresu u Čakovcu 24. VIII. — 10. Procesija na kongresu u Čakovcu. — 11. raši s narodom na svetčanije dočekali nadbiskupa dra Stepinca. — 13. Biciklisti i konjanici u Kuzminecu. — 15. Na 1. rujna bila je u Čepinu mlada Misa vel. o Stj. Poglavjena D.

je spomenik uzornomu svećeniku, kremenistomu Hrvatu i velikom učenjaku don Frani Buliću.
Jelsi (Hvar). — 4. Pjevački zbor Križarica u Zagrebu. — 5. Osječke Križarice. — 6. Sisak:
Križarice u Šopju. — 9. Nadbiskup koadjutor dijeli sv. Prćest djeci na veličanstvenom Euhari-
Vočinu je proslavio 50-godišnjicu misništva presv. g. Ignat Horat. — 12. Klenovnik: Tambu-
lod dočeka nadbiskupa Stepinca u Jakuševcu. — 14. Veličanstveni doček nadbiskupa Stepinca
o je prva mlada Misa u toj župi.

ICA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1936. GODINU.

Slavonska sela u duhovnim vježbama

U Dakovu, gdje je ona lijepa crkva biskupa Štrosmajera, u konviku čč. sestara sv. Križa, drže se već dugi niz godina duhovne vježbe za žene i djevojke sa sela. Jedna sestra, koja o tom brigu vodi, javi ženama, a djevojkama opet, kad njihov red dode. Djevojke i žene dudu točno. Išti još dan uvečer započet će duh. vježbe. Trajat će tri puna dana. Svaki dan ima po četiri govora. Drugo vrijeme mole i pjevaju pobožne pjesme, što Slavonci jako paze. Treći je dan sv. ispojivljen, a četvrti sve svrati i polaze svojim kućama. Trošak nije velik. Svaka djevojka donese nešto masti, malo brašna i nekoliko jaja. U novcu samo 10. Koliko je ženama i djevojkama stalo do duhovnih vježbi, vidi se najbolje po tom, kako dolaze na vježbe. Ove godine bila su četiri tečaj. Prvi tečaj za žene od 1. do 5. kolovoza. Bilo ih je 67. Drugi je tečaj za djevojke. Trajao je od 7. do 11. kolovoza. Djevojaka došlo je 91. Treći tečaj opet su žene. Ima ih 177, a tečaj trajao je od 13. do 17. kolovoza. Četvrti tečaj opet su djevojke. Došlo ih je 80. Bile su na tečaju od 19.-23. kolovoza. U četiri tečaja svega 423 duše. I djevojke, a pogotovo žene molile su uvijek, da nešto uradimo i za muževe. Za nje držani su svaki dan govorili i to 23., 24., 25., 26., 27., 28. kolovoza. Samo jedan govor na dan daleko je pre malo za muževe, ali drukčije nije bilo moguće.

Muško i žensko jako voli duhovne vježbe. Jedna je djevojka itala punih 45 km. pjelice, još je nosila sve one stvari, a i bolesna je bila. Muškarci dolazili su iz bliže i dalje okolice Dakova na svoje govore. Išli su po 5, 10, 20 km. Trojica su pješačili punih 70 km., da budu na tri govora.

Milina je gledati, kako svijet paži svaku riječ i kako lijepo i rado moliti. Sutnja i ponašanje kod duh. vježbi može svakom da bude uzor. Ove duhovne vježbe nose već veliku korist. Tako mi jedna žena reče: »Gospodine, ove su duh. vježbe okrenule moje selo.« Druga veli: »Kad ja vidim djevojku, da se u crkvi onako lijepo vlasta, znam da je to načila u duh. vježbama.«

Neka starica baka me milo smolila, neka uvijek dolazim i propovijedam, da naš svijet bude opet sav Božji. Mogli bi — vidim — tečaj iza tečaja držati. Zaista je valjan naš narod.

Možda ne bi ove vježbe toliko uspjele, da se ne pazi na dvoje. Sestrice u Dakovu jako paze, da žene i djevojke lijepo dočekaju i onako od srca prime. To je dobro i ljudi znaju to cijeniti. Drugo, kod ovih duhovnih vježbi jako paze, da djevojkama i ženama što više daju. Dok svećenik govori Božje stvari, časna sestra pazi da djevojkama na vrlo lijep način kaže mane i poroke ženskog svijeta. Ona ih upozorava na što im je paziti, česa se valja čuvati. Djevojačke kreposti i mane uvijek su na tanjur. Ovom prilikom kaže časna sestra djevojkama a pogotovo ženama toliko laskih, praktičnih i jako potrebnih stvari u kućanstvu, tako da se vrste poučene i preporodene.

Koliko vidim iz ovih duhovnih vježbi, mogli bi na ovaj način mnogo svijetu pomoći. To je prilika, kad se može sve na lijepi način kazati. A sve je to izvedeno iz života Isusova i Majke Božje. Svatko vidi odmah, da je tako pravo i dobro i da tako valja raditi. Šteta je stoga, što nemamo stalan jedan dom za ovakove duh. vježbe. Onaj u Zagrebu, jedan za muški svijet, a drugi za ženski, predaleko su Slavoniji, još su dalji Dalmaciji, a pogotovo Bosni i Hercegovini. Trebalo bi raditi, da svaka biskupija imade jedan ili dva ovakova doma, da mogu ljudi uvijek, kad imadu vremena, doći i okrijeptiti se na vječnom Izvoru Božje Ljubavi i Dobrote. I Slavonska Požega ovako je počela. Tamo rade č. ss. Milosrdnice pa je cijela stvar dobrim putem potla i svijet upravo hrli.

Kad je Spasitelj došao na svijet najprije je učio čovjeka, kakav mora biti. Kad čovjek znade, kako će Bogu služiti, bit će onda Božji pa ga je lako onda svakom dobru privesti. To čine danas duhovne vježbe. Stoga gledajmo, da rado polazimo na nje, a pažimo mi, koji možemo da stvorimo priliku, da ljudi imaju kamo poći na duh. vježbe te se preporoditi, da živi i radi Bogu i spasu svoje duše, dok će sve ono drugo po Božjem obećanju doći.

M.

Kada je Srce Isusovo zakraljevalo u obitelji . . .

Gdje je Srce Isusovo Kraljem, tu je milost kraljicom. To u prvom redu vrijedi za obitelji. Ta to je sam Spasitelj rekao. Time ne kažemo, da takove obitelji neće nikada i nikakvih poteškoća ili sporova imati. Ljudi su slabii! Ali Srce Isusovo ih uvijek i sve više jača i krije. Ono sporove rješava, Ono izmiruje. Smo Mu se treba posvetiti i vjerno se držati te posvete. To najbolje vidimo iz slijedećeg pisma, što nam ga je poslala jedna čitateljica-seljaninka:

»U kući nam je zavladao razdor. Uvrijedila sam jezikom muža. To ga je silno razljutilo. I jednoga dana ostavi me samu s djecom. Otišao je u grad, odakle je poručio, da se nikada više ne će vratiti. Što ču i kud ču jadnica! Išla sam k njemu tri puta, a on ni čuti o povratku. Nije me više htio ni primiti.

»Napokon odlučim posvetiti obitelj Srcu Isusovu. Ispovjedim se i pričestim s djecom. Nabavimo lijepu sliku i okitimo je. Pozovemo prečasnog župnika i tako svečano obavimo posvetu. Neka Srce Isusovo odsada vlada i neka tješi...

»Kad sutradan eto muža! Sav razdragan reče: Draga ženo, zaboravimo sve. Oprosti, kao što i ja oprاشtam. Od jučer nijesam imao mira: nutarnji me je glas silio, da se moram vratiti i izmiriti.

»Odmah sam vidjela, da je to učinilo predobro Srce Isusovo. Isprislovjedim mužu, da smo se jučer posvetili. Bio je veseo pače reče da ponovno s njime obavimo posvetu. To smo i učinili slijedećeg dana, iza što smo se svi pričestili, a on se prije toga još ispovjedio. I sada smo upravo sretni. Isus medu nama kraljuje.«

R. S.

Kalendaru Srca Isusova i Marijina za god. 1936. podjeljujem natpastirski blagoslov, da i dalje uspješno širi kraljevstvo Srca Isusova u hrvatskom narodu.

Senj 12. X. 35.

Dr. Viktor Burić
biskup senjski i modruški.

Velika utjeha za sv. Oca Papu

Središnjica Apostolstva molitve u Rimu izdaje na latinskom jeziku svake godine Godišnjak Apostolstva (»Annuario Apostolatus Orationis«). Tu se iznosi stanje, život i rad Apostolstva po čitavom svijetu.

Kada je upravitelj Apostolstva darovao Sv. Ocu Godišnjak za 1935. godinu, dobio je od Pape preko kardinala Pacellia slijedeće pismo:

„Njegova Svetost je s velikom zahvalnošću primila darovani Godišnjak Apostolstva molitve.

Isto tako mu je pribavilo veliku utjehu, kad je vidio, da ima jedna silna vojska vjernika, koja svaki dan zajedno s njim upravlja svoje molitve i prikazuje sav svoj rad Presvetomu Srcu Isusovu za pobjedu kraljevstva Isusova u ljudskim srcima.

Njegova Svetost rado iskorišćuje ovu prigodu, da svojoj preljubljenoj djeci iz Apostolstva molitve ponovno i usrdno stavi na srce, kako se vrlo mnogo nuda od močnoga oružja molitve i kako baš odatle očekuje velike pobjede u što većem proširenju kraljevstva Srca Isusova.“

S Isusom je lakše

Iza duljeg vremena opet smo se sastali. Blizu joj je osamdeseta te osjeća breme starosti; slabost, osjetljivost, čežnju za mladim danima i želju za izbavljenjem iz doline suza.

Kaže mi, kako joj neki govore, da ne valja ići svaki dan k sv. Pričesti, da je to grijeh. Nije, tumačim joj ja, to je žarka želja Isusova.

„Pa i ja tako mislim po tomu“, ona će, „što onaj dan, kad se pričestim, ide sve nekako bolje i lakše. Veselija sam i radosnija. Bože dragi, da još Pričesti nemam, ne znam, što bih počela.“

Dakako, mislim ja, kad Isus, sunce milosti, dođe u dušu, tad bude u njoj sve vedrije, ljepše i lakše, jer što je njemu rastjerati slabost, tugu i jade, a dati snage i utjehe. On to čini s veseljem i rado. On sam prebiva u duši i tješi je, i kad je s nekim, onda je sve lakše i ugodnije.

Pismoznanci zovu dra Gavrančića u pomoć . . .

... da ih obrani od — »Glasnika«!

18. rujna 1935. tužen je »Glasnik Presvetoga Srca Isusova« Okružnom sudu u Zagrebu.

Tko ga tuži?

Tuže ga pismoznanci.

Zašto ga tuže?

Tuže ga, jer im je dodijalo, što ih već godinu dana gladi, ali sve uz dlaku! Osobito se nalaze »uvrijedeni« pače i »oklevetani« pismoznanci oko — »Svetionika«, koji se sami zovu: »Istraživači svetoga pisma za Kraljevinu Jugoslaviju u Mariboru«. Tako su se potpisali na optužnici. Poimence ni jedan od njih nema petlje da izade na sunce, baš kao ni onaj neznan »brat u Kristu«, koji ispred svih pismoznaca leleće u pismu na pisca ovih redaka, zašto ih »Glasnik« — »ne ostavi na miru«. Središte je tim »istraživačima« u — Beogradu Višegradska 15, a ne u Mariboru. Tamo im se samo knjige štampaju, a iz Beograda se upravlja prodajom tih knjiga i širenjem toga pismoznanstva po našim katoličkim krajevima.

Ovo dakle »udruženje istraživača svetoga pisma za Kraljevinu Jugoslaviju« željno mira, zove u pomoć dra Gavrančića, a preko njega državnu vlast, neka bi »ušutkala« »Glasnik«. Mjesto da sebi izmole mir kakvim šećernim pismom, kako je pokušao bio onaj neznan adventistički junak iz Zagreba, odlučiši ovi evo mobilizirati — dra Gavrančića i njega poslati u vatru, da im on izvojni mir i osigura mirno poslovanje — u »korist« Hrvata katolika, razumije se...

Da vidimo dakle, kakve bi to ljudi »Glasnik« morao ostaviti na miru. Neka sami govore o sebi i o svojim osnovama.

Oni su ništa manje ni više nego — poslanici samoga Boga Stvoritelja, oni su »poslanici Jehove«, oni su »svjedoci Jehove«, oni su čak »Jehovino oko« na zemlji. »Svjedoci Jehove su sami po sebi beznačajni (zanimljivo priznane), ali kao poslanici Jehove su oni na zemlji Njegovo oko.« (»Utočište u kraljevstvo« 41).

»Svjedoci Jehove tvrde, da posjeduju pravo objavljivati evangelje... te donose tu vijest u tiskanoj knjizi od kuće do kuće. To pravo im je od Boža... Nijedna država, nijedna vlast ne smije ovo pravo prikracivati.« (»Krisa« 41).

Na pitanje, otkud baš njima to »pravo od Boža«, odgovaraaju: »Svećenstvo katoličko... ne zastupa Boža Jehovu i Isusa Krista, već sofonu ili davla.« (K. 40).

»Religijski (= vjerski) vode... su glavni zastupnici sotone na zemlji.« (K. 35).

»Svećenstvo služi davolu i njegovu organizaciju zastupa.« (K. 16).

»Svećenstvo kršćanstva je zabacilo Krista... Mjesto Njega priznalo je Društvo Naroda.« (U. 40).

I zato eter:

»Jehova šalje svoje svjedoke, da vam kažu, gdje i kako možete da nadete te istine.« (U. 20). Oni »imaju nalog od Boža... da objasne čovječanstvu.« (U. 45), da će sjutra, prekjutra udariti sudnji dan...

Čuje, kako nam o sebi govor prorok svih ovih pismoznaca, Amerikanac Rutherford:

»Meni je dana prednost vama objasniti, zašto Jehovah... i t. d. (U. 47).

»Milošću božjom dana mi je prednost... i t. d. (U. 46). Jedini taj gospodin može čovječanstvu pomoći, on ima »patent i monopol« na Svetu Pismo.

»Ja vas opominjem u vašu korist... da imadnete mogućnost poći ovim jedinim sigurnim putem.« (U. 43). »Ja optužu-

„Jem... katoličko... svećenstvo.“ (K. 38). „Ja izjavljujem... svećenstvo katoličko... zastupa... sotonom“ (K. 40).

Da obični vjernici ne bi bili uvrijedeni, ako ne bi o njima napose ništa rekao, žuri se prorok s ovom izjavom:

„Ja kaže m, da ljudi služe davlu.“ (U. 29).

„Ja upozoravam svakoga najozbiljnije, da je zaveden od sotone.“ (U. 29).

On čita bukvicu, uistinu vrlo ljubeznu, osobito sucima, koje, usput neka je rečeno, zove u pomoć protiv svojih protivnika: »Ja izjavljujem sucima... koji se služe zakonima zemlje kao izgovorom za svoje bezakonjice... i t. d. (K. 43).

Kako taj „prorok“ o sebi govori, tako oni svi o sebi govore:

„Svjedocima Jehove predano je svjedočanstvo Isusa Krista.“ (K. 42). „Svjedocima Jehove palo je u dužnost, da upozore čovječanstvo...“ (K. 25).

Za čim prije svega idu ti ljudi? Idu za tim, da KATOLIKE IZVUKU IZ KATOLIČKE CRKVE. Njihovo se propovijedanje uvijek naziva »Božjom riječju«, njihova je organizacija »Božje kraljevstvo«. Katolička je istina uvijek samo »ljudska riječ«, glavar Katoličke Crkve zove se uvijek samo »čovjek«, svećenici su svi od reda »sebični ljudi«. Katolička je Crkva »organizacija sotone«.

„Svjedoci Jehove donose vam vijesti od Jehove, a ne vijesti od jednog čovjeka.“ U. 20.

„Nadasve budite poslušni Jehovi, a ne kojemu čovjeku“, (U. 20).

„Tko ne obrati pažnju na riječ Božju (= adventističko pismoznanstvo) i slijede savjete i opomene čovjeku, pa bio to papa ili svećenik... doživjet će duboko razočaranje i stradanje.“ (U. 28).

O proglašenju Svetog Godine 1933. oni govore ovako:

„Postavljanje i nazivanje jedne »svete godine... je jedna DRSKOST I GRIJEH pred svemogućim Bogom. Nijednom čovjeku ili grupi ljudi (osim, razumije se, pismoznancima svake vrste) nije dato vodstvo poslova Božjih.“ (U. 30).

„Ljudsko udruženje (= Katolička Crkva) za... izvršivanje nekakvih pobožnosti (Svetoj Godini), protivno je volji Božjoj (= volji pismoznanaca)

„Zasuđjeni (= katolici) treba sada da odaberu ili organizaciju sotone (= Katoličku Crkvu) ili kraljevstvo Božje (= s prijestoljem u Beogradu, Višegradska 15. — U. 45).

„Narod, koji vjeruje ovakovim vodama (= katoličkim svećenicima) i slijedi ih, tumara u tmili.“ (U. 30).

Zato oni u Beogradu, Višegradska 15 viču svima, koji hoće da ih slušaju:

„Ne gubite vremena slijedeći svakojakim planovima nesavremenih ljudi.“ (U. 65). Oni u Beogradu, Višegradska 15, na svaki su način »savršeni ljudi«, a to, bez sumnje, vrijedi i za njihove »svakojake planove«. I zato oni dalje viču:

„Tko želi život i sreću, neka ne sluša dalje te prevarne tvrdnje tih sebičnih ljudi (= katoličkih svećenika) — U. 41 — nego neka se odmah upiši kod njih u Beogradu, Višegradska 15, jer: »Tada će dobiti oni, koji ostave ljudske nauke (= katoličku vjeru) i poslušaju riječ Božju (= onih u Beogradu, Višegradska 15) dalje UVID U JEHOVINE NAMJERE.“ (U. 57). To znači: upiši se kod njih, pa će ti oni onda istom točno reći, što su zapravo njihove, ili, kako oni pobožno kažu »Jehovine namjere«.

Znamo mi dobro, koje su namjere onih oko »Svetionika« — Beograd, Višegradska 15. To su već toliko puta rekli njihovi agitatori i prodavači tih »pobožnih« knjiga. Oni su to i sami napisali: »Svjedoci Jehove će bezuvjetno nastaviti sa objavljuvanjem evanđelja... i to na način i sredstvima, koja je odredio Jehova Bog.« (K. 43). Ti »svjedoci«, najmljeni od onih u Beogradu, Višegradska 15, provaljuju u katoličke kuće, nasrću na katoličku vjeru, mame ljudi, da ostave katoličku Crkvu,

pogrdaju katoličke svećenike i tvrde, da je to »način« i da su to »stedišta«, koja je odredio Jehova Bog, da se tako objavi »evangelije«. Istini za volju treba reći, da se nigdje ne napada pravoslavno svećenstvo. I ne spominje se u tim knjigama.

A što kaže »evangelije« onih u Beogradu, Višegradska 15?

Kaže i drobi i naklapa svašt, od čega je najkрупnije ovo:

1. Pišu, da Gospodin ISUS KRIST NIJE BOG, nego stvorenje Božje. (»Stvaranje« str. 14., 15., 17.).

2. »Godina 1914. označuje vrijeme početka vladanja Krista. Onda je poslao Jehova Isusa neodložno, da izbaci neprijatelja. Sotona se skanjuje o... (sigurno se češao za umom i protezao se) i zbog njegovog protivljenja nastao je rat na nebu (!), u kome je sotona izbačen iz neba na zemlju, gdje on otada nastavlja da djeluje.« (U. 49).

Doista: zanimljivo »evangelije! Pa da oni ne znaju svašt!

Citnici »Glasnika« počeli su ove »Jehovine svjedoke«, t. j. agente iz Beograda, Višegradska 15, goniti od sebe. Ljudi više ne uzimaju tih knjižica... Trgovina je prestala!...

Zato »istraživači Svetoga Pisma za Kraljevinu Jugoslaviju« okrenuše tražiti advokata, koji bi ih izvukao iz te »čorave situacije« i nadoše — dra Gavrančića. On se odmah primio poslu i odmah predao sudu četiri Isusovca. To je najprije pisac ovih redaka kao »glavni krivac« i još trojica koji su potpisivali »Glasnik«. Za svu četvoricu traži dr. Gavrančić od Okružnoga suda u Zagrebu »sto strožu kaznu« i da plate sve troškove i da se to sve, kad bude osudeno, naštampa u »Glasniku«...

Kad se sve zbude, ako se zbude, veliko je pitanje, hoće li pisomoznaci iz Beograda, Višegradska 15 moći svoj »ESPAP« u hrvatskim katoličkim krajevima bolje prodavati...

O. STJEPAN KRIZIN FLODIN D. I.

Trnovitica: Male Križarice sa dekanom preč. Maretićem.

Pitanja i odgovori

Pitanje: Je li grijeh prisustvovati bogoslužju drugih vjeroispovijesti?

Odgovor: Pitanje je to važno, zato ga treba malo opširnije odgovoriti. Prije svega, mi ne smijemo mrziti onih, koji nijesu naše sv. vjere. Pravi katolik ljubi i pogane, a njihove zablude otklanja od sebe. Njima će Bog suditi. Dakle, ugledaj se u Boga, koji mrzi grijeh, ali grješnika ne. Ali iz toga ne slijedi, da smijemo prisustvovati vjerskim činima drugih vjeroispovijesti. U tomu se može vrlo lako smrtno (teško) sagriješiti. Smrtno grijesi svaki tko namjerno, hotimice prisustvuje vjerskim činima drugih vjeroispovijesti, tako katolik ne smije biti n. pr. kum kod krštenja nekatoličkog djeteta; ne smije biti n. pr. svjedok kod njihove ženidbe, ne smije aktivno sudjelovati kod njihovih ostalih vjerskih čina. Na pogreb inovjera smiješ ići iz vajnih razloga, ali to ne smije biti kao odobravanje njihova bogoslužja, nego kao izraz sučuti prema pokojniku. Katolik dakle ne smije sudjelovati u vjerskim činima. A zašto to? Radi vrlo važnih razloga. Iako katolik ne bi pokazao, da mu je tuda vjera isto takova kao i njegova katolička, ipak posjećivanje tih krivovjerskih ceremonija pogibeljno je za pravu vjeru. Pomalo bi ohladio, bilo bi mu sve jedno, počio bi govoriti i misliti, da je svejedno u kojoj si vjeri; zatim bi dalje išao i mislio: ako je jednaka svaka vjera, onda će živjeti u onoj, koja manje traži, u kojoj ne trebam ići nedjeljom na Misu, u kojoj ne moram primati sakramenata itd. S kim se družiš — onakav si.

Dakle radi te pogibelji brižna Majka Crkva odlučno brani posjećivanje i sudjelovanje kod inovjerskih bogoslužja.

Pitanje: Je li grijeh, ako dak prepisuje zadaću ili ako je lijen?

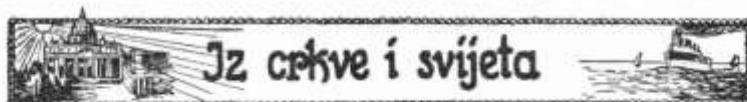
Odgovor: Da je dak ponešto nemaran i kojiput prepise koju rečenicu ili zadatak iz matematike, to ne ćemo odveć tragično shvatiti. Stalno pak varanje i prepisivanje naveliko, kojim dak bez vlastitog rada a na štetu drugih daka poštenih krade dobre ocjene, jest neposlušnost, zanemarivanje dužnosti, prevara, zao primjer i šteta za druge — a sve su ovo zaista nedostaci, koji ne će biti bez grijeha. A hotimična nemarnost, kojom netko prouzrokuje svojim roditeljima velike brige i troškove za instruktore ili za ponavljanje istog razreda, jest često vrlo osjetljiva šteta za roditelje, pa ne vidimo isprike, koja bi takovog daka opravdala od grijeha.

Pitanje: Što su to i koji su erkveni učitelji, što se spominju u kalendarima?

Odgovor: Crkveni naučitelji su oni sveci, što su se odlikovali ne samo svetim životom nego i učenošću. Imaju ih svega dvadeset i osam. To su: četiri istočna najstarija, naime sv. Atanazije, Bazilije, Grgur Nazifanški, Ivan Zlatousti; četiri najstarija zapadne Crkve to jest sv. Ambrozije, Augustin, Jeronim, Grgur Veliki. Zatim: sv. Toma Akvinski, sv. Bonaventura, Anzelmo, Izidor Seviljski, Petar Hrizolog, Leon Veliki, Petar Damjanov, Bernardo, Hilarij, Alfonz Liguri, Franjo Saleski, Ciril Jeruzalemski, Ciril Aleksandrijski, Ivan Damaščanin, Beda Časni, Efrem, Petar Kanizij, Ivan od Križa, Robert Belarmin, Albert Veliki.

Pitanje: Kako to, da u jednom kalendaru piše za 29. lipnja ove godine «Srce Marijino» a u drugim opet kalendarima nema nigdje toga blagdana?

Odgovor: Prema službenom kalendaru cijele katoličke Crkve nema svetkovine Srca Marijina, koja bi se slavila po cijelom kršćanstvu. Ona se svetkuje samo u nekim crkvenim redovima, bratovština, krajevima, pa prema tome neki je kalendari označuju a drugi ne označuju.

Najsnazniji i najbolji film došao u Zagreb. Taj se film zove »Golgota«. Takvoga filma naši krajevi još nijesu vidjeli. Po Evropi je upravo zanio gledaoca; svi kritičari priznaju, da se takva šta još nije vidjelo. Crkveni poglavari u raznim biskupijama su ga preporučivali. Čehoslovački predsjednik Masaryk bio je njime ushićen. Pravi je melem na duše čovječanstvu. Film radi o muci i slavi Isusovoj. Tu gledamo rad Isusov, mržnju i spletke Židova, zatim vidimo strašnoga Jedu, zlobnoga Kailu, ohologa Anu, ponosnoga Pilata, gledamo sv. Petru, Ivana, itd. Promatramo tragediju grozne muke, slavno uskrsnuće. Sve točno po svelom Pismu. Zatim vidimo kako Apostoli šire riječ Božju, kako Kristova nauka slavlje slavi. »Krist pobijeđuje, Krist kraljuje, Krist vlada.« A na koncu se pojavljuje križ, i s njega planu riječi: »Mir vama.«

Sve je upravo nešto vanredna. Takvih stvari trebamo, a ne prljavština, koje umjetnički ne vrijede ništa, a moralno samo kvare. A nažalost te zle robe imali smo dosada previše. U svim našim krajevima morao bi se izvaditi ovaj film, kojim se zaista moramo ponositi. Neka društva i ostali katolici traže, da se u njihovu mjestu izvada. I to je i te kakva Katolička Akcija! Film je raden na istoku, a pariski kardinal je bio pokrovitelj.

Franjevački general u našoj domovini. Oci Franjevcima imadu ove godine kod nas trostruku proslavu: 700-godišnjicu dolaska u naše krajeve, 200-godišnjicu dalmatinske provincije i kongres franjevačkih profesora. Zato je na te proslave došao i njihov vrhovni general preč. o. Bello. Narod ga je svagdje lijepo dočekivao. Prečasni je donio i posebnu poruku i blagoslov Sv. Oca Pape Hrvatima, a ta poruka glasi: »Reci mojemu dragomu hrvatskom narodu, da ga volim i da ga od srca blagoslovim.« Akademije su Prečasnom bile priređivane po raznim mjestima. Svagdje je pokazivao veliku ljubav spram našega naroda. Svakoga je osvajala njegova jednostavnost.

Križarska misao u Zagrebu. Sigurno je, da u Zagrebu ne uživa ni jedno društvo, bilo katoličko ili nekatoličko, toliko simpatija i ljubavi kao što uživaju Križari. Sve što ova naša mladež poduzme — Zagrepčani odmah prihvate, jer znaju, da su Križari u svakom pogledu potpuno čistih načela. Mlađež je to bistra pogleda, čista srca, ponosna čela, kojoj je Euharistija život, Žrtva jačanje, Apostolat narodni preporod u vjeri. Zato naš Zagreb voli Križare, s ponosom u njih gleda. To je najbolje pokazao ovogodišnji »križarski dan«, koji se je proslavio 29. rujna. Iza zajedničke sv. Mise skupilo se preko deset tisuća ljudi u Zagrebačkom Zboru, da prisustvuje proslavi. Mnoge tisuće naroda nijesu mogle ući radi pomanjkanja prostora. Na proslavu je došao i sam preuz. Nadbiskup koadjutor. Govornici g. Ramljak i dr. Protulipac pokazali su oduševljenom narodu bit i program kri-

žarstva, koje je imalo i uspjehe, a ti potječu od oltara. Križarice su u lijepim narodnim nošnjama divno izvele stari narodni običaj »Kraljičarke«. Nastupilo je i katoličko pjevačko društvo Branimir, a razumije se, i križarska glazba. — Proslava je pokazala, kako je jako križarstvo. S ovom neslomivom falangom moraju računati sada svi neprijatelji naroda i Crkve.

Talijansko - abesinski rat.

Dok ovo pišemo proplakale su već mnoge majke za palim sinovima. Svi pregovori političara razbiše se. Rat je tu i ne dao Bog, da se proširi na evropsko zemljiste. Prošli je rat gotovo upropastio Evropu, a što bi sada od nje bilo, da opet plane! Dao Bog, da države poslušaju glas Sv. Oca Pape, koji je ponovno osudio svaki osvajalački rat. Pravi zatočnici mira na zemlji jesu Pape, koji otvoreno i neustrašivo istupaju.

Talijansko-abesinski spor počeo je još pred godinu dana. Abesinija je god. 1896. potukla Italiju kod Adue, i to Talijani nijesu mogli oprostiti, dok nije došlo do otvorenog sukoba. Italija je osim toga jako napućena, a Abesinija ima 905.463 km^2 , dakle gotovo 4 puta ko Jugoslavija, a stanovnika oko 10 milijuna; zato bi Italija htjela naći prostora za svoje ljudi.

Abesinija je osim toga bogata: ima mnogo željeza, srebra, petroleja, pamuka, ugljena, srebra i kave. To bi sve dobro došlo Italiji. Abesinija graniči englesko-egipatskim Sudanom, talijanskim, engleskom i francuskim Somalijom. Industrija je većinom u japanskim rukama, a trguje najviše s Engleskom. Zato ne dao Bog, da dode do većih zapletaja.

Katolika inači samo oko 10 - 13000 i to većinom stranaca. Još u petom stoljeću otpali su od katolicizma, te su ga kasnije uvijek najstrašnije progonili. Za Leona X. i Klementa VII. bilo je pokušaj sjedinjenja s Rimom, ali se je sve razbilo. God. 1622. obratili su Isusovci cara (negus) Socimosa, ali bez daljnjih uspjeha. Abesinci su slobodu davali islamu, a katolicizam ga ječili. Tamo je još najstrašnije ropsstvo kao kod starih pogana. Vlada je svemoćna, razni narodi u državi nemaju nikakvih prava. Sadašnjega negusa Haile Selasia (rođen 1891., car postao 1926.) odgojili su misionari, ali on nije katolik. Jamči, da će štititi osobe misionara, ali ne misije, jer je i on protiv sjedinjenja.

Apostol Abesinije — svetac. Sveti Otac Papa proglašio je koncem kolovoza bl. Justina de Jakobis svecem, koji je u prvoj polovici prošlog stoljeća bio apostolski vikar i revni misionar u Abesiniji, tako da ga zovu apostolom Abesinije.

U Indiji su u zadnje vrijeme bila brojna obraćenja. Tako je biskup Bouter u Nellore pokrstio u zadnje vrijeme 10.000 pogana, a misionari u tomu mjestu pripravljaju 5.000 pogana za krst. Katolici su ukratko porasli za 40.000 članova.

Izumitelji vjeruju. Učenjak Dennert izdao je knjigu »Vjera izumitelja«. U njoj jasno dokazuje da je 97 % izumitelja učenjaka vjerovalo u Boga.

121.000 obraćenika. U Engleskoj se je obratilo na katoličku vjeru u zadnjih 10 godina 121.000 protestanata.

Gubavaca 25.000 njeguju sada katolički misionari i časne sestre misionarke. Dvore ih i pomažu im iz čiste ljubavi spram Isusa.

U Austriji framasuni propadaju. U najzadnje doba lože su framasunske izgubile 500 članova: liječnike, advokata, profesora, novinara. Ostali su unutri samo Židovi.

Islamski Svijet o katoličkom svećenstvu piše u broju od trećega kovoza: »Ne možemo a da ne spomenemo, da smo gotovo svi s udivljenjem, a često i sa zavišću gledali i sveudilj gledamo na uzoritvu vjersku upravu naših sunarodnjaka katoličke vjere. Promatrajući uzoritost rada njihovih vjerskih predstavnika, njihovu čednost i samoprijegor, njihovu visoku izobrazbu i neslomljivu odlučnost u potrebnom radu, njihovu ljebav za vjeru i za njihovo vjersko stado, njihovu brigu za dobrobit i napredak vjerske zajednice, kojom ravnaju i upravljaju, nismo se mogli oteti dojmu, da su oni uistinu predstavnici vjere, da uistinu taj častan naslov, pa ma na koju se vjeroispovijed odnosilo, zasluzuju i da imaju pravom u svom poslu od svojih vjernika tražiti povjerenje. I vidjeli smo, da su takovim ljudima predvođene vjerske zajednice jaki, otporni, žilavi i za život sposobni organizmi, koji u svojim željama za boljšikom ne gube ni jedan dan, ni jedan čas.«

Medutim je ministar unutarnjih djela zabranio ovaj najveći list bosansko-hercegovačkih muslimana.

Za raširenje vjere pridonijeli su katolici u 1933. godini 46,200.000 lira (ili 3 i po puta više dinara). Najviše su dale ove zemlje: Amerika, Francuska, Italija, Nizozemska, Njemačka, Belgija, Španjija. Hrvati su u potrošnji pića »napredni«, ali u milostinji za misije su gotovo zadnji.

Pravoslavci i Jakobiti postali katolici. U prošloj godini prešlo je na katoličku vjeru 10.000 jakobita i 9.125 pravoslavnih Slavena.

Akademija Znanosti protiv bezvjerstva. Radi se o poljskoj Akademiji Znanosti i Umjetnosti, toj najvećoj znanstvenoj ustanovi u državi. U nju se primaju samo najveći i najpriznatiji učenjaci. I evo oni su odlučili, da po Poljskoj drži vjerska predavanja. Održali su dosada više predavanja i to s velikim uspjesima. Narod je oduševljen, kad vidi ove učenjake, kako lijepo govore o vjeri svojih otaca. Najveći zaglupljivati naroda jesu bezbožnici, među kojima neće naći pravoga učenjaka.

Predsjednik Roosevelt o vjeri rekao je među ostalim i ovo: »Karakteristična je značajka Amerikanaca pomoći drugome. To je opazio i Sv. Otac Papa, pa je to već i u više navrata naglasio. Možemo se ponositi tom značajkom našega naroda. Ova širokogrudnost našega naroda daje nam uvjerenje, da idemo ususret lijepoj budućnosti. Sto bi imao jedan narod, kada bi cijeli svijet zauzeo, ako bi u to svoj duh izgubio? Mnogo toga imamo mi Svetomogućemu Bogu da zahvalimo. Pomislimo samo na one strahote, koje su drugi narodi prošli, a od kojih nas je Svetomogući Bog sačuval! Jesmo li se zato Bogu zahvalili? Pomislimo i na sve ono зло, što se kod nas širi. U učiteljskim školama sve se manje spominje Bog i njegova nauka. Brak gubi sve više u svojoj svetosti. Ako čemo na sva ta zla, što se kod nas šire, šutjeti i ništa ne poduzimati, da se ta zla iz našega naroda iskorijene, zapast čemo u najveću nesreću, izgubit ćemo svoju narodnu dušu i postat ćemo izgubljenim narodom.« — To su riječi američkog predsjednika. Vrlo su po-ucne i za nas Hrvate.

Amerika kida sa Rusijom, s kojom je bila sklopila trgovacki ugovor. Ali su boljševički Rusi počeli mjesto trgovine širiti po Americi bezbožnost i nemoral. To je uzbunilo Amerikance, protesti su na vladu sa svih strana dolazili, tako da je morao taj ugovor biti kidan.

Stvoritelj svijeta. Napisao Fr. Šanc D. I. Vel. okt. XXIV — 320 str. Sarajevo 1935. Stoji 45 din. neuvez. Narudžbe prima Ravnateljstvo Nadb. Sjemeništa, Čemerlinja 9, Sarajevo.

Čekali smo s oglasom ove knjige, dok su već mnogi drugi časopisi o njoj izrekli svoj sud. Slažemo se potpuno sa svim onim pohvalama i preporukama, kojima su recenzenti izrazili svoje priznanje. Bit će najbolje, ako ovdje navedemo neka značajna mesta iz raznih recenzija.

Katolički List kaže, da ovo djelo spada među najbolja, ne samo naše domaće, nego i svjetske literature o Bogu.

Kršćanska Škola veli, da svaki svećenik treba da prouči tu krasnu knjigu, napose srednjoškolski katehetu.

Sacerdos Christi preporučuje knjigu svećenicima kao prekrasno i slatko duhovno štivo.

Vrhbosna priznaje, da je djelo znanstvenoga karaktera, i istodobno ugodna lektira, sposobna, da unese svjetlo u dušu i volju potakne.

Hrvatska Straža označuje djelo kao jedan od najglavnijih suvremenih kulturnih spomenika.

Nedjelja kaže za knjigu, da je puna filozofske erudicije, jasnoće i trajne vrijednosti,

Djakovački Glasnik hvali djelo kao vrlo vrijedno i odlično, koje zalazi u problem duboko i svestrano, a pisano je lijepim hrvatskim jezikom i laganim i jasnim stilom.

Vzajemnost priznaje, da je djelo prvorazredno znanstveno, pa ipak pisano upravo klasičnim priprostim načinom.

Jutarnji List veli, da knjiga odgovara pravoj potrebi naših izobraženih lajika.

Zivot kaže, da ima cijelo djelo veoma snažnu crtu neposrednosti i originalnosti.

Nastavni Vjesnik veli, da knjiga pobuduje u nama najveće zadovoljstvo, u kojem je god pogledu promatrali.

Kao što svi drugi, tako i mi knjigu svima naobraženima najtoplje prepovrćamo, jer su u njoj savjesno i temeljito obradeni veliki problemi o smislu i svrsi života i svijeta, o kojima ovise mir i sreća čovjeka. Ti su problemi obradeni znanstveno, filozofski i zahvaćeni duboko. Knjiga nije kada zadowoliti samo razum i pokazati mu istinitost kršćanskog shvaćanja o Bogu, nego je u njoj i srce dobilo svoj dio. Knjiga je za školovane ljudi, te će onima, koji je ozbiljno prouče od početka do konca dati mnogo: novo i dublje poimanje svega događanja u životu, u njegovim svestranim odnosima prema njegovu uzroku i početku, cilju i sreći.

Dan Gospodnjii. Priredio N. Buljan D. I. misionar.

«Kako je krasno u nedjelju u župi, gdje sve što može, ide u crkvu i svetuju dan Gospodnjii. Tu se već na licu župljana čita nutarnje veselje i duševna smirenost.» Tako u prvim poglavljima ove knjižice piše iskusni pisac misionar, koji već duge godine propovijedajući obilazi naša sela i gradove pa zna, kakovo veselje osjeća naš narod, kad je u crkvi kod svog Spasitelja Isusa. Knjiga je razdijeljena u mala poglavљa s obilnim i ganutljivim primjerima iz života pa se sve s lakoćom i velikom zanimivošću pročita.

Naručuje se kod Uprave Glasnika Srca Isusova, Zagreb I. 147. — Ima 32 stranice, a stoji 1 Dinar.

Vijesti

Lun. Naše djevojačko društvo želi podignuti u župnoj crkvi oltar Presv. Srca Isusova, ali radi siromaštva same ne možemo, a ne možemo niti u našem selu sakupiti dovoljno milodara. Stoga molimo sve prijatelje Srca Isusovoga, da nam, koliko mogu, pomognu. Novac treba slati na adresu: *Odbor za podignuće oltara Srca Isusovoga. — Lun p. Novalja, otok Pag.*

Unad - Križovljani. Naše djevojačko društvo S. I. primilo je u svibnju 227 naknadnih sv. Prijestiju, u svibnju 266, u lipnju 216, u srpnju 232, u kolovozu 289. Sastanke držimo redovito i djevojke točno dolaze, kao i na sv. isповijed i Prijest.

E. Lekškovar, glavarica.

Prijedor. Dne 26. kolovoza umrla je vrla i plemenita gospoda: Katarina Radić rod. Pavelić u starosti od 68

godina. Pokojnica je bila velika štovateljica Presvetog Srca Isusova, Majke Božje, sv. Josipa i sv. Ante, te je prva u ovom našem kraju, kao povjerenica širila Glasnike njihove i time prosvjetu u našem katoličkom narodu.

Bila je uzor katoličke supruge, kao majka je neumorna u odgajivanju svoje djece. Do zadnjeg dana je molila za njih, da ostanu dobri i sretni.

Revno je polazila u crkvu i vršila svoje kršćanske dužnosti, često je primala sv. Prijest, ma koliko hoda daleko do crkve. Svaki prvi petak je došla u crkvu, da javno izmoli Otkošnju i Posvetu i zadnji Prvi petak t. j. 1. kolovoza ove godine je isto u crkvi sve obavila. Bila je član Bratovštine Srca Isusova, Ružarja, Apostolstva molitve i skoro svih nabožnih ustanova. Potpomagala je uboge, tješila bolesne i žalosne, svojom desnicom mnoge je utješila i društva potpomagala.

J. Komlenović.

Taborško. Naše se djevojačko društvo S. I. opet povećalo za 32 nove članice, koje su primljene u dva maha. Primanje je obavio naš preč. g. župnik Stj. Peček. Prije svakog primanja izrekao je dirljivu propovijed. Sve članice su dobre i revne. — Na dan 1. rujna, bilo je svečano otvorenje i blagoslov novo-sagrađenoga «Doma sv. Josipa», t. j. društvenog doma. Podigao ga naš preč. gosp. župnik sa svojim društvima: djevojačkim društvom i križarima. Blagoslov doma obavio je preč. gosp. Ignacije Debeljak, kanonik u Varaždinu, a inače naš domaći sin. Isti dan, poslije podne, bila je akademija sa igrokazom «Rasipni sin» kojega su davali naši Križari, a mi smo dom iskitile. Ali taj dom imade jednu značajnost. — Ove je godine proteklo 20 godina, odkad je naš preč. gosp. župnik Stj. Peček, došao u našu župu. I taj dom će nam biti najljepši spomenik i simbol njegova dvadesetgodišnjega rada u našoj župi. — Zato smo duboko zahvalne svome tako revnomu i požrtvovnomu duhovnomu vođi, koji se mnogo brine za nas i naših duša spas. Misije 8—15 rujna divno uspjele. *A. F.*

Erdut. Prije 2 mjeseca otpatile smo do hladnog groba Mariju Mihaljević, članicu djevojačkog društva S. I. Umrla je u cvjetu mladosti. Na

svoju bolest, nije se nikada tužila, već je oči upirala i molitvom se obraćala na sv. Antuna, kojem se osobito preporučivala te po njegovu primjeru i ona strpljivo i Bogu odano podnosiла svoju bolest. Njezina ucviljena tetica izgubila je svoju dobru jedinicu.

Müller Katica Erdut.

Doli. Naše djevojačko društvo dobro napreduje. Ima nas 44, devet se članica udalo, a 15 novih primljeno. Sastanke držimo redovito, gdje nam govori v. o. upravitelj. Svetu Pričest primamo svaki mjesec, a gdjekoja i svaki dan. *M. Čerjan*, glavarica

ZAHVALNICE.

Aleksandrovo: A. Ž. Dobivena milost. **Bačka:** M. D. Muž me nedužnu s djecom ostavio; neprestano sam molila i muž se iza 9 mjeseci svojevoljno vratio. **Božjakovina:** M. G. Muž dobio bolje premještenje i popravilo se zdravlje djece. **Brodska Varoš:** M. S. Milošcu Presvetog Srca ozdravio nečak od teške bolesti. **Buenos Aires:** Z. V. Milosti od Presvetog Srca. **Careydar:** FZ Teško se nabladio, spopala me jaka vrudica, liječnici i ljekarije ne moguće pomoći, sasma sam oslabio; utekoh se Presvetom Srcu, obećam Misu i milodar za Glasnik. Za kratko ozdravio i vršim svoju dušobrižničku službu. Dovikujem svima, da se u svemu utječu Presvetom Srcu. **Cavtat:** VV Zagovorom bl. Marka Krizevčanina ozdravio od teške bolesti. **Cerna:** MJ Ozdravile odi. **D. Kraljevec:** AS Primljene milosti od Presvetog Srca. **Drivenik:** VK Hvala Srcu Isusovu na sretnoj operaciji i ozdravljenju. **Glamoč:** AD Nebrojena hvala Presvetom Srcu, da mi se brat javio iz Amerike. **Kruškovača:** AG Siničić teško obolio, Presveto Srce pomoglo. **Lič:** LT Dobivena milosti od Presvetog Srca. **Lovas (Tovarnik):** TK Muš teško občio, molila devetnicu Srcu Isusovu i muž ozdravio. **Lumbarda:** MJ Srce Isusovo pomoglo u bolesti. **Luzane:** MC Operacija sretno uspjela. **Macelji:** RK Kod strašne Zubobolje od 10 dana, utekoh se Presvetom Srcu i Majci Božjoj na Trškom Vrhu i isti dan prestade Zubobolja. **Macnica:** DL Sretno uspjela operacija milošu Presvetog Srca i zagovorom svete Terezije. **Mitrovica Srem:** AB Milost ozdravljenja. **Orahovica Sl:** JD Zagovorom sv. Ante dalo Presveto Srce, da je umuk sretno prošao na ispit. **Oriovac:** RM Milosti. **Petrovina:** MF Milošcu Presvetog Srca Isusova i Srca Marijina ne naškodiše mi zlobni jezici i povraćeno zdravlje. **Pittsburgh:** KL Hvala Srcu Isusovu na sretno uspjeloj teškoj operaciji. **Rečica:** KK Hvala Srcu Isusovu za sretan porod i zdravo dijete. **Silba:** AC Milošcu Presvetog Srca i svetaca oslobođen sin od pogibeljiti, koja mu je neminovalo prijetila. **Slakovci:** AP Hvala Srcu Isusovu za zdravlje. **Split:** AP Milošcu Presvetog Srca oslobođena mnogih jada. **Šušak:** MR Milosti Presvetog Srca. **Sv. Juraj (Senj):** MJ Otac mi teško obolio, svećenik daleko, utekao sam se Srcu Isusovu i svećenik je providio moga oca, koji je lijepo umro. **Sv. Nedjelja:** PV Sin primljen na daljnje nauke. **Sunja:** EM Moj teško bolesni Ivica ozdravio, kad sam se zavjetovala Presvetom Srcu. Tužena nedužna oslobođena na sudu. **Štivor:** TT Ozdravila od teške operacije. **Varaždin:** JH Molila, da dobije muško dijete, zavjetovala se sv. Anti i dobila sinčića. **Vareš:** JR Milošcu Presvetog Srca sin ozdravio od teške bolesti. **Veleševac:** FC Sin teško nastradao kod eksplozije. Utekao sam se Srcu Isusovu i sin iza tri tjedna ozdravio. **Vojni Križ:** ŠV Srećtan porodaj. **Vrbovsko:** MI Hvala Presv. Srcu na sretno položenom ispit. **Vukovar:** TS Hvala Srcu Isusovu i Snježnoj Gospi za isprošeno mjesto. **Zagreb:** GA Hvala Presv. Srcu i sv. Anti za nadenu stvar. — ML Poboljšano zdravlje kćerke. — VM Milost. — ČA Podijeljene milosti obitelji. — MM Od muža ostavljena, boležljiva, sama sebi pripuštena, duga suđska rasprava, ali me Presveto Srce i sv. Josip nijesu ostavili i ja se spasila. — SR Srce Isusovo pomoglo kod operacije. — MM Usljana u poteskoćama i potreblama od Marije Pomoćnice. **Zbelava:** JB Moju obitelj stigla teška novčana neprilika; utekoh se Srcu Isusovu i kćerka mi dobi službu i tako je sada bolje.

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Aličrević D. I.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Aličrević D. I.

DAROVI U MJESECU KOLOVOZU 1935.

Za sv. Mise: Canton, III. MC Dol. 1— Cleveland, Oh. Dol. 1— Chicago, Ill. MM Dol. 1— Darlington, Pa. IF Dol. 5— Draga IM 20 Gor. Rijeka EK 11.50 Jablanac ZP 40 Youngstown, Oh. FJ Dol. 1— Pittsburgh, Pa. MJ Dol. 5— Steelton, Pa. MT Dol. 5— Torjanci AL 40 MJ 30 Uniontown, Pa. JG Dol. 2— Wilkinsburg, Pa. HH Dol. 1— Zagreb NN 15.

Za Svetište S. L: Darlington, Pa. IF 60 Oriovac EMR 10.

U čast S. I. Amerika NN Dol. 2— Ernestinovo JB 20 Gola NN 25 Gor. Podgradec AK 10 Keeyatin JP Dol. 1— Massillon, Oh. BT 50c Nova Gradiška JJ 10 Održak BR 50 Oriovac MR 10 Petrovaradin RV 100 Stari Perkovci JB 29 Sv. Kriš Žačr. LV 20 Subotica MD 10 Vel. Trgoviste IJ 5 Zagreb CL 100 MS 10 VB 4 Zenica SU 25 Zlatar MB 20.

U čast S. I. Mar., red. Blaž. Dj. Mar., sv. Josipu, sv. Antunu, sv. Terezije M. L i S. Celini: Lebanon, Pa. CL Dol. 5— Vaipovo AM 10 Varaždin BC 50 Vukovar AS 50.

Za rač. Glasnika S. L: Breg MN 5 Cerić JD 30 Dubrovnik VS 20 Ivanec JB 5 Ivanska LB 10 Jakšić MS 10 Jastrebarsko MP 10 Karlovac IC 10 Konjic IT 5 Kostr. sv. Lucija LD 10 Ljubodrag MR 20 Novi Sad AV 15 AV 15 Omis GA 20 Orohovice IK 10 Orubica JS 5 Petrinja NN 10 Pola RZ 25 Pojana MK 5 Stari Beče JŠ 20 Sunja LK 15 Sušak MB 20 Šamac AN 20 Wilkinsburg, Pa. MF 50c Vukovar MH 5 Zagreb LP 5 NN 4 NN30 VO 50.

Za kruh sv. Antuna: Čačinci MP 5 Garčin VII 20 Komletinci PJ 10.

Za Svetište sv. Josipa, Laženja: Canton, III. MC Dol. 1— Roslyn, Wash. JM Dol. 1—

Za Dom bisk. Langi: Černa MS 5 Turza DL 20 Zagreb TR 50.

Za Misije u Bengalijs: Cepin GB 100 Klinna IK 70 Moatar SCK 110 Sombor KM 5.

Za pokrštenje dvaju poganceta na ime Matej: Sv. Vid GJM 200.

DAROVI U MJESEGU RUJNU 1935.

Sv. Mise: Jajce AS 100 Modriča MJ 100 Opatinec IS 15 Ottawa, Ill. CR Dol. 1— Pittsburgh, Pa. KS Dol. 1— Potok MB 20 South Chicago, Ill. MS Dol. 1— Steelton, Pa. TP Dol. 1— Torjanci PT 20 Zagreb AC 20 JM 30.

Svetište S. L: Battle Creek, Mich. FK Dol. 10— Zagreb AG 100.

U čast S. I.: Aleksandrovo AZ 10 CR 10 Božiljkovina MG 12 Bregi Kopr. AS 7.50 Kafford, Mo. FG Dol. 1— Križ SV 50 Kruškovac AG 10 Lombarda MJ 5 Makarska BH 30 Petrovina MT 10 Slakovci EL 100 Zlatar ID 20 Zagreb ML 20 VM 10.

U čest S. I. i M. B.: Černa MJ 10 Oriovac MR 10.

Za rač. Glasnika S. L: Benković LP 10 Bod. Varaš MS 20 Carević FZ 100 Karlovac TH 5 Križevci VN 20 Križanovac TJ 5 Križevci MK 5 Križevci TZ 5 Krmplete MP 10 Lič LT 15 Mitrovica Srem. AB 50 Novi Sad AV 15 Prizren IM 15 IM 27 Rijeka KT 100 Ruski Krstur ZM 150 Silba AC 20 Subotica SP 15 Sušak MB 10 Sv. Juraj IM 20 Sv. Nedelja VP 10 Varaždin JI 10 Zagreb IM 15.

Za kruh sv. Antuna: Orohovica JD 20.

Za vječno svjetlo: Vukovar TS 10.

Za malo sjemenište u Travniku: South Chicago, Ill. MS Dol. 2—

Za Svetište sv. Josipa na Laženji: Ozalj LH 10 Subotica KK 20.

Za Misiju: Osijek LZ 5 Sv. Ivan Želina LZ 10.

Za pokrštenje poganske djece na imenu: Atalina: Selce SM 110 Terezija M. I. Vinčević MM 100.

IZ UPRAVE:

Mnogi naši cilj preplatnički, kada mijenjaju boravište, stan ili odziraju doljnje slanje Glasnika, najave samo svoje novo boravište, ali stan. Kako pak Uprava imade mnogo preplatnika sa jednakim imenima, nije joj moguće takvu promjenu provesti, već se obavjest mora baciti u koš, ili pitati prije za prijavašte boravište (stan), čime se izvršva po nepotrebnom oteže i zadaje nepotrebogn posla i troškova. Zato se umoljavaju elijenjeni preplatniči, da kod svake promjene stana ili boravišta, kas i odkaza Glasnika, uvijek najave i prijavašte svoje boravište odu. stan, da bi se tako mogao posao brzo i točno odvijati!

UPRAVA »GLASNIKA PRESV. SRCA ISUSOVA« ZAGREB.

TEČAJEVI DUHOVNIH VJEŽBI U STUDENOM.

Za muške u Domu na Jordanovaču 110: od 4.—8. za svećenike.

Za ženske u Domu na Vrhovcu 43: od 11.—15. za žene iz sela.

Kojoj se prisustvovati kojemu tečaju, treba da se 7 dana unaprijed javi. Tečajevi počinju u 7 s. uvečer prvoga od gore spomenutih dana. Kao odšteta za stan i opskrbu za čitav tečaj daje se 120 Din. (Uprava Domu na Vrhovcu prima odštetu i u naravi: jaja, hrašno, masl.)

Prijave prima i upute daje: Za muške: Uprava Domu duh. vježbi, Jordanovač 110. Zagreb; za ženske: Uprava Domu duh. vježbi, Vrhovac 43, Zagreb.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

IZDAJU ISUSOVCI ZAGREB I/147
PROSINAC 1935 • GODINA 44 • BROJ 12

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVIA

GODINA 44

PROSINAC 1935

BROJ 12

Vapaji Crkve pred Božić

O Mudrosti, što Svevišnjem
Iz usta vječnih izvireš
I s kraja jednog do drugog
Po cijelom svijetu dopireš
Sve snažno, blago radeći:
Među nas dodи, uči nas,
Da pravi put nam pokažeš.

O Adonaju, Gospode,
Što Izraelov vodiš dom,
Što Mojsiju ukaza se
Odjeven plamnom kupinom
I dade zakon sinajski:
Pohiti da nas izbaviš
Božanskom svojom desnicom.

O slavni Jesin korijene,
Što naroda si barjak svih,
Pred kojim tih će postati
I glas sa usta kraljevskih,
Kog molit svi će narodi:
Ne kasni, dodи, izbavi
Iz nevolja nas premnogih.

O divni ključu Davidov
I vladaoče roda svog,
Što otvaraš i zatvaraš,
I nema stvora nikakvog,
Što spriječit bi te mogao:
Dobroštiv dodи, sužnjeve
Iz mraka vodi tamničkog.

O Istoče, o sjaju svet
U svjetlosti vjekovitoj,
Ti sunce pravde istinske,
Ograni bijedi čovječjoj,
Što tumara po tminama,
Prosvijetli sve, što gube se
U smrtnoj sjeni nemiloj.

O Kralju sviju naroda,
Kog srdačni im žudi plam,
Od ugla silni kamene,
Što rajske dom i zemski hram
U jedno spajaš: dodи već
I čovjeka, svoj zemljjan stvor,
Iz crnog jada spasi sam.

Emānele, Spase blag,
Zakonoš i Kralju naš,
Ti nado sviju naroda,
Što milostiv ih izbavljaš:
O dodи, dodи sа neba,
Gospodine i Bože naš,
Da spasenje nam vječno daš.

P.

Toga ni mnogi katolici ne znadu

Nedavno mi je pripovijedao moj prijatelj, bivši protestant, kako je prešao na katoličku vjeru... »Počeo sam se ozbiljno za nju zanimati. Često sam se sastajao sa raznim prijateljima, koji su bili katolici i molio sam ih, da mi malo potanje razjasne i razlože neke vjerske istine. Ali većinom su mi odgovarali, da nemaju vremena i da se u toj stvari obratim na drugoga.

Između ostalog pitao sam ih također: što je to »bez grješno Začeće Marijino« i što Crkva o tomu uči. Ali, jer sami nisu toga znali, odgovarali su mi, da to znači, da je Marija bez grijeha začela i rodila Isusa Krista. Napokon sam naišao na pametna i razumna katolika, jednoga mladog advokata, koji me je o tomu na vrlo jasan i lak način poučio.

Vidite — reče mi advokat — svaki se čovjek rada okaljan istočnim ili praroditeljskim grijehom. Tu baštinu dobiva svaki, koji dolazi na ovaj svijet i on je dobiva čim se začne u utrobi majčinoj. Taj grijeh ostaje na duši sve dok ga ne obriše sveto krštenje. Samo Marija, Majka Isusova, bila je kod svoga začetca očuvana od toga istočnoga grijeha. Tu veliku milost dobila je Marija od Boga poradi budućih zasluga Isusovih, kojega je imala roditi, jer ne bi bilo dolično, da se Spasitelj rodi od osobe, koja je bila nekada u grijehu, u vlasti sotoninoj. Dakle, nju je sam joj Sin sačuvao od istočnog grijeha radi svojih zasluga.«

Kada bi svaki katolik tako poznavao i znao razložiti svoju vjeru, sigurno bi se mnogo više ljudi obratilo, jer svaki ne će i ne može da ide k svećenicima, da oni rastumače istine vjere.«

Tako mi je pripovijedao moj pokatoličeni prijatelj. Ja samo mogu potvrditi tu žalosnu činjenicu, da ima mnogo katolika, osobito među inteligencijom, koji su vrlo slabo poučeni o vjerskim istinama, a još manje znadu te istine obrazložiti. Gutaju novosti po dnevnicima, poznati su im svi književni proizvodi, a o vjerskim istinama ne znadu ništa pametna reći. Ono malo, što su u školi čuli, već su zaboravili. Zato i vole o svemu govoriti samo ne o vjeri. — Potrebno nam je da više proučavamo i da bolje upoznamo krasne i vječne istine naše svete vjere.

VAŽNE PORUKE NASIM CITATELJIMA.

1. Prvi broj Glasnika za 1936. godinu dobit ćete već za Božić. To će biti ujedno božićni broj. Bit ćete zadovoljni.
2. Lijepo molimo, jer smo zaista u velikoj potrebi, da pošljete zaostalu preplatu. Time samo vršite svoju dužnost, a Glasniku silno koristite. Lijepo molimo — ne zaboravite svoje dužnosti.

Kako ćemo se pripraviti za Božić?

Predbožično vrijeme zove se Advenat (Došašće). To je vrijeme priprave, očekivanja, čeznuća, pokore i sabranosti. Kako da iskoristimo to vrijeme? Napravimo tri odluke pa ih dobro promislimo i onda ih ispunimo:

Prva naša odluka neka bude: *zornice*. Već u ranu zoru zove Crkva vjernike na sv. Misu i dok sve miruje u noćnom snu, razliježe se po crkvi: »Padaj s neba roso sveta...!« Sveta Misa je najbolja priprava za Božić. Kod svake svete Mise spušta se

»Gle... rodit ćeš Sina...«

Spasitelj k nama. A kada ga kod sv. Pričesti primimo u svoje srce, postajemo slični Majci Božjoj, jer i mi onda nosimo Gospodina u srcu. Odlučimo dakle, da ćemo svaki dan, ili barem dva-tri puta u tjednu ići na svetu Misu — zornice i da ćemo se češće, a najmanje jedamput u adventu pričestiti. Zornice i sv. Pričest — to je najbitnije u ovo sveto vrijeme adventa.

Druga naša odluka neka bude, da ćemo se u ovo sveto vrijeme više baviti vjerskim, duhovnim stvarima: više ćemo se moliti, pobožno čitati i često ćemo razmišljati kako nas neizmjerno Bog ljubi, da je eto postao bijedni čovjek. Izgovarajmo pobožno na zrnca krunice: I Riječ tijelom postala i prebivala među nama.

Treća naša odluka mora biti, da ćemo se poboljšati. I to je vrlo važno u adventu. Obavljajmo svoje dužnosti savjesnije.

Čuvajmo se svakoga grijeha. Otresimo se svake zle navike. Svaki za sebe najbolje zna, gdje treba sjekirom zasjeći. Barem najglavniju manu moraš odbaciti. Tada si već dobro iskoristio ovo sveto vrijeme. Potrebno je, da i male žrtvice prinašaš, jer će nam tim veće i blagoslojenje biti božićno veselje. Evo: jedan će ranije ustajati, drugi će biti ljubezniji, treći će obuzdati svoj jezik, peti će se uzdržati od pušenja itd.

Ako ovo, što sam rekao, budemo točno spunili, tada smo pravo shvatili sveto adventsko vrijeme. A Božansko Djetešće će sigurno to sve najobilnije nagraditi.

Neokaljanoj Pomoćnici

Pastirče sitno bijah ja,
Kad za Te doznah, Bezgrješna,
I maštrom gledah lik Ti bijel,
Bernardicu i Masabjel.

Kad majku smrt mi ugrabí,
Tad na san meni dode Ti,
S Tvog oka u taj jad mi prijek
Slatkoče pun je teko lijek.

U hladnoj školi, neharan,
Sa uma smetnju dragi san,
Al tada padoh ū bolest,
I Ti mi s nova vrati svijest.

Ti uze s mene bol i grijeh
I ne mareč, što takav bjeh,
K oltaru još me uzdignu,
Da Sinu Tvomu služim tu.

Tu Krist mi otkri, višnji Gost,
Svu sitnu moju sebičnost,
Od stida nisko prignut stah
Pa samo Tebe zvah i zvah:

»O Zvijezdo mora, krz̄ oblik
Dobacuj zrake u moj mrak,
Nad srcem svojim daj da bdim,
Da u njem se ne utopim!«

Da bijednik ja sam, dobro znam,
Al ruku Tvoju osjećam:
Ta ruka vije jaki luk,
S kog dršće u mom srcu vuk.

O znadem, znam u bijedi svoj,
Da silni Bog je ipak moj,
I znam, da Njega ubogar
Po Tebi primih ko Tvoj dar!

Zahvalnosti me tišti dug,
Što vraćam, to je gotov rug:
Pjesancom kojom djetinjom
Tek hvalit znam na daru Tvom.

Kad vratit eto nije čim,
Za hvalu s molbom dolezim:
Neokaljana Tkalo čuj,
Ti na svoj stan mi srce snuj!

Nek pôtkom bude pôznost,
A ôsnovôm prostôdušnost;
Izvézi na njem Kristov lik,
Tim platnom pokrij žrtvenik.

Pa kada dodem, Bezgrješna,
Dat srce to ču Tebi ja,
Taj nekadanji čilim hud,
Ko uzdarje za sav Ti trud.

Milan Pavelić D. I.

Visoke preporuke i blagoslovi

Zamjenik Svetoga Oca Pape poslao je uredništvu Glasnika slijedeće pismo:

Beograd na svetkovinu Krista Kralja god. 1935.

Velečasni Oče,

Primio sam Kalendar Srca Isusova i Marijina za prestupnu godinu 1936., na kojemu Vam od srca zahvaljujem i vanredno se veselim, jer znam, da si je taj Kalendar preuzeo, da Kraljevstvo Božje Ljubavi u Hrvatskom Narodu proširi i uzveliča. Blagoslovio Bog Vaše napore, blagoslovio sve one, koji Vam pomažu u proširenju Kraljevstva Kristova, u kojemu nam je spas i sva naša nade.

† Hermenegildo Pellegrinetti

Apostolski Nuncijske

Kako vidite, cijenjeni širitelji, povjerenici i povjerenice našega Kalendara i Glasnika Srca Isusova, Zamjenik Sv. Oca Pape šalje i Vama posebni blagoslov, jer Vi pomažete širiti Kraljevstvo Srca Isusova.

Preuzvišeni nadbiskup vrhbosanski Dr. Ivan Ev. Šarić poslao nam je slijedeće pismo s natpastirskim blagoslovom:

Sarajevo, 29. X. 1935.

Predragi!

Primio sam Kalendar Srca Isusova i Marijina. Bog plati na nebeskih vratih!

Pišete mi, da se je Kalendara Srca Isusova i Marijina dosad raspačalo oko 40.000 komada. To je nešto divno. Bogu hvala! I ju Vam od svega srca čestitam. Hrvatski narod ima dobre oči, pa vidi, da u Vašem Kalendaru ima samo najbolje duševne hrane. Isve je u njem tako ukusno, savremeno i dotjerano. Pa neka dobri Bog dadne, te dočekate, da se Kalendara Srca Isusova i Marijina raspača i 100.000 komada!

U to ime šaljem i odličnom »Glasniku Srca Isusova« i divnom Kalendaru Srca Isusova i Marijina svoj natpastirski blagoslov.

Vaš uvijek u Presv. Srcu Isusovu

† Ivan
nadbiskup Vrhbosanski.

Upravo vanredno pohvalno pismo primilo je naše uredništvo od generalnog vikara banjalučke biskupije presvjetlog g. Msgr. Bože Ivaniša:

Banja Luka, dne 16. listopada 1935.

Velečasni gospodine!

Svake sam godine rado očekivao kalendar SRCA ISUSOVA, čitao i ostavljao kao vrijednu knjigu. Ali ove me je godine upravo iznenadio, jer držim da mu nema ravna u našoj literaturi. On osvaja oko, srce i dušu. Već naslovna slika više uzdiže duh, nego svi drugi kalendari i ako ih pročitaš od prve do zadnje stranice. U njem ima izvrsne hrane za svakoga katolika i Hrvata kroz cijelu godinu, a i poslije, jer je u njem izabrano štivo. Samo tako nastavite! Ja Vam od srca čestitam!

Msgr Bože Ivaniš,
generalni vikar.

A d v e n a t

Postaje sve studenije. Cvjetovi su već dugo mrazom ofureni, drveće je golo — bez lišća. Gusta magla zastire nebo, duboki snijeg pokriva zemlju. Zima je tu; od njezina ledenog zadaha kao da nestaje svakoga života.

Tako je i u mojoj duši. Dobre želje nijesu istina još sasma mrtve, ali one su jednakе onomu smrznutom usjevu pod debelim sniježnim pokrivalom rastresenosti i nemara svake vrste.

Ali sada se približava Božić. »O Božansko Djetešće, ti tražiš siromašnu, hladnu, zapuštenu štalju: o dodi, naći ćeš je u momu srcu. Ti se želiš roditi u studenoj zimskoj noći: o daj, obnovi u mojoj duši tajnu svoga rođenja, dodi u moju dušu; tada će u njoj opet zasjati svijetlo i proljeće procvjetati. Ta ti si sunce i milina duša. Dodi u moju dušu, jer će mi samo s Tobom doći život, nebo će u mojoj duši granuti. Dodi u moju dušu, jer sada je u njoj studeno i tamno, kao što je bilo u betlehemskoj štalici, prije nego si ti u nju došao.« A. P.

1. Želiš li o Božiću razveseliti svoga prijatelja? Podaj mu Kalendar Srca Isusova i Marijina za 1936. godinu.

2. Želiš li biti apostol Srca Isusova? Onda širi Njegov Glasnik, osobito u ovo božićno i zimsko vrijeme.

Poznavanje katekizma

Mjesečna makana u prosincu blagoslovljena od sv. Oca.

Kad je duhovnik pripravljao na smrt članove zloglasne razbojničke družine Prpića Maloga, jedan od razbojnika prizna, da ne bi dотle došlo, da je bio bolje podučen u vjeri. Tako bi mogli premnogi priznati, da ne bi ni kod njih dотle došlo, da su bolje poznavali — katekizam.

To se nepoznavanje zlatne knjižice katekizma strašno osvećuje! Roditelji nehajni u vjeri ne govore djeci o dragom Bogu. Mladež u školi toliko puta ne pazi kod vjeronauka uza sve nastojanje vjeroučitelja, kod kuće ne uči katekizam, a nauči se tolikim nepodopština i tako ulazi u život ne znajući dovoljno, što treba za dušu, ono »jedno potrebito« (Luk. 10, 42.). Kasnije se takav jadnik izgubi u svijetu, zanemari molitvu, crkvu, propovijedi; zaboravi i ono malo, što je naučio. Čuje svašta proti vjere, crkve i svećenika, a ne zna se riješiti poteškoće i tako nastrada. Tako jedan, tako drugi, a tako i narod, gdje nije dovoljno poučen u vjerskim istinama. Tako nastaju komunisti, razbojnici, kradljivci, otpadnici, preljubnici i t. d.

Posljedice su strašne za pojedince i za narod.

Stoga je Sv. Otc izdao dne 12. siječnja ove godine Naredbu o revnijem obavljanju katehetičke obuke. I preuzvišeni zagrebački nadbiskup-koadjutor odredio je, da se svagđje osnuje Bratovština kršćanskog nauka, pa je to jedno od bitnih zadaća Katoličke Akcije. A naš je Glasnik o tome pisao u 7. broju na str. 213. Tu je Glasnik upozorio čitatelje, da moraju svoju vjeru poznavati, da je mogu braniti i drugima tumačiti.

Mnogo toga treba da znade čovjek za ovaj zemaljski život. Zato treba da bude poučen. Ali je kud i kamo važnije znati ono, što treba za vječni život. To je riječ Božja. A o riječi Božjoj veli Gospodin: »Nebo i zemlja će proći, ali može riječi ne će proći« (Mt. 24, 35.). Spasitelj je rekao i ovo: »Što koristi čovjeku,

Marija i Josip na putu u Betlehem.

ako sav svijet dobije, a na svojoj duši štetu trpi ili šta će čovjek dati u zamjenu za svoju dušu?« (Mt 16, 26).

Nijedan se čovjek ne rodi učen. Tako isto ne zna čovjek o vjerskim istinama, ako ga tko ne pouči. Prva je dužnost Apostola bila: učiti sve narode (Mt. 28, 19.). I stoga je i bila prva briga Svete Crkve »nastojati među inim i oko toga, kako bi se za upoznavanje ljudi s Kristom Gospodinom i poučavanje istih u njegovoj nauci, naročito djece i neukih ljudi, nebeska mudrost potrebna za vjećno spasenje predavala na katehetski način, radom i službom zakonitoga učitelja« (Isp. »Naredbu« od 12. I. Uvod).

I za nauk kršćanski vrijede one riječi, koje je Bog po Mojsiju rekao Izraelcima: »Ove riječi, koje ti danas zapovijedam, neka budu u tvom srcu. To propovijedaj sinovima tvojim. O njima razmišljaj sjedeći u kući svojoj i hodajući putem, kad ideš na počinak i kad ustaješ.« (Deut. 6, 6 - 9.).

Poznavanje je dakle vjerskih istina od najveće važnosti. A najzgodnije će se upoznati i naučiti vjerske istine iz knjižice katekizma.*

A zašto treba osobito u današnja vremena tako nastojati oko revnijega proučavanja, poučavanja i poznavanja katehizma? Zato što je sve pošlo na gore. Čujmo, što veli spomenuta Naredba Sv. Oca:

»U prvom redu treba žaliti nemarnost roditelja, koji većinom, budući da Božjih stvari sami ne poznadu, malo ili ništa ne cijene vjersku obuku djece. Svakako je teška pojava, što nema gotovo nikakove nade, da će se sinovi u vjeri dobro uzgojiti tamo, gdje roditelji ili ne znaju ili stavlju zapreke.« Zato su naša djeca danas tako zločesta.

Mješovite ženidbe su često uzrokom vjerskom neznanju: »U krajevima pak, gdje katolici živu zajedno s nekatolicima i ne okljevaju s njima sklapati mješovite brakove, zajednički život supruga ponaječe donosi sa sobom to, da i oni sami i djeca njihova upadaju u preziranje Božjih stvari, ili se udaljuju od vjere.«

I lakomost mladenačka je kriva: »U tome dolazi sama lijepost dječaka i mladića koji su zabavljeni drugim brigama ili su ih zaokupile igre i tjelovježbe, ili su ih, naročito na blagdane pri-vukla svjetovna prikazivanja, u kojima se ne rijetko rasklimava čudorede. Zbog toga oni zanemaruju polaziti župnu katehetičku obuku, tako da već od prve mladosti počinje i raste iz dana u dan ono zaboravljanje i zanemarivanje Božjih stvari, na koje se najviše tužimo.«

Nazovi-učenjaci su velika pogibelj: »Ovo zanemarivanje nаноси vjeri to veću štetu, što se u svijetu pojaviše vuci grabežljivi,

* Osobito je preporuke vrijedan Kršćanski nauk I. i II. knjiga od zagrebačkih kateheta F. Heßlera, E. Kornfeinda i St. Kramara. To su doduše školske knjige, ali su i te kako zgodne za kršćansku obitelj kod kuće.

koji ne štede stada; što iskrnsnuše nazovi-učenjaci koji, predani što bezbožnosti, što novopaganštini, ili pristajući uz ljudske izmišljotine i nastranosti, perom i djelom lukavo pokušavaju oboriti katoličku vjeru u Boga, u Isusa Krista, u crkveno učiteljstvo.«

Stovatelji Presv. Srca Isusova! Vama su nakane Presv. Srca i Sv. Oca Pape svete. Kako Božansko Srce žudi, da se upozna, raširi i učvrsti Kraljevstvo nebesko na zemlji! A to biva osobito nastojanjem sv. Crkve, kojoj je Gospodin povjerio zadaču i dao vlast, da naučava sve narode istine svete vjere. Vjernici moraju znati, što će vjerovati, moraju dakle učiti istine sv. vjere. Najbolje se to posizava, ako se raširi poznavanje katekizma. Za to treba da se molimo osobito ovoga mjeseca. Ali nesamo da se molimo, nego treba da se i ozbiljno prihvativimo posla proučavajući katekizam i drugima ga — osobito djeci — tumačeći.

Petar Gertler D. I.

Jubilej sv. Metoda

Ove godine se je navršila 1050.-godišnjica smrti velikog slavenskog apostola sv. Metoda. U Rimu kod Sv. Oca Pape, kojega je sv. Metod svom dušom i svim srcem ljubio, proslavljen je ljetos taj jubilej; čehoslovačka vlada izdala je jubilarne marke sv. Metoda pa zato je pravo i dostojno, da i mi Hrvati proslavimo tu riječku slavu ovoga našega apostola. Baš kod nas Hrvata sačuvana su pismena, što su ih za Slavene izumili sv. Ciril i brat mu sv. Metod. To je glagolsko pismo, koje se kod sv. Mise još i sada upotrebljava u nekim mjestima Primorja i Dalmacije. Sveta braća Ciril i Metod bili su Grci, ali su zaslužni za nas što su nam prvi preveli sv. Pismo, dali nam glagolska pismena (»čirilica«) potječe od učenika sv. Cirila i Metoda, a »glagolica« od samoga sv. Cirila i Metoda, priveli nas k Evandeliju. Oni su slavenske narode podučavali u vjernosti spram Kristova Namjesnika sv. Oca Pape. Sv. Ciril je nosio sa sobom na misionarskom putovanju

relikvije (svete moći) Pape svetoga Klementa mučenika. Sveti Ciril i sv. Metod su se u poteškoćama utjecali Papi u Rim, osobito kada su ih napadali njemački biskupi. Papa je sv. braću branio, djelo im odobrio i благосlovio. Ciril je umro u Rimu, kojega je toliko ljubio. Pokopan je u crkvi Papinoj (sv. Klementa pape) kojega je toliko štovao; i Papa ga je napokon proglašio svecem i svima nama stavio za uzor. A Metod je s dozvolom Papinom obnovio i osnovao srijemsку nadbiskupiju. Papa Hadrijan II. imenovao ga je svojim legatom. Umro je šestog travnja 885. godine u Velehradu u Moravskoj, a rimski Papa ga je podigao na oltar proglašivši ga svecem.

Slaveći ovaj jubilej treba osobito, da se obnovimo u ljubavi spram Kristova Namjesnika sv. Oca Pape, jer su sveta braća, utemeljitelji naše kulture, prosvjete, književnosti, ovi naši apostoli, vazda držali svom dušom i svim srcem uz rimskog Svetog Oca Papu.

Kalendar »RUNOLIST« izazvao je opću senzaciju. Smijeh, zabava, sveznadarstvo, tehnika, izumi i tako dalje. Na hrvatskom jeziku još nije bilo te vrste kalendara.

Naručuje se u Upravi Glasnika Srca Isusova za 8 dinara.

Petar Barbarić uzor duhovnoga života

III. Potpuno odan u volju Božju.

Predati se sasma Bogu t. j. htjeti samo ono, što Bog hoće, i ujedno ne htjeti sve ono, što Bog ne će — to je vrhunac kršćanske kreposti. Doduše, nije to nikakvo junaštvo ustima reći: Bože, neka bude volja Tvoja! Tako mi svi svaki dan molimo i više puta u Očenašu. — Isto tako nije znak osobite kreposti, ako se spremno i sa potpunom ravnodušnosti iz ruke Božje primaju male životne nezgode, s kojima se svaki čas susrećemo. Ali u cvijetu mladosti, kad je nagon za životom najjači i kad srce u grudima kuca najvatrenije, u to doba primati od Gospodina zbilja jednakrado ili zdravlje ili bolest, ili život ili smrt — e to je nešto junacko. To nadilazi snagu i krepost običnoga čovjeka. To je nekrvno mučeništvo. Tu se vidi, da je volja stvora potpuno podložna volji svoga Stvoritelja. Jer, kad se čovjek radi Boga rado odriče i najvećega zemaljskoga dobra i spremno prinosi Božjemu Veličanstvu žrtvu svoga mladoga života, on time pruža stvaran i potpuno uvjerljiv dokaz, da je spremjan učiniti za Boga uopće svaku žrtvu.

Ovakovu žrtvu prino je Bogu naš Barbarić. U 23. godini života rado je primio smrt iz ruke Božje. Treba pročitati iz njegova životopisa ona poglavlja pod naslovom »u školi križa«, da se o tom potpuno osvijedočimo. Ono njegovo neprestano ponavljanje riječi, kroz cijelo vrijeme dugotrajne mu bolesti, neka se vrši potpuno volja Božja, daje nam razumjeti, da ta Barbarićeva boguodanost nije bila samo izljev nekoga časovitoga osjećanja ili raspoloženja, nego pravi izraz jedne kreposne i u školi duhovnoga života sazrele volje.

IV. Apostol Srca Isusova.

Svojstvo je vatre, da nastoji ugrijati sve predmete oko sebe. Tako i duša, koja istinski ljubi Boga, ne može svoje ljubavi zatvoriti u svom srcu, nego nastoji primijeniti je i u srca drugih ljudi. To vidimo i kod Petra Barbarića. On hoće i želi, da svi ljudi štuju i ljube Bl. Djевичu i Presveto Srce Isusovo. Neumoran je u tom radu nesamo među školskim drugovima u travničkom Sjemeništu nego za vrijeme školskih praznika i među seoskim svjetom svoga zavičaja. I kamo ne može sam lično doprijeti i život riječi poraditi za širenje slave Božje, on nastoji da barem pismima i pismenim porukama raširi tako dragu mu pobožnost prema Božanskomu Srcu našega Spasitelja. Kamo sreće, da bismo se svi ugledali u ovoj stvari u primjer Petra Barbarića! Ne bismo trebali onda dugo čekati sretni čas, kad će se cijeli hrvatski narod okupiti oko stijega Presv. Srca.

*

Kao luč u tami, tako svjetli nama uzvišeni lik Petra Barbarića u ovo naše nesredeno poslijeratno doba. On nas uči, da

visoka krepst je svojina samo izvjesnih zemalja i naroda, nego da je ona cvijet, koji može na svakom tlu cvjetati, samo ako se nade marna ruka, koja će taj cvijet zalijevati i gajiti. Barbarić, koji se naročito ugledao u sv. Ivana Berchmansa, uči nas ujedno najlakši i najjednostavniji put do krepst i svetosti — a taj je točno i savjesno s dobrimi nakanom vršiti svoje staleške dužnosti strpljivo i boguodano snositi poteškoće života te apostolski djelovati na svoju okolinu. Ovim putem može svatko ići. U tome i jest vrijednost Barbarića kao uzora, da ga naime svatko može vrlo lako naslijedovati.

I mnogi su ga doista i naslijedovali, a i danas ga naslijeduju. Nesamo kod nas, nego i na strani. Njegov životopis preveden je na više evropskih jezika i strana katolička omladina čita taj životopis čak revnije nego naša hrvatska mladež.

Petar Barbarić je dakle jedan od onih rijetkih hrvatskih sinova, čije je ime prešlo granice rodne zemlje. Po Petru Barbariću upoznavaju veliki katolički narodi naš mali hrvatski narod i cijene ga. U Barbariću i po Barbariću hrvatski je narod prinošio svoj obol za izgradnju idealnog tipa katoličkoga mladića. Radi toga mi se svi ponosimo Petrom Barbarićem. I molit ćemo se Presv. Srcu, ako je to na veću slavu Božju i spas duša, neka bi što skorije milostivo dopustilo, da ime Barbrićevo još sjajnije sine i njegova se slava još dalje pronese.

Dr. Petar Cule.

Neneta, Junakinja Žrtvica. Sv. Oiac Papa Pijo X. rekao je: »*Bit će svetaca i među djecom.*« To se proročanstvo ispunjuje upravo u ovo posljednje vrijeme. Svuda niču Sveta djeca. Zaista utješna pojava u ove naše dane. Rana sv. Pričest čini ih svetima.

Takvo dijete bila je i Neneta. Već je na mnogo jezika izašao njezin životopis te je u mnogo biljada otisaka raširen svijetom. Nije ni čudo, ta Neneta je kao i Živko dijete naših dana.

Bila je kao i ostale djevojčice u njezinoj dobi. Nije činila ništa neobična. Rado se igrala. Imala je i svojih dječjih mana. Samo se ona odlučno protiv njih borila. Sve više ih svladavala, dok ih nije sasvim iskorijenila. Hrlila je upravo putem krepst sve tamo do najviših stupnjeva. Stoga je i postala *junakinjom Žrtvica i mučenicom Božje ljubavi.*

Ta je knjižica osobito zgodna i poučna za djevojčice pa je stoga i prikladna za školsku nagradu ili uspomenu na prvu svetu Pričest ili za dar. Vanredno napelo se čita. Svako dijete trebalo bi ju pročitati. — Dobiva se kod *Župnog ureda sv. Marije u Zagrebu, Kaptol br. 3.*

Treći Red sv. Franje u Zagrebu (*Kaptol*) otvorio je početkom studenoga o. g. »Sklonište sv. O. Franje« u svojem domu na Orlovcu br. 2. — Nova zgrada, blizu šumice, na svježem zraku, sunce sa svih strana! Do crkve sv. Ksavera i tramvaja ima samo par minuta, u samom skloništu nalazi se i kućna kapelica, gdje se dnevno čita sv. Misa. Primaju se samostalne gospode na stan s potpunom opskrbom a i bez opskrbe. Članice Trećega reda imaju pogodnosti. — Sva obavještenja daje uprava »Skloništa sv. O. Franje«, Zagreb Orlovac 2. (čč. Sestre sv. Križa).

„Neka se vjerna i čista uda u Kristu . . .“

Strahovita površnost vlada danas u svijetu. Nerijetko se i najvažnije i najsvetiće dužnosti obavljaju bez ikakve savjesnosti, brizgivosti, bez ikakva obzira na Božje i crkvene zapovijedi. Jasno je, da uslijed toga tolike svete i uzvišene stvari stradavaju.

Ova očajna površnost opaža se i kod nas u mnogim stvarima, pa tako i u onom tako važnom poslu: u sklapanju zaruka i ženidbe.

Što je koja stvar svetija i važnija, što su joj veće i sudbonosnije posljedice, to joj treba posvetiti više brige i pažnje. Ženidba je sveta stvar, jer je sakramenat, važna stvar, jer o njoj ovisi doživotna budućnost ženidbenih drugova kao i budućnost one djece, koja se po Božjoj promisli imaju u toj ženidbi roditi. Ženidba je sveta i važna, jer o njoj ovisi budućnost Crkve i naroda. Pa ipak joj se ni blizu ne posvećuje onoliko brige, koliko bi se moralо, nego se naprotiv u mnogo slučajeva postupa tako nerazborito, nepomišljeno, a da ne kažemo i grješno.

U čemu se kod nas u toj važnoj stvari grijesi?

Današnje obitelji vrlo slabo pripravljaju svoje sinove i svoje kćeri za budući brak. To je činjenica, koju svaki dan gledamo. Prvo zato, što možda i sami roditelji ne žive sredenim obiteljskim životom, nego imaju »svoje« putove, koji se i te kako protive svetosti i ozbiljnosti braka. Kako će ovakovi roditelji uliti u srca

Sveti Ivan u Otkrivenju gleda Prečistu Djesticu.

svojih sinova i kćeri sveto i ozbiljno shvaćanje braka? Kako će se valjano pripraviti za brak mladić ili djevojka, koja nije odgojena u pravoj kršćanskoj stegi, u poslušnosti, čednosti, čistoći i marljivosti? Kako će ženidbeni kandidati održati vjernost u budućem braku, ako ih se, čim su malo ponarasli, puštalo bez ikakova nadzora na ulicu i u društvo, gdje su se naučili odveć slobodno, nedopušteno i grijesno vladati jedni prema drugima?

Zato i Sveti Otac Papa Pijo XI. u svojoj okružnici o kršćanskom braku opominje na potrebu i daljnje i bliže priprave za svetu ženidbu: Sveti Otac veli ovo: »Ne može se poricati, da se već u vrijeme djetinjstva i mladosti u srcima dječaka i djevojčica pripravlja i postavlja čvrst temelj sretna, a razvaline nesretna braka.«

Roditelji! Vi ste kovači sreće svoje djece! Kolikim se nesretnim sinovima i kćerima otvaraju oči istom nakon žalosnoga brodoloma u braku! Ovakovi, kojima je životna radost zauvijek uništena, znaju doći do gorkoga osvjeđočenja, da su im ovakovu budućnost skrojili roditelji, jer im nisu davali pouke, nego su ih upravo gurali u opasnost, da izgube vjeru, poštenje i nevinost, ne bi li tobože na ovaj način našli »bolju« partiju. Kolika odgovornost pred dragim Bogom!

Nedostatan oprez u izbiranju ženidbenoga druga. Nerijetko se dogada, da ni mladić ni djevojka ne razmisle pravo, da li je doista volja Božja, da stupe u zakonitu životnu zajednicu. Ako se mladić i djevojka zaljube, to još nije dokaz, da su oni jedno za drugo. Srce ne može suditi — zato je razum tu!

Kada dakle mladić i djevojka žele stupiti u ženidbeno zvanje, oni se prije svega moraju dobro poznavati i to nesamo po dobrim svojstvima, nego i po pogreškama i nastranostima. Treba da se ozbiljno pitaju, hoće li kroz cijeli život moći snositi stanovita pomanjkanja osobe, s kojom se kane vjenčati. Medeni dani prve ljubavi brzo prođu, a preostane kruta svakidašnjica sa svim svojim teškoćama. Ako se pri sklapanju braka nije računalo sa pogreškama, kako će kasnije ustrajati pod jarmom ženidbene veze? Zato neka djevojka dobro pozna momka kakav je: je li pjenjica, da li psuje i t. d. Za takove neka ne ide.

Mladić i djevojka, koji se kane zakonito uzeti, treba nadalje da i po svom zvanju i znanju, po svom društvenom položaju, a napose po vjeri zajedno spadaju. Kako će učeni muž u neukoj ženi naći »pomoćnicu« života ili učena žena u neukom mužu pomoćnika u životnoj borbi. Može li vjeri odani ženidbeni drug naći razumijevanje i utjehe uz bezbožnog ženidbenog druga. Koliki se i u tome prevare, pa zato moraju kroz cijeli život gorko okajavati svoj nesmotreni korak.

U našim se krajevima događa i to, da se mladić i djevojka uzimaju samo radi materijalnog interesa, radi imetka. Ni ovakovi ne mogu biti u braku sretni, jer im manjka ono, što je za sretan brak najvažnije: međusobna ljubav i razumijevanje.

O tako važnoj stvari, kao što je izbor doživotnog ženidbenog druga, treba mnogo razmišljati, pitati za savjet roditelje i kojega svećenika, a treba se i moliti, osobito Duhu Svetome, za rasvjetljenje pameti i Sv. Obitelji, uzoru svake katoličke obitelji.

Oprez prije vjenčanja. Ako se dvoje mlađih ljudi nakon zrelog promišljanja i savjetovanja zaručilo, onda treba da se u svoj ozbiljnosti, u nevinosti i čistoći srca, priprave za budući brak. Nije moguće izreći, koliko je važno, da zaručnici svoje zaručničko vrijeme čisto i nevino sprovedu, kao što nije moguće riječima izraziti, koliko je šteta, ako zaručnici pogaze svoj vijenac nevinosti. Nema toga zaručnika ni te zaručnice, koja ne bi kasnije u životu, ne jedamput, osjetila gorke posljedice ovakovoga prestupka.

Da se to ne dogodi, moraju zaručnici, a još više njihovi roditelji, nastojati, da poznanstvo i zaruke ne potraju dug o, nego da nakon zaruka što prije dode do vjenčanja. Pogotovo ne smije da bude »zaručničkih« poznanstava među osobama, za koje je sigurno, da se ne će ili ne mogu zakonito uzeti. Nije li ovakovo poznanstvo hotimično i svjesno izvrgavanje najtežim grijesima?

Nadalje je potrebno, da zaručnici u svojim razgovorima nikada ne budu bez nadzora, bez svjedoka. Opred je svagdje na mjestu, osobito u ovoj stvari. Prvo zato, što se nikada ne može vjerovati slaboj, na zlo sklonoj ljudskoj naravi, i drugo, da se zlobnim jezicima ne pruži povod, da koješta pripovijedaju. A razumije se, da nije dopušteno, da zaručnici prije vjenčanja stanuju zajedno.

Osobito je važno, da zaručnici upravo za vrijeme zaruka marljivo mole, slušaju svete Mise i češće primaju slike sakramente.

Kamo sreće, kad bi se naši katolički mlađi i naše katoličke djevojke uvijek vladale prema ovim pravilima. Kakovi bi to danas sutra bili muževi i žene, kakovi oci i majke! A onda bi im i pokoljenje bilo valjano! Onda bismo mirno mogli gledati u budućnost našega ispašenoga hrvatskog i katoličkog naroda. **I. Kukula D. L.**

Jedna Krizma Vrhbosanska. Napisao Dr. Ivan Šarić nadbiskup i metropolita vrhbosanski. ARA, Sarajevo, Koroščeva 15.

Preuzvišeni nadbiskup iznosi nam u ovoj poučnoj knjižici svoje dojmove sa ovogodišnjem Krizme po nadbiskupiji. Narod je svoga natpastira svagdje dočekivao s najvećim slavljem: nepreglednim povorkama okičenih kola i konjaničkih, slavolucima, pučanjem i gruvanjem mužara, govorima, deklamacijama. Već i radi toga toplo preporučamo ovu knjižicu, jer ćete vidjeti, kako naš Bošnjak drži uz svoga Nadbiskupa. Preuzvišeni je na Krizmi posjećivao seljačke kuće. Preporučivao je svagdje, da se u svaku katoličku kuću unese slika Srca Isusova (str. 6.), poučavao je narod, kako da molí krunicu Srca Isusova (str. 15.). Čitava Krizma bila je veliko širenje pobožnosti spram Presvetog Srca. — Uzmite i čitajte.

Glasnik svojim prijateljima

Hvala vam, dragi prijatelji, od svega srca! Hvala na ljubavi, kojom ste mi dolazili u pomoć i darovima i dobrim riječima; hvala na revnosti, kojom ste me širili. Iza Boga imam pogotovo vama zahvaliti, što sam ove god. dobio znatan broj novih preplatnika.

Hvala vam na priznanjima, jer sam ove godine dobio toliko pohvalnih priznanja, da bih mogao od njih sastaviti debelu knjigu. Najviši naši crkveni dostoјanstvenici, zatim prečasni župnici, kapelani, katehete, profesori, liječnici, daci, seljaci, radnici poslali su mi vanredno pohvalnih pisama. Svi priznaju da je »Glasnik Srca Isusova naš najbolji hrvatski vjerski časopis«.

Hvala vam na prijateljskim osjećajima prigodom raznih napadaja na mene. Ove sam godine morao strahote podnijeti, sa svih strana neprijatelji na mene navališe, često sam bio u velikoj opasnosti; a vi, prijatelji, kojima je to bilo poznato, pokazali ste, da me silno ljubite. Hvala vam!

Naši neprijatelji rade svim silama, da rašire mržnju, a mi radimo, da zasijemo ljubav Srca Kristova. Ja ču u to uložiti sve sile. Prolistajte samo svih 12 brojeva ove godine, pa ćete vidjeti, da sam svojim člancima, pjesmama, crticama i slikama, koje sam po čitavu svijetu skupljao, dostoјno ispunio svoj zadatak. A u Novoj Godini ču uložiti još veći trud.

Troškovi su mi strašni. Ja sam jedini, koji imam omot u bankrotisku; to je najmoderne, ali je i strašno skupo, pa ja se ipak žrtvujem, da vama ugodomim. Same slike u Glasniku, bez omota, koštaju me mjesечно preko hiljadu dinara. A da i ne spominjem mnoge druge tiskarske stvari. Troškovi su silni. Zato, dragi prijatelji, molim vas lijepo, da i vi uredno šaljete preplatu, da me se sjetite kojim milodarom i da nadete novih valjanih preplatnika. Jedino tako ču moći izlaziti sve ljepši, jer ja nemam fundacija, dohodaka; ja živim jedino od vaše preplate i milodara.

Braće i sestre! Molim Vas lijepo da ne ostavite Srca Isusova, da ne ostavite mene, koji sam Njegovo glasilo. Molim vas, proširite me što više, dajte da zadem u svaku hrvatsku kuću. Ne oglušite se ovim mojim molbama.

Blagoslov onoga Srca, koje nikomu dužno ne ostaje, neka se spusti u vaša polja i domove, neka se u najvećem izobilju izlije u vaše besmrtnе duše.

UREDNIŠTVO i UPRAVA.

Sirotinja zabe . . .

Neopazice i nečujno — kao netko tko nema najboljih namjera — došljala nam se i opet zima.

Iscrpena zemlja sniva pod krhkim bijelim tkanjem svoj san, da se ponovno na prvi cjevolj prolećnog sunca probudi i potjera novom snagom u žile i korijenje obnovljeni život: sve će se opet raspupati, rascvasti i razbujati. Zima je samo prolazno stanje odmora, što dijeli razdoblja puna života i djelatnosti. Promatramo li ovako, zima će nam se učiniti lijepom.

I drugih čara imade zima. Tko će izreći djetinju radost nad zimskim bijelim snijegom, tko će izmjeriti veselje nestasne mlađeži nad zimskim sportom i igrama u bijeloj prirodi.

Pa i za odraslog čovjeka u običnim prilikama zima ima svojih privlačivosti. Zima je doba kućnog, obiteljskog života. Više nego inače borave ljudi među svojima oko kućnog ognjišta, a to je tako lijepo i ugodno.

Ali u isto vrijeme, dok zemlja kao začarana počiva, dok se toliki veseli snijegu, dok mnogi sjede u toplim zakutcima svojih kuća, imade veliki, ogromni broj ljudi, kojima je zima strašan i okrutan neprijatelj.

Brate i sestro! Promisli, da dok ti možda čitaš ove retke u prijatnoj topolini, sit i dobro odjeven, imade tisuća i tisuća tvoje braće i sestara, što bez kruha i ruha drhće od zime. Sjeti se samo one malene, nevine dječice, što bez ikakve svoje krivnje već kušaju gorčinu života. Da ti je zaviriti u one podrumske prostorije po gradovima, da ti se zagledati u one jadne potleušice po našim selima u kojima zimaju siromasi!

Čemu opisivati? Vremena su takova, da svi mi pozajemo bijedu iz blizine. Na svakom koraku susrećemo mnogo ljudi, kojima manjka najpotrebitije, napose sada zimi, kada je čovjek više izložen nepogodama vremena i bolestima; kada se teže nalazi zaposlenje i prehrana.

Pa tko su ti ljudi? Tiče li nas se uopće njihov udes?... Ti siromasi, što gladni, slabo odjeveni drhće od studeni po vlažnim podrumima, što se bez nade povlače ulicama, ti siromasi su članovi one iste ljudske zajednice, kojoj i mi pripadamo, to su sinovi onog istog naroda, kojega sudbinu svi mi dijelimo. Dakle već čisto kao ljudi, kao rodoljubi ne možemo ostati ravnodušni prema nevoljama sirotinje.

Ti siromasi jesu naši »bližnji« s kojima nas je upoznao Božanski Spasitelj. Bližnji — svaki čovjek, koji je u nevolji — s nama je kao brat po Kristu najuže povezan i kao kršćani dužni smo učiniti sve što možemo, da mu olakšamo život. Djelotvorna ljubav k bližnjemu jest znak po kojem se raspoznavaju učenici Isusovi!

Citatelju Glasnika, ti si i štovatelj Presvetog Srca Isusova. Ti znadeš, da je to Srce »žarko ognjište ljubavi«. Zar da te ne raspali njegov žar, zar da tvoje srce ostane hladno za bijedu bliž-

njega, koji je — svaki pojedini — zjenica oka Gospodinova. Pravi štovatelj Presv. Srca mora biti upravo dosjetljiv u pronalaženju načina kako bi djelom zasvjedočio svoju ljubav k bližnjemu.

Ali kako? Komu da pomognem? Nemam ni sam!

Komu? Tko će tu mnogo razmišljati pokazuje, da njezina ljubav nije iskrena. Ta ne živiš valjda u tako sretnu kraju, gdje nema nikoga, koji bi bio potreban pomoći. Zacijelo ima u kući, u susjedstvu, u ulici, u selu netko, koji sada zimi stradava. Njemu pomozi. Ako zaista ne poznaješ nikoga takvog, daj svoju pomoć kakovom dobrovornom katoličkom društvu, koje zaslužuje povjerenje. (Za zagrebačku nadbiskupiju organizirana je središnica za pomaganje sirotinje — »Karitas«). Tko ima pravu volju da pomogne, naci će već potrebnoga! Bojiš se dati nevrijednome. Znaj, da je bolje dati i desetorici nevrijednih nego uskratiti jednom, koji doista zaslužuje pomoći.

Kako? Prije svega treba davati drage volje iz vrhunskih pobuda, da djelo bude zasluzno. Što i koliko ćeš dati ovisi o tvojim prilikama. To može svaki sam prosuditi. Ne budi škrt! Ne znaš neće li i tebe jednoć zadesiti nevolja, da ćeš trebati pomoći; kako bi te boljelo, kad bi naišao na tvrdo srce...

Nemam ni sam! Bit će i takvih, koji doista nijesu u stanju da bi koga pomogli — oni mogu dati samo: sućutno srce i molitvu. Ali ogledaj se malo oko sebe, pa ćeš vidjeti, da ih ipak imade mnogo, koji imaju manje nego ti. Ovima pomozi koliko možeš. I vjeruj, brate i sestro, da baš sirotinja najviše žrtvuje za sirotinju. To se je vidjelo ove godine na Svesvete u Zagrebu, kad su katolici skupljali za sirotinju. Nijesu dali ništa vode komunista i socijalista i bogati nekatolici: bankiri i trgovci.

Imaj na pameti onu: Dajte i dat će Vam se! Ono što smo dali bližnjemu u nevolji, dali smo samom Gospodinu. Na taj način stvaramo si kapital, koji se ne može »zalediti«, kojemu nijedna inflacija ne može oteti vrijednosti. — Brate i sestro! Molim te, sjeti se kadikad, da sirotinja zebe . . .

A. Wurster D. I.

Mamin račun

Slušao Pero, kako tata čita mami račun zidara, što im je nedavno nešto popravljao u kući. I onda se u maloj glavi počnu rojiti misli: »Zar ne bi i ti mogao napisati mami kakav račun?« — Mališ ga je zbilja napisao: »Išao sam u pekaru po kruh: 1 dinar; za čišćenje cipele: 3 dinara; išao sam nekoliko puta u dućan: 2 dinara i t. d., dok se nije sakupilo 10 dinara.

Mama je pogledala račun i šutila. Navečer je našao Pero u tanjuru 10 dinara i zadovoljno ih turio u džep.

Ali sutra ujutro nade on na istom mjestu mamin račun: »Za stanovanje kroz 10 godina: ništa; za jelo kroz 10 godina: ništa; za njegovanje u bolesti: ništa; za pranje i krpanje rublja i odijela: ništa; sve skupa ništa.

Pero je čitao i zastidio se. Tiho je ustao, odšuljao se u kuhinju, sakrio lice u mamino krilo i kriomici turio onih 10 dinara u džep mamine pregače. Više mu nije dolazilo na pamet, da šalje mami račun.

1. Duhovne vježbe svećenika; u sredini preuzv. nadbiskup Dr. A. Bauer, a njemu s desn. Sv. Đardu. — 4. Krasni i veliki oltar Presv. Srca, što ga je iz zavjeta podigao u crkvi u Dr. Bačić (vidi dopis iz Stona). — 7. Dobojski Križarsko Bratstvo. — 8. Macinec: Predstava nić: Križari (v. dopis). — 11. Dobre i valjano društvo Srca Isusova iz Pregrade. — 12. M — 14. Tršće: predstava Djev. društva Srca I. (vidi dopis).

JESTE LI ODUŽILI PR

u preuzv. Dr. J. Srebrnić. — 2. i 3. Marno i radino Djevojačko društvo Srca Isusova u Dalju Subotičanin Alba Stipić. — 5. Ložišće: Križarsko Bratstvo (vidi dopis). — 6. † kan. a djev. dr. Srca I. (dopis). — 9. Novoblagoslovljeni križarski dom u Klakaru. — 10. Desilići Križari iz Desinića. — 11. Revna povjerenica Glasnika na Rijeci gđa Margareta Randić.

ET PLATU SRCU ISUSOVU?

Sami odbaciše Majku pa i nas tjeraju na to

Zenoborci pa pismoznaci svih vrsta: biblisti, adventisti i baptisti — svi su oni jedni te isti, kada se radi o Majci Božjoj.

Oni inače nijesu jedni te isti. Oni se »ne voze u istim kolima«. Oni svaki svoje tjeraju.

Ali kada se radi o Majci Božjoj, onda su oni svi od reda čisto isti.

Oni ne trpe Majke Božje, oni Je ne vole, oni su Je odbacili...

Oni za Nju nemaju vremena. Oni imaju drugih briga...

Zenoborci zaokupljeni silnim poslom oko svoga okrugloga četverokuta, nikako ne dospijevaju voditi računa o Najsvetijoj među ženama. A istini za volju valja priznati, da od čeljadeta zarobljena bestidnim grijehom ne možeš ni tražiti, da se oduševi za Onu, koja je sva bez grijeha i da Joj služi, kako Ona hoće i kako Njezin Sin hoće. Zato se kod zenoboraca Marija ne štuje. Smeta im... Odbacili su je...

Baptistima smeta Blažena Djevica Marija, jer nam je svima rekla: »Što vam god rekne moj Sin, to čini te!« (Ivan 2, 5). A Isus nam je rekao, da se služimo Njegovim svetim Sakramentima. No baptisti su po nauci svoga duhovnoga začetnika Lutera odbacili sve sakramente osim krštenja, pa im onda smeta Marija i Njezina točnost, kojom Ona traži, da izvršujemo sve, što nam je god rekao Njezin Sin.

Adventisti i biblisti doista nemaju nikako vremena za Isusovu i svoju Majku, jer izgleda da ih je ova potraga za datumom sudnjega dana toliko zaokupila i zarobila, da nemaju vremena da izmole koju Zdravomariju. Nitko im pametan doduše nije natovario toga suvišnoga posla, da tragaju za datumom sudnjega dana, a najmanje Isus. On je samo rekao: »Bdijte, jer ne znate ni dana ni časa,« (Mat. 25, 13) a nigdje i nikada nije rekao: »Istražujte datum sudnjega dana!« Što više, On je takovo nastojanje izričito odbio kao: »Nije vaše, da znate vremena i časove, što ih je Otac odredio svojom vlašću!« (Apostolska Djela 1, 7).

Uzmite bilo koju adventističku knjigu, što ju je izdao Šašić u Novom Sadu ili »Preporod« u Beogradu; uzmite časopis »Samaričanin« glasilo »jugoslavenskih adventista«. Nigdje ni riječi o Majci Božjoj. Mi katolici kažemo, da se po Mariji najlakše dolazi do Isusa, jer smo po Mariji uopće i dobili Isusa. Naše je geslo: »Po Mariji k Isusu!«

Adventisti ne kažu tako. Kod njih se Marijino Ime ne smije ni spomenuti. To bi bio — grijeh! Ako tko želi naći pravi put Kristu, neka ne pita Marije za savjet i neka ne ište od Nje pomoći, nego neka ide »sestri Vajtovoj«, nekakvoj njihovoj »proročici«, koja je najprije bila baptistkinja kao i adventisti, a onda

okrenula baptistima leđa, kao što su i baptisti okre-nuli leđa protestantima, a protestanti Katoličkoj Crkvi. Ta je dakle »sestra Vajtova« (Ellen G. White) napisala engleski, netko je preveo, a Šašić iz Novog Sada izdao knjigu »Put Kristu«. I tako u adventista vrijedi načelo: »Po sestri Vajtovoj k Isusu!« Ta naime »sestra« zna taj put bolje od Isusove presvete Matere!!! Zato kod adventista bilo koje vrsti ne smije se Marijino presveto Ime ni spomenuti, jer bi to bio »grijeh«, ali kada koji od njih zaintači »vozdzati« tu »sestru Vajtovu«, onda, brate, u znak poštovanja valja da padneš na zemlju!

A što se tiče baptista, koji prijekim okom gledaju na ove svoje »otpadnike«, za njih vrijedi ona riječ: Opet isto, samo malo drukčije.

Uzmite »Glas evandelja«. To je baptistički glasnik, a ureduje ga gospodin Vinko Vacek, predsjednik baptističkoga saveza, Zagreb, Ulica 29. X. 1918. U tome »Glasu evandelja« ima sasvim neevandeoskih napadaja na Katoličku Crkvu, ima loših stihova i latinicom i cirilicom štampanih, ima telegraf-skih pozdrava Bogoljubu Jeftiću i njegovu »velikom radu«, na koji je, kako nas uvjerava »pretsjednik« Vinko Vacek, Jeftića sam »Svevišnji postavio«, ima loših prijevoda s engleskoga (gospodin Vacek naime nije Hrvat i do danas nije hrvatski naučio govoriti kako treba). Ima u tome »Glasu« Vacekova »evangelija« štогод hoćeš, ali o Majci Božjoj nikada ni rijeći.

Svi su dakle ženoborci i svi pismoznanci: svi bibliсти, adventisti i baptisti u svom ponašanju prema Blaženoj Djevici Mariji jedni te isti. Oni Nju svuda prešćuju.

Oni su odbacili Majku...

Sljako Fugel.

BEZGRJESNA.

* * *

Ali njima to nije dosta.

Oni i nas tjeraju na to!

Kad nam oni naturuju svoje knjige, svoje brošure, svoju »vjedu«, kad nas izvlače iz Katoličke Crkve, kad nam zavedenu braću vuku na novo »krštenje«, onda se tu njima radi i o tomu, da ostavimo i pogazimo sve, što je Blažena Djevica Marija, rođena Majka Božjega Sina Isusa Krista i po milosti Božjoj Majka i Kraljica Hrvata, za nas učinila kroz 13 vjejkova naše katoličke prošlosti. Oni idu za tim, da nas otkinu od Marije, da nas nagnaju na to, da Je — odbaci... Oni rastavljaju Isusa od Marije, oni rastavljaju djecu od Majke. To je u suštini rabota svih ženoboraca i svih pismoznanaca.

Ali: što je Stvoritelj sastavio, čovjek ne ka ne rastavlja!

Ne dajmo se rastaviti od Marije mi Hrvati-katolici! Da li mi možda mislimo potrgati sve krunice Gospine, što smo ih do sada prebirali? Da li mislimo pogaziti i popljuvati sve Marijine slike i zastave? Da li mislimo razoriti sva Marijina svetišta u našemu narodu? Jesmo li sporazumni s time, da bombom dignemo u zrak Mariju Bistrigu, Trsatsku Gospu, Tekinsku, Ilačku, Voćinsku, Remetsku, pa Gospu na Kondžilu, na Krasnom, na Trškom Vruhu, na Žalosnoj Gori kod Mošunja, pa Gospu od Skrpjela i u Sinju, pa od Kamenitih Vrata u Zagrebu, pa bijele dvore Kraljice Hrvata na Zagrebačkoj gori? I hoćemo li se odreći Lurdske Gospe, kojoj smo mi Hrvati već davno srce zapisali? A to zapravo traže od nas i ženoborci i pismoznanci!

Ali pitajmo se: tko su i što su nama Hrvatima ti ljudi?

Što su nam oni, koji sjede na »Svetioniku«, Beograd, Višegradska 15? Što su nam oni oko »Preporoda«, oni oko »Glasa evanđelja«, oni oko »Samarićanina«? Što su nama Šašić i komp.?

Čemu se ima nadati onaj, tko se Majke Božje odrekne za ljubav onih, koji sjede na »Svetioniku«, Beograd, Višegradska 15? — Dobit će uvid u — »Jehovine namjere«, to jest: njihove. To znači: kako da se potkopa i uništi katolička vjera u hrvatskomu narodu.

Čemu se ima nadati onaj, tko se Majke Božje odrekne za ljubav onih oko »Preporoda«, Beograd, Zeleni Venac 1? — Dobit će postotke od prodanih knjiga.

Čemu se ima nadati onaj, tko se Majke Božje odrekne za ljubav Šašića i komp., Novi Sad? — Dobit će možda malo više postotaka, a možda i manje.

Čemu se ima nadati onaj, tko se Majke Božje odrekne za ljubav »Samarićanina«? — Dobit će možda od »Dobrotvorno samarićanskog društva« kilu graha i kutiju konzerve za Božić.

Čemu se ima nadati onaj, tko se Majke Božje odrekao za ljubav gospodina Vinka Vaceka, Zagreb, Ulica 29. X. 1918? — Gospodin Vinko Vacek, predsjednik baptista, stavit će ga u »Glasu« svog »evangelja« svima nama za uzor, kao što nam je stavio Maricu Severinsku iz Močila kraj Severina na Kupi. Ta je Marica Severinska otpala od katoličke vjere. O tome svomu činu spjevala je vrlo lošu pjesmu. Gospodin Vinko Vacek štampao je tu pjesmu u »Glasu« svog »evangelja«, u 3. br. 1935. U toj se pjesmi Marica Severinska hvali, što je otpala od katoličke vjere, što više ne moli Gospinu krunicu, što ju je Gospod riješio toga bremena, i što više ne voli ni crkvu ni oltare. Ovo odlikovanje, što je milošću gospodina Vinka Vaceka u dio pala Marici Severinskoj iz Močila na Kupi, da se mogla ovako javno u »Glasu« Vacekova »evangelja« pred svim Hrvatima isповjediti, sigurno je toj istoj Marici prebogata naknada za to, što više ne moli Gospine krunice i što je u stvari ostala siroče bez Majke. Glavno je, da je ona sada ovčica »pretsjednika« Vinka Vaceka.

Čemu se ima nadati onaj, tko se Majke Božje odrekne ženoborcima za ljubav? — Dobit će crva u dušu, koji će ga gristi i danju i noću.

Kome je milije sve ovo od Majke Božje, Kraljice Hrvata, neka ide ili ženoborcima ili pismoznancima; na istom je gubitku.
O. Stjepan Krizin Flodin D. L.

Sveti Ambrozije

7. prosinca.

Ao jada, s kog Solun postrada,
Plaća, vriska, što u njem zavladal
Svijet goloruk vojska opkolila,
Pa ko žito kosi ga bez mila;
Do tri sata sjekla sablja slijepo,
Bolo kopljje, topuz glave cijepo,

Pa kad bilo trudnoj vojsci stati,
Imao si što i pogledati:
Širom cirka od krvi rumena
Sedam hiljad ljudstva pomorenih
Strašan poso u krčansko vrijeme —
Tko na dušu to naprili breme?
U Solunu digo narod bunu,
I dok bijesna orila se vika,
Pala glava carskog namjesnika.
Kad ti glasi stigoše u Milan,
Planu care, Teodozij silan,
Prenagli se, dade nalog hudi,
Da na igre pozovu se ljudi,
Kad se sjate, da ih vlasti smilate.
Car domala povrati se k svijesti
Pa glasnika s boljom posla vijesti,
Al taj dode, kad već sprovod prode.
S grozom sluša nadbiskup Ambroziј
Što učini nagli Teodozij;
Suze lije, javlja caru smjelo:
»Okaј, care, strahovito djelo!«
Teodozij to olakso prima,
U crkvu se puti s dvoranima.

Sve se tješi: »Ambrozij me ljubi«,
Ipak nekud u misli se gubi.
Pozna care nadbiskupa svoga:
Ljubi njega, al još više Boga.
Nekadanja carica Justina,
Što vladala za malog je sina,
S Ambrozijem rat je ratovala,
No na kraju krila su joj pala.
Crkvu njemu otet smjerala je,
Da je svjetlu krivotvornom daje,
Al u ljutu zasjekla je stijenu,
Biskup reče njoj i sinu njenu:
»Uzmite mi imanje, slobodu,
Spalite me, bacite u vodu,
Hrama vama živ ne ču da predam,
Nosite moje, Božjega vam ne dam!«
Zubima bi kao ljuta zvijerka
Samljela ga bila krivotvjerka,
Al je narod uz svog nadbiskupa
Ko stupovlje što je s hramom skupa
Svog pastira car i ljubi stoga,
Jer je i sam srca junaka koga,
Ipak jutros, što je hramu bliže,
Spušta glavu sve niže i niže.
I baš hoće da u crkvu zade,
Kadli pred njim Ambrozij se nade,
Na licu mu ozbiljna milina,
A u oku vatra Ilijina.
»Stoj, o care!« s usta riječ mu leti.
»Ti ovakav u crkvu češ smjeti?
Ti u Božjem da se moliš puku,
Dok ti curi krv tolika s ruku?
Ta li usta krv će Božju pitи,
Usta, što su kobnu riječ izrekla,
S koje krv je nevin protekla?
Natrag care, pokorom se peri,
Dotle ovih ne prelazi dveri!«
Car, što mogo da se s lavom zgrabi,
Sad tek šanu ko dječarac slabí:
»I kralj David bi u grijehu eno,
Pa mu ipak bješe oprošteno...«
»Istina je,« nadbiskup će strogo,
»Zgriješi David ko vladara mnogo,
Al pokorom opra sve krivine,
Što vladari ne mare da čine.
Naslijedovo li si prestupnika,
Naslijeduj ga sad ko pokornika!«
Ko opržen od jasnoga groma
Povrata se Teodozij doma;
Dvoranici graje, kude, psuju,
S gdjekih usta i grožnje se čuju.
Car ih kori i ponizno zbori:
»Nadbiskup je sudio mi pravo.
Mene bješe zastilepio davo,
Moj mi pastir veo s oka skide,
Sad mi istom pravo oči vide;
Riječ njegova bolost moju smrvi,
Oprat meni valja se od krvii...«
I car silni dade se na djelo:

Post i suze svagdanje mu jelo,
Čelom često dotiče se praha,
Sebe bije, hrani siromaha.
Tako prošlo osam mu mjeseci,
Došo blagdan, mio Božjoj djeci.
Bol se caru oko srca vije —
Bar na Božić da u crkvu smije.
Al nadbiskup na molbe ga vrue
Tek do praga Božje pušta kuće.
U odijelu pokornika bijedna
Eto cara skrušena i čedna,
Uz prag hramu na koljena klone,
Niz obuze suze mu se rone,
Sa usta mu molitva se glasi:
»Spasitelju, od krvi me spasi!«
Kad ga narod tako ugledao,
Sav sa svojim carem propakao...
U svem sjaju biskupske ornata,
Tad Ambrozij zasinuo s vratā,
Na licu mu pozajes, da jače
I od cara i od puka plache,
Al još molbe ne će da usliši,
Već govori: »Na, ovo potpiši!«
Pri tom caru pruža list papira,
I car čita volju natpastira:
»Teodozij, rimski care glamom,
Zaklinjem se Kristu Bogu pravom,
U mom carstvu da odsada veće
Nikad nitko bit pogubljen ne će,
Dok ne prode mjesec dana cio,
Otkad na smrt osuden je bio,
I dok potom ja uime Boga
Ne potvrdim osudjenja toga.«
Car potpis, nadbiskup se prignu,
Glavu svijeta na koljena dignu,
Pa od grijeha njega odrešuje,
Pod svetom ga Misom pričešće.
Otkad car se tako ponizio,
Kršćanin je mnogo dublji bio,
Posto uzor kršćanskog vladara,
A Ambrozij, koji ga pokara,
Ljubio ga kao cara svoga
I ko sina puna svih vrline.
Ambrozie, sunce Lombardije,
Sveti oče, Kristov borioče,
Što si pjesmom Božu uživisivo,
Što si ljudske grijehe oplakivo,
Što pomoglo Crkvi steći si sina
Gorostasa, svetog Avgustina:
O pogledaj strašna ljudskog stanja,
U vremena razbojstva i klanja!
Moli Krista, da nam pošle s nova
Natpastir — ljudi Tvoja kova,
I vladara — Kristovih junaka,
Da križ svjetu stazu k spasu nadu,
Jadnom svjetu stazu k spasu nadu,
Zaustave ovu ludu lаду,
Što po buri u klisure juri!

GUSLAR.

Katolički kino

Ruku na srce i priznajmo, da nas protivnici daleko pretječu u dosjetljivom pronalaženju sredstava i načina, kako bi svojoj ideji pribavili što veći broj pristaša.

Jedna od modernih tekovina, za koju mi katolici — napose kod nas — imademo premalo razumijevanja jest film i kino. Istina doduše, mi uvidamo koliko zla počinjaju loši filmovi, kako je strašan i poguban njihov utjecaj na mladež, lomimo rukama na sotonskom drskošću, kojom upravo nameće pokvarenost i opačinu. Zgražamo se nad ogromnim brojem onih što posjećuju kino. Znamo prigodice iznijeti koju statistiku i volimo pričati o tom što su drugi uradili, priznavajući, da bi tako nešto i mi morali učiniti. Ali kod toga se onda i ostaje. Čekamo i pričamo o katoličkom kinu, a ovaj nikako sam od sebe ne dolazi.

To je znak, da ili nijesmo pravo shvatili o čemu se tu zapravo radi, ili da nam nije iskreno stalo do toga. Inače bismo već štogod poduzeli. Već je pomalo smiješno i dosadno slušati što se u tom pravcu učinilo u Njemačkoj, Holandiji i Francuskoj. Učinimo nešto i mi!

Što? Ne treba poduzimati ništa, što bi bilo iznad naših sila i nezgodno u prilikama, u kojima se nalazimo. Naš rad mora biti praktičan, sa stvarnim izgledom u uspjeh.

Na primjer: Zar ne bi bilo moguće provesti bojkot — izbjegavanje — loših filmova i kinematografa? Kad bi katolici, napose u jednom manjem mjestu dosljedno provadali takav bojkot kina, uspjeh ne bi mogao izostati. A gdje treba — i protestirati. Vlasnici kina bi u interesu svojih džepova i te kako poveli računa o opravdanim zahtjevima katolika. Dakako, taj bi bojkot i protest morao biti dobro organiziran i jednodušno provadan. Zar za to nijesmo u stanju skupiti toliko svijest? To je eto posao katoličkih društava.

Gdjegod imade katoličkih dvorana, trebalo bi, ako ikako moguće, makar uz žrtve, nabaviti filmski aparat za prikazivanje. Time bi se pomalo krčio put katoličkom kinu. Napose su društva Katoličke Akcije pozvana, da se za to zauzmu. Film je kao i štampa odlično sredstvo apostolata. O tomu je naš Glasnik pisao ove godine 2 puta, a u sedmom je broju pisao po želji samoga Svetoga Oca Pape.

Možda nije daleko od ostvarenja kakvog poduzeća većih razmjera kod nas. Svako takvo nastojanje dužni smo poduprijeti. Nesamo riječima, nego i djelima i žrtvama. Katolička kina nigdje nijesu nikla iz zemlje, svagđe je trebalo promišljenog i ustrajnog rada i materijalnih žrtava, pa će tako trebati i kod nas. Toga si moramo biti svijesni i — početi moramo! Dajmo se brzo i ozbiljno na posao!

A. W.

Pitanja i odgovori

Pitanje: Zašto nekoji učeni ljudi do vjere pače i samog Boga ništa ne drže i tako neukima daju loš primjer?

Odgovor: Dobro kažete: »nekoji ljudi, jer ima i te kako mnogo vrlo učenih i to baš naučenijih ljudi, koji vjeruju. Razloge nevjere navada ukratko sv. Augustin: »Nitko ne nijeće opstanski Božji, osim onoga, koji želi, da Boga nema.« I Bakon verulamski: »Polovino i površno znanje udaljuje od Boga, a prava i ozbiljna znanost vodi k Bogu.« (Franjo Bacon baron de Verulam, filozof, živio 1560.—1626. Druga je ličnost Roger Bacon, franjevac, 1214.—1294.). Glasnik je o tom često pisao, a pročitajte u novom Kalenadru Srca Isusova i Marijina članak o bezboćima.

Pitanje: Kako se obavlja devetnica Petru Barbariću?

Odgovor: Prijе svega treba se lijepo ispvjediti i pričestiti, jer sve molitve ne koriste ništa, ako niјeste u prijateljstvu Božjem. Zatim nabavite sličicu Petru Barbariću i tamo je molitva, koju preporučamo za devetnicu. Samo za jedan dinar dobijete deset takvih sličica u Upravi našega Glasnika.

Pitanje: Molim, da mi se rastumače one riječi: »Nek ne zna ljevica, što čini desnica.«

Odgovor: Te riječi zabilježene su kod sv. Mateja u pogl. VI. Spasitelj opominje, da ne činimo dobra djela, napose ne dajemo milostinju, samo zato, da nas drugi vide i hvale, već skromno i čedno, koliko je moguće. Navedeni izraz je slikovit i znači: ni oni, koji su nam najbliži, ne treba da znaju za naša dobra djela. Nije tim nipošto isključeno činiti dobro i pred drugima javno; ako postimo i idemo u crkvu, bez sumnje će to nekdo opaziti. K tome dobro djelo javno učinjeno potiče i druge na dobro. Zato kad činimo javno dobra djela, treba da ih činimo ne da stečemo pohvalu i priznanje nego na slavu Božju i za dobro bližnjega.

Pitanje: Kakove obaveze imaju oni, koji nose škapular Majke Božje Karmelske?

Odgovor: Oni, koji su ga već primili, kako treba, imaju samo tu obvezu da ga na sebi nose dan i noć. I to škapular treba da visi jedan dio preko prsa a drugi dio preko pleća; medaljica pak škapularska može se objesiti oko vrata ili pričvrstiti na odjelo ili na koji bilo drugi doličan način nositi. Tko to ne vrši, ne griješi nikako ali nema ni koristi od škapulara. Gledate subotnje povlastice, ako je želite postići, raspitajte se najradije kod svećenika, koji vam je dao škapular.

Pitanje: Umre li netko nehotice u smrtnom griješu, može li mu se kako pomoci, da se spasi?

Odgovor: Tko umre imajući zaista na duši ma jedan samo teški (smrtni) griješ, taj je za uvijek izgubljen i tome se ne da više pomoći. — Ali riječju »nehotice« možda ste mislili reći ovo: ako netko želi da se prije smrti isповijedi, pa ne može dobiti svećenika i tako umre neispovijeden, ili što slično. Za ovakove se ljudi možemo pouzdano nadati, da će se spasiti, ako su htjeli a nisu mogli primiti sakramente umirućih pa su se pokajali. Bog ne traži od čovjeka ništa nemoguće nego u takovim slučajevima opršta grijehe svakome, ko se savršeno pokaje. Prema tome dobro je i korisno moliti se i dati služiti svete Mise za one, koji su »nehotice« umrli ne primivši sakramente umirućih.

Pitanje: Čuo sam već više puta, da ploča Isusova groba stoji metar-dva u zraku nad grobom. Je li to istina?

Odgovor: Nije istina nego puka priča, kojoj je možda dala povod jedna druga neobična pojava. U crkvi svetoga Groba vidi se naime još i danas veliki kamen s dubokom raspuklinom, koja je u posve drugom smjeru, nego li se to po prirodnim zakonima događa. Taj se je kamen raspuknuo kod smrti Spasiteljeve.

Pitanje: *Koји су главни гrijesi?*

Odgovor: Imate odgovor u svakom katekizmu i mnogim molitvenicima, naime: oholost, skupost (škrrost), bludnost, zavist, neumjerenošć u jelu i pilu, srđost i lijenos. A zovu se zato glavni, jer su glavni izvor mnogim drugim grijesima, a ne kao da bi u vijek bili smrtni ili teški.

Pitanje: *Može li se takav spasiti, koji živi i radi za svoju korist te hotimično drugima nepravdu nanosi?*

Odgovor: Nema toga grijeha, kojega Bog ne bi oprostio raskajanom grešniku. I doklegod je čovjek živ, ostaje mu mogućnost da se pokaje. Ali je vrlo teška stvar, da se u grijehu i nepravdi okorjeli čovjek najedamput (recimo na času smrti) obrati i pokaje. Njegovo grešno raspoloženje ne da se tako naglo promijeni naravskim načinom, nego treba za to velika, posebna i izvanredna pomoć milosti Božje. Tu posebnu milost daje Bog nekada grešniku radi drugih njegovih dobrih djela, ako ih je činio, ili radi molitava, što ih drugi ljudi za grešnika prikazuju. Nu koliko je takovih sretnih slučajeva — u tom je strašna neizvjesnost. Zato je strašno i bezumnoigrati se za svojim vječnim spasenjem. Takav je čovjek sličan onome, koji bi se bacio s visokog tornja u nadi, da će se ipak možda zgodno na noge dočekati i ostati živ. Vrlo su ozbiljne i u vijek istiniti riječi sv. Pisma: »Ne kasni obaviti se ka Gospodinu i ne odgadaj od dana do dana; jer će iznenada doći gnjev njegov i u vrijeme osvete upropastit će te« (Crkv. V. 8, 9.) »Tvrdo srce čeka na posljeku zla; i kto ljubi pogibelj, u njoj će propasti« (Crkv. III. 27.). — Sv. Augustin veli: »Krist je na krizu oprostio jednom razbojniku, da ti radi grijeha svojih ne očaš; ali oprostio je samo jednemu, da ne odgadaš pokoru do smrti.« — Napokon sv. Bernard: »Obraćenja na smrti su ne toliko primjeri koliko čudesa.«

Pitanje: *Koји су sinovi i kćeri naših praroditelja Adama i Eve osim Kaina i Abela, i kako se koji zove?*

Odgovor: Kao treći sin Adama i Eve spominje se izrijekom Set, rođeniza smrti Abelove. Zatim se veli za Adama da je kroz onih 800 godina, što ih je još proživio iza rođenja Setova, imao mnogo sinova i kćeri. Ovi se sinovi i kćeri ne nabrajaju pojmenice, jer nemaju posebne važnosti za svetu povijest. Set je praočac čestitih ljudi, sin mu je bio Henos, Henosov sin Kainan i t. d. Iz njegove loze su kasniji patrijarsi Noe, Sem, pa Abraham, Izak, Jakob te kralj David i napokon Krist Gospodin.

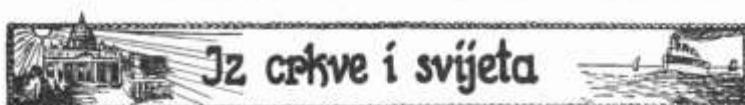
Kainovo potomstvo čine većinom zli i grešni ljudi. Za Kainovu lozu veli se u sv. Pismu ovo: Iza kako je već bio otisao od svojih roditelja Adama i Eve, Kain sa svojom ženom rodi Henoha, Henohov sin bio je Irad i t. d. Ovo se sve pripovijeda u Knjizi Postanka, pogl. IV. i V. (Ne valja zamijeniti slična imena Kain i Kainan, grešnog Henoha sina Kainova, sa pravednim Henohom, potomkom Setovim, koji je kasnije živio.).

Pitanje: *Hoće li me stići kazna Božja i prokletstvo od one osobe, koja me od sreća proklinje, što smo se rastavili, a brak nam nije bio valjan? Što da radim?*

Odgovor: Kad vam brak nije bio pravi brak, onda niste smjeli zajedno živjeti, pa zato ste samo izvršili svoju dužnost, kada ste se rastali.

Pitanje: *Smije li se škapular kod umivanja ili kupanja skinuti?*

Odgovor: Smije.

Imamo sliku sv. Jude Tadeja. Ovih je dana svečano postavljena na oltaru u Hrvatskom Narodnom Svetištu Srca Isusova kopija čudotvorne bećke slike sv. Jude Tadeja, rodaka Spasiteljeva i toga velikog pomoćnika u vremenitim potrebama. Narod se mnogo moli pred tom slikom.

Za one, koji gladuju, pokrenuli su u Zagrebu katolička i hrvatska društva veliku akciju. Hrvatska je žena skupljala pod pokroviteljstvom nadbiskupa Bauera, veliku akciju razvija Karitas nadbiskupije zagrebačke. Dobro je upamtiti, da marksistički (socijalistički i komunistički) bogati vode ne dadu ni pare i kad ih društva mole za potporu, otjeraju ih. Isto vrijedi i za neke bogataše, koji nijesu naše krvi ni vjere.

Komunisti dobili naredbu, da se ušuljaju u naše redove. Komunisti su bijesni, što se ovako raširila hrvatska i katolička misao. Bijesni su, jer gube i ono malo što su imali. Ovdje u Zagrebu gotovo sasma propagadaju. Svatko zna, da su oni zakleti neprijatelji vjere i hrvaštva. Zato su počeli drukčije. Dobili su povjerljive »okružnice« od svojih voda, da moraju stupiti u hrvatske redove i tako ih potkopavati. Naredeno im je da zato imaju stupati u HSS, u hrvatske radničke sindikate, u »Napredak«, u »Radiš« pa i u čisto vjerska društva, kao Križare i t. d. Naredba im dakle govori, da stupe u hrvatske i katoličke redove, da ih onda oslabe i podruju. Zato oprez! Ako čujete ikojega iz hrvatskih redova, da govori protiv vjere, protiv Pape, biskupa i svećenika, to znajte, da se je ušuljao, da ruši naše hrvatske redove.

Pravo stanje misija u Abesiniji. Napokon smo dobili pravo stanje misija u toj zemlji. To nije bio lak posao, jer Abesnija nije kulturna zemlja, u kojoj se vodi popis pučanstva. Dakle, pravo stanje misija je slijedeće: Ima 4 misijske pokrajine: a) Misija Tigré, osnovana 1843., katolika 2500; svećenika urođenika 13. b) Misija Galla, misionirajuoci Kapucini, stanovnika 5 milijuna, katolika 10.745, svećenika Francuza 17, svećenika urođenika 15, sestara francuskinja 22, urođeničkih sestara 29. c) Misija Kaffa (odatle ime kavi), osnovana 1900., misionarioci Konsolati iz Turina; na 2 milijuna stanovnika ima 3263 katolika; svećenika 19, sestara 47, ni jednog urođeničkog svećenika. d) Misija Abesinske Somalije, osnovana 1914., misionarioci Kapucini, stanovnika 700.000, od toga 794 katolika, svećenika 6, sestara 20.

To je apostol! U američkom gradu Red-Bank nema u blizini jedne ulice nikakve katoličke crkve. A baš u toj ulici stanuje vlasnik autobusa, uzoran katolik. On svake nedjelje badava skuplja narod iz te i okolnih ulica i vozi ih u svojim autobusima u crkvu na sv. Misu. Tako svake nedjelje i blagdana njegovih 10 autobusa vrši taj apostolat.

Obraćenje komunističkih voda. U Glasniku smo već javili, da se je obratio generalni tajnik španjolskih komunista Henrik Mattoras. Opisao je, kako ga je komunizam razočaravao, priznao je, da je to samo zavaravanje i kvarenje masa. A sada se je obratio jedan od glavnih voda kanadskih komunista, veliki bezvjerac Albert Pilon iz Montreala. Iza obraćenja pozvao je u javnom govoru kanadske komuniste, da se osvijeste, pa da slijede njega, svoga pokretača i vodu, i neka se obrate.

Sveti Otac Papa za mir. Nitko nije toliko ustao za mir koliko Sv. Otac Papa. Dapače su političari svojim huckanjem dotle doveli Evropu, da svaki

čas može planuti. Samo Sv. Otac Papa diže svoj glas za mir. Tako je neki dan govorio na radio vjernicima Perua, pa ih moli — kao i sve druge katolike — da se mole za mir i da u tomu pogledu rade. — A poznat je odlučni nastup Sv. Oca u govoru bolničarima, gdje je najodlučnije ustao protiv svakog osvajalačkog rata, a za Italiju je rekao, neka za svoje stanovništvo traži naselje pravednim načinom, a ne ratom. — Sada se je opet Sveti Otac brzojavno obratio na sva društva Apostolata molitve, pa ih sve usrdno poziva, da se mole na njegovu važnu nakanu, a ta je: mir među narodima.

Odlučan nastup Sv. Oca Pape u obranu nedjelje. U ponedjeljak 3. studenoga slavila se u Italiji godišnjica primirja sklopljenoga između Italije i Austrije. To je državni blagdan u Italiji. Fašističke vlasti su bile odredile, da u nedjelju pred tim budu radnje otvorene; a u ponedjeljak — državni blagdan — da budu zatvorene. Sveti Otac odlučno je nastupio protiv nedjeljnog mira, jer da je to Božji dan i da ga zato treba više poštivati nego fašistički dan. Vlasti su radi toga opozvale svoju naredbu i pokorile se Sv. Ocu.

Katolička požrtvovnost. U Francuskoj skupljaju milodare za one siromašne bolesnike, koji radi siromaštva ne mogu ići u Lurd, gdje se dogada sve više čudes. Ove su godine skupili preko 100.000 francaka (oko 250.000 dinara) za takove bolesne siromaše.

5.300 mučenika ima Meksiko od 1926. godine. Od tога je preko 300 svećenika, koji su spremno dali život za vjeru i za duše. Po službenoj vladinoj statistici bilo je od 11. studenoga 1931. do početka 1935. zatvoreno 265 katoličkih crkvi.

Ögromni pothvat pariskoga nadbiskupa. Prije 3 godine odlučio je podići u predgradu Pariza 60 novih crkava, da tako digne vjerski život i da dadne zarade besposlenim radnicima. I eto ovih dana bila je posvećena 53. nova crkva. Iako je kriza, narod ipak rado daje za crkve.

Sekte bez kraja i konca. Kamo idu oni, koji otpadnu od Kristove Crkve, vidi se najbolje na luteranima. Ovce bez pastira. Eno u Americi ima preko 200 raznih protestantskih sljedba, a u gradu Hamburgu u Njemačkoj bilo ih je lanjske godine ništa manje nego 394. Dakle za svakih 20—300 stanovnika posebna »vjera«. Pravi Babilon!

Akademija »Regina Apostolorum« u Sarajevu, Koroščeva ulica br. 15., otštampat će još u ovoj godini i tokom mjeseca siječnja 1936. počet će opremati čuveni roman Lewisa Wallace-a »BEN HUR« u prijevodu preuzišenog gospodina nadbiskupa Dr. Ivana Šarića, sa krasnim ilustracijama akademskog slikara Ant. C. Bavorovski-a.

Djelo će biti štampano na jedno 29 araka sa nekih 460 strana, u leksikon formatu (velikog oktava), na finom papiru, sa ravnih 170 ilustracija, osim slike autorove.

Akademija »Regina Apostolorum« otvara na ovaj roman preplatu, koja traje do polovice mjeseca prosinca 1935.

Čitavo djelo u mekom povezu, ako se odmah predbilježi (supskribira) stoji 60 dinara, a knjižarska cijena iznosiće mu 80 dinara. Sa prijavom na predbilježbu ima se poslati cijeli iznos od 60 dinara. — Novac se šalje na Akademiju »Regina Apostolorum« u Sarajevu, Koroščeva ul. 15 (izravno poštanskom naputnicom, ili na njezin čekovni račun broj 1921 kod Poštanske Štedionice.)

Prema dosada štampanim pojedinim arcima nema jeftinije knjige, a sigurno je, da sva druga hrvatska izdanja zaostaju za ovim »BEN HUROM«.

Vijesti

Desinić. Križarsko Bratstvo imalo je 8. rujna proslavu omladinskog dana i blagoslov zastave. Blagoslov je obavio presvjetili gosp. Dr. Ferdo Rožić, koji je u tu svrhu došao iz Zagreba. Poslije toga bilo u župnom dvorištu veliko križarsko-omladinsko zborovanje, na kojem je govorio brat Mirko Cerovac, a u ime K. A. profesor Babić. Iza svakog govora zasvirala je Vinagorska glazba koju narodnu pjesmu. Vrijedno je spomenuti i braću Ivajko Viktora, koji je deklamirao pjesmu »Nova Mladež« a Viktor Režek »Bog živi«, a iz djevojačkog društva sestra Slojšak Milka »Križu«, a na koncu sestra Šplajt Željka »Pjesma Hridini«.

Josip Režek, voda.

Ložišće. Maleni smo, ali pomoći Isusovom pod egidom njegovih svetih načela oličenih u Križarstvu, junaci, te se nadamo da će i u našem Ložišću na Braču razbuktati se križarska ideja, te sakupiti svu mladež u današnjem razmahu pokvarenosti.

Na dan Ružarice sv. braća pristupiše Stolu Gospodnjem. Duhovni nam voda održao po tom govor, u kom evocirajući krstašku bitku kod Lepranta (1571.) protiv polumjeseca potaknuo nas, da se i mi pod križarskim barjakom, koji ćemo danas blagosloviti, moramo boriti, da Krist pobedi nad nevjerjem pokvarena svijeta. Iza velike sv. Mise u prisustvu sve križarske braće, duhovni je voda u smislu devize naših dičnih i vrlih hrvatskih banova Berislavića, Karlovića, Nikole Sigetskog »Za krst časni i slobodu zlatnu« pobudio u nama želju, da križarski emblem Križ, u kom se danas sintezuju misli i želje svijeta, usadimo u svoja srca, u svoje obitelji i u svoje selo, te u čitavo ljudsko društvo.

Iza blagoslova barjaka zapjevamo našu milu himnu, a popodne na procesiji svi stupasmoiza svog društve-

nog barjaka, koji je nosio naš voda.
Voda i Bilježnik.

Tršće. Na Malu Gospu, dne 8. rujna bilo je novo primanje u Djekočko društvo, bilo je primljeno 6 novih članica. Mjesečni se sastanci drže redovito, te obavljaju propisne naknadne sv. Pricači. Na Uskrs predilo je društvo predstavu u korist siromašne školske djece.

Eva Lipovac, glavarica.

Jezerana. Agilnošću našega upr. župe vel. g. Kremžara, društvo je odmah u početku svoga osnutka počelo sa ozbiljnim radom, te su članice svojom ljubavlju prema društvu, pobožnošću i dobrim primjerom osvojile simpatije svojega mesta. Društvo broji do sada 70 članica, što je za naše malo mjesto veliki broj. Članice polaze svaki prvi petak u mjesecu na sv. ispovijed i Pricač, kao što i na redovite mjesečne sastanke. Kako društvo još nema svoj društveni barjak, to su članice počele za njega skupljati dobrovoljne prinose, te su kod mještanina naišle na lijep odziv.

B. Geršag, glavarica.

Ston. † Dr. Ljubo Bačić. Težak je bio dan za sve, a osobito za naše djevojačko društvo, kad nam se 2. X. preselio u vječnost naš mili i dobri upravitelj preč. Dr. Ljubo Bačić, dekan i kanonik. Došao je medu nas nazad 3 godine blag i krotak, pun vrlina da nam pokaže kako ćemo po Isusu naći pravi put u ovom zemnom životu. Bio je blagi pastir koji je poznavao u dušu svoje stado. Uzor-svečenik u svome uzvišenom zvanju bio je neumoran. Plemenitost njegova osjećala se svud, a blag posmijeh bio je odsjev njegove andeoske duše. Govorilo se, da će dobiti biskupsku mitru, a eto Gospodin ga pozva k sebi. Ostadosmo suznih očiju, ali ne ćemo klonuti, nego odvažno koračati naprijed onom stazom kojom nas je

naš nezaboravni upravitelj uputio.

Macinec. *Djev. društvo.* Bilo je raznih poteškoća, ali ipak pod vodstvom našeg revnog duhovnog pastira Ivana Nep. Gužvinca nabavile smo si krasan barjak Srca Isusova. Ove godine smo prvi puta odigrale predstavu »Ukazanje naše milje Gospe Lurdske«. Predstava je bila jako dobro odigrana i dobro posjećena nesamo od domaćih župljana nego i iz susjednih župa. U društvu nas imade oko 85 i svaki petak ide nas po nekoliko na sv. ispunjaj i Pricest tako, da kroz mjesec izvršimo svoje dužnosti.

Marija Štefulej, glavarica.

Varaždinske Toplice. Pokraj svih teškoća i prezira naše društvo još se ipak dobro drži. Ove godine udalo se sedam članica, dvije su oduštale. Imamo deset novih kandidatkinja. Sastanke držimo još uvijek redovito premda se jako mijenjaju naši upravitelji, a to se osjeća. Poslije sastanka imamo vjeronauk, da ne zaboravimo svojih kršćanskih dužnosti. Ove godine mjeseca travnja od 7—14 imali smo spomen sv. misija, koje su prošle godine odražali kod nas vlc. gg. N. Buljan i T. Jagrić. A sada ih je opetovao naš neumorni prečasni gosp. župnik Josip Hajduković. Svaki dan navečer u 7 sati bila je propovijed zatim blagoslov. Djev. društvo rado se odazvalo tome pozivu, a nisu se oglušili ni župljani, kojih je bila svaki dan dupkom puna crkva.

Mjeseca lipnja imali smo svaki dan večernjicu, svakog petka i propovijed, devetnicu pred Srce Isusovo. Sam blagdan Presv. Srca obavljen je svećano zajedničkom Pricescu, svečanom Misom i procesijom. — Lijepo se je obnovila naša župa, vidi se po tome kako su oživjeli prvi petki u mjesecu i nedjelje, kad je crkva puna vjernika na ispunjaj i primanju sv. Pricesti. Pred nekoliko godina kod nas toga nije bilo. — Djev. društvo je ove godine prikazalo 2,170 sv. Pricesti. Tako isto rado se mole za našeg sv. Oca Papu, za kojeg smo prikazale 545 sv. Misa, 714 sv. krunica i 408 pohoda Presvetom. *Ravnateljica.*

Krapina. Veliki gubitak u katoličkim redovima zadesio je Krapinu smrću našeg neprežaljenog Ivana Poslona. Ivan Poslon, sin čizmara Franje svršio je 4 razr. real. gimnazije u Krapini. Odmah kod osnivanja Križarskog Bratstva bio je prvi, te se odlikovao svojom pobožnošću i ozbiljnim shvaćanjem Križarskog pokreta. Braća su ga izabrali za vodu, koju dužnost je vršio nekoliko godina, na potpuno zadovoljstvo duhovnog vode i sve križarske braće. Kako je bio glazbeno nadaren, temelje glazbe dao mu je duhovnik križara naš preč. g. župnik, te ga poslao u privatnu orguljašku školu župnika Posleka u Generalski Stol. Iza dva mjeseca vratio se iz Poslekovе škole kao potpuno izvježbani orguljaš, koji je svojom svirkom i lijepim punim basom dobro pratio Službu Božiju. Naš dobri Ivan uvijek miran, uvijek i svagdje pobožan, u branjenju svetinje odvražan u svemu uzor katoličkog momka i Križara, na poticaj svojih starijih ove zime našao si je družicu dostojući sebi, uzeo je za ženu barjaktaricu Marijinu kongregaciju djevojaka ... najbolju od najboljih. Kratkotrajna je sreća ovoga svijeta.

Nenadano se Ivan pođeo sušiti i venuti. Zabrinuti slali smo ga liječniku, koji je konstatirao sušicu. Mjesec dana iza te konstatacije sproveli smo našega dragoga Ivana kroz »Paradižum« na vječni počinak.

Katolička Akcija u Krapini izgubila je jednog potpuno izgradenog člana. Drugi dan iza sprovoda bila je svećana sv. Misa. Orgulje je svirao sam g. župnik u počast svom miljeniku ... plakao i pjevao ... svirao, pjevao i plakao, a mi svi s njime plakali za našim nezaboravnim vodom ... *Filip Tušek,* voda.

Sv. Križ Začretje. Naše Djev. društvo primilo je naknadnih sv. Pricesti od svibnja do rujna 1.800. Umrla nam je iz našeg djevojačkog i križarskog društva dobra sestra Stefica Palčec. *Elizabeta Kunović.*

Glavno stvarno kazalo za 1935.

Andeo Gospodnji	187	Posveta obitelji	89, 281, 305, 341
Andeo Čuvar 303, — pjesma	298	Popovski pritisak	76
Adventistički pismoznanci, 151, 181, 214, 310,	343	Matija Golik	154
Apostolat Molitve 20, 54, 118, 155, 156, 226,	342	Matija Otić	22
Bezboštvo	7	Mijo Ivurek	277
Blagoslov Božji 78, — poljima	140	Pismo dragom Bogu	25
Bogatstvo	176	Pitanja i odgovori 24, 56, 90, 122, 218, 315,	346
Bl. Marko Križ 19, — pjesma	87	Prvi Petak — svetak	236
Brak kršćanski 65, mješoviti 146,	179	Predragocijena Krv	200
Burić Viktor Dr.	194	Pijanstvo	270
Crkva,	178, 261	Presv. Srce mir obiteljima 16, — privlači 36, — u nesložnom braku 80, — sigurno utočište 141, — pogled na Nj 162, — — i Hrvati 165, — i srce sro- tinje 167, — obraće vojnika 173, — tumač litanijsa 227, — slavlje u Zagrebu 246, — i mladež 269, — i obitelj 281, — i djeca 313, — Kralj i središte sviju srdaca 290, — i bezvje- rac 328, — pjesma	177
Iisus, 3, 278, — pjesma	98	Psovka i psovač	291
Iz Crkve i svijeta 27, 57, 91, 123, 188, 247, 283, 316,	347	Sakramenti — izvori milosti	49
Katolička Akcija	45, 115, 213	Sedam sakramenata 83, 112, 146, 171, 206, 242, 266, 300, 332	
Kat. muž	71	Sv. Andrija	336
Katolički praktični	164	Sv. Janja	17
Katolička štampa	179, 260	Sv. Josip 70, 72, — (pjesma)	142
Kino	196, 347	Sv. Polikarpo	18
Krist Kralj 290, 305, (igrokaz)	308	Sv. Otac Papa 10, 34, 37, 38, 39, 246	
Križu (pjesma)	103	Sv. Godina	99
Kriza	199	Svećenici	76, 195, 198, 202, 210
Korizma	68	Srpanj (pjesma)	200
Kratkoča života (pjesma)	68	Svibanj (pjesma)	191
Knjige 158, 223, 350, — zle	217	Sretno novo ljeto (pjesma)	1
Krunica	292	Što je vidjela Marica (pjesma)	26
Lipanj	161	Socialno pitanje	297
Maleni k Iisusu	263, 313	Spasovo	143
Mali Križari	186	Sjetva - žetva	145
Meksički mučenici	231	Svijećnica	35
Medu mrtvima	325	Seljak i doktor N.	37
Molitva korist? 75, — u obitelji večernja djeteta (pjesma)	292, 142	Siromasi	79
Marija 130, 132, 240, 262, 314 — (pjesme)	235, 271	Vjera	4, 258, 299
Majčina ljubav (igrokaz)	138	Vječno sunce	322
Misa	111, 168	Vječne istine	324
Moda	217	Vijesti 29, 59, 92, 125, 190, 190, 220, 318,	351
Muka Raspetoga	100, 105	Zadnji kucaj srca	38
Mir ljudima	68	Zahvalnice 31, 61, 94, 159, 192, 224, 251, 319,	352
Milosrdna djela	108	Živimo li iza groba?	327
Neverotljivo, ali tačno	120		
Odgaji bez Boga 119, — i kino	196		
Pastiri stante se (pjesma)	11		
Petar Barbarić 264, 280, 295, 296, 334,	337		
Ples i glazba	52		

Urednik: Andrija Glavaš D. I.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — A. Alfrević D. L.
Tiskara »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

Zadužbine

ZA GRADNJU ZAVJETNE CRKVE SV. JOSIPA U SARAJEVU.

Blagoslov Božji na sve naše
plemenite Zadužbinare!

Zlatna knjižica »Naslijeduj Krista« ovako nam govori:

»Ne uzdaj se u prijatelje i u rodake, i ne odgadaj svoga spasenja za kasnije; jer će te ljudi brže zaboraviti nego što i misliš. Bolje je sada u pravo vrijeme pobrinuti se da ovršis kakvo dobro djelo, nego se pouzdati u tudu pomoći. Ako se sada ne brineš sam za sebe, tko će se za tebe brinuti u budućnosti? Tko će te se sjećati iza tvoje smrti i tko će se pomoliti za tebe? Čini, čini sad, predragi, stogod možeš, jer ne znaš, kada ćeš umrijeti, i ne znaš, što te iza smrti čeka.«

Tako nas opominje »Naslijeduj Krista« u 1. knj. 23, 5, 8.

Istinita je i ozbiljna ta opomina. I ona nas je potakla, da osnujemo Zadužbine za gradnju zavjetne crkve sv. Josipa u Sarajevu. Svaki prijatelj svoje vlastite duše odobrit će zacijelo ove naše Zadužbine, koje svojih Zadužbinara neće zaboraviti, nego će se za njih brinuti i u budućnosti, njih će se sjećati i iza njihove smrti, molit će se uvijek za njih Ocu Nebeskou i svestomu Josipu.

I stoga, eto, pozivam braću i sestre u Kristu, da što prije pristupe ovim našim Zadužbinama, koje imaju ova tri razreda:

1. Redovita Zadužbina, za koju se daje nagrada od Din. 1000.—.
2. Glavna Zadužbina, za koju se daje nagrada od Din. 3000.—.
3. Velika Zadužbina, za koju se daje nagrada od Din. 5000.—.

Ove nagrade mogu se uplatiti ili jednokratnom uplatom ili u mjesecnim obroćima, koji ne mogu biti manji od Din. 100.—.

Tko uplati u cijelosti svoju upisanu Zadužbinu, dobiva Zadužbinsku Diplomu i unosi se u Maticu Zadužbina.

Matica naših Zadužbina vodit će se u dva originalna primjerka, od kojih će jedan pohraniti u temelje crkve, a drugi primjerak pohranit će se u crkveni arhiv.

Imena Velikih Zadužbinara stavit će se osim toga na mramornoj ploči na vidnoće mjestu u predvorju zavjetne crkve sv. Josipa u Sarajevu.

Zavjetna crkva sv. Josipa preuzima na sebe obvezu, da će svake godine na dan svojega Posvećenja i na Dušni Dan dati čitati sv. Misu za duše svojih Zadužbinara.

Usto se obvezuje zavjetna crkva sv. Josipa, da će za svakoga svoga Velikog Zadužbinara dati čitati i posebnu sv. Misu, čim joj bude saopćeno, da je dotični zadužbinar preminuo.

Naš svaki zadužbinar preuzima na sebe moralnu obvezu, da će pribaviti barem još jednoga Zadužbinara.

Redovitim Zadužbinarom smatra se i ono lice, koje radi svojega srođaštva ne može da upiše nijednu Zadužbinu, a nade barem 3 Zadužbinara.

Našim Zadužbinarom može postati i lice fizičko ili juridičko; dakle ne-samo pojedinci, već i porodice i društva.

Iza kako smo ovako upoznali svoje prijatelje sa našim Zadužbinama, ponovno ih pozivamo, da se velikodusno upisu u njih. I neka ne okljevaju! Sveti Josip neće im ostati dužnik ni na ovom ni na onom svijetu.

Braćo i sestre u Kristu! Odazovite se našemu bratskom pozivu u korist svoju vlastitu i u korist zavjetne crkve sv. Josipa u Sarajevu! Već sv. usp. Papa Pijo X. pisao je prvom nadbiskupu vrhbosanskom Dr. Josipu Stadleru, da se što prije sagradi u Sarajevu zavjetna crkva sv. Josipa. Iz poslanih mu izvještaja uvidio je Sveti Otar, da je ta crkva neophodno potrebna katoličkom Sarajevu.

Zadužbinske nagrade šalju se na ovu adresu:

Nadbiskupski Ordinariat u Sarajevu, Krekova 7.

Jest, blagoslov Božji na sve naše plemenite Zadužbinare!

U Sarajevu, 19. ožujka 1935.

Dr. IVAN ŠARIĆ,
nadbiskup vrhbosanski.